

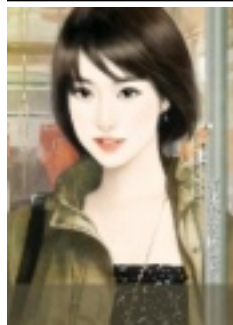
Thâm Thâm Lam

Contents

Thâm Thâm Lam	2
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp	2
2. Chương 2: Theo Dõi	6
3. Chương 3: Tuyên Cáo	9
4. Chương 4: Chuẩn Bị	13
5. Chương 5: Rình Coi	17
6. Chương 6: Quan Sát	20
7. Chương 7: Hấp Dẫn	23
8. Chương 8: Từ Chức	27
9. Chương 9: Tiếp Cận	30
10. Chương 10: Nói Lời Cảm Ơn	33
11. Chương 11: Đồng Nghiệp	36
12. Chương 12: Bạn Thân	40
13. Chương 13: Hát Karaoke	43
14. Chương 14: Học Tập	48
15. Chương 15: Khiếp Sợ	51
16. Chương 16: Sự Tĩnh Lặng	55
17. Chương 17: Lợi Dụng	58
18. Chương 18: Thăm Mến	62
19. Chương 19: Thay Đổi	65
20. Chương 20: Thăm Dò	68
21. Chương 21: Thích	72
22. Chương 22: Phát Hiện	76
23. Chương 23: Ăn Dấm Chua (ghen)	79
24. Chương 24: Bị Hôn	83
25. Chương 25: Kháng Cự	87
26. Chương 26: Bày Tỏ	89
27. Chương 27: Hai Người Ngồi Trong Xe Taxi, Cùng Im Lặng.	93
28. Chương 28: Áp Lực	97
29. Chương 29: Xa Lánh	100
30. Chương 30: Đắc Ý	103
31. Chương 31: Tổn Thương	107
32. Chương 32: Va Chạm	111
33. Chương 33: Hỗn Loạn	114
34. Chương 34: Giải Hận	117
35. Chương 35: Trốn Tránh	119
36. Chương 36: Tan Nát Cõi Lòng	123
37. Chương 37: Khó Quên	125
38. Chương 38: Lui Về	128
39. Chương 39: Sợ Hãi	131
40. Chương 40: Tê Liệt	134
41. Chương 41: An Ủi	137

42. Chương 42: Nhượng Bộ	141
43. Chương 43: Cứu Người	145
44. Chương 44: Tác Giả Nhắc Lại	148
45. Chương 45: Hiểu Rõ	152
46. Chương 46: Chân Tình	157
47. Chương 47: Ngã Bài	160
48. Chương 48: Thừa Nhận	164
49. Chương 49: Ở Chung	167
50. Chương 50: Giải Bày	172
51. Chương 51: Đổi Mặt	176
52. Chương 52: Tra Tấn	181
53. Chương 53: Chăm Sóc	186
54. Chương 54: Không Muốn Xa Rời	190
55. Chương 55: Chỉ Trích	193
56. Chương 56: Khuyên Bảo	197
57. Chương 57: Ly Biệt	201
58. Chương 58: Nhớ	205
59. Chương 59: Phản Đối	210
60. Chương 60: Kịch Tình	216
61. Chương 61: Lưỡng Nan	218
62. Chương 62: Trong	221
63. Chương 63: Tiêu Tan	226
64. Chương 64: Hôn Lễ	230

Thâm Thâm Lam

Giới thiệu

Một màu xanh xanh của Thâm Thâm Lam với cô gái có gia thế giàu có lại còn xinh đẹp và trong đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tham-lam>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp

Cô tuyệt đối không tin, khuôn mặt nhả nhặn, diêm dạm của anh chắc chắn là đang giả vờ. Vất vả lắm mới cùng Điền Mật chen ra khỏi cái đám đông đang reo hò bát nháo kia, Đinh Tiểu Tiểu mới cảm thấy thoải mái được một chút, vừa rồi ở bên trong thật sự là không thể chịu được.

Một mùa hè oi bức, cái nóng làm cho nhiệt độ cơ thể tăng cao, hầu như không ai muốn tỉnh táo từ cái chỗ hỗn loạn này, càng muốn chìm đắm trong men rượu. Đinh Tiểu Tiểu mê muội, cảm thấy đầu lùnh bùng như

muốn nổ tung, liêu xiêu dựa vào người Điền Mật, một tay ôm lấy bả vai của cô, đem cả đầu khoát lên vai Điền Mật, ánh mắt mơ màng nhìn theo những chiếc xe đang chạy trên đường.

Thật không chịu nổi, hôm nay bọn họ đều điên rồi, rót cho cô nhiều rượu như vậy, cô cảm thấy cả dạ dày như đang bị thiêu đốt, giống như uống vào cả tấn xăng vậy, nóng bỏng như lửa, thiêu đốt cả thân thể, tất cả lý trí đều không còn. Điền Mật vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, cậu có khỏe không?”. Mật khác lo lắng nhìn mấy chiếc taxi chạy qua mà không có chiếc nào còn trống. Đây là cái thời điểm gì, taxi lại có thể làm ăn tốt như vậy.

Đinh Tiểu Tiểu miễn cưỡng ngẩng đầu, khóe môi còn lộ một tia cười nhạt, “A Mật, người đàn ông vừa rồi tên gì?”, lại dám đuổi theo đến trước cửa kéo cô đi, hừ, không còn muốn sống nữa à? “Hình như gọi là Lượng gì đó, làm như là bạn của Doãn Quân Tường vậy”, Điền Mật vừa giúp đỡ Tiểu Tiểu vừa suy nghĩ.

“Hừ, ở trước mặt phụ nữ, bọn đàn ông không có một chút tình bạn đáng giá”. Tiểu Tiểu đưa cánh tay đặt lên vai Điền Mật, cười khê nói, “Phụ nữ trong lúc đó mới có tình bạn, chúng ta tuyệt đối sẽ không bởi vì đàn ông mà trở mặt, có đúng không?”. Hé ra khuôn mặt sắc sảo và rực rỡ mê hoặc nhìn Điền Mật, Điền Mật nhìn khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta ghen tị này chỉ mỉm cười gật đầu, “Chúng ta nhất định sẽ không vì đàn ông mà trở mặt”.

Mật Đinh Tiểu Tiểu tỏ ra hài lòng với Điền Mật, vui vẻ tiếp tục gục đầu xuống đất, liêu xiêu nhìn về phía ngã tư đường. Một chiếc xe buýt chậm rãi dừng ở trước mặt các cô, trong xe đèn sáng đã đầy người, đều là những người bận rộn đi tuyến xe cuối về nhà.

Tiểu Tiểu liếc mắt về phía cửa kính xe, không nhìn rõ lắm, đều là những khuôn mặt xa lạ, đột nhiên, ánh mắt cô từ từ tập trung không nhìn đi nơi khác. Đinh Tiểu Tiểu chậm rãi từ vai của Điền Mật nâng đầu lên, rồi nhìn chằm chằm vào cảnh tượng bên trong qua cửa kính xe, trong lòng đột nhiên xuất hiện sự thôi thúc. Cô khẽ nói với Điền Mật, “A Mật, mình muốn đi xe buýt”. Vừa dứt lời, cô đã đi tới cửa xe. Điền Mật bị bất ngờ chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy Tiểu Tiểu loạng choạng đi lên xe. Điền Mật vội vàng đi theo, cô thật vất vả tìm nửa ngày mới lấy ra năm đồng tiền, không nhìn mà trực tiếp bỏ vào.

Vội vàng đi đến toa hành khách phía dưới tìm, Tiểu Tiểu đâu? Cuối cùng cũng thấy bóng dáng Tiểu Tiểu, cô đã chen tới toa hành khách phía dưới, vội vã đi đến chỗ Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu một tay nắm vòng treo, cả người tựa lên cánh tay, lộ vẻ chống đỡ. Điền Mật qua tới, nhẹ nhàng ôm Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, cậu ổn chứ? Dựa vào người mình đi”. Nói xong, đưa tay đem Tiểu Tiểu kéo lại, cho cô dựa vào người mình.

Nhưng Tiểu Tiểu lại giống như vô tri vô giác, hoàn toàn không nghe thấy tiếng nói của Đường Mật, cả người vẫn tựa lên cánh tay đang nắm chặt vòng treo. Trên mặt hoàn toàn sa vào trạng thái mơ màng, Điền Mật để mặc cô, sợ động vào cô, làm cô không thoải mái. Nhìn thoáng qua một đôi tình nhân đang đứng bên cạnh Tiểu Tiểu, người đàn ông nhẹ nhàng ôm thắt lưng của cô gái, một tay nắm lấy thanh vịn, người nữ thoải mái dựa vào trong lòng người đàn ông đó. Điền Mật ở bên cạnh cười nhạt, lại có thể ở trong này biểu hiện sự lãng mạn. Tay vẫn đang giữ Tiểu Tiểu, sợ cô tỉnh lại sẽ ngã về một bên, vậy thì không tốt chút nào.

Xe từ từ chuyển động, đừng đưa theo xe, Tiểu Tiểu cảm thấy dạ dày càng khó chịu, rốt cuộc hôm nay đã uống bao nhiêu, tại sao đầu lại có cảm giác xây xẩm như vậy, cho dù đầu đang đặt lên cánh tay nhưng vẫn cảm thấy rất nặng. Thật sự muốn tìm một chỗ dựa, một vòng tay quá, bên người dần truyền đến một đợt hơi ấm, thân thể không tự chủ được khẽ dựa vào, cảm thấy da thịt trên cánh tay có một sự đụng chạm nóng bỏng.

Tiểu Tiểu man mác cảm giác được hơi ấm từ bên cạnh, mơ hồ nhìn thấy cô gái nhẹ nhàng tựa đầu vào trước ngực người đàn ông kia, một tay anh nắm thanh vịn, tay kia nhẹ nhàng ôm cô gái. Tiểu Tiểu cảm thấy sự ấm áp này thật chói mắt, trong lòng đột nhiên cảm thấy oán giận khó hiểu, khao khát muốn giờ phút này cũng có được vòng tay ấm áp giống như vậy, lưu luyến rúc đầu vào cánh tay, thân người cũng càng thêm dựa vào một bên, càng ngày càng gần hơi ấm này, thật thoải mái, cảm giác giống như là có một cái giường ấm áp đang đợi cô. Tiểu Tiểu tham lam muốn có được nhiều hơn, thân thể càng ngày càng hướng lại gần hơi ấm đó, trên xe chen chúc cử động, vai chạm vai khó tránh khỏi thân thể có chút đụng chạm. Tiểu Tiểu cũng rất hưởng thụ loại không gian chật hẹp này, có thể làm cho cô càng tiếp cận được hơi ấm đó. Sự khó chịu trong dạ dày, trong đầu lúc này cũng giảm đi phần nào.

Đinh Tiểu Tiểu nghiêng mặt dựa lên cánh tay, cảm nhận độ ấm tỏa ra từ người bên cạnh, thật thoải mái,

thật muốn có thể mãi mãi dựa vào như vậy, loại cảm giác này làm cô cảm thấy yên tâm, an toàn. Thân thể càng ngày càng dồn sức nặng dựa vào sự ấm áp đó. Mắt mơ màng hạ xuống, được che hơn phân nửa dưới mái tóc, nhìn xuyên qua những sợi tóc, mơ hồ thấy nửa bên mặt của người đàn ông đang đứng bên cạnh, một khuôn mặt sáng sủa, ôn hòa, toát ra vẻ thản nhiên, tao nhã, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái. Anh ta dịu dàng đỡ cô gái ở trong lòng, tay ôm thắt lưng của cô, giữ cho cô không lắc lư theo chuyển động của xe, cảm giác thật ấm áp. Ánh mắt của anh nhìn xa xăm vào bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Tiểu Tiểu bất giác thấy ngơ ngác, một người đàn ông có vẻ lãnh đạm như vậy, cũng không quên cấp cho cô gái một vòng tay vững chắc tại không gian chật hẹp này.

Tiểu Tiểu đột nhiên thấy ghen tỵ với cô gái kia, cô cũng muốn có một người đàn ông có thể dịu dàng ôm mình như vậy, mà không phải người luôn luôn chỉ muốn giữ chặt cô. Giờ phút này, cái ôm dịu dàng đó ở trong mắt cô rất chướng mắt, tại sao anh lại dịu dàng như vậy, đàn ông sao có thể quý trọng phụ nữ được như vậy. Người đàn ông này nhất định không phải là đàn ông, một chút khí phách của đàn ông đều không có. Hừ, cô thật sự không tin rằng khi đàn ông ôm phụ nữ thì trong lòng sẽ không suy nghĩ bậy bạ. Trong lòng cay đắng, thân thể Tiểu Tiểu càng dồn lên cánh tay, cả người nghiêng sát dựa vào người anh, nhìn anh ta còn không lộ nguyên hình, tất cả con quạ trên thế giới đều đen, cô không tin là anh sẽ không có phản ứng.

Tuy nhiên, thân thể của cô cứ dán chặt vào mà người đàn ông kia lại không có động tĩnh gì, tiếp tục dịu dàng ôm cô gái kia, ánh mắt cũng không hề dao động, yên lặng chịu sự dồn ép của cô, sự chật hẹp không có khe hở này làm cho cả không gian đều yên lặng. Anh không di động, không có phản ứng gì, cũng không quay đầu nhìn cô một cái, Tiểu Tiểu trong lòng cảm thấy lạc lõng, tại sao có thể như vậy, tại sao anh ta lại không có phản ứng? Cô đang dựa trên người anh mà anh không có cảm giác gì sao?

Trong khi Tiểu Tiểu còn đang buồn bực thì xe đã dừng lại, âm thanh báo tới trạm vang lên, người đàn ông kia bỗng chuyển động, trong lòng khẽ gọi cô, ý bảo xuống xe. Người đàn ông đó cứ như vậy che chở cô gái kia đi xuống xe, không hề quay đầu lại, dần biến mất trước mắt Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn, thấy bóng dáng của anh ở phía trước cửa sổ chợt lóe, chậm rãi đi xa. Xe từ từ chuyển động, Tiểu Tiểu đột nhiên tỉnh ngộ, lôi kéo Điền Mật, chen đến cửa sau xe, vỗ mạnh, “Mở cửa, mở cửa, còn có người muốn xuống”. Tài xế mắng cho một hồi, cuối cùng vẫn lè nhèo không tình nguyện mở cửa lần nữa. Tiểu Tiểu lôi kéo Điền Mật đi xuống cửa, phía sau cửa xe đóng lại, lập tức chạy đi.

Tiểu Tiểu đứng ở bên cạnh nhà ga, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía anh biến mất lúc nãy, trong lòng hi vọng tìm thấy hình bóng ấy, nhưng đã không thấy người đâu. Ở ngã tư đường tối om, chỉ có số ít người ngồi ở bên đường, xa xa ở phố đối diện là quầy bán tin lặng lẽ buồn bán. Tiểu Tiểu ngẩn ngơ nhìn trong bóng đêm, sao lại có thể như vậy, tại sao cứ như vậy biến mất, giống như một cơn gió, một giấc mơ, đau đầu quá. Chẳng lẽ là cô hoa mắt, trong lòng bối rối một hồi. Điền Mật bị Tiểu Tiểu lôi xuống xe, không hiểu có chuyện gì xảy ra, Tiểu Tiểu làm sao vậy? Thật đã say rồi sao? Điền Mật nhanh chóng đỡ Tiểu Tiểu đang đỡ ra, lo lắng vỗ vỗ mặt Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, vừa rồi cậu làm cái gì vậy? Tại sao đột ngột lên xe, lại đột ngột xuống? Mình bị cậu làm cho hồ đồ rồi”. Thật lo lắng cho cô, có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Tiểu Tiểu bị cô vỗ nhẹ vào mặt, ánh mắt chậm rãi thu về. Tiểu Tiểu ngơ ngẩn nhìn thấy khuôn mặt khấn trương của A Mật, đột nhiên ôm chặt lấy vai A Mật, một lúc sau mới nhẹ giọng nói một câu, “A Mật, vừa rồi mình đã nằm mơ”. “Mơ?”, A Mật càng ngày càng tin tưởng hiện tại Tiểu Tiểu đã say, thật kỳ lạ, bình thường tư lượng của Tiểu Tiểu tốt lắm mà, hôm nay làm sao vậy? Tay ôm chặt Tiểu Tiểu, trong lòng càng lo lắng.

Tiểu Tiểu nhìn qua vai A Mật, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào khoảng không xa xa tối om, đúng vậy, đó là một giấc mơ, người đàn ông đó và hành động bạo dạn của cô lúc này chính là một giấc mơ. Nhưng, thật sự là cảm xúc vừa rồi lại làm cho cô cảm thấy cảm tức trong lòng, cô không tin có loại đàn ông như vậy, đối với việc đụng chạm khê khàng như vậy lại có thể bình tĩnh tự nhiên cô tuyệt đối không tin, hừ, người đàn ông này nhất định là đang giả vờ, đúng vậy, đằng sau cái mặt nạ đó chắc chắn là cũng giống như những gã đàn ông khác thôi. Trong lòng Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy vui vẻ trở lại, tốt lắm, lại có trò vui để chơi, cô nhất định sẽ chứng minh tất cả đàn ông đều giống nhau.

Tiểu Tiểu từ trong lòng A Mật nâng mặt lên, trên mặt đã mất đi sự mê man vừa rồi, ngược lại hai mắt hưng phấn lấp lánh, A Mật kỳ quái nhìn sự chuyển biến của Tiểu Tiểu, càng khó chấp nhận, hôm nay Tiểu

Tiểu rất kỳ lạ. “A Mật, mình đột nhiên phát hiện được một món đồ chơi thú vị.” Tiểu Tiểu cười một cách thần bí, ánh mắt vẫn đang nhìn hướng xa xa. “Cái gì?” A Mật quyết định phải nghe cô nói có chuyện gì xảy ra, đây có lẽ là nguồn gốc của việc Tiểu Tiểu hành động kỳ lạ. Tiểu Tiểu chau mày, diễn cảm thành thật nói, “Mình đã phát hiện một thí nghiệm rất thú vị, mình muốn làm thí nghiệm”. A Mật chịu không nổi nhần mặt, nhần mũi, không thể nào, cô lại muốn chơi đùa cái gì, đừng lại làm cái chuyện gì kinh hãi thế tục chứ, bằng không, cha cô nhất định lại sẽ tìm đến mình hỏi chuyện. “Làm ơn, cậu lại có cái gì sáng tạo!”. Tiểu Tiểu cười rõ lên một cách rạng rỡ, “Mình chỉ là tò mò ‘qua trên thế giới có phải thật bình thường đều là đen’?”. Nói xong, cô còn thần bí híp mắt nhìn về khoảng không xa xăm.

Điền Mật cảm thấy sờn gai óc, trời ạ, con nhỏ này lại muốn phát diên cái gì đây? Mỗi lần Tiểu Tiểu lộ ra diễn cảm này thì trong lòng cô sẽ có một dự cảm xấu. Bởi vì, trước kia chỉ cần Tiểu Tiểu như vậy thì bảo đảm lại xảy ra chuyện lớn. Lần trước lúc cô có cảm giác này thì chính là Tiểu Tiểu nói muốn tạm nghỉ học để học chơi đĩa làm DJ, May mắn, sau cùng vẫn là cha Tiểu Tiểu cắt một tháng lương của cô, cô mới buông ý tưởng này, tuy nhiên, cô đòi cha ra tiền mua cho cô một bộ đồ nghề dành cho DJ, chơi không quá ba tháng, lại quăng.

(*DJ: Disc-Jockey: người chơi, trộn đĩa nhạc)

Bộ đồ nghề cơ bản gồm có 2 đầu đĩa CD xoay được hai chiều (nếu chuyên nghiệp hơn sẽ có 4 đầu) = turntable (mâm đĩa nhựa xoay được hai chiều). một bàn mixer, cây phá tiếng với 49 chức năng...Ngoài ra còn có đàn organ, nhiều music boxes (hộp nhạc), máy vi tính với những phần mềm cần thiết cho công việc: Cubase, Reason, Cool Edit, Waves. DJ không phải chỉ bật nhạc cho khách nhảy mà còn phải biết remix các bản nhạc đủ phong cách thành nhạc dance. Để làm remix, các sound (âm thanh) được tìm trên organ, trên các CD samples (đĩa nhạc mẫu) hoặc tự tạo trên máy tính và edit lại theo ý mình. Đĩa CD chủ yếu mua từ nước ngoài, hoặc có thể tải nhạc trên mạng xuống. DJ phải luôn update các bản nhạc mới được yêu thích. Một bộ ít nhất khoảng 2000\$

Điền Mật trong lòng nghi hoặc nhìn khuôn mặt hưng phấn của Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, cậu không sao chứ? Cậu muốn làm gì?” Nhất định phải biết Tiểu Tiểu muốn làm cái gì, mới có thể ngăn cản cô gây ra đại họa.

Tiểu Tiểu không trực tiếp trả lời Điền Mật, ngược lại nâng hai tay khoác lên vai cô, cười một cách đáng yêu, “A Mật, cậu thấy mình có xinh đẹp hay không?”

Điền Mật nghe xong, càng xác định Tiểu Tiểu nhất định là muốn chơi cái gì lớn. Vì quen biết Đình Tiểu Tiểu từ bậc tiểu học cho tới nay, cô ấy chưa bao giờ hỏi cái vấn đề nhàm chán này.

Đình Tiểu Tiểu trời sinh chính là một cô gái siêu tự tin, cô thật sự có nhiều điều kiện thuận lợi. Ông trời đôi khi thật sự rất không công bằng, không chỉ cho Đình Tiểu Tiểu một cái dáng người xinh đẹp làm cho tất cả đàn ông hay phụ nữ đều đổ kị, còn cho cô một gia đình giàu có, càng khoa trương chính là cô không phải cái loại con gái ngực to mà ngu ngốc thường thấy, lại cho cô một cái đầu thông minh. Ai, Đình Tiểu Tiểu thật sự là có một con đường rất thuận lợi, bạn tốt của cô thực may mắn, được hưởng thụ hết mọi thứ.

Giờ phút này, cô gái trước mắt này ai dám nói không xinh đẹp. Mi thanh mục tú, đôi mắt to tròn, mí mắt đánh màu tím càng làm tôn thêm sự mê hoặc trong ánh nhìn, bờ mi đen, cong dày, sống mũi cao thẳng lộ ra đôi mắt sâu thẳm lạnh lợi, làn môi hồng sáng bóng màu cánh sen, đôi môi khiêu gợi hé mở, bộ dáng xinh đẹp ướt át kia giống như là đang mời gọi đàn ông chiếm lấy. Mái tóc đen ánh, hiền thực xỏa thẳng trên lưng, phía trước ôm một đường cong hoàn mỹ kéo dài đến cổ, hé ra khuôn mặt thanh tú. Càng làm cho người ta chán ghét hơn chính là, một thân cao gầy 1 mét 72; dáng người hoàn hảo với số đo ba vòng 34, 25, 35, tuyệt đối là hấp dẫn bọn đàn ông đến gần. Loại con gái này lại còn dám nghi ngờ mình không xinh đẹp, có phải hay không cố tình để cho người khác không còn muốn sống nữa.

(*Mi thanh mục tú là mày thanh mắt đẹp, ý nói: Mày mày đẹp đẽ, sáng sủa, thông minh.

Số đo 3 vòng của chị Tiểu Tiểu là đo theo inch, nếu đo theo inch thì 1 inch = 2,54 cm à 86,36 – 63,5 – 88,9 cm.)

“Cậu về mà soi gương, đừng có hỏi mình!” Điền Mật phiền lòng trợn mắt nhìn Đình Tiểu Tiểu, biết rõ mình ghét nhất bị cô hỏi vấn đề này.

“A, đừng nóng giận, nếu mình không tự tin như vậy thì mình cũng không dám làm cái thí nghiệm này.” Đinh Tiểu Tiểu khẽ vuốt mặt Điền Mật, an ủi, “Ha ha, mình tin rằng tên đó nhất định chạy không thoát”. Đinh Tiểu Tiểu khuôn mặt tươi cười thần bí mờ ám.

Điền Mật không hỏi Tiểu tiểu rốt cuộc muốn chơi cái gì nữa? Xem biểu hiện này của cô ấy chỉ biết lần này cô kiên quyết muốn làm cái gì, với ai, cũng có biện pháp nào ngăn cản đâu? Nếu Đinh Tiểu Tiểu muốn làm chuyện gì, trừ khi cô có được cái đó, nếu không sẽ quyết không dừng tay. Chỉ có thể cầu nguyện cô ấy sẽ không làm cái gì gây tổn thương đến chính mình, còn bản thân cô thì chỉ có thể cố gắng quan tâm đến cô ấy.

“A Mật, mình đưa cậu về nhà.” Đinh Tiểu Tiểu đột nhiên vọt tới sát lòng đường mạnh mẽ vẫy tay ngăn một chiếc taxi lại, mở cửa xe ra rồi nhìn cô mỉm cười. Điền Mật thấy mặt Đinh Tiểu Tiểu đột nhiên trở nên thanh tỉnh, trong lòng càng thêm lo lắng hơn, Con nhỏ này nhất định là hạ quyết tâm muốn làm cái gì rồi, chỉ có như vậy trong mắt cô lúc này mới có thể tràn ngập kiên định, hoàn toàn không còn thấy khuôn mặt lười nhác lúc bình thường nữa. Ai, chính mình lại phải đi theo lo lắng đề phòng, chịu thôi, ai kêu cô quen cái con nhỏ tên Đinh Tiểu Tiểu này làm chi? Đành vậy. Điền Mật khẽ lắc đầu, nhìn Đinh Tiểu Tiểu rồi đi vào xe.

Mùa hè oi bức này nóng bức thiêu đốt lý trí con người, cũng kích thích sự điên cuồng của con người.

Đinh Tiểu Tiểu lòng tràn đầy chờ mong, muốn bắt đầu thí nghiệm của cô, nhưng không cách nào biết trước kết quả của sự điên cuồng này. Đúng vậy, chuyện gì cô làm cũng rất thuận lợi, cho tới bây giờ cái gì cô muốn đều có thể có được tất cả, cô tin tưởng, lần này cô cũng sẽ không nhìn lầm, nhất định cô có thể chứng minh là cô đúng.

2. Chương 2: Theo Dõi

Trên mặt Đinh Tiểu Tiểu lộ ra một tia cười lạnh đắc ý, tôi thật muốn biết các người xứng đôi đến thế nào.

Đinh Tiểu Tiểu nhìn Điền Mật gật đầu...

Tác giả: Loại con gái như Tiểu Tiểu ngàn vạn lần không thể chọc, nếu không sẽ không biết mình chết như thế nào.

Đinh Tiểu Tiểu là người nói được làm được.

Đinh Tiểu Tiểu chờ đợi ở nhà ga này đến 12g đã liên tục ba buổi tối. Điền Mật hoàn toàn không biết nói gì, chỉ vì một câu của Tiểu Tiểu, “anh ta xuống xe ở chỗ này thì chắc chắn sẽ xuất hiện lần nữa”, mà các cô đã ngốc nghếch đợi ở đây ba buổi tối rồi.

Hôm nay đã nóng gần chết, thế mà lại không đi chỗ nào có điều hòa mát mẻ lại đi ngóng đợi ở cái quán nước bên đường cạnh trạm xe buýt này. Chính là Tiểu Tiểu không hề nghe cô khuyên bảo, Điền Mật bắt đầu đi cùng Tiểu Tiểu ở đây, ai..., thật là tự tìm lấy khổ mà. Ghê tởm hơn là còn phải chịu đựng ánh mắt của bọn đàn ông xung quanh.

Điền Mật đã không nhớ rõ có bao nhiêu người tới bắt chuyện mà Tiểu Tiểu một chút phản ứng cũng không, chỉ nhìn chằm chằm theo dõi lượng người xuống xe buýt.

Đinh Tiểu Tiểu biết Điền Mật không kiên nhẫn, nhưng cô có cảm giác nhất định sẽ gặp lại anh ta. Hôm đó trễ như vậy, bọn họ xuống xe ở đây, nơi này nhất định là chỗ ở của cô gái kia, anh ta chắc chắn sẽ đưa cô về nhà, nhất định là như vậy. Cho nên, cô chỉ có thể ngồi ở đây chờ, ngoài biện pháp này cô không biết làm cách nào khác mới có thể gặp lại anh ta.

Đã 11g, chẳng lẽ đêm nay lại không thu hoạch được gì nữa sao? Sẽ không, trực giác của cô luôn đúng, cô dự cảm hôm nay nhất định sẽ không về tay không. Đinh Tiểu Tiểu cầm cốc bia trên bàn ra sức uống, sẽ không, cô nhất định sẽ đợi được.

Hay, một chiếc xe buýt tới nữa. Xe chậm rãi dừng lại bên nhà ga, âm thanh báo đến trạm lại vang lên, một nhóm người đi lên cửa xe trước, cửa xe sau chậm rãi mở ra, một nhóm người đi xuống, phần lớn là các cặp tình nhân đi chơi buổi tối mới về. Người đàn thừa thớt, ngay lúc Đinh Tiêu Tiểu lại thất vọng thì đột nhiên mắt sáng lên, Điền Mật cảm thấy Tiểu Tiểu có điểm khác lạ, ánh mắt chăm chú như vậy liền nhìn theo hướng ánh mắt cô, từ trên xe xuống một đôi nam nữ cuối cùng, à, thì ra là bọn họ, chính là đôi tình nhân đứng bên cạnh Tiểu Tiểu ngày hôm đó.

Có gì đặc biệt sao? Điền Mật khó hiểu nghiên cứu họ, người đàn ông kia trông thật phong nhã, cao khoảng 1m8, không mập không ốm, vai rộng, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, nghe nói loại đàn ông này rất có nguyên tắc. Ánh mắt không to lắm, dài hẹp, môi hơi mỏng, không giống đàn ông bình thường đều môi dày. Cảm giác giống như là minh tinh nhưng lại không phải. À, đúng rồi, giống như Lee Dong Wook trong bộ phim Hàn My Girl mới chiếu gần đây, bên ngoài không giống nhưng khí chất lại giống, tổng thể tạo một cảm giác sạch sẽ, xa quá nên không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy bộ dáng anh ta có vẻ thần nhiên, dường như mang theo một tia cười mỉm nhợt nhạt, ừm, người đàn ông này tính tình nhất định rất tốt.

Cùng đi xuống là cô gái mà anh ta ôm trong lòng hôm đó. Mới nhìn đã biết cô gái này là tiểu thư khuê các có gia giáo tốt, khuôn mặt ngọt ngào, đôi mắt to, môi hơi cong, làn da rất trắng, bộ dáng giống như là búp bê, là người lịch sự, nhã nhặn, thanh tú, ngay cả bóng dáng cũng rất tao nhã, à, hai người này nhìn rất xứng đôi, một người tao nhã, một người nhân thực điềm tĩnh.

Điền Mật thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tiểu Tiểu. Trên mặt Đinh Tiêu Tiểu lộ ra một tia cười lạnh đắc ý, tôi thật muốn biết các người xứng đôi đến thế nào. Đinh Tiêu Tiểu nhìn Điền Mật gật đầu, ý muốn nói cô sẽ đi theo họ để biết phương hướng của họ. Điền Mật nhanh chóng kêu “tính tiền”, lấy tiền ra để lên bàn rồi đi theo hai người kia.

Ánh mắt Đinh Tiêu Tiểu lảng lảng nhìn theo bóng lưng của anh, nhìn thấy cô gái kia nắm tay anh mà anh vẫn để yên, nhẹ nhàng nắm lại. Chỉ nhìn thấy bóng lưng, không thể thấy vẻ mặt của họ. Trong lòng oán hận suy nghĩ, quả nhiên rất ầm ập.

Nhìn thấy bọn họ quẹo vào một ngõ tắt nhỏ, bên trong là một khu dân cư. Khó trách hôm đó cô tìm hoài cũng không thấy bóng dáng họ đâu. Điền Mật cũng đi cùng cô, bắt lấy tay cô, chậm rãi cùng đi vào ngõ nhỏ.

Ừm, đi tới. Đinh Tiêu Tiểu kéo tay Điền Mật, đứng lại bên cạnh một chiếc xe. Xa xa, nhìn bọn họ đi vào một tòa chung cư, một tòa chung cư nhỏ có tám tầng. Thật kì lạ, nơi này hẳn là khu dân cư, sao lại không có bảo vệ trị an, bọn họ cứ như vậy đi vào? Có điều, bọn họ không đi cổng chính.

Đinh Tiêu Tiểu lấy ra một hộp Sobranie*, rút ra một cây đưa cho A Mật, đưa lên miệng mình một cây mùi vị bạc hà thần nhiên tản ra trong miệng, chậm rãi hút vào nhà ra một làn khói. Trong lòng lại có chút lo lắng, anh ta đi lên sẽ không đi xuống chứ? Hừ, cũng có thể lắm, muộn như vậy mới đưa con gái về nhà, còn không ngủ lại?

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau, nhanh như vậy đã có kết quả, lại làm cho Đinh Tiêu Tiểu trong lòng cảm thấy có chút mất mát, buồn bực nói không nên lời, cô lại hút mạnh vào một hơi.

Điền Mật đã không chịu nổi mà nói ra, “Tiểu Tiểu, bọn họ sẽ không đi lên để làm cái kia chứ?” Đinh Tiêu Tiểu hung hăng trừng mắt liếc Điền Mật một cái, tuy trong lòng mình cũng có nghĩ như vậy nhưng nghe từ miệng A Mật thì không hiểu sao lại cảm thấy chói tai đến thế, trong lòng liền cảm thấy căm tức. Hừ, chẳng có ý nghĩa gì cả, còn chưa có chơi chẳng lẽ đã xong rồi sao? Ánh mắt quay về chỗ cũ nhìn chằm chằm vào tòa nhà kia, trong lòng vẫn là không nhận được có chút oán hận, tại sao lại đi lâu như vậy? Thật sẽ không xuống?

Ra rồi! Đinh Tiêu Tiểu đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, vui vẻ hẳn lên. Không có cách nào xác định là anh ta chưa từng ngủ lại nhưng thấy anh ta vẫn còn đáng giá thử nghiệm một chút; có lẽ trong lòng cô có ý tưởng khác, cô cố không suy nghĩ sâu xa, nhưng vừa nhìn đến bóng dáng anh ta lại xuất hiện thì Đinh Tiêu Tiểu đắc ý nhìn Điền Mật mỉm cười, người mà cô chọn quả nhiên không tệ như vậy, nếu không cô còn chơi được cái gì? Điền Mật cười khê, cô gái này đúng là hung hăng cần quấy mà.

Hai người núp sau lưng chiếc xe, nhìn xuyên qua cửa kính xe thấy anh ta từ từ đi ra khỏi ngõ nhỏ. Các cô

thấy anh đi xa liền nhanh chóng đuổi theo. Ra khỏi ngõ, người đàn ông đó liền bắt một chiếc taxi, Đinh Tiêu Tiêu cũng nhanh chóng đưa tay vẫy một chiếc taxi, hai người bước vào trong xe, chưa ngồi đẳng hoàng Đinh Tiêu Tiêu liền chỉ vào chiếc xe phía trước, bảo tài xế nhanh chóng đuổi theo. Tài xế nhìn các cô liếc mắt một cái, cũng không nói gì liền chạy đi.

Chạy khoảng hơn 10 phút, chiếc xe phía trước chậm rãi dừng lại trước cửa một tòa nhà nhỏ, bảo vệ trực ca đêm đi ra ngoài nhìn một chút cho chiếc xe phía trước đi vào. Nguy rồi, tòa nhà nhỏ này còn có bảo vệ, xe các cô làm sao vào bây giờ? Làm sao đi theo đây? Đinh Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn Điền Mật đang ngồi ở ghế sau, Điền Mật cũng không biết làm thế nào đành nhún nhún vai. Mặc kệ, tới đó rồi nói, đã theo tới chỗ này rồi, sao có thể không theo tới cùng được?

Xe quả nhiên bị bảo vệ chặn lại, Đinh Tiêu Tiêu quay cửa kính xe xuống, ngọt ngào nhìn bảo vệ mỉm cười, giọng nói cũng hết sức dễ thấp, có vẻ yếu điệu, “Sư huynh, chúng tôi tới tìm người”. Nhân viên an ninh thấy đại mỹ nữ, ánh mắt sáng rỡ, miệng cũng nói lắp, “Tìm... Tìm người?” Trong lòng thầm nghĩ cùng mỹ nữ tán gẫu vài câu, “Ừm, nhà nào, tôi đưa các cô đi nhé?”

Đinh Tiêu Tiêu trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn giãn ra nụ cười dễ thương, “À, tôi cũng không nhớ rõ lắm, tôi chỉ mới tới một lần, có lẽ đi vào một chút mới nhận ra được.” Bảo vệ do dự một chút, “Việc này...”. Đinh Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn Điền Mật liếc mắt một cái rồi chuyển lại, giả vờ diễn cảm sốt ruột, giọng nói lại càng yếu điệu, “Ai nha, anh còn lo chúng tôi thế nào? Nếu không thì như vậy đi, anh cho chúng tôi vào, nếu chúng tôi tìm được rồi sẽ kêu bạn tôi gọi điện từ trong nhà báo cho anh, thì anh sẽ biết là nhà ai thôi. Nếu không tìm được, chúng tôi sẽ ra liền, nếu anh thấy không yên tâm thì hãy ghi lại biển số xe, được không?” Bảo vệ cũng còn chút do dự, Đinh Tiêu Tiêu lại lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Ai, vị tiểu sư huynh này sao lại khó thuyết phục như vậy chứ!” Bảo vệ thấy Đinh Tiêu Tiêu buồn bực ra mặt, có vẻ như tức giận, nghĩ lại, chỉ là hai cô gái chắc là không có vấn đề gì, nhanh chóng xoa dịu, “A, không có, các cô vào đi, nếu không tìm thấy thì trở ra nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp các cô tra thêm”. Đinh Tiêu Tiêu vừa nghe, trên mặt liền thay đổi, dịu dàng cảm ơn nhân viên an ninh, bảo vệ vừa nghe người đẹp cảm ơn, cả người càng mềm, nhanh chóng mở cổng ra. mời các cô đi vào.

Xe đi vào, Đinh Tiêu Tiêu trong lòng vẫn có chút lo lắng, bị chậm trễ như vậy không biết anh ta đã lên nhà chưa, vẫn là không thể tìm được người ư?

Xe theo chỉ dẫn của Đinh Tiêu Tiêu chạy vào, hay quá, vẫn còn thấy, có một chiếc taxi còn đứng ở chỗ đó, anh ta vừa xuống xe, lo lắng trong lòng của Đinh Tiêu Tiêu rốt cuộc cũng hạ xuống, may mắn anh ta còn chưa lên nhà. Cô tổ ý cho xe chờ anh đi vào sâu một chút rồi chạy đến gần, nhanh chóng mở cửa lao xuống, Điền Mật nhìn tài xế cười khê một chút, “Cô ấy một chút nữa đi xuống, phiền anh chờ một chút”. Tài xế không hề nói gì nhưng lại cảm thấy hai cô gái này có vấn đề, đêm hôm khuya khoắt theo sát một người đàn ông, có thể nào người đàn ông kia là chồng của cô gái vừa xuống xe? Cô ta tới để bắt gian, ai, thật đúng là khó nói mà, quên đi, năm nay việc lạ gì cũng có.

Điền Mật thấy Tiêu Tiêu một lát sau đi ra, thấy cô mở cửa xe cùng mình ngồi ở ghế sau, nhất định là con nhỏ này đã thành công rồi. Mỉm cười nói với tài xế, “Lái xe đi, đến Đài Bắc”. Đinh Tiêu Tiêu nghiêng đầu khê dựa vào vai Điền Mật, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhỏ giọng nói bên tai Điền Mật. “Anh ta ở lầu 18”. Điền Mật nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Tiêu, pha trò “Vậy bây giờ mỗi ngày không cần ngồi đợi nữa chứ?” Tiêu Tiêu nghe xong, vui vẻ ghé vào mặt cô hít vài cái, “A Mật, mình biết cậu là người tốt nhất mà. Mấy ngày nay thật sự vất vả cho cậu rồi”. Điền Mật cười khê nhìn khuôn mặt cười vui vẻ của Đinh Tiêu Tiêu, con nhỏ này, luôn như vậy, mỗi lần xong việc đều ngọt như mật vậy. Ai, ai kêu cô có một người bạn xấu tính như vậy chứ?

“Nói không vô dụng, dùng hành động thực tế một chút đi”. Điền Mật ngoài miệng không hề khách sáo.

“Không thành vấn đề. Ngày mai kêu Tường Tường nhanh chóng tìm cho cậu một anh dễ nhìn, bọn mình đi uống rượu, đến MIX chơi cho đã, chơi vui vẻ một chút, mấy ngày nay cả người mệt chết đi được”. Bây giờ Đinh Tiêu Tiêu tâm tình siêu tốt, đợi mấy ngày nay rốt cuộc cũng được như mong đợi.

Điền Mật vừa nghe đến tên Tường Tường, nhất thời im lặng, trong mắt hiện lên diễn cảm phức tạp, một lúc sau mới xoay mặt nhìn Tiêu Tiêu, do dự hỏi, “Tiêu Tiêu, Doãn Quân Tường biết cậu đi tìm người này không?”. Trong lòng có chút lo lắng mơ hồ.

“Đương nhiên không biết”, Đinh Tiêu Tiểu cười khê, vẻ mặt diễn cảm theo vẻ đương nhiên. “Việc này mình chỉ nói với cậu. Cậu phải nhớ giữ bí mật giùm mình. Việc này nếu bị lộ ra thì sẽ không hay rồi”.

“Nhưng mà”, Điền Mật ngập ngừng không biết nói thế nào, “Doãn Quân Tường không phải luôn nói với mọi người cậu là bạn gái của anh ấy sao?” Nếu anh ấy biết việc này không biết sẽ có phản ứng gì?

“Ha ha, chính anh ấy muốn nói vậy, mình có ngăn được đâu”. Tuy nói vậy nhưng Đinh Tiêu Tiểu tỏ vẻ không sao cả, “Bất quá, nếu sau này không tìm được người đàn ông nào xứng với mình, anh ấy nói vậy mình cũng không phản đối”. Đinh Tiêu Tiểu nhớ tới khuôn mặt tuần tú của Doãn Quân Tường, nhin không được cười khê, “Thật ra chơi đùa cùng hắn rất vui vẻ”.

Điền Mật nhìn vẻ mặt ung dung của Đinh Tiêu Tiểu hoàn toàn không cho rằng đây là vấn đề, trong lòng trầm xuống, cậu ấy khi nào thì mới thật sự nhìn đến Doãn Quân Tường, anh ta cũng không phải dễ dàng cự tuyệt. Nghĩ đến anh ta, trong đầu lại hiện lên ánh mắt tà tà kia, cô khê nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ lo lắng nhiều nữa.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn thấy Điền Mật đột nhiên trầm mặt, cười khê bưng mặt cô lên, “Yên tâm, cậu lo Tường Tường không có phụ nữ sao? Bên cạnh anh ấy có cả một xe tải phụ nữ, được chưa? Hai chúng mình chỉ là chơi đùa thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa”.

Điền Mật chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này, đôi mắt dễ thương, cậu vẫn chưa hiểu sao? Tại sao lại không thấy Doãn Quân Tường đối với cậu cùng những cô gái khác không giống nhau? Chẳng lẽ cậu ấy thật sự một chút cũng không biết? Hay cậu ấy cố ý giả ngu? Trong đầu cậu ngập ngừng, lại chỉ có thể nhìn Đinh Tiêu Tiểu ung dung dựa lên cửa kính xe, ngân nga hát, hiện tại trong lòng cậu ấy chắc là đang suy nghĩ về thí nghiệm của cậu ấy rồi.

Tới cổng chính, tay bảo vệ kia còn ngây ngốc đứng ở cạnh cửa. Thấy xe các cô đi ra, nhanh chóng lại gần, Đinh Tiêu Tiểu cười với anh ta, “Sư huynh, thật phiền anh quá, bạn của tôi không có nhà, tôi ấn chuông nhưng không có ai trả lời. Anh thật tốt, cảm ơn anh nha!”. Bảo vệ nghe các cô nói không tìm được, định thay các cô chuyển lời, liên thanh nói, “Như vậy đi, các cô nói cho tôi biết nhà nào, bạn của các cô quay về, tôi sẽ báo cho cô ấy liên hệ với các cô”. Người này thật ra rất tốt Đinh Tiêu Tiểu trong lòng cười lạnh, hừ, đàn ông, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, “Không cần, chúng tôi... lát nữa gọi điện thoại cho cô ấy, phiền anh rồi”. Tiểu Tiểu bảo tài xế chạy đi, bảo vệ còn đứng đó cười nói. “À, không có, không phiền, lần sau lại đến, có chuyện gì cứ tìm tôi, không sao đâu.”

Xe chạy đã xa nhưng vẫn còn nghe giọng của anh ta.

Điền Mật cười khê, “Nhìn cậu kia, lấy hồn phách người ta xong rồi chạy”. Đinh Tiêu Tiểu không đồng ý, lạnh lùng nở nụ cười, “Mình chỉ lợi dụng một chút ưu thế của phái nữ thôi”. Đàn ông đều không phải như vậy sao? Thấy con gái xinh đẹp thì mắt sáng rỡ.

Điền Mật gõ nhẹ vào đầu Tiêu Tiểu, đối với cậu ấy thật sự là không có cách nào mà. Nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng, dường như cảm giác cho thấy rằng quyết định này sẽ làm ảnh hưởng đến Tiểu Tiểu, thậm chí ảnh hưởng đến người bên cạnh Tiểu Tiểu, bây giờ cũng chỉ có thể cùng cậu ấy từ từ tiếp tục chơi thôi.

3. Chương 3: Tuyên Cáo

Doãn Quân Tường quả nhiên là mạnh mẽ như thế, gần đây đều tuyên cáo Đinh Tiêu Tiểu là người phụ nữ của mình, ngăn chặn đàn ông khác...

Tác giả: Một người là loại đàn ông phù hợp với cô, một người là loại đàn ông cô xem thường, nguội lạnh, cô sẽ tiếp tục trò chơi này như thế nào thì chỉ có trong lòng cô là biết rõ nhất.

Quả nhiên, ngày hôm sau Đinh Tiêu Tiểu liền gọi điện thoại cho Doãn Quân Tường, kêu anh ta sắp xếp chương trình một buổi tối. Doãn Quân Tường vừa nghe đến thanh âm của cô, giọng nói có hơi chất vấn, “Mấy ngày nay em chạy đi đâu? Anh gọi điện thoại em cũng không tiếp?”. Đinh Tiêu Tiểu ở đầu bên này

điện thoại le lưỡi cười, người đàn ông này lại bắt đầu dấm chất vấn, trong lòng lại cười rộ lên, “Cùng Diễm Mật đi làm chút chuyện thôi. Được rồi, đêm nay không phải em tới tìm anh sao? Đêm nay anh hãy kiểm tra cho A Mật một cái soái ca nha!”. Đinh Tiêu Tiểu nhanh chóng nói sang chuyện khác, tuy biết rằng vẫn sẽ tránh không khỏi một trận truy vấn, vậy thì để gặp mặt rồi nói sau, trong điện thoại cũng không nói rõ được.

Doãn Quân Tường cười lạnh một tiếng, thanh âm trầm thấp truyền tới, “Diễm Mật, chính là cái kia Diễm Mật Mật (mật ngọt) của em?”. Đinh Tiêu Tiểu nhin không được cười khê trong điện thoại, “Đúng vậy, chính là Diễm Mật Mật”. Đinh Tiêu Tiểu đột nhiên cảm thấy được có chút ý tứ, cho tới bây giờ A Mật đều chỉ kêu tên họ đầy đủ của Tường Tường là Doãn Quân Tường mà chưa từng gọi anh ấy là Tường Tường, mà Tường Tường mỗi lần đều chỉ nhớ rõ A Mật là Diễm Mật Mật. “Tường Tường, thực sự ý tứ, hai người thật sự rất ăn ý, chỉ là, A Mật không thích bị người khác kêu là Diễm Mật Mật. Anh đừng gọi linh tinh!”. Cô nghĩ đến việc A Mật sẽ tức giận.

Doãn Quân Tường không hề để ý tới, “Đêm nay chín giờ, các em đi làm xong liền lại đây sớm một chút. Vừa vặn, ngày hôm qua MIX gọi điện thoại cho anh, nói gần nhất có hoạt động”. Đinh Tiêu Tiểu gật đầu đáp ứng, ừm, muốn chơi thì tìm Tường Tường là đúng nhất.

Vừa cúp điện thoại, tiện tay gọi tiếp cho Diễm Mật một cuộc, báo cho cậu ấy buổi tối tan ca trực tiếp lại đây tìm mình. Nghĩ đến buổi tối có thể chơi đùa vui vẻ một chút, cuối cùng đã có thể giải tỏa sự khẩn trương mỗi một của mấy ngày nay.

Nhớ tới việc chờ đợi mấy ngày nay, trong lòng lại nhin không được nghĩ tới việc đi theo anh ta tối hôm qua. Cô cũng thấy được, anh ta cùng cái cô gái kia đi xuống xe thì thật sự như là một đôi ảm ảp. Hừ, đáng tiếc, mời tiểu thư Đinh Tiêu Tiểu đây xem không vừa mắt, nếu thật sự tốt đẹp thì không có gì để nói. Loại đàn ông này có chắc chắn là tốt hay không? Bề ngoài luôn một bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, kỳ thật, người có bộ dáng khiêm tốn thì tại trong lòng còn không biết đang giấu ý đồ gì đâu? Tuy rằng ngày hôm qua anh ta không ngủ lại tại nhà của cô gái kia, ai biết là không phải anh ta đang chơi trò lạt mềm buộc chặt chứ, hừ, đàn ông như vậy mới gọi là có thủ đoạn cao, càng ra vẻ bộ dáng một loại an toàn vô hại, thì càng dễ dàng làm cho phụ nữ yên tâm, mới có thể dễ xuống tâm phòng bị, như vậy thì không phải càng dễ dàng thuận lợi cho anh ta sao? Hừ, cô sẽ không tin tưởng anh ta sẽ từ chối miếng thịt ngon treo trước cửa.

Đinh Tiêu Tiểu cười lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hừ, cô chính là muốn nhìn xem loại đàn ông có bề ngoài đứng đắn ôn hòa này bị kéo mặt nạ xuống, để lộ ra ra nội tâm dục vọng thì sẽ có bộ dáng khó coi như thế nào. Hừ, đàn ông nếu không ham mê nữ sắc thì trừ phi anh ta vô năng, chắc chắn là như thế. Trong lòng vừa nghĩ thì đã có cảm giác nóng lòng muốn thử ngay lập tức, khéo miệng nhẹ giương lên, ừm, thí nghiệm này từ từ sẽ đến, nếu muốn một mình công kích vậy thì phải chuẩn bị kế hoạch thật tốt, ngày hôm qua đã biết được vị trí nhà hắn. Kế tiếp, chính là phải đi điều tra bối cảnh cùng việc làm của anh ta, càng hiểu biết rõ thì mới càng tốt xuống tay với anh ta, trong lòng nhin không được cảm thấy vô cùng hưng phấn, trò chơi này càng ngày càng thú vị, cô chờ xem anh ta từng bước một rơi vào cạm bẫy của mình, bị chính mình từ từ khai mở nghiên cứu.

Buổi tối, chín giờ hơn, Đinh Tiêu Tiểu cùng Diễm Mật trang điểm tỉ mỉ, mới sà sà đến chậm xuất hiện ở cửa MIX. Đinh Tiêu Tiểu trực tiếp kéo Diễm Mật đi vào trong. Quả nhiên, các cô vừa xuất hiện, lập tức khiến cho cánh đàn ông trong này xôn xao. Đinh Tiêu Tiểu cười khê nhìn Diễm Mật, nhỏ giọng nói, “A Mật, hôm nay Tường Tường có đặc biệt tìm cho cậu một cái soái ca đó”. Diễm Mật vừa nghe thì sắc mặt trầm xuống, nhẹ nắm chặt cánh tay Đinh Tiêu Tiểu, Tiểu Tiểu khê hừ một tiếng, A Mật thấp giọng trách cứ, “Ai kêu người quan tâm đâu”. Đinh Tiêu Tiểu cười khê, không để ý tới cậu ấy đang nén giận, Diễm Mật đối với đàn ông rất lãnh đạm, bằng không, cậu ấy xinh đẹp như vậy nhất định đã sớm có đàn ông xếp hàng dài.

Đinh Tiêu Tiểu còn muốn nói gì đó với Diễm Mật, nhưng đã bị Doãn Quân Tường đang đi tới đánh gãy. Hắn đi tới, đưa tay ôm lấy Đinh Tiêu Tiểu vào lòng, thuận thế cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn Tiểu Tiểu một cái hôn nóng bỏng, “Oa...uhm...”. Tất cả bọn đàn ông có mặt ở đây đều đang hâm mộ hét lên, Doãn Quân Tường quả nhiên là mạnh mẽ như thế, gần đây đều tuyên cáo Đinh Tiêu Tiểu là người phụ nữ của mình, ngăn chặn đàn ông khác có ý niệm ôm hy vọng trong đầu.

Diễm Mật nhìn thấy Doãn Quân Tường bá đạo một tay nhẹ nắm lấy cổ Tiểu Tiểu, một tay ôm eo nhỏ mảnh khảnh của cô, hôn Tiểu Tiểu thật sâu. Người đàn ông này! Vẫn là mạnh mẽ như thế.

Anh ta chính là như vậy, mái tóc ngắn thẳng tắp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, dưới làn mi rậm ẩn chứa một đôi mắt sâu thẳm khê khếp hờ, lúc này đang hướng xuống dưới. Anh ta có một sống mũi cao thậm chí còn có chút giống người Phương Tây, giống như là được cái gì chống lên vậy. Nếu nhìn nghiêng sẽ thấy được một gương mặt hơi gầy nhưng lại rất hoàn mỹ, còn có làn môi gợi cảm kia nữa, đúng vậy, rất gợi cảm. Điền Mật nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Quân Tường, ngoại trừ bị mái tóc của anh ta thu hút, còn có đôi môi này, đường môi dày hoàn mỹ, nghe anh ta tự giới thiệu chính mình, “Tôi tên là Doãn Quân Tường”. Thật là có đủ soái a. Bên tai trái đeo một cái bông tai, luôn mặc một loại áo sơ mi giản dị ôm sát thân, lại luôn tỏa mát ra một mùi vị lưu manh tự do. Đàn ông như vậy rất xứng với Đinh Tiêu Tiêu. Điền Mật cười khê, Tiểu Tiêu đã tóm được người đàn ông này.

Những người đàn ông ở đây lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiêu đã bị rung động đến ngây ngất, còn chưa hồi phục lại thì đã bị Doãn Quân Tường tuyên cáo đánh vỡ mộng đẹp. Đều đành phải luyến tiếc dời mắt chuyển hướng sang cô gái ngồi bên cạnh Đinh Tiêu Tiêu, cũng cũng không tệ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, tóc mái ngắn phủ trước trán, là loại con gái đẹp mà lạnh, vóc dáng không cao như Đinh Tiêu Tiêu, dáng người cũng không có nóng bỏng như Đinh Tiêu Tiêu, bắt quả cũng coi như là có chút động lòng người. Trên mặt luôn lạnh nhạt, lại càng làm cho người ta cảm thấy được rất thú vị.

Đinh Tiêu Tiêu thật vất vả mới thoát ra khỏi lòng của Doãn Quân Tường, trời ạ, đừng nói là người này đã ba ngày chưa đụng tới phụ nữ chứ. Lửa nóng lại có thể lên đến loại trình độ này, trong miệng đều tràn ngập mùi vị thuốc lá nồng đậm của anh, son môi đều bị anh ăn sạch, đôi môi cũng bị ép đến có cảm giác hơi đau, cô nhú mày nhẹ đánh vào người anh, muốn đẩy anh ra. Chính là, ngay từ đầu, Doãn Quân Tường lại hoàn toàn không có ý buông ra. Đầu cúi xống thấp đến bên tai cô, trầm thấp nói khê, “Không biết anh nhớ em sao? Còn chơi trò mất tích lâu như vậy?”. Đinh Tiêu Tiêu nhin không được cười khê, lời trách cứ từ miệng anh nói ra thì đã bị áp chế đi, người này càng ngày càng nói năng ngọt xót. “Em biết, em cũng muốn anh a, hiện tại không phải người ta đang an ủi anh sao?”. Đinh Tiêu Tiêu vẽ mặt ung dung tiếp nhận ánh mắt thâm tình của anh ta.

Doãn Quân Tường nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này, tuy rằng đã trang điểm rất đẹp, chính là ánh mắt kia lại thuần khiết như đứa trẻ ngây thơ vô tội (phải thêm chữ “số” nữa mới đúng), trong lòng bất giác cảm thấy mê muội. Tiểu Tiêu chính là có nhiều điểm mâu thuẫn tổng hợp lại như thế, có lúc phóng túng buông thả cùng anh vui chơi khắp nơi, lại có lúc chuyển mặt giống như một cái tiểu nữ sinh xa lạ khiêu khích lòng hiếu kỳ của anh.

Doãn Quân Tường cười khê rồi ngẩng mặt lên, lúc này mới chứng kiến bên cạnh Tiểu Tiêu là vị này chị em tốt – Điền Mật, anh cứ luôn đinh ninh là Điền Mật Mật (mật ngọt). Điền Mật nhìn bọn hần không hề có diễn cảm gì, trong mắt chỉ nhìn mỗi Tiểu Tiêu, hoàn toàn không có gương mặt nhìn anh, hừ, cô gái này rất lạnh, không giống Tiểu Tiêu cởi mở nhiệt tình như vậy, hai người ngồi cùng với nhau giống như là hai cực của nam châm vậy, vẻ ngoài của cả hai rất không khớp nhau, nhưng rồi lại có thể nhịp nhàng cùng một chỗ cùng nhau làm người ta chói mắt.

Anh thu hồi mắt lại, ôm Đinh Tiêu Tiêu đến ngồi cùng đám người kia, trầm thấp tuyên cáo, “Đinh Tiêu Tiêu, đây là cô gái của tôi”. Lại một trận ồn ào, huyết sáo càn rỡ vang lên.

Đinh Tiêu Tiêu buồn cười nhìn Doãn Quân Tường nghiêm túc tuyên cáo, cũng chả sao, cô không nghĩ phải giải thích cái gì. Cô chưa bao giờ thuộc về bất kỳ ai, cô chỉ thuộc về chính bản thân cô. Chỉ là, thấy Doãn Quân Tường ở trước mặt anh em uy phong như vậy cũng không muốn làm mất mặt mũi của anh, như vậy cũng tốt, có thể phòng ngừa những đàn ông nhảm chán này đến quấy rầy, ít nhất tên tuổi của Doãn Quân Tường này ở trong đây vẫn là có chút tiếng tăm. Nếu là phụ nữ của hần, người khác hần là sẽ không có can đảm lại đến gây rối đi.

Đưa tay lôi kéo Điền mật ngồi vào ghế sa lon, hôm nay cũng không kêu mấy cô gái khác tới? Cả bàn có bảy tám người đàn ông, chỉ có hai cô là phụ nữ, có chút trơ trọi.

Điền Mật thấy Doãn Quân Tường buông Đinh Tiêu Tiêu ra, bố trí người đi gọi rượu, cùng quản lý thì thâm với nhau sắp xếp đồ vật này nọ. Xoay mặt nhìn Tiểu Tiêu ở bên cạnh, cô luôn dễ vui vẻ như vậy, ở nơi này cô có thể tìm thấy cảm giác thoải mái mà hòa nhập được. Còn chính mình thì không cách nào làm được, cô thích chơi cùng Tiểu Tiêu, nhưng mà không phải rất thích cái loại cảm giác ồn ào thổ không thông này,

bên người thì bị đàn ông vây quanh. Cô vẫn là không thể giống như Tiểu Tiểu, bị một đám đàn ông nhìn chăm chăm mà còn có thể mặc sức phóng thích nhiệt tình, di chuyển theo vũ điệu.

Đinh Tiêu Tiêu trời sinh là thuộc loại hoàn cảnh như vậy, cô cuồng nhiệt tràn đầy, tựa như ngọn lửa đỏ nóng bỏng, mỗi lần tận tình phóng thích mới có thể nở rộ ra dáng vẻ đẹp tuyệt vời nhất, mà đàn ông lại không thể cự tuyệt vẻ đẹp kiều diễm trí mạng này. Cô biết tận dụng những tuyệt chiêu vốn có của phụ nữ, ánh mắt câu dẫn người như thế nào, mỉm cười dễ thương ra làm sao, còn có thân hình khêu gợi uốn éo, tất cả những điều đó đều có thể gọi lên khát vọng sâu kín của đàn ông. Cô hưởng thụ loại cảm giác bị mọi người nhìn chăm chú, khen ngợi, càng như vậy càng làm cô tràn đầy tự tin. Đàn ông, cùng lắm chỉ là như thế thôi? Chỉ cần trong mắt đã bị phụ nữ mê hoặc thì hẳn muốn chạy trốn cũng khó.

Âm nhạc từ từ vang lên, cuộc vui chính thức bắt đầu mở màn. Âm nhạc sống động, kích thích cảm xúc mạnh mẽ của mọi người, mãnh liệt kích thích dây thần kinh, ngồi tại chỗ, thân thể cũng bắt giác đung đưa theo nhịp điệu.

Doãn Quân Tường ngay từ lúc bắt đầu đã ôm lấy Đinh Tiêu Tiêu tận tình khiêu vũ, kề sát da thịt đung đưa theo thân thể của anh, hưởng thụ sự tươi tắn của cô, dùng thân thể khiêu khích giác quan của chính mình.

Điền Mật cũng không còn ngồi, người đàn ông bên cạnh đã đi trước một bước những người còn lại mời cô nhảy, cô đứng lên đi theo cùng nhau đung đưa. Nhìn thấy phía đối diện Tiểu Tiểu bị Doãn Quân Tường ôm chặt vào trong lòng, hai người kề sát đung đưa theo âm nhạc, không biết Doãn Quân Tường đã nói gì đó, Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ cười khanh khách không ngừng, tay cũng đặt lên cổ của anh, tay anh cũng đang xoa lưng của cô, trượt từ lưng của cô xuống dưới, chậm rãi xoa mông của cô. Đinh Tiêu Tiêu khẽ quát một tiếng, nhéo cổ của anh, cảnh cáo anh không thể quá suồng sã. Doãn Quân Tường cười khê, tay chậm rãi di chuyển lên tiếp tục xoa lưng của cô, thấp đầu sát vào Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói.

Điền Mật thu hồi tầm mắt, nhìn người đàn ông trước mắt này, bộ dạng cũng không tồi, phong nhã, nhưng lại thiếu khí phách. Trong lòng cười khê, làm gì có nhiều đàn ông khí phách như vậy, tay cũng chuyển động theo tiếng nhạc, tận lực theo âm nhạc thưởng thức sự rung động của nhịp trống. Người đàn ông kia thấy Điền Mật càng ngày càng tập trung như đã có cảm hứng, tay cũng nhẹ nhàng đặt trên eo cô, Điền Mật có phần hơi cứng người, co lại một chút, ánh mắt phiêu hướng đến Đinh Tiêu Tiêu hai người họ, chứng kiến bọn họ lại quên mình ôm nhau hôn sâu. Ánh mắt khẽ nhắm lại, trong lòng tự nói với chính mình, thả lỏng, thả lỏng, tới nơi này chính là muốn thoải mái, phóng thích sự nhiệt tình của mình. Thân thể cũng chậm chậm buông lỏng, không hề cứng ngắc như lúc đầu, theo người đàn ông kia ôm nhau đung đưa theo nhạc.

Đinh Tiêu Tiêu thấy ánh mắt thâm thúy của Doãn Quân Tường đang nhìn chăm chăm vào mình, tay không tự chủ xoa lên khuôn mặt tuấn tú của anh, “Tường Tường, chỉ vài ngày không thấy mà anh lại trở nên soái hơn”. Đinh Tiêu Tiêu thích khuôn mặt điển trai rắn rỏi này, rất nam tính, đàn ông nên là loại có góc cạnh rõ ràng như vậy, bá đạo tuyên cáo sở hữu chính mình, không nên là cái loại âm áp, hòa nhã che dấu mất đi cảm kia, nhớ tới liền thấy chán ghét.

Doãn Quân Tường ôm chặt Đinh Tiêu Tiêu, nghiêng mặt, dùng miệng tìm lấy những ngón tay của cô, nhẹ cắn vào ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út. Cô gái này thật sự là rất phù hợp với anh, anh siêu thích loại cảm giác này, người đẹp mà dáng cũng đẹp, hơn nữa còn thích chơi đùa, không giống bọn con gái ưa giả vờ kia, rõ ràng trong lòng đã sớm nghĩ muốn cái gì lại còn ngồi ở bên cạnh làm thực nữ. Mỗi lần muốn thân cận một chút, lại giả vờ chống cự. Vẫn là Đinh Tiêu Tiêu tốt nhất, mỗi lần xuất hiện, đều hết mình cùng nhau happy với anh, khiêu vũ cùng anh, uống rượu cùng anh, mỗi lần đều có thể thực thoải mái.

Quả thực cô nàng này giống như cùng anh là trời sinh một cặp, vì anh mà tạo ra, hơn nữa mỗi lần anh không rảnh thì chưa bao giờ quấy rầy, làm phiền anh, vô cớ gây sự yêu cầu anh đi với cô. Có khi, bị cô bỏ quên lâu đến nỗi muốn cô có thể bám dính lấy mình một chút. Cô gái như vậy thì làm sao có thể bỏ qua được? Đương nhiên là muốn đem cô nắm chắc trong tay, cho nên, anh vẫn luôn tuyên cáo quyền sở hữu của mình với người khác, Đinh Tiêu Tiêu chỉ có thể là người phụ nữ của anh, anh cũng tin tưởng Tiểu Tiểu tuyệt đối biết chính bản thân mình sẽ thích dạng đàn ông như anh.

Đinh Tiêu Tiêu thật là thích Doãn Quân Tường, bởi vì anh đủ anh tuấn, có khí phách, toàn bộ đều giống mẫu đàn ông lý tưởng của cô. Nhưng cô còn không nghĩ sẽ quyết định cái gì, còn chưa muốn cùng ai hứa hẹn. Loại nhận định này đối với cô mà nói là xa lạ, cô thích chơi đùa, không thích bị người khác trói buộc,

nếu chuyện gì cô đều phải chỉ nghĩ đến một người, sẽ có trách nhiệm đối với người nào đó thì cô cảm thấy như vậy rất mệt mỏi. Cô mới hai mươi bốn tuổi a, tại sao lại để cho mình phải mong đợi một ai đó. Ngay cả ba mẹ đều chưa từng bắt buộc mình đi làm cái gì, yêu cầu mình cái gì thì sao có thể để những người khác đến yêu cầu mình thế nào? Cho nên, cô chỉ thích cảm giác mặc sức chơi đùa ngông cuồng cùng Doãn Quân Tường, tựa như những đứa trẻ chơi cùng nhau, một trò vui nhất định phải có bạn chơi thích hợp, có thể cùng nhau điên cùng nhau cuồng, cũng không cần phải suy nghĩ nên hay không nên có trách nhiệm với anh.

Hiện tại, người duy nhất cô cần có trách nhiệm chính là Điền Mật. Đinh Tiêu Tiêu biết Điền Mật không thích những nơi này cho lắm nhưng A Mật biết cô thích nên lần nào cũng đi cùng cô. Kỳ thật, trong lòng Đinh Tiêu Tiêu biết rõ những người đàn ông quay quanh A Mật đều bị chính mình cự tuyệt hoặc là nhìn thấy không hy vọng mà chuyển hướng sang A Mật. Nhưng thật chất A Mật chưa bao giờ để ý đến sự chuyển biến trong mắt của những người đàn ông này, bởi vì, cô chưa từng đem những người đàn ông này để vào mắt, bọn họ chọn lựa như thế nào đối với A Mật mà nói cũng chỉ là chuyện buồn cười mà thôi.

Thỉnh thoảng Đinh Tiêu Tiêu lại lo lắng, có phải do mình thường lôi kéo A Mật đến những nơi ồn ào này, làm hiện tại cô ấy cũng vẫn thấy đàn ông chướng mắt. Ai, chính mình quá thích chơi, còn không nghĩ muốn cái gì, không cần bị đàn ông trói chặt. Nhưng A Mật thì khác, cô ấy rất biết cách chăm sóc người khác, nếu có thể làm cho cô ấy yêu được thì người đàn ông đó nhất định sẽ rất hạnh phúc. Đinh Tiêu Tiêu nhìn về phía A Mật đang ở đối diện, cô đang được một người đàn ông nhẹ ôm lấy chậm chậm đưa đưa, cô ấy xứng đáng có được một người đàn ông tốt. Hay là người A Mật thích chính là loại đàn ông ôn hòa? Tựa như cái tên kia, hoàn toàn không thuộc về thế giới cuồng nhiệt này? Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa nghe A Mật đề cập qua thích loại đàn ông thế nào, hôm nào nhất định phải hỏi cho ra một chút.

Nhớ tới người đàn ông kia, trong lòng Đinh Tiêu Tiêu lại thoáng có chút trầm thấp, hừ, thế giới này thì làm sao chứ? Anh ta không thể dung nạp được thì đó chính là tổn thất của anh ta, cuộc sống vốn rất ngắn, nên phải hưởng thụ hết mình. Suốt ngày đều trưng ra cái vỏ bọc, mỗi việc đều làm theo khuôn phép cũ, như vậy mới gọi là mệt! Cô xem thường loại người thích sống theo nguyên tắc, kỳ thật trong lòng muốn phóng túng mà không được phép, lại chỉ dám nghĩ không dám làm. Trong lòng có chút buồn bực, động tác cũng càng cuồng dã đưa đưa, muốn đem những suy nghĩ chết tiệt này ném ra ngoài, hôm nay chính là muốn chơi thật vui vẻ, không cần nghĩ đến loại nguy hiểm tử chán ghét kia.

Một đám thanh niên nam nữ, đều ở trong sự kích thích của âm nhạc cùng rượu làm say chính mình, làm cho nhiệt tình thiêu đốt từ tận đáy lòng. Đây là đêm cuồng nhiệt nhất, cảm dỗ những ham muốn sâu thẳm trong lòng mọi người.

4. Chương 4: Chuẩn Bị

A Mật, cậu yên tâm, mình biết rõ mình đang làm cái gì, tất cả đều nằm trong sự tính toán của mình. Đàn ông có lợi hại cỡ nào cũng đều...

Tác giả nhấn lại: Đinh Tiêu Tiêu, một cô nàng làm việc tùy hứng, nhưng cũng có lúc chấp nhất việc gì đó. Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên muốn chuyển nhà.

Giờ phút này, trong cái nắng giữa trưa, ngồi ở tiệm cà phê nổi tiếng quen thuộc. Điền Mật kinh ngạc nhìn Đinh Tiêu Tiêu ngồi đối diện, cô thanh thoi khuấy ly cà phê, hoàn toàn không nghĩ tới cô ném ra bom có bao nhiêu lợi hại.

Điền Mật nghĩ, nhất định là cái thí nghiệm kia của Tiêu Tiêu có tiến triển, “Cậu muốn chuyển tới chỗ nào?”. Hy vọng Tiêu Tiêu không phải thực sự muốn làm như vậy, bằng không, trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Đinh Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu, cô biết A Mật nhất định đã đoán ra, “Đối diện nhà hần”. Cô thầm nghĩ để cho A Mật biết, bởi vì cô ấy nhất định có thể hiểu được mình.

“Rốt cuộc cậu đã làm cái gì rồi?”. Điền Mật khẳng định, cô nàng này nhất định đã bí mật hành động.

Đinh Tiêu Tiêu cười, quả nhiên vẫn là Điền Mật hiểu rõ mình nhất. Không sai, cô làm bất kỳ chuyện gì, nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ, cho dù là đùa giỡn, cũng nhất định phải đùa thấu đáo. Cô sẽ không dễ dàng ra tay, chỉ cần trong lòng quyết định, liền tận sức nghĩ mọi biện pháp để nắm rõ tình hình, cái đó gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Cô đã tìm người đi điều tra hẳn.

“Mình đã tìm người đi điều tra hẳn”. Đinh Tiêu Tiêu nói qua loa, nhìn thấy ánh mắt Điền Mật bỗng nhiên tròn tròn cô gật đầu cười khế, “A Mật, đừng khoa trương như vậy chứ. Mình chỉ là muốn biết hẳn là người như thế nào?”.

Điền Mật cho dù thực hiểu Đinh Tiêu Tiêu, cũng hiểu được lần này cô rất khoa trương. Lại có thể cho người đi điều tra người kia, chẳng lẽ cô đối với anh ta không chỉ là nghiên cứu mà còn có cái gì mà mình không biết sao? Huống chi hiện tại Tiêu Tiêu ngay cả nhà cũng phải chuyển tới gần nhà anh ta, vấn đề này liệu có nghiêm trọng không? Trong lòng phân vân, bắt đầu do dự có nên nói cho Đinh tiên sinh hay không, còn có Doãn Quân Tường, haiz, những điều này thật phiền toái, ai cô cũng không muốn tiếp xúc, nhưng lại sợ nếu không nói, cứ tiếp tục mặc kệ Tiêu Tiêu như vậy hậu quả thực nghiêm trọng.

Điền Mật nhìn chằm chằm khuôn mặt mỉm cười của Đinh Tiêu Tiêu, nghiên cứu thật lâu, đột nhiên nghiêm túc hỏi, “Tiêu Tiêu, cậu biết rõ mình đang làm gì sao?”.

Đinh Tiêu Tiêu thấy trong mắt Điền Mật lộ ra vẻ lo lắng cùng nghi hoặc, lộ ra nụ cười tươi rộ rõ nhất, nhẹ vén tóc mái, thanh âm khẳng định chắc nịch không chút do dự, “Mình biết”. Cô biết, cô không phải lại càn quấy, tuy rằng ý tưởng ban đầu có chút buồn cười, nhưng qua mấy ngày nay tìm hiểu, trong lòng cô càng biết rõ hơn chính mình muốn làm cái gì. Không phải là một người đàn ông sao? Bằng bản lĩnh của Đinh Tiêu Tiêu đây, muốn đùa bỡn một người đàn ông vô cùng dễ dàng, chủ yếu là xem cô có muốn hay không, hẳn phải thấy thực vinh quang và may mắn vì cô lại có hứng thú với hẳn. “A Mật, cậu yên tâm, mình biết rõ mình đang làm cái gì, tất cả đều nằm trong sự tính toán của mình. Đàn ông có lợi hại cỡ nào cũng đều có thể dùng thân thể để khảo sát”. Khóe miệng Đinh Tiêu Tiêu khẽ hướng về phía Điền Mật, cho cô một ánh mắt yên tâm.

Điền Mật vẫn lo lắng, “Nhưng mà, anh ta có lẽ không giống với... Hẳn không phải loại người giống Doãn Quân Tường, cái gì cũng đều bày hết trên mặt, nếu lòng dạ hẳn thâm sâu, cậu làm sao bây giờ?”. Đúng vậy, tuy rằng chỉ thấy qua anh ta một lần, nhưng trên mặt hẳn luôn bày ra một vẻ bình thản lại làm cho người ta không nhìn ra tính cách, người như vậy mới thật nguy hiểm.

Đinh Tiêu Tiêu hớp một ngụm cà phê, khẽ cười một tiếng, “Như vậy không phải cũng rất thú vị sao?”. Ánh mắt lấp lánh lộ ra vẻ thích thú, đúng vậy, càng không thể nhìn mặt bất hình dong, khai thác đến chỗ thâm sâu có thể phát hiện càng thêm nhiều cái kinh hỉ khác. Đinh Tiêu Tiêu lại khẳng định, “A Mật, không cần lo lắng, mình cũng chưa dự định thế nào, chính là gần đây rất nhàm chán, cho mình tìm việc gì đùa bỡn một chút, bằng không, nhiệt tình nhanh chóng biến mất”.

Điền Mật chứng kiến trong đầu Đinh Tiêu Tiêu hoàn toàn không có ý niệm buông tha, chỉ biết Tiêu Tiêu đã muốn là hạ quyết tâm, sẽ không dễ dàng thay đổi. Quên đi, hiện tại còn chưa biết Tiêu Tiêu định làm gì? Đành yên lặng theo dõi diễn biến vậy, nếu có tình huống gì, ít nhất Tiêu Tiêu vẫn là sẽ nói cho mình, hẳn là vấn đề sẽ không quá lớn, trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi chút.

“Tiêu Tiêu, việc cậu chuyển nhà gia đình cậu có nói gì không?”. Đúng vậy, đây mới là điều Điền Mật quan tâm hơn, làm sao Đinh tiên sinh đồng ý với Tiêu Tiêu chứ?

“Mình nói với mọi người muốn đổi môi trường sống, ở chỗ cũ mãi cũng nhàm chán”. Đinh Tiêu Tiêu thần nhiên đáp.

Điền Mật có khi cảm thấy được rất buồn cười, bởi vì một câu của Tiêu Tiêu, rất nhiều người cảm thấy được khó khăn hoặc là chuyện phiền phức đều có thể dễ dàng giải quyết. Ai kêu Đinh Tiêu Tiêu có một người ba có tiền đâu?

“Vậy cậu còn làm tại Hạo Đỉnh không?”. Điền Mật biết hiện tại Đinh Tiêu Tiêu kiêm hai chức vụ, một là làm bảo hiểm xe cho một công ty bảo hiểm, một là trưởng phòng đối ngoại* của một công ty thực phẩm cỡ lớn. Kỳ thật chính là thông qua làm bảo hiểm để tạo dựng mối quan hệ với một số khách hàng lớn, đến

phát triển mối quan hệ với khách hàng của cô, dựa vào điểm ưu việt của sản phẩm để cạnh tranh, tiêu thụ được số lượng lớn sản phẩm. Mỗi tháng thu nhập khá sung túc, hơn nữa công tác như vậy rất thích hợp với Tiểu Tiểu, mỗi ngày làm việc vừa không cần đứng giờ lại có thể thoải mái mà kiếm tiền, điều quan trọng là quan hệ tốt với khách hàng. Cho nên, buổi tối cô thường xuyên cùng khách hàng đi ra ngoài dùng cơm, chơi một chút.

* trưởng phòng quan hệ khách hàng.

Đinh Tiêu Tiểu gật gật đầu, “Ồ, hiện tại gắng gượng còn theo được. Cậu muốn hay không cũng kiếm một chức phó, hôm nào mình nói giúp cậu nói một tiếng với Ân tổng Phúc Nguyên”.

Điền Mật nhanh chóng lắc đầu, cô hiện tại làm hậu mãi cho một công ty truyền thông, cũng rất thoải mái, mỗi ngày chỉ cần nghe điện thoại, ghi chép một chút, mặc dù có tình huống đặc biệt như có những cuộc điện thoại có chút tranh cãi làm phiền lòng, bất quá, cô vẫn có thể ứng phó nổi. Cô không muốn bận quá nhiều, vốn không thích cùng người tiếp xúc mặt đối mặt. Thông qua điện thoại thuận tiện hơn, vô luận nghe được cái gì, cũng có thể vào tai trái ra tai phải, nói mấy lời hình thức là có thể ứng phó được.

Đinh Tiêu Tiểu cười khê chỉ vào Điền Mật, “Cậu đó, đúng là lười, đối cái gì đều thấy không quan tâm. Được rồi, không cần bận tâm, mình cố kiếm tiền rồi rủ cậu cùng đi tiêu, ha ha, cậu chỉ cần nói thích thú cái gì là đi liền”. Đinh Tiêu Tiểu chính là thích Điền Mật ở chỗ cái gì cũng không bận tâm, cô an tâm biết A Mật bất kể như thế nào nhất định cũng ở bên cạnh mình. Cái này là đủ, cô chỉ cần một người bạn tốt.

“Cậu chỉ biết đùa bỡn”, Điền Mật tuy rằng có quả trách, trong giọng nói lại càng chứa nhiều sự cứng chùi, “Tính khi nào thì dọn? Mình sẽ qua phụ giúp”.

“Thứ bảy này đi, đồ đạc cũng không nhiều lắm”. Đinh Tiêu Tiểu nhớ tới yêu cầu của người thuê nhà sắp chuyển đi rất thú vị. “Khách thuê nhà lúc trước là một đôi yêu nhau trẻ tuổi. Mình đi gặp bọn họ nói chuyện, làm cho bọn họ nhường lại cái nhà kia, cũng thật thú vị”.

Điền Mật nhú mày, chỉ biết Đinh Tiêu Tiểu muốn làm cái gì nhất định sẽ suy nghĩ tất cả mọi biện pháp để đạt tới mục đích.

“Ban đầu cô gái kia không muốn, bọn họ mới ở nửa năm, bọn họ đều là người ngoại tình, ở đây công tác thuê một căn hộ nhỏ. Mình tặng thêm cho bọn họ năm nghìn tệ, tương đương nửa năm tiền thuê nhà của bọn họ, bọn họ mới đồng ý đem hợp đồng chuyển nhượng cho mình”. Đinh Tiêu Tiểu cười khê, “Hại mình lại phải quét thẻ tín dụng***, haiz, tháng này có lẽ quá tay rồi”.

Điền Mật hoàn toàn hết chỗ nói rồi, cô nàng này hiện tại mới có thể biểu hiện đau lòng? Trả năm nghìn tệ có như thế nào không đau lòng? “Cậu sẽ không điên rồi đi, còn bỏ tiền ra đổi căn hộ nhỏ?”. Đinh Tiêu Tiểu vô tội chớp mắt mấy cái, Điền Mật thấy thua cô rồi, lần này dù cho cô không phải đùa lớn, cũng nhất định là tiêu nhiều tiền nhất.

“Aiz, khi dọn cho mình biết, mình đi giúp cậu nhìn xem rốt cuộc căn hộ kia có đáng tiền như vậy không?”. Điền Mật cũng không khuyên cô nữa, tiền đối với cô nàng này mà nói, chính là một loại công cụ mang lại vui vẻ. Cô cần gì phải thay cô ấy đau lòng cái gì đâu?

“A, nhà này mình thật rất thích”. Nói đến nhà, Đinh Tiêu Tiểu mắt cũng sáng lên. “Mình thích nhất là có cửa sổ sát đất, lầu 18, hơn nữa có thể ngắm cảnh sông, mình thực thích”.

Thật ra, có tiền cũng khó mua được niềm vui, chỉ cần Tiểu Tiểu thích thì tốt rồi. Điền Mật mỉm cười nhìn thấy trước mắt Đinh Tiêu Tiểu vui vẻ, cười đến đơn thuần như vậy, hoàn toàn nhìn không ra ý đồ trong lòng cô, chính là ai có thể đoán được đâu? Những việc làm này đó của cô lại chỉ đều vì có thể tìm hiểu một người đàn ông. Đây mới chính là con người thật của Đinh Tiêu Tiểu, hoàn toàn không cố tình tạo ra.

Đinh Tiêu Tiểu và Điền Mật cùng nhau rời quán cà phê, Công ty A Mật ở gần đây, một người đi một người ở lại. Cô hướng A Mật phát phát tay, gọi một chiếc taxi rồi rời đi.

Ngồi trên xe, nhìn vào kính chiếu hậu thấy A Mật lẳng lẳng chăm chú nhìn vào chính mình rời đi, Đinh Tiêu Tiểu trong lòng ầm ầm cười.

Thu hồi tầm mắt, a, hiện tại đi nhà mới xem một chút, người thuê nhà nói hôm nay chuyển, buổi chiều giao chìa khóa cho cô.

Xe chậm rãi tiến vào khu nhà, chứng kiến nhân viên bảo vệ, Đinh Tiêu Tiểu nhớ tới người bảo vệ buổi tối hôm đó. Không thể tưởng được, cô nhanh như vậy liền dọn lại đây, về sau phỏng chừng cơ hội gặp mặt vẫn là có đi.

Xuống xe, cô trực tiếp vào đại sảnh, nhấn một cái tòa A lầu 18, thang máy chậm rãi đi lên.

“Đỉnh”, rất nhanh đi ra. Đinh Tiêu Tiểu đi ra khỏi thang máy, đi đến căn hộ A 1803, đây là một khu phức hợp cả cho thuê văn phòng và cho thuê căn hộ, phía trong còn có vài công ty. Tầng này giống như đều là hộ gia đình. Cô đứng ở cửa căn hộ 1803, mơ hồ nghe được bên trong có động tĩnh, phỏng chừng là người cho thuê nhà, xoay người nhìn về phía căn hộ đối diện 1802, cửa đóng chặt. Trong lòng đột nhiên nổi lên một trận buồn cười, hẳn ở bên trong, 1802 là căn hộ có hình dạng gì, có thể hay không cũng giống căn hộ nhỏ của mình? Có thể hay không cũng ngắm được cảnh sông, từng đợt tò mò làm cô yên lặng trừng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt kia, thở nhẹ một hơi, từ từ sẽ đến thôi, cô còn nhiều thời gian, chậm rãi tìm hiểu a.

Xoay người nhấn chuông cửa 1803, rất nhanh, cửa mở. Là người thuê nhà, cô tiến vào, người đàn ông kia cùng chủ nhà đang ở trong, dọn đồ cũng gần xong. Căn hộ cơ bản được bảo trì sạch sẽ, nhà này hẳn là rất mới, thoát nhìn trang hoàng đều còn thực mới. Cô di chuyển xung quanh, người thuê nhà tận tình theo sát bên cạnh cô nói, “Những thứ này đều do chủ nhà cung cấp, thậm chí phía trước đều còn nguyên. Chúng tôi cũng có mấy thứ không cách nào dọn, cô nếu muốn dùng có thể để lại”.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn nhìn phòng bếp, đồ làm bếp thật còn mới nguyên, đáng tiếc cô sẽ không làm cơm, không có cơ hội dùng. Vào phòng ngủ, có điểm hơi nhỏ, bất quá, một người ở cũng có thể. Chứng kiến trên mặt tường đều còn trống, cô quay đầu hướng chủ nhà hỏi, “Trên vách tường có thể treo tranh không?”. Chủ nhà nhìn nhìn mặt tường, gật gật đầu, “Chỉ cần diện tích không lớn làm hư mặt tường thì có thể”. Cô gật đầu.

“Trong phòng sao lại không có điều hòa?”. Đinh Tiêu Tiểu nghi hoặc hỏi han. Trời nóng như vậy nếu không có điều hòa sao chịu được? Chủ nhà nhanh chóng giải thích, “Đại sảnh có một cái hai P*, đủ dùng rồi, chỉ cần để nhiệt độ thấp, trong phòng cũng rất mát”.

*2 ngựa (mã lực) cha chủ nhà đúng là keo, 2P muh đòi mát cả căn hộ.

Đinh Tiêu Tiểu lại cười lạnh, như vậy cũng không thoải mái bằng thổi trực tiếp. “Ông chủ, một căn hộ một phòng một đại sảnh, tiền thuê nhà còn muốn sáu trăm à? Ngay cả cái điều hòa dùng còn không thoải mái, tiền thuê có phải hay không thu quá đắt?”

Người thuê cũ cũng nhanh chóng dậm theo, “Đúng vậy, bạn gái tôi cũng nói không đủ mát mẻ, ông chủ à ông cũng nên gắn một cái điều hòa, cũng không đáng bao nhiêu tiền?”

Chủ nhà khó xử không nói, gắn một cái điều hòa, cũng phải một ngàn tám. Đây, giống như có điểm quá đắt.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn thấy chủ nhà không lên tiếng, mở miệng cười khê, “Tôi trả tiền thuê nhà thêm là bảy trăm, tiền điện đều tính của tôi. Đây có thể chứ, điều hòa còn không phải của chính ông, tương lai có thể tiếp tục dùng. Chẳng qua coi như đầu tư trước”.

Chủ nhà nghĩ nghĩ, còn chút do dự, “Vậy nếu cô ở mấy tháng rồi đi, nhà này cho thuê sẽ không được giá đó nữa”.

Đinh Tiêu Tiểu cười khê, “Vậy ký nửa năm cũng tốt, nhà này chỉ cần sửa chữa cho thoải mái, tôi thật rất thích”. Chủ nhà vừa nghe, mới lấy làm vui, ký cái nửa năm, cũng nhanh kiếm lại được. Nhanh chóng gật đầu đáp ứng ngay mai đi trang bị điều hòa.

Đinh Tiêu Tiểu rời phòng ngủ, lại nhìn phòng tắm cùng quầy bar, mặc dù là một phòng một sảnh, sảnh rất lớn, khi trang hoàng liền đặt một bàn bi da, cảm giác có chút trình độ hưởng thụ, còn phòng bếp cùng sảnh phía trước ngăn cách bởi một cái bàn, có thể làm quầy bar cùng bàn ăn. Để tiết kiệm không gian, đại sảnh đều chọn sofa thấp, thậm chí gần cửa sổ còn đặt một tràng kỷ nhỏ, bên cạnh đặt mấy miếng da nhỏ,

thoạt nhìn thực thoải mái. Thực hợp ý thích của cô, cô thích ngồi bệt dưới đất, tựa vào cửa sổ xem phong cảnh bên ngoài.

Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng gật đầu. Người thuê nhà cũ thấy cô vô cùng hài lòng, nhanh chóng đem một bộ chìa khóa đưa cho cô, cô ngoái đầu nhìn lại khẽ cười, “Ông chủ, tôi muốn đổi khóa”. Chủ nhà nhìn người thuê nhà cũ, nghĩ nghĩ, cũng không quá tính toán. “Cửa chống trộm này không có cách nào đổi, bên trong thì có thể, vậy đổi bên trong đi”. Đinh Tiêu Tiêu gật đầu, vậy đi.

“Bây giờ liền điện thoại cho người lại đây đổi liền đi”. Đinh Tiêu Tiêu ngồi trên ghế sa lon ở đằng xa, nhẹ giọng nói, dù sao buổi chiều cô rảnh, thay đổi khóa, vừa vặn cầm luôn chìa khóa mới.

Chủ nhà nhìn người thuê nhà cũ, gật đầu, nhanh chóng đi gọi điện thoại.

Người thuê nhà cũ mượn cơ hội ngồi bên cạnh Đinh Tiêu Tiêu, ân cần hỏi xem cô có cần cái gì, có cần hay không hẳn giúp đỡ đi nói với chủ nhà. Đinh Tiêu Tiêu im lặng nghe hẳn lải nhải ở bên cạnh về căn hộ, cái gì cần chú ý, đồ vật nào dùng không thuận tiện, cười khẽ, không sao cả, chỉ cần ở thoải mái, cô cũng không phải kén chọn. Ánh mắt lại nhìn hướng về phía cửa sổ, suy nghĩ dần dần bị kéo đi xa.

Nghĩ, đối diện nhà không biết như thế nào. Đinh Tiêu Tiêu kêu chủ nhà một tiếng, hỏi thăm kết cấu của căn hộ 1802 đối diện, chủ nhà nói không giống với nhà này, cũng không nhớ rõ lắm. Hẳn lúc trước dọn tới thì nhớ mơ hồ nhà đối diện là hai phòng 1 sảnh, so với nơi này thì rộng hơn, có thể hay không ngắm cảnh sông, hẳn nhớ không rõ lắm.

Đinh Tiêu Tiêu gật gật đầu, không giống với căn hộ của mình. Không sao, cơ hội còn nhiều, nói không chừng cô có thể chính mắt mình đi nhìn một cái.

Ước chừng năm phút sau, thợ khóa đã tới, rất nhanh liền thay khóa. Đinh Tiêu Tiêu cầm hai chùm chìa khóa, ý bảo chủ nhà cùng người thuê nhà rời khỏi, cô nhìn chung quanh phòng một chút, không sai biệt lắm. Chờ chuyển tới rồi nói sau, hẳn là không có vấn đề gì. Cùng hai người họ đi ra ngoài, khóa cửa lại, mới vừa lòng quay đầu đối diện hai người mỉm cười, “Thật làm phiền hai vị”.

Người thuê nhà cũ nhanh chóng vừa ấn thang máy, vừa cười nói, “A, vì mỹ nữ phục vụ là vinh quang và may mắn của chúng tôi”.

Ra khỏi tòa nhà, xoay người ngẩng đầu nhìn lên cao, tầng 18, hiện tại nhìn thấy là cửa sổ của mình hay là hẳn? A, rất nhanh có thể gặp mặt, hẳn cứ chậm rãi chờ xem. Đinh Tiêu Tiêu bước nhanh đi ra ngoài, thí nghiệm rốt cục có thể bắt đầu rồi.

5. Chương 5: Rình Coi

Đinh Tiêu Tiêu sợ tới mức nhanh chóng che miệng lại, hẳn như thế nào lại quay đầu lại? Chẳng lẽ phát hiện được cô đang rình coi hẳn sao?

Tác giả nhấn lại: Cô nàng này thực sự là liều lĩnh mà

Cuối cùng cũng dọn tới. Đinh Tiêu Tiêu một nhào dựa sát vào cửa sổ sát mặt đất, mắt liếc nhìn mở hộc đống trong căn hộ.

Hôm nay Điền Mật đến đây, vừa tới, cô đã biết Điền Mật không thể phản đối được vì căn hộ này rất thoải mái. Chủ nhà quả nhiên đã lắp thêm điều hòa cho phòng ngủ.

Nhìn công ty dọn nhà mang đồ đạc dọn vào. Quan trọng nhất với cô chính là cái giường lớn, cô chỉ quen ngủ trên giường của mình, cho nên cô đã nói lại với chủ nhà mang giường kia đi. Cô có thể dùng sofa người khác đã dùng qua, nhưng giường của người khác thì nhất định không thể, cô là người rất ưa sạch sẽ.

Công ty chuyển nhà cũng không phải vất vả nhiều, chỉ đem một ít vật dụng hay dùng của cô chuyển đến, sau đó giúp cô treo một bức chân dung lớn lên tường phòng ngủ. Bức hình này đã được che bằng lớp giấy dầu, chỉ để lại mặt trái cho bọn họ treo lên. Những thứ này là vật riêng tư của Đinh Tiêu Tiêu, trước giờ chỉ mới cho Điền Mật xem. Cô không muốn cho người lạ xói mói bí mật riêng tư của mình.

Điền Mật nán lại cả ngày, cùng Đinh Tiêu Tiêu đem các vật dụng nhỏ ra trang trí. Cũng mang đồ dùng trong các phòng ra lau một lần, đặc biệt bộ sofa được bọc một lớp màu tím nhạt, lập tức trở thành điểm nhấn làm cho căn hộ khác hẳn đi.

Tiếng của TV và tiếng nhạc do Đinh Tiêu Tiêu mở, Tiêu Tiêu là một cô nàng thích náo nhiệt, cho nên bình thường khi ở nhà thường mở nhạc, hưởng thụ cuộc sống sôi động. Điền Mật biết Đinh Tiêu Tiêu một chút cũng không lo lắng hay sợ phiền toái mấy chuyện này, bởi mỗi lần đều do cô giúp đỡ Tiêu Tiêu chuẩn bị thật tốt, dù sao cô cũng thích trang trí này nọ.

Phòng bếp là nơi ít động tới nhất, Đinh Tiêu Tiêu sẽ không nấu cơm, cô đều ăn ở bên ngoài, nếu không muốn ra ngoài, cũng gọi người mang tới. Cô luôn nói, bàn tay ngọc ngà của con gái không thể để nấu cơm cùng rửa chén làm cho hao mòn. Cô không cần học nấu ăn, dù sao ở bên ngoài, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, tự do tự tại. Điền Mật cũng không phản đối, nếu để Tiêu Tiêu nấu cơm, cơm chưa thấy, không chừng phòng bếp đã bị phá hủy hết. Cô giấu cợt, rõ ràng phòng bếp của nhà cô nàng này là để cho mình sử dụng, nếu tâm tình cô tốt, sẽ làm đồ ăn ngon cho Tiêu Tiêu. Đinh Tiêu Tiêu vừa nghe đã nhiệt tình vỗ tay đồng ý liền.

Bận rộn cả ngày, cuối cùng tất cả đều được an vị đúng chỗ, chứng kiến nhà mới hoàn toàn sạch sẽ, Đinh Tiêu Tiêu vui mừng nở nụ cười, đây chính là nhà mới của mình. Tuy rằng có chút lạ lẫm, nhưng dù sao cũng là những vật dụng quen thuộc của mình. Thêm nữa, cô yêu thích nhất là cửa sổ sát đất làm cho tim cô dao động không thôi, ngồi ở chỗ này có thể nhìn thẳng xuống dưới, xa xa cảnh vật nhỏ nhỏ xinh xinh, người lại càng nhỏ xinh hơn. Cảm giác tự cao tự đại này thật tuyệt, giống như xua tan mọi phiền não trong lòng, suy nghĩ càng dễ dàng bay xa.

Ánh mắt hướng tới cảnh đêm ngoài cửa sổ, nơi này thật sự rất được, xa xa cảnh sông có những ánh đèn xinh đẹp, mặt sông in bóng cảnh sắc mỹ lệ. Trên đường xe cộ rơi đèn loang loáng như nước, Đinh Tiêu Tiêu càng thêm yêu thích nơi này. Trong lòng lại chậm rãi nghĩ tới hần ở nhà đối diện cũng có thể hưởng thụ phong cảnh như vậy không?

Đinh Tiêu Tiêu hít một hơi Sobaranie mang hương bạc hà tự nhiên, pha chút vị chát, đáng vẽ hút thuốc của phụ nữ thực tạo nhã gọi cảm, xinh đẹp đến nỗi làm cho đàn ông càng muốn âu yếm.

Cúi đầu nhìn bức ảnh kế bên, đây là cô thuê người chụp hần khi điều tra, nói thật hần cũng không phải là người vô cùng tuần mỹ, chỉ có thể coi là ưa nhìn, khuôn mặt gọn gàng, nhìn nghiêng mới đặc biệt đẹp, cái mũi thẳng tắp cao vút, nét duyên kéo tới tận bờ môi, một người đàn ông ôn hòa, đặc biệt lúc trò chuyện có thực ấm áp không?

Ảnh chụp lúc hần cúi đầu xem báo, có khi đang ăn cơm trưa, còn có đang đứng ở trạm xe buýt, ánh mắt xa xăm nhìn cảnh vật, hần nhất định không phát hiện bị người chụp lén, diễn cảm thực bình tĩnh.

Cầm báo cáo điều tra, phía trên thể hiện chi tiết tư liệu về hần.

Bùi Trạch Viễn, người tựa như tên. Ôn nhu như nước, bình thản, sâu sắc, cha mẹ hần nhất định hy vọng hần có thể làm cho tất cả mọi người đều hài lòng.

Năm nay 28 tuổi, lớn hơn Tường Tường hai tuổi, Doãn Quân Tường 26 tuổi. Nhưng vì cái gì thoát nhìn hần lại toát ra vẻ già dặn như vậy, có lẽ bởi trên mặt hần luôn thể hiện vẻ thản nhiên, bình tĩnh, khiến cho hần mất đi một ít tinh thần phấn chấn cùng sức sống. Không giống Tường Tường, nhìn một cái là thấy rất có tinh thần, ánh mắt lấp lánh, truyền đến cho người ta biết được anh muốn gì. Đối với Bùi Trạch Viễn hoàn toàn khác biệt. Cho dù ảnh chụp cận mặt, cũng không thể nhìn ra một gợn sóng nào trong mắt hần, chỉ có duy nhất sự bình tĩnh, thậm chí là trầm tĩnh làm cho người khác run sợ, hoàn toàn đoán không được gã đàn ông này rốt cuộc đang muốn cái gì?

Đinh Tiêu Tiêu khẽ cười, hừ, đàn ông như vậy thật thâm sâu, người bình thường khó có thể thấy trong lòng hần suy nghĩ cái gì. Nhưng cô nhất định sẽ lột trần bản chất của hần, cô hiện tại phi thường chờ mong

chúng kiến khoảnh khắc vẻ mặt bình tĩnh băng liệt của hắn bị gỡ xuống, đó mới là đặc sắc nhất.

‘Ông cụ non’, lại còn là kỹ sư máy tính. Khó trách người lại cổ hủ như vậy, mỗi ngày chỉ biết đối mặt với máy tính lạnh như băng, đương nhiên một chút tình cảm mãnh liệt đều không có. Trong lòng cười lạnh, không biết lúc hắn cùng bạn gái trên giường có trưng ra cái bộ mặt ngàn năm không đổi kia không. Trong lòng Đinh Tiêu Tiểu đột nhiên cảm thấy rất mắc cười, cô thật muốn coi trộm một chút.

Phản tính cách bỏ trống không điền, đúng vậy bọn hắn mới điều tra vài ngày, khả năng hiểu biết không tới đâu, cho dù có cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Ánh mắt di chuyển xuống phần chú giải bên dưới, có một bạn gái, Kiều Tú Viện, Đinh Tiêu Tiểu hừ lạnh. Quả nhiên là tiểu thư nhà lành, ngay cả tên cũng toát lên vẻ thanh tú như vậy. Hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn mình một tuổi. Vừa mới tốt nghiệp, vẫn chưa đi làm, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục học? Loại này gia cảnh thuộc dòng dõi học hành ưu việt, phỏng chừng đối với việc làm không có hứng thú, miễn là muốn học bao lâu thì liền học bấy lâu.

Một từ hấp dẫn ánh mắt Đinh Tiêu Tiểu, ‘Thế giao’*, bọn hắn ngay cả cái này cũng có thể điều tra ra? Thì ra hai người bọn họ gia đình là thế giao, chẳng trách sao cha mẹ lại hy vọng tác hợp hai người

*Quan hệ thân mẫu đời.

Đinh Tiêu Tiểu nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói, nhìn theo làn khói từ từ tản ra. Không quan trọng lắm, cô mặc kệ bọn họ có quan hệ gì, cô hiện tại có hứng thú với người đàn ông này.

Nghĩ thêm một chút, xem tư liệu thêm lần nữa, công ty đang làm việc? Giống như có chút quen quen, đã nghe qua ở đâu? Tư liệu viết đơn giản, là một công ty mạng, quy mô không lớn, khoảng 40 – 50 người, vốn đăng ký chỉ có mấy chục vạn, đại diện theo pháp luật là Lưu Tuấn Huy.

Đinh Tiêu Tiểu nhíu mắt nhìn cái tên này, có vẻ đã gặp qua, hình như đã đưa danh thiếp. Cô cố gắng lục tìm trí nhớ. Đúng rồi, tại tiệc rượu của ba, cô đã gặp người đàn ông này.

Ba cô là cổ đông lớn của một chuỗi siêu thị, vẫn muốn cô sau khi tốt nghiệp sẽ qua giúp đỡ, cô không thích đi làm dựa vào quan hệ, hơn nữa mỗi ngày lại bị ba nhìn chăm chăm, từ trên xuống dưới, ai vừa nghe nói cô là Đại tiểu thư, đều phô ra bộ dạng nịnh bợ, mới nghĩ đã thấy phiền.

Đinh Tiêu Tiểu cũng không phải người vô dụng, muốn tìm công việc rất dễ dàng. Hơn nữa, lại nổi tiếng là tuổi trẻ xinh đẹp, có nhiều mối giao tế, sẽ càng dễ dàng đạt được mục đích của mình. Cô ưa thích công việc thoải mái, tự do, thời gian công tác linh hoạt, cho dù tối có chơi khuya vẫn không cần lo lắng sáng sớm hôm sau phải đi làm.

Ba tuy rằng cực lực phản đối thái độ làm việc lười nhác của cô, nhưng cũng không phản đối cô hưởng thụ cuộc sống. Chỉ cần mỗi tháng có về nhà ăn cơm cùng ba mẹ là tốt rồi. Hơn nữa, hiện tại trừ phi dùng nhiều tiền, rất ít khi lấy tiền nhà, ba mẹ cũng không lo lắng cô hoang phí, sớm làm cho cô một cái thẻ vàng để sử dụng, nhưng mỗi lần vượt quá 5000 đều nhất định phải thông báo cho ba nàng mới được quét thẻ. Dù sao cô tiêu tiền đều có tính toán, cho dù mua đồ gì cùng đi chơi cũng chỉ trong khoảng hai ba ngàn, cô cũng không phải xa xỉ tiêu lên tới hàng trăm, vạn tệ, vẫn luôn thích xài tiền do chính mình kiếm được.

Nghĩ tới cái tên Lưu Tuấn Huy, một kế hoạch nhỏ lại từ từ hình thành. Đinh Tiêu Tiểu hút nhả ngụm khói cuối cùng, dụi tắt thuốc. Nhìn chăm chăm vào tên công ty đang làm việc. Có lẽ, cô lần này có thể đùa giỡn rất tốt.

Màn đêm buông xuống, căn phòng càng thêm vắng vẻ. Yên tĩnh làm cho người ta thấy buồn ngủ.

Đột nhiên, tiếng mở cửa bên ngoài dội vào phá tan sự yên lặng. Đinh Tiêu Tiểu mở to mắt, quay đầu về hướng cửa. Hắn đã trở lại? Cô bật dậy, chân trần nhẹ đi tới cửa, nhẹ nhàng mở mắt mèo, nhìn trộm sang đối diện.

Quả nhiên, hắn trở về thật. Hôm nay hắn mặc một bộ quần áo xanh nhạt, thẳng thớm, có vẻ ung dung, khoan thai. Tóc gọn gàng sát gáy. Tay phải giữ máy tính xách tay, tay trái cầm khóa đang mở cửa.

Đinh Tiêu Tiểu gắt gao nhìn chăm chăm, mơ hồ khát vọng hắn có thể ngoái đầu lại phía cô, tuy rằng nguyện vọng này thực nhỏ, nhưng đột nhiên lúc này cô lại muốn nhìn thấy mặt hắn, những bức ảnh chụp cận mặt

lại hiện lên trong mắt cô.

Trong lúc cô còn đang mơ màng, có vẻ hần đã mở được cửa, chuẩn bị đi vào. Hần đột nhiên dừng một chút, người chậm rãi quay lại, ánh mắt của hần lập tức dừng phải ánh mắt của Đinh Tiêu Tiêu. Hơ~ Đinh Tiêu Tiêu bị dọa sợ tới mức nhanh chóng che miệng lại, hần như thế nào lại quay đầu lại? Chẳng lẽ phát hiện cô đang rình coi hần sao? Không có khả năng, cô tránh sau mắt mèo, hần không thể nào thấy được. Đinh Tiêu Tiêu cảm giác được tim đang đập nhanh, khẩn trương mở to mắt, bất an theo dõi mặt hần, mắt hần.

Quả nhiên, ánh mắt của hần dừng ở phía cô, nhưng lại không nhìn vào mắt mèo nhà cô. Thì ra, hần đang nhìn cửa nhà cô, hàng lông mi đẹp nhẹ nhàng chớp một cái, chắc là hần biết đối diện có người chuyển nhà. Giờ phút này nhất định hần đang đoán, có phải hay không đã có người mới chuyển đến.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn thấy ánh mắt đang quan sát của hần, trong lòng mừng thầm. Tốt lắm, rốt cuộc hần cũng ý thức được đối diện đã đổi người thuê nhà, nhưng nhất định là hần trăm triệu lần không thể ngờ tới được, hàng xóm lần này là hạng người thế nào. Nghĩ vậy, Đinh Tiêu Tiêu càng vui vẻ, loại thăm dò ánh mắt nghi hoặc của người khác làm cô càng cảm thấy hưng phấn. Đặc biệt là người đàn ông này – thí nghiệm phẩm của cô, cô nhất định sẽ cùng hần đùa thật tốt.

Nhìn hần ngừng một chập, rồi xoay người vào nhà, bóng lưng của hần từ từ biến mất phía sau cánh cửa.

Đinh Tiêu Tiêu rốt cuộc cũng buông tay che miệng, cười rộ lên, càng cười càng vui vẻ. Rất có ý tứ, cô càng lúc càng mong chờ thí nghiệm này. Cô dựa mạnh vào cửa, ngẫm lại cảnh vừa nãy, lần này nhất định sẽ dẫn thân hưởng thụ một mối quan hệ đầy phiêu lưu.

Bùi Trạch Viễn, anh chờ xem, Đinh Tiêu Tiêu tôi hiện tại tuyên bố cho anh biết, anh tuyệt đối chạy không thoát.

6. Chương 6: Quan Sát

... lén lút đánh giá hần ở khoảng cách gần, nổi bật là cái mũi thẳng như kẻ chỉ xứng với khuôn mặt ôn nhược như ngọc, tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Tác giả: Ài, tôi biết mọi người cảm thấy đã chờ lần đầu tiên nam – nữ chủ có tiếp xúc thân mật lâu lắm rồi, yên tâm, hai người sẽ nhanh chóng gặp mặt tiếp xúc.

Điền Mật vừa hạ điện thoại xuống, trong lòng cảm thấy thật kinh ngạc, vừa rồi có phải Đinh Tiêu Tiêu? Cô ấy lại có thể điện thoại nhờ mình sáng mai gọi cô ấy rời giường lúc bảy giờ.

Điền Mật mỉm cười, cô nàng này điên thật rồi. Trước kia tám giờ sáng mà điện thoại cho Đinh Tiêu Tiêu, cô ấy nhất định sẽ mắng chửi người, cô đích thực là một con cú, không tới một giờ đêm là không đi ngủ. Vì việc dậy sớm đối với cô ấy mà nói giống như một cực hình. Cho nên, Tiêu Tiêu mới chọn làm bảo hiểm cùng tiêu thụ, chín giờ mỗi sáng đến gọi là báo danh, cho dù như vậy, cô cũng nường tới tám giờ mới dậy, trang điểm, sau đó trực tiếp gọi taxi đi làm.

Hiện tại, lại có thể nhờ Điền Mật kêu cô rời giường lúc bảy giờ. Cô ấy quyết muốn đùa cho thỏa, haiz, từ sau khi cô ấy chuyển nhà, Điền Mật thấy trong lòng không yên, bởi vì, không biết thời điểm này, trong lòng Đinh Tiêu Tiêu chợt nảy ra ý tưởng gì, làm cho cô chần động.

Ai, Quên đi, hiện tại điều đúng duy nhất có thể làm là sát sao quan sát tình hình Đinh Tiêu Tiêu, ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy đùa quá mức, xảy ra sự cố thật phiền toái. Điền Mật bắt đầu dĩ nhẹ lắc đầu, cũng chỉ biết vậy.

Đinh Tiêu Tiêu quá hiểu chính mình, cô khẳng định không thể dậy trước bảy giờ nên đành phải nhờ Điền Mật gọi giúp.

Hai ngày nay, mỗi lần Đinh Tiêu Tiêu ra ngoài đi làm thì cửa đối diện đã đóng chặt, nàng khẳng định hần rời nhà từ rất sớm. Hơn nữa chiếu theo tính cách của hần, chắc chắn mỗi ngày thời điểm đi làm đều giống

nhau. Không còn cách nào, cô đành phải thay đổi thói quen của chính mình. Cô không tin hấn vì ngủ không được mà sáu giờ sáng rời khỏi nhà.

Nghĩ đến ngày mai có thể tiếp tục kế hoạch, Đinh Tiêu Tiểu từ từ tiến vào giấc ngủ ngọt ngào.

Sáng sớm thứ hai, đúng bảy giờ, Điện Mật điện thoại tới, Đinh Tiêu Tiểu hết nửa ngày mới bắt máy, vừa bắt máy đã mất hết kiên nhẫn hướng đến cái di động mà hét lớn, “Mới sáng sớm gọi cái gì mà gọi?” Ở đầu dây bên kia, Điện Mật cảm thấy buồn cười, cô nàng này quả nhiên không dễ dàng tỉnh, ““Em gái”, không dậy mau, tên kia lại đi mất giờ!”

Đinh Tiêu Tiểu chậm rãi tập trung ý thức, là giọng của A Mật? Á, nhớ ra rồi, mắt lập tức mở to, là cô ấy kêu mình dậy, mơ hồ trả lời điện thoại, “Đã bảy giờ sao?”, “Đúng vậy, nếu cậu nghĩ chưa tới bảy giờ thì đừng dậy”. Điện Mật ở bên kia cười khê.

Đinh Tiêu Tiểu rút cuộc cũng tỉnh táo, nhanh chóng ngồi dậy, tay vẫn cầm điện thoại, “A Mật, ~MOA~... Mình dậy liền, a, mình đi rửa mặt trước đã, ngày mai nhớ kêu mình dậy”. Buông điện thoại, vội vàng vọt vào phòng tắm. Trong lòng lo lắng, hấn không phải là đã đi rồi chứ.

Vội vàng rửa mặt xong, cô tiến lại cửa nhìn xuyên qua mắt mèo sang cửa đối diện, không thể xác định được hấn đã đi hay chưa.

Vội vàng đi trang điểm, vừa trang điểm, vừa chăm chú lưu tâm tới động tĩnh ngoài cửa. Hấn chắc là chưa ra ngoài. Đinh Tiêu Tiểu mặc đồ với tốc độ nhanh nhất có thể, hôm nay mặc trang phục đi dạo, áo sơ mi ngắn tay cùng với thắt lưng, quần jean bó sát người, còn đội nón lưỡi trai, cô nhìn mình trong gương, hài lòng gật đầu, ăn mặc như vậy thật hợp với hành động kế tiếp, hôm nay cô đi theo hấn tới công ty, nhất định rất thú vị.

Đột nhiên, Đinh Tiêu Tiểu nghe được đối diện có âm thanh, cô vội chạy tới gần cửa, thấy Bùi Trạch Viễn rời nhà, hôm nay hấn mặc áo trắng, quần jean, tư phong nhã nhặn, tay vẫn mang laptop. Nhìn hấn đi vào thang máy, Đinh Tiêu Tiểu nhanh chóng mang túi lên lưng, ra cửa.

Thấy thang máy có Bùi Trạch Viễn đã đi xuống, Đinh Tiêu Tiểu vội vàng ấn một cái khác, đuổi theo.

Đi xuống lầu, ra khỏi thang máy, thấy hấn vừa mới ra khỏi cửa thang máy, Đinh Tiêu Tiểu kéo thấp mũ, bước chân chậm lại, chậm rãi đi ra ngoài theo sau hấn.

Bùi Trạch Viễn dãi bước vững vàng, không vội không chậm, từ từ đi đến cửa lớn. Đinh Tiêu Tiểu thấy bảo vệ ca sáng chào hỏi hấn, hấn cười khê đáp lại, nhận báo bảo vệ đưa, thẳng tiến ra ngoài.

Đinh Tiêu Tiểu nhanh chóng theo sau, đi qua cửa lớn thấy tên bảo vệ dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái để đánh giá mình. Đinh Tiêu Tiểu không để ý tới, mau chóng đi ra.

Thấy Bùi Trạch Viễn ngay phía trước, Đinh Tiêu Tiểu vẫn duy trì khoảng cách, đi theo hấn tới trạm xe buýt. Hấn đứng lại, quay đầu nhìn phía sau, Đinh Tiêu Tiểu vội gục đầu xuống, biết rõ hấn không có khả năng phát hiện mình, nhưng vẫn là theo phản xạ tự nhiên. Hấn thấy xe chưa tới, cầm lấy tờ báo đọc.

Đinh Tiêu Tiểu tới gần, cách hấn chừng ba bốn thước, lén lút đánh giá hấn ở khoảng cách gần, nổi bật là cái mũi thẳng như kẻ chỉ xứng với khuôn mặt ôn nhược như ngọc, tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Tuy chỉ là một cái áo trắng đơn giản mà hấn mặc vào lại toát lên vẻ trang nhã, quần jean ôm sát hai chân, tôn lên thân hình 1 thước 8 cao ngất, dong dỏng của hấn.

Đinh Tiêu Tiểu bình tĩnh chăm chú quan sát Bùi Trạch Viễn, hấn rốt cục cũng ngẩng mặt lên, là vì, xe đã tới. Hấn buông báo, cầm máy tính đi lên xe. Đinh Tiêu Tiểu nghĩ nghĩ rồi cũng lên xe buýt đó. Bỏ tiền, đứng ở trong xe giương mắt kiểm một chút, tìm được rồi, hấn đang ngồi gần cửa, lại cầm tờ báo tiếp tục đọc.

Đinh Tiêu Tiểu chậm rãi đi qua hấn, ngồi phía sau cách hấn một dãy ghế. Hấn bình thản, không có một tia động tĩnh, vẫn im lặng đọc báo.

Hôm nay trên xe không nhiều người lắm, hay là do bây giờ còn sớm. Đinh Tiêu Tiểu ngồi phía sau hấn, ánh mắt vẫn là không nhin được nhìn sau gáy hấn. Hấn mới cắt tóc không lâu, thực gọn gàng ôm lấy đầu,

phần tóc trên cổ rất ít, cái lỗ tai trắng tinh, tên này nhất định là ưa chỉnh tề. Những người đàn ông khác thường lỗ tai đều dễ dàng bị bỏ qua, thế nên phía sau tai dễ bẩn. Mà tên này ngay cả phía sau tai cũng rất sạch, hẳn nhất định là có thói quen tốt.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn Bùi Trạch Viễn chăm chú đọc báo, hoàn toàn không để hoàn cảnh bên ngoài quấy rầy, như vậy bình tĩnh, giống như đang chìm đắm trong thế giới của chính mình, năng lực tập trung của hắn quả nhiên tốt, liền hơn mười phút nhưng hắn không có ngẩng đầu nhìn xem chung quanh, cũng không ngẫu nhiên mà nhìn cảnh vật quét qua bên cửa sổ xe. Như thế chuyên chú, còn thực sự nhập tâm vào thế giới của mình, không biết có phải do nghề nghiệp của hắn, có thể vậy. Đinh Tiêu Tiêu thấy thế lại có chút mê muội, cô chưa gặp qua người đàn ông nào có thể hoàn toàn tập trung trong hoàn cảnh ồn ào, lộn xộn như vậy, đột nhiên nhớ tới câu quảng cáo, “Đàn ông đích thực”, trong lòng suy nghĩ hắn ngoài bình tĩnh còn có cảm xúc nào nữa.

Bùi Trạch Viễn rốt cục ngẩng đầu, thu hồi tờ báo, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hắn chuẩn bị xuống xe. Đinh Tiêu Tiêu hơi nheo mắt, hắn nhìn nghiêng bạc môi hơi vênh lên, khuôn mặt bình thản làm cho người ta cảm thấy dường như lộ ra một thoáng thần nhiên mỉm cười. Hắn đứng dậy, đi xuống bậc thang, chờ cửa xe mở, xuống xe.

Đinh Tiêu Tiêu nhanh chóng theo đi xuống, nhìn thấy Bùi Trạch Viễn hướng tới phía xa đi đến. Đinh Tiêu Tiêu bắt tri bắt giác theo sát, nhìn thấy hắn rẽ vào một tòa nhà lớn, cao ốc Phúc Mậu, thì ra hắn làm ở trong này. Từ xa nhìn hắn đi vào đại sảnh, cô mới đi theo vào, thấy hắn đã vào thang máy, Đinh Tiêu Tiêu mới thu hồi tầm mắt. Quan sát đại sảnh của tòa nhà, ở giữa có một bàn lễ tân, hai bên đều có bốn thang máy, hẳn là tòa nhà phân ra hai bên A, B.

Đinh Tiêu Tiêu tiến tới thang máy kế thùng thư, thấy một loạt các thùng thư bên cạnh có một dãy bảng hiệu các công ty, loại này có lâu riêng, các công ty bình thường khác thì dùng chung lầu. Cô chậm rãi tìm tòi, tốt, Công ty trách nhiệm hữu hạn mạng lưới “Siêu Tốc”*, 1505, đây là nơi hắn làm việc.

* Nguyên văn: Phong chi hành: hướng tới sự nhanh chóng.

Khóe miệng Đinh Tiêu Tiêu khẽ nhếch lên, Bùi Trạch Viễn, chờ một chút nhé, chúng ta rất nhanh liền gặp mặt.

Đạt được mục đích, Đinh Tiêu Tiêu tâm tình hớn hở rời khỏi tòa nhà. Lấy điện thoại cầm tay ra xem, oa, thật sớm a, mới 8:15. Giương mắt nhìn lên trời, đã lâu không dậy sớm như vậy, nhìn thấy mọi người trên đường hối hả, trong lòng cảm giác một trận vui mừng, về sau cô cũng muốn bắt chước dậy sớm, thì ra dậy sớm cũng thật tốt.

Đinh Tiêu Tiêu thấy vẫn còn quá sớm, giờ này mà đi làm mọi người sẽ rất ngạc nhiên.

Mấy ngày kế tiếp, Đinh Tiêu Tiêu vẫn dậy sớm, lặng lẽ theo Bùi Trạch Viễn rời nhà. Hắn rất có quy củ, mỗi ngày đúng 7:30 rời nhà, chờ xe 5 phút, 7:40 yên vị trên xe buýt, hành trình hết 25 phút, 8:10 đi vào tòa nhà, 8:30 bắt đầu làm việc, thời gian của hắn rất dư giả.

Buổi tối, thời gian về nhà thường không đoán trước được. Có khi đúng 6:30, có thể nghe được tiếng động từ đối diện mở cửa, có khi lại muộn hơn, thậm chí có thể 10 giờ mới về. Hắn nhất định là thường xuyên tăng ca, có khi hắn xách laptop với vẻ hơi mệt mỏi.

Vì thăm dò quy luật cuộc sống của hắn, Đinh Tiêu Tiêu đã vài ngày đều ngoan ngoãn sử dụng xe buýt đi và về sớm. Doãn Quân Tường nhiều lần điện thoại hẹn cô, đều bị cô từ chối, Doãn Quân Tường không cam lòng, truy vấn cô dạo gần đây rốt cuộc đang làm cái gì mà lúc nóng lúc lạnh, cô không thể làm gì khác hơn là cười an ủi hắn, bịa đại là gần đây nàng mê phim Hàn Quốc, chờ xem hết bộ này sẽ đi gặp hắn. Doãn Quân Tường tuy rằng không thực tin tưởng, nhưng biết cũng không thể bức cô xuất môn, đành phải thuận theo cô.

Đinh Tiêu Tiêu nhớ tới lý do đưa hắn, thật vớ vẩn, phim Hàn cái quỷ gì có thể làm cho cô ở lì trong nhà không ra khỏi cửa. Chẳng qua cô không muốn cho người khác biết cô đang làm cái gì, trừ Diên Mật ra, những người khác cô đều không muốn cho biết. Ngay cả ba mẹ cũng cần thận giấu nhẹm đi, nếu như ba biết, khẳng định sẽ trách phạt cô, chiêu lợi hại nhất của ba là tịch thu thẻ tín dụng của cô, sau đó lệnh cho cô về nhà ở. Cô sợ nhất điều này, đó chính là điểm yếu trí mạng, mỗi ngày ở nhà căn bản là không thể nào

ra ngoài vui chơi. Cô không muốn bị ai quản thúc, cho nên, ngàn vạn lần không thể cho họ biết cô đang đùa cái gì. Dù sao, đây cũng chỉ là một cái thí nghiệm, một trò chơi, chờ cô chơi chán, sẽ trở lại cuộc sống bình thường, không có gì thay đổi hết, cô tự tin chắc chắn là như vậy.

Tối nay, Đinh Tiêu Tiểu nghe được hân đã về, không lâu sau, lại nghe tiếng mở cửa, cô nhìn đồng hồ, chín giờ hơn, hân còn đi ra ngoài.

Đinh Tiêu Tiểu ở nhà suy đoán, hân có thể đi chỗ nào, chín giờ còn ra khỏi nhà. Hân cũng không phải là đi giết thời gian, có vẻ không giống. Hay là đi gặp ai? Thấy hân có vẻ giống như đã tắm rửa một cái, thay đổi quần áo. Hân nhất định là đi tìm cô gái kia, đúng rồi, bọn họ cũng phải gặp nhau thôi. Khăng định là đúng, không phải lần đầu gặp cũng là đã khuya hân mới đưa cô ta về nhà sao? Nhất định là đi ra ngoài gặp người kia, hừ, nghĩ vậy Đinh Tiêu Tiểu trong lòng bắt đầu có chút phiền muộn, hân đi ra ngoài hưởng thụ, chính mình lại ngậm ngùi ở trong nhà suy nghĩ miên man.

Càng nghĩ càng bức, liền điện thoại cho Doãn Quân Tường, cô lúc này cần người để phát tiết một chút, mặc dù hôm nay có chút không thoải mái, không bận tâm, cô thầm nghĩ hiện tại cần phải xả hơi một cái.

Doãn Quân Tường đúng là cầu cũng không được, đang nhàm chán muốn gọi cho cô, gần đây cô ít xuất hiện, làm hại hân có chơi cũng không có ý nghĩa. Hiện tại cô lại chủ động gọi tới, hân cao hứng lập tức điện thoại đặt bàn trước, giờ không sớm cũng không muộn, hân tìm bằng hữu có thể cho mượn thẻ tín dụng, hôm nay phải chơi hết mình.

Đinh Tiêu Tiểu lại điện cho Điền Mật, A Mật vừa nghe cô buồn bức, cũng lập tức đáp ứng ra ngoài cùng cô. Cô thay đổi quần áo, trực tiếp xuống lầu bắt taxi qua đón Điền Mật đi chung. Đêm nay nhất định phải tận tình thả lỏng một chút, mấy ngày nay chán quá rồi.

7. Chương 7: Hấp Dẫn

, Mèo đen

Lời tác giả

Đinh Tiêu Tiểu điên cuồng vì có được con mồi vừa ý, sao có thể cho hân dễ dàng chạy trốn.

Đinh Tiêu Tiểu không nghĩ tới mình có thể không kiên trì đến phút cuối, tâm trạng hôm nay thật sự không tốt lắm. Cô cảm giác hơi say, hoa mắt chóng mặt, nhớ tới vừa nãy Điền Mật kiên quyết muốn đưa cô lên lầu, A Mật quả là đáng yêu. Chút rượu ấy đối với cô mà nói, không đáng kể chút nào, nhưng hôm nay bụng cô không thoải mái, không thể chơi đến cùng với bọn họ.

Đi vào tòa nhà, Đinh Tiêu Tiểu thấy cửa thang máy mở ra, cô nhanh chóng chạy tới, giày cao gót nện trên sàn đá cẩm thạch, rộn rã như tiếng dương cầm. Cửa thang máy đã muốn bắt đầu khép lại, cô lập tức bước vội vào. Vừa thò mặt vào, Đinh Tiêu Tiểu có chút ngẩn ra, thấy Bùi Trạch Viễn một mình trong thang máy, cô muốn đợi cho thang máy đóng cửa lại. Tim Đinh Tiêu Tiểu như bị lỡ mất một nhịp, chưa từng nghĩ tới sẽ đối mặt cùng anh trong hoàn cảnh như vậy. Hoảng hốt hạ mắt xuống, cố gắng trấn định nghĩ muốn nhanh chóng tiến vào thang máy.

Thế nhưng vào lúc này, ông trời lại để cô... Giày cao gót của cô bị kẹt ở cửa thang máy, cô cuống cuống, hung hăng giật gót giày lên, ngoài dự đoán, động tác quá mạnh, chân lại treo sang một bên, không những gót giày không nhả ra được mà cả người mất thăng bằng ngã về phía trước, trước mắt tối sầm, mắt thấy mặt đã muốn 'hun' đất.

Đinh Tiêu Tiểu thở dài một hơi, nhắm mắt lại, tay cũng khấn trương chống, sợ hãi cả thân mình nằm sấp trên mặt đất. Thế nhưng, cô không có bị ngã xuống đất như dự đoán, một cánh tay rắn chắc, ấm áp đã đón được mình. Đinh Tiêu Tiểu còn chưa kịp phản ứng, mắt cá chân đã truyền đến cảm giác đau buốt, cô nhin không được khê bật ra một tiếng rên, cửa thang máy hung hăng kẹp mắt cá chân chưa kịp rút ra của cô, lại trùng với mắt cá chân bị treo nên vết thương lại càng nặng hơn.

Đinh Tiêu Tiêu bụng cũng muốn đau thắt lại, trời ạ, sao cái gì cũng đều kéo nhau đến cùng lúc. Hôm nay là ngày gì vậy? Vì cái gì cô vừa đụng tới hần, đã bắt đầu xúi quẩy. Đinh Tiêu Tiêu nghĩ muốn đứng thẳng lên, nhưng bụng quá đau cô nhịn không được rùng mình một cái, cảm giác được cánh tay anh nâng mình đặt ở dưới ngực, cảm giác ấm áp chậm rãi truyền tới ngực cô.

Cô giờ chỉ muốn nằm nghỉ, không nghĩ tới kỳ kinh nguyệt tháng này lại đau như vậy. Thực con mẹ nó*, hôm nay cô không nên đi uống rượu, ngày đầu tiên chỉ cần cô nán ở nhà một ngày, ngày hôm sau sẽ không có việc gì.

*con mẹ nó: Theo nguyên văn là “TMD”, từ này dùng để biểu đạt sự bức bối đến vắng tục chứ không dùng để mắng chửi người. Nó còn có một nghĩa nữa là Đằm Mật là ngọt ngào, honey, còn có một bài hát tên là “TMD I love you”.

Bùi Trạch Viễn, kỳ quái nhìn cô gái này, vì sao thoát nhìn lại có biểu hiện thống khổ như vậy. Anh nhanh chóng đẩy cửa ra, nhẹ nhàng nâng cô dậy, nhưng cô vẫn giống như cũ, so với vừa rồi càng thống khổ hơn. Bùi Trạch Viễn cúi đầu nhìn về phía chân cô vẫn còn bị kẹt ở cửa, nhất định là kẹt bị thương chân.

Anh giúp cô tựa vào thành thang máy, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng rút gót giày cô ra, nhưng mới vừa nhắc chân cô lên, cô đã đau đến rên khê, Bùi Trạch Viễn nhìn gót chân cô, quả nhiên bị tẹt chân, mắt cá chân đã hơi sưng. Anh trầm tư một chút, lấy tay cởi bỏ giày của cô, nhẹ nhàng co chân cô lại, cảm giác chân của cô hơi hơi co rúm, đặt nhẹ chân cô xuống sàn, sau đó mới dùng sức tháo rút giày cô lên, tốt rồi, rốt cuộc cũng rút ra được. Ngẩng đầu hướng mắt về phía cô, cô nheo mắt lại suy nghĩ, mày hơi nhú, chân khê nhón.

Bùi Trạch Viễn đứng lên, quan tâm hỏi, “Tiểu thư, cô không sao chứ!” Anh lo lắng cô có còn muốn mang đôi giày kia.

Đinh Tiêu Tiêu nghe giọng nói ôn hòa của anh, trong đầu một tia trống rỗng, quả nhiên là ấm 27°C, giọng nói của hần thần nhiên lộ ra quan tâm. Thế nhưng khoang bụng co rút một trận đau đớn, cô nhăn mặt nhú mày, đầu nhẹ lay động, cúi đầu nói, “Không có việc gì.”

Bùi Trạch Viễn nhìn cô gái xinh đẹp xa lạ đang ở trước mặt này, thoát nhìn hần là rất trẻ tuổi, nhưng trên mặt trang điểm rất chín chắn, lộ ra vẻ quyến rũ, làm cho người ta đoán không ra tuổi. Bùi Trạch Viễn thu hồi ánh mắt, đem giày đặt nhẹ ở bên cạnh chân cô, không nói tiếng nào nữa, đứng nghiêm một bên.

Thang máy chậm rãi đi lên, Đinh Tiêu Tiêu cảm thấy thời gian trôi còn chậm hơn. Vì vừa rồi bụng một trận co thắt, càng ngày càng nhói đau, âm thầm chịu đựng sự co rút đau đớn, trong lòng đột nhiên cảm thấy chán nản, vì cái gì ngay lần đầu tiên đụng mặt hần lại làm cho cô mất mặt đến vậy. Thật muốn lập tức biến mất trước mặt hần, kế hoạch của cô không phải vậy, lần này gặp nhau là ngoài ý muốn, làm cho cô có chút không kịp trở tay, tâm vừa phiền não vừa có chút hỗn loạn khó chịu.

Bùi Trạch Viễn lại hoàn toàn không nghĩ tới cô gái trước mặt này nội tâm đang đấu tranh mâu thuẫn, tuy rằng không hề nhìn về phía cô, nhưng trong lòng có chút lo lắng chân của cô bị thương. Cô ấy bị thương nặng lắm sao? Vì sao vẻ mặt của cô trông lại thống khổ như vậy? Hai người đều trầm mặc, yên lặng nhìn thang máy từ từ lên tới tầng mười tám, đình~, rốt cuộc cũng tới, cửa mở ra, Bùi Trạch Viễn nhìn thoáng qua Đinh Tiêu Tiêu, không thốt một lời, vẫn là đi ra ngoài.

Cửa thang máy chưa đóng lại. Bùi Trạch Viễn nghe được âm thanh nặng nề của giày cao gót nện trên mặt đất vọng lại, anh kinh ngạc quay đầu lại, thấy Đinh Tiêu Tiêu xách một chiếc giày cao gót, khập khiễng đi một chân, chống vào tường cô đi chuyển. Bùi Trạch Viễn không ngờ cô lại ở cùng một lầu với anh, sao cho tới giờ anh cũng chưa thấy qua. Nghĩ thế, ánh mắt phiêu tới căn hộ đối diện 1803, chẳng lẽ, cô là người mới chuyển đến?

Đinh Tiêu Tiêu gian nan đi cả nhắc một chân về phía trước, mỗi lần chân bị thương chạm xuống đất, liền cảm giác một trận đau nhói, mà bụng lại quặn đau liên hồi. Cô thật muốn mắng chửi người, không thể tưởng tượng được cô đụng tới hần lại gặp xúi xẻo như vậy.

Bùi Trạch Viễn vẫn không thể đối với người bị thương mà bỏ mặc không quan tâm đến. Anh quay trở lại, vươn tay nhẹ nhàng đỡ Đinh Tiêu Tiêu, “Tôi không nghĩ cô ở tầng này”. Đinh Tiêu Tiêu thấy có tia cười trong mắt anh, đột nhiên cảm giác hoa mắt chóng mặt, thở nhẹ một hơi, trán định vũng vàng, lạnh lùng nhìn lại anh, không hé răng, nhưng không bỏ tay anh ra, để mặc cho anh dìu về hướng cửa.

Bùi Trạch Viễn giúp cô tới trước cửa 1803, mới nhẹ nhàng buông tay, mỉm cười, “Tự mình đi vào chắc không có vấn đề gì.” Anh nghĩ, vào nhà một cô gái xa lạ không tiện lắm.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn thấy sự bình thản trong mắt anh, trong lòng đột nhiên hiện lên một tia giao hoạt, hơi nheo mắt, mặt tỉnh bơ. Bùi Trạch Viễn, đây chính là hắc tự động đưa đến cửa a.

Bùi Trạch Viễn nhìn cô không lên tiếng, xoay người về phía cửa nhà mình, lấy chìa khóa ra muốn mở cửa. Lại nghe đằng sau có tiếng kim loại rơi xuống đất, anh quay đầu lại nhìn, chìa khóa của cô bị rớt, lại thấy vẻ thống khổ trên mặt cô, tay ôm bụng, tựa như rất khó chịu.

Bùi Trạch Viễn nhanh chóng đi qua, đỡ lấy cô, thanh âm lộ ra một chút lo lắng, “Cô làm sao vậy? Có nặng lắm không?” Cô chỉ bị chân đau thôi sao?

Đinh Tiêu Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ lắc đầu, âm thanh suy yếu, “Giúp tôi đi vào.”

Bùi Trạch Viễn khó xử trầm mặc một chút, làm vậy có hơi không ổn, nếu cô ấy ở một mình, anh đi vào như vậy có vẻ không hợp lễ nghĩa. Nhưng, nhìn thấy vẻ mặt cô thống khổ, anh lại không thể mặc kệ, quên đi, vẫn là giúp cô ấy đi vào thôi. Anh xoay người nhấc chìa khóa lên, nhìn cô ý bảo tìm chìa khóa, mở cửa, nhẹ nhàng giúp cô đi vào nhà.

Giúp cô vào sảnh, ngồi trên ghế sa lon, anh nhẹ nhàng đem chân của cô gác lên bàn trà, để cô có thể tựa lưng vào ghế sa lon. Đinh Tiêu Tiêu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chân rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi, không còn quá đau nữa, nhưng mắt cá chân lại âm ỷ truyền đến từng cơn đau âm ỉ, bụng cô lại co rúm đau đốn. Tay cô đặt ở bụng, nhớ đến có thể uống chén nước đường đỏ* để giảm đau một chút.

* Đường mật, chưa kết tinh.

Cô nhẹ nâng tầm mắt, nhìn về phía Bùi Trạch Viễn đang đứng bên cạnh. Xem ra, hắc muốn trở về, đang do dự làm sao mở miệng. Đinh Tiêu Tiêu cười thầm, nếu hắc là người đàn ông đầu tiên đến, làm sao để cho hắc dễ dàng đi ra, hướng chỉ hắc vẫn là vật thí nghiệm thú vị của cô.

Đinh Tiêu Tiêu mở miệng trước, khẽ đưa ra yêu cầu, “Anh có thể lấy giúp tôi chén đường đỏ không? Mắt lại hạ xuống, môi hé mở, vẻ mặt yếu ớt thỉnh cầu anh. Giờ phút này, Đinh Tiêu Tiêu nhất định muốn trên chọc người, cô thực sự muốn xem anh sẽ có phản ứng gì.

Bùi Trạch Viễn nuốt vào hai chữ ‘cáo từ’ đã muốn tới cửa miệng, nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt mềm mại, cùng gương mặt trang điểm đậm và ăn diện rực rỡ hoàn toàn không tương xứng, Bùi Trạch Viễn dừng suy nghĩ, khẽ thở dài, quên đi, giúp người lúc hoạn nạn, yêu cầu này của cô cũng không tính quá mức.

Bùi Trạch Viễn đi đến cái tủ cạnh bếp, đưa mắt nhìn về phía Đinh Tiêu Tiêu, cô đang nghiêng người nhìn về phía này. Đinh Tiêu Tiêu cảm kích cười, “Ồ ngăn thứ hai, có bình nước, dùng để giữ nhiệt, có nước nóng.

Bùi Trạch Viễn xoay người mở ngăn tủ, trong lòng cười thầm, cô ta một chút cũng không khách khí. Thấy được đường đỏ, múc vào trong chén, rót nước ấm, lấy một cái muỗng khuấy đều, nhìn thấy đường đỏ từ từ tan hết, trong lòng có chút hiểu rõ, nhớ tới giống như phụ nữ đau bụng kinh, có thể dùng nước đường đỏ để giảm đau, trong lòng trộm cười, ánh mắt cũng trở nên rất dịu dàng. Nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên như cũ, che giấu một chút dấu vết, có lẽ đối với cô gái này mà nói, tương đối khó có thể mở miệng.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh, thấy anh động tác mềm mại, đột nhiên không biết còn muốn làm gì nữa, chỉ có thể ngáy ngốc dõi theo anh khoan thai đi ra.

Bùi Trạch Viễn đang cầm cái chén, xoay người đi tới, Đinh Tiêu Tiêu giật mình thu hồi tầm mắt, cúi mặt nhìn chân bị thương. Bùi Trạch Viễn đem cái chén tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói, “Uống đi, không nóng đâu”. Đinh Tiêu Tiêu không hé răng, yên lặng tiếp nhận cái chén, đưa đến bên miệng, uống một ngụm lớn, rất ngọt, âm ấm vô cùng thoải mái. Cô chậm rãi uống xong chén nước đường đỏ. Cảm giác trong bụng từ từ ổn trở lại, vừa rồi căng thẳng cũng đã dịu lại.

Bùi Trạch Viễn nhìn cô uống cạn sạch một hơi, mới đưa mắt nhìn thoáng căn phòng này, trang trí đơn giản, màu tím nhạt, đúng là nhà của phụ nữ. Mắt của anh đột nhiên dừng lại, nhìn thấy trước mặt bức ảnh chụp khổ lớn, là gương mặt của cô gái này. Đen trắng tương phản rõ ràng, trên mặt nàng trang điểm rất đẹp, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào khoảng không, trên môi cũng được tô lên một màu rất tươi sáng, vẻ mặt được

chiếu sáng rất mãnh liệt, toả ra một cảm giác rất xa cách, ánh mắt kia như hút hồn người, thật thẳng, thật sâu câu động, như là một cái gì đó vô tận như vực sâu đang mê hoặc người nhảy vào. Toàn bộ khuôn mặt được một tấm vải nhung mềm mại bao lấy, nhẹ nhàng phiêu động sắc trắng tinh tế của vải nhung càng tôn lên vẻ lạnh diễm* của cô.

*lãnh diễm: vẻ đẹp lạnh lùng

Bùi Trạch Viễn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, trấn định đề xuống sự kinh ngạc trong mắt, trên mặt lại khôi phục thói quen bình tĩnh vốn có. Đây chỉ là sở thích cá nhân, tuy rằng anh nghĩ quá mức kiêu diễm.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn xuyên qua cái chén, thấy ánh mắt anh biến đổi, trong lòng cười nhạt, hừ, mới thấy bức hình thôi mà hắn đã như vậy, vậy một hồi nữa chẳng phải rất thú vị sao? Cô buông cái chén, vẻ mặt thống khổ lúc này đã dịu đi, nhưng lại nhìn chăm chăm vào mắt cá chân, chân cô thực sự đã bắt đầu sưng lên rất nhiều.

Bùi Trạch Viễn thấy nàng nhìn chăm chăm vào mắt cá chân, trong lòng do dự, hẳn là nên rời khỏi rồi, anh đã đỡ cô vào. Còn lại sẽ để lại cho chính cô ta xử lý đi, mình nên mau rời khỏi đi. Tâm khê động, mở miệng đối Đinh Tiêu Tiêu nói, “Một hồi cô dùng nước đá chườm lạnh một chút, sau đó lại dùng nhiệt khăn chườm nóng, hẳn là sẽ không sao nữa. Tôi đi về trước.”

Đinh Tiêu Tiêu nhìn anh thản nhiên nói, trong lòng đã rõ anh nghĩ muốn rời khỏi đây. Trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt vẫn cau mày, ra vẻ ngại ngùng nói, “Thật ngại, phiền anh rồi. Chỉ là, bây giờ tôi thành như vậy, cũng không có biện pháp đi lấy nước đá, như vậy đi, anh giúp tôi lại tủ lạnh lấy lon bia, sau đó, giúp tôi vào phòng lấy thuốc một chút được không?”

Bùi Trạch Viễn ngẩng đầu nhìn hướng gian phòng của nàng, có chút do dự, có điều, nhìn mắt cá chân cô đã sưng phù lên, có lẽ nên giúp người thì giúp cho trót.

Anh đi mở tủ lạnh, bên trong tất cả đều là bia, còn có mấy lon nước ngọt. Cô gái này nhất định uống được rất nhiều. Anh lấy ra lon bia, đi tới bên người cô, đưa cho cô, nhìn không được nhắc nhở cô, “Hiện tại không nên uống bia, đối thân thể không tốt.” Đinh Tiêu Tiêu nhú mày nhìn về phía anh, trong lòng cười thầm, hẳn biết cô vì sao đau bụng, hẳn đang quan tâm cô.

Bùi Trạch Viễn không có nhìn Đinh Tiêu Tiêu, xoay người đi tới trước cửa phòng ngủ, khê che đích cửa phòng, trong lòng lưỡng lự, mạo muội đi vào phòng một cô gái như vậy, là không gian riêng tư của người ta, cảm thấy có chút không thích hợp, tuy đây là yêu cầu của cô. Anh quyết định rồi tự đẩy cửa đi vào.

Bùi Trạch Viễn đi vào, liền thấy hối hận.

Gian phòng thì cũng là nhàn nhạt màu tím, so với bên ngoài càng thanh nhã hơn. Thế nhưng, cái làm chấn động đến anh cũng đập ngay vào mắt anh là cảnh tượng hai bức hình lớn treo trên tường, có cảm giác tim đập loạn nhịp hơn.

Trên tường cư nhiên là tấm hình chân dung của cô, cô đang nằm, bộ phận trọng yếu trên thân thể chỉ có một cái khăn lụa mềm mại nhẹ nhàng quấn quanh che phủ, khéo léo nhẹ nhàng đặt ngang trước ngực, lộ ra phần trên đáng vẻ xinh đẹp, một đôi chân thon dài xinh đẹp của kiều nhân phơi bày quyến rũ, trên mặt diễn cảm hết sức khiêu khích. Anh chỉ liếc mắt một cái, thế nhưng đã ăn nhập vào trong đầu. Tấm còn lại cô lộ ra trọn vẹn hai chân co lại che ở trước người, một tay khê xoa nhẹ cầm, bộ ngực sữa bán lộ, toàn thân không có vật gì khác che lại, chỉ là mượn tư thế ngồi che lại thân thể. Bên mép khê cắn ngón trỏ, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, mê hoặc.

Bùi Trạch Viễn vội cúi đầu lấy lại hồn, nhưng cũng không dám đi ra ngoài.

Lúc này, lại truyền đến thanh âm quyến rũ của cô. “Thuốc nằm trong ngăn kéo bên trái tủ đầu giường.”

Bùi Trạch Viễn ổn định nhịp tim, đi tới bên giường, khom người xuống mở tủ đầu giường. Tìm kiếm thuốc cho cô, tuy rằng tay đang tìm kiếm, nhưng không cách nào gạt bỏ khuôn mặt khắc họa mạnh mẽ ở trong đầu. Tâm có chút loạn, rốt cục tìm được rồi, bó xương thủy, này có thể làm giảm sưng, chắc là cô dùng thứ này.

Cầm thuốc, nhanh chóng rời khỏi gian phòng, không dám ngẩng đầu. Bùi Trạch Viễn ra khỏi phòng, mới cảm giác có thể thở bình thường, hít sâu một hơi, đi đến sô pha chỗ cô đang ngồi.

Anh đem thuốc đặt ở trên sô pha, ổn định một chút, mới đảo mắt nhìn thẳng vào mặt của nàng, không dám hạ tầm mắt xuống dưới cổ. Thế nhưng, nhìn cô khẽ hé mắt, trong đầu hình ảnh khiêu khích kia lại tự động hiện ra trước mắt, anh cưỡng chế, mạnh mẽ trấn định, mặt lộ vẻ mỉm cười nói, “Tôi thực sự cần phải đi.”

Đinh Tiêu Tiêu bí hiểm nhìn thẳng mặt Bùi Trạch Viễn, nghĩ muốn tìm một tia bất ổn trong mắt anh, thế nhưng, lại để cô thất vọng, ánh mắt kia vẫn bình tĩnh như thường, không có một tia gợn sóng, cô không tin, anh cư nhiên ở chung với cô mà một chút phản ứng cũng hoàn toàn không có? Đinh Tiêu Tiêu không cam tâm nói ra một câu, “Cảm ơn anh. Hiện tại tôi không có cách nào đứng lên, sẽ không tiễn anh được rồi.” Trong lòng đột nhiên nghĩ người đàn ông này sao có thể đáng ghét như thế, hoàn toàn không diễn biến theo kịch bản của cô, vì sao một điểm phản ứng cũng không có.

Bùi Trạch Viễn ngừng thở, gật đầu, không nói gì thêm. Xoay người chậm rãi đi ra cửa, mở cửa, đi ra ngoài, cánh cửa nặng nề chậm rãi khép lại.

Đinh Tiêu Tiêu oán hận đem cái gối đang ôm ném xuống đất, tức chết cô. Cô đã hi sinh lớn như vậy, cho hẳn tiếp xúc với không gian riêng tư của cô, thậm chí là phòng ngủ của cô, cái này ngoại trừ A Mật thì không có bất luận kẻ nào có thể tiến vào nơi ấy, lại đừng nói đến là đàn ông. Mà hẳn cư nhiên một điểm phản ứng cũng không có, không có cái loại ánh mắt kinh diễm mà cô chờ mong.

Người đàn ông này căn bản không phải là đàn ông, Đinh Tiêu Tiêu tức giận chửi bới, một chút ý nghĩa cũng không có, hừ, cô không tin hẳn là thánh nhân. Hẳn càng như vậy, cô càng muốn khiêu khích nội tâm sâu nhất của hẳn, dục vọng của hẳn, đàn ông tuyệt đối không có khả năng đối sắc đẹp mà không bị mê muội. Cô nhất định sẽ làm hẳn vì cô mà điên cuồng, Bùi Trạch Viễn, anh chờ xem!

8. Chương 8: Từ Chức

Lời tác giả: Tiêu Tiêu luôn có biện pháp dễ dàng đạt được mục đích, lúc này cô càng tự tin Bùi Trạch Viễn chạy không thoát, nhưng, đôi khi thế sự khó liệu à nha.

Đinh Tiêu Tiêu một đêm tức tối mà đi ngủ, ngày hôm sau bị Điện Mật điện thoại đánh thức, trong lòng nghĩ đến chuyện buồn bực hôm qua nên không vui. Đứng trên ban công nhìn thấy bóng dáng của hẳn đi ra khỏi tòa nhà chậm chậm biến mất. Đinh Tiêu Tiêu đang cầm chén nước, ánh mắt từ từ chuyển sang thâm trầm, trong đầu suy nghĩ đã có bước đầu của kế hoạch.

Nếu hẳn muốn giả bộ thì cứ để hẳn tiếp tục đi. Đinh Tiêu Tiêu nảy ra một quỷ kế, khóe miệng cuối cùng cũng vênh lên, hẳn càng như vậy càng khiêu khích tính cổ chấp trong lòng cô. Nếu loại này khi thân mật tiếp xúc hẳn cũng có thể giấu mình dưới mặt nạ, vậy hãy kê một liều thuốc cực mạnh đi, chỉ mới tiếp xúc ngắn ngủi, đương nhiên không thể dao động sự bình tĩnh của hẳn, phải tiếp cận gần sát hẳn. Tâm cô đã định, lần này chính là chơi một canh bạc lớn với hẳn. Cô tuyệt nhiên không cho phép mình bại bởi hẳn, nhất định phải chứng kiến được khoảnh khắc sự bình tĩnh của hẳn bị đánh gãy.

Đinh Tiêu Tiêu trong lòng đã có quyết định. Tốt lắm Bùi Trạch Viễn, anh cho Đinh Tiêu Tiêu tôi cảm giác ngày càng thú vị. Đối thủ loại này mới tốt để đùa giỡn, quá nhanh có thể đạt được mục đích thì chẳng còn gì là niềm vui. Ba tháng, Đinh Tiêu Tiêu nhìn về phía hẳn đang dần biến mất phía ngoài cổng lớn, tôi cam đoan, chỉ cần ba tháng nhất định làm cho anh-Bùi Trạch Viễn khúm núm ở dưới chân tôi.

Đinh Tiêu Tiêu thông thả trở về phòng, đưa mắt nhìn về phía bức chân dung mình trên tường. Trong lòng không khỏi mỉm cười, tối hôm qua lúc Bùi Trạch Viễn nhìn thấy nó, tâm tình như thế nào? Hẳn không có khả năng một chút phản ứng đều không có, chỉ có thể nói hẳn giỏi che giấu, vô luận trong lòng có xao động như thế nào đều có thể mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh, tự tin.

Bùi Trạch Viễn thực sự là người trái ngược hoàn toàn với Đinh Tiêu Tiêu, cô vô luận là muốn cái gì đều trực tiếp biểu hiện ra ngoài, bởi vì cô đã muốn gì là liền chính mình đi tranh đoạt. Quy tắc sống của Bùi Trạch Viễn lại khác, trên mặt vĩnh viễn thản nhiên mỉm cười, làm cho người ta cảm giác hẳn sẽ không cự tuyệt cái gì, cũng nhất định sẽ không chủ động suy nghĩ muốn cái gì. Quá mức hiền hòa, thoạt nhìn thì không có cá tính, kỳ thật là cực có cá tính, hết thấy mọi chuyện đối với hẳn mà nói có cũng như không, càng làm cho hẳn có vẻ đặc biệt độc lập, như vậy khó có thể nắm lấy mới càng tạo ra vẻ thần bí, càng hấp dẫn Đinh Tiêu Tiêu muốn bóc ra từng mảng mặt nạ của hẳn, xem rốt cuộc hẳn là người như thế nào.

Như thế Đinh Tiêu Tiêu nguyên lai không có đoán trước được, cũng không thể tưởng tượng lúc đầu chỉ là nhất thời xúc động muốn vui đùa, lúc sau dần dần hiểu biết lại trở nên thích thú.

Đinh Tiêu Tiêu thay đổi kế hoạch. Xem ra Bùi Trạch Viễn đối với kiểu đột nhiên điểm ngộ này, trong lòng đã sớm phòng bị kháng cự. Cho nên, hấp dẫn hẳn quá nhanh, ngược lại có thể thành công cốc. Nếu tính cách của hẳn là ôn hòa, cô sẽ chậm chậm mà đùa giỡn với hẳn, cấp thuốc liều mạnh hẳn sẽ chịu không nổi, liền đổi loại thuốc mẫn tính vậy, ngày đêm làm cho hẳn trước tiên là quen thuộc, rồi phát huy mị lực của cô, xem hẳn như thế nào trốn.

Đinh Tiêu Tiêu trong lòng quyết tâm, lập tức rửa mặt xong, thay quần áo xuất môn, thẳng tới công ty.

Công ty rất bất ngờ khi nhận được thư xin nghỉ việc của Đinh Tiêu Tiêu. Mọi người vẫn cho rằng công tác hiện tại của cô rất thoải mái, dù sao năng lực làm việc của cô cũng rất cao, giao tiếp tốt, trời sinh thích hợp làm công việc đối ngoại. Hơn nữa, công ty cũng không đòi hỏi nhiều ở cô, cũng không đốc thúc cô, cô hẳn là không phải thấy khó chịu gì chứ.

Nhìn lý do trong thư nghỉ việc là cô muốn thay đổi hoàn cảnh. Đinh Tiêu Tiêu trực tiếp giải thích, “Định lại đi học thêm vài thứ.” Thấy sếp nhíu mày chờ sự giải thích của cô, Đinh Tiêu Tiêu vẫn kiên quyết, “Tôi muốn đi học gì đó thực tế.” Vô luận sếp khuyên giải, nín kéo như thế nào. Cô thủy chung vẫn mỉm cười lắc đầu, xem ra chủ ý đã định từ trước.

Trưởng phòng nhân sự thấy cô kiên quyết như vậy cũng chỉ lắc đầu than nhẹ. Đồng ý cho cô một khoảng thời gian bàn giao. Nhưng Đinh Tiêu Tiêu lại cự tuyệt, trực tiếp yêu cầu, “Ba ngày.” Trưởng phòng nhân sự kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, cô vì sao lại cần nghỉ gấp đến vậy? “Như vậy rất không hợp với quy củ.” Đinh Tiêu Tiêu không quan tâm cười khê, “Quy củ là do con người định, hơn nữa công việc của tôi vốn không có cái gì cần bàn giao, nhiều nhất một ngày có thể xong xuôi. Hiện tại có nhiều người mới tài năng như vậy, ai cũng nắm vững tình hình công ty.” Cô đã sớm tính toán qua, chỉ cần đúng ba ngày có thể bàn giao hoàn toàn cho bọn họ.

Trưởng phòng nhân sự khó xử cân nhắc, Đinh Tiêu Tiêu thấy hẳn còn lưỡng lự, nhanh chóng tiến lại, tới trước bàn của trưởng phòng, ngọt ngào nói, “Trưởng phòng, ngài giúp tôi ký liền chứ.” Trưởng phòng vẫn là không chịu đáp ứng, do dự mà nhìn thư thôi việc của cô. Đinh Tiêu Tiêu giả lả cố ý tỏ ra đáng thương nói, “Trưởng phòng, nếu ngài không ký, bọn họ càng không để cho tôi nghỉ rồi.” Cô nhíu mày chú ý ánh mắt biến hóa của trưởng phòng, xem ra hẳn đã hơi thông nhưng là quy định làm cho hẳn khó xử. Đinh Tiêu Tiêu làm ra vẻ mặt tươi cười giống như vô tình nhắc tới, “Trưởng phòng, lần trước phụ nhân của ngài không phải nói muốn làm thẻ VIP của Liên Xa sao? À, ở đây vậy còn tôi có sổ của mấy người. Ngài xem...” Nói chưa dứt lời, ánh mắt dụ hoặc đã nhìn về phía trưởng phòng.

Quả nhiên, trưởng phòng nhân sự vừa nghe cô đề nghị, trên mặt chuyển biến càng rõ ràng. Nghĩ bà xã nhiều lần trách cứ hẳn, nói Liên Xa đại tiểu thư làm việc dưới trưởng, lại không tranh thủ cơ hội tốt, làm người như vậy thật quá thất bại. Đinh Tiêu Tiêu nhận thấy hẳn mặc dù cố tỏ ra do dự nhưng trong mắt cũng đã tỏ rõ thái độ.

Trưởng phòng cố ý nhìn Đinh Tiêu Tiêu với vẻ mặt khó xử, lại liếc thư từ chức để trên bàn. Cuối cùng nói, “Tiểu Đinh à, năng lực của cô lãnh đạo đều biết rõ, hơn nữa đều rất thích cô. Cô đi như vậy, thực sự là tổn thất lớn cho công ty!” Đinh Tiêu Tiêu trong lòng cười trộm, lão cổ hủ này, lại còn bày đặt, chứ không phải ông thay đổi như chong chóng. Quả nhiên, tuy rằng trưởng phòng lộ vẻ mặt tiếc hận, nhưng miệng vẫn thốt, “Nhưng là, cô xem, người còn trẻ như vậy, đương nhiên hẳn là muốn tiếp tục học hỏi nhiều thứ. Công ty cũng không thể vì giữ lại nhân tài, mà làm chậm trễ sự phát triển của cô.” Đinh Tiêu Tiêu nhanh chóng muốn cất tiếng cười, nhưng vẫn ra vẻ thật sự thành khẩn gật đầu phụ họa. Sếp cuối cùng tiếc nuối

nói, “Như vậy đi, cô là trưởng hợp ngoại lệ. Hôm nay, tôi ký cho cô, nhưng cô nhất định phải hoàn thành ba ngày bàn giao mới có thể rời đi nha. Bằng không, tôi không biết nói sao với cấp trên.”

Đinh Tiêu Tiêu lập tức cười gật gật đầu, “Trưởng phòng, cái này thì chắc chắn rồi. Ngài đều vì tôi mà suy nghĩ, tôi đương nhiên là không làm cho ngài khó xử.” Nhìn thấy trưởng phòng muốn nói mà lại nuốt vào trong, Đinh Tiêu Tiêu trong lòng hiểu rõ, lập tức mở miệng nói, “uh, ngài bảo phụ nhân của mình trực tiếp điện thoại cho tôi, hôm nay tôi liền kêu bọn họ giúp phụ nhân của ngài giải quyết chuyện này.”

Nhìn thấy trưởng phòng gật đầu, trên mặt biểu cảm vừa lòng, Đinh Tiêu Tiêu cố nén lòng không khỏi cười trộm, thật là tiền có thể dễ dàng giải quyết công việc. Trưởng phòng rất nhanh ký liền, cũng dẫn cô đi ra ngoài giao cho cấp dưới, dặn cấp dưới tận tình giúp đỡ các công việc còn lại. Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ hướng về phía sếp không ngớt lời cảm tạ.

Quả nhiên, có chữ ký của sếp, sự tình tiến hành dễ dàng hơn. Rất nhanh, Đinh Tiêu Tiêu ra tay sẽ khác người thường. Chỉ cần ngày mai lại đến công ty xem còn cái gì để giao lại là xong.

Đinh Tiêu Tiêu cầm một ít đồ dùng cá nhân rời công ty, trong lòng cảm giác vô cùng thoải mái. Kế hoạch thực thuận lợi, nếu bên này đã nghỉ việc, cô có thể đến chỗ mà cô muốn.

Nhanh chóng trở về, Đinh Tiêu Tiêu ngồi trong taxi, đầu suy nghĩ đến chuyện này. Ánh mắt dần dần hướng tới ngoài cửa sổ, chuyện này cần phải dùng tới ba sao? Hẳn là còn chưa cần, chính mình thử trước đã, chuyện cũng không phải là quá khó khăn.

Về đến nhà Đinh Tiêu Tiêu liền trực tiếp điện cho Ngô tổng của Phúc Nguyên. Nói qua điện thoại với anh ta, sắp tới cô muốn nghỉ ngơi mấy tháng, tạm thời không thể đi tiếp các khách hàng lớn cho bọn họ được. Ngô tổng thật ra rất tốt, chỉ nói chờ cô thời gian thuận tiện, rồi có thể quay lại giúp đỡ anh ta, Đinh Tiêu Tiêu cảm kích cười đáp ứng. Ngô tổng còn tranh thủ nói, “Gần đây như thế nào đều không thấy mặt cô, có phải có người yêu hay không?” Đinh Tiêu Tiêu hờn dỗi cười khế, “Nào có đâu, Ngô tổng nếu có người thích hợp, nhất định phải nhớ giới thiệu cho tôi đấy!”

Ngô tổng không tin cười khế, “Tiểu Tiêu xinh đẹp như vậy, không có ai theo đuổi, nhất định là ánh mắt rất cao, không chọn được đối tượng thích hợp.” Đinh Tiêu Tiêu cười duyên, “Ánh mắt tôi như thế nào cao a, là do chưa gặp được người thích hợp thôi. Hơn nữa, hiện tại giống như Ngô tổng vừa có năng lực làm việc, lại biết lo cho gia đình, đàn ông như vậy thật sự là quá ít, Ngô phụ nhân thật thông minh, sớm đã đem ngài giữ chặt trong tay.” Ngô tổng nghe xong ở đầu dây bên kia thoải mái cười ha hả, Đinh Tiêu Tiêu chính là nói ra những lời ngọt ngào làm cho người ta thực hưởng thụ, “Tốt lắm, Tiểu Tiêu có rảnh nhất định phải ra ngoài, cùng nhau ngồi một chút nhé.” Ngô tổng vui vẻ yêu cầu, Đinh Tiêu Tiêu bị vẻ vui sướng của anh ta cuốn theo, mỉm cười đáp ứng, “Cái này đương nhiên không thành vấn đề, tôi còn muốn đa tạ Ngô tổng đã cho tôi cơ hội học tập!”

Buông điện thoại, Đinh Tiêu Tiêu ngồi dựa trên ghế salon, vui vẻ nhìn về phía màn trời xanh thắm ngoài cửa sổ.

Chính xác, rất dễ dàng giải quyết được. Phụ nữ làm việc thực sự không cần quá mệt mỏi, chỉ cần hiểu được cách lợi dụng đàn ông là được, dạng đàn ông nào thì dùng phương thức đó, chỉ cần có thể đạt tới mục đích. Đây là phương pháp cô luôn luôn sử dụng, nếu bẩm sinh có được điều kiện tốt, cũng không biết lợi dụng thì kia chỉ có thể là kẻ ngốc. Ít nhất, khi cô gặp đàn ông cũng không để mình bị xoay vòng vòng. Mà cô cũng không bị tổn thất cái gì. Như vậy không phải tốt lắm sao?

Không khỏi nghĩ tới Bùi Trạch Viễn kia luôn trương ra khuôn mặt ôn hòa, gã này cũng sẽ không có gì khác biệt, chỉ là có chút biểu hiện trên khuôn mặt, chỉ cần cô kiên nhẫn hơn, hẳn với những gã đàn ông khác cũng sẽ giống nhau, đáp ứng hết thấy các yêu cầu của cô. Cô thầm nghĩ làm cho hắn từ từ rơi vào cạm bẫy ôn nhu của mình.

Đinh Tiêu Tiêu điện thoại cho Điền Mật, nói với cô ấy về việc mình thôi việc. A Mật hơi lấp bắp kinh hãi, tuy rằng cô đã sớm biết Đinh Tiêu Tiêu sẽ có hành động, nhưng lần lượt những hành động của Đinh Tiêu Tiêu lại vượt qua dự đoán của cô. Điền Mật trấn tĩnh một chút, chậm rãi tiêu hóa tin tức này, mới từ từ hỏi Đinh Tiêu Tiêu, “Cậu không phải là tính đến công ty hắn chứ?”

Đinh Tiêu Tiêu giữ điện thoại, ngửa mặt rướn cổ tựa vào ghế sofa, vui vẻ cười rộ lên, “A Mật, A Mật à, bảo sao mình không có thể không thương cậu, cậu thực sự là người hiểu mình nhất!”

Điền Mật không nề hà đồng thanh liên ửng, “Cậu tính chuyển tới bên cạnh hần, đi làm trong công ty hần, không phải có thể mọi lúc mọi nơi giám sát hần.”

Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ cười, “Như vậy không phải rất tốt để đùa giỡn sao? Mình càng ngày càng cảm thấy lần này, mình nhất định sẽ được đùa thỏa thích!” Cô nàng này càng cười càng ung dung tự đắc, Điền Mật nghe tiếng cười của cô, không biết là nên lo lắng cho Tiêu Tiêu, hay là nên thương cảm cho tên kia.

Nhưng, đột nhiên, Điền Mật tạt cho Đinh Tiêu Tiêu một gáo nước lạnh, “Cậu làm thế nào mà giải thích với ba cậu?”. Đây mới là điều cô lo lắng, có đùa cũng không thể đem công việc hiện tại ra làm trò chơi.

Đinh Tiêu Tiêu ngừng cười, bắt đầu suy nghĩ, “Mình tạm thời không muốn cho ba biết, mặc kệ, A Mật, cậu phải giữ bí mật cho mình. Chờ mình nghĩ kỹ, tìm cách nói với ông.” Trong lòng đã biết, nếu ba biết việc này, khẳng định ông cho người điều tra cô, haiz, không nghĩ nữa, có thể giữ càng lâu càng tốt, đến lúc đó tính tiếp.

Điền Mật cũng chỉ nhắc nhở cô, “Dù sao, cậu cũng đừng đi quá giới hạn thì tốt rồi.”

Đinh Tiêu Tiêu nhanh chóng an ủi Điền Mật, “Yên tâm, mình biết mình đang làm cái gì. Thay đổi công việc cũng không phải sai lầm gì, lại có thể quen biết được những người khác.

Điền Mật biết hiện tại có nói gì với Đinh Tiêu Tiêu đều vô dụng, trong lòng cô ấy hiện tại chỉ có người kia, mặt khác dù có muốn cũng không thể dập tắt được hứng thú của cô. Quên đi, cứ để cô ấy chơi cho đã đi, có lẽ sẽ sớm theo ý của cô ấy, cô ấy liền buông tay.

9. Chương 9: Tiếp Cận

Lời tác giả: Từng bước tiến gần tới yêu, tuy rằng cô cũng không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng vận mệnh luân chuyển đã bắt đầu chuyển động, ai cũng trốn không thoát.

Buổi tối Đinh Tiêu Tiêu lục tìm danh thiếp của Lưu Tuấn Huy, không giải thích được vì sao lại có thể không bỏ đi. Nhìn tấm danh thiếp trên tay, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, trong ấn tượng Lưu Tuấn Huy vẫn còn trẻ tuổi, phỏng chừng mới ngoài 30. Nhưng, có thể dựa vào chính năng lực của mình thành lập một công ty, cũng coi như tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tuy rằng hiện tại công ty mạng cũng không biết thế nào, trừ phi có thể liên kết với một vài công ty lớn, bằng không phỏng chừng rất khó có thể tiếp tục sinh tồn.

Đinh Tiêu Tiêu suy nghĩ, mình có điều kiện gì khiến hần phải thỉnh cầu mình không? Con mắt đảo một hồi, mọi người đều rất thực tế, ngoại trừ ba cô là một chỗ dựa vững chắc, làm cho người khác phải cân nhắc, còn dùng cô có thể tạo được tác dụng gì? Không sao ca, cô có tài nguyên như vậy mà không lợi dụng cũng thật uổng, dù sao cũng không phải lãng phí tiền bạc của ba, chẳng qua lợi dụng một chút con người cùng uy danh của ông, không tính là quá mức.

Đinh Tiêu Tiêu cầm điện thoại lên, bấm theo dãy tám số ghi trên danh thiếp. Chỉ chốc lát, điện thoại được kết nối, âm thanh trong trẻo của đối phương truyền tới, “Xin chào.” Đinh Tiêu Tiêu lễ phép hỏi, “Xin hỏi có phải Lưu Tuấn Huy tiên sinh?”

“Là tôi, xin hỏi cô là?” Đối phương nghi ngờ hỏi, số điện thoại này có vẻ như không biết.

“Xin chào, tôi là Đinh Tiêu Tiêu.” Đinh Tiêu Tiêu vừa trả lời đơn giản, vừa đoán, đối phương có thể nhận ra cô hay không.

“Đinh tiểu thư? Con gái của Liên Xa Đinh tổng? Quả nhiên, không ngoài dự đoán, thanh âm của Lưu Tuấn Huy để lộ ra một tia kinh ngạc.

“Xin chào, Đinh Phong là ba tôi.” Đinh Tiêu Tiêu trong lòng tán dương, người này trí nhớ cũng không tệ lắm, chỉ gặp mặt qua một lần, đến bây giờ vẫn có thể nhớ kỹ tên cô.

“Đinh tiểu thư, cô khỏe! Được cô thân chinh gọi, thực sự là vinh hạnh của tôi à.” Lưu Tuấn Huy đã phản ứng hoàn toàn bình thường, chứng thực là Liên Xa đại tiểu thư điện thoại cho hắn, khẩu khí cũng trở lên hăng hái, nhiệt tình hẳn lên, “Cô đây là? Chẳng lẽ lệnh tôn có chỉ thị gì?”

Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng khẽ lay động khóe miệng, cười không ra tiếng. Trong lòng cô biết rõ ràng vì cái gì Lưu Tuấn Huy lại đối với cô nhiệt tình như vậy. Cô nhớ rõ đã nghe ba đề cập qua, năm ngoái công ty của hắn tiếp cận ba đề cập tới một kế hoạch, hình như là thiết lập một mạng lưới thương mại điện tử cho chuỗi siêu thị của Liên Xa. Tập đoàn Liên Xa có trên 30 siêu thị, nếu có thể xây dựng một mạng lưới thương mại cho Liên Xa, đối với một công ty nhỏ như của hắn mà nói, đây chính là kế hoạch mang lại lợi nhuận lớn. Cho nên, Lưu Tuấn Huy cũng không chỉ một lần điện thoại cùng ba đàm phán, chỉ là, giống như đều bị từ chối. Cho nên, lần này Đinh Tiêu Tiêu chủ động gọi điện thoại cho Lưu Tuấn Huy, hắn nhất định tưởng Đinh Phong thay đổi chủ ý, mới có thể phấn khởi, ân cần chu đáo như vậy.

Đáng tiếc, chỉ sợ làm cho hắn phải thất vọng, cô không có quyền qua mặt ba đi quyết định.

Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nói, “Lưu tiên sinh, tôi lần này gọi điện, cũng không phải bởi vì ba tôi, là việc cá nhân tôi thôi.”

“Đinh tiểu thư có chuyện?” Lưu Tuấn Huy có chút hồ đồ, cô có việc riêng gì tìm hắn?

“Tôi nghe nói công ty tiên sinh là một công ty mạng, không biết có còn nhận người? Tôi muốn đi thi thử.” Đinh Tiêu Tiêu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“A?” Lưu Tuấn Huy có chút choáng váng, ở bên kia giật mình, thật lâu không nói tiếng nào. Thật vất vả mới thốt ra âm thanh hoài nghi, “Đinh tiểu thư là có ý tứ gì?”

Đinh Tiêu Tiêu nhăn mặt nhíu mày, đề nghị này của cô có đáng sợ như vậy sao? Sao hắn lại kinh ngạc như vậy? Không kiên nhẫn lặp lại, “Tôi muốn đến công ty tiên sinh làm việc.” Cái này đủ minh bạch chưa.

Lưu Tuấn Huy nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, “Đinh tiểu thư có phải nói đùa hay không? Công ty Liên Xa lớn như vậy, Đinh tiểu thư không làm, lại muốn chạy tới công ty chúng tôi làm việc?” Hắn vẫn không tin, cô nhất định là nói giỡn.

“Tôi không muốn lặp lại lần thứ ba, chẳng lẽ tiên sinh cho là tôi giỡn? Rốt cuộc có hay không có vị trí thích hợp?” Đinh Tiêu Tiêu có chút bực mình, hiện tại cô đang rất thực lòng.

Lưu Tuấn Huy cảm giác được Đinh Tiêu Tiêu có chút tức giận, cuối cùng cũng ý thức được vấn đề, cô thật sự muốn đến công ty hắn? “Đinh tiểu thư, tôi không phải có ý đó. Nhưng là ... Nhưng là, tôi không biết Đinh tiểu thư muốn làm chức vụ gì?” Lưu Tuấn Huy cảm nhận trán lấm tấm mồ hôi. Đinh đại tiểu thư tới chỗ hắn làm việc, không biết Đinh tổng có biết hay không, nếu không biết, hắn nên làm thế nào để thừa nhận với người đó.

“Chỗ tiên sinh còn thiếu chức vụ gì?” Đinh Tiêu Tiêu cũng không biết bọn hắn có chức danh gì, trong đầu cũng chưa chuẩn bị sẵn.

“Chúng tôi có bộ phận kỹ thuật, bộ phận tiêu thụ, bộ phận hành chính, bộ phận chăm sóc khách hàng. Tiểu thư xem? Tiểu thư... Cô tính toán làm vị trí nào?” Lưu Tuấn Huy hiện tại đã tin tưởng Đinh Tiêu Tiêu thực sự muốn đến công ty hắn. Trước hết, bất luận Đinh tổng có biết hay không, một nhân vật quan trọng như vậy lại đến công ty hắn làm việc, đến lúc ấy nổi lại chuyện hợp tác với Đinh Tổng sẽ dễ dàng hơn. Như vậy, đương nhiên là thân tài tự nhiên thân đến thì phải mời vào cửa thôi.

Đinh Tiêu Tiêu nghĩ, Bùi Trạch Viễn là kỹ sư máy tính, đương nhiên là bộ phận kỹ thuật. Nếu có thể cùng hắn sớm chiều ở chung, đương nhiên mỗi ngày đều có thể gặp mặt, tốt nhất công việc cũng nên thân cận tiếp xúc. “Bộ phận kỹ thuật? Bình thường là làm gì?” Đinh Tiêu Tiêu không hiểu hỏi han.

“Bộ phận kỹ thuật, có kỹ sư máy tính, bảo trì mạng, kỹ thuật viên đồ họa.” Lưu Tuấn Huy kỳ quái, không phải vẫn nghe nói Đinh Tiêu Tiêu chỉ làm ở bộ phận tiêu thụ sao? Hắn còn tưởng cô muốn làm cho bộ phận tiêu thụ? Như thế nào lại có hứng thú với bộ phận kỹ thuật?

“A,,” Đinh Tiêu Tiêu cân nhắc, “Đồ họa? Bình thường là làm cái gì?” Đồ họa có phải hay là vẽ trên máy tính? Hẳn là cũng không phức tạp.

“Đồ họa chủ yếu phụ trách vẽ, trang trí trang mạng.” Lưu Tuấn Huy thành thật trả lời.

“Kia hẳn là không phức tạp, tôi ở đại học có học qua PS, cái này chắc cũng không khác lắm chứ.” Đinh Tiêu Tiêu lẩm bẩm, cũng không hiểu đối phương có đang nghe hay không.

Lưu Tuấn Huy cười thầm, quả nhiên là Đại tiểu thư, xem ra cũng không hiểu gì. Nhưng, không sao. Đinh Tiêu Tiêu nếu có thể tới công ty bọn hắn, cho dù không làm gì, đối với bọn hắn mà nói cũng là một loại tài nguyên, chỉ cần cô có thể tiến cử đề nghị của hắn trước mặt ba cô nhiều hơn một chút. Công ty bọn hắn cũng kiếm được. Cho nên, hắn cũng chẳng quan tâm cô có thể làm được hay không.

“Đồ họa, chỉ cần có một ít thẩm mỹ, biết một ít cơ bản về vẽ trên máy tính là có thể thao tác, cũng không phức tạp.” Lưu Tuấn Huy vội vàng an ủi cô, lo lắng cô lại thay đổi chủ ý, không muốn làm.

“Đồ họa tôi chắc có thể làm được.” Đinh Tiêu Tiêu gật gật đầu, cô luôn luôn có khiếu phối hợp màu sắc, vẽ đơn giản chỉ cần ôn tập lại cũng có thể được. “Như vậy đi, ngày mai tôi qua, sẽ tìm tiên sinh để bàn cụ thể.” Đinh Tiêu Tiêu đã quyết định, phải làm tốt đồ họa, chỉ cần có thể làm chung với Bùi Trạch Viễn, có đi học lại cũng chẳng sao.

Lưu Tuấn Huy vừa nghe cô nói như thế, trong lòng rất vui, thật quá tốt, Đinh Tiêu Tiêu thật sự muốn tới công ty hắn. Tin tức này làm cho hắn vui mừng phát điên, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, nhin không được vẫn thử hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Đinh tiểu thư, cô muốn tới công ty chúng tôi làm, lệnh tôn biết không?” Đúng vậy, nếu mất lòng Đinh tổng, vậy càng phiền toái.

“Ông không biết.” Đinh Tiêu Tiêu trực tiếp trả lời, trong lòng cười khẩy, “Tôi, còn chưa nói với ba, nhưng nếu thích hợp sẽ nói với ông. Tiên sinh không cần lo lắng.” Cô biết hẳn có chút lo lắng ba cô sẽ tìm hắn gây phiền toái, dù sao chỉ là một công việc, ba chắc sẽ không can thiệp.

“Vậy thì tốt quá.” Bên kia Lưu Tuấn huy vui vẻ nhẹ nhõm thở phào một hơi. “Cô có biết công ty chúng tôi? Có cần hay không ngày mai tôi cử người tới đón cô?”

Đinh Tiêu Tiêu cười khê. “Công ty tiên sinh ở tòa nhà Phúc Mậu sao?” Cô đã sớm biết công ty bọn họ ở đâu. Nhưng, vẫn là không cho hắn biết cô làm như thế nào lại biết rõ như vậy.

“Đúng, ở tòa nhà Phúc Mậu 1505. Nếu cô tìm không thấy, gọi điện lại cho tôi, ngày mai tôi ở công ty cả ngày. Lưu Tuấn Huy tuy rằng kỳ quái Đinh Tiêu Tiêu như thế nào biết được, lại nghĩ có thể là cô thông qua ba cô mà biết được chỗ ấy.

“Hảo, ngày mai gặp.” Đinh Tiêu Tiêu khê cười, cúp điện thoại.

Cô xoay người nhìn về phía cửa, trong mắt tràn ngập ý cười, Bùi Trạch Viễn, tôi muốn là đến, anh sẽ không thể ngờ được.

Quay đầu chăm chú nhìn bức ảnh chụp mình trên tường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cô hưng phấn nhảy lên, aha, thật thuận lợi a. Oa, cô đột nhiên cảm giác một trận đau đốn dưới chân truyền lên, choáng váng a, nhất thời rất cao hứng quên chân mình vẫn chưa khá lên. Cô ngồi trên ghế sa lon, nhẹ nhàng nâng chân, tuy rằng hôm qua có dùng đá cùng chườm nóng, hôm nay đứng lên, chân đã bớt sưng, nhưng xương cốt vẫn còn đau, cũng không thể nhanh như vậy liền khỏi hẳn. Hôm nay đi ra ngoài chỉ dám mang giày đế bằng, đi đường cũng phải thật cẩn thận.

Song, nghĩ đến việc cô có thể từng bước xích lại gần hắn, vẫn là vui không kiềm chế được. Đinh Tiêu Tiêu quay đầu nhìn về phía cửa, nghĩ sang đối diện, ngày mai nếu hắn nhìn thấy cô, sẽ có diễn cảm ngoài ý muốn gì, mới nghĩ đã thấy hưng phấn. Xoa nhẹ nhẹ mắt cá chân còn đau, nhớ lại ngày hôm qua hắn lấy cho mình đá cùng rượu thuốc với ánh mắt quan tâm.

Đinh Tiêu Tiêu lại xoay người về phía cửa, thầm đoán hắn đang làm cái gì? Hẳn buổi tối ở nhà thường làm gì? Trong lòng dâng lên một loại xúc động, đột nhiên thật muốn biết hiện tại hắn đang làm gì?

10. Chương 10: Nói Lời Cảm Ơn

Edit: tctvan

Tác giả:

Cuối cùng cũng đến lần đầu tiên ba người mặt đối mặt.

Đinh Tiêu Tiêu quay đầu nhìn chằm chằm vào bức ảnh của mình trên tường, ánh mắt trong trẻo như vậy nhưng lại lạnh lùng. Ôi, thật quá thuận lợi, cô chợt hưng phấn mà nhảy dựng lên. Ai da, cô liền cảm giác chân mình rất đau đớn, vừa rồi nhất thời cao hứng mà quên mất chân mình chưa khỏi hẳn. Cô ngồi xuống sô pha, nhẹ nhàng nâng chân lên, chân đã gần hết sưng, nhưng do bị trật khớp nên không thể hết nhanh được. Hôm nay khi đi ra ngoài cô chỉ dám mang giày đế bằng, đi đứng cũng hết sức cẩn thận.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cô có thể từng bước tiếp cận hẳn nhanh chóng như vậy, cô lại rất vui vẻ mà cười hi ha. Đinh Tiêu Tiêu quay đầu nhìn về phía cửa, thầm nghĩ nếu ngày mai hẳn thấy cô không biết sẽ có biểu hiện gì, nghĩ đến đó thì cảm thấy rất hưng phấn. Xoa nhẹ nhẹ mắt cá chân còn hơi đau, trong lòng nhớ tới ngày hôm qua khi hẳn tự tay lấy đá và rượu thuốc cho mình với ánh mắt quan tâm.

Đinh Tiêu Tiêu xoay hẳn người nhìn về phía cửa, trong đầu thầm đoán hẳn đang làm gì? Bình thường buổi tối hẳn ở nhà làm gì? Trong lòng dâng lên một loại xúc động, đột nhiên rất muốn biết hiện tại hẳn đang làm gì?

Tối hôm qua hẳn cứ như vậy ra về, sẽ nghĩ thế nào về cô? Có cho rằng cô phóng túng không? Trong lòng suy nghĩ lung tung, cảm giác thật phiền toái, mặc kệ, ở trong này suy nghĩ lung tung làm gì, trực tiếp đi qua không phải là được rồi sao. Dù sao ngày hôm qua hẳn đã giúp cô, cô cũng rất muốn nói lời cảm ơn. Đinh Tiêu Tiêu trong lòng đã quyết định liền mở cửa đi tới hướng cánh cửa đối diện đang đóng chặt. Hôm nay cô không chú ý hẳn về khi nào, chỉ mơ hồ nghe được cửa đối diện có động tĩnh.

Đinh Tiêu Tiêu đứng trước cửa 1802, trong lòng thoáng có chút do dự, nên nói thế nào? Nói cảm ơn? Cần phải nói cái gì khác nữa? Hẳn còn chưa biết tên cô, cô có thể nhân tiện nói lời cảm ơn, rồi giới thiệu tên với hẳn. Hay là, hẳn thấy chân cô bị đau mà có lòng tốt mời cô vào nhà ngồi. Trong đầu Đinh Tiêu Tiêu xuất hiện vô số khả năng, cuối cùng cô khẽ cắn môi dưới, đưa tay lên bấm chuông cửa, trong lòng không hiểu sao lại hơi khẩn trương, Đinh Tiêu Tiêu thật muốn tự mắng chính mình vì sao phải khẩn trương vậy, bình tĩnh, không phải chỉ cùng hẳn nói lời chào hỏi thôi sao? Nói không chừng hẳn còn khẩn trương hơn mình, nhớ đến ngày hôm qua hẳn chạy trốn chết, không khỏi cười thầm trong bụng.

Chuông cửa vang lên một hồi lâu, cửa nhẹ nhàng mở ra. Hẳn điềm tĩnh xuất hiện trước mắt cô. Đinh Tiêu Tiêu mỉm cười nhìn hẳn, bất gặp được trong chớp nhoáng có sự khiếp sợ lướt qua mắt của hẳn.

Nhìn hẳn bình tĩnh mỉm cười, Đinh Tiêu Tiêu lên tiếng trước: “Xin chào, ngày hôm qua rất cảm ơn anh. Tôi chân thành đến nói lời cảm tạ.” Mặt hẳn điềm đạm, đường nét rất dịu dàng, ánh đèn trong phòng chiếu vào phía sau hẳn, những tia sáng nhỏ mềm mại tinh tế xuyên qua cổ hẳn. (Gary: ý của đoạn này là – khi BTV đứng ở cửa, ánh đèn trong phòng hắt ra chiếu vào cổ anh í bị chặn lại, bên cạnh đó còn có những tia sáng nhỏ phản xạ ra hai bên, mọi người cứ tưởng tượng kiểu như ở chùa hay ở nhà có bức tượng quan âm có ánh đèn nhấp nháy như có vòng ánh sáng ở trên đầu í. Ặc, Tg miêu tả thiệt tinh tế, anh BTV này khuôn mặt điềm tĩnh, đường nét nhu hòa, trên đầu lại có vòng hào quang – Amen – A di đà phật ^^)

Bùi Trạch Viễn cúi đầu nhìn về phía chân của cô, đôi dép màu đen đi trong nhà vô cùng đối lập với đôi chân trắng nõn. Mắt cá chân bị thương đã không còn đỏ như ngày hôm qua, chỉ hơi sưng, xem ra đã đỡ hơn rất nhiều. Hẳn ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Không cần khách sáo, không có gì.”

Đinh Tiêu Tiêu nhìn nét mặt của hẳn, trong lòng do dự không biết nên mở miệng nói cái gì. Xem chừng hẳn cũng không có ý định mời cô vào nhà ngồi.

Đang lúc hai người đều chìm trong giây phút trầm mặc ngẩn ngui, thì một giọng nói ở sau lưng hẳn vang lên: “Anh Trạch Viễn, là ai vậy?” Khuôn mặt tươi cười của Đinh Tiêu Tiêu có chút cứng lại, hoàn toàn

không nghĩ tới cô ta lại ở nhà hần?

Bùi Trạch Viễn xoay người, quay đầu lại. Phía sau hần xuất hiện một dáng người yếu điệu, Kiều Tú Viện, bạn gái dịu dàng của Bùi Trạch Viễn. Đúng vậy, sao cô lại mà không nghĩ ra, hiện tại người có tư cách xuất hiện bên cạnh hần nhất, ngoài Kiều Tú Viện ra thì còn có thể là ai. Nét cười trong mắt Đinh Tiêu Tiêu từ từ mất đi, từ ngữ định nói ra đến miệng đều nuốt trở vào.

“Là hàng xóm mới.” Bùi Trạch Viễn bình tĩnh giới thiệu, giọng nói không mang theo bất kỳ cảm xúc cũng không lộ ra một chút tin tức dư thừa nào. Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy buồn cười, đúng vậy, bọn họ ngoài quan hệ hàng xóm thì còn có gì nữa đâu? Việc gặp nhau tối hôm qua đối với hần mà nói là việc bình thường, chỉ tiện tay giúp đỡ. Trong lòng cô có một chút giận dữ, chợt rất chán ghét thái độ bình thản khách khí này của hần.

Đinh Tiêu Tiêu cười lạnh: “Xin chào, tôi là người mới đến, ở đối diện. Ngày hôm qua bạn trai chị đã giúp đỡ, tôi đến cảm ơn anh ấy.” Nói xong, ánh mắt còn cố tình liếc qua hần một cái, không nhận thấy trong mắt hần có một tia dao động nào. Cô thu hồi ánh mắt quay về hướng Kiều Tú Viện, ý cười trên mặt càng đậm: “Về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

“À, ra là vậy.” Kiều Tú Viện nhẹ nhàng nói, là chất giọng êm ái của người phương nam, ánh mắt dịu dàng nhìn Bùi Trạch Viễn giống như đang nói chuyện với hần, sau đó mới chuyển hướng sang Đinh Tiêu Tiêu cười: “Đừng khách sáo, đây chính là thật tâm của anh Trạch Viễn.” Vừa nói xong, ánh mắt dừng hần trên người hần, nét yêu thương trong mắt hiện lên rõ ràng.

Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy thật buồn nôn, lại còn anh Trạch Viễn, tưởng đang đóng phim Đài Loan chắc, nghe thực chói tai. Mắt cô quét về phía Bùi Trạch Viễn nhưng hần không nhìn cô mà mỉm cười nhìn lại Kiều Tú Viện. Đúng là một hình ảnh ám áp khiến người ta cảm động, bản thân mình lại trở thành người dư thừa nực cười nhất.

Đinh Tiêu Tiêu vẫn cố gắng mỉm cười, gật nhẹ đầu: “Đúng vậy, từ nay về sau xin quan tâm lẫn nhau. Tôi không quấy rầy nữa, lần sau có rảnh lại trò chuyện.” Kiều Tú Viện nhẹ nhàng gật đầu, Bùi Trạch Viễn từ đầu đến cuối vẫn duy trì điệu cười thản nhiên, sau cùng khi nghe cô nói chào tạm biệt thì giương mắt nhìn cô một cái. Đinh Tiêu Tiêu yên lặng nhìn anh, ánh mắt anh rất nhanh liền tránh đi, tiếp tục duy trì thói quen bình thản.

Đinh Tiêu Tiêu mỉm cười, xoay người chậm rãi đi về phòng mình. Phịch, nghe tiếng cửa nặng nề đóng lại sau lưng. Đinh Tiêu Tiêu có chút mệt mỏi tựa vào cửa, cảm giác thật phiền não. Tại sao mình lại có cảm giác buồn bực, nhưng khi nhìn thấy cô ta xuất hiện trong nhà hần, cô thấy giống như là vừa ăn phải bánh ngọt quá hạn, trong lòng không hề thoải mái, rất khó chịu.

Biết rõ Kiều Tú Viện mới là bạn gái chính thức của hần nhưng trong kế hoạch của cô hoàn toàn không hề lo lắng đến cô gái này. Vẫn nghĩ chỉ cần cô muốn tiếp cận, sớm hay muộn gì hần cũng sẽ hướng tới gần cô. Có lẽ cô đã xem nhẹ Kiều Tú Viện, thực vậy, cô gái này sẽ chắn ngang giữa hai người, khi cô quyến rũ Bùi Trạch Viễn phải tính toán đến Kiều Tú Viện có khả năng trở thành trở ngại.

Đinh Tiêu Tiêu từ từ đi đến, dựa vào thành ghế sofa. Hừ, cho dù cô ta có là bạn gái chính thức nữa thì sao, đàn ông không phải chỉ dựa vào dịu dàng là có thể giữ được, nếu như không thể ngăn được cảm dỗ bên ngoài, đàn ông cuối cùng không phải đều dễ dàng phản bội cả sao. Nhớ đến vừa rồi trong mắt Kiều Tú Viện tràn đầy yêu thương, Đinh Tiêu Tiêu càng thấy xem thường, người đàn ông này thật sự tốt như vậy, đáng để yêu thương như vậy? Cô thử xem khi cô phá vỡ được sự ôn hòa cùng bình tĩnh của hần, nếu Kiều Tú Viện thấy Bùi Trạch Viễn chạy về phía cô, không biết cô ta còn có thể giữ được sự thanh nhã hiện tại không.

Bên trong một cánh cửa khác, Bùi Trạch Viễn vẫn duy trì vẻ bình thản, trên mặt thản nhiên mỉm cười không một chút dao động. Trên thực tế, trong giây phút mở cửa anh thấy Đinh Tiêu Tiêu, trong lòng đã có chút lay động. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, đêm nay cô không giống như tối hôm qua, mặc đơn giản một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, dưới vạt áo như ẩn như hiện chiếc quần ngắn ở bên trong, phô bày đường nét hoàn mỹ của cặp đùi đẹp động lòng người.

Nhìn chiếc áo sơ mi đơn giản mềm mại sát trên người, mơ hồ hiện ra dáng người cô ấy. Bùi Trạch Viễn

không thể không nghĩ đến hình ảnh thấy ngày hôm qua, thực khó khăn lắm mới điều khiển được não bộ không cho những hình ảnh này xuất hiện. Cả ngày hôm nay anh cố tình ngăn cản không cho mình nhớ tới nhưng khi vừa nhìn thấy mặt cô, cố gắng cả ngày của anh đều uổng phí, thì ra vẫn nhớ rất rõ ràng.

Anh chỉ có thể cố hết sức duy trì khoảng cách, mới có thể ổn định không để những ý niệm trong đầu thoát ra ngoài. Anh đã nhìn thấy ý đồ rõ ràng trong mắt Đinh Tiêu Tiêu, không khỏi nhớ đến yêu cầu tối qua của cô, có chút lo lắng hôm nay cô lại đưa ra yêu cầu gì khiến anh không thể đáp ứng được. Vừa hay, Tú Viện xuất hiện đúng lúc phá tan sự lung túng lúc đó của bọn họ.

Bùi Trạch Viễn nâng ánh mắt lên suy nghĩ xa xăm nhằm chống lại ánh mắt của Tú Viện. Cô ấy luôn luôn nhìn chăm chú vào anh.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng mỉm cười với cô, đợi cô mở miệng hỏi anh, anh biết cô nhất định rất tò mò.

Kiều Tú Viện nhẹ nhàng nói: “Anh Trạch Viễn, cô gái này là người mới đến?” Quả nhiên trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn.

“Ừ.” Bùi Trạch Viễn gật nhẹ đầu. Ngày hôm qua, cũng là lần đầu tiên anh gặp cô, chỉ là lần đầu gặp mặt lại xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

“À, ngày hôm qua anh đã giúp cô ấy chuyện gì vậy?” Sâu thẳm trong giọng nói của Kiều Tú Viện có chút lo lắng.

“Chân cô ấy bị thương, vừa lúc gặp anh, liền giúp đỡ cô ấy một chút.” Bùi Trạch Viễn cũng không muốn giải thích nhiều lắm, không nên tăng thêm lo lắng không cần thiết cho Tú Viện.

Nhưng cách giải thích này không thể nào làm cho Kiều Tú Viện yên tâm. Cô im lặng nhìn mặt Bùi Trạch Viễn, muốn tìm trong mắt anh có một tia bất ổn nào không nhưng anh vẫn bình thường như vậy, vẫn thản nhiên mỉm cười, nhìn không ra một chút bất ổn nào.

Nhưng Kiều Tú Viện thật sự cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, cô gái kia quá đẹp, kiều diễm đến mức người khác phải lóa mắt, đặc biệt ánh mắt của cô ta lóe sáng khiến Tú Viện có cảm giác bị uy hiếp. Cô gái này nhất định không đơn giản, cô ta lại ở đối diện anh Trạch Viễn. Cô cảm giác mỗi nguy hiểm tiềm ẩn ở bên cạnh nhưng những lời này sao có thể nói với Trạch Viễn, nhìn anh biểu hiện điềm tĩnh thế kia, lại không có gì biến đổi.

Bùi Trạch Viễn thấy cô trầm mặc nhìn anh, trong mắt hiện lên rất nhiều phân vân cùng lo lắng. Anh nhẹ nhàng cười, đi qua khẽ vuốt tóc cô: “Suy nghĩ gì vậy?”

Kiều Tú Viện sợ hãi, thở nhẹ: “Cô gái kia thật khá.” Cô lo lắng, trên người cô gái ấy mang theo một loại tín hiệu nguy hiểm làm cho lòng cô không thể yên ổn.

Bùi Trạch Viễn tươi cười càng rõ ràng: “Em cũng rất đẹp.” Anh biết cô đang lo lắng cái gì, cô bé ngốc này lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Anh Trạch Viễn, anh không biết là cô ấy xinh đẹp sao?” Tú Viện vẫn lo lắng, cô biết đàn ông đối với những cô gái như vậy bình thường đều khó cưỡng lại. Anh Trạch Viễn của cô sẽ thế nào?

“Ừ, rất được. Nhưng lại rất lẻo lết diêm dúa.” Bùi Trạch Viễn hơi cúi đầu, che dấu dao động hiện lên trong mắt. Trong đầu lại hiện lên dáng người cô xinh đẹp, hấp dẫn, cô còn hơn cả xinh đẹp, quả thực là bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra sự mê hoặc chết người.

Tú Viện rốt cục nở nụ cười, mắt lộ ý vui mừng, cảm giác trút được một hơi nhẹ nhõm trong lòng, cô chỉ biết anh Trạch Viễn sẽ không giống vậy, anh sẽ không thích những cô nàng xinh đẹp kiểu này. “Ừ, em cũng thấy được cô ấy lẳng lơ quá mức.”

Bùi Trạch Viễn hơi gật đầu, không nói gì.

Tú Viện nhẹ nhàng mày: “Anh Trạch Viễn, về sau tốt nhất anh vẫn nên ít tiếp xúc với cô ấy. Những cô gái kiểu này nếu bị dính đến nhất định sẽ rất phiền phức.” Cho dù anh Trạch Viễn tốt nhất nhưng vẫn nên tránh xa cô ấy ra.

Bùi Trạch Viễn cười, gật nhẹ đầu đáp ứng: “Được.” Trong lòng anh nghĩ, bọn họ chắc sẽ không tiếp xúc nữa. Việc ngày hôm qua là ngoài ý muốn, anh sẽ không lại bước vào không gian của cô, sẽ không bị cô âm thầm làm rung động. Bọn họ thuộc hai thế giới khác nhau, khả năng gặp nhau gần như bằng không, chỉ cần anh duy trì khoảng cách, chắc chắn không thành vấn đề.

Tú Viện nghe được Trạch Viễn đồng ý, vui vẻ nín thở cánh tay anh: “Em biết anh Trạch Viễn tốt nhất.” Trong lòng hạnh phúc, dựa sát vào nhau, anh Trạch Viễn là một người dịu dàng biết bao, sao có thể thích kiểu sôi nổi khiến người ta nghẹt thở. Chỉ có mình mới thích hợp nhất với anh, anh nhất định chỉ thích kiểu con gái nhu mì ít nói.

Bùi Trạch Viễn để tùy ý cô, nhẹ nhàng dựa sát vào nhau, thấy ánh mắt của mình qua kính cửa sổ, theo kiểu trên mặt thần nhiên không có chút biểu hiện nào. Đúng vậy, mình không thích hợp với vẻ hùng hực thái quá, quá mức kích thích làm cho tim anh không đảm nhiệm nổi. Anh vẫn quen với thế giới bình thần, an nhiên, chậm rãi, anh thuận theo tiết tấu này để sống. Đây là điều anh hướng tới.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng nâng đầu Tú Viện, thân thiết nói: “Không còn sớm, anh đưa em về.” Tú Viện mỉm cười, gật gật đầu. Mới đó đã trễ, mẹ cô cũng mới nhắc. Tuy mỗi lần đều có anh Trạch Viễn đưa cô về, ba mẹ vẫn nhắc nhở cô nên về sớm một chút, hiện tại bên ngoài an ninh không tốt, về nhà quá muộn vô cùng không an toàn.

Bùi Trạch Viễn cùng Kiều Tú Viện đi ra, khép cửa lại. Lúc xoay người vẫn không nhận được khe liếc mắt nhìn cửa đối diện đang đóng chặt, rất nhanh anh thu hồi tầm mắt mỉm cười nhìn Tú Viện, cùng nhau đi về hướng thang máy. Trong chốc lát, thang máy đến hai người cùng nhau đi vào thang máy, xuống lầu.

Mắt Đinh Tiêu Tiêu vẫn không rời khỏi mắt mèo trên cửa, nhìn hẩn nhẹ ôm cô ta đi vào thang máy. Đột nhiên trong lòng thấy là lạ, cảm giác giống như bị cái gì đó đè nặng lên, rất buồn không nói nên lời. Đinh Tiêu Tiêu nghĩ không ra, chỉ cảm giác như là món đồ chơi của mình vừa mới bị người khác đoạt đi mất. Cô chỉ có thể cố gắng giải thích với bản thân mình Bùi Trạch Viễn là vật thí nghiệm của cô. trong lúc cô chưa thử nghiệm xong, hẩn chỉ có thể phối hợp cùng cô, không thể để cho người con gái khác quấy rầy, không thể.

Đinh Tiêu Tiêu chỉ có thể tự lừa bản thân mình một cách vô lý, việc Kiều Tú Viện xuất hiện làm cho cô bị cảm giác việc thử nghiệm bị nghiền lại, mà không ý thức được cô đã mãnh liệt biểu hiện ra tham muốn chiếm giữ Bùi Trạch Viễn, giống như anh là con rối của chính mình, chỉ thuộc về mình, không cho phép người khác tới chia sẻ hoặc cùng có được.

11. Chương 11: Đồng Nghiệp

Dịch: tctvan

Sửa: meoden

Tác giả nhắn lại:

Bùi Trạch Viễn còn có thể bình tĩnh bao lâu, cô gái này không ngừng xuất hiện ở bên mình là có ý gì? Hẩn đã không nhận được muốn hỏi cho ra lẽ.

Sáng hôm sau, Đinh Tiêu Tiêu vẫn dậy sớm như trước. Đứng ở ban công, cô nhìn chăm chú vào hình dáng của Bùi Trạch Viễn, chậm rãi biến mất ở xa xa.

Suy nghĩ một đêm, Đinh Tiêu Tiêu rốt cục nghĩ thông được một chút. Bùi Trạch Viễn không giống với những người đàn ông khác, nếu như hẩn gặp người đẹp mà động lòng ngay thì nhất định là không phải. Tốt nhất là phải làm cho hẩn động lòng mà tự bộc lộ bản thân, cho dù trong lòng hẩn có ý nghĩ gì cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Cho nên, muốn khiêu khích loại đàn ông như vậy chỉ dựa vào sắc đẹp thì không đủ mà còn phải dựa vào trí tuệ.

Vì thế Đinh Tiều Tiểu quyết định thay đổi phương thức. Nhanh quá sẽ làm cho hắn cảm thấy có áp lực, lại càng làm cho hắn lui về thế giới của hắn, không cho cô tiếp cận. Trước tiên phải tạo cho hắn cảm giác cô là vô hại, hắn mới có thể từ từ tiếp nhận chính mình.

Cô nghĩ người đàn ông này có chút thú vị, ít nhất những người đàn ông cô gặp qua đều không giống với hắn, thế nhưng Đinh Tiều Tiểu vẫn không tin được đàn ông thấy mỹ nữ mà không động lòng. Dù bản thân mình không phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng tuyệt đối tự tin có thể làm cho đàn ông để ý. Được thôi, thời gian còn dài, trò chơi này cứ từ từ mà thưởng thức vậy.

Đinh Tiều Tiểu quyết định không làm cho hắn có cảm giác mê hoặc mãnh liệt nữa, có khi nói lỏng ra rồi buộc chặt lại càng làm cho con mồi dễ cắn câu. Vậy Đinh Tiều Tiểu này sẽ thay đổi, quá nhiệt tình, quyến rũ sẽ làm cho hắn muốn chạy trốn, nay đổi thành người đơn giản thoải mái hắn là sẽ không tạo áp lực cho hắn.

Nhìn nắng chiếu lên mặt đất ngoài cửa sổ, Đinh Tiều Tiểu lại mỉm cười lộ ra vẻ tự tin, chỉ cần cô muốn làm, không có gì là làm không được.

Cô gọi điện thoại đến công ty cũ, hẹn buổi chiều sẽ đến bàn giao tiếp. Buổi sáng cô muốn đi làm chuyện chính.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần bò, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn vào gương xem lại chính mình, Đinh Tiều Tiểu hài lòng nở nụ cười, như vậy nhìn cũng rất xinh, hơn nữa lại có vẻ trẻ hơn rất nhiều. Trên lưng lại đeo một cái ba lô nhỏ, nhìn có vẻ đáng yêu mê người.

Khoảng 10 giờ, Đinh Tiều Tiểu bước vào cửa chính của công ty Liễu Phong. Công ty có diện tích không lớn, ước chừng khoảng 150 m² làm khu văn phòng, lại có hai lầu. Đinh Tiều Tiểu bước đến quầy tiếp tân có cô nhân viên tiếp tân lễ phép đứng lên hỏi cô, cô gật đầu giới thiệu cô họ Đinh cùng Lưu tổng có hẹn trước. Cô tiếp tân vừa nghe liền nhớ sáng nay Lưu tổng có dặn dò liền mời cô lên lầu hai. Đinh Tiều Tiểu vừa bước lên cầu thang, vừa quan sát toàn văn phòng, lầu một có ba phòng, đại sảnh dùng bình phong làm vách ngăn hơn mười bàn, có vẻ hơi chật. Ba phòng bên cạnh đều đóng cửa, cô mơ hồ nhìn lên bảng tên trước cửa phòng, nào là phòng họp, phòng tài vụ còn có một phòng không viết tên.

Đinh Tiều Tiểu lên lầu hai, đầu tiên nhìn thấy phòng của bộ phận kỹ thuật, trong lòng thấy căng thẳng, không biết có Bùi Trạch Viễn ở bên trong hay không, nhưng cô không có cách nào đi vào bên trong, nhìn không thấy bóng dáng hắn, chỉ nhìn sơ qua thấy có bóng vài người thanh niên đang ngồi bàn rộn trước máy tính.

Cô tiếp tân dẫn cô đi vào gian phòng trong cùng, Đinh Tiều Tiểu ngược nhìn lên thấy bảng-Phòng quản lý. Cô tiếp tân gõ cửa, nghe bên trong có tiếng nói mời vào. Cô tiếp tân đẩy cửa, ý mời Đinh Tiều Tiểu vào bên trong. Đinh Tiều Tiểu mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn” rồi đi vào.

Văn phòng của Lưu Tuấn Huy rất đơn giản, chỉ có cái bàn dành cho giám đốc, bên cạnh tường là một kệ để sách, bên trong kệ có rất nhiều sách, thoạt nhìn đều là sách về máy tính. Bên cạnh cửa là một bộ ghế sofa pha cùng với bàn trà bằng thủy tinh rất đơn giản, cũng không hẳn là đẹp.

Lưu Tuấn Huy đang ngồi trước máy tính, thấy Đinh Tiều Tiểu vào, đứng nhanh dậy. Anh bước qua bàn làm việc, đi về phía Đinh Tiều Tiểu.

“Đinh tiểu thư, tôi vừa nghĩ không biết khi nào thì cô đến?” Lưu Tuấn Huy nhiệt tình mời Đinh Tiều Tiểu ngồi, ân cần hỏi. “Đinh tiểu thư, cô uống trà hay là cà phê?” Đinh Tiều Tiểu gật nhẹ đầu, “Trà.” Lưu Tuấn Huy giao cho cô tiếp tân đi châm trà. Cô tiếp tân nghe xong lui ra.

Lưu Tuấn Huy ngồi bên cạnh Đinh Tiều Tiểu ở sofa, trên mặt có vẻ rất vui. Không thể tưởng tượng được Đinh đại tiểu thư không phải nói đùa mà thật sự đến công ty của anh. Lòng anh tràn đầy vui mừng nhìn Đinh Tiều Tiểu, “Đinh tiểu thư, cô thật sự đến công ty của chúng tôi, thật sự làm chúng tôi vinh hạnh.”

Đinh Tiều Tiểu nhẹ nhàng cười. “Lưu tổng, xin đừng gọi là Đinh tiểu thư. Nghe thực không quen, nếu tôi là nhân viên của anh thì cứ trực tiếp gọi tên của tôi, gọi tôi là Tiểu Tiểu được rồi.”

Lưu Tuấn Huy gật đầu, “À, gọi thế cũng hay, thân thiết hơn.” Lúc này, cô tiếp tân bưng trà vào, nhẹ nhàng đặt trước mặt Lưu Tuấn Huy và Đinh Tiều Tiểu rồi lui ra.

Lưu Tuấn Huy mời Đinh Tiêu Tiểu dùng trà, một bên suy nghĩ nên bắt chuyện như thế nào, “Tiểu....à, Tiểu Tiểu, cô định đổi công việc à?”

Đinh Tiêu Tiểu nhíu mày, “Thế nào? Chưa làm qua thì không được à? Học hỏi thì được rồi chứ?” Cô vốn không sợ học.

“Đương nhiên không phải, chỉ là có chút tò mò. Có việc này không biết có nên hỏi hay không?” Lưu Tuấn Huy dù sao cũng còn trẻ, cũng không phải người bảo thủ, chỉ là có chút thắc mắc nên muốn hỏi rõ ràng. “Nghe nói, cô làm bán hàng tốt lắm vì sao không tiếp tục làm?”

Đinh Tiêu Tiểu cười nhẹ, “Chính là vì làm bán hàng lâu nên muốn thay đổi để học hỏi cái mới”. Mục đích thật sự đương nhiên không thể nói cho anh ta biết.

“Ừ, cũng đúng, tuổi trẻ nên học hỏi này nọ, mắt cũng nên nhìn xa một chút.” Lưu Tuấn Huy gật đầu khen ngợi. “Nhưng Tiểu Tiểu à, làm văn phòng nhiều khi cần tăng ca, cô không có vấn đề gì chứ?” Anh cho rằng có một số việc nên chuẩn bị tinh thần trước khi đi làm nếu không làm chỉ vài ngày chịu không nổi xin nghỉ vậy thì không tốt lắm.

“Yên tâm, tôi không phải là tiểu thư như anh nghĩ đâu.” Đinh Tiêu Tiểu uống xong một hộp trà, đặt nhẹ tách lên bàn. “Tôi không phải là người bỏ dở nửa chừng.” Tuy nói cho Lưu tổng an tâm nhưng cô cũng không phải đùa. Mục đích của cô không đơn giản nhưng ngoài công việc tốt, có thể được học thêm một số kiến thức mới đối với cô cũng không có thiệt hại.

Lưu Tuấn Huy gật đầu khen ngợi: “À, việc này có cần phải nói với Đinh tổng một tiếng không?” Anh thật sự quan tâm thái độ của Đinh tổng đối với việc này, dù sao tương lai cũng hy vọng được hợp tác lâu dài.

“Khi đúng lúc, tôi sẽ tự nói.” Đinh Tiêu Tiểu trực tiếp quyết định, việc này do chính miệng mình nói thì tốt hơn.

“Ừ, được rồi,” Lưu Tuấn Huy ngẫm lại cũng không ép cô, nghĩ đến một việc liền nhắc cô: “Tiểu Tiểu, đây là công ty nhỏ, phương diện tiền lương đối với cô có thể không được tốt lắm. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức. Ý cô thế nào?” Mấy vấn đề này vẫn phải bàn bạc rõ ràng, dù sao việc chính cần phải bàn là tiền lương.

Đinh Tiêu Tiểu phóng khoáng nói, “Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt, đến đây chủ yếu là học hỏi”. Tiền đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện quan trọng, thực sự là cô kiếm tiền dễ dàng nên cũng không lưu tâm.

“Tiền lương bình quân công ty chúng tôi là 1800 tệ, cô làm tháng thử việc đầu tiên tiền lương là 1500 tệ nhé, như thế nào?” Lưu Tuấn Huy có chút bất an, anh biết tiền lương như vậy đối với Đinh Tiêu Tiểu không là bao nhiêu, nhưng dù sao anh cũng chỉ là kinh doanh nhỏ, cũng không thể vì nhân vật lớn mà loạn chi tiêu.

Đinh Tiêu Tiểu thực sự cho rằng mức lương như vậy thật buồn cười còn không bằng 1/3 mức lương cũ của cô. Nhưng nghĩ lại thì Lưu Tuấn Huy cũng là người phụ trách lời lỗ của công ty, nhất định không thể lãng phí. Vốn chính mình tự đến đây yêu cầu làm việc, mức lương như vậy cũng không thể chê gì. Đinh Tiêu Tiểu suy nghĩ xong mỉm cười: “Lưu tổng cảm thấy thích hợp là được, tôi không có vấn đề gì.”

Lưu Tuấn Huy thở dài nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy Đinh tiểu thư này cũng không làm cao như mọi người nói, thật ra là một người dễ chịu. Thật tốt, chuyện nên nói đã nói xong, chuyện công việc thì cứ từ từ mà học hỏi.

Lưu Tuấn Huy vui vẻ đưa tay ra, “Tiểu Tiểu, cảm ơn cô đã không chê công ty chúng tôi, chân thành hoan nghênh cô gia nhập.”

Đinh Tiêu Tiểu bắt tay anh, cười khẽ nói, “Tôi cũng cảm ơn anh cho tôi cơ hội đến đây để học tập.” Trong lòng cô mừng thầm, rốt cục có thể vào được, từng bước tiến đến gần mục tiêu.

Lưu Tuấn Huy buông tay ra, đứng lên, “Tiểu Tiểu, như vậy chừng nào cô có thể đi làm? Một chút nữa tôi sẽ bảo người chuẩn bị chỗ cho cô.” Lưu Tuấn Huy thật cao hứng, có thể giải quyết mọi việc nhanh như vậy.

“Tôi còn bàn giao công việc ở công ty cũ, đến ngày mốt là có thể đi làm.” Đinh Tiêu Tiểu nghĩ công việc bên kia cũng sẽ xong rất nhanh thôi.

“Tốt lắm, tôi dẫn cô đi giới thiệu trước một chút nhé. Trong vòng hai ngày tới, tôi sẽ sắp xếp người chuẩn bị này nọ cho cô.” Lưu Tuấn Huy gật đầu, dẫn Đinh Tiêu Tiêu đi ra văn phòng.

Đinh Tiêu Tiêu đi theo anh ra văn phòng, trong lòng thầm nghĩ lát nữa khi Bùi Trạch Viễn thấy cô thì sẽ có phản ứng gì? Ngày hôm qua hẳn cố ý lãnh đạm như vậy, hôm nay không biết có giữ được bình tĩnh không? Hừ, bất kể hẳn kháng cự như thế nào, cũng không ngăn được cô đến gần hẳn. Hẳn đã không thích dạng hấp dẫn quá mãnh liệt thì thay đổi phương thức cũng tốt, dù sao mục đích cũng chỉ có một là làm cho hẳn vì cô mà rung động.

Đi ra phòng quản lý là đến ngay phòng kỹ thuật, Lưu Tuấn Huy dẫn cô vào bộ phận kỹ thuật đầu tiên. Đinh Tiêu Tiêu đi vào phòng, nhẹ nhàng liếc nhìn toàn bộ khung cảnh văn phòng. Nơi đây là hai phòng được nhập thành một cho không gian rộng mở. Có tổng cộng đến bảy tám cái máy tính, phòng kỹ thuật đa số đều là nam chỉ có một hai người nữ. Đinh Tiêu Tiêu rất nhanh tìm được hình dáng quen thuộc. Bùi Trạch Viễn ngồi ở vị trí quản lý trong văn phòng, vùi đầu vào bàn phím máy tính, khuôn mặt bị màn hình máy tính che khuất.

Lưu Tuấn Huy vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người lại gần. Anh mỉm cười giới thiệu đồng nghiệp mới, “Các bạn, đây là nhân viên mới của công ty.” Đinh Tiêu Tiêu mỉm cười nhìn mọi người, không có gì bất ngờ xảy ra, nhân viên nam thì thích thú trước vẻ đẹp của cô, nhân viên nữ thì có thái độ hoài nghi không biết cô này có được việc không?

Chỉ có một người không hề ngẩng đầu lên nhìn cô. Đinh Tiêu Tiêu cười lạnh, mềm mại tự giới thiệu, “Xin chào mọi người, tôi tên là Đinh Tiêu Tiêu, về sau xin mọi người chỉ bảo.” Tiếng nói vang lên, thanh âm ôn nhu nồng đậm hương vị phụ nữ. Mọi người nghe được tiếng nói của cô, vẻ khen ngợi càng rõ ràng trong mắt, cấp số ái mộ trong lòng nhân viên nam khẳng định tăng lên mấy lần.

Đinh Tiêu Tiêu không để ý đến bọn họ, mắt chăm chú nhìn vào phía sau màn hình máy tính của hẳn. Xem hẳn còn không có phản ứng, quả nhiên trong chớp lát gương mặt quen thuộc chậm rãi lộ ra phía sau màn hình, trên mặt có một biểu hiện mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, ánh mắt Đinh Tiêu Tiêu từ xa nhìn thẳng tắp vào người hẳn. Lúc này sao có thể làm lơ cô được.

Lưu Tuấn Huy đứng ở đối diện cắt ngang bọn họ. “Tiêu Tiêu, ở đây đều là nòng cốt của bộ phận kỹ thuật, đây là Ngô Ba, đây là Cao Quân, đây là Phương Minh...” Lưu Tuấn Huy đồng loạt giới thiệu giới thiệu mọi người cho cô, Đinh Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu chào hỏi, vẻ thương thức sáng rõ trong mắt đàn ông cô đã quen thuộc.

Đi đến bàn trong cùng, Lưu Tuấn Huy kéo Bùi Trạch Viễn đứng dậy. Sau đó trịnh trọng giới thiệu với Đinh Tiêu Tiêu, “Tiêu Tiêu, đây là Bùi Trạch Viễn, là nhân vật trung tâm của công ty chúng ta, không chỉ là giới kỹ thuật mà còn là cao thủ máy tính.” Lưu Tuấn Huy đắc ý khoe. Đinh Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt Bùi Trạch Viễn, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, nhìn thấy trong mắt hẳn có một chút không vui, cô vươn tay nhẹ giọng nói: “Xin chào, tôi là Đinh Tiêu Tiêu, rất vui được biết anh.” Nói xong, cô yên lặng nhìn hẳn.

Bùi Trạch Viễn không thể né tránh, nhìn cánh tay cô đưa ra nên đành phải lễ phép bắt tay lại. Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng cầm tay hẳn, bàn tay cô ấm áp, tay hẳn có chút lạnh thật thoải mái, bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ của cô, không như cô tưởng tượng, bàn tay hẳn không thô ráp mà rất mềm mại áp vào da thịt cô, một cảm giác ấm áp chậm rãi truyền từ lòng tay đi tới.

Bùi Trạch Viễn ngẩn người, thấy cô đang nhìn mình thật chăm chú, tay không tính buông ra, hẳn hơi dùng lực rút tay về. Lộ ra vẻ bình thản mỉm cười để che giấu nỗi khiếp sợ trong lòng: “Đinh tiêu thư, xin chào” cô gái này luôn có biện pháp làm cho hẳn chấn động.

Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng cười nhìn về phía Lưu Tuấn Huy, “Anh ấy xuất sắc như vậy, có thể làm thầy hướng dẫn cho tôi không?” Lưu Tuấn Huy nhanh nhẹn gật đầu, “Đương nhiên là không thành vấn đề, Trạch Viễn là cao thủ máy tính, có gì không hiểu cứ hỏi anh ấy là được.”

Đinh Tiêu Tiêu quay sang Bùi Trạch Viễn trong mắt có thâm ý cười, “Xin dạy bảo nhiều hơn.” Không thể bỏ qua được, cô đã muốn tiếp cận thì làm sao có thể né tránh?

Bùi Trạch Viễn vẫn duy trì vẻ thản nhiên mỉm cười, nhìn vẻ mặt xinh đẹp của cô trước mặt, hôm nay cô cũng xinh đẹp nhưng không giống như hôm trước, cô tự nhiên phô bày làn da mịn màng hồng hào, quần áo gọn gàng tinh tươm, lại càng có vẻ trẻ trung xinh đẹp. Nỗi khiếp sợ trong lòng dần dần tan biến, hẳn thật sự không nghĩ tới ngoài việc là hàng xóm, cô còn nhanh chóng trở thành đồng nghiệp mới của hắn. Trong lòng hắn bất giác, sự tò mò về cô lại càng tăng lên, cô gái này rốt cuộc còn có bao nhiêu mặt mà hắn không biết.

Lưu Tuấn Huy cười khê vồ vồ vai Bùi Trạch Viễn, phá vỡ sự trầm mặc của cả hai, “Trạch Viễn, Tiểu Tiểu có nhiều việc không hiểu, cậu nhớ chỉ bảo nha.” Bùi Trạch Viễn mỉm cười gật đầu, cúi đầu không nhìn cô.

Đinh Tiêu Tiểu trong lòng cười khê, hài lòng vì mình đã đạt được mục đích, cô nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt hắn, đối với hắn, việc cô xuất hiện trước mặt hắn nhất định là ngoài ý muốn. Cô quyết định tạm thời buông tha hắn, cô không nên ép hắn, sẽ làm cho hắn tránh xa, hắn không phải là thầy hướng dẫn của cô sao, vẫn còn nhiều thời gian, còn nhiều cơ hội.

Đinh Tiêu Tiểu cười nói với Lưu Tuấn Huy, “Lưu tổng, tôi nhất định sẽ cố gắng học hỏi.” Đúng vậy, cơ hội tốt như vậy cô làm sao lại bỏ qua, nói xong còn cố ý liếc Bùi Trạch Viễn một cái, vừa lúc hắn lơ đãng nâng mắt lên, cô nhìn thấy mắt hắn tối sầm lại rồi rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

“À, Tiểu Tiểu, tôi giới thiệu với cô các bộ phận khác nhé.” Lưu Tuấn Huy dẫn đầu đi ra cửa, Đinh Tiêu Tiểu mỉm cười nhẹ nhàng xoay người chào tạm biệt các đồng nghiệp rồi đi theo ra ngoài không có quay đầu lại.

Bùi Trạch Viễn chậm rãi ngồi trở lại vị trí, tay bắt đầu đặt ở trên bàn phím muốn tiếp tục công việc nhưng trong đầu trống trơn, chỉ có hình dáng ngọt ngào ngoan cố xoay quanh không muốn rời đi. Bùi Trạch Viễn hít thật sâu, mắt khép hờ, cố gắng bình phục sự kinh ngạc trong lòng, thật là quá trùng hợp. Cô trùng hợp dọn đến đối diện nhà hắn, trùng hợp trở thành đồng nghiệp của hắn, mọi việc này đều rất đặc biệt, nhưng cũng chỉ có thể dùng chữ trùng hợp để giải thích.

Hắn nhớ Tú Viện tối qua đã yêu cầu hắn tránh mặt Đinh Tiêu Tiểu, không nghĩ đến ngày hôm nay cô lại đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, làm cho hắn có muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể dùng lí trí của chính mình giữ khoảng cách với cô.

Hắn là không có việc gì, nếu là đồng nghiệp vậy thì là quan hệ đồng nghiệp tốt. Việc này không thành vấn đề, Bùi Trạch Viễn trong lòng an ủi chậm rãi áp chế lo lắng mới nảy sinh, chỉ cần hắn giữ khoảng cách chắc là cũng không gặp rắc rối gì.

Đinh Tiêu Tiểu một mặt làm quen với các đồng nghiệp mới, một mặt nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của Bùi Trạch Viễn, trong lòng âm thầm cười trộm, thực sự thích thú ánh mắt ngoài ý muốn của hắn. Biết mình xuất hiện làm Bùi Trạch Viễn có chút chưa quen, cô phải càng kiên nhẫn, trò chơi vừa mới bước vào giai đoạn mở đầu.

Hai người gặp nhau với tâm sự khác nhau, nhưng không cách nào ngăn cản bọn họ chậm chậm đến gần nhau. Biết đâu, một chút tình cảm khác nhau như vậy cũng đang lặng lẽ phát sinh.

12. Chương 12: Bạn Thân

Tác giả nhắc lại:

Doãn Quân Tường rất sủng Tiểu Tiểu, ở trong mắt Điền Mật, hai người bọn họ rất xứng đôi, hẳn là nên sớm cùng một chỗ

Hôm nay Đinh Tiêu Tiểu rất vui vẻ, thấy Bùi Trạch Viễn có diễn cảm ngoài ý muốn làm cô rất đắc ý. Buổi chiều đến công ty cũ tiếp tục bàn giao công việc bữa cuối, dặn dò nếu còn có việc gì thì gọi điện thoại liên hệ với cô. Đinh Tiêu Tiểu cao hứng gọi điện thoại cho Điền Mật, hai ngày nay chưa nhìn thấy A Mật, nhớ...quá, hẹn cô ấy buổi tối cùng nhau ăn cơm chiều.

Điền Mật vừa nghe miệng đáp ứng ngay, cô cũng rất muốn biết hai ngày nay Tiểu Tiểu thế nào?

Hai người cùng đi quán ăn Bànng Tử ở ngã tư phố Hoàng Pha. Đinh Tiêu Tiêu không bao giờ từ chối đồ ăn ngon, hoàn cảnh không quan trọng, chỉ cần đồ ăn ngon, quán ven đường cô cũng sẽ không để ý. Cô thích cùng Điền Mật chia sẻ đồ ăn ngon.

Hai người ngồi ở trong quán ăn, xếp xung quanh là những bàn ăn khác, thấy quán ăn hôm nay buôn bán cũng rất khá. May là buổi chiều Đinh Tiêu Tiêu có lại đây đặt chỗ trước, bằng không, đến sáu giờ thì sẽ rất đông, nhất định không có chỗ ngồi. Thấy một đoàn người đang đợi bàn bên ngoài, Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ cười với Điền Mật, “Thấy không, mình rất sáng suốt, tới đặt bàn trước, bằng không lại phải chờ cả buổi.”

Điền Mật cười khẽ, nhìn thấy cô vẫn như cũ, không có gì thay đổi, không biết gần đây chuyện đó tiến triển thế nào? “Hôm nay cậu có chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Sẽ không lại là vì hán chứ?”

Đinh Tiêu Tiêu cười ngọt ngào, chớp chớp mắt, giống như một đôi trăng lười liềm. “Cũng không có gì, chỉ là, hôm nay mình chính thức trở thành đồng sự của hán.” Tiểu Tiểu nhớ lại diễn cảm kinh ngạc của hán, trong lòng lại một trận vui vẻ, “Cậu biết không, nếu thấy diễn cảm của hán khi thấy mình mới thấy thích thú.” Điền Mật suy đoán, người đàn ông kia sẽ có diễn cảm gì?

“Hán tên là Bùi Trạch Viễn, tên này nghe rất hay.” Đinh Tiêu Tiêu nghĩ đến mặt của hán, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy. Điền Mật nhìn thấy Tiểu Tiểu còn mãi suy nghĩ, trong lòng lại lo lắng có phải Tiểu Tiểu quá mức chú tâm vào... người tên Bùi Trạch Viễn này hay không. Tuy cô biết Tiểu Tiểu có hứng thú với chuyện gì thì sẽ chú tâm dốc sức đi làm. Chỉ là, một thời gian sau, cô thường sẽ không nhiệt tình như vậy, giống như đã bị hao mòn, khi đó, cô lại có hứng thú với thứ khác, quên đi đã từng chấp nhất như vậy.

Điền Mật cười khẽ, nhìn thấy ánh mắt Đinh Tiêu Tiêu trầm tư, không biết lần này, cô lại muốn chấp nhất bao lâu?

Một bên vừa ăn, Đinh Tiêu Tiêu một bên nói với cô về việc gặp Bùi Trạch Viễn ở thang máy. Điền Mật nghe được cô lại để cho Bùi Trạch Viễn tiến vào phòng riêng của cô, trừng mắt, “Không phải cậu nói sẽ không để cho đàn ông vào phòng riêng của cậu sao?” Điền Mật còn nhớ rõ Tiểu Tiểu đã nói qua như vậy, trừ mình ra và người chồng tương lai duy nhất, ai cũng không thể bước vào không gian riêng tư của cô, cho dù là cha mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng vào được nơi đó của cô. Cho nên, A Mật là người duy nhất có may mắn thưởng thức qua chân dung của Tiểu Tiểu.

Đinh Tiêu Tiêu nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, đúng vậy, hình như là có nói qua. “Hình như là có,” cô cũng không tự hỏi tại sao mình lại nguyện ý cho hán vào phòng của mình? “À, tại vì lúc ấy cảm thấy được như vậy thích thú a, ai kêu hán luôn bày ra bộ mặt ngụy quân tử kia khiến cho người ta muốn nghiêng răng nghiêng lợi!” Đinh Tiêu Tiêu cảm giận tự tìm lý do, đúng, chính là thấy hán khó chịu như vậy, mới càng muốn chơi hán, nghĩ đến thế nào, cuối cùng chính mình lại bị tức chết đi được.

Điền Mật bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, cô gái này hán là rất chán ghét người đó, chứ sao thoát nhìn lại thấy như là có bộ dáng hưởng thụ tra tấn hán?

Đinh Tiêu Tiêu nhìn thấy Điền Mật nhìn chằm chằm chính mình, nhanh chóng làm nũng, “Ai nha, A Mật, không nói tới hán nữa, nhớ tới hán liền bực mình. Gần nhất có cái gì vui không? Haiz, không biết Tường Tường gần đây đang làm cái gì? Như thế nào lại không gọi điện thoại cho ta a.” Nói sang chuyện khác là sáng suốt nhất, không nghĩ tán gẫu cái kia làm cô phiền lòng, hôm nay cảm thấy vui vẻ thế nào cũng không bù lại được sự buồn bực ngày hôm qua.

Điền Mật nghe cô nhắc tới Doãn Quân Tường, trong mắt hơi nghi ngờ, lúc này Tiểu Tiểu thật nhớ tới anh ta, mỗi lần nhàm chán thì cô liền nhớ tới tìm Doãn Quân Tường, mà Doãn Quân Tường cũng chưa bao giờ làm Tiểu Tiểu thất vọng. Đúng vậy, Doãn Quân Tường còn ước gì Tiểu Tiểu có thể mỗi ngày kề cận hán.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến! Doãn Quân Tường đã gọi điện thoại tới, Đinh Tiêu Tiêu nhìn thấy tên của anh ấy trên điện thoại di động, nháy mắt với Điền Mật mấy cái, hôm nay buổi tối không lo không có tiết mục.

“Alo,” Đinh Tiêu Tiêu dịu dàng – thanh âm, Tường Tường nhận được điện mà vui vẻ.

“Tiểu Tiểu, đêm nay đi ra ngoài chơi không?” Doãn Quân Tường mời, nghĩ Đinh Tiêu Tiểu lần trước chơi cũng không được tận hứng lắm.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn Điền Mật, mỉm cười, “Ừ, cũng đang hơi chán? Buổi tối đi đâu?”

“Đêm nay đi Tô Hà, thế nào?” Doãn Quân Tường đề nghị đi nhảy, có thể kêu mấy huynh đệ cùng nhau đi chơi một chút.

Đinh Tiêu Tiểu lại do dự, cô không phải rất muốn đi, hơn nữa chân vẫn chưa hoàn toàn ổn, không thích hợp đi nhảy. “Sao? Lại là nhảy a, hôm nay không muốn đi, không có đi đâu khác được à?”

“Sao, Đinh Tiêu Tiểu lại không hứng thú với khiêu vũ à? Thực ngạc nhiên đó!” Doãn Quân Tường cười khê trêu ghẹo cô, Đinh Tiêu Tiểu rất ít khi đối với khiêu vũ mà không thấy hứng thú.

“Người ta bị thương mà, chân còn đang đau a! Anh cũng không quan tâm gì tới người ta hết!” Đinh Tiêu Tiểu vờ tức giận oán trách.

“Chân bị thương? Sao lại thế này? Nghiêm trọng không?” Doãn Quân Tường giọng nói ân cần-xuyên thấu qua ống nghe truyền tới. Mới hai ngày không gặp cô, như thế nào đã bị thương rồi, không biết hôm trước cô có vui hay không?

“À, không sao, đã không có gì.” Đinh Tiêu Tiểu nghe giọng nói lo lắng của Doãn Quân Tường, trong lòng cũng vui vẻ hẳn lên, “Nhìn anh quan tâm đến người ta như vậy, thôi thì tha thứ cho anh đấy, có điều, đêm nay anh đưa bọn em đi chơi cái gì đó vui nha.” Đinh Tiêu Tiểu nháy mắt cười trộm với Điền Mật, đàn ông thật sự rất dễ dỗ ngọt.

Điền Mật vẫn nghe cô làm nũng cùng Doãn Quân Tường, thản nhiên ngồi ở bên cạnh cười, không nói được lời nào.

“Ừ, không muốn đi khiêu vũ, chúng ta đi xướng K cũng được lắm. Đi Mễ Nhạc Tinh được không?” Doãn Quân Tường biết Tiểu Tiểu cũng thích ca hát.

“Được đó,” Đinh Tiêu Tiểu hưng phấn gật đầu, à phải, cũng đã lâu không đi ca, cô bật di động, dùng khẩu ngữ nói với Điền Mật đi ca, thấy Điền Mật gật đầu, mới nói với Doãn Quân Tường, “Vây amh nhanh đặt phòng đi, bằng không, chậm sẽ không còn phòng.”

“Không thành vấn đề.” Loại vấn đề này không làm khó được Doãn Quân Tường, “Em ăn chưa? Lại chỗ này cùng ăn đi!”

“Không cần, em đang ăn cùng Điền mật. Buổi tối hai người bọn em cùng đi.” Đinh Tiêu Tiểu nhìn Điền Mật, cố ý hạ giọng nói với Doãn Quân Tường, “Anh biết nên làm gì chứ.”

Doãn Quân Tường nghe Đinh Tiêu Tiểu cố ý nói như vậy, hẳn liền hiểu ra, khẳng định lại kêu hẳn gọi mấy tên dễ nhìn tới. Tiểu Tiểu chính là như vậy, mỗi lần đi chơi, nhất định sẽ không quên cái kia mật ngọt. “Anh sẽ sắp xếp.”

Đinh Tiêu Tiểu vui vẻ cười rộ lên, “Trường Trường luôn thông minh, em thích!”

Doãn Quân Tường ở bên kia nghe được lời nói vui vẻ của cô, không nhịn được bị cuốn theo cô, cố ý khiêu khích lại, “Thích, vậy tỏ thành ý một chút đi.”

Đinh Tiêu Tiểu cười càng vui vẻ, “Muốn tỏ thành ý thế nào? Chẳng lẽ muốn em lấy thân báo đáp sao?”

“Nếu em nguyện ý, anh đương nhiên là cầu còn không được a!” Doãn Quân Tường cũng không khách khí. Hẳn vẫn luôn tôn trọng Đinh Tiêu Tiểu, tuy rằng cô rất mê người, nhưng cũng không tùy tiện để đàn ông ôm ấp.

“Anh hiểu thì tốt.” Đinh Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cười, “Trừ phi anh có khả năng giúp đỡ A Mật tìm một tấm chồng tốt, nói không chừng em sẽ cân nhắc một chút.” Vui vẻ cười ngoắt ngoắt mắt nhìn Điền Mật, thấy Điền Mật nghe được lời của cô, nghếch ra một chút rồi vỗ nhẹ tay cô trách cứ, trách cô lại nói linh tinh.

Doãn Quân Tường cũng thấp giọng cười khê, “Chẳng lẽ cô ấy không kết hôn thì em sẽ không nói chuyện yêu đương sao?” Hai người này không thân thiết với nhau đến như vậy đi.

“Chỉ là, em tin tưởng A Mật nhất định sẽ kết hôn trước em.” Đinh Tiêu Tiểu rất tin tưởng, A Mật là một cô gái tốt như vậy, khẳng định sẽ kết hôn trước cô, hiện tại cô hoàn toàn không nghĩ sẽ bị người khác quản, làm sao suy nghĩ chuyện kết hôn. Mà Điền Mật thì khác, từ phòng khách cho đến phòng bếp, cô đều giới, phụ nữ như vậy người đàn ông nào không muốn có, chỉ cần A Mật không cự người ngàn dặm, sớm đã có một xe tải sứ giả hộ hoa.

Điền Mật rốt cục chịu không nổi mở miệng, “Tiểu Tiểu!” Tuy không biết cô với Doãn Quân Tường đang nói cái gì, nhưng mà có tên mình bị nhắc tới, trong lòng có chút khác thường, cùng Doãn Quân Tường có cái gì tốt làm cho cô.

Đinh Tiêu Tiểu thấy Điền Mật mặt sa sầm, nhanh chóng ngừng lại, nói thêm gì nữa, A Mật khẳng định sẽ giận. “Được rồi, không nói nữa, bọn em ăn xong sẽ gọi điện thoại cho anh.” Vợ vàng cúp điện thoại.

Thấy ánh mắt Điền Mật hơi tức giận, Đinh Tiêu Tiểu vợ vàng cười dỗ ngọt cô, “A Mật đừng nóng giận, đều do Tường Tường đáng ghét. Hắn lại có thể ghen với hai người chúng ta, à, nói hai người chúng ta thân thiết quá.”

“Hắn còn ghen cái gì? Bên cạnh cậu có người đàn ông nào có thể giống hắn cho cậu niềm vui như vậy?” Điền Mật nhẹ giọng oán trách, không hiểu người đàn ông này ra sao cả, nếu muốn quán chặt Tiểu Tiểu, thì tích cực một chút đi, mình thì có thể gây ngại gì cho hắn.

Đinh Tiêu Tiểu thấy A Mật thật sự thấy khó chịu Tường Tường, vỗ vai A Mật. “Được rồi, được rồi, đừng nóng giận. Chúng ta rất thân thiết đến độ làm cho đàn ông đều đổ kị. Bởi vì mình yêu nhất đúng là A Mật!” Dỗ ngọt Điền Mật, cho cô ấy đừng tức giận.

Điền Mật nghe miệng cô đầy lời ngon tiếng ngọt, rốt cục cười khẽ ra tiếng, cô gái này a, mở miệng là ngọt đến làm người ta chịu không nổi. Cơ mà, cô lại thích, bởi vì cô cũng yêu nhất là Tiểu Tiểu.

Các cô nhất định sẽ không vì đàn ông mà trở mặt, nhất định sẽ không.

13. Chương 13: Hát Karaoke

Tác giả nhắc lại:

Thấy người đẹp, đàn ông không kháng cự được sự quyến rũ.

Mỹ Nhạc Tinh là nơi xa hoa nhất, và cũng là nơi có KTV (*Video ca nhạc karaoke) có hiệu ứng âm thanh tuyệt vời nhất trong thành phố, mỗi tối đều đông như trẩy hội, việc kinh doanh cực kỳ tốt. Khi Đinh Tiêu Tiểu ôm Điền Mật đi vào đại sảnh của Mỹ Nhạc Tinh thì bên trong đã có rất nhiều người, đều là đang chờ thuê phòng hát karaoke. Hai cô đi thẳng vào thang máy, Doãn Quân Tường đã đặt phòng trước nên hai cô trực tiếp lên phòng luôn.

Khi hai cô đẩy cửa đi vào thì Doãn Quân Tường và hai người đàn ông xa lạ đã ngồi sẵn bên trong phòng đang nói chuyện phiếm. Doãn Quân Tường vừa thấy hai cô đi vào thì vợ vàng đứng dậy tiếp đón. Lại là ôm chầm Tiêu Tiểu từ trong tay Điền Mật dẫn đi, ước muốn sở hữu mãnh liệt biểu hiện ra ngoài, Điền Mật nhẹ nhàng cười, cô cũng sẽ không cùng hắn tranh giành có cần phải khấn nguyện như vậy không?

Doãn Quân Tường ôm Đinh Tiêu Tiểu ngồi vào ghế sofa, sau đó cẩn thận xem xét chân của cô, giọng trầm thấp nói, “Chân hết chưa? Còn đau không?” âm thầm để lộ sự quan tâm. Đinh Tiêu Tiểu trách cứ trừng mắt nhìn hắn, lại dám ngó lơ chị em tốt của nàng, “A Mật, đến đây ngồi.” Điền Mật cũng không nói gì, chậm rãi đi đến ngồi phía bên kia của cô.

Doãn Quân Tường nhìn lướt qua Điền Mật, ôi, chỉ cần có cô gái này ở bên cạnh thì trong lòng Đinh Tiêu Tiểu chỉ nghĩ đến cô ấy, ngay cả mình cũng bị bỏ qua một bên.

Doãn Quân Tường vẫn có vẻ quan tâm đến chân Đinh Tiêu Tiểu, vừa rồi xem tướng đi của cô dường như không đến nỗi nghiêm trọng lắm.

“À, tốt rồi, chỉ là nếu cố gắng dùng sức thì vẫn còn đau cho nên mới không dám đi khiêu vũ.” Đinh Tiêu Tiểu cười khê, Doãn Quân Tường từ khi nào thì trở nên giống bảo mẫu thế.

Doãn Quân Tường cũng không để ý đến vẻ giễu cợt trong mắt cô, chỉ chăm chú nhìn vào mặt cô, cô vẫn xinh đẹp như thế.

“Tường Tường, đây là bảo bối xinh đẹp của cậu à?” Người đàn ông bên cạnh lên tiếng. Đinh Tiêu Tiểu ngẩng đầu lên mới thật sự chú ý đến hai người đàn ông ngồi bên cạnh Doãn Quân Tường. Ôi, đều rất đẹp trai! Đinh Tiêu Tiểu rất hứng thú quan sát hai người bọn họ. Hai người này trước đây chưa gặp qua, tướng mạo thật phong độ, cùng Tường Tường có vẻ giống nhau. Một người để tóc dài, trên trán tóc lòa xòa hé lộ khuôn mặt tuấn tú có vẻ thật nhã nhặn, một người nét mặt cứng hơn một chút, đường cong của khuôn mặt rõ ràng nên nhìn có vẻ nghiêm túc nhưng lại có vẻ kiên quyết.

Doãn Quân Tường khê cắn vành tai nàng, Đinh Tiêu Tiểu khê kêu một tiếng, trừng mắt nhìn hấn, Doãn Quân Tường nhìn nàng, trong mắt tuy cười nhưng lại ẩn chứa một chút uy hiếp, “Đừng nhìn chằm chằm đàn ông khác như vậy.”

Đinh Tiêu Tiểu vừa nghe không nhịn được cười rộ lên, đây là bạn của hấn a, nếu cô có nhìn cũng chỉ thêm hai con mắt, hấn lại để ý, hừ thật ngang ngược!

Doãn Quân Tường thấy nàng nở nụ cười mới xoay mặt sang bạn mình giới thiệu, “Đây là bảo bối xinh đẹp của mình, Đinh Tiêu Tiểu.” Sau đó lại chuyển sang Tiêu Tiểu giới thiệu, “Đây là bạn thân của anh, Phùng Lượng và Lưu Khê.” Phùng Lượng là người nét mặt cứng rắn, Lưu Khê là người tóc dài.

Hai người cười khê đánh giá Đinh Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu cũng không chịu thua nhìn lại bọn họ. Nhìn đàn ông đẹp trai chính là nhìn cảnh đẹp a, Doãn Quân Tường ghé vào nàng nói nhỏ, “Đây là giới thiệu cho Điền Mật của em, em cũng đừng nghĩ cách.” Nói xong còn nở một nụ cười gian xảo.

Quả nhiên, Đinh Tiêu Tiểu vừa nghe là tìm cho Điền Mật lập tức thu hồi ánh mắt, quay đầu sang kéo Điền Mật giới thiệu với bọn họ, “Đây là bạn thân của em, tuyệt đối là một phụ nữ vợ hiền mẹ tốt, Điền Mật.” Điền Mật vừa nghe Tiêu Tiểu dám giới thiệu mình như vậy liền thấy giống như trời sập xuống, cô nàng đang làm cái gì vậy? Giúp cô làm quen lại còn vợ hiền mẹ tốt. Về mặt thần nhiên không chút thay đổi nhìn về phía hai người bọn họ gật gật đầu, tuy nhiên không có ý gì.

Đinh Tiêu Tiểu dán lại gần kề vào tai Điền Mật nói nhỏ, “A Mật, cậu thích người nào? Mình cảm thấy Phùng Lượng kia rất được.” Xem ra Đinh Tiêu Tiểu so với Điền Mật lại càng nhiệt tình hơn.

Điền Mật mặc kệ nàng, từ trong túi xách lấy gói Sobranie ra rút một điếu lấy bật lửa ra đốt thuốc, vợ hiền mẹ tốt, cô không có tâm nguyện vĩ đại như vậy, có người vợ hiền mẹ tốt nào mà lại hút thuốc tự nhiên như vậy không? Đáng tiếc, chiếc bật lửa này dường như không có đá đánh lửa, như thế nào lại không bật được. Đột nhiên một ánh lửa đưa tới trước mặt cô, cô nâng mắt lên, Phùng Lượng đang cầm một cái bật lửa, đưa tới trước mặt cô. Điền Mật do dự một chút, nhưng vẫn cầm điếu thuốc kê sát vào chàm, hút một hơi. Điền Mật nhìn Phùng Lượng nhẹ nhàng nói, “Cám ơn.”

Phùng Lượng cũng không lên tiếng, đem bật lửa để lại trên bàn trà, ngồi trở lại ghé sofa. Đinh Tiêu Tiểu bên cạnh nhìn Phùng Lượng đốt thuốc cho Điền Mật, cùng lúc nhìn thoáng qua Doãn Quân Tường, trong lòng cười thầm, thấy có vẻ như Phùng Lượng thích Điền Mật. Quả nhiên, nàng cảm thấy Phùng Lượng và Điền Mật xứng đôi.

Doãn Quân Tường thấy Đinh Tiêu Tiểu cười quỷ quái như vậy liền biết cô đang suy nghĩ cái gì. Hấn bèn kêu lên mọi người mau chọn bài để hát. Đêm nay phải ca hát thật vui vẻ, hấn còn cố ý nói hôm nay sẽ cho mọi người được thưởng thức một ca thần xuống núi.

Đinh Tiêu Tiểu vừa nghe có ca hát liền hưng phấn nhanh chóng chạy đến kéo Điền Mật ra ngồi trước màn hình chọn bài.

Thật hay, mọi người đều thích ca hát. Đừng thấy Điền Mật bình thường ít nói, đặc biệt về ngoài rất lạnh nhạt nhưng cô và Tiêu Tiểu đều thực sự thích ca hát, nhất là những bài hát tình cảm lại càng có vẻ nhập tâm hơn.

Điền Mật đặc biệt thích hát những bài của Vương Phi, hầu như tất cả những bài của Vương Phi cô đều đã hát hơn nữa hát rất giống. Cách luyện lấy của Vương Phi cô đều học được và thực hành rất giống. Về lạnh nhạt trên mặt cô hòa quyện cùng âm thanh trầm bổng càng làm nên vẻ thần bí khiến cho người khác không khỏi tò mò muốn tìm hiểu nội tâm của cô.

Đinh Tiêu Tiểu lại không nhất định thích bài hát của ai, chỉ cần dễ nghe, biết hát là nàng thích. Ví dụ như Tôn Yến Tư, Lương Tĩnh Như,.. à còn có Hàn Bội Ny cô đều thích. Cô thích những bài hát vui một chút, cảm giác khi hát những bài tình ca bi thương sẽ làm tâm trạng xuống thấp, cô thậm chí muốn làm cho mình vui vẻ lên.

Ba người nam chọn bài không nhiều lắm, chủ yếu là để cho các cô hát ngồi bên cạnh thưởng thức. Doãn Quân Tường không thể tưởng được Điền Mật khi ca hát hoàn toàn như là biến đổi thành một người khác. Bình thường thoát nhìn lạnh lùng, khi hát lên những bài ca trữ tình của Vương Phi lại toát ra vẻ bi thương đậm chất phụ nữ. Nhìn Phùng Lượng lẳng lặng hút thuốc, thưởng thức Điền Mật hát, trong lòng hẳn cười khê, đúng như Tiêu Tiểu nói, Phùng Lượng thực sự là để ý Điền Mật. Như vậy thật tốt, an bài cho Điền Mật xong, Tiêu Tiểu sẽ không cần mỗi ngày lo lắng cho cô ấy, có thể toàn tâm toàn ý với mình.

Đinh Tiêu Tiểu vui vẻ hát đến mệt mỏi, ngã vào ghế sofa, hưng phấn la hét bảo mọi người không ca hát thật không có ý nghĩa, thúc giục mọi người chọn bài. Doãn Quân Tường liền ưu tiên chọn một bài hát cho hắn, bài hát của Trần Tiểu Xuân “Xem như em lợi hại”, một mặt hát, một mặt khoa tay múa chân còn sửa lời bài hát trách cứ Đinh Tiêu Tiểu đối với hắn nhẫn tâm, lâu như vậy mới để ý đến hắn.

Đinh Tiêu Tiểu bị hắn đùa đến ngã vào lòng Điền Mật thoải mái cười to, Doãn Quân Tường thật sự là rất đẹp trai. Điền Mật ôm Đinh Tiêu Tiểu nhìn Doãn Quân Tường ở bên kia đang suy bụng mình thành bài hát, cũng không nhìn được cười khê, ánh mắt cũng quên chuyển đi nhìn chằm chằm vào gương mặt đẹp trai của Doãn Quân Tường.

Phùng Lượng và Lưu Khê thấy Doãn Quân Tường lại dám sửa đổi bộ dạng đẹp trai bình thường của mình để trêu chọc cho hai người đẹp vui vẻ như vậy đều không nhìn được sốt ruột muốn thử. Phùng Lượng quen thuộc các bài hát của Trương Học Hữu, chọn bài “Ba ngày hai đêm”, hoàn toàn làm mọi người chấn động, câu cuối cùng hát âm thật cao biểu diễn cho mọi người xem thế là đủ rồi. Trong lúc hát hắn còn cố ý nhìn về phía Điền Mật, Điền Mật cũng thấy ánh mắt của hắn, mỉm cười gật nhẹ đầu, cùng mọi người vỗ tay ra ý rất thích thú. Phùng Lượng thấy người đẹp cũng có vẻ khen ngợi mình, trên mặt cũng hiện lên ý cười thần nhiên.

Lưu Khê chọn bài hát của Vương Lực Hoàn, cách hát có vẻ lười nhác nhưng có phong cách riêng, cũng rất dễ nghe.

Mọi người đều thật sự vui vẻ, một bài rồi lại một bài, không khí trong phòng rất tuyệt. Mọi người tận tình thông qua lời ca tiếng hát thể hiện sự vui vẻ.

Chuông di động của Doãn Quân Tường vang lên, hắn nhẹ nhàng chạm vào mặt Đinh Tiêu Tiểu, nói một tiếng muốn đi ra ngoài nghe điện thoại, Đinh Tiêu Tiểu mỉm cười gật đầu nhìn hắn cầm di động đi ra cửa.

Phùng Lượng thừa dịp đi chọn bài hát khi trở về lại đến ngồi bên cạnh Điền Mật, rót đầy trà cho Điền Mật và Tiêu Tiểu, sau đó cầm một chai bia trên bàn hỏi Điền Mật có muốn uống hay không. Điền Mật gật nhẹ đầu có thể. Phùng Lượng lấy đồ khui nắp chai đưa cho Điền Mật, đưa cho Đinh Tiêu Tiểu một chai, cuối cùng mới đưa cho Lưu Khê và Doãn Quân Tường, chính mình cũng cầm lấy một chai khê đưa lên ý bảo cùng Điền Mật chạm một cái. Điền Mật cười khê, cầm lấy chai bia cùng hắn khê chạm một cái, hai người cùng uống một ngụm. Phùng Lượng lúc này mới lên tiếng, “Điền Mật, là mật ngọt ngào?” Ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh nhạt của Điền Mật.

Điền Mật buông chai bia, nhẹ giọng giải thích, “Không nhất định là mật ngọt ngào, chữ mật có nhiều từ cùng âm.”

Đinh Tiêu Tiểu nhìn hai người bọn họ cảm thấy thực vui vẻ, Điền Mật cuối cùng cũng không còn vẻ lãnh đạm thường ngày, nói không chừng lần này Phùng Lượng có thể lọt vào mắt A Mật. Cô vui vẻ cầm lấy micro tiếp tục hát bài mình chọn.

Chỉ trong chốc lát, Doãn Quân Tường nghe xong điện thoại đi vào. Khi đến ngồi cạnh Đinh Tiêu Tiểu thì thấy nàng đang vui vẻ hát bài “Hãy xem bảy mươi hai phép biến hóa của em” của Thái Y Lâm, biểu hiện thật tự tin làm cho mọi người yêu thích. Hắn cầm lấy chai bia cùng Lưu Khê cùng chai.

Đinh Tiêu Tiểu hát xong, vui vẻ đi đến máy tính tiếp tục chọn bài, Phùng Lượng vẫn còn đang trò chuyện với Điền Mật.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, một cô gái xa lạ tiến vào, nhìn xung quanh một chút, ánh mắt dừng lại ở trên người Doãn Quân Tường một hồi sau đó lại lui ra. Mọi người nhất thời không có phản ứng kịp, nhìn nhau, Đinh Tiêu Tiểu lên tiếng hỏi, “Cô gái này là ai? Có quen không?” Mọi người đều lắc đầu tỏ vẻ không biết, có thể là đi nhầm phòng.

Đinh Tiêu Tiểu từ chối cho ý kiến, tiếp tục chọn bài.

Nhưng chỉ chốc lát cửa lại bị đẩy ra, cô gái tóc ngắn vừa rồi cầm ly rượu đi vào. Đi thẳng đến bên cạnh Doãn Quân Tường ngồi xuống hò hét, “Nào, chúng ta cùng uống một ly. Lần trước còn chưa uống đã.” Nói xong liền cầm ly rượu cùng ly với Doãn Quân Tường, mọi người đều bị sự việc thình lình ngoài ý muốn làm giật mình, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Doãn Quân Tường. Mà Doãn Quân Tường cũng có vẻ mặt mờ mịt, không hiểu được chuyện gì xảy ra, hắn không biết cô gái này a.

Rất nhanh, lại có một cô gái tóc dài đi vào. Vừa vào liền đi đến chỗ cô gái tóc ngắn lôi kéo cô đi ra ngoài, còn liên tục tỏ vẻ ngưỡng ngùng với mọi người, cô gái này uống quá say rồi. Nhưng cô gái tóc ngắn lại nhất quyết không chịu đi. Kêu là quen biết với Doãn Quân Tường, “Anh nói xem có phải chúng ta quen nhau đúng không?” Cô còn quay sang hỏi Doãn Quân Tường, Doãn Quân Tường nhún vai tỏ vẻ không ấn tượng.

Cô gái tóc dài có vẻ hiểu chuyện càng cố gắng lôi kéo cô gái tóc ngắn đi ra ngoài nhưng cô lại càng không chịu đi, kiên quyết nói là quen biết Doãn Quân Tường, còn nói hắn hứa uống rượu với cô, nhất định phải cùng hắn làm một ly.

Doãn Quân Tường không biết làm sao nhìn về phía Đinh Tiêu Tiểu cầu cứu. Đinh Tiêu Tiểu cảm giác không có việc gì, lại còn có cô gái chủ yếu đến đây uống rượu cùng Doãn Quân Tường. Nàng cười khê không tỏ thái độ gì, đây là phiền phức của hắn nên để hắn tự xử lý. Doãn Quân Tường nhìn thấy Đinh Tiêu Tiểu không có phản ứng, do dự một hồi cầm lấy chai bia cùng cô gái tóc ngắn cùng ly, hưng hăng uống hết nửa chai, ánh mắt không nhìn cô gái kia mà vẫn chăm chú vào khuôn mặt Đinh Tiêu Tiểu, dần ông cần phải rộng lượng một chút.

Cô gái tóc ngắn thấy Doãn Quân Tường sáng khoái như vậy cũng vui vẻ uống một hơi cạn sạch ly, uống xong còn vui vẻ cười rộ lên cùng bạn cô đắc ý khoe, “Thấy không, mình nói là bọn mình quen biết mà.”

Cô gái tóc dài thấy bạn mình đã thỏa mãn yêu cầu, liền chạy đến bên cô gái tóc ngắn, một bên nói với bạn, “Được rồi, được rồi, quen biết là được rồi. Đi thôi, đừng phá rối người khác.” Nhưng cô gái tóc ngắn lại dường như chưa hết hứng thú, không chịu đi, còn làm nũng đối với Doãn Quân Tường, “Mình đâu có quấy rầy, chẳng qua là tìm người uống chén rượu, phải không?” Doãn Quân Tường cười khê, không nói gì.

Cô gái tóc dài vẫn kiên quyết lôi cô gái tóc ngắn đi, nếu không đi không biết cô ấy còn phát cơn điên gì khi say. Cô gái tóc ngắn vô cùng không tình nguyện bị bạn lôi đi, vừa ra đến cửa còn quay lại Doãn Quân Tường nháy mắt một cái, “Lần sau chúng ta lại cùng uống.”

Cửa khép lại, các cô rút cục đi hết.

Mọi người không hề hé răng, trong phòng lặng im. Cuối cùng, vẫn là Đinh Tiêu Tiểu đầu tiên cười khê lên tiếng, “Tường Tường, sức hấp dẫn của anh ghê gớm thật, anh xem làm cho các cô nhớ mãi không quên!” Nói xong cô dựa vào người Điền Mật cười trêu tức hắn.

Phùng Lượng và Lưu Khê thấy Doãn Quân Tường dám trước mặt Đinh Tiêu Tiểu bị cô gái khác mời rượu cũng giễu cợt hắn, “Tường Tường, cậu như vậy không đúng nha, dám để cho con gái tìm đến nơi.” Ánh mắt còn liếc về phía Đinh Tiêu Tiểu, xem hắn lần này giải thích thế nào với Đinh Tiêu Tiểu.

Điền Mật không hề hé răng, lạnh lùng nhìn về phía màn hình. Trên màn hình đang phát bài “Hại em bị thương tổn” của Vương Dong, không có tiếng hát chỉ có bối cảnh của bài hát đang diễn ra, phụ đề trên màn hình ghi rõ ràng, “Anh hại em bị thương tổn..., anh hại em bị thương tổn.. [em không làm được]”. Dần ông

nào cũng đều như thế, ngoài miệng luôn tuyên bố thích mình, nhưng cùng lúc đó lại vẫn cùng người con gái khác không trong sáng.

Doãn Quân Tường cười khê, lại uống một ngụm rượu, đi qua ngồi bên cạnh Đinh Tiêu Tiêu. Nhẹ ôm lấy Đinh Tiêu Tiêu, tay không cẩn thận chạm phải Điền Mật, Doãn Quân Tường ngại ngần nhìn thoáng qua Điền Mật lại ngoài ý muốn thấy sự chán ghét trong mắt cô trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô gái này nhất định là bất bình giùm Tiêu Tiêu, hẳn cảm thấy mình thực có lỗi với Tiêu Tiêu, hẳn không muốn có ý kiến, hẳn chỉ quan tâm đến cảm nhận của Tiêu Tiêu mà thôi.

Doãn Quân Tường vô tội nhìn về phía Đinh Tiêu Tiêu, muốn tìm trong mắt nàng một biểu hiện phần nộ và ghen tuông, nhưng điều làm cho hắn thất vọng là trong mắt cô gái này ngoài vẻ trêu chọc không có vẻ gì là không thoải mái.

“Thật sự anh không biết cô ấy.” Doãn Quân Tường vẫn cảm thấy là nên nói rõ ràng, bất kể nàng có tin hắn hay không.

“A, bây giờ thì quen biết rồi.” Đinh Tiêu Tiêu cười híp mắt, tay cũng khê vuốt lên mặt Doãn Quân Tường, “Đẹp trai như vậy, con gái đều thích.” Cô hiểu được, hẳn là người tự do, bình thường cũng như cô, cô không muốn bị người khác quản thúc cho nên cô hiện tại cũng không muốn hạn chế người khác.

Doãn Quân Tường nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười của cô, trong mắt dần có vẻ tức giận, cô gái này cứ như vậy không cần mình? Cô thật cũng quá rộng rãi chưa bao giờ thắc mắc việc hắn ôm người con gái khác, cũng sẽ không giận hờn hắn không chăm chút cho cô. Đôi khi trong lòng hắn thực hoài nghi, hẳn luôn miệng nói cô chính là bạn gái của hắn có phải là tự mình áp đặt hay không.

Doãn Quân Tường ôm cô sát vào người, đột nhiên nặng nề hôn lấy cô, cuồng nhiệt thế, sâu thế như muốn đem cô nuốt vào bụng. Hẳn không thích thái độ không sao cả của cô, hẳn muốn cô có thể giống như những người con gái khác thích làm nũng, gần gũi hắn, đòi hỏi hắn, chỉ muốn hắn để ý đến mình.

Phùng Lượng và Lưu Khê nhìn Doãn Quân Tường tức giận đều cười khê. Bản thân hắn và người con gái khác mờ ám không rõ ràng còn nghi ngờ Đinh Tiêu Tiêu không cần hắn.

Điền Mật không hề nhìn bọn họ, tự lấy thuốc ra, đốt lên, trên khuôn mặt lạnh lùng mang theo một chút khói thuốc, có vẻ đẹp thật lạnh. Phùng Lượng nhìn thấy không khỏi có chút mê muội.

Doãn Quân Tường hôn hồi lâu mới buông Đinh Tiêu Tiêu ra, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ lên vì thiếu khí của cô. Đinh Tiêu Tiêu thật vất vả mới có thể thở được, thở gấp từng hơi từng hơi một, nhìn về mặt của Doãn Quân Tường lại không khỏi cười khê, “Để làm chi, cô gái kia đi rồi luyến tiếc à?”

Doãn Quân Tường không thêm để ý đến cô, chỉ ôm chặt lấy cô, nhìn chăm chú lên hình ảnh trên màn hình, một người hờn dỗi ở trên kia. Thật sự là hết cách với cô, rốt cục phải làm như thế nào mới có thể giữ chặt lấy cô. Vì sao cô luôn có vẻ có cũng được mà không có cũng không sao, lòng cô làm cho hắn luôn có cảm giác chột xa chột gần không thể nắm giữ.

Chỉ chốc lát, có người nhẹ nhàng gõ cửa. Mọi người nhìn về phía cửa có chút bực mình, sẽ không xuất hiện một cô gái nữa chứ.

Quả nhiên lại là một cô gái, nhưng không phải là cô tóc ngắn kia mà là cô tóc dài mới vừa rồi. Cô gái vừa vào ngưỡng nhìn bọn họ, đi về phía Doãn Quân Tường, Doãn Quân Tường cảnh giác trừng mắt nhìn cô. Cô gái đứng trước mặt Doãn Quân Tường lộ vẻ xin lỗi giải thích, “Thật ngại, vừa rồi bạn của tôi uống say. Nhận lầm người, cô ấy cương quyết nói anh là một người bạn của chúng tôi. Thật ngại, quấy rầy các bạn, hy vọng các bạn không phiền. Tôi thay cô ấy nói tiếng xin lỗi.”

Doãn Quân Tường rốt cục thở ra một hơi, nhẹ liếc mắt một cái về Đinh Tiêu Tiêu như nói, “Thấy chưa, hẳn không có nói dối.” Sau đó Doãn Quân Tường thoải mái cười, “Không có gì, bạn cô không có việc gì chứ?”

“Cô ấy không sao, thật sự là rất ngại. Hy vọng bạn gái anh đừng hiểu lầm.” Cô gái tóc dài nhìn Đinh Tiêu Tiêu lại càng thêm ngại ngần.

Đinh Tiêu Tiêu khẽ lắc đầu, cô đâu có việc gì? Doãn Quân Tường được hoan nghênh như vậy, cô cũng hiểu được.

Cô gái tóc dài hướng về phía những người khác gật đầu, xoay người đi khỏi.

Doãn Quân Tường khẽ vuốt mặt Đinh Tiêu Tiêu, thầm oán trách nói, “Thấy chưa, anh đã nói anh không biết, em không tin.”

“Em tin, nhưng cơ hội tốt như vậy không nắm bắt thì không phải lãng phí sao.” Đinh Tiêu Tiêu thật sự nhìn thấy mặt hắn càng cảm thấy có hứng thú, hay lắm, lại chọc hắn không chừng hắn sẽ phát điên lên. Đinh Tiêu Tiêu quan sang nhìn Điền Mật, “A Mật, chúng mình tiếp tục hát, mình muốn hát bài ‘Vì sao anh quay lưng khi em yêu người khác?’” Nói xong còn cố ý nhìn về Doãn Quân Tường nháy mắt mấy cái. Phùng Lượng và Lưu Khê vừa nghe đều cười ha hả, việc này xem Tường Tường biểu hiện thế nào.

Doãn Quân Tường đoạt lấy micro nói, “Chúng ta cùng nhau hát.” Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ cười to, trêu hắn cảm giác thật hứng thú.

Mọi người rất cục lại vui vẻ tiếp tục hát, đoạn nhạc đệm vừa rồi không hề ảnh hưởng đến họ. Điền Mật cũng bị Đinh Tiêu Tiêu lôi kéo hát rất nhiều, chỉ là đốt thuốc hết điều này đến điều khác. Nam nữ tuổi trẻ có rất nhiều cơ hội gặp gỡ nhau, chỉ xem bạn nắm bắt như thế nào.

14. Chương 14: Học Tập

Tác giả nhấn lại

Đinh Tiêu Tiêu từ từ đi vào thế giới của anh.

Một tuần mới bắt đầu, Đinh Tiêu Tiêu theo thói quen hẹn giờ trên điện thoại di động đặt giờ báo thức 7 h, không cần Điền Mật mỗi ngày gọi cô rời giường.

Hôm nay, cô sẽ chính thức đến Phong Hành đi làm. Nhìn mình trong gương cô chậm rãi nở nụ cười, Bùi Trạch Viễn, chúng ta nhất định sẽ ở chung thật tốt, a, trong lòng cô cảm thấy thực hài lòng đến mức cười rộ lên. Ta muốn xem anh bình thường có phải luôn luôn là người không có đến một gợn sóng sợ hãi không.

Hôm nay cô cố ý mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, không có tay và váy ngắn trên đầu gối 7 phân, trông thực nhã nhặn. Cô mong muốn chính là điều này, làm cho anh ta có cảm giác thực thường, nếu không anh sẽ cảnh giác.

Nghe được tiếng đóng cửa phía đối diện, Đinh Tiêu Tiêu cũng mang túi đi ra cửa. Thấy thang máy đã xuống dưới, cô không hề nóng nảy, dự định muốn ngồi cùng anh trên một chiếc xe, về sau thời gian vẫn còn dài.

Đinh Tiêu Tiêu đi theo phía sau anh cùng ra sân, anh tuyệt đối không hề phát hiện ra cô. Đinh Tiêu Tiêu đi đến một cửa hàng ăn sáng, ăn xong đi ra, bắt taxi trực tiếp đến công ty. Ngày hôm nay cô cần đi sớm một chút, cô không muốn có người khác nói ra nói vào.

Đinh Tiêu Tiêu đi vào Phong Hành, thực sự rất sớm, mới tám giờ. Trước mắt chỉ có mấy cô gái cùng với vài nhân viên tiêu thụ, phía trước sân khấu là tiểu thư Khiếu Tiểu Lục, là một tiểu muội muội rất đáng yêu, Tiểu Lục vừa nhìn thấy cô, mỉm cười nói, “Đinh tiểu thư, bàn làm việc của cô đều chuẩn bị tốt rồi, tôi đưa cô đi.” Đinh Tiêu Tiêu hướng cô cười cười, tiểu muội muội này cô thích, rất khả ái thân thiết.

Tiểu Lục đưa cô lên bộ phận kỹ thuật ở tầng hai, vị trí của cô cũng được sắp xếp ở bên trong, đằng sau chỗ của Bùi Trạch Viễn. Máy tính mới tinh, bàn sạch sẽ, Lưu Tuấn Huy quả thật là chuẩn bị không tồi. Tiểu Lục nhẹ giọng hỏi, “Đinh tiểu thư, cô xem xem còn cần cái gì không, nói với tôi, một lúc nữa bộ phận hành chính đến, tôi đưa cô đi lĩnh đồ dùng làm việc.” Đinh Tiêu Tiêu cười gật đầu, nhìn về phía Tiểu Lục, “Tiểu Lục, đừng gọi tôi là Đinh tiểu thư, gọi tôi là Tiểu Tiêu đi.” Tiểu Lục ngại ngùng cười, “Có thể chứ?” Cô thấy Lưu tổng đối với vị Đinh tiểu thư này khách khí như vậy, cho nên cô cũng khách khí theo. Nhìn Đinh

Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu, cô mới hài lòng nói, “Được, về sau tôi sẽ gọi cô là Tiêu Tiêu nha.” Đinh Tiêu Tiêu cười thỏa mãn gật đầu.

Tiểu Lục cũng hài lòng nói, “Tiêu Tiêu, nếu cô có cần cái gì, trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ đến giúp cô.” Cô rất thích vị mỹ nữ này, người đẹp lại khiêm nhường, không giống ban đầu tưởng là người khó tiếp cận. “Được,” Đinh Tiêu Tiêu đáp lời, để Tiểu Lục đưa đi.

Chậm rãi, đồng nghiệp lục đục tới. Tám giờ mười lăm phút, Bùi Trạch Viễn đứng giờ bước vào phòng làm việc, Đinh Tiêu Tiêu nâng mắt lên thấy anh, anh cũng thấy cô, trên mặt hơi mỉm cười, hướng cô nhẹ gật đầu, không có lên tiếng, ngồi vào vị trí của mình.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của anh ta, đột nhiên có chút hiếu kỳ, có phải là anh đối với mọi người đều là bình thần như thế? Đôi mắt luôn hơi cười, làm cho người ta vừa nhìn thấy sẽ nghĩ rất thoải mái, nhìn không được thiện cảm tăng lên, người đàn ông tao nhã như vậy thật là rất có hứng thú.

Đinh Tiêu Tiêu lấy lại tâm tình, trong lòng cười khê, từ từ sẽ đến, cô có rất nhiều thời gian có thể hiểu anh ta. Chỉ có càng hiểu anh, mới có thể biết được nên dùng chiêu gì, khiến anh ta đầu hàng. Trong lòng, ý tưởng dần dần rõ ràng, không khỏi thầm vui mừng, khi anh còn trong tình trạng chưa biết mà phòng bị, cô đã bí mật khai triển kế hoạch, anh làm sao mà thoát được đây.

Ngày đầu tiên, Đinh Tiêu Tiêu không biết nên làm gì? Tuy thật ra Lưu Tuấn Huy có đến xem cô, để cô trước tiên theo học, làm quen một ít tư liệu khách hàng cùng với các dự án thành công của công ty.

Thời gian quá mức dư dả, càng thuận tiện cho Đinh Tiêu Tiêu ngây người. Ánh mắt của cô bắt tri bắt giác dừng lại sau đầu anh, thấy biểu hiện chăm chú của anh, trong lòng có chút ước ao, cảm giác thấy anh toàn tâm tập trung như vậy thật ra cũng rất tuyệt, cảm giác sẽ có thành tựu rất lớn. Anh vẫn chăm chú gõ bàn phím, dùng ký hiệu viết một đoạn chương trình. Nhìn thao tác thành thạo của anh, hoàn toàn không có xem bất cứ tư liệu nào, trên màn hình đã nhanh chóng hiện ra các ký tự phức tạp, tất cả Tiêu Tiêu đều xem không hiểu.

Đinh Tiêu Tiêu buồn chán trở mình bắt tay vào làm tư liệu công ty, chẳng biết từ lúc nào bên cạnh có một người đứng đó. Cô ngẩng đầu, người này hẳn là tên Khiếu Cao Quân đi, cũng là người phụ trách chương trình của mình. Cô nhú mày, nhìn anh ta.

Cao Quân cười khê, “Có phải là thấy buồn chán đúng không?” Đinh Tiêu Tiêu gật đầu, quả thực là có chút buồn chán. Cao Quân cười càng rạng rỡ hơn, “Trên tay anh có một hợp đồng, muốn thiết kế LOGO cho một công ty, em có hứng thú muốn thử không?”

Con mắt Đinh Tiêu Tiêu sáng lên, có việc làm là được à. Thế nhưng, lòng có chút do dự, không biết mình có làm được hay không. “Được, em không biết có được không, em sẽ thử xem sao.” Lần đầu tiên, Đinh Tiêu Tiêu có chút không tự tin, dù sao đây cũng là một lĩnh vực xa lạ, mặc dù có học qua, nhưng cũng là rất lâu rồi không dùng đến.

“Không sao cả, anh có thể dạy em.” Cao Quân mỉm cười, cổ vũ cô. “Chỉ là một hình ảnh tĩnh thôi, không phức tạp đâu.”

Đinh Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Cao Quân, trong lòng tĩnh ngộ, đúng vậy, người đàn ông này không phải thực sự cần cô hỗ trợ, chỉ là muốn mượn cơ hội này, có thể gần gũi với cô. Cô cười lạnh, lúc đàn ông đối với phụ nữ nhiệt tình nhất, cũng là lúc ý đồ của bọn họ rõ ràng nhất.

Đinh Tiêu Tiêu nghiêng người qua Cao Quân, liếc mắt về phía Bùi Trạch Viễn, anh vẫn như cũ, chăm chú gõ bàn phím, không chút dừng lại, dường như hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ. Mà những người khác nghe Cao Quân nói vậy, đều len lén liếc mắt nhìn bọn họ, rồi mới tiếp tục làm việc của mình.

“Được, nếu như em có chỗ không hiểu, anh nhất định phải dạy em nha.” Đinh Tiêu Tiêu ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ yêu cầu, tốt a, lại có việc làm, còn có thể tìm cách hiểu rõ những người đàn ông này.

Cao Quân vừa nghe xong, cười đến hài lòng, “Đó là đương nhiên.” Nói xong, đi về chỗ của mình lấy tư liệu.

Đinh Tiêu Tiểu đang cầm một cái cốc uống nước, bản thân không nhận được nhìn về phía Bùi Trạch Viễn, người đàn ông này trước sau đều không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, chỉ chuyên chú làm việc khiến người ta không đành lòng đi qua quấy rối anh ta. Thế nhưng, cô không muốn, cô chính là không muốn anh ta lại chuyên tâm tập trung như vậy.

Đinh Tiêu Tiểu đang cầm một cái cốc uống nước, bản thân không nhận được nhìn về phía Bùi Trạch Viễn, người đàn ông này trước sau đều không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, chỉ chuyên chú làm việc khiến người ta không đành lòng đi qua quấy rối anh ta. Thế nhưng, cô không muốn, cô chính là không muốn anh ta lại chuyên tâm tập trung như vậy.

Đinh Tiêu Tiểu đang cầm một cái cốc uống nước, bản thân không nhận được nhìn về phía Bùi Trạch Viễn, người đàn ông này trước sau đều không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, chỉ chuyên chú làm việc khiến người ta không đành lòng đi qua quấy rối anh ta. Thế nhưng, cô không muốn, cô chính là không muốn anh ta lại chuyên tâm tập trung như vậy.

Cao Quân lấy một chồng tư liệu đến, kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, kiên trì giảng giải cho cô.

Đinh Tiêu Tiểu chăm chú nghe, hình như cũng không phải quá phức tạp. Chính là dùng photoshop, một ít thao tác đơn giản cô biết làm. Nghe Cao Quân giải thích, Đinh Tiêu Tiểu dần dần cũng biết, kỳ thực cũng là vận dụng một ít kiến thức rất căn bản, cô thử bắt tay vào làm. Cao Quân ở một bên chỉ đạo, thấy Đinh Tiêu Tiểu có thể chế tác được một ít hình ảnh ban đầu, Cao Quân cũng khen ngợi lên, không ngờ cô ta hoàn toàn không phải là một cái bình hoa, mà là có chút hiểu biết, ban đầu, bọn họ vẫn đều chỉ coi cô như một đứa con gái đẹp trống rỗng mà thôi.

Nghe thấy Cao Quân ca ngợi Đinh Tiêu Tiểu, mấy người đàn ông khác cũng đều không nhận được tới gần, vây quanh bên người Đinh Tiêu Tiểu, gật đầu tán thưởng. Đinh Tiêu Tiểu biết chính mình chỉ làm được chút chút bên rìa ngoài, cách thành phẩm còn rất xa, nhưng những người đàn ông này sớm như vậy đã có thể thổi phồng cô rồi, thật là khiến người ta bức bối không chịu nổi.

Ngắm nghía Bùi Trạch Viễn, anh ta đã dừng việc biên soạn chương trình, bắt đầu chăm chú kiểm tra, hoàn toàn không để ý tới tiếng động lớn ồn ào của bọn họ. Đinh Tiêu Tiểu đột nhiên có chút tức giận, anh ta cần phải đem cô trở thành người vô hình sao? Bọn họ rõ ràng đều không phải xa lạ mà ngay cả nói chuyện cũng không được, huống chi bọn họ lại còn từng có sự tiếp xúc thân mật mà những người này không biết. Hừ, cứ để anh giả vờ, xem có thể giả vờ bao lâu.

Đinh Tiêu Tiểu thu hồi tầm mắt, cố tình tỏ ra vui vẻ, nói, “Thực sự tốt sao? Em không thấy như vậy?” Cô để cho những người đàn ông này có cảm giác thành tựu, nhìn Bùi Trạch Viễn một cái, anh ta không nhìn cô, trong khi đều có nhiều người vây quanh cô như vậy.

“Từ từ sẽ được, em như vậy đã rất được rồi.” Cao Quân mở miệng cổ vũ, “Em thông minh như vậy, nhất định nhanh chóng là có thể làm được.” Người đàn ông khác cũng phụ họa theo.

“Vậy các anh nhất định phải dạy em nhiều nha.” Đinh Tiêu Tiểu càng mỉm cười ôn nhu nũng nịu. Có mấy người đàn ông có thể chống lại được yêu cầu mềm yếu, chỉ cần phụ nữ biểu hiện thành người yếu đuối, nhất định sẽ có rất nhiều đàn ông nhảy ra, trình diễn năng lực của họ, dường như bảo hộ người yếu đuối là trách nhiệm trời sinh của bọn họ.

Cao Quân bắt tay khoát lên lưng ghế dựa của Đinh Tiêu Tiểu, hài lòng gật đầu. Cô gái đẹp này rất không tệ, vừa mê người, vừa ôn nhu, hơn nữa lại không phải là loại phụ nữ cậy mạnh, khiến cho đàn ông chùn bước. Phụ nữ như vậy rất được hoan nghênh, thấy đồng nghiệp vây quanh bên cạnh, hẳn rõ ràng cùng bọn họ giống nhau, đều đối với Đinh Tiêu Tiểu cảm thấy rất hứng thú. Ngoại trừ Bùi Trạch Viễn lạnh nhạt kia, cũng đúng thôi, người ta là đã có bạn gái rồi, muốn làm người bạn trai 42 hiệu, đương nhiên sẽ không tùy tiện biểu hiện quan tâm đối với người con gái khác.

Đinh Tiêu Tiểu nâng mắt lên, nhìn một chút đồng nghiệp khác. Tiếp nhận ánh mắt địch ý của hai nữ thiết kế khác, trong lòng cười nhạt, những người đàn bà này nhất định không thích cô, ai bảo cô ngay ngày đầu tiên đã chiếm lấy đặc quyền của các cô ta. Nếu không có cô, những người đàn ông này thỉnh thoảng còn có thể nhìn đến các cô ta, nhưng hiện tại, xem ra rất khó có cơ hội đi đến tới các cô ấy. Không sao cả, trong

công sở, phụ nữ đều chỉ biết là đối thủ của nhau, rất khó có bạn bè. Ước chừng phụ nữ ở đây chỉ có Tiểu Lục coi như là đối với mình thân mật mà thôi.

Đinh Tiêu Tiểu nhẹ nhàng khuyên những người đàn ông bên cạnh, “Các anh đều bận, đi trước đi, nếu em có gì không hiểu sẽ hỏi lại các anh, được không?” Cô kéo dài giọng ra, nghe mười phần nữ tính.

Cao Quân nhìn một chút, Đinh Tiêu Tiểu cơ bản cũng biết, gật đầu “Tất cả mọi người trở lại làm việc đi, để Tiểu Tiểu tự mình làm thử xem.” Đinh Tiêu Tiểu trong lòng cười nhạt, nhanh như vậy đã gọi được thân mật thế? Người đàn ông khác nghe Cao Quân nói như vậy, cũng ngồi trở lại chỗ tiếp tục làm việc. Cao Quân cũng trở về làm việc của mình.

Đinh Tiêu Tiểu chăm chú chế tác cái Logo kia, đừng xem đây chỉ là hình ảnh tĩnh mà đơn giản như vậy, cần phải vẽ, phối màu, thật đúng là cần đòi hỏi thời gian mà chậm rãi làm, Đinh Tiêu Tiểu tự mình chậm rãi tìm tòi.

Cô cảm thấy rất có ý nghĩa, làm việc này khác với làm công tác tiêu thụ sản phẩm. Làm tiêu thụ chỉ cần giao tiếp với người ta, nắm rõ tính nết của đối phương, để biến nó thành ưu thế phát huy được tốt nhất, có thể thu hoạch được tối đa lợi ích. Thế nhưng, vẽ thiết kế cần kỹ thuật, không cần nói nhiều, chỉ cần động tay thao tác, phải làm kiên định cẩn thận từng bước một mới có thể hoàn thành được sản phẩm. Đối với cô mà nói, việc này cũng là một loại thách thức khác, cô cảm thấy càng ngày càng có hứng thú.

Ngày đầu tiên đi làm ở Phong Hành, Đinh Tiêu Tiểu dần dần vượt qua được trạng thái mê muội. Cô cùng Bùi Trạch Viễn không ngờ lại có thể không nói một câu với nhau, bởi vì anh ta vẫn chuyên tâm làm việc của mình, hầu như không có dư thừa tâm tư mà quan tâm đến cô. Về đến nhà, mới ý thức được, ngày đầu tiên cô không ngờ lại buông tha cho anh.

Cô nhìn vào cánh cửa, trong lòng nghĩ muốn đi đối mặt với anh, cũng tốt, từ từ đi, để anh biết cô không phải loại loại đàn bà không học vấn, không nghề nghiệp, rất tốt, như vậy ấn tượng của anh đối với cô sẽ làm cô dễ dàng tiếp cận được anh.

15. Chương 15: Khiếp Sợ

Tác giả nhấn lại

Tin tức bất ngờ phá rối kế hoạch của Đinh Tiêu Tiểu.

Trong vòng một tháng, công việc của Đinh Tiêu Tiểu rất thuận lợi. Bản thân cô về nhà cũng bỏ công lên mạng tìm tư liệu về vẽ đồ họa, nhanh chóng tự học được rất nhiều.

Trong công việc trước giờ cô đều duy trì khoảng cách với Bùi Trạch Viễn, cho dù tình cờ có chút trao đổi đều rất thân nhiên, không nhiều lời. Cô thấy anh thật sự đối với mọi người đều bình tĩnh, hiền lành, cách nói chuyện mơ hồ có một khoảng cách khiến cho người khác không thể tiếp cận. Nhưng về mặt công việc, anh tuyệt đối là đáng tin cậy.

Lưu Tuấn Huy thật ra rất thường xuyên để ý tình hình của cô, thấy cô từ từ cũng nắm được mọi việc nên rất vui. Dù sao công ty cũng có nhiều người, ít nhất không cần lo cô trở thành một bình hoa di động.

Buổi tối, Đinh Tiêu Tiểu vẫn như thường lệ báo cho Điền Mật biết tình hình gần đây của cô. Điền Mật thấy cô có hứng thú với việc vẽ đồ họa nên có cảm giác không tệ, dù sao Đinh Tiêu Tiểu làm việc ở công ty mới cũng không chỉ có để ý đến Bùi Trạch Viễn, như thế Điền Mật cũng yên tâm.

Đinh Tiêu Tiểu còn cố ý hỏi Điền Mật, Phùng Lượng có liên hệ với cô hay không? Trong bụng cười thầm vì ngay hôm sau ngày đi hát Karaoke Tường Tường liền gọi điện thoại cho cô nói Phùng Lượng muốn tìm cách liên hệ với Điền Mật. Cô liền cho Doãn Quân Tường số điện thoại di động của A Mật. Cô đương nhiên tạo cơ hội cho bọn họ. Quả nhiên, Điền Mật ở đầu dây bên kia thậm chí oán có tiết lộ số điện thoại cho Phùng

Lượng. Gần đây mỗi ngày Điền Mật đều nhận được điện thoại của Phùng Lượng, cô thật thấy phiền muộn chết.

Đinh Tiêu Tiểu nghe cô nói như vậy, trong bụng thật vui thay cho Điền Mật, an ủi cô bảo Phùng Lượng là người rất được. Điền Mật nên thử đón nhận người ta còn không thì đã phụ lòng tốt của cô và Tường Tường. Điền Mật nghe xong trầm mặc một lúc, cuối cùng mới nói ra một câu không có hứng thú làm cho Đinh Tiêu Tiểu thật hết cách với cô.

Doãn Quân Tường vẫn thường gọi điện thoại đến rủ Đinh Tiêu Tiểu ra ngoài chơi nhưng gần đây cô đều ở nhà để nghiên cứu vẽ đồ họa. Cuộc sống của cô dạo này rất nghiêm túc, cô cũng dần dần thích ứng với cuộc sống như vậy.

Nếu hôm nay không có mẩu tin này, Đinh Tiêu Tiểu sẽ hưởng thụ cuộc sống như hiện tại, mỗi ngày học tập những điều mới lạ phong phú, cố gắng hoàn thành một ít nhiệm vụ đơn giản, còn có thể thưởng thức sự thần nhiên ôn hòa của Bùi Trạch Viễn, chậm rãi cùng anh vui đùa.

Nhưng hôm nay khi Đinh Tiêu Tiểu ở trong toilet, vô tình nghe được đồng nghiệp nữ bàn luận về Bùi Trạch Viễn. Cái tên mẫn cảm như thế, Đinh Tiêu Tiểu không nhịn được đồng tai lên nghe, tin tức của Bùi Trạch Viễn đương nhiên cô muốn chú ý.

Nghe được các cô ta bí mật bàn luận.

“Chị có nghe nói gì không?”

“Nghe chuyện gì?”

“Nghe nói dường như Bùi Trạch Viễn xin từ chức với Lưu tổng.”

Đinh Tiêu Tiểu nghe tin sét đánh như thế đương nhiên không thể chấp nhận được. Cô kiềm chế sự xúc động trong lòng, tiếp tục nghe các cô ta nói chuyện.

“Không thể nào. Sao lại thế được, anh ấy vẫn làm tốt lắm mà.”

“Dạ, em nghe Tiểu Lục nói. Cô ấy hôm đó đi vào đưa cho Lưu Tổng phong thư chuyển phát nhanh, thấy hai người bọn họ đang nói chuyện, trên bàn Lưu tổng còn có một phong thư từ chức.”

“Không thể nào, Bùi Trạch Viễn phải nghỉ à. Một anh chàng đẹp trai như thế lại phải nghỉ, thật sự là không có đạo lý.”

“Đúng vậy, anh ấy làm ở công ty cũng đã gần ba năm, Lưu tổng rất tín nhiệm anh ấy.”

“Vì sao anh ấy phải nghỉ? Làm việc không được thoải mái à?”

“Chuyện này không rõ lắm, nhưng nghe nói hình như bạn gái anh ấy muốn xuất ngoại, anh ấy muốn đi cùng cô ta hay sao ấy.”

“À, thì ra thế. Thật sự hâm mộ bạn gái anh ta, có thể có một người đàn ông tốt làm bạn.”

“Đúng vậy, đàn ông giống như Bùi Trạch Viễn thoát nhìn cũng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, làm chồng nhất định cũng rất tuyệt. Ồi, chúng ta không có cái phúc này.”

“Ồi... đúng vậy! Khi nào thì anh ấy đi?”

“Không biết, hiện tại chắc là đang xin visa, nếu thuận lợi không chừng một tháng nữa sẽ đi.”

“Ồi, chỉ có một tháng à, về sau không gặp được anh ấy, thật sự đáng tiếc.”

“Đúng vậy, thật tiếc, đàn ông tốt cứ như vậy mà bỏ đi.”

Hai cô gái nói xong mang theo vẻ thật tiếc nuối rời khỏi toilet.

Đinh Tiêu Tiểu còn lại bên trong, hoàn toàn ngây người. Anh muốn xuất ngoại, anh lại muốn xuất ngoại? Chuyện này hoàn toàn vượt qua dự kiến của cô.

Cô chậm rãi từ phòng trong đi ra, mở vòi nước, máy móc xả nước rửa tay. Ánh mắt ngơ ngác nhìn vào mình trong gương. Anh sao có thể đi ngay? Cô còn chưa bắt đầu chơi đùa, mà anh lại biến mất, rời khỏi tầm mắt của cô sao? Không thể, tuyệt đối không thể, Đinh Tiêu Tiêu vô thức lên tiếng.

Cho tới bây giờ cô không hề nghĩ đến, anh sẽ dùng cách này để rời khỏi. Cô đã dùng biết bao công sức để đến gần anh, còn cố ý đến làm ở công ty anh. Nhưng bây giờ anh lại vì Kiều Tú Viện kia mà rời khỏi, những công sức của cô không phải đều uổng phí sao? Cô cố gắng tiêu hóa tin này, anh thực sự không phải là rời đi, chính là các cô ta nghe nhầm. Không được, cô phải tìm được sự thật. Cô không muốn mình đoán lung tung đến phát điên. Cô quyết định trực tiếp đến hỏi Lưu Tuấn Huy.

Đinh Tiêu Tiêu gõ rồi mở cửa văn phòng Lưu Tuấn Huy, cô đi vào. Lưu Tuấn Huy vừa thấy cô liền mỉm cười, “Tiêu Tiêu, tìm anh có việc gì?”

Cô ngồi trên ghế ở trước bàn anh ta, bình tĩnh một chút do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

Lưu Tuấn Huy thấy cô không lên tiếng, nhíu mày lại lo lắng hỏi, “Tiêu Tiêu, có chuyện gì?”

“Lưu tổng, có chuyện này em muốn nhờ anh làm rõ, xin anh trả lời cho em.” Đinh Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm vào Lưu Tuấn Huy.

Lưu Tuấn Huy không rõ cô muốn hỏi gì nhưng nhìn thấy vẻ mặt Đinh Tiêu Tiêu nghiêm trọng, anh cũng không khỏi có chút khấn trương. “Muốn hỏi gì?”

Đinh Tiêu Tiêu hít một hơi, trực tiếp lên tiếng nói ra những nghi hoặc trong lòng cô không tỏ ra về gì cả, “Lưu tổng, Bùi Trạch Viễn có phải muốn từ chức hay không?”

Lưu Tuấn Huy kinh ngạc nhìn cô, hoàn toàn không ngờ Đinh Tiêu Tiêu nghiêm túc đi vào lại hỏi về vấn đề này. Không biết trả lời như thế nào, đành phải hỏi lại, “Làm sao em biết được?”

“Anh đừng thắc mắc làm sao em biết, chỉ cần nói cho em biết phải vậy không?” Đinh Tiêu Tiêu có chút nóng nảy.

Lưu Tuấn Huy hơi do dự, chuyện này còn chưa quyết định, nói với cô làm sao đây, “Ừ, Bùi Trạch Viễn có ý này nhưng anh còn chưa đáp ứng.”

“Có phải anh ấy muốn xuất ngoại không?” Đinh Tiêu Tiêu quyết định đem những nghi hoặc trong lòng ra hỏi một lần cho rõ ràng.

“Chuyện này..” Lưu Tuấn Huy càng nghi ngờ, “Tiêu Tiêu, em... chuyện này...?” Anh ta không hiểu cô sao lại đột nhiên quan tâm đến chuyện của Bùi Trạch Viễn.

“Lưu tổng, nói cho em biết, anh ấy muốn xuất ngoại phải không?” Đinh Tiêu Tiêu biết anh ta đang thắc mắc nhưng giờ phút này những nghi vấn trong lòng cô rất cần giải đáp.

“Ừ, cậu ấy nói là xuất ngoại cùng bạn gái.” Lưu Tuấn Huy tuy không biết Đinh Tiêu Tiêu vì biết hết mọi chuyện nhưng anh cũng không muốn gạt cô. Dù sao nếu đã như vậy rồi thì sớm muộn gì cũng biết.

Tim Đinh Tiêu Tiêu bỗng nhiên siết lại, kết quả đã chứng minh là thật làm cô thật đau lòng. Anh thật sự phải đi, thật là vì cô gái kia mà ra đi.

Lưu Tuấn Huy nhìn Đinh Tiêu Tiêu không nói được lời nào, vẻ mặt nghiêm trọng ngồi trước mặt mình. Anh nhẹ giọng quan tâm, “Tiêu Tiêu, em không sao chứ? Em... sao đột nhiên lại hỏi chuyện của Bùi Trạch Viễn?”

“Em...” Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên á khẩu không trả lời được, không biết phải nói như thế nào, trong lòng rối như tơ vò. Bảo cô nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói cô vào làm ở công ty này hoàn toàn vì Bùi Trạch Viễn?

Lưu Tuấn Huy nhìn cô nói không ra lời đành phải an ủi, “Nếu Trạch Viễn đi thì nhanh nhất cũng phải một tháng, nếu em sợ không có người hướng dẫn em, anh có thể sắp xếp đồng nghiệp khác chỉ bảo em.”

Đinh Tiêu Tiêu cười khổ khẽ lay động khóe miệng, cô quan tâm ai đến hướng dẫn cô sao. Cô bây giờ hoàn toàn không để ý đến chuyện đó, giờ phút này trong đầu cô đều hiện lên câu nói “Anh ta muốn đi.” Tin này làm cho cô bị vây hãm trong nỗi sợ hãi, thật lâu không thể hồi phục.

Đinh Tiêu Tiêu đứng dậy, cười xin lỗi chào tạm biệt Lưu Tuấn Huy, chậm rãi ra khỏi văn phòng. Cô từ từ đi vào phòng kỹ thuật, ánh mắt nhìn về phía Bùi Trạch Viễn, anh vẫn cắm đầu vào phía sau màn hình máy tính chăm chú làm việc. Cô lướt qua người anh, chậm rãi ngồi vào vị trí của mình. Ánh mắt yên lặng nhìn theo bóng dáng của anh, trong lòng vẫn bị mẩu tin kia chiếm cứ. Nghĩ đến bóng hình hàng ngày đều có thể nhìn thấy lập tức biến mất khỏi mắt cô, trong lòng dần dâng lên một nỗi sợ hãi, anh sao có thể đi? Anh đi rồi thử nghiệm của cô như thế nào đây? Cô đã hao tốn nhiều tâm tư để chuẩn bị như thế, trăm lần tính vạn lần tính lại không tính đến anh muốn xuất ngoại.

Tâm tình Đinh Tiêu Tiêu cứ như vậy mà ngơ ngẩn cả buổi chiều, ngay cả Cao Quân đến chào hỏi cô, cô đều xa cách, có vẻ không có tinh thần.

Hết giờ làm, Đinh Tiêu Tiêu ngơ ngẩn theo Bùi Trạch Viễn ra khỏi công ty, cùng nhau đứng trước cửa chờ thang máy. Các bạn đồng nghiệp đều đang nói chuyện phiếm, lòng cô đang phức tạp nên chỉ chăm chú nhìn vào thang máy.

Vào thang máy, người có vẻ nhiều, Đinh Tiêu Tiêu cố gắng đi vào phía trong. Không biết vô tình hay cố ý mà Đinh Tiêu Tiêu bị dồn vào phía trong tường đứng bên cạnh Bùi Trạch Viễn. Bùi Trạch Viễn thấy cô bên cạnh, vẫn là nụ cười như thường lệ, im lặng đứng kế bên.

Thang máy chậm rãi đi xuống, trong không gian chật chội, hiển nhiên hơi thiếu khí.

Đinh Tiêu Tiêu đứng ở cuối cùng, có thể nhìn thấy đầu của người phía trước, cô khẽ quay mặt nhìn chăm chú vào Bùi Trạch Viễn bên cạnh. Cô nhìn chăm chú vào mặt anh thật lâu, giờ phút này anh lại càng có vẻ đẹp trai, trong lòng cô cứ vì mẩu tin buổi chiều mà không thể bình tĩnh được. Cô cứ không kiêng nể gì mà nhìn anh ở bên cạnh.

Qua khóe mắt, Bùi Trạch Viễn có thể thoáng thấy Đinh Tiêu Tiêu đang nhìn chăm chăm vào mình, cảm giác có ánh mắt bỏng rát hướng về mình. Anh lễ phép quay mặt qua, ánh mắt như muốn hỏi Đinh Tiêu Tiêu có phải cô có chuyện muốn hỏi anh không? Nhưng Đinh Tiêu Tiêu không lên tiếng, khi bắt gặp ánh mắt của anh, cô càng nhìn thẳng như hòa nhập vào mắt anh. Biểu hiện của cô giống như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không lên tiếng.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng mỉm cười với cô, quay mặt lại tiếp tục nhìn về phía trước. Trong lòng anh có chút buồn bực, ánh mắt trực tiếp như của Đinh Tiêu Tiêu làm cho anh cảm thấy áp lực. Anh không biết cô muốn gì, gần đây quả thực anh cố ý duy trì khoảng cách với cô. Mà trong công ty cô cũng không có nói sự thật là nhà bọn họ ở gần nhau, như thế cũng rất hợp ý anh. Anh không mong người trong công ty đoán lung tung. Có lẽ cô cũng không muốn bị những người khác biết được.

Mấy hôm nay thấy trong công ty không chỉ đồng nghiệp nam ở bộ phận kỹ thuật, thậm chí cả bộ phận bán hàng bất kể độc thân hay không đều rất hứng thú với Đinh Tiêu Tiêu. Chỉ cần có cơ hội sẽ đến bên bàn của cô hỏi han ân cần, tích cực chỉ dẫn. Thật ra anh đều biết hết, trong lòng cảm thấy rất bình thường. Đinh Tiêu Tiêu là một cô gái quyến rũ như vậy, cho dù cô vẫn cố ra vẻ dễ thương thanh khiết nhưng cũng tràn đầy vẻ hấp dẫn tự nhiên làm cho phái nam kim lòng không được muốn đến gần. Anh biết rõ, cho nên anh cố ý duy trì khoảng cách. Quan hệ đồng nghiệp giữa hai người bọn họ làm cho anh thấy an tâm.

Cho đến khi ra khỏi thang máy, ánh mắt Đinh Tiêu Tiêu vẫn không rời khỏi người anh. Trong lòng cô đang cân nhắc, nếu anh đi rồi tất cả những việc cô làm còn có ý nghĩa gì. Đi theo anh đến trạm xe bus, hai người đứng cùng một chỗ chờ xe. Bùi Trạch Viễn thấy cô vẫn đi theo nhưng không nói chuyện, trong lòng cười khẽ trở lại bình thường. Bọn họ cùng đường, đương nhiên cùng nhau đi xe về nhà.

Lên xe, Bùi Trạch Viễn đi thẳng ra phía sau. Anh thoáng thấy ở phía sau đều có người ngồi, chỉ còn hàng ghế thứ hai từ dưới lên là có hai chỗ song song. Bùi Trạch Viễn do dự không biết Đinh Tiêu Tiêu đi sát phía sau có muốn vào ngồi trước hay không. Anh quay đầu lại nhìn cô, mặt cô không chút thay đổi nhìn lướt qua anh sau đó ngồi vào vị trí phía trong, tiếp theo Bùi Trạch Viễn ngồi ở bên cạnh cô.

Xe bus chậm rãi khởi động, tiến về phía trước.

Bên trong xe đang phát chương trình tivi, Đinh Tiêu Tiêu ngồi ở dưới, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước vào màn hình. Bùi Trạch Viễn tưởng cô có tâm sự, vẻ mặt thực nghiêm trọng nên cũng không muốn quấy rầy cô, im lặng nhìn về phía màn hình.

Sự trầm mặc giữa hai người lắng lặng tản ra. Ngay khi anh nghĩ bọn họ cứ như vậy bình an vô sự về đến nhà thì bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Đinh Tiêu Tiểu, nghe có chút sâu trầm. Cảm xúc của cô xuống thấp, “Nghe nói anh muốn từ chức?” Đinh Tiêu Tiểu rốt cục nhìn không được, lời nói này từ trưa đến giờ cô vẫn muốn hỏi anh.

Bùi Trạch Viễn ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt thoáng kinh ngạc, cô làm sao biết được? Anh hơi run một chút nhưng rất nhanh hồi phục mỉm cười, “Ừ, có ý định này.”

“Muốn xuất ngoại?” Cô cũng không buông tha anh, nếu đã lên tiếng hỏi thì phải hỏi cho rõ ràng, cô không cần biết anh nghĩ thế nào?

Lần này vẻ khiếp sợ trên mặt Bùi Trạch Viễn càng rõ ràng hơn, không có vẻ che dấu cảm xúc như mọi khi. Anh rất lạ lùng, cô gái này làm sao biết được? Chẳng lẽ Lưu Tuấn Huy nói cho cô biết?

Thật lâu, anh mới nói, giọng nói nhẹ nhàng có chút bình tĩnh, “Ừ, định xuất ngoại.”

Đinh Tiêu Tiểu nhìn thẳng vào mặt anh, khuôn mặt kia đang mỉm cười, có phải là đang nghĩ đến Kiều Tú Việ, nghĩ đến lúc có thể cùng cô ta ra nước ngoài, cùng bay nhảy cho nên mới mỉm cười hạnh phúc như vậy.

“Đi cùng bạn gái?” Đinh Tiêu Tiểu cười lạnh, cảm giác như mình là một kẻ ngốc, cứ nghĩ mình là người nắm hết mọi việc trong tay, nào ngờ anh hoàn toàn thoát khỏi kế hoạch của cô. Cảm giác thất bại này làm cho cô thẹn quá hóa giận. Anh thật sự là đáng giận, cô thực hiện kế hoạch quá chậm, anh lại ném cho cô một tin vui ngoài ý muốn như thế.

Bùi Trạch Viễn nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, câu hỏi của cô càng ngày càng riêng tư. Bất kể cô biết được tin tức còn chưa công bố này từ ai, nhưng cô thẳng thắn hỏi anh như vậy làm cho anh thấy bất an, do dự không biết nên trả lời cô thế nào.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn thấy anh lộ vẻ do dự, trong lòng cười khê, “Không phải sao? Nghe nói là vì cô ấy nên mới xuất ngoại.” Tình yêu vĩ đại như vậy cũng đáng lấy ra khoe một chút chứ? Lại còn ở đây giả vờ.

Bùi Trạch Viễn nhìn vào mắt cô, anh đương nhiên thấy được một tia oán giận, cô đang giận, vì sao? Anh không thể hiểu được nhưng biết cô đang chờ câu trả lời của anh. Bùi Trạch Viễn vẫn tinh thần ổn định, bình tĩnh trả lời, “Là cô ấy muốn xuất ngoại.” Tuy không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô, nhưng ý cũng muốn nói với cô là anh cùng cô ấy xuất ngoại.

Cuối cùng cũng xác nhận được tin tức từ chính anh làm cho cô cảm thấy khốn khổ. Chính mình không phải đã sớm biết sao, vì sao còn phải đích thân đi kiểm chứng, ngốc đến nỗi nghĩ anh sẽ nói cho cô biết tất cả là tin đồn sao? Anh không phải cùng cô ta xuất ngoại sao?

Đừng bắt ngờ, người ta vì tình yêu không màng đến sự nghiệp trong lòng nhất định là vô cùng vui vẻ. Đinh Tiêu Tiểu quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận buồn bực. Bùi Trạch Viễn thấy cô chuyển hướng ra cửa sổ không hề để ý đến anh, liền cười nhẹ, cô đang tức giận. Anh đã trả lời những gì cô muốn biết, sao cô lại có biểu hiện giống như tức giận, ôi không nên nghĩ nhiều như thế, có lẽ hôm nay cô không được vui.

Hai người cứ duy trì sự im lặng như vậy, cho đến khi tự ai về nhà nấy không nói thêm câu nào nữa.

16. Chương 16: Sự Tĩnh Lặng

Lời nhắn của tác giả

Một người đàn ông vô dục vô cầu như thế (*không có ham muốn, không có tham vọng), lại càng làm cho Đinh Tiêu Tiểu hiểu kỳ.

Bùi Trạch Viễn về tới căn nhà thoải mái của mình, nơi này có sự yên tĩnh mà anh cần. Nắm tay cầm máy tính kê đặt trên tủ âm tường đóng cánh cửa lại, thay dép, bỏ giày da vào tủ giày, mới đi vào trong phòng.

Anh đi thẳng vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt. Mỗi ngày vào nhà việc đầu tiên anh làm là rửa mặt. Từ trước đến nay đều yêu thích cảm giác trên mặt khô mát, không hy vọng bụi bặm bên ngoài vẫn dính trên mặt, vô cùng hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái, sạch sẽ này.

Anh đi tới phòng bếp, cắm ấm điện đun nước sôi. Sau đó đi đến đại sảnh, mở nhạc, âm nhạc du dương chậm rãi từ trong máy phát nhạc đi ra, anh thích nghe các bài hát trữ tình tiếng Anh.

Đi tới cửa đặt tay lấy máy tính, đặt ở trên bàn làm việc, mở ra, khởi động máy tính. Vào buổi tối mỗi ngày, anh đều tiếp tục làm việc, không cần thời gian đi ra ngoài, làm việc chính là người bạn tốt nhất.

Chỉ chốc lát, ấm điện đã sôi. Anh đi qua, gỡ phích cắm xuống. Từ trong tủ bếp lấy ra một hộp trà, đổ một ít lá trà vào ấm trà, đổ non nửa nước sôi, để cho nó ngâm một lúc, thường thì nước trà đầu tiên là phải đổ đi.

Anh đi qua, đem nồi nhỏ đặt lên bếp, đổ một ít nước sôi vào. Buổi tối anh sẽ ở nhà nấu ăn, tuy rằng không thích quá phiền phức, thế nhưng, anh không thích ra ngoài ăn. Cho nên, ở nhà sẽ thường chuẩn bị một ít đồ ăn liền. Tối nay, anh dự định ăn mì ống.

Đun nước một chút lại sôi rồi. Anh đem mì ống bỏ vào, đóng nắp nồi lại. Sau đó đi qua, đổ nước trong ấm trà đi, lại thêm vào nước sôi, đảo đảo đầy ấm, nhìn lá trà ở bên trong chậm rãi bốc lên.

Anh bưng ấm, cầm chén trà đi về phía bàn làm việc, đặt ở phía trên. Rót cho mình một chén trà, hơi nóng chậm rãi từ trong chén bốc lên.

Trong phòng an tĩnh khiến người ta rất thoải mái, âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi làm cho gian phòng thêm một ít sức sống.

Bùi Trạch Viễn ngồi trước máy tính, xem lướt qua tin tức online. Nhìn hình ảnh bên trên, ánh mắt chậm rãi có chút say sưa.

Anh lại nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Đinh Tiêu Tiêu, trong lòng cũng có chút lý quái. Cô sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với mình đây? Từ lúc cô vào công ty tới nay, anh vẫn lo lắng quan hệ hàng xóm của bọn họ sẽ ảnh hưởng mọi thứ. Thế nhưng, cô vẫn không có chủ động nói chuyện, làm cho anh yên tâm. Anh thích công tư phân minh, ở nơi công cộng, trước sau đều nghĩ không để chuyện cá nhân riêng tư xuất hiện thì tiện hơn.

Thế nhưng, ngày hôm nay cô nói, lại khiến anh có chút nghi hoặc, cô hỏi vì sao lại như vậy? Có phải là mọi người trong công ty đều có câu hỏi này, cô chỉ là tương đối thẳng tính, nói ra nghi vấn của mọi người.

Anh cười khẽ lắc đầu, nhớ tới tuần trước anh em Kiều Tú Viện đến nhà ăn cơm cùng cha mẹ anh.

Bùi gia cùng Kiều gia có quan hệ thân thiết nhiều đời, anh em Kiều gia là cha mẹ nhìn lớn lên, đều là cực kỳ quen thuộc. Hơn nữa bởi vì bản thân không có anh chị em gì, mẹ lại đặc biệt thích con gái, cho nên thích Tú Viện, vẫn đối xử với cô như con gái mình.

Hôm đó, cha mẹ anh vừa nhìn thấy anh em nhà họ Kiều thì vô cùng vui vẻ.

“Tú Viện à, lâu như vậy cũng không tới ăn cơm cùng dì, thật là làm dì nhớ quá.” Bùi mẹ – Lưu Phương Hoa, vừa nhìn thì biết là người đàn bà ôn nhu dịu dàng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, trên mặt mỉm cười kéo Tú Viện ôm nhẹ lấy. Tú Viện cười khẽ, “Dì, cháu cũng nhớ dì à.”

Bùi ba – Bùi Cẩm Chương, một người cha thoát nhìn có chút nghiêm nghị, thấy anh em Kiều gia cũng lộ ra nụ cười hiếm thấy, vỗ vỗ lên vai anh trai của Kiều Tú Viện – Kiều Ngôn Sơ, “Ngôn Sơ, các cháu thực sự là lâu rồi không có tới.”

Kiều Ngôn Sơ cùng với Bùi Trạch Viễn tuổi tác xấp xỉ, có phong cách giống Bùi Trạch Viễn, nhưng so với Bùi Trạch Viễn càng rực sáng hơn. Anh lộ ra dáng vẻ tươi cười ngập nắng, “Bác trai, chúng con cũng muốn thường đến gặp các bác, đều là do Trạch Viễn nói bận công tác.”

Bùi Cẩm Chương nhìn về phía con trai mình, khẽ gật đầu. Ông hiểu rõ Trạch Viễn, anh luôn luôn đặt công việc lên đầu, nhưng cũng không quên thường xuyên về nhà với bọn họ.

“Được rồi, để bọn trẻ ngồi vào đi, đứng hết cả làm cái gì?” Lưu Phương Hoa lôi kéo Tú Viện, dẫn bọn họ ngồi vào trước bàn ăn. Bà biết bọn họ sẽ đến, đã sớm chuẩn bị một bàn ăn lớn và thịnh soạn.

Tất cả mọi người đều ngồi vào, Bùi Trạch Viễn kéo cái ghế lại cho Tú Viện, để cô ngồi xong, mới ngồi vào chỗ đối diện với cô.

Lưu Phương Hoa nhìn người con trai ưu tú, trong ánh mắt cũng hài lòng nổi lên ngập tràn ý cười, bọn chúng đúng là rất xứng đôi.

Mọi người vừa dùng cơm, vừa nói chuyện nhà. Vô tình, lại nhắc tới việc Tú Viện xuất ngoại.

“Tú Viện, nghe nói, cháu đã xin được trường học rồi, Là trường đại học nào?” Lưu Phương Hoa nhìn Tú Viện, hiền lành hỏi.

“Đại học Manchester Anh quốc.” Tú Viện dịu dàng trả lời, nói xong ánh mắt còn nhìn thoáng qua Bùi Trạch Viễn ở phía đối diện.

Lưu Phương Hoa vừa nghe xong, hài lòng tán thưởng, “Tú Viện nhất định là có khả năng. Viễn nhi, con bên này cũng nên chuẩn bị một chút đi, đến lúc đó đi cùng Tú Viện.”

Bùi Trạch Viễn mỉm cười cúi đầu, khẽ gật nhẹ. Tuy rằng, đây là việc đã sớm định sẵn rồi. Tú Viện muốn xuất ngoại, là kế hoạch ngay từ khi cô còn học cấp ba, một năm nay anh luôn cùng cô ôn tập thi cử. Quả nhiên, thành tích IELTS của cô rất tốt, đạt được yêu cầu 7.0. Gần đây một mực giúp cô chọn trường học, cuối cùng cô chọn trường đại học Manchester của Anh. Bởi vì nơi này có chuyên ngành máy tính nổi tiếng, bản thân cô trúng tuyển vào chuyên ngành tài chính. Cô mong muốn Bùi Trạch Viễn ở bên đó cũng có thể học ngành mà mình cảm thấy hứng thú.

Kiều Tú Viện nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Bùi Trạch Viễn, trong lòng có một chút lo lắng. Cô cảm thấy Trạch Viễn ca hình như không nghĩ muốn ra nước ngoài, thế nhưng, khi cô nói muốn anh đi cùng, anh cũng không có phản đối, vậy chắc là anh nguyện ý đi rồi.

“Đúng vậy, Viễn nhi, con chuẩn bị một chút đi, không làm ở công ty đó nữa, nói với người ta sớm một chút, không để đến lúc đó khiến cho người ta bối rối.” Bùi Cẩm Chương cũng tán thành nói. Ông nghĩ Viễn nhi hẳn là có cơ hội phát triển rất tốt, vì sao lại phải ở lại một công ty nhỏ, thực sự là lãng phí nhân tài rồi.

“Được, con hiểu mà.” Bùi Trạch Viễn nhẹ gật đầu, những chấn động mơ hồ hiện lên trong mắt bị che giấu như mọi khi.

Kiều Ngôn mới nhìn bọn họ nói chuyện, ở bên cạnh cười khẽ chen vào nói, “Trạch Viễn, công ty coi trọng con như vậy, sẽ cho con đi sao?” Ánh mắt ám chỉ nhìn về phía Bùi Trạch Viễn.

Bùi Trạch Viễn hiểu ý cười khẽ, “Hẳn là không có nhiều trở ngại, ngày mai con cùng sếp tổng nói thử xem.” An ủi nghi ngờ của mẹ cùng Tú Viện

Quả nhiên, hai người nghe anh bằng lòng từ chức, đều thở dài một hơi, hài lòng nở nụ cười. Lưu Phương Hoa hài lòng nhìn về phía Tú Viện, “Như vậy bác an tâm, có Viễn nhi đi cùng, Tú Viện sẽ ổn thôi.”

Mọi người tiếp tục vui vẻ dùng cơm, nói chuyện một ít về tình hình gần đây của hai nhà.

Bùi Trạch Viễn vui vẻ tham gia, thế nhưng, thỉnh thoảng đôi mắt cụp xuống lại lộ ra một tia khác thường, việc này là bọn họ mong muốn, chỉ cần bọn họ vui vẻ thì tốt rồi.

Phòng bếp truyền ra tiếng nước chảy, kéo mạch suy nghĩ của Bùi Trạch Viễn trở về. Anh đi tới, mở nắp, tắt lửa, bỏ mì lên, đặt vào trong bát, sau đó cho nước sốt, trộn đều lên, một bát mì ống thơm ngào ngạt liền hiện ra trước mắt.

Anh ngồi ở trước bàn ăn, chậm rãi hưởng thụ bữa tối của mình.

Bùi Trạch Viễn, chưa từng có ý nghĩ ngộ nghĩnh với cha mẹ, cho dù trong lòng anh cũng không phải rất muốn ra nước ngoài, nhưng anh lại không để cho bọn họ biết.

Anh vẫn là một người vô dục vô cầu (*không có ham muốn, không có yêu cầu), có thói quen tự giấu diếm bản thân mình. Anh quá mức quen thói tiếp nhận yêu cầu của người khác, rất ít cự tuyệt, bởi vì rất dễ

dàng có thể làm được, chưa bao giờ nghĩ đến yêu cầu của người khác sẽ làm anh cảm thấy khó xử. Nguyên nhân chính là vì vô dục vô cầu, mới không có cự tuyệt. Ba mẹ rất thích Viện, bọn họ thuận theo, hợp cùng một chỗ. Tú Viện rất ỷ lại anh, mà anh cũng có thói quen chăm sóc cô, anh cũng không cần tình cảm rung động quá mức mãnh liệt. Sự ảm áp giản dị của bọn họ lúc này làm cho anh rất thoải mái. Đồng nghiệp tin tưởng vào năng lực của anh, anh vui vẻ tiếp nhận, nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Anh có thói quen để những việc này chủ động đến gần mình, mà cho tới bây giờ không muốn đi nắm giữ cái gì. Rất nhiều việc, nếu như cầu không được sẽ không cưỡng cầu nữa, những việc này có thể bỏ được, vì đều cho rằng theo lý thường việc phải tới sẽ tới, cần gì phải cố sức lưu lại cái gì.

Mà anh thật sự hưởng thụ loại nội tâm yên ổn này, bình tĩnh làm cho anh cảm thấy an tâm, cũng cảm thấy được an toàn. Anh có thói quen lười biếng, không đi suy nghĩ sâu xa xem còn có gì chính bản thân mình thật sự cần không. Hiện tại không phải tốt sao? Tất cả của anh đều là bọn họ cho, mà sự ôn hòa tiếp nhận của anh biểu hiện ra ngoài cũng là điều bọn họ muốn thấy. Trong lòng anh bình an, bọn họ cũng yên tâm.

Thế nhưng, gần đây trong trái tim bình tĩnh như nước hồ thu, thỉnh thoảng lại nổi lên từng đợt rung động. Từ khi người con gái kia, người con gái tên Đinh Tiêu Tiêu tiếp cận bên cạnh anh, thế giới của anh có một ít gợn sóng nho nhỏ. Thỉnh thoảng nhớ tới lúc gặp mặt ban đầu, một người con gái đường hoàng như vậy, chính là sẽ làm cho anh nhớ tới, khẽ cười nhẹ, người con gái này quá nồng nhiệt rồi, làm cho người ta dao động mãnh liệt rồi lại thường biểu hiện ra một loại khả ái đáng yêu. Mỗi lần nhớ tới cô, anh sẽ nói với chính mình, cô chỉ là một người khách qua đường bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống của anh. Ánh mắt quá mức rực sáng của cô không thích hợp với cuộc sống của anh, một ít kinh ngạc của anh đối với cô cũng từ từ quen dần, người con gái như vậy hẳn là xinh đẹp, bởi vì cô xinh đẹp, tự tin, còn có tinh thần phấn chấn như vậy, đây là vẻ đẹp đáng giá huyền diệu của cô. Anh chỉ cần dùng tâm tình của một người đứng xem với cô, thì suy nghĩ trong lòng sẽ bình tĩnh nhiều hơn. Đây chính là điều anh muốn!

Xuất ngoại thì xuất ngoại, ra nước ngoài cũng có thể tiếp tục học tập một vài thứ. Tuy là sẽ làm một ít nỗ lực của anh bị uổng phí, thế nhưng, không sao cả, mất đi vài thứ này, chỉ cần tất cả mọi người đều hài lòng thì tốt rồi. Nhớ tới bộ dạng tươi cười hài lòng khi nhìn thấy Tú Viện của mẹ, mát mát trong lòng cũng dần phai nhạt. Mẹ là người anh tôn trọng nhất, anh mong muốn mỗi ngày mẹ đều có thể vui vẻ như thế.

Bùi Trạch Viễn lại lần nữa dám chắc quyết định của mình là chính xác, đưa Tú Viện đi nước ngoài, một lần nữa bắt đầu một loại đời sống sinh hoạt khác.

17. Chương 17: Lợi Dụng

Tác giả nhấn lại

Tiêu Tiêu xuất chiêu, Bùi Trạch Viễn chờ tiếp chiêu đi.

Đinh Tiêu Tiêu về nhà, vẫn cảm thấy khó chịu, rầu rĩ. Túi xách quăng tùy tiện trên sofa, cả người cũng buồn bực nằm lên trên nghĩ về tin tức Bùi Trạch Viễn muốn xuất ngoại. Thật phiền, thật phiền, càng nghĩ càng làm cho cô tức giận.

Cô ngồi dậy gọi điện thoại cho Điền Mật, “A Mật, mình rất buồn bực nha!”

“Sao vậy? Tiêu Tiêu, có chuyện gì?” Giọng nói rầu rĩ của Đinh Tiêu Tiêu làm cho Điền Mật giật mình, làm sao bỗng nhiên trở nên chán nản thế.

“A Mật, chơi không vui rồi, thật bực! Anh ta lại muốn xuất ngoại!” Đinh Tiêu Tiêu giận dữ, bây giờ chỉ có thể tâm sự cùng Điền Mật, buồn bực trong lòng chỉ có A Mật chia sẻ.

“Ai?” Điền Mật có chút không hiểu, “Ai muốn xuất ngoại?”

“Bùi Trạch Viễn! Tên đáng chết kia, anh ta muốn cùng bạn gái xuất ngoại, hơn nữa muốn đi gấp vào tháng sau.” Đinh Tiêu Tiêu trong lòng thật sự phiền muốn chết, thế thì thử nghiệm của cô làm sao tiếp tục đây?

Cô đã bỏ ra nhiều công sức như vậy.

“Bùi Trạch Viễn?” Điền Mật rốt cục hiểu được, gần đây làm cho Đinh Tiêu Tiểu tâm tình dao động cũng chỉ có anh chàng này. “Sao có thể như thế, không phải cậu đã vào làm ở công ty bọn họ rồi sao?”

“Đúng vậy, cho nên mình mới thấy bức. Thật không có ý nghĩa, mình còn chưa bắt đầu, anh ta lại chạy?” Càng nghĩ càng giận, anh chàng này thật khiến cô tức chết.

“Tiêu Tiểu, mình thấy lần này cậu đã phải gậy sắt rồi.” Điền Mật ở đầu dây bên kia cười khế, Đinh Tiêu Tiểu đã khổ tâm an bài mọi chuyện đương nhiên sẽ rất nóng lòng.

“Thật bức mình.” Đinh Tiêu Tiểu nghe Điền Mật cười mình, trong lòng lại càng tức, đúng vậy cảm giác giống như là bị anh ta đùa giỡn. “Mình mặc kệ, A Mật cậu phải giúp mình nghĩ cách nào có thể ngăn cản anh ta xuất ngoại? Bằng không, mình lần này thật sự là mệt chết.”

Điền Mật cười nhẹ, không biết làm dịu cơn giận của Đinh Tiêu Tiểu thế nào đành phải khuyên cô, “Tiêu Tiểu, quên đi, nói không chừng ông trời cảm thấy thử nghiệm của cậu lần này quá đáng nên mới làm cho cậu dừng tay. Kỳ thật như vậy cũng tốt, cậu cũng không nên hao tổn tinh thần nhiều như vậy.”

“Sao có thể được? Mình đã chắc chắn mọi việc mới bắt đầu, sao có thể nói ngừng là ngừng, tuyệt đối không được.” Đinh Tiêu Tiểu liền không chịu, hơn nữa nghĩ đến Bùi Trạch Viễn đối với cô lãnh đạm từ đầu đến cuối, càng làm cho cô cảm thấy mất mặt. Nói gì đến việc quyến rũ anh ấy, bây giờ ngay cả cơ hội nói chuyện lại càng hiếm. “Hừ, mình nhất định sẽ làm Bùi Trạch Viễn sáng mắt ra.”

“Tiêu Tiểu, cậu đừng giận. Người ta đã xuất ngoại, cậu còn muốn thế nào? Không lẽ trước khi anh ta đi lại lừa anh ta lên giường, chuyện này quá hoang đường.” Điền Mật không nhịn được muốn xóa bỏ ý nghĩ này trong đầu của Tiêu Tiểu, cố chấp quá là không tốt.

“Ấy, mình không dễ dàng bỏ qua anh ta đâu! Đàn ông như vậy không cần thân thể cũng có thể quyến rũ được, mình chưa ra tay thôi. Nhưng thật đau đầu là anh ta lại muốn đi, rất không có ý nghĩa.” Đinh Tiêu Tiểu vẫn cố chấp, anh ta đáng giá gì để cô hy sinh lớn như vậy? Nhưng cũng chỉ là một người đàn ông, cô không tin mình ra tay mà có thể thoát được.

“Đúng vậy, anh ta nhất định muốn đi, cậu muốn giữ cũng giữ không được.” Điền Mật nói ra sự thật, đây mới là điểm mấu chốt.

Đinh Tiêu Tiểu ngẫm lại cũng đúng, mình ở đây tức giận có ích lợi gì? Nhất định phải nghĩ biện pháp mới được, bằng không sẽ làm cho mình tức ói máu luôn. Cô gác điện thoại, đau đầu không nghĩ ra cách gì chỉ có thể rầu rĩ từ tối đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Tiêu Tiểu suýt chút nữa ngủ quên. Vội vã chạy đến công ty, vừa đi vào phòng kỹ thuật thấy Bùi Trạch Viễn sớm đã ổn định chỗ ngồi trong lòng liền cảm thấy cơn tức giận trào dâng. Hừ, anh ta hại mình một đêm buồn bức, ngược lại anh ta tinh thần sáng khoái.

Đinh Tiêu Tiểu rầu rĩ ngồi vào vị trí, mở máy tính hậm hực gõ mật mã vào bàn phím, tiếng lách tách vang lên làm mọi người phải để ý, xem ra người đẹp họ Đinh hôm nay có chuyện không vui.

Mọi người đều bận rộn, Tiểu Lục bỗng nhiên đi vào gọi Tiêu Tiểu bảo Lưu tổng tìm cô. Đinh Tiêu Tiểu lạnh lùng đi ra vào văn phòng Lưu tổng.

Lưu Tuấn Huy vừa thấy cô đi vào liền cười mời cô sang ngồi. Đinh Tiêu Tiểu ngồi trước bàn làm việc, nhìn Lưu Tuấn Huy thắc mắc anh tìm cô có chuyện gì.

Lưu Tuấn Huy thấy Đinh Tiêu Tiểu như có vẻ không vui rầu rĩ, nhẹ giọng quan tâm, “Tiêu Tiểu, sao vậy? Ai làm cho em không vui? Sáng sớm vậy mà đã tức giận.”

Đinh Tiêu Tiểu miễn cưỡng nở một nụ cười, “Không có.” Cô nghĩ nếu có nói anh cũng không hiểu.

Lưu Tuấn Huy ngượng ngừng cười, quyết định nói thẳng vào chủ đề chính, “Tiêu Tiểu, vào công ty đã hơn một tháng, cảm thấy quen chưa?”

“Rất tốt.” Đinh Tiêu Tiểu thản nhiên nói nhưng trong lòng có chút lơ đãng.

“Ừ đúng, Tiêu Tiêu thông minh như vậy, chắc chắn thích ứng rất nhanh.” Lưu Tuấn Huy không quên khích lệ cô một chút.

Đinh Tiêu Tiêu nhướn mày, không nói gì.

“Tiêu Tiêu, à...” Lưu Tuấn Huy đang tìm cách nào để nói chuyện cho thật thoải mái, “Dạo trước anh có đề cập với Đinh tổng một hạng mục hợp tác, em có biết không?”

Đinh Tiêu Tiêu không tỏ thái độ gì chờ anh nói tiếp, tuy cô biết hạng mục này là gì.

Lưu Tuấn Huy thấy Đinh Tiêu Tiêu thản nhiên không lên tiếng đành phải kiên trì nói. “Hạng mục này nằm trước anh đã đề cập với Đinh tổng, là giúp Liên Viễn thiết lập một hệ thống mạng điện tử.”

“À,” Đinh Tiêu Tiêu miễn cưỡng nói theo.

“Vậy em có nghe nói ý của Bố em về chuyện này thế nào không?” Lưu Tuấn Huy càng thể hiện vẻ khẩn trương.

“Bố em rất ít cùng em nói chuyện công việc.” Đinh Tiêu Tiêu quả là ăn ngay nói thẳng.

“Ừ,” Lưu Tuấn Huy gật đầu, “Em bây giờ đã vào công ty làm, cũng biết rõ quy mô của chúng ta. Em xem, công ty chúng ta chuyên nghiệp như vậy, triển khai một hạng mục như vậy tuyệt đối không thành vấn đề. Em có thể cùng Đinh tổng nói một tiếng giúp bọn anh được không?”

“Chuyện này em không chắc.” Đinh Tiêu Tiêu nhẹ lắc đầu, chuyện này cô có thể không xen vào được.

“Không phải là muốn em nhất định bắt Đinh tổng nhận lời, mà là hy vọng em có thể giới thiệu quy mô của công ty chúng ta với Đinh tổng. Em xem nhân viên công ty chúng ta đều rất chuyên nghiệp, hơn nữa có Trạch Viễn là nhân tài, nhất định là không có vấn đề gì. Chỉ hy vọng ông ấy cho công ty chúng ta một cơ hội.” Lưu Tuấn Huy vội vàng khẩn thiết nói.

Đinh Tiêu Tiêu nghe đến tên Bùi Trạch Viễn, trong mắt có một tia sáng nhảy nhót, anh ấy không phải muốn đi sao? Còn có thể trông cậy vào anh ấy sao? Đột nhiên một ý tưởng tuyệt diệu nảy ra trong óc cô, đúng vậy, sao cô không nghĩ tới nhỉ?

Đinh Tiêu Tiêu kiềm chế hưng phấn trong lòng, cố ý hỏi thử, “Lưu tổng, Bùi Trạch sắp đi rồi, còn có thể trông cậy vào anh ấy sao?”

Trong mắt Lưu Tuấn Huy hiện lên vẻ do dự, đúng vậy, anh quên mất Trạch Viễn trẻ lắm hai tháng nữa là phải đi. Trầm tư suy tính, anh ngừng đầu lên khẳng định, “Thiếu chút nữa quên, nhưng trước khi Trạch Viễn đi có thể cho cậu ấy hỗ trợ làm kế hoạch tổng thể, còn thao tác thực tế thì có thể cho kỹ thuật viên khác làm. Nhất định không thành vấn đề.”

Đinh Tiêu Tiêu cười lạnh, “Ngoài Bùi Trạch Viễn ra, kỹ thuật viên khác em thấy cũng giống nhau. Làm sao có thể gánh vác được hạng mục lớn như Liên Viễn?”

Lưu Tuấn Huy cũng hết cách phủ nhận, đúng vậy, Bùi Trạch Viễn vì sao lại muốn lựa chọn ra đi? Lưu Tuấn Huy nhẹ giọng giải bày, “Ồi, kỳ thật anh biết Trạch Viễn cũng không muốn xuất ngoại nhưng người nhà cậu ấy yêu cầu, cậu ấy chắc sẽ không phản đối.”

“Anh ấy không muốn đi?” Đinh Tiêu Tiêu không khỏi lên giọng, cô không nghĩ đến như vậy còn tưởng rằng anh ấy muốn cùng cô gái kia xuất ngoại.

“Ừ, anh biết Trạch Viễn không muốn uống phí mấy năm cố gắng.” Lưu Tuấn Huy cảm thấy thẳng thắn với Đinh Tiêu Tiêu cũng không có gì không ổn. “Thực ra, Trạch Viễn là người hùn vốn với anh.”

Đinh Tiêu Tiêu kinh ngạc khi biết chuyện này, trước đây không hề nghe người trong công ty nói đến.

“Lúc trước khi anh muốn mở công ty, Trạch Viễn còn chưa tốt nghiệp. Nhưng cậu ấy quả thực là nhân tài về kỹ thuật nên anh đề nghị cậu ấy đến công ty hỗ trợ, cậu ấy lập tức đồng ý.” Lưu Tuấn Huy nhớ lại, “Hơn nữa, hai năm trước khi công ty cần kíp, Trạch Viễn còn bỏ tiền ra giúp anh. Sau đó cũng không yêu cầu hoàn lại, xem như cậu ấy nhập cổ phần, cho nên công ty này cậu ấy là ông chủ thứ hai. Bởi vì cậu ấy muốn

duy trì lý tưởng của anh, cậu ấy cũng hy vọng nhờ năng lực của mình làm nên sự nghiệp.” Nói xong anh cười nhẹ.

Đinh Tiêu Tiểu hoàn toàn không nghĩ đến còn có quan hệ bên trong này, cứ nghĩ Bùi Trạch Viễn là một nhân viên giỏi được Lưu Tuấn Huy yêu thích. “Người nhà biết anh ấy có cổ phần không? Anh ấy có nói cho người nhà biết mình rất yêu thích công việc này không?”

“Dường như là không, ba cậu ấy vẫn muốn cậu ấy làm việc ở công ty lớn hơn nữa, nói cậu ấy ở đây là uống phí tài năng. Chuyện này cũng đúng.” Lưu Tuấn Huy có chút áy náy, Trạch Viễn có nhiều cơ hội phát triển cho nên khi cậu ấy nói muốn xuất ngoại, anh cũng không phản đối, chỉ sợ lãng phí cố gắng của Trạch Viễn mấy năm nay, rất đáng tiếc.

“Thì ra là như vậy.” Đinh Tiêu Tiểu nở một cười hiểu biết, thì ra anh ấy xuất ngoại là ý của người nhà, không phải vì cô gái kia, việc này làm cho tinh thần cô vui vẻ trở lại.

“Ôi, nếu hạng mục này có Trạch Viễn, anh thật sự rất tin tưởng sẽ làm tốt.” Lưu Tuấn Huy khê thở dài, vốn đang nghĩ Đinh Tiêu Tiểu đến công ty làm sẽ có cơ may cùng Liên Viễn hợp tác, công ty cũng có thể nhân cơ hội này mà bước lên một nấc thang nữa, không ngờ Trạch Viễn lại nói phải đi.

Đinh Tiêu Tiểu cười khê, trong đầu đã có một ý tưởng tuyệt diệu, thật sự là quá tuyệt vời, “Lưu tổng, anh thực sự tin tưởng có thể cùng Liên Viễn hợp tác hạng mục này nếu có Bùi Trạch Viễn phải không?”

“Đương nhiên.” Lưu Tuấn Huy tin tưởng khẳng định chắc chắn, “Năng lực của Trạch Viễn, anh tuyệt đối không nghi ngờ.”

“Vậy tốt lắm. Nếu anh thật sự muốn cùng Liên Viễn hợp tác hạng mục này thì hãy giữ Bùi Trạch Viễn lại.” Đinh Tiêu Tiểu mỉm cười nói ra yêu cầu của cô. “Không có Bùi Trạch Viễn, Liên Viễn sẽ e ngại hợp tác với Phong Hành.”

Lưu Tuấn Huy nghe Tiêu Tiểu rốt cục đưa ra yêu cầu trong lòng vui mừng quá đỗi, nhưng lại nghe đến việc giữ Bùi Trạch Viễn ở lại thì có chút khó xử. Anh sao có thể yêu cầu Trạch Viễn bỏ qua cơ hội phát triển, ở lại cùng anh phấn đấu tuy anh biết Trạch Viễn cũng thích gây dựng sự nghiệp cho chính mình. Nhưng ... anh trăn trở, không biết trả lời thế nào.

“Chỉ có Bùi Trạch Viễn phụ trách, em mới dám đề xuất với ba em chuyện này. Nếu không, làm không tốt em chịu trách nhiệm với ba em thế nào đây.” Đinh Tiêu Tiểu chậm rãi dụ Lưu Tuấn Huy tiến vào bẫy của cô. “Anh nghĩ lại xem, hạng mục này không phải chỉ đáng giá mấy vạn tệ, mà là một công trình lớn có thể mang đến nhiều lợi nhuận cho Phong Hành, em đương nhiên cũng muốn bảo đảm lợi ích cho Liên Viễn.”

Lưu Tuấn Huy nghe đề nghị của cô, trong lòng thật do dự. Đúng vậy, anh rất muốn hợp tác cùng Liên Viễn, nhưng nếu giữ Trạch Viễn lại, anh phải làm sao? Anh lộ vẻ khó xử, “Nhưng Trạch Viễn đã quyết định xuất ngoại, vì việc này mà chậm trễ thì thật không tốt lắm.”

“Vậy anh cứ tự suy nghĩ, nếu được thì em sẽ nói với Ba em, còn nếu không thì em cũng không ép.” Đinh Tiêu Tiểu mặc kệ anh ta có khó xử hay không, chuyện phiền toái này cứ giao cho anh ta xử lý. Cô tin Lưu Tuấn Huy muốn hợp tác với Liên Viễn đến thế, anh ta sẽ cố ý giữ Bùi Trạch Viễn ở lại. Để xem anh có biện pháp nào không, cô đành phải đánh cược một phen, ít nhất đây cũng là một cách ràng buộc anh.

Đinh Tiêu Tiểu nhìn vẻ mặt dao động của Lưu Tuấn Huy, biết anh ta đã bị lung lay. Tốt lắm, giao Trạch Viễn cho anh, Đinh Tiêu Tiểu tâm tình vui vẻ nhìn anh ta mỉm cười, “Lưu tổng, anh suy nghĩ cho kỹ, nhanh chóng cho em biết kết quả để em đề xuất với Ba em.” Nói xong, gật đầu chào đi ra ngoài.

Ra khỏi văn phòng, Đinh Tiêu Tiểu hưng phấn đến nỗi muốn kêu to lên. Rốt cục cô đã tìm được cách giữ anh ấy lại, đúng vậy mặc kệ như thế nào nhất định phải thử xem.

18. Chương 18: Thâm Mến

Tác giả nhắc lại:

Tâm sự thâm mến, bí mật không có cách nào nói ra được, khiến người ta đau lòng.

Đình Tiêu Tiểu tâm tình vui vẻ, buổi tối chủ động gọi điện thoại cho Doãn Quân Tường, rủ anh cùng đi MIX. Đã lâu rồi cô không đi ra ngoài chơi, ngày hôm nay cô vô cùng hạnh phúc, muốn chơi một buổi thật vui vẻ. Cô còn cố ý giao cho Tường Tường đưa Phùng Lượng đến, tối nay sẽ tạo cơ hội cho Phùng Lượng và Điền Mật. Cô vui vẻ, nhưng dù sao thì nhất định cũng sẽ không quên A Mật.

Buổi tối, Đình Tiêu Tiểu trong trang phục điểm lệ đi ra khỏi cửa, nhìn một chút vào cánh cửa đóng chặt ở đối diện, trong lòng dấy ý cười rộ lên. Bùi Trạch Viễn, anh muốn chạy, còn phải xem Đình Tiêu Tiểu này có nguyện ý buông tay không đã. Đình Tiêu Tiểu vui vẻ đi xuống lầu, trực tiếp đi đón Điền Mật.

Vừa vào đến ghế dài, quả nhiên nhìn thấy Tường Tường cùng Phùng Lượng, còn có cả Lưu Khê, lần này Lưu Khê không còn đơn độc nữa, mà ôm theo một MM (*cô gái trẻ) đến. Xem ra, lần trước hát, hẳn thấy không có ý nghĩa gì, cho nên hôm nay tự mình tìm bạn cho mình.

Doãn Quân Tường vừa nhìn thấy Tiêu Tiểu, ánh mắt sáng lên, nhin không được huyết sáo.

Oa, Đình Tiêu Tiểu tối nay thật sự là rất gợi cảm. Hôm nay cô mặc một bộ váy hai dây mỏng manh siêu ngắn, lớp vải nhu thuận dán vào người, phối hợp với một chiếc áo ba lỗ màu đen bên trong, làn váy rất ngắn, vừa vụng trộm qua mông, chân váy ôm lại, trên cổ đeo một chuỗi hạt dài, trang phục thấp ngực để lộ ra dáng người đáng kiêu ngạo của bản thân, đằng sau lộ ra một mảng lưng trơn bóng, chân đi một đôi bốt cao gót màu trắng, tôn đôi chân đẹp càng gợi cảm hơn. Trên mặt trang điểm cùng phong cách mê hoặc huyền ảo, xem ra ngày hôm nay Đình Tiêu Tiểu thực sự là tâm tình tốt, muốn chơi một trận thật vui vẻ.

Một Đình Tiêu Tiểu điểm lệ như thế khiến cho ngay cả Phùng Lượng cùng Lưu Khê ngồi bên cạnh Doãn Quân Tường đều nhìn đến ngây người, quả thực là mê người đến lóa mắt.

Mà Điền Mật ngày hôm nay ăn mặc cũng không kém, một chiếc áo tơ lụa mỏng manh, phối hợp với tay áo lá sen đáng yêu, có vẻ rất nữ tính, kết hợp với một chiếc quần màu trắng, lộ ra một cặp chân đẹp. Trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, trang phục màu hồng tím làm cho bản thân có nét huyền bí. Oa, ngày hôm nay cả hai đều gợi cảm như thế, Phùng Lượng nhìn một Điền Mật khác lạ như thế, trong lòng càng thêm rung động.

Doãn Quân Tường vui vẻ đi qua, hôn nhẹ lên khuôn mặt của Đình Tiêu Tiểu, vui lòng tán thưởng, “Tiêu Tiểu, hôm nay em thật là đẹp!”

“Em vẫn đều rất đẹp nha!” Đình Tiêu Tiểu đùa giỡn cười rộ lên, cô hôm nay chỉ là càng đẹp hơn thôi, bởi vì tâm tình siêu tốt.

Doãn Quân Tường nhìn đôi mắt đẹp của Đình Tiêu Tiểu lóe sáng, rất muốn biết cô vì việc gì mà lại vui vẻ như thế. Đình Tiêu Tiểu xoay mặt thấy Phùng Lượng vẫn nhìn Điền Mật, cười khẽ đẩy Điền Mật, ám chỉ cô không nên cự tuyệt người ta.

Điền Mật cũng khẽ thoáng cười, đi qua, tìm chỗ ngồi xuống. Phùng Lượng cũng ngồi vào bên cạnh cô, rót rượu cho cô.

Tối nay thực sự là không say không về, Đình Tiêu Tiểu vui vẻ ôm Doãn Quân Tường nhảy múa cuồng nhiệt. Tất cả mọi người đều bị lây sự vui vẻ của Đình Tiêu Tiểu, khoan khoái mặc sức lắc lư theo tiếng nhạc. Tiêu Tiểu mang theo mọi người cùng nhau nhảy, người ở các ghế khác thấy bọn họ bên này cùng khiêu vũ như thế, cũng kéo người bên cạnh cùng nhau nhảy.

Nhìn vào trong quán bar, bọn họ ở trong góc này là náo nhiệt nhất. Một đám người nhịp bước, theo tiết tấu, cùng tiến về phía trước, lùi về phía sau, xoay người, quả thực là rất đẹp mắt. Nhất là cô gái xinh đẹp ở trước mắt kia, khiến toàn bộ đàn ông xa lạ đều nhin không được liếc mắt nhìn, điểm lệ đẹp mắt như vậy, còn hơn cả vũ công chuyên nghiệp trên sân khấu, không kém hơn một chút nào.

Đinh Tiêu Tiêu thấy nhiều người cũng khiêu vũ theo như vậy, càng hò reo đến cực độ, tay cũng mặc sức mà quơ quơ, lộ ra dáng người đẹp dễ, càng rước lấy tiếng thét chói tai của một đám đàn ông.

Doãn Quân Tường nhìn thấy cô vui vẻ như thế, nhưng lại có nhiều ánh mắt đàn ông ao ước đến vậy, sự đổ kỵ trong lòng thoáng chốc tăng lên, cùng Đinh Tiêu Tiêu ở một chỗ, chính là hay có chuyện như vậy. Mà người con gái nhiều đàn ông mơ ước như thế nhưng lại ngồi bên cạnh mình, thực sự là quá tuyệt vời.

Theo biến hóa của tiết tấu âm nhạc, Đinh Tiêu Tiêu cũng thỏa sức biến hóa bước nhảy. Bây giờ đúng là vừa lúc, Đinh Tiêu Tiêu vui vẻ kết hợp với Doãn Quân Tường, cùng anh vui vẻ khiêu vũ đã hai điệu, đây là điệu nhảy đơn giản, nhưng có thể làm cho hai bên nam nữ tiếp xúc thân mật. Doãn Quân Tường áp sát vào Đinh Tiêu Tiêu, phối hợp cùng cô nhịp bước, thoải mái khiêu vũ.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn người đàn ông không chê vào đâu được phối hợp cùng mình, trong lòng vui vẻ mà đùa cợt cười khanh khách không ngừng. Cảm giác có Tường Tường dẫn bước thật tốt. Nhìn anh tùy bước mà tiến theo nhịp, xoay người, đẹp đến mức kéo đến một đồng ánh mắt của con gái, Đinh Tiêu Tiêu cũng thất thật đặc ý, người đàn ông ưu tú như thế lại chỉ để mắt trên người mình, vô cùng vui vẻ lắc nhẹ eo, tới gần anh một cách quyến rũ mê hoặc.

Doãn Quân Tường nhìn Tiêu Tiêu trước mặt, mỗi lần cô lắc lư với động tác mê người thì hai chân thon dài bày ra vẻ vô cùng gợi cảm, từng thời khác làm trái tim anh lao đao, áp sát vào gần bộ ngực sữa của cô, Doãn Quân Tường càng nấn không nổi, bàn tay chậm rãi vòng qua eo nhỏ xinh xắn của cô, nhẹ nhàng siết lại, Tiêu Tiêu bị lôi vào lòng anh, gắt gao dán vào ngực anh.

Doãn Quân Tường nhìn khuôn mặt trong lòng vì kịch liệt vận động mà hồng lên, đôi môi đỏ kiêu diễm hơi khê mở, như là thời khắc này đang mê hoặc trái tim anh, anh rốt cục chịu không nổi cúi đầu, âu yếm vuốt ve, tiểu yêu tinh dẫn dắt người ta này.

Đinh Tiêu Tiêu cũng đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh, Doãn Quân Tường hôn thật sự khéo đến không lời gì để nói, mỗi lần đều làm cô ‘ý do vị tấn’. Nếu có một người yêu như vậy thật tốt, còn hơn cái người chết tiệt kia, nhiệt tình của Doãn Quân Tường thực sự khiến người ta nóng chảy. Tâm trí hiện lên khuôn mặt người lạnh kia, trong lòng có chút do dự, miệng cũng chậm nhiệt tình lại. Thế nhưng, Doãn Quân Tường bá đạo còn hôn chưa có đủ, tiếp tục quán sâu vào hương lan của cô, câu dẫn sự nhiệt tình của cô. Đinh Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quyết định hưởng thụ thật tốt loại cảm giác rất dễ chịu này, cô không muốn cự tuyệt.

Phùng Lượng nhẹ nhàng ôm lấy Điền Mật khiêu vũ, chăm chú nhìn chăm chăm người con gái động lòng trước mắt. Đêm nay, cô thực sự khác biệt, hương vị nữ tính làm cô tăng thêm rất nhiều quyến rũ, tuy rằng không chói mắt bằng Đinh Tiêu Tiêu, thế nhưng, trong mắt anh lại thực mê người.

Điền Mật cụp mắt xuống, lảng tránh ánh mắt gấp gáp của Phùng Lượng. Ánh mắt lại rời tới nơi khác, muốn để bản thân tránh khỏi cảm giác thiêu cháy người ta này, không khỏi ngẩng nhìn Doãn Quân Tường đang say sưa hôn sâu Đinh Tiêu Tiêu, mà Đinh Tiêu Tiêu bị hôn chỉ có thể hai tay gắt gao đặt lên cổ Doãn Quân Tường, tình cảm mãnh liệt như vậy, khiến người bên ngoài cũng không tránh khỏi cảm thấy ngưỡng ngừng mà lảng tránh ánh mắt. Phùng Lượng thấy ánh mắt Điền Mật đang nhìn về xa xa, không kiềm được nhìn ra theo, thấy Doãn Quân Tường và Đinh Tiêu Tiêu đang say sưa như vậy, nhin không được cười khê trêu đùa bọn họ, “Hai người này thật sự là to gan ha, nhưng mà, hai người bọn họ thực sự rất xứng đôi, đều là loại người sôi nổi lóa mắt.”

Điền Mật nghe thấy Phùng Lượng nói, thu hồi tầm mắt lại, cười khê gật gật đầu, “Đúng vậy, bọn họ quả thực rất xứng đôi.” Không có ai xứng hơn là bọn họ cùng nhau, sôi nổi của Tiêu Tiêu đã định trước là phải do Doãn Quân Tường khơi lên mới có thể càng thêm cuồng nhiệt.

“Điền Mật, em sao thế? Nghĩ cái gì mà làm cho em thất thần như vậy?” Ánh mắt Phùng Lượng sáng rực nhìn chăm chú vào mắt cô, không cho cô lảng tránh.

Điền Mật có chút giật mình, ánh mắt bị anh gắt gao khóa lại, không cách nào né ra. Cô nhẹ giọng nói, “Không biết, không nghĩ tới.” Trong lòng dừng lại một chút, đúng vậy, cô nên hợp với dạng người nào? Cô cũng chưa nghĩ đến.

“Vậy bây giờ nghĩ đi, anh có xứng đôi không?” Phùng Lượng dừng cảm bộc lộ trái tim của mình, anh biết rõ bản thân mình thích người con gái này, ngay từ lần đầu tiên thấy cô lạnh lùng trong khói thuốc, cô thanh tao kỳ ảo hát bài hát của Vương Phi, anh liền biết, anh đã thích cô mất rồi.

Trong mắt Điền Mật hiện lên một tia kinh ngạc, cô không nghĩ tới Phùng Lượng lại trực tiếp tỏ lòng của anh như vậy, tuy rằng trong lòng hiểu rõ Phùng Lượng thích mình, thế nhưng, cô vẫn muốn tiếp tục giả ngu, chỉ cần chưa nói ra, cô cũng không muốn thừa nhận cái gì cả.

Thế nhưng, anh bây giờ không còn muốn quanh co như thế thêm nữa, anh đã rất dũng cảm, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng.

Điền Mật lại không nhịn được nhẹ nhàng cup mắt xuống một chút, trái tim trùng xuống, bảo cô làm sao có thể nói, lòng của cô, ngay cả chính cô cũng không nắm rõ, bảo cô làm sao trả lời anh ta. Cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhìn lại ánh mắt thâm tình của anh.

Phùng Lượng cười khê nhìn người con gái trước mắt, trên mặt hiện lên một tia khó xử, cô nhất định bị dọa rồi đi. “Không sao cả, không nên vội vã trả lời, chậm rãi hỏi trái tim của em rồi mới nói cho anh biết. Anh rất có kiên trì.” Nói xong, nhẹ nhàng ôn nhu đặt lên mặt cô một nụ hôn nhẹ.

Trong lòng Điền Mật bỗng chốc nhói một cái, người đàn ông này, chăm sóc ấm áp như vậy, làm cho lòng cô có một chút phân vân và đấu tranh, suýt chút nữa cho mình động tâm. Thế nhưng, trái tim của cô ư, cô đã không tài nào khống chế trái tim được rồi, không cách nào đáp lại anh, bởi vì trong lòng cô, thật không may, đã sớm có người khác lặng lẽ đi vào. Cô không nói gì, chậm rãi nhìn xuống, nhưng không khống chế được ánh mắt hướng đến bóng hình của người trong lòng kia

Đúng vậy, cái bí mật không tài nào nói ra miệng này làm cô không cách nào lại mở rộng trái tim đối với người đàn ông khác. Trong lòng Điền Mật, khi cô chưa kịp ý thức được, đã bị một người đàn ông đẹp trai chiếm lấy, nhưng người đàn ông này lại đang chăm chú ôm lấy bạn tốt nhất của cô, hôn nhiệt tình kích động. Cô vẫn lén thầm mến Doãn Quân Tường

Điền Mật rất hận bản thân mình vô dụng như thế này, biết rõ Doãn Quân Tường ngay từ đầu chỉ thích Đinh Tiêu Tiểu, chưa từng liếc mắt nhìn mình. Hơn nữa, chính mình cũng thừa nhận Doãn Quân Tường và Đinh Tiêu Tiểu rất xứng đôi, thế nhưng, cô không thể nào khống chế được, bất tri bất giác vì người đàn ông đẹp trai này mà tức giận, ngây mất ra. Mỗi lần nhìn thấy anh thâm tình ôm lấy Đinh Tiêu Tiểu, lòng của cô như rơi xuống đáy cốc, trong đầu ngoan cổ bảo chính mình, bọn họ là xứng nhất, chỉ có Tiêu Tiểu người đàn bà sáng chói như thế mới có thể phối với người đàn ông đẹp trai như Doãn Quân Tường.

Điền Mật rất thích Đinh Tiêu Tiểu, thực sự rất thích. Hai người từ nhỏ đến lớn, vài chục năm làm bạn bè, Tiêu Tiểu có cái gì tốt đều sẽ không quên cô, cùng cô chia sẻ buồn vui. Cô cũng chưa bao giờ cùng Tiêu Tiểu tranh cái gì, luôn luôn vô điều kiện cho Tiêu Tiểu cái cô ấy muốn. Thế nhưng, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng cô khát vọng có thể lấy đi một thứ từ bên người Tiêu Tiểu, đó là ánh mắt của Doãn Quân Tường

Chỉ là, người đàn ông này trong lòng chỉ có Tiêu Tiểu, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy Tiêu Tiểu. Bá đạo của anh, thâm tình của anh đều chỉ vì Tiêu Tiểu. Còn cô chỉ có thể dùng thái độ lạnh lùng che giấu khát vọng trong lòng mình, mỗi lần cô cùng Tiêu Tiểu ra ngoài chơi, đối với cô là một loại dày vò, thế nhưng, có thể thấy anh, đã đem đến cảm giác thỏa mãn lớn nhất cho cô, tuy rằng người đàn ông này ánh mắt chỉ thỉnh thoảng lơ đãng mới có thể đảo qua trên mặt cô, nhưng cô không cách nào ngăn cản lòng mình, hai mắt lẳng lặng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai kia.

Điền Mật chưa từng có nghĩ tới, cướp đi Doãn Quân Tường từ bên người Tiêu Tiểu, cô sẽ không, cô cũng biết cô không làm được. Tiêu Tiểu chính là người bạn tốt nhất, bọn họ tuyệt đối sẽ không vì đàn ông mà trở mặt, Tiêu Tiểu nghĩ như vậy, cô cũng vậy. Cho dù lòng của cô có yêu anh đến khổ sở, cô vẫn kiên trì không đánh vỡ ước định này. Hơn nữa, dù là Tiêu Tiểu đưa Doãn Quân Tường cho cô, anh cũng sẽ không đồng ý, bởi vì ở trong lòng anh, cho tới bây giờ sẽ không có vị trí cho Điền Mật cô.

Đó là lý do mà cô giữ bí mật này, làm nó trở thành một hạt giống chôn sâu ở trong lòng, tuyệt đối sẽ không để Tiêu Tiểu cùng Doãn Quân Tường phát hiện.

Điền Mật nhìn Phùng Lượng trước mắt, người đàn ông này thực sự cũng rất ưu tú, cô rất muốn quên đi cặp mắt trong lòng kia, một lần nữa tiếp nhận sự ái mộ của người đàn ông này, như vậy không phải là đối với tất cả mọi người đều tốt? Cô chậm rãi thuyết phục trái tim của mình, đi tiếp nhận anh, quên đi giấc mộng không thực tế trong lòng kia. Trong lòng cô phức tạp, nhẹ nhàng lắc người theo Phùng Lượng

Mà đối diện trước mặt kia, cảm xúc mãnh liệt thật lâu mới khôi phục lại. Doãn Quân Tường chăm chú ôm Đinh Tiêu Tiêu vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về chiếc eo thon nhỏ mảnh khảnh, tâm tình kích động nói, “Tiêu Tiêu, anh thực sự rất thích em.”

Đinh Tiêu Tiêu khẽ cười, nghe Doãn Quân Tường một người đàn ông ưu tú như thế vì chính mình thần hồn điên đảo, trong lòng sung sướng. Đinh Tiêu Tiêu cô rất có mị lực, chỉ có cái người chết tiệt kia mới không cảm thấy được. Kỳ quái, sao lại đem Doãn Quân Tường so với anh ta, hai người hoàn toàn không ở một cấp độ, Doãn Quân Tường đẹp trai như thế, anh ta thì không lạnh không nóng, cứ như là nước dội vào than, rất vô ý nghĩa. Hừ, chỉ là Bùi Trạch Viễn khác với bất cứ người đàn ông nào cô gặp, mới có thể làm cô cảm thấy có hứng thú như thế đi.

“Tiêu Tiêu?” Doãn Quân Tường khẽ buông cô ra, nhìn vẻ mặt xuất thần của cô, người con gái này đang suy nghĩ cái gì đến mức xuất thần như vậy?

Tiêu Tiêu mới hồi phục lại tinh thần, ngọt ngào lộ ra nụ cười mê muội, “Em cũng thích anh nha, Doãn Quân Tường là đẹp trai nhất”

Doãn Quân Tường khẽ cười, vừa định nói có thể tập trung một chút hay không. Nhưng khi nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, trong lòng anh khẽ thỏa mãn than nhẹ, chỉ cần cô có thể vĩnh viễn như bây giờ, cùng anh vui vẻ là được rồi. Anh tự tin trong lòng Tiêu Tiêu chỉ có anh.

Một đêm cuồng nhiệt, nam nữ đều mang tâm sự bồn chồn, hưởng thụ sự kích thích sống động, tình yêu đối với bọn họ mà nói, có lẽ chỉ là thứ yếu, thứ bọn họ cần nhiều hơn chính là làm trái tim đập cuồng nhiệt hơn.

19. Chương 19: Thay Đổi

Tác giả nhấn lại

Phát sinh một vài chuyện quan trọng, một lần nữa lại bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Tiêu Tiêu quả nhiên thấy Lưu Tuấn Huy gọi Bùi Trạch Viễn vào phòng quản lý. Trong lòng cô cười khê, biết Lưu Tuấn Huy nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, sẽ nghĩ hết cách giữ Bùi Trạch Viễn lại.

Qua một lúc lâu mới thấy Bùi Trạch Viễn trở lại chỗ ngồi, không hề nói gì, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, dường như mọi chuyện đều không ảnh hưởng đến anh. Đinh Tiêu Tiêu rất thắc mắc kết quả cuộc nói chuyện của bọn họ. Cô mượn cớ đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền vào văn phòng Lưu Tuấn Huy.

Lưu Tuấn Huy thấy cô vào, biết là cô đến hỏi kết quả. Anh nhẹ lắc đầu, lòng Đinh Tiêu Tiêu chùng xuống, chẳng lẽ anh ấy không đồng ý. Lưu Tuấn Huy nhẹ giọng nói, “Trạch Viễn chưa trả lời, nhưng không có từ chối, cậu ấy bảo phải cùng người nhà thương lượng một chút.”

Đinh Tiêu Tiêu trong lòng thay đổi rất nhanh, cứ nghĩ hoàn toàn không có hy vọng. Cô cố tình cười thật thoải mái, “Nếu mất người có khả năng như Bùi Trạch Viễn, việc kinh doanh này thật sự rất khó nói.” Cô ngầm uy hiếp, có lẽ không cần quản nhiều như thế, Lưu Tuấn Huy rốt cục không muốn kiếm tiền sao.

“Nhưng Trạch Viễn cũng không hoàn toàn nói là không thể. Cậu ấy chỉ cảm thấy đã hứa với người nhà và bạn gái, đột nhiên lại thay đổi sợ người nhà sẽ có ý kiến.” Lưu Tuấn Huy nói giúp Bùi Trạch Viễn, lại không nghĩ đến Đinh Tiêu Tiêu muốn chuyện làm ăn này thất bại.

Trong lòng cô cười lạnh, là huyền tiếc bạn gái chứ gì. Một người đàn ông làm việc còn cần phải nghe ý kiến người nhà, thật không có lý. Cô ghét nhất anh dùng cách này để đối phó với mọi người, mình muốn cái gì sao không biết tranh thủ để đạt được.

“Hay là thôi đi, em thấy anh ấy chắc là sẽ không ở lại hỗ trợ.” Cô cố ý nói kích Lưu Tuấn Huy, không cho anh ta thấy mất mát, anh ta sẽ không khấn trương. Nói xong liền đứng dậy muốn đi khỏi.

Quả nhiên, Lưu Tuấn Huy vừa nghe vội khấn trương giữ chặt Đinh Tiêu Tiểu, kéo trở lại chỗ ngồi, lo lắng nói, “Tiêu Tiểu, em đừng sốt ruột, anh biết em suy nghĩ cho công ty chúng ta. Bên này anh sẽ thuyết phục Trạch Viễn, em đừng nói chuyện này với Ba em được không?” Trong lòng anh lo lắng Đinh Tiêu Tiểu đề nghị Bố cô đi tìm nhà cung cấp khác.

Đinh Tiêu Tiểu thấy Lưu Tuấn Huy cuối cùng rất sốt ruột mới hài lòng. Đối phó với người như Bùi Trạch Viễn nhất định dùng tình cảm lung lay, anh ấy không phải sẽ không cự tuyệt người khác sao? Chỉ cần nắm bắt nhược điểm này của anh ấy, nhất định sẽ làm cho anh ấy ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cô rời khỏi văn phòng của Lưu Tuấn Huy về chỗ ngồi, thấy Cao Quân đang ngồi trước máy tính chờ cô. Cô đi sang, mỉm cười hỏi, “Có chuyện gì không?”

Cao Quân cầm một quyển tư liệu, “À, đây là một số kỹ thuật mới nhất về vẽ bản đồ, anh thu thập trên mạng xem có ích cho em hay không?”

Đinh Tiêu Tiểu mỉm cười nhận lấy, cảm ơn anh rồi lật ra xem. “Quả thật hay lắm.” Cô tiện tay đặt lên bàn nhưng hiện tại trong lòng cô đối với việc này không hứng thú, quan tâm nhất là Bùi Trạch Viễn quyết định như thế nào.

Buổi chiều, Lưu Tuấn Huy lại tìm Bùi Trạch Viễn một lần nữa. Thấy Bùi Trạch Viễn sau khi trở về vẻ mặt nghiêm túc nhưng nhìn không ra trong lòng anh đang nghĩ gì. Đinh Tiêu Tiểu một bên bắt tên, một bên quan sát vẻ mặt của Bùi Trạch Viễn trong lòng cười thầm. Anh ấy nhất định là đang trăn trở. Cô muốn làm cho anh khó xử, ai bảo anh làm cho cô buồn bực.

Bùi Trạch Viễn, thật sự là khó xử! Nghe Lưu Tuấn Huy nói về tình trạng công ty gần đây, anh hiểu rất rõ. Công ty cứ bình bình như vậy sẽ rất khó duy trì, bây giờ nhu cầu cấp bách chính là tìm một dự án lớn để khởi động. Dạo trước khi anh rút sáu chục ngàn tệ ra không có nói với người nhà. Đây là số tiền anh dành dụm được qua hai năm làm việc, anh tiêu xài rất ít hơn nữa biết quản lý tài sản, có tham gia quỹ đầu tư. Người trong nhà không biết anh có số tiền này cho nên khi anh lấy ra trợ giúp Lưu Tuấn Huy thật sự khiến anh ấy cảm động đến rơi nước mắt.

Về sau khi công ty dần dần ổn định. Anh không yêu cầu hoàn lại, Lưu Tuấn Huy băn khoăn sau đó quyết định chia cổ phần cho anh, cho nên một số việc lớn của công ty Lưu Tuấn Huy đều hỏi ý kiến của anh.

Lần này việc hợp tác với Liên Viễn đã đề xuất từ sớm nhưng Liên Viễn vẫn chưa đồng ý nên anh cũng không có nhiều hy vọng. Người nhà lại thúc giục anh cùng Tú Viện xuất ngoại. Anh ngẫm nghĩ ngoài chuyện hợp tác này cũng không còn việc gì lớn nên sau khi từ chối hồi lâu vẫn quyết định thuận theo ý người nhà nghỉ việc xuất ngoại.

Ban đầu khi Lưu Tuấn Huy nghe được rất tiếc cho anh, cảm thấy anh làm công việc này thực phù hợp, ít nhất mỗi ngày đều tiếp xúc với máy tính và mạng. Hơn nữa công ty này còn do anh đầu tư, chẳng lẽ anh không muốn làm nên sự nghiệp của riêng mình sao? Anh do dự quá, thật vất vả Phong Hành mới dần dần phát triển, anh lại muốn bỏ đi. Nhưng hôm nay khi Tuấn Huy nói cho biết chuyện hấp dẫn về Liên Viễn, vì có người quen giới thiệu nên Liên Viễn đồng ý đàm phán. Nhưng đối phương yêu cầu nhất định phải do anh phụ trách dự án. Trong lòng anh thực mâu thuẫn, nghĩ lại mình có thể thực hiện dự án lớn Liên Viễn này anh cũng rất vui. Nhưng nên nói thế nào với người nhà? Còn Tú Viện, nếu biết được anh thay đổi ý định sẽ rất thất vọng đây.

Bùi Trạch Viễn tuy luôn lo lắng nhưng vẫn nói với người nhà. Bố mẹ vừa nghe đến liền không tán thành. Có dự án lớn gì mà có thể làm chậm trễ chuyện xuất ngoại của con, Lưu Phương Hoa không tán thành, “Viễn, nếu con không đi Tú Viện sẽ đau lòng lắm. Con bé vẫn trông ngóng có con làm bạn.”

Bùi Trạch Viễn nhìn vẻ mặt thất vọng của mẹ nên không đành lòng. “Mẹ, con cũng không phải là không đi,

nhưng dự án này con rất muốn hoàn thành. Dự án này lâu nhất cũng chỉ có ba tháng, con muốn chờ con hoàn thành xong dự án này là có thể sang với Tú Viện.”

“Chuyện này...” Lưu Phương Hoa do dự nhìn về phía Bùi Cẩm Chương. Ông cúi đầu trầm tư sau đó mới lên tiếng, “Viễn, con thật sự muốn thực hiện dự án này?”

“Đúng vậy, Ba. Con không thể nói đi là đi, công ty còn cần con.” Bùi Trạch Viễn gật đầu, đây là cơ hội anh cần tranh thủ, anh hy vọng hai bên đều không thất vọng.

“Coi như xong. Cứ làm theo ý Trạch Viễn, đi trễ một chút không sao.” Bùi Cẩm Chương thấy con trai ít khi kiên trì như thế trước mặt họ cho nên nhất định con rất thích công việc này.

“Nhưng nếu Tú Viện biết nhất định sẽ thất vọng.” Lưu Phương Hoa vẫn lo lắng, “Viễn, con muốn nói thế nào với Tú Viện đây?”

“Mẹ yên tâm, con sẽ giải thích rõ ràng cùng cô ấy.” Bùi Trạch Viễn thấy bố đã đồng ý, trong lòng rất thoải mái, về phần Tú Viện anh sẽ từ từ giải thích.

“Ừ, nên nói rõ cùng con bé. Con bé ấy rất ngoan, trăm ngàn lần không thể để cho con bé chịu oan ức nha con.” Lưu Phương Hoa dặn dò con trai.

Bùi Trạch Viễn gật đầu đáp ứng, ít nhất đã qua được cửa của bố mẹ.

Buổi tối, Trạch Viễn đi đến nhà họ Kiều, Tú Viện vừa thấy anh vui vẻ kéo anh vào trong phòng khách ngồi. Cả nhà họ Kiều đều có mặt, mọi người thấy anh đến liền vui vẻ hỏi thăm sức khỏe bố mẹ anh? Anh trả lời đơn giản cả nhà đều khỏe.

Anh nhẹ giọng nói cùng Tú Viện muốn nói chuyện riêng với cô.

Tú Viện hơi đỏ mặt, nói xin lỗi với bố mẹ là mình có việc mời Trạch Viễn đến, muốn nói chuyện riêng với anh. Nói xong, liền kéo Trạch Viễn vào phòng.

Bùi Trạch Viễn nhìn vẻ mặt tươi cười của Tú Viện có chút lo lắng là sau khi nghe xong quyết định của mình, cô ấy sẽ khổ sở. Nhưng anh vẫn phải nói, nếu đã quyết định thì nên nói sớm một chút để cô ấy có sự chuẩn bị.

Tú Viện mở đôi mắt to, đáng yêu nhìn anh, “Anh Trạch Viễn, có chuyện gì?”

Bùi Trạch Viễn hắng giọng, lên tiếng nói ra quyết định của mình. “Tú Viện, visa của em có phải làm sắp xong rồi không?”

“Dạ phải, anh hai nói cuối tuần này là có thể lấy được.” Tú Viện cười khẽ, thì ra là quan tâm đến chuyện xuất ngoại của cô. “Nếu việc từ chức của anh thuận lợi thì đầu tháng sau là chúng ta có thể đi, trước khi khai giảng có thể ở bên kia tham quan một chút.

Bùi Trạch Viễn thấy cô cười tươi, nên có chút không đành lòng. “Tú Viện, anh hôm nay đến là muốn nói với em...”

Tú Viện mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt vui sướng tràn đầy chờ anh tiếp tục nói.

“Anh muốn nói với em, có khả năng trễ một chút anh mới đi được.” Bùi Trạch Viễn quyết định nói ra.

Tú Viện có chút không rõ, trễ mới đi? “Ý anh nói là chúng ta không nên đi sớm như vậy à? Không sao, nếu đầu tháng sau không đi được, cuối tháng chúng ta đi cũng được.” Cô thông cảm có khả năng công việc của anh rất bận.

“Có khả năng là trễ hơn nữa anh mới đi được.” Bùi Trạch Viễn nhìn khuôn mặt vô tội của Tú Viện.

“Trễ hơn nữa? Ý anh là anh sẽ không cùng đi với em?” Tú Viện dần dần hiểu được ý của Trạch Viễn, trên mặt dần dần có vẻ bất an.

“Không phải không đi, có khả năng trễ một chút anh mới đi được. Chỉ là không có cách nào đưa em sang bên đó dự khai giảng.” Bùi Trạch Viễn kiên nhẫn giải thích.

“Vì sao?” Tú Viện khổ sở nhăn mặt, vì sao mới nói được lại thay đổi?

“Anh còn có một dự án phải làm, chờ làm xong việc này, anh lập tức sang cùng em được không?” Bùi Trạch Viễn đi qua, nhẹ nhàng vuốt lên đôi mày cau lại của Tú Viện.

“Nhưng.. nhưng anh đã nói đi theo giúp em mà.” Tú Viện vẫn cảm thấy thật khó khăn, lần đầu tiên đi xa như vậy mà anh Trạch Viễn lại không cánh nào đi cùng cô. Cảm giác bất an này làm cô lấy khó quá.

“Tú Viện, anh hứa với em, khi việc xong anh sẽ sang ngay được không?” Bùi Trạch Viễn nhớ tới ánh mắt lo lắng của mẹ, anh thật đã làm cho Tú Viện đau lòng.

Tú Viện nhẹ nhàng ôm anh, thật hy vọng anh có thể cùng đi với cô như trước. Sự thay đổi đột ngột này chung quy làm cho cô cảm thấy thật bất an. “Thật không? Thật sự sẽ rất nhanh sao?”

“Thật sự, anh hứa với em” Bùi Trạch Viễn nhẹ giọng an ủi.

Tú Viện nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Trạch Viễn, thật muốn từ trong mắt anh lấy được sự yên ổn. Bùi Trạch Viễn thấy ánh mắt bất an của cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhẹ ôm lấy cô.

Tú Viện tựa vào lòng Trạch Viễn, an tâm hơn một chút.

Anh Trạch Viễn mãi mãi là anh Trạch Viễn sẽ không thay đổi. Anh ấy sẽ vĩnh viễn ở cùng cô, vĩnh viễn yêu thương cô như thế. Cô biết anh Trạch Viễn yêu cô, tuy rằng cách anh ấy yêu luôn thần nhiên khiến người khác không dễ phát hiện. Nhưng cô biết anh đối với cô rất tốt, tốt đến nỗi chưa bao giờ chạm vào cô, chỉ rất yêu thương bảo vệ cô, nhiều nhất chỉ là nhẹ nhàng hôn vào má cô, trán cô. Có lẽ đây không phải là hành động của những người có tình yêu mãnh liệt nhưng cô cho rằng anh Trạch Viễn trân trọng cô, anh đợi khi cô lớn lên, đợi đến một ngày cô trở thành vợ của anh. Bởi vì anh Trạch Viễn chính là người lãnh đạm, yên lặng như mặt hồ. Chỉ có cô mới có thể cho anh sự an bình mà anh muốn cho nên chỉ có cô mới hợp với anh. Trong lòng cô tràn đầy vui sướng hy vọng mình nhanh chóng trưởng thành, có thể nhanh chóng làm vợ anh Trạch Viễn, để yêu thương anh.

Hai người vô cùng xứng đôi, bố mẹ và anh hai đều nói cô là người vô cùng thích hợp với anh Trạch Viễn. Cho nên hai người nhất định sẽ ở cùng nhau.

Tú Viện càng nghĩ, càng dựa sát vào lòng Trạch Viễn.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng ôm lấy Tú Viện, tuy anh biết Tú Viện thất vọng nhưng vẫn chấp nhận lời đề nghị của anh. Cô ấy luôn là người am hiểu và thông cảm cho anh.

Anh rốt cục có thể hoàn thành chuyện mà mình muốn làm.

20. Chương 20: Thăm Dò

Tác giả nhấn lại

Đinh Tiêu Tiêu phát hiện đùa Bùi Trạch Viễn thật là chuyện thú vị.

Đinh Tiêu Tiêu nghe được Lưu Tuấn Huy nói rốt cục Bùi Trạch Viễn đáp ứng lưu lại, làm xong hạng mục của Liên Viễn rồi mới đi về. Trong lòng đắc ý thật muốn cười to vài tiếng, tuy rằng anh còn muốn đi, thế nhưng, được rồi, ba tháng, chỉ cần lưu lại anh ba tháng. Cô có đủ tự tin để chơi thật tốt.

Cô cũng không nuốt lời, buổi tối liền trở về nhà nói chuyện hợp tác với cha mẹ.

Đinh Phong đã hơn nửa tháng mới thấy con gái, thấy cô khó khăn lắm mới về nhà, trong lòng vui vẻ, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười. Mẹ của Tiêu Tiêu, Lâm Bội Nguyệt là một người rất thời thượng, tuổi gần năm mươi, nhưng vẫn giữ được dáng, có thể tưởng tượng tuổi còn trẻ nhất định cũng là một đại mỹ nữ.

Đinh Tiêu Tiêu làm nũng nhảy vào trong lòng mẹ mình. Ngọt ngào nói “Mama, mẹ thực sự là càng ngày càng trẻ ra, càng ngày càng xinh đẹp nha.” Lâm Bội Nguyệt cưng chiều cầm khuôn mặt đoan trang xinh đẹp của con gái, Tiêu Tiêu thật thích nói đùa “Con xem, gần đây con gầy đi đó.” Yêu thương sờ mặt cô.

Đình Tiêu Tiêu cười khê, “Ai nói con gầy, là khí trời quá nóng đi. Tháng bảy này là lúc trời nóng nhất, mở điều hòa cũng làm cho người ta chịu không nổi à.” Sau đó liền mồm kêu la bụng đói, mau ăn cơm.

Lâm Bội Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua chồng, à, đứa con gái này nha, rất hay chuyển trọng tâm câu chuyện.

Người một nhà vui vẻ dùng bữa cơm, cha mẹ vẫn thân thiết hỏi Tiêu Tiêu tình hình gần đây, có thiếu tiền hay không. Tiêu Tiêu vẫn nói là tốt, không cần lo lắng cho cô.

Cơm nước xong, cô chậm rãi theo cha vào thư phòng. Cô biết sau khi ăn xong cha mình đều nghỉ ngơi một hồi rồi sẽ đến thư phòng lên mạng xem tin tức.

Đình Phong nhìn Tiêu Tiêu lén lút theo sát ở phía sau vào thư phòng, cười nhẹ ngồi xuống phía sau bàn làm việc, nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu, xem cô lại muốn giở trò gì.

Tiêu Tiêu cười ngọt ngào với cha, suy nghĩ một chút, nên nói sớm một chút đi. “Ba, con thay đổi công ty.”

“Ồ? Hóa ra công ty cũ làm không thoải mái sao?” Đình Phong vốn đã sớm biết, chỉ là ông vẫn chờ Tiêu Tiêu nói với ông.

“Cũng không phải, chỉ là muốn đi học chút mới mẻ gì đó.” Đình Tiêu Tiêu cong miệng, trước mặt cha sẽ không cần tỏ ra vẻ nữ tính. “Bây giờ con làm ở công ty mới rất vui, học được rất nhiều điều.”

“Vậy tốt rồi, chỉ cần không nghỉ chơi đùa là được.” Đình Phong biết cô dụng tâm làm việc, thì thấy an tâm.

“Ba, ba biết công ty bọn con nha, công ty internet Phong Hành. Lần trước Lưu Tuấn Huy có tham gia tiệc rượu của ba đó.” Cô nhắc nhở cha mình.

“Ừ, Lưu Tuấn Huy, có tìm đến ba vài lần.” Đình Phong gật đầu, nhớ kỹ lần trước có cùng Tiêu Tiêu đề cập qua.

“Vâng...” Tiêu Tiêu quyết định nói trọng điểm, “Vậy anh ta đề xuất phương án hợp tác kia với ba, ba nghĩ sao?”

“Mở ra việc mua bán trên mạng?” Đình Phong có ấn tượng.

“Đúng vậy, hiện tại, ý ba là như thế nào?” Tiêu Tiêu nghe được cha mình còn có ấn tượng, trong lòng nổi một trận vui mừng, như vậy là dễ nói hơn

“Bây giờ con phụ trách cái này sao?” Đình Phong nghi hoặc nhìn con gái, sao nó lại quản việc này.

“Vâng, xem như vậy đi, ” Tiêu Tiêu nói có chút chột dạ, dù sao cũng không hoàn toàn nói xạo, là cô chủ động đề xuất vụ làm ăn này, cô cũng coi như là một người nữa phụ trách đi.

“Hạng mục này hơi lớn, cần đầu tư tài chính cũng không nhỏ, công ty đã thảo luận xong, hình như không có thông qua.” Đình Phong gật đầu, giải thích cho cô.

“Nhưng mà, ba, con nghĩ thực ra thực thi hạng mục này đối với Liên Viễn rất có lợi à.” Tiêu Tiêu nỗ lực khuyên bảo, “Liên Viễn hiện nay đã có nhiều chi nhánh như vậy, có nhiều nhà cung ứng và bạn hàng lớn như vậy. Vì sao không lợi dụng tốt internet để chỉnh hợp lại.” Cô đem toàn bộ điều Lưu Tuấn Huy nói với mình ra, tất cả dùng để thuyết phục cha mình.

“Chỉnh hợp?” Đình Phong cau mày lo lắng.

“Đúng vậy, cha nghĩ xem Liên Viễn có nhiều nhà cung ứng như vậy, mỗi ngày cần quan tâm không ít thu chi của thương phẩm, hơn nữa quyết toán với những nhà cung ứng này cũng rất phức tạp, cung cấp một mạng mua bán, có thể dễ dàng quyết toán với những nhà cung ứng; còn nữa, toàn bộ tập đoàn có nhiều bạn hàng như vậy, làm sao để biến những bạn hàng này, trở thành những nhóm khách hàng cố định, ngoại trừ cung cấp cho bọn họ thẻ VIP, có lẽ nên thêm nhiều ưu đãi hơn, tốt nhất là có thể cung cấp cho bọn họ tiền tiêu cao nhất, để cho bọn họ mỗi ngày có thể biết tin tức mua sắm mới nhất, điều này giống với dân áp-phích ngay lập tức. Bạn hàng có thể thuận lợi biết được các hoạt động ưu đãi từ xa, như vậy, không phải càng thuận tiện hơn sao?” Tiêu Tiêu nói một hơi một tràng dài, lo lắng nhìn về phía cha mình, không biết ông tiêu hóa được bao nhiêu.

Đinh Phong trầm tư, nghe con gái nói như vậy, hình như cũng rất có đạo lý. Liên Viễn hiện giờ làm ăn ngày càng lớn, thậm chí cũng thiết lập chi nhánh ở nước ngoài. Quản lý quả thực là có chút phiền phức, hơn nữa mua sắm đều thống nhất do tổng bộ quản lý, có lúc tin tức của một vài chi nhánh không cách nào truyền đạt tới tổng bộ đúng lúc, rất dễ bị lỡ mất thời cơ.

Tiêu Tiểu nhìn cha suy xét, nhanh nói thêm vào, “Cha, ngày mai con đệ trình một phần kế hoạch hạng mục thật tỉ mỉ cho cha, cần thận nghiên cứu một chút, được không?”

Đinh Phong nhìn khuôn mặt chăm chú của con gái, khó có được cô dụng tâm hợp tác như thế, không hề lười biếng giống như trước, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng rất nhiều, liền gật đầu đáp ứng.

Tiêu Tiểu vui vẻ ôm cổ cha, “Ba, ba thật tốt!” Đinh Phong hài lòng vỗ vỗ mặt con gái, cô coi như là thực sự trưởng thành.

Ngày thứ hai đi công ty, Đinh Tiêu Tiểu lập tức đến Lưu Tuấn Huy báo cáo chuyện này. Lưu Tuấn Huy vui vẻ đến ôm cô kêu to, giọng nói lớn đến mọi người bên ngoài đều thấy kỳ lạ, ngày hôm nay Lưu tổng sao lại vui vẻ như vậy.

Một lúc sau Lưu Tuấn Huy gọi Bùi Trạch Viễn vào. Bùi Trạch Viễn thấy Đinh Tiêu Tiểu đã ở trong phòng làm việc, thoáng hơi bất ngờ.

Lưu Tuấn Huy ý bảo bọn họ đều ngồi xuống, mới nói với Bùi Trạch Viễn, “Trạch Viễn, trước mắt bên Liên Viễn kia đã đồng ý hôm nay bọn họ sẽ xem bản đề án hạng mục của chúng ta, cậu đi lấy bản đề án hạng mục của chúng ta sửa chữa tốt hơn một chút, viết phong phú hơn một chút đi.”

Bùi Trạch Viễn không nghĩ tới Liên Viễn lại sớm có tiến triển như vậy, kỳ lạ nhìn Lưu Tuấn Huy. Lưu Tuấn Huy biết anh đang buồn bực điều gì, quyết định cũng không gạt anh, nói cho cùng là phải hợp tác rồi, nói rõ ràng thì làm việc tốt hơn nhiều.

“Trạch Viễn”, Lưu Tuấn Huy nhìn Tiêu Tiểu, nói với anh, “Tiêu Tiểu là con gái của Đinh tổng Liên Viễn.”

Bùi Trạch Viễn kinh ngạc nhìn về phía Đinh Tiêu Tiểu, cô vẫn là vẻ không sao cả cười khê. Thảo nào, chuyện Liên Viễn nói hơn nửa năm, vậy mà mới nói hai ngày vừa rồi mà không ngờ đã liên thông qua, cái người quen kia là cô, Đinh Tiêu Tiểu.

“Trạch Viễn, lần này có Tiêu Tiểu hỗ trợ, chúng ta nhất định có thể vượt qua kiểm xác định và đánh giá của Liên Viễn. Chúng ta chỉ cần chuẩn bị tốt là được.” Lưu Tuấn Huy nói với lòng tin mười phần.

“Thì ra là thế,” Bùi Trạch Viễn khê mỉm cười với Đinh Tiêu Tiểu, sau đó quay sang nói với Tuấn Huy: “Bây giờ tôi đi chuẩn bị bản kế hoạch.”

Lưu Tuấn Huy gật đầu tốt, sau đó còn nói, “Trạch Viễn, buổi chiều cậu cùng Tiêu Tiểu đi gặp Liên Viễn, tôi tin tưởng hai người các bạn hợp tác, nhất định có thể nhanh chóng đàm phán thành công.”

Bùi Trạch Viễn không nghĩ lại gấp như thế, hiệu suất của Đinh Tiêu Tiểu quả nhiên rất cao, cô không phải là vật trang trí sao? Cô đi đàm phán có được không? Con mắt cũng không kìm được nhìn về phía Đinh Tiêu Tiểu, Đinh Tiêu Tiểu thấy ánh mắt hoài nghi của anh, trong lòng cười khê, không ngờ dám xem thường cô.

“Trạch Viễn,” Tuấn Huy biết Trạch Viễn đang do dự điều gì, “Tiêu Tiểu vốn là làm khâu tiêu thụ, cô làm quản lý những bạn hàng lớn ở Tầng thị đó. Đừng xem thường cô nha.”

Bùi Trạch Viễn lại lần nữa lộ ra ánh mắt kinh ngạc, thực sự hoàn toàn không nhận ra được. Trong lòng Đinh Tiêu Tiểu cười trộm, đương nhiên cần giả ngu chút ở trước mặt anh, nếu không, không biết anh sẽ trốn đi đâu.

“Được rồi, hai người các cậu đều tự đi chuẩn bị đi. Tranh thủ đi lúc hai giờ chiều.” Lưu Tuấn Huy trực tiếp hạ lệnh cho bọn họ. Hai người gật đầu đi ra ngoài.

Bùi Trạch Viễn quả nhiên rất chăm chú, về phòng làm việc, bắt đầu lấy bản kế hoạch vốn có ra chăm chú kiểm tra lại một lần, sau đó sửa chữa bổ sung một ít nội dung, rồi đóng dấu lên, đóng thành sách kết hợp với mặt bìa tinh xảo, đưa cho Đinh Tiêu Tiểu. Đinh Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt anh, biết anh mong muốn cô xem một chút, buổi chiều càng có thể đàm phán tốt hơn.

Cô tranh thủ cầm về, xem chăm chú. Những tư liệu này tuy rằng Lưu Tuấn Huy có đưa cô xem qua, nhưng đều là vụn vặt, cái này thì tương đối hoàn chỉnh. Cô chậm rãi đọc một ít điểm then chốt, nghĩ đến yêu cầu trong lòng cha, nhằm vào đó ghi nhớ một ít điểm ưu thế, dự định buổi chiều sẽ bàn thật tốt với bọn họ những điều này.

Buổi chiều, hai người ngồi taxi trực tiếp đi Liên Viễn.

Đinh Phong cũng không trực tiếp tiếp kiến bọn họ, mà bố trí bộ phận kinh doanh Liên Viễn, bộ phận vật tư cùng phó trưởng bộ phận trung tâm quyết toán đàm phán cùng họ, dù sao cũng là chỉ những bộ phận này cần dùng mạng thương vụ, chỉ có người các bộ phận này mới có thể đưa ra nhu cầu chuyên nghiệp.

Đinh Tiêu Tiêu tất cả đều là có chuẩn bị mà đến, Bùi Trạch Viễn phụ trách giải thích kỹ thuật cùng phương diện thao tác, Tiêu Tiêu phụ trách giải thích tiện lợi của mạng thương vụ đối với các vận hành và thao tác của Liên Viễn

Nói chuyện một buổi chiều, Tiêu Tiêu giải thích tỉ mỉ với bọn họ về mạng thương vụ, đưa ra những hiệu quả xác thực đối với các bộ phận của bọn họ, chăm chú ghi lại những nhu cầu của các bộ phận. Bùi Trạch Viễn ngồi ở bên cạnh, lắng lắng nghe Tiêu Tiêu dùng giọng nói ngọt ngào kiên trì giải thích với bọn họ. Đinh Tiêu Tiêu như vậy thật là khiến anh không nhận ra, thông minh, nhạy bén, lợi dụng mỗi một cơ hội lồng vào ý kiến của chính mình. Bên miệng đều là lấy mạng thương vụ lên đầu, nỗ lực giải đáp vấn đề của bọn họ, hơn nữa rất biết quan sát ánh mắt của đối phương, thấy đối phương có chút dao động, lập tức thừa thắng xông lên, rốt cục làm ba người đối phương đều chậm rãi tiếp thu quan điểm của cô, cho rằng mạng thương vụ đích thực có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề hiện hành.

Bùi Trạch Viễn biết Đinh Tiêu Tiêu đã thành công rồi, đối phương rất thoả mãn bản kế hoạch mà bọn họ đề ra, đều tỉ mỉ hỏi anh rất nhiều vấn đề thao tác. Anh cũng kiên trì nói cho bọn họ, thao tác rất đơn giản, hơn nữa có tác dụng cao, có thể nâng cao hiệu suất của bọn họ

Đàm phán rất thành công, hai bên đều nghĩ đạt được kết quả chính mình muốn. Đối phương biểu thị phải xin chỉ thị lãnh đạo mới cho bọn họ câu trả lời thuyết phục. Bùi Trạch Viễn cùng Đinh Tiêu Tiêu đi ra khỏi tòa nhà Liên Viễn, ánh nắng tươi sáng bên ngoài, ngày hôm nay thực sự thu hoạch rất lớn.

Lúc ngồi quay về, Bùi Trạch Viễn nhìn Đinh Tiêu Tiêu bên cạnh, trong lòng không khỏi dâng trào rất nhiều khen ngợi. Ngày hôm nay Đinh Tiêu Tiêu thực sự rất xuất sắc, bình thường nhìn cô đều là miễn cưỡng, không tưởng tượng được lúc trở nên nghiêm túc, lại làm cho người ta phải kinh ngạc, trên mặt vẫn lóng lánh sự tự tin, mê người, ảnh hưởng những người bên cạnh.

Đinh Tiêu Tiêu cảm giác được ánh mắt Bùi Trạch Viễn đặt trên người mình, quay sang nhìn, khẽ cười, “Làm sao vậy? Thấy em đàm phán rất bất ngờ?”

“Đúng là có chút, không ngờ lúc em trở nên nghiêm túc lại rất tốt.” Bùi Trạch Viễn thành thực thừa nhận.

“A, đó là do anh vẫn còn chưa hiểu em. Em vẫn rất tuyệt!” Đinh Tiêu Tiêu không khách khí chút nào tiếp nhận sự tán thưởng.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lúc em có dáng vẻ tự tin đúng là rất có sức thu hút.”

Đinh Tiêu Tiêu nhìn Bùi Trạch Viễn, lần đầu tiên anh tán thưởng cô, trong lòng dần dần có chút vui vẻ, anh tán thưởng cô có sức thu hút. Tâm niệm vừa chuyển, không nhận được muốn trêu chọc anh, “A, không phải là anh mê em chứ?”

Trên mặt Bùi Trạch Viễn hơi đỏ lên, cô gái này thẳng tính như vậy. Cười khẽ lắc đầu, nhìn về phía trước.

“Mê em cũng rất bình thường mà.” Đinh Tiêu Tiêu nhìn về mặt của anh, càng cảm thấy rất thích đùa, cố ý sát vào, gần kề bên tai anh nhẹ giọng nói, “Bởi vì em cũng rất thích anh.”

Cảm giác trên người Bùi Trạch Viễn chấn động, giật mình, chuyển mắt nhìn cô một cái thật sâu, ánh mắt sâu không thấy đáy làm cô cũng có chút mê đi, thế nhưng chỉ là sâu xa trong nháy mắt, anh liền khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng cười không để ý cô nữa.

Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên muốn tức giận, anh không để ý tới cô, cứ như vậy không nhìn cô. Hừ, Bùi Trạch Viễn, ta quyết định không chơi từ từ nữa, nhất định cho anh nếm thử sức hấp dẫn của ta, xem anh có thể

chống cự được bao nhiêu.

Trong lòng cô lén cười, ngoài miệng lại cố ý nói sang chuyện khác, “Bùi Trạch Viễn, lần này anh tiếp nhận hạng mục của Liên Viễn, vậy không phải làm lỡ việc anh cùng bạn gái xuất ngoại? Cô ấy không oán giận sao?”

“Cũng tốt, cô ấy rất thấu hiểu.” Bùi Trạch Viễn nhẹ giọng nói, nhớ tới Tú Viện, chính mình cũng thấy có chút hổ thẹn.

“Cảm tình các người nhất định rất tốt? Cô ấy dịu dàng như thế nhất định rất biết săn sóc người khác.” Đinh Tiêu Tiêu đột nhiên có chút chua xót.

“Ừ.” Bùi Trạch Viễn không muốn nhiều lời, ánh mắt nhẹ nhàng hướng ngoài cửa sổ.

Thế nhưng, Đinh Tiêu Tiêu cũng không muốn buông tha anh.”Bùi Trạch Viễn, hỏi anh một câu nhé?”

Bùi Trạch Viễn quay đầu lại, nhìn cô chăm chăm, chờ câu hỏi của cô.

“Nếu như cho anh chọn, một người nhiệt tình cởi mở giống em, một người dịu dàng săn sóc như bạn gái anh, anh sẽ chọn ai?” Đinh Tiêu Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh, biết rõ đáp án của anh là gì, nhưng cô vẫn muốn hỏi ra.

Bùi Trạch Viễn hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ hỏi dạng vấn đề này, câu hỏi này rất quá mức, rất không thích hợp, anh không cách nào trả lời được.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào anh, “Nói đi.”

Bùi Trạch Viễn nhẹ giọng nói, “Anh thích an tĩnh.” Anh không muốn làm cô khó xử ngay trước mặt, cũng sẽ không nói trái lương tâm để làm cô thoải mái.

“Em chỉ biết anh sẽ chọn bạn gái anh, sự dịu dàng của cô ấy thích hợp nhất với sự an tĩnh của anh.” Đinh Tiêu Tiêu khẽ cười rộ lên. Nhưng trong lòng thấy không vui vì câu trả lời của anh.

“Cũng có rất nhiều người thích người như em.” Bùi Trạch Viễn cảm giác được trong giọng nói của cô có chút không vui.

“Thế nhưng không bao gồm anh!” Đinh Tiêu Tiêu chính là muốn quấy nhiễu trái tim anh.

Bùi Trạch Viễn khẽ nhắm mắt lại, chuyển hướng khác, không dám nhìn vào mắt cô. Lời của cô nói rồi thì thôi đi, bọn họ chỉ là đi ra ngoài bàn công việc, không phải bàn vấn đề cá nhân. Cô ép sát từng bước làm anh cảm thấy áp lực bội lần.

Đinh Tiêu Tiêu ‘ai u’ than nhẹ, “Em còn tưởng rằng đàn ông đều thích người như em!”

Bùi Trạch Viễn không nói tiếp nữa, vẫn duy trì trầm mặc. Trong lòng anh hơi bị áp lực, không muốn để cô thấy được trong lòng anh đang cuộn cuộn sóng, sự thẳng tắp của cô gái này thật làm anh chịu không nổi. Cứ giữ trầm mặc là được rồi.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn sườn mặt anh, tuy rằng anh nỗ lực che giấu, cô vẫn có thể cảm giác được hô hấp của anh có chút nóng nảy, nhất định tim anh đập nhanh hơn, a, người đàn ông này nhất định rất ít khi nghe được con gái chủ động ám chỉ như thế.

Chơi rất vui, cô phát hiện cô rất thích thấy lúc anh hơi thở hỗn loạn. Thí nghiệm này thực sự càng thú vị hơn rồi, xem anh đối với dạng mê hoặc gì có sức chống cự mạnh nhất? Cô háo hức chờ mong.

21. Chương 21: Thích

Tác giả nhấn lại

Thật hay giả, làm sao phân biệt. Nói ra chữ thích, hai người đều mơ hồ.

Mấy ngày tiếp theo là thời kì đàm phán căng thẳng, điều chỉnh sửa chữa, không ngừng xác định kế hoạch tổng thể của dự án. Mỗi lần đi đàm phán đều do Bùi Trạch Viễn và Đinh Tiêu Tiểu phụ trách. Thấy cô nỗ lực vì công ty, hảo cảm của anh đối với cô dần dần tăng lên, cô không hề ý lại mình là con gái của Tổng giám đốc Liên Viễn. Phía khách hàng có yêu cầu gì đều dựa vào điều kiện của chính công ty làm họ vừa lòng. Việc này làm anh rất bội phục, bộ dạng khi đang làm việc của cô thật sự rất đẹp.

Buổi tối, bọn họ thường xuyên tăng ca đến khuya. Mỗi ngày đều ở cùng nhau, cả ngày thảo luận một số vấn đề mới, tiếp tục chỉnh sửa cho đến khi Liên Viễn vừa lòng mới thôi. Lưu Tuấn Huy cũng cùng bọn họ tăng ca, thấy họ thảo luận hăng say trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy lần này hợp tác cùng Liên Viễn nhất định thành công.

Đã hơn chín giờ rưỡi đêm cuối cùng mới sửa xong dự án. Xem qua một lần nữa nội dung dự án đã chỉnh sửa, đóng lại thành tập, Đinh Tiêu Tiểu và Bùi Trạch Viễn mới nhìn nhau cười, rốt cục có thể về nhà.

Lưu Tuấn Huy vỗ tay nói mọi người đều vất vả, cổ vũ mọi người trong khoảng thời gian này rất kiên trì. Chờ khi dự án thông qua rồi càng có nhiều việc phải làm, hy vọng mọi người đều chuẩn bị tinh thần, tích cực ra sức vì dự án lớn lần này của Phong Hành.

Mọi người cùng nhau hô lên cổ gắng, thấy mọi người đoàn kết như vậy, Lưu Tuấn Huy cũng rất là cảm động.

Một nhóm người cùng ra thang máy công ty nên vô cùng chậm. Lưu Tuấn Huy sắp xếp cho mọi người lái xe về nhà. Người nào tiện đường thì cùng nhau đi chung xe về.

Bùi Trạch Viễn thấy có rất nhiều đồng nghiệp nam xoay quanh người Đinh Tiêu Tiểu đều tranh đưa cô về nhà, xem ra không cần anh phải lo lắng. Anh cười khể liên đón một chiếc taxi, ngồi vào. Vừa báo cho lái xe biết địa chỉ, cửa sau xe đã bị mở ra liền thấy Đinh Tiêu Tiểu đứng bên cạnh xe cùng các đồng nghiệp nhẹ nhàng cười, “Mọi người không cần bàn cãi, em cùng Bùi Trạch Viễn tiện đường, anh ấy có thể đưa em về.” Nói xong liền ngồi vào xe, đóng cửa lại bảo lái xe chạy đi.

Lái xe chậm rãi chạy đi để lại một nhóm người đứng tại chỗ ngơ ngẩn. Bùi Trạch Viễn không nói gì, dù sao cũng tiện đường có thể đưa cô lên lầu, không cần lo lắng cho sự an toàn của cô.

Đinh Tiêu Tiểu lại tức giận, những người đàn ông khác tranh nhau đưa cô về, anh biết rõ bọn họ ở cùng tòa nhà cũng không chủ động rủ cô cùng nhau về, tức chết cô.

Nhưng sự im lặng của anh càng làm cho cô giận. Cô phẫn nộ hỏi anh, “Vì sao bỏ em lại một mình?”

“Tôi thấy những người đó đều muốn đưa em về, hẳn là em không phải lo.” Bùi Trạch Viễn cười nói, đây là sự thật, cô giận làm gì.

“Nhưng bọn họ không cùng đường với em, chúng ta rõ ràng ở cùng nhà mà anh lại bỏ đi trước một mình.” Đinh Tiêu Tiểu nóng nảy, hoàn toàn không phát hiện được lỗi trong lời nói của mình. Bùi Trạch Viễn thấy lái xe liếc vào kính chiếu hậu một cái, nhất định anh ta hiểu lầm bọn họ sống chung, mà anh cũng không muốn đồng nghiệp biết nên bỏ cô lại một mình mà đi trước. Mặt Bùi Trạch Viễn hơi nóng lên, may nhờ bóng đêm che dấu sự xấu hổ của anh.

“Tôi nghĩ em không muốn mọi người biết chúng ta ở gần nhau.” Bùi Trạch Viễn giải thích.

“Hừ, ở cùng chỗ thì thế nào? Mọi người dám nói gì sao?” Đinh Tiêu Tiểu vốn là không sợ trời không sợ đất, sao lại sợ mọi người nói, ghét nhất anh lại luôn để ý đến ánh mắt của mọi người.

Bùi Trạch Viễn đang còn muốn giải thích chuyện gì thì lúc này di động vang lên. Bùi Trạch Viễn lấy điện thoại ra, là Tú Viện. Anh mở điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng, “Alo... Phải, gần đây tăng ca, công việc rất bận... vừa mới ra về... Ừ, đừng lo lắng... để khi bớt việc, anh đến tìm em... Ừ, em đi ngủ sớm một chút.” Bên kia cuối cùng tắt máy, Đinh Tiêu Tiểu bên đây buồn bực, hừ nhất định là cô gái kia gọi đến, thật là dúi dàng. Còn chờ lúc rảnh đi tìm em, hừ, ta cho các người không gặp được, mỗi ngày đều khiến người bận rộn.

Đinh Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn Bùi Trạch Viễn, càng nghĩ càng giận. Vì sao anh chỉ quan tâm đến cô ấy, mình cũng đang mệt chết đây, sao không thấy anh quan tâm một chút đến mình cho dù chỉ là quan tâm đồng nghiệp, anh cũng tránh xa. Anh càng lạnh nhạt với cô, cô càng muốn đến gần. “Điện thoại của bạn gái?” Đinh Tiêu Tiểu tức giận hỏi.

“Ừ.” Bùi Trạch Viễn sợ cô lại nói bậy bạ gì nữa nên trả lời đơn giản.

“Cô ấy thật là quan tâm anh, mỗi ngày đều gọi điện.” Đương tưởng cô không biết, mỗi tối hết giờ làm việc đều điện thoại cho anh, cô gái này thật đáng ghét.

Bùi Trạch Viễn khẽ cười, không hề hé răng.

Rất nhanh liền đến khu nhà của bọn họ. Khi thấy hai người xuống xe đi vào cùng tòa nhà, lái xe lắc đầu, cậu trai này sao không chịu thừa nhận là ở cùng với cô gái, thực không giống đàn ông, rồi mới lái xe đi.

Bùi Trạch Viễn và Đinh Tiêu Tiêu đều ai về nhà nấy, ôi, hôm nay thật quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi một chút.

Tắm rửa xong, Bùi Trạch Viễn mở máy xách tay, định xem lại hồ sơ dự án. Đọc kỹ nội dung đàm phán hôm nay một lần nữa hy vọng không bỏ sót điểm nào.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên. Bùi Trạch Viễn nhìn xuyên qua mắt mèo thấy Đinh Tiêu Tiêu đứng ở ngoài cửa. Anh chần chờ một chút vẫn mở cửa ra.

“Máy tính của em hỏng rồi, anh sang giúp em xem thế nào.” Đinh Tiêu Tiêu trực tiếp đề nghị.

“Việc này.” Bùi Trạch Viễn hơi khó xử, anh thực sự không nghĩ đến sẽ sang nhà cô.

“Sao thế, sợ em ăn thịt anh à? Nhanh sang giúp em sửa lại, bằng không ngày mai có một số tài liệu cần thiết không sử dụng được.” Đinh Tiêu Tiêu không để ý đến anh, tự đi trở về nhà mình.

Bùi Trạch Viễn do dự một chút rồi vẫn lấy chìa khóa, khóa cửa lại đi sang.

Lại bước vào nơi quen thuộc này, những ký ức lần trước lại trở về. Bùi Trạch Viễn cố gắng trấn tĩnh, hít sâu một hơi, không có gì phải sợ nhưng phòng khách không có người, cô đang ở trong phòng.

Cánh cửa hơi khép bên trong có ánh đèn truyền ra. Bùi Trạch Viễn kiên trì đi vào. Ánh mắt không dám nhìn lên tường, chỉ nhìn vào Đinh Tiêu Tiêu ngồi ở cạnh giường trước bàn máy tính, buồn bực nhìn máy xách tay đang khởi động lại nhưng không cách nào sử dụng được.

Đinh Tiêu Tiêu thấy anh vào liền tránh ra nhường chỗ. “Anh nhìn xem, sao lại thế này, khởi động được nhưng không có phản ứng gì cả.”

Bùi Trạch Viễn ngồi xuống nghiên cứu một lúc, hình như phần cứng máy tính bị hỏng, không thể đăng nhập vào hệ thống được. Bùi Trạch Viễn ngẩng đầu lên nhìn cô nói, “Hệ thống cần phải cài đặt lại, trong máy em có lưu gì quan trọng không?”

Đinh Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ, “Chắc là không có, file của em bình thường đều lưu trong ổ đĩa E.” Cô cũng biết file quan trọng không nên để trong ổ đĩa hệ thống, nếu có vấn đề thì không phục hồi được.

“Ừ, anh đi về lấy dụng cụ sang giúp em cài đặt lại hệ thống là được rồi.” Bùi Trạch Viễn nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Đinh Tiêu Tiêu cùng đi ra ngoài vừa nói với anh, “Được, tự anh làm đi nhé, em đi tắm rửa một chút, vừa về liền mở máy tính nên chưa có tắm rửa gì cả.”

Bùi Trạch Viễn hơi xấu hổ gật đầu, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Đinh Tiêu Tiêu cầm quần áo, đi vào nhà tắm trong lòng thấy buồn cười, sao khi có anh ở trong nhà, cô lại thấy yên tâm như vậy. Có lẽ bởi vì anh rất trầm tĩnh khiến cô không có cảm giác nguy hại gì. Tiêu Tiêu cười khẽ, xả nước thoải mái hưởng thụ cảm giác tắm rửa.

Bùi Trạch Viễn cầm dụng cụ sang nghe được tiếng nước chảy trong nhà tắm mà giật mình. Cô gái này sao lại yên tâm để đàn ông vào nhà của mình, ôi, không biết là nên nói cô rất gần gũi hay là tùy tiện?

Anh trấn tĩnh lại, ngồi trước máy tính bắt đầu thao tác trên hệ thống. Bây giờ những công cụ trên máy thật tiện lợi, chỉ cần mười phút là có thể khởi động lại nhưng quá trình chuẩn bị thì phải mất hơn nửa giờ. Anh ngồi trước bàn nhìn màn hình chạy từng bước một, trong lòng dần dần bị một mùi hương hấp dẫn.

Phòng cô không biết có gì mà lại tản ra một mùi hương nhẹ nhàng, anh chậm rãi nhìn quanh, thì ra trước bàn trang điểm của cô có đốt một ngọn nến, mùi hương tỏa ra từ chỗ này. Nến này được làm từ tinh dầu.

Anh chuyên tâm nhìn chăm chú vào màn hình, hy vọng nó nhanh chóng kết thúc. Ở trong phòng cô làm anh không thể bình tâm được, trong lòng như là bị từng cơn dao động không thể dần xuống được.

Phía sau truyền đến tiếng nói của cô, “Anh muốn uống bia không?” Anh quay mặt lại thấy cô đang cầm hai lon bia đứng tựa vào cửa. Trên người cô mặc một chiếc áo T-shirt rộng thùng thình và quần short, có phải ở nhà cô đều thích mặc như vậy không? Anh nhìn xuống nhớ lại lần trước khi cô xuất hiện ở cửa nhà anh cũng là hình dáng như vậy.

“Rốt cuộc có muốn không?” Đinh Tiêu Tiêu nhìn anh không hé răng, trong lòng cười thầm, lại suy nghĩ gì đến ngăn người?

“Không cần, cảm ơn.” Bùi Trạch Viễn ngẩng lên lắc đầu, trong mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Đinh Tiêu Tiêu đi tới, lấy một lon bia đặt lên bàn trang điểm rồi ngồi dựa vào bàn trang điểm mở một lon ra cho mình uống.

Bùi Trạch Viễn quay mặt đi, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình như muốn đem hình ảnh đôi chân trần tuyệt đẹp kia xóa đi nhưng nó ngoan cố không muốn rời đi. Đường như hình ảnh trên màn hình cũng biến thành đôi chân. Bùi Trạch Viễn hối hận chết được, mỗi lần đi vào phòng cô đều có cảm giác áp bức mạnh mẽ, cảm giác khiêu khích này làm cho tim anh đập không cách nào bình ổn lại được.

Đinh Tiêu Tiêu một mặt uống bia, một mặt nhìn vào gáy anh. Những sợi tóc mềm mại dán sau tai, chỉnh tề và sạch sẽ. Nhìn sau tai anh, cô nhớ tới lúc từng ngồi trên xe buýt ở phía sau lẳng lặng ngắm bóng dáng anh, khi đó anh còn không biết đến sự tồn tại của cô. Bây giờ anh cũng đã ngồi trước mặt cô, khoảng cách gần như vậy, vương tay ra liền có thể chạm vào.

Đinh Tiêu Tiêu cầm lon bia, khẽ cắn ngón tay, trong lòng đột nhiên muốn quấy rầy anh. Một người đàn ông trầm tĩnh như vậy, nếu nhiệt tình thì sẽ có bộ dạng ra sao, trong lòng rung động khiến cô thật muốn khiêu khích anh.

Cô nhẹ nhàng đi sang đứng sau lưng anh cùng nhìn màn hình đang chậm rãi làm việc. Im lặng, chỉ nghe tiếng quạt máy tính chuyển động, trong phòng tràn ngập hương thơm khiến tình cảm trong lòng xao động.

Bùi Trạch Viễn có thể cảm giác được cô đến gần, mùi thơm sau khi tắm trên người cô lại càng khiến người động lòng hơn cả mùi hương trong phòng. Anh cần phải nỗ lực rất lớn mới ngăn chặn được biến động trong lòng. Xong rồi, nhìn giao diện đã biểu hiện chế độ hoàn thành. Trên màn hình sáng lên những icon cơ bản. Bùi Trạch Viễn thở nhẹ một hơi, cuối cùng đã xong.

Anh quay lại, gạt nhẹ đầu, “Xong rồi, có thể sử dụng rồi.” Anh muốn về ngay, không thể lại ngơ ngẩn nữa. Nhưng cô không ý tránh ra cứ đứng bên cạnh anh. Thân thể thật sự gần nhau, Bùi Trạch Viễn không dám đứng lên, nếu đứng lên nhất định sẽ chạm phải cô.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn màn hình, cúi người xuống, tay cầm chuột rà thử click vào một icon. “Ồi, anh xem, sao lại không lên mạng được.” Thân người cô chạm vào hơi giống như ma sát vào vai anh, Bùi Trạch Viễn xấu hổ nghiêng về trước, né tránh không cho người anh chạm vào, nhưng cô lại tới gần hơn cúi đầu hỏi anh.

Bùi Trạch Viễn cúi đầu, “Tên đăng nhập của em chưa có. Tên và password của em còn nhớ không?”

Đinh Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ, đứng thẳng dậy nhìn về phía giá sách. “Đường như đặt bên trong một quyển sách, nhưng không nhớ là quyển nào.”

“Phải tìm, nếu không thì không lên mạng được.” Bùi Trạch Viễn rốt cuộc có thể thở được, cô đến gần làm cho anh thở nhanh dồn dập hơn.

Đinh Tiêu Tiêu nhón chân với lên giá cao nhất của kệ sách. Một đôi chân dài đẹp thẳng tắp, Bùi Trạch Viễn tránh không nhìn vạt áo kéo lên của cô để lộ phần eo trắng nõn bóng loáng. Bùi Trạch Viễn cố chăm chú vào màn hình không dám nhìn loạn.

Đinh Tiêu Tiêu kiễng chân rút ra một quyển sách kêu to, “Anh lại giúp em một chút.” Sao lại ngồi ngẩn ra thế, không thấy cô đang khó khăn à?

Bùi Trạch Viễn đáp ứng, đứng lên bước đến gần, Đinh Tiều Tiếu dùng sức rút sách ra, trọng tâm đột nhiên nghiêng về phía sau, dưới chân bị trượt, cả người đổ về phía sau kêu nhỏ lên một tiếng. Bùi Trạch Viễn theo phản xạ đưa tay ra đón được cô nhưng bị cô đè ngã về phía sau té xuống giường.

Tạo nên một khung cảnh mờ ám, Bùi Trạch Viễn ôm Đinh Tiều Tiếu, bị cô đè lên người, cả hai té ngã trên giường. Mà cổ áo Đinh Tiều Tiếu cũng bị lệch sang một bên lộ ra một mảng vai, xương quai xanh trước ngực anh.

Bùi Trạch Viễn đỏ mặt muốn nâng cô dậy, anh không quen cùng con gái tiếp xúc thân mật như vậy. Nhưng Đinh Tiều Tiếu thì ngược lại, nhìn cận kề trước mắt khuôn mặt tuấn tú của anh bị ửng đỏ giống như một cậu bé, lòng cô càng muốn khiêu khích anh. Cảm giác được anh ôm lấy cũng rất tốt.

Bùi Trạch Viễn ho nhẹ một tiếng, “Em không sao chứ, đỡ em đứng dậy trước.” Tay anh không biết nên đặt ở chỗ nào, chỉ hy vọng cô có thể tự mình đứng lên.

Đinh Tiều Tiếu lại cười nhẹ nhàng mà quyến rũ, “Bùi Trạch Viễn, nhìn gần như vậy, anh cũng thật đẹp trai. Mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh. Nói xong câu này cô cũng hiểu được thể nào tim đập chân run, đương nhiên câu nói này cũng làm cô ngượng ngùng.

Bùi Trạch Viễn mặt càng đỏ hơn, chiếc mặt nạ ôn hòa chậm rãi có vẻ không giống. Anh quay đầu không dám nhìn vào mắt cô, rất hấp dẫn giống như hút hết hồn phách người khác. Nhưng anh nóng lòng muốn đỡ cô đứng lên, bọn họ như vậy thật không ổn chút nào.

Tay cô không nhịn được xoa mặt anh, vừa đụng tới làn da anh, anh đột nhiên quay sang tay nắm lấy tay cô. Cô lẳng lặng nhìn anh đột nhiên thích một tia xanh thắm trong mắt anh, tuy ánh mắt ấy rất nhanh khiến cho người ta không thể bắt lấy được.

Anh dùng sức chống tay ngồi dậy, cũng nâng cô lên. Khi ngồi lên anh cũng mở tay cô ra đứng lên cạnh giường cố gắng bình ổn lại hơi thở. Thấy ánh mắt Đinh Tiều Tiếu vẫn dán trên mặt mình, anh nhìn xuống. “Máy tính sửa xong rồi, anh về trước. Muốn lên mạng chỉ cần nhập số điện thoại của hệ thống mạng là được. Anh cáo từ trước.” Nói xong, anh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tay anh vừa chạm đến cửa chưa kịp mở ra thì phía sau truyền đến tiếng cười của Đinh Tiều Tiếu, “Bùi Trạch Viễn, anh là đàn ông thì đứng lại cho em.”

Bùi Trạch Viễn không đoán ra nổi là cô muốn cái gì nhưng thật sự không cách nào bỏ đi nên vẫn quay lưng nghe cô nói hết lời.

“Bùi Trạch Viễn, em thích anh.” Tiếng nói bình tĩnh của Đinh Tiều Tiếu chậm rãi truyền đến, không hề sôi nổi như bình thường mà thật thản nhiên, nhưng khi đến tai anh lại như sấm nổ vang, cô rốt cục muốn gì?

Anh từ từ, đầu không quay lại, mở cửa chậm rãi đi ra ngoài. Để lại cô một mình trong căn phòng trống rỗng trông mắt nhìn cánh cửa khép lại.

22. Chương 22: Phát Hiện

Phát hiện này khiến Tiều Tiếu càng thêm tự tin.

Sáng sớm hôm sau, đúng 7 giờ rưỡi Bùi Trạch Viễn rời nhà. Vừa mở cửa ra liền sững người một lúc. Đinh Tiều Tiếu đang từ nhà đi ra, tự nhiên lại trùng hợp như vậy.

Anh khẽ gật đầu, đi về phía thang máy; Đinh Tiều Tiếu đứng bên cạnh anh, không nói lời nào, lặng lẽ cùng đợi.

Bùi Trạch Viễn nghĩ hôm nay Đinh Tiều Tiếu cũng giống mọi ngày, hôm qua là do anh lo lắng quá mức rồi, Đinh Tiều Tiếu hẳn là sẽ chẳng để tâm.

Nhưng mà, anh sai rồi, Đinh Tiêu Tiểu thực tức giận, cô mới nói với anh một câu, anh đã trốn tránh như vậy rồi. Cho nên, cô đã quyết định, ngày nào cũng gắt gao bám theo anh, dù sao thì “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”.

Hai người cùng nhau ra khỏi tòa nhà, cùng nhau lên một chiếc xe buýt, ngay cả chỗ ngồi, Đinh Tiêu Tiểu cũng cố tình ngồi cạnh anh. Bùi Trạch Viễn bắt đầu nhìn Đinh Tiêu Tiểu, cô không nói với anh một câu nào, nhưng cứ theo sát anh, mà bọn họ tới cùng một công ty, thế này lại không có gì sai.

Sau đó, quả nhiên Đinh Tiêu Tiểu vẫn bám sát Bùi Trạch Viễn. Ở công ty, cô có việc gì cũng chỉ tới hỏi anh, làm xong việc gì nhất định cũng sẽ mang cho anh xem qua. Đồng nghiệp khác chỉ coi bọn họ khi ấy là tích cực hợp tác cùng làm dự án thôi. Chỉ có Bùi Trạch Viễn hiểu rõ, Đinh Tiêu Tiểu đang tận dụng mọi cơ hội gây sức ép cho anh.

Rất cuộc, trải qua bao khó khăn đàm phán, đề xuất dự án cuối cùng đã xong. Đinh tổng xem qua toàn bộ đề xuất dự án và báo cáo đánh giá dự án do nhân viên nội bộ đưa lên, sau cùng ký tên đồng ý, đem ra cho tập thể công ty thảo luận. Rất nhanh, thảo luận đã có kết quả, quyết định chọn dự án này của Phong Hành, chính thức thực thi xây dựng mạng lưới buôn bán điện tử cho Liên Viễn.

Cầm bản báo cáo đánh giá có chữ ký của Liên Viễn, Đinh Tiêu Tiểu cùng Bùi Trạch Viễn nhìn nhau cười. Chiến đấu gian khổ a, ngày mai có thể tới ký hợp đồng rồi. Bùi Trạch Viễn nhìn gương mặt xinh đẹp của Đinh Tiêu Tiểu, cô đã rất vất vả, mặt gầy xẹp đi rồi. Anh thu hồi ánh mắt của mình, không dám lộ ra nhiều sự quan tâm.

Đinh Tiêu Tiểu và anh đứng ở lề đường chờ bắt xe. Một chiếc taxi chở khách đột nhiên dừng lại trước mặt họ. Một khuôn mặt quen thuộc lộ ra, “Tiểu Tiểu” không ngờ lại là Doãn Quân Tường, Đinh Tiêu Tiểu không ngờ nhìn anh, “Tường Tường”. Bùi Trạch Viễn thấy là người quen của cô, cũng khẽ gật đầu mỉm cười.

“Đi đâu? Anh đưa em, bây giờ không tiện bắt xe.” Doãn Quân Tường đã mở cửa xe, tỏ ý bảo cô lên xe. Đinh Tiêu Tiểu cười nhìn Bùi Trạch Viễn một chút, vẫn là ngồi vào ghế sau, đóng cửa xe lại. Nhìn Bùi Trạch Viễn vẫn còn đứng đó, cô nhẹ nhàng gọi: “Lên xe đi.”

Bùi Trạch Viễn buộc lòng phải ngồi vào ghế phụ cạnh lái xe.

Doãn Quân Tường hỏi bọn họ muốn đi đâu, để tài xế đưa họ đi.

Bùi Trạch Viễn ngồi ở đằng trước, mắt nhìn thẳng phía trước nhưng tai vẫn lắng nghe âm thanh truyền đến từ đằng sau.

Doãn Quân Tường nhẹ nắm tay Tiểu Tiểu, khẽ nói: “Gần đây đang bận gì thế? Sao tối nào cũng không thấy em.” Tiểu Tiểu khẽ cười: “Mỗi ngày đều tặng ca mà.”

Doãn Quân Tường nghiêng mặt tới chăm chú nhìn cô: “Tiểu Tiểu, em gầy đi rồi, xem em này, mắt trũng cả xuống.” Tay thương tiếc vuốt nhẹ lên mặt cô, gần đây như thế nào lại vất vả đến thế.

Đinh Tiêu Tiểu hơi nghiêng mặt ra, ánh mắt căng thẳng nhìn về ghế phía trước, trong lòng chợt nghĩ để Bùi Trạch Viễn thấy Doãn Quân Tường với cô như vậy thực không hay chút nào. Nhưng mà anh ở đằng trước căn bản không có quay đầu lại, cũng không nhìn bọn họ qua gương chiếu hậu.

Doãn Quân Tường lại không để ý chút nào, ngón tay vuốt ve mặt cô: “Đừng gắng sức như vậy, anh thấy sẽ đau lòng.” Đinh Tiêu Tiểu mỉm cười gượng gạo đẩy ra, hy vọng Tường Tường đừng quan tâm cô quá. Đinh Tiêu Tiểu không biết làm gì khác đành mở miệng hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh vừa chạy ra cửa hàng, công ty gọi điện, bảo anh lập tức tới tổng công ty lấy tờ đơn gì đó.” Doãn Quân Tường lắc đầu không nói gì, công ty thực bắt tội anh. “Các em ra ngoài làm việc?” Mắt hướng người đàn ông ở ghế trước, nhìn lần đầu tiên, có cảm giác thật bình thản, thuộc loại người vừa nhìn sẽ không đùa được.

“Vâng, bọn em vừa bàn chuyện làm ăn với đối tác xong.” Đinh Tiêu Tiểu nhìn chăm chú vào gương mặt bình tĩnh kia qua kính chiếu hậu, mắt anh vẫn nhìn thẳng phía trước, không gợn một cảm xúc.

“Tiểu Tiểu, lúc nào thì rảnh?” Doãn Quân Tường thấp giọng, kề sát tai cô khẽ nói: “Gần đây lúc rảnh có nhớ anh không?”

Cô đột nhiên bị dựa sát thân mật như vậy, ngứa ngáy rứt ngay cổ lại, mắt nhìn lên, vô ý hướng về chiếc gương đang phản chiếu ánh nhìn của anh, ánh mắt cả hai giao nhau, ngưng lại một lúc, không nghĩ tới lại bị người kia bắt được. Rất nhanh, mắt anh lại chuyển về phía trước.

Thanh âm Doãn Quân Tường lại vang lên: “Tiểu Tiểu” Cô mới quay lại nhìn, hơi mỉm cười với Tường Tường, anh vừa mới nói cái gì nhỉ, cô hoàn toàn không có nghe.

Doãn Quân Tường trừng mắt nhìn, xem xét vẻ lơ đãng trên gương mặt cô. Xe chậm chậm dừng lại, bọn họ đã tới nơi rồi.

Đinh Tiêu Tiểu hướng Tường Tường cảm kích cười, “Cảm ơn anh đã đưa bọn em một đoạn đường,” “Đừng khách sáo,” Doãn Quân Tường cười thoải mái, gật đầu với Bùi Trạch Viễn, Bùi Trạch Viễn cũng khẽ gật, mở cửa xe đi xuống. Tiểu Tiểu cũng theo xuống, đứng ở ngoài cửa xe vẫy vẫy tay, cảm ơn lần nữa. Doãn Quân Tường trầm ngâm nhìn hai người bọn họ, ra hiệu cho tài xế chạy xe, đi mất.

Bùi Trạch Viễn xoay người đi vào trước, Đinh Tiêu Tiểu theo sau anh vào thang máy.

Thang máy trống không, chỉ có hai người bọn họ. Đinh Tiêu Tiểu nhớ tới ánh mắt vừa rồi của anh, trong lòng hơi hoảng, liệu anh có hiểu lầm gì không?

“Vừa nãy là bạn em” Đinh Tiêu Tiểu cười nhìn anh, giải thích. Anh không lên tiếng, quay đầu mỉm cười, cô không nhận được nói thêm, “Là bạn tốt của em.”

Anh khẽ cười một chút, “Biết rồi.” Thang máy tới nơi, anh đi trước tiến vào. Đinh Tiêu Tiểu theo chân anh vào công ty, nhìn mặt anh không chút phản ứng, trong lòng rất buồn bực.

Hai người đi thang tới phòng làm việc của Lưu Tuấn Huy để thông báo tiến triển công việc, Lưu Tuấn Huy vừa nghe mai sẽ ký hợp đồng, liền reo lên hào hứng. Rốt cuộc coi như đã xong một nửa rồi. “Thực cảm ơn hai người bọn em, nếu không có bọn em giải giang thế này, công việc không biết còn kéo dài tới bao giờ.”

Bùi Trạch Viễn mỉm cười: “Đây là công lao của mọi người, ngày mai ký hợp đồng, hôm nay cuối cùng cũng có thể tan tầm đúng giờ rồi.” Đinh Tiêu Tiểu nhìn anh cười, anh né tránh ánh nhìn của cô, nói một tiếng với Lưu Tuấn Huy rồi quay người đi ra.

Đinh Tiêu Tiểu cũng vội vã đi ra cùng anh. Anh đang trốn tránh cô, cô nhạy cảm phát hiện ra, so với sáng sớm nay lại càng tránh cô thẳng thừng hơn.

Vừa đúng giờ tan tầm, anh liền mang cặp rời công ty, Đinh Tiêu Tiểu bám gót anh ra ngoài. Thế nhưng anh không ra bến xe buýt mà lại bắt một chiếc taxi, anh không về nhà ư? Đinh Tiêu Tiểu không thèm nghĩ ngợi bắt taxi theo sau anh.

Xe chở anh dừng lại trước cửa một nhà hàng, anh xuống xe đi thẳng vào trong. Đinh Tiêu Tiểu cũng đi vào theo.

Bước vào, cô len lén liếc nhìn một lượt, thấy anh rồi, anh hướng về một góc đi đến, Kiều Tú Viện, cô biết ngay anh tới gặp cô ta mà. Cô ngồi ở phía bên cách bọn họ một đoạn, từ xa mà quan sát.

Bọn họ chọn đồ ăn, cùng nhau dùng cơm, Đinh Tiêu Tiểu cũng gọi một bát mì, vừa ăn vừa dán mắt nhìn bọn họ. Bọn họ nhìn nhau cười, nhưng cô vẫn nhìn ra trong mắt anh lộ vẻ mệt mỏi, Kiều Tú Viện đưa tay đây yêu thương muốn áp lên mặt anh, anh lại hơi lùi ra, không cho cô chạm vào, tay cô dừng lại giữa không trung, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn. Không biết anh nói gì đó với cô ta, dỗ dành một chút, anh vươn tay ra xoa đầu cô ta. Cô ta mới vui một chút, tiếp tục ăn cơm.

Rốt cuộc, bọn họ đã ăn xong cơm, Bùi Trạch Viễn kéo nhẹ cô ta ra khỏi nhà hàng. Đinh Tiêu Tiểu cũng nhanh chóng theo ra. Bùi Trạch Viễn gọi một taxi đưa Kiều Tú Viện về. Cô cũng sít sao bám theo.

Bùi Trạch Viễn đưa cô ta tới dưới nhà, anh xuống xe trước, cô ta theo xuống sau, Bùi Trạch Viễn nói gì đó với cô ta, sau cùng hôn nhẹ lên trán, nhàn nhạt không hề nồng ấm.

Kiều Tú Viện chăm chăm nhìn anh mới bước lên nhà. Anh quay người chui vào xe, lại rời đi. Đinh Tiêu Tiểu cho bác tài tiếp tục bám sau. Dọc đường về nhà cô cứ nhìn theo chiếc xe chở anh.

Tiểu Tiểu cứ như vậy theo anh về tới nhà. Lúc Tiểu Tiểu ngồi trong nhà rồi, cô vẫn còn có chút không rõ ràng ngăn người ra. Cô vừa mới nhìn thấy Bùi Trạch Viễn và Kiều Tú Viện ở cùng nhau, nhưng chung quy lại thấy là lạ, không tài nào nói rõ được kỳ quái ở chỗ nào, cô chỉ thấy lúc ấy giữa bọn họ thiếu thiếu một thứ gì đó.

Suy nghĩ nửa ngày, cô đột nhiên hét to một tiếng, cô cuối cùng đã hiểu rồi. Bọn họ không giống như người yêu, trái lại như là anh em vậy, không khí giữa hai người khi đó nhàn nhạt, cảm giác như họ hàng người thân, không hề mang chút ngọt ngào cùng nồng nàn của hai người yêu nhau.

Tiểu Tiểu nhớ tới phản ứng xao động của Bùi Trạch Viễn khi ôm mình, chứng tỏ anh không hoàn toàn lãnh đạm, tâm anh cũng sẽ động, chỉ là, bình thường anh vẫn giấu thật sâu thôi, bởi vậy, mới cho rằng anh luôn bình tĩnh như thế. Tựa như thấy anh ở cùng Kiều Tú Viện, dù dịu dàng nhưng dường như không có một tia nồng ấm, không có hương vị của tình yêu.

Tiểu Tiểu đột nhiên cười to lên sung sướng, Bùi Trạch Viễn không yêu Kiều Tú Viện, cái cách tôn trọng nhau như với khách này chỉ là một cách chung sống, một thói quen thôi, sẽ khiến người ta dần dần lầm tưởng đây là yêu, thực ra, bọn họ chỉ lừa mình dối người, có tình yêu nào lại mờ nhạt thế đâu.

Nhận ra điều này tâm tình cô thực tốt, từ hôm qua lúc cô nói câu kia, anh tông cửa đi ra, cô đã lo nghĩ rất lâu, hôm nay thái độ của anh với cô lại hết sức lạnh nhạt.

Bây giờ, cô lần nữa rất có lòng tin, Bùi Trạch Viễn chỉ là kẻ ngốc trong tình yêu, hoàn toàn không biết yêu là thế nào, chỉ biết quan tâm chứ không hiểu được đâu là rung động tâm can, anh chỉ theo cái nếp yên bình trước sau như một, mà cô thường làm cho anh dao động mãnh liệt, sự mãnh liệt ấy khiến anh chỉ biết có một loại phản ứng, chính là quay đầu trốn chạy.

Haha, Đinh Tiêu Tiểu cười lớn, Bùi Trạch Viễn, để em dạy anh thế nào là tư vị của tình yêu.

23. Chương 23: Ăn Dấm Chua (ghen)

Thái độ thù địch của Kiều Tú Viện đã kích động ý chí chiến đấu của Tiểu Tiểu.

Đinh Tiêu Tiểu từ từ nhận thấy có sự thay đổi trong mắt Bùi Trạch Viễn. Có lẽ không phải anh thay đổi mà do tâm cô đã không còn như trước. Đăm đăm nhìn bóng lưng anh, cô lại nghĩ tới ngăn người về mặt anh bất ngờ sững sốt. Anh không phải không có biểu cảm, chẳng qua bản thân trầm lặng đã thành nếp mà quên mất cái cảm giác đập thình thịch của con tim.

Từ sau khi ký kết hợp đồng với Liên Viễn, mọi người bắt đầu tự triển khai công việc của mình. Công tác kỹ thuật bên Bùi Trạch Viễn là nặng nhất. Đinh Tiêu Tiểu cùng với hai cô gái khác phụ trách phối màu và thiết kế toàn bộ trang mạng. Cô dần dần nhập tâm vào công việc. Cảm giác dồn hết tâm sức này rất tuyệt, mỗi ngày qua đi đều vẹn đầy.

Việc cô thích thú nhất là ngày nào cũng có thể bàn bạc chuyện thiết kế với anh. Lúc nghe anh chỉ bảo người khác chú ý tới các chi tiết, nét mặt nghiêm túc của anh khiến cô ngây ngốc nhìn chăm chăm, quên cả thu lại ánh mắt. Thỉnh thoảng Bùi Trạch Viễn chạm phải ánh nhìn trực diện của cô, anh lại mau chóng dời đi. Mỗi lần thấy anh giả vờ điềm tĩnh, cô lại cười trộm trong lòng. Anh sợ bị cô ảnh hưởng nhưng không ý thức được chính mình đã bị cô ảnh hưởng mất rồi.

Buổi tối cô đều gọi điện cho Điền Mật, không hề nhận ra tần số xuất hiện cái tên Bùi Trạch Viễn càng ngày càng cao. Vừa nhắc tới Bùi Trạch Viễn, cô không kềm được lòng cười rộ lên, tuy rằng cô luôn chế giễu vẻ lúng túng của anh khi đối mặt cô. Điền Mật dần dần nghe ra không phải vậy, có chút lo lắng hỏi cô:

- Tiểu Tiểu, không phải là cậu thích anh ta thật chứ?

Cô khẽ cười, tựa vào sofa, trầm tư một lúc.

- Thích á? Mình cũng không biết, chỉ cảm thấy bề ngoài anh ta nhìn có vẻ bình thản, tâm tư bên trong lại bất đồng.

Cô không phủ nhận, chính cô cũng không biết. Khoảng cách nhìn anh càng gần, cô càng thấy rõ thứ nước thăm thăm có ma lực thần bí, mê hoặc cô chìm sâu trong đó.

- Tiểu Tiểu, cậu phải nhớ kỹ, hai người không thích hợp.

Diễn Mật trịnh trọng lay tỉnh cô, người đàn ông như vậy làm thế nào thích mẫu người như cô được.

Đinh Tiêu Tiểu thở dài một cách bất đắc dĩ:

- Mình biết mà, anh ta nhìn bộ dạng ăn chơi của mình không chừng sẽ ngất xỉu.

Cô cười mỉm, nhưng sao trong lòng lại thấy gờn gợn chua chát, cô thực đáng sợ thế sao?

- Đúng vậy, cậu biết là tốt. Đùa chơi thì tốt, đừng cho là thật.”

Điều Mật sợ nhất là Tiểu Tiểu chơi tới cuối cùng cũng không biết ban đầu bản thân cô muốn cái gì. Dù sao, hành động lần này của cô quá mức rồi, không chỉ tiếp cận anh ta còn vì muốn giữ người lại mà kéo cả việc làm ăn của Liên Viễn vào.

- Biết rồi, nhưng cứ thấy anh ta tở lại muốn đùa. Thử nghĩ xem nếu một người trầm tĩnh như vậy lại bại dưới mị lực của tở, thế mới đáng tự hào chứ.

Cô nghĩ tới mà hả hê.

- Chỉ hy vọng đúng như cậu mong muốn, bằng không, bỏ ra nhiều quá sẽ khó thu hồi lại đấy.

Diễn Mật là người ngoài cuộc nhìn rõ hơn hết.

Gác máy, Đinh Tiêu Tiểu ngồi ngẩn ra trên ghế sofa. Anh lúc này đang làm cái gì? Có phải đang làm thêm việc không? Mãi nghĩ ngợi, không biết tự lúc nào cô đã mở cửa, đứng trước cửa nhà anh. Trong lòng do dự, cô tìm anh nói cái gì đây? Ban ngày, ngoại trừ công việc ra, anh gần như không nói bất kỳ chuyện riêng gì với cô. Cô biết anh đang trốn tránh cô, nhưng cô không muốn thế.

Cuối cùng, cô vẫn ấn chuông cửa. Một lát sau, cửa mở ra, anh đứng bên cửa, nhướn mày nhìn cô.

- Em có thể vào một chút được chứ?

Cô thẳng thừng nói, thực sự không tìm được có gì. Cô chỉ muốn thấy anh thôi.

Anh ngây người một lúc rồi để cô vào trong phòng. Anh chỉ tay về chiếc ghế sofa mời cô ngồi. Cô cười cảm ơn, tốt, anh không đóng cửa từ chối cô. Anh đứng cạnh sofa, hỏi cô:

- Uống trà không? Trong nhà tôi chỉ có trà thôi.

Cô gật gật đầu.

Cô nhìn quanh phòng, đây là lần đầu tiên cô vào nhà anh.

Cô nhìn quanh phòng, đây là lần đầu tiên cô vào nhà anh. Kết cấu nhà anh quả nhiên không giống nhà cô, phòng rộng hơn, có một chiếc bàn làm việc đặt ở góc phòng khá bắt mắt, trên mặt bàn để một laptop và một ít tài liệu, đèn bàn kéo duỗi ra, chắc anh vừa mới dùng máy. Căn phòng rất giản đơn, rất giống tác phong của anh, như một dòng nước thanh thuần vậy. Từ trong hộp nhạc phát ra một ca khúc tiếng Anh êm ái, có thể thấy được anh là một người biết thưởng thức.

Anh bưng một chén trà đặt trước mặt cô rồi ngồi trên ghế sofa đối diện.

- Có thấy gì khác không?

Anh biết cô đang quan sát nhà anh.

- Rộng hơn nhà em.

Đinh Tiêu Tiêu cười dí dỏm, anh cũng buột cười theo, vốn cho rằng cô nhất định sẽ phàn nàn gì đó. Cô lặng lẽ nhìn anh cười, anh thế này có cảm giác thoải mái hơn, không như lúc chăm chăm trốn tránh cô. Nhận ra cái nhìn chuyên chú của cô, anh dần dần thu lại nụ cười.

- Làm sao vậy, máy tính bị hỏng à?

Anh không nghĩ ra cô vì lý do gì mà tìm anh, chỉ ít anh đã biểu hiện rất rõ anh không muốn gần gũi quá với cô.

- Không có việc gì không thể tới ngồi chút sao? Chúng ta dù gì cũng là hàng xóm mà.

Cô chun mũi, không hờn nói.

- Cô không vội làm việc à? Công việc thiết kế cũng không nhẹ nhàng đâu.

Bùi Trạch Viễn qua loa lảng sang chuyện khác, anh chỉ muốn mau mau hoàn thành dự án (hạng mục).

- Muốn, đúng là có việc muốn hỏi anh mới sang đây.

Cô khẽ cười, có phải nói chuyện công việc anh sẽ thấy tự nhiên hơn? Anh giương giương mày hỏi cô:

- Là gì thế?

- Vâng, có một plug-in (chương trình phụ trợ) muốn hỏi anh viết mã gốc thế nào?

Cô tùy tiện nói bừa, dù sao anh cũng là cao thủ viết mã, cô nói mã gốc gì đó, đưa ra vấn đề cho anh nghĩ là được rồi. Nói dối, mắt cũng không dám nhìn phía anh.

- Thiết kế cũng yêu cầu cả plug-in sao?

Anh có chút nghi ngờ, cái này... để bên lập trình viên giải quyết là được.

- Cứ cho là vừa lúc có thể học đi, thế nào? Anh không phải keo kiệt, không muốn dạy đấy chứ?

Cô mặt dày bắt anh dạy. Anh cười đi tới bàn làm việc, chỉ tay vào đó, tùy cô hỏi. Cô cười hiểu ý, ngồi xuống trước máy tính, mở một trang mạng, để anh y theo mà viết mã, tạo một hiệu ứng tương tự. Anh suy nghĩ một chút, đây không phải toán quá phức tạp, rồi gật đầu. Cô đứng dậy tới phía sau anh, nhìn anh nghiêng ngẫm, sử dụng thành thạo một ít mẫu lập trình (program module) rồi biên chỉnh lại.

Cô đứng đằng sau anh, lẳng lặng nhìn anh chăm chú lập trình, sườn mặt bị ánh đèn bao phủ, bình tĩnh thần nhiên. Thì ra hình ảnh lúc anh làm việc là như thế này, vừa nghe nhạc chậm chậm du dương, vừa chú tâm viết. Cô bỗng thêm muốn sự tĩnh mịch của anh, không cần quá nhiều huyền ảo, không cần quá nhiều người bồi tiếp, một mình yên tĩnh hưởng thụ tự do, say mình trong không gian nhỏ nhỏ.

Sự yên bình này không kéo dài được bao lâu, tiếng chuông cửa vang lên. Cô sực tỉnh bởi thứ thanh âm lạnh lạnh, nhìn anh, anh chậm rãi bước ra, mở cửa. Ai lại tới muộn thế này?

Tiểu Tiêu không ngờ, đứng ở ngoài cửa là Kiều Tú Viện và một người đàn ông xa lạ.

Bùi Trạch Viễn hơi bất ngờ, không nghĩ tới Tú Viện với Ngôn Sơ trẻ thế này lại tới. Tú Viện bước vào, vui vẻ nói:

- Anh Trạch Viễn, em và anh trai mới từ nhà anh qua, cô nghe thấy anh phải tặng ca rất vất vả, liền bảo em mang canh tới.

Kiều Ngôn Sơ cũng cười với anh:

- Tú Viện cứ lải nhải mãi nói muốn gặp cậu.

Hai người vào phòng, chột sững lại. Cả hai đều không ngờ trong nhà Trạch Viễn không chỉ có mình anh, còn có một cô gái xa lạ. Sắc mặt Kiều Tú Viện tái nhợt. Kiều Ngôn Sơ ngạc nhiên nhìn cô gái rồi quay sang nhìn Trạch Viễn vẻ nghi ngờ. Trạch Viễn khẽ cười đóng cửa lại, mời hai người tiến vào.

Trạch Viễn chỉ về hướng Tiểu Tiêu, bình tĩnh giới thiệu:

- Đây là Đinh Tiêu Tiêu, là hàng xóm, cũng là đồng nghiệp của mình.

Sau khi nghe anh nói, Tú Viện ngạc nhiên nhìn anh. Tại sao anh chưa bao giờ nhắc tới? Chuyện này từ lúc nào vậy? Cuối cùng, Ngôn Sơ vừa còn kinh ngạc đã nhanh khôi phục lại, mỉm cười gật đầu lễ độ:

- Xin chào, Đình tiểu thư.

Tiểu Tiểu nhẹ cười, nhưng mắt lại hướng về phía Trạch Viễn.

Trạch Viễn nhìn Tiểu Tiểu:

- Đây là Kiều Tú Viện, bạn gái tôi, còn đây là anh trai cô ấy, Kiều Ngôn Sơ.

Trên mặt Tiểu Tiểu vẫn giữ nguyên nụ cười trước sau như một nhưng ánh mắt cô đã dần trở nên thâm trầm. Cô tự biết mình cần phải đi rồi, đúng thế, bạn gái anh tới, cô còn ở lại đây làm gì? Khóe miệng cô nhếch lên, ngọt ngào nói:

- Trạch Viễn, anh có khách, lát nữa em quay lại nhờ anh chỉ dạy cũng được. Cảm ơn chén trà của anh.

Nói xong ánh mắt mang theo tia cười gật đầu với anh em họ Kiều, đi thẳng qua bên người bọn họ, mở cửa rời đi. Trạch Viễn nhìn cánh cửa bị đóng rầm lại, cô đã đi rồi. Anh chuyển mắt nhìn sang Kiều Tú Viện và Ngôn Sơ, chỉ tay vào ghế sofa, mời hai người ngồi rồi mang phích nước nóng vào trong bếp.

Đặt 2 chén trà trước mặt bọn họ, Bùi Trạch Viễn nhìn nét mặt u ám của Tú Viện, cô nhất định là hiểu lầm anh. Ngôn Sơ nhìn em gái không lên tiếng, không khí căng thẳng ngập một nỗi khó xử, bèn tìm một đề tài xoa dịu tình hình một chút:

- Trạch Viễn, không ngờ cậu có một nữ đồng nghiệp xinh đẹp như vậy, còn là hàng xóm nữa.

Tú Viện nghe anh trai nói càng thêm tức. Anh Trạch Viễn lại có thể lừa gạt cô, lừa gạt cô, nghĩ vậy lòng cô đau nhức tới bức bối.

- Về sau mình cũng mới biết, cô ấy lại là đồng nghiệp mới của mình.

- Bọn anh thực sự gấp thế cơ à, gấp tới mức tới rồi còn muốn bàn chuyện công việc?

Tú Viện chưa chát nói, thấy cô gái kia xuất hiện bên người anh Trạch Viễn, cô cảm thấy rất không thoải mái. Anh từng nói không để ý tới cô gái đó, vì sao lại một mình ở cùng một chỗ với cô ta.

Trạch Viễn cười:

- Cô ấy cũng phụ trách dự án này, sang đây chỉ để hỏi một chút vướng mắc.

Tú Viện dường như hiểu lầm thật rồi.

Ngôn Sơ đã hiểu, cô em gái thì ra đang ăn dấm chua (ghen). Anh khẽ cười:

- Trạch Viễn, thế này là cậu không đúng rồi. Để một cô gái xinh đẹp như thế bên người, cậu bảo em gái tôi sao mà yên tâm được đây.

Anh nghĩ tới cô gái vừa rồi thực sự rất đẹp, mặc đơn giản một chiếc áo phông với quần soóc bò, gợi cảm lại không mất đi nét dễ thương.

- Bọn mình chỉ có quan hệ đồng nghiệp thôi.

Trạch Viễn không muốn giải thích nhiều.

Tú Viện nhìn vào mắt anh, hy vọng có thể thấy rõ sự chân thực trong đó. Mắt anh luôn cười, khiến cô không cách nào xác định được. Anh cứ như vậy, không giải thích nhiều, đem tất cả trở về con số không, dường như mọi thứ chưa từng thay đổi. Phải không? Anh Trạch Viễn sẽ không thay đổi, đúng không? Lòng cô bất an, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi nhưng không thể nào tìm ra đáp án.

Trạch Viễn né tránh, không nhìn thẳng Tú Viện, quay về phía Ngôn Sơ:

- Ba mẹ mình có nói gì không?

Ngôn Sơ cười nói:

- Mẹ cậu hả, cứ lo cậu gãy đi, có điều trông bộ dạng cậu lại rất “tươi tốt” đấy.

Anh không quên trêu cợt Trạch Viễn một chút.

- Tốt, vừa mới bàn xong hợp đồng, hiện đang vào giai đoạn thực hiện dự án nên có rất nhiều việc cần xử lý, chờ lúc rảnh, mình sẽ về nhà thăm họ.

Trạch Viễn cũng cảm thấy áy náy.

- Anh Trạch Viễn, anh cũng đừng nhọc sức quá.

Tú Viện lúc này mới nhìn thấy vành mắt thâm quầng của anh, anh gần đây chắc bận bịu lắm. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, khẽ vuốt mặt anh, thương tiếc nói:

- Đừng vội chuyện dự án mà mệt tới thân.

Cô thầm nghĩ, anh vì muốn sớm quay lại bên cô mà gắng sức làm việc, bất an trong lòng giảm bớt. Anh Trạch Viễn vẫn luôn nghĩ cho cô.

- Không sao, bận hết 2-3 tháng này thôi.

Hai anh em họ Kiều ngồi một lúc lâu, dặn dò anh chú ý tới thân thể mới từ biệt dời đi. Trạch Viễn tiễn bọn họ ra cửa, nhìn 2 người bước vào thang máy mới đi vào nhà. Khi khép cửa, anh còn liếc mắt nhìn cửa đối diện một cái. Ban nãy cô dời đi, tức giận rồi. Anh cười khẽ đóng cửa lại.

Tiểu Tiểu ngồi trong phòng, nghe thấy anh chào tạm biệt họ. Cô co chân lại, hai tay ôm chân, đầu đặt trên đầu gối, rơi vào trầm tư. Cô thấy được ý thù địch sâu đậm lộ ra trong mắt Kiều Tú Viện. Cô ta ghét mình, trong lòng cười khê, cô ta nhất định rất ghét mình ở gần Bùi Trạch Viễn. Đáng tiếc, cô ta phải cam chịu, không thể ngăn cản cô tới gần, bởi vì cô biết, Trạch Viễn không yêu cô ta, biết được điều này khiến cô rất đắc ý. Anh nuông chiều cô ta, chỉ là một loại yêu thương giữa anh trai với em gái. Hừ, hai kẻ đáng cười ấy lại cho rằng đó là tình yêu nam nữ. Để cô cho họ biết, thế nào mới là tình yêu. Tình yêu không phải như thế, nó phải mãnh liệt, tim đập nhanh, mặt đỏ tới mang tai. Cô mỉm cười, nếu Bùi Trạch Viễn yêu cô, nhịp tim đập bình tĩnh kia có thể không theo quy luật cố hữu của anh hay không? Nếu dùng sắc không được, không bằng chơi một trò chơi tình yêu với anh, xem tìm ai loạn đập trước?

Kiều Tú Viện, cô nhất định thua, vì người đàn ông của cô đã lọt vào mắt tôi.

24. Chương 24: Bị Hôn

Tác giả nhấn lại

Tung hoa, Tiêu Tiểu và Trạch Viễn đã lần đầu tiếp xúc thân mật.

Đinh Tiêu Tiểu đã thay đổi thái độ. Mỗi khi nhớ tới ánh mắt đầy thù hận kia của Kiều Tú Viện, cô cười khẩy trong lòng, nếu đã coi cô là tình địch, việc gì phải che giấu, chơi thì phải chơi một cách đường hoàng.

Mỗi sáng, Đinh Tiêu Tiểu sẽ lẳng lặng đợi lúc Bùi Trạch Viễn ra cửa, sau đó không hẹn mà gặp anh, cùng nhau xuống tầng, cùng nhau ngồi xe đi làm. Cô tìm mọi cơ hội nói chuyện phiếm với anh, ánh mắt nhìn anh cũng càng ngày càng lâu, cô chính là muốn cho anh biết, cô rất thích anh.

Bùi Trạch Viễn cũng cảm nhận được rõ ràng, Đinh Tiêu Tiểu đang ra sức tiếp cận anh. Tuy cô không nói gì làm anh loạn trí, nhưng cũng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể gần gũi anh. Bùi Trạch Viễn không nói được có chỗ nào không đúng, thế nhưng trong lòng thầm nghĩ sự tiếp cận ấy có gì đó không an toàn. Anh cố gắng chỉ coi cô như đồng nghiệp, dù không đúng lắm, cô cũng chỉ là hàng xóm của anh.

Tú Viện cũng năng đến nhà anh. Từ lần trước gặp Đinh Tiêu Tiểu ở nhà anh, buổi tối nào Tú Viện cũng tới, xem anh làm việc, sau đó anh sẽ đưa cô ta về nhà. Mà Đinh Tiêu Tiểu thường ngẫu nhiên qua hỏi anh mấy vấn đề, mỗi lần nhìn ánh mắt 2 cô nàng, anh lại thấy tức cười, Tú Viện nhìn Đinh Tiêu Tiểu không ưa, nhưng cũng không nổi giận khi trông thấy mặt cô, mà chờ tới khi cô đi khỏi, mới nhắc đi nhắc lại bên

tai anh, bảo anh không nên để tâm tới Đinh Tiêu Tiểu nữa. Lần nào Bùi Trạch Viễn cũng chỉ khe khẽ cười: “Cô ấy chỉ là vì công việc thôi mà.” Tú Viện cũng hết cách, chỉ có thể có mặt ở nhà anh nhiều lần hơn nữa.

Đinh Tiêu Tiểu đứng ở trên ban công, thấp thoáng thấy hai bóng người nho nhỏ dưới nhà, Bùi Trạch Viễn lại đưa Kiều Tú Viện về nhà đây. Nhìn hai người họ dần dần biến mất qua cánh cổng, Đinh Tiêu Tiểu hai tay chống lên thành ban công, hừ, nghĩ thầm, như vậy cô bị cho ra rìa rồi. Được, Kiều Tú Viện, cô muốn chơi, tôi liền chơi cùng cô. Thế nhưng bây giờ Bùi Trạch Viễn lại bị buộc cùng một chỗ với tôi, tôi cho anh ta bận, anh ta còn có thể rảnh rỗi? Ngày ngày cô đều không gặp được, để xem cô làm như thế nào? Khóe miệng khẽ nhếch lên, không có gì Đinh Tiêu Tiểu cô muốn mà không được.

Hôm sau, Đinh Tiêu Tiểu đang ngồi làm bản vẽ thì thấy Bùi Trạch Viễn quay về chỗ anh ngồi xuống, trên mặt không một biểu tình. Cô cười đắc ý trong lòng, Lưu Tuấn Huy đã cùng cô nói chuyện rồi. Há, để xem anh làm thế nào trở về với cô bạn gái thùy mị của anh.

Hôm qua cô đã gọi điện nói cho lão ba những đề xuất của cô về mạng lưới buôn bán Liên Viễn, đương nhiên đều là đứng trên phương diện Liên Viễn mà nói. Lão ba thấy cô tuy đang làm việc ở Phong Hành nhưng lại suy nghĩ chu toàn cho Liên Viễn, càng khen ngợi cô hơn, ngay hôm sau thông báo xuống phòng ban đưa ra yêu cầu mới với Phong Hành.

Lưu Tuấn Huy nghe được những yêu cầu này, không thể không luôn miệng đáp ứng, cảm thấy áp lực đè tới càng nặng nề. Anh cho cô tới bàn bạc, cô qua loa nói, nếu Liên Viễn đã đưa ra đòi hỏi mới, bọn họ ra sức phối hợp là được rồi. Gần đây mọi người ai cũng có việc của mình, như vậy không thuận lợi cho quá trình trao đổi, cô đề nghị những người phụ trách chính của dự án mỗi tối phải tổng kết lại, kịp thời theo dõi tiến độ dự án, tốt nhất là có thể cùng nhau thảo luận những thành quả mới nhất. Nếu như phải tăng ca, với cô cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Lưu Tuấn Huy nghe thấy cô chịu hy sinh vì dự án này nhiều như vậy thì rất cảm động, luôn miệng nói rằng dự án này mà không có cô thì khó có thể thành công được.

Tất nhiên Bùi Trạch Viễn cũng không phản đối việc tăng ca. Mục đích của Đinh Tiêu Tiểu lại đạt được một cách thật dễ dàng, lúc này, để xem Kiều Tú Viện bám người thế nào? Cô không tin cô ta dám tới công ty.

Mỗi tối Bùi Trạch Viễn và Đinh Tiêu Tiểu tăng ca ở lại công ty, bọn họ người nào làm việc của người nấy. Đồng nghiệp khi hoàn thành xong việc, nhất định trước 10 giờ sẽ gửi qua internet. Bọn họ có kiến nghị sửa chữa lại những kết quả này, sẽ trả lại cho đồng sự. Đối với những yêu cầu bên Liên Viễn, Đinh Tiêu Tiểu không ngừng bổ sung lập kế hoạch chi tiết, kết hợp với Bùi Trạch Viễn xem có cần thiết phải sửa đổi toàn bộ hay không.

Bùi Trạch Viễn không hề nghĩ tới tất cả đều là yêu cầu của Đinh Tiêu Tiểu, chỉ nghe Tuấn Huy nói phải tăng ca, anh cũng thấy không sao cả. Dù sao đều là công việc, ở lại công ty cũng tốt, bởi vì dạo này Kiều Tú Viện ở nhà, anh luôn phải chăm sóc cô, không thể tập trung làm việc được.

Đồng hồ trên tường chậm chậm chỉ tới 9 giờ rưỡi. Lúc này phòng làm việc thực yên tĩnh, chỉ còn tiếng gõ bàn phím lạch cạch. Đinh Tiêu Tiểu thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng anh, anh thực sự rất chăm chú, gần như không cả nhắc đầu. Người đàn ông này cứ phải toàn tâm toàn ý như thế sao? Anh yêu cũng một lòng như vậy được không? Trong lòng thầm nghĩ, tay cũng dừng lại.

Đột nhiên, một thứ âm thanh quen thuộc vang lên, điện thoại di động của anh. Tiêu Tiểu nhìn anh vẫn không ngẩng đầu, đem tai nghe điện thoại đặt vào tai, tay tiếp tục đánh bàn phím “Xin chào.”

Trong căn phòng yên lặng, giọng của anh nghe rõ mồn một, toàn bộ rót vào tai của Tiêu Tiểu.

“Ừ, đang tăng ca, ...không tiện lắm, quên không bảo em, ...đừng chờ, về trước đi....Được, anh về nhà sẽ gọi điện cho em.” Anh bỏ tai nghe xuống, tiếp tục vui đùa vào làm.

Đinh Tiêu Tiểu khẽ cười, cô nàng nhất định là đợi ở nhà anh không thấy người đâu nóng ruột đây. Hừ, cho cô gặp không nổi, hiện tại anh là của tôi.

Cô đứng lên, bước ra khỏi văn phòng, định đi pha hai chén trà. Cô biết anh chỉ uống trà. Lúc này phòng làm việc vắng ngắt lại tối om, yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có âm thanh gõ bàn phím của anh từ phía sau truyền lại. Đinh Tiêu Tiểu chậm rãi đi xuống cầu thang, lần mò mở được cửa phòng nghỉ, bật đèn lên.

Bùi Trạch Viễn thấy cô ra ngoài, ngược mắt nhìn tấm lưng cô, rơi vào trầm mặc, lại tiếp tục miệt mài làm việc. Đột nhiên, một tiếng thét chói tai từ dưới tầng vọng lên, Bùi Trạch Viễn hoảng sợ, Đinh Tiêu Tiêu? Anh vội vàng chạy ra ngoài cửa, cô sẽ không có chuyện gì chứ? “Đinh Tiêu Tiêu, cô sao vậy?” Anh rảo bước thật nhanh xuống tầng, đi về phía phòng nghỉ đang sáng đèn.

Bước vào, anh thấy Đinh Tiêu Tiêu tay đang cầm một cái chén, nắm chặt trước ngực, gương mặt hoảng hốt, đôi mắt đang sục sạo tìm một thứ gì đó. Anh lại gần, đứng cạnh cô, nhẹ giọng hỏi “Gì thế?”

Đinh Tiêu Tiêu quay mặt sang, thấy là anh, mới thở dài một hơi, “Mới rồi, em nhìn thấy một con gián!” Bùi Trạch Viễn nhìn ánh mắt cô căng thẳng, còn tưởng cô có chuyện gì chứ? Cư nhiên chỉ là một con gián, anh nhin không được khẽ cười lên. Không tưởng được cô bình thường tự tin thẳng ruột ngựa như vậy lại đi sợ một con côn trùng bé tí.

Đinh Tiêu Tiêu thấy anh lại có thể cười, mặt nhăn lại tức giận: “Cười cái gì? Sợ con gián đáng cười thế sao? Anh không biết thứ kia rất đáng sợ à? Đen xì xì lại còn biết bay.” Trừ con chuột ra, cô ghét nhất.. nhất là con gián.

Bùi Trạch Viễn ngưng cười, gật đầu, đỡ lấy cái chén trên tay cô, “Để tôi” Bước tới bên bàn, anh cho một ít lá trà vào chén, sau đó cầm tới chỗ bình nước, rót nước nóng.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn động tác nhẹ nhàng của anh, trong lòng dần cảm thấy bình ổn lại, cảm giác có anh ở bên thực tốt. Bỗng nhiên, một bóng đen vụt qua trước mắt cô, Tiêu Tiêu sợ đến mức mặt biến sắc, thét lên đầy sợ hãi, vọt tới sau người anh, túm chặt lấy anh. Trời ạ, con gián vừa bay qua.

Bùi Trạch Viễn còn chưa kịp phản ứng đã bị người ở sau đẩy nghiêng về phía trước, chén cầm trên tay cũng vẹo đi, nước sôi bắn tung tóe lên tay, á, một cơn đau nhói. Anh không chịu được buông tay ra, cái chén rơi xuống đất. Nhưng anh lại không để ý tới tay mình đau nhức, vội vã quay lại đỡ người phía sau, xem cô có việc gì hay không.

Tiểu Tiêu khản trương kêu to: “Con gián! Con gián, lại bay tới, thực đáng sợ.” Người cũng không nhin được rùng mình run rẩy, tay bám chặt lấy cánh tay anh.

Bùi Trạch Viễn nhẹ ôm lấy cô, đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng, anh làm gì có thấy? “Ở đâu?”

Tiểu Tiêu gấp gấp chỉ vào tường đối diện, “Bên kia, nó bay tới bên kia kia.” Thực đáng sợ, lại bay tới, ngàn vạn lần đừng có bay lên người cô, ủa, nghĩ mà buồn nôn.

Bùi Trạch Viễn vỗ nhẹ lưng cô, nhìn chăm chú phía bên kia hơn. Anh định buông cô ra, đi tới xem đằng đó, Tiểu Tiêu lại túm chặt lấy tay anh, trong mắt đầy lo lắng. Trạch Viễn nở nụ cười nhàn nhạt, khiến ánh mắt cô trầm ổn hơn, nhìn anh cười, lòng cô dần dần nơi lỏng ra.

Anh cầm một tờ báo trên bàn lên, chậm chậm đi về phía bên đó. Tiểu Tiêu cũng vội vàng chăm chăm nhìn. Bất chợt, một cái bóng đen xì ở trên tường cạnh cái bàn từ từ bò lên, oa, Tiểu Tiêu thở khê. Anh cũng nhìn thấy rồi, dần dần tiến lại gần, vù, nhanh chóng, không khinh suất hướng về phía tường chụp tới. Nó liền cứng đơ trên tường, cuối cùng cũng diệt được rồi.

Nhìn cái xác ghê tởm dính lại trên tường, Tiểu Tiêu rớt cuộc hô to một tiếng hả giận “Xem người còn dám bay loạn” Bùi Trạch Viễn lấy tờ báo đem cái thứ trên tường kết liễu, ném luôn vào thùng rác. Sau đó, mở vòi nước rửa tay. Tay cảm thấy lạnh lạnh thật dễ chịu, anh mới phát hiện chỗ vừa rồi bị nước sôi làm phỏng đã sưng lên, đỏ đỏ, bồng bồng, tiếp xúc nước lạnh mới cảm thấy nhoi nhói, này rồi lại không thấy đau.

Anh khóa vòi nước lại, xoay người, nhìn Tiểu Tiêu còn đứng ngốc ở đằng kia, mỉm cười qua bên đó, an ủi: “Không có việc gì.” Tiểu Tiêu gật đầu hơi thả lỏng một chút, thực đáng ghét, con gián chết tiệt kia lại hại cô hoảng sợ thét lên. Cô mau nhìn xung quanh, hẳn là không còn đi, mùa hè, con gián cần rõ quá rồi.

Đột nhiên, Tiểu Tiêu lại sợ hãi nhào vào lòng Trạch Viễn, giọng run run nói, “Còn có một con...” Trạch Viễn bị dọa, ôm siết lấy cô, vội nhìn quanh, ở đâu? Đâu?

Không thấy, Trạch Viễn khẽ xoa lưng Tiểu Tiêu, “Ở đâu hả? Anh không có thấy.”

Tiểu Tiêu từ trong lòng anh sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn lại hướng lúc nãy, “Anh xem, thứ kia không phải ư, đen đen đó.” Tiểu Tiêu vẫn còn hoảng sợ, thét lên.

Trạch Viễn nhìn theo hướng cô chỉ, nhìn kỹ, không nhận được khe bất cười, chỉ là một đầu dây điện thôi, có quần băng dính đen, nhìn từ xa đích thực rất giống một con gián to bò trên tường.

Trạch Viễn mỉm cười nâng cô dậy: “Không phải đâu, chỉ là băng dính thôi.” Anh khẽ vuốt cô, an ủi.

Tiểu Tiểu bán tín bán nghi nhìn qua. Nhìn nửa ngày, quả nhiên, có vẻ như không động đậy, hẳn là không phải rồi. Phù, Tiểu Tiểu rút cuộc thở ra, “Con gián chết tiệt, thực đáng ghét.”

Trạch Viễn thấy Tiểu Tiểu mới rồi còn nhảy loạn lên hoảng hốt lo sợ, bây giờ, lại khôi phục vẻ mạnh mẽ trước đây, nhin không xong cười rộ lên. Thì ra Đinh Tiểu Tiểu không phải lúc nào cũng cứng cỏi như thế.

Tiểu Tiểu ngược mắt lên, nhìn anh càng cười lớn hơn, bất giác thấy xấu hổ buồn bực, anh lại có thể cười nhạo cô. Cô dấm bùm bụp vào ngực anh, “Không cho cười, con gián là thiên địch của nữ nhân.”

Bùi Trạch Viễn nghe xong càng cười tới vui vẻ, cô gái này đúng thật là, vĩnh viễn cho rằng chân lý thuộc về mình.

Tiểu Tiểu thấy Bùi Trạch Viễn khó khi nào cười to như vậy, không khỏi có chút ngây ngời. Chính cô còn được hai tay anh ôm trước ngực, khoảng cách gần sát, cô thậm chí còn có thể cảm thấy ngực anh rung lên mãnh liệt, đường cong nhu hòa trên mặt anh càng lộ rõ vẻ anh tuấn đẹp trai. Thì ra anh cười lên đẹp thế.

Bùi Trạch Viễn không để gì mới ngừng được cười, anh hạ mắt nhìn thấy đôi mắt cong cong của Tiểu Tiểu, đang lặng lẽ nhìn anh chăm chú. Anh chợt phát hiện ra hai người lúc này rất gần nhau, gần tới mức anh thậm chí có thể đếm được rõ từng sợi lông mi cong cong của cô, đáy mắt cô như hồ nước sâu thẳm, in cả bóng anh tươi cười. Hơi thở cô nhẹ nhàng, như có như không phả trên mặt anh. Trạch Viễn như bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc. Thời gian dường như đang dừng lại.

“Độp!” một tiếng vang trong trẻo xua tan đi tầng sương mù bủa vây hai người bọn họ, cả hai bất giác rùng mình, Trạch Viễn vội buông tay ra, lui về phía sau một bước. Anh ngược mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh kia, thì ra là cái máy đánh muỗi bắt được một con muỗi. Trạch Viễn kìm lại nhịp tim đập thình thịch, cố gắng điều hòa hơi thở hỗn loạn, hít một hơi thật sâu. Anh không dám nhìn cô, từ từ đi tới bên cạnh máy rót nước, nhặt lên cái chén bị rơi dưới đất. Đứng cạnh cái bàn, anh lần nữa lấy chén mới ra, bỏ lá trà vào, rót hai chén trà.

Tiểu Tiểu ngơ ngẩn nhìn từng động tác điềm đạm của anh, bóng lưng anh bỗng nhiên trở nên thật rõ nét. Tâm tình cô trào sóng, vừa mới rồi là gì thế? Có làm sao vậy? Bị anh nhìn chăm chú, tim cô đập rất nhanh, hô hấp cũng mau ngừng lại, sợ hãi chỉ một hơi thở thôi cũng để lộ ra nỗi kinh hoàng trong cô. Sự dồn dập chưa từng có này khiến cô nhức óc suy nghĩ, cô làm sao vậy? Trước kia cho dù cùng một người đàn ông ôm hôn kịch liệt nhất cũng chỉ cảm thấy hơi thở gấp gáp, người nóng rực, đâu có thấy tim đập mau thế này, dường như lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài, hô hấp cũng như ngừng lại. Người đàn ông này cho cô uống thuốc gì vậy? Vì sao cô trở nên quái lạ thế này?

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng kia, trong lòng dâng lên một thứ khát vọng sâu xa, tấm lưng ấm áp của anh đầy dụ dỗ, thật muốn tới gần. Cô chậm bước tới, dừng ở đằng sau anh, khoảng cách gần lắm, cô có thể ngửi thấy mùi hương cây cỏ thoang thoảng, rất dễ chịu trên người anh. Tiểu Tiểu hơi ngà say, vì sao anh luôn tạo cho người khác cảm giác thoải mái thế?

Trạch Viễn pha trà xong, hai tay nâng chén trà rồi chậm rãi xoay người. Gương mặt cô thình lình hiện ra trước mắt anh. Cô lúc nào lại gần anh vậy? Anh giờ cao chén trà, không muốn nước sôi bắn vào người cô.

Tiểu Tiểu bỗng tiến về phía trước, ôm chầm lấy anh, mặt vùi sâu vào lòng anh, tựa sát ngực anh. Anh giật mình, không thể động đậy, cô làm sao thế?

Tiểu Tiểu tham lam hấp thụ hương vị tỏa mát trên người anh. Thực sự đáng ghét, anh tại sao lại khiến cô nghĩ tới cái giường lớn ở nhà, thật thoải mái! Cô nhẹ nhàng hỏi: “Bùi Trạch Viễn, anh vì sao lại ấm áp thế?”. Sự ôn hòa của anh thu hút cô, cho cô cảm nhận được cái mức 26o dễ chịu nhất của mùa hè

Trạch Viễn tròn mắt, không hiểu cô đang nói cái gì? Cô rốt cuộc làm sao vậy, đây là ý gì? Nhưng cô ôm chặt anh quá, anh không biết làm thế nào, tay đang gờ chén, không thể dùng được.

“Đình Tiêu Tiêu, em làm sao vậy? Có phải rất sợ không?” Cô chắc không phải sợ tới mức thần trí mơ hồ chứ.

Đình Tiêu Tiêu ngược mắt nhìn thẳng vào anh, anh thấy rất bất an, nhìn khóe miệng cô hơi nhếch, anh càng bất an hơn. Anh đang định mở miệng nói cái gì.

Tiểu Tiêu đã cất tiếng trước, “Bùi Trạch Viễn, em phát hiện ra em thực sự thích anh.” Mắt cô lấp lánh ánh cười nhìn sự ngạc nhiên lớn dần trong mắt anh, nhân lúc anh chưa kịp phản ứng, cô đã kiễng chân lên, nhẹ nhàng tới gần.

Đầu anh nổ tung mất rồi, không ngờ cô lại tự nhiên hôn anh!

25. Chương 25: Kháng Cự

Lời tác giả :

Bùi Trạch Viễn sẽ bị người con gái này làm cho phát điên

Trong lòng Bùi Trạch Viễn hoàn toàn rối loạn, lý trí như bị đánh bom bay xa vạn dặm, chỉ có thể cảm giác được nụ hôn mềm mại nhẹ nhàng của cô ấn lên môi mình, trên môi nhạy cảm phản ứng, ngọt ngọt, tê dại, truyền vào trong não, càng nhiều loạn tâm trí anh vốn cuồng loạn từ lâu, cả người bị khiếp sợ mà đứng yên.

Tiểu Tiêu ôm anh gắt gao, tay chậm rãi đặt lên cổ anh, môi cũng chậm chậm “làm sâu thêm”, rất thích mùi vị của anh, thích đôi môi ấm áp của anh, thực sự ấm áp như cô tưởng tượng, khiến cô không nhịn được tham luyện càng nhiều. Cô chưa từng chủ động hôn người nào, mỗi lần đều là đàn ông chủ động nhiệt tình hôn cô, cô chỉ hưởng qua “sự gắn bó dây dưa mãnh liệt”, mà loại từ từ hôn sâu này, là loại cô chưa từng có thử qua, cái loại cảm giác này giống như là lòng tham của trẻ con, yêu thích nhất chính là mật ngọt, nhịn không được càng nếm càng nhiều, loại ngọt ngào này chính là tư vị khiến cô say mê.

Cô nhịn không được nhẹ nhàng đưa ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng tiến nhanh vào môi anh ướt át, cảm giác tê dại kia dường như giống với bị điện giật, xuyên qua toàn thân, đột nhiên lý trí như là quay về não, anh thần người một hồi, thân thể ngã về phía sau, rời khỏi đôi môi ma quỷ. Tay vẫn cầm cái cốc giờ cao “Đình Tiêu Tiêu, em...”

Thế nhưng cô còn chưa thỏa mãn, kè sát lại, toàn thân ghé vào trên người anh, tay lại ôm sát cổ anh, môi kè môi, rất thích đôi môi anh, ấm áp mềm mại khiến cho cô phát ngiên. Giọng nói của anh vì sự áp qua của cô phát sinh tiếng “ô ô” Bùi Trạch Viễn điên mất rồi. Cái ly trên tay hướng về phía bên cạnh ném rơi xuống mặt đất bắn tung tóe khiến cô hơi hơi cảm giác có chút “nóng”. Cuối cùng anh cũng đưa tay ra, chống mạnh lấy vai Tiểu Tiêu, cố sức đẩy về phía sau, cuối cùng cũng tách cô ra xa được. Trạch Viễn hơi thở hỗn loạn trừng mắt nhìn cô, con gái sao có thể làm như vậy.

Tiểu Tiêu nhìn khoảng không trong mắt anh, mê loạn trong mắt chậm rãi tản ra, nhìn sắc mặt anh nổi giận, chưa bao giờ từng thấy Bùi Trạch Viễn như vậy, không ngờ anh lại nổi giận.

Tiểu Tiêu cười khê trong lòng, nhìn vào mắt anh khiêu khích, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, “Đây là lần đầu tiên em chủ động hôn người khác, anh nên thấy rất vinh hạnh!” Ánh mắt đẹp long lanh đầy tự tin, cô chính là Đình Tiêu Tiêu.

Bùi Trạch Viễn trừng mắt nhìn nụ cười khiêu khích của cô, nỗ lực áp chế tức giận trong lòng, giữ chặt lấy vai cô không cho cô tới gần, anh thở nặng nề, chậm rãi điều chỉnh nhịp tim đang đập mạnh, rốt cục dần dần cũng hồi phục, hít 1 hơi thật sâu, khép hờ mắt, lần thứ hai thì trợn mắt, trên mặt anh đã không thấy một tia tức giận, anh lại biến thành bộ dạng bình thản, chính là Bùi Trạch Viễn không biết sợ hãi kia

Tiểu Tiêu nhìn mắt anh, trong mắt kia thật khiếp sợ, tất cả phần nộ đều biến mất không thấy, trở lại màu xanh sâu thẳm quen thuộc. Hừ...người đàn ông này lại đeo mặt nạ kia, che giấu hết thấy tâm tình chân động.

“Đinh Tiêu Tiểu, em không nên như vậy” Giọng nói đã khôi phục lại sự bình ổn vốn có, dường như sự kịch liệt vừa rồi hoàn toàn không ảnh hưởng đến anh.

“Không nên? “Đinh Tiêu Tiểu cười nhạt, “Vì sao không nên, em thích anh, em chính là nhớ anh.” Nói xong, còn muốn vươn tay tới gần anh.

“Đinh Tiêu Tiểu!” Bùi Trạch Viễn cố nén lửa giận lần nữa lại đến, hít sâu một hơi “Không nên nói nhiều, chúng ta không nên như vậy”.

“Vì sao? Chính là vì bạn gái anh sao?” Đinh Tiêu Tiểu lộ ra nụ cười nhạt khiêu khích.

Bùi Trạch Viễn hạ mắt xuống, lấy trầm mặc làm câu trả lời. Đinh Tiêu Tiểu thấy anh ta ngậm thừa nhận, trong lòng càng nghĩ buồn cười, giọng nói cũng trở nên không tự nhiên “Bạn gái? Em nghĩ cô ấy chẳng qua hoa thối ti trên người anh!”

Bùi Trạch Viễn ngược mắt lên, trừng mắt nhìn cô, ánh mắt của cô mãnh liệt như vậy bắn thẳng tắp vào trong lòng anh, thẳng vào đáy lòng anh.

“Căn bản là anh không yêu cô ấy.” Đinh Tiêu Tiểu nổi giận, gắng sức nói ra một câu, đã sớm muốn nói với anh lời này.

Trong mắt Bùi Trạch Viễn hiện lên nỗi khiếp sợ sâu sắc, chợt dạ mở to mắt, anh không cách nào đối diện cặp mắt sắc bén của cô, như vậy mà đơn giản xuyên thủng bí mật của anh, anh cũng không cách nào phản bác cô. Anh vẫn cho rằng bản thân mình đối với Tú Viện thật là tốt, đây chính là quan tâm yêu quý, ánh mắt tha thiết của Tú Viện và người nhà, khiến anh không thể không để ý đến, anh chỉ có thể cố gắng đối xử với cô thật tốt, ôn nhu yêu thương cô. Anh vẫn cho rằng quan tâm như vậy là được, hai người chậm rãi quan tâm tới đối phương, không cần quá mức đến “tim đập nhanh”, sống tình mãnh liệt, chỉ khao khát một loại yên lặng bình thản.

Thế nhưng, người con gái này, không giống như những người con gái bình thường, dám nói dám làm, quấy loạn sự bình tĩnh của anh, khiến mỗi lần anh đối diện với cô là tim trở nên đập như ông thoát nước bị đổ nghiêng.

Đinh Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn vẻ mặt phức tạp của anh, cũng không dự định khiến anh trốn tránh. Hung hăng đánh vào trái tim anh, “Anh luôn luôn dùng mặt nạ bình tĩnh tự nhiên lừa dối người bên cạnh! Vĩnh viễn là nụ cười không thay đổi, dường như là con người siêu tục, đối với tất cả sự vật đều là có cũng được không có cũng được.” Cô chính là muốn đập nát mặt nạ của anh ra.

Bùi Trạch Viễn chậm rãi dùng tay giữ chặt vai cô, anh không muốn cô nói hơn nữa “Không được nói nữa!” Loại cảm giác bị người nhìn rõ này khiến anh cảm thấy rất bối rối.

“Lừa mình dối người, lừa gạt bản thân, nói anh yêu cô ta, thế nhưng anh không thể đem tới cho cô ta tình yêu mà cô ta muốn. Anh như vậy mới là thực sự ích kỷ, đê tiện. Đinh Tiêu Tiểu nghĩ đến anh vẫn luôn luôn tự cho đây là tình yêu đích thực, đối với cô ta ôn nhu, trong lòng lại thêm tức giận chỉ trích anh, anh sao lại có thể dối đãi dối trá với chính tâm tư của mình như thế.

“Đinh Tiêu Tiểu, cho dù tôi không yêu cô ấy, cũng không cần em chỉ trích”. Lại lần nữa Bùi Trạch Viễn bị cô làm phá tan sự bình tĩnh, anh cho tới giờ ở trước mặt người ngoài sẽ không mất kiểm soát mà nói nặng lời.

“Em cứ muốn!” Đinh Tiêu Tiểu quật cường đẩy vào anh, trên mặt tức giận tỏa ra ánh sáng chói giống hoa hồng nở rộ “Bởi vì em thích anh!”

Bùi Trạch Viễn sắp bị cô làm cho điên rồi, rốt cuộc muốn anh phải nói thế nào? “Em...” Sự sôi nổi của cô, chủ động của cô đều khiến anh sợ muốn chạy trốn, mãnh liệt như vậy khiến anh không cách nào tiếp nhận.

“Em biết anh cũng thích em”. Đinh Tiêu Tiểu cười tự tin, trừng đôi mắt đẹp vạch trần nội tâm anh.

Bùi Trạch Viễn ngổn ngang trăm mối đích loạn choạng đầu óc, “Không có khả năng, chúng ta hoàn toàn là người ở 2 thế giới.” Anh không có khả năng sẽ thích cô, cho dù cô mê người và đặc biệt khiến anh thỉnh thoảng bối rối, bình tĩnh trở lại, nhiệt tình của cô tràn trề trong mắt anh nhưng lại là một loại cảnh báo, anh không cách nào đuổi kịp bước tiến của cô, anh cũng không cho cô được sự nhiệt tình. Cô trong mắt

anh chẳng qua chỉ là một phong cảnh đặc biệt, chỉ có thể thưởng thức từ đằng xa, nhưng vĩnh viễn không có cách gần kề nắm trong tay.

“Chết tiệt! Thích chính là thích, không nên nhiều quy củ như vậy?” Đinh Tiêu Tiêu chính là Đinh Tiêu Tiêu, đối với cái loại ước định buồn cười này, cô một mực đánh đổ, cô chỉ biết là trong lòng muốn vậy nhất định phải đi thực hiện.

Bùi Trạch Viễn cười khê trong lòng, cô chính là như thế này, người con gái không bị bất kỳ thứ gì ràng buộc, lớn mật tùy ý làm bậy. Thế nhưng anh thì không phải như vậy, trong thế giới của anh có rất nhiều kì vọng, và hòa ước bó buộc, anh sẽ không vì cái gì đó mà phá vỡ sự yên lặng hài hòa xung quanh mình. Bọn họ chính là không hợp nhau như vậy.

“Đinh Tiêu Tiêu, em đừng náo loạn. Nếu mệt mỏi thì trở về nhà đi” Bùi Trạch Viễn quả quyết cô chỉ là muốn đùa vui, tạm thời cao hứng muốn đùa anh mà thôi. Anh buông cô ra, lướt qua bên người cô, đi ra phía ngoài cửa.

Đinh Tiêu Tiêu quay ngoắt người, đứng sau lưng anh kêu to tiếng, “Bùi Trạch Viễn, anh ngoại trừ trốn còn có thể làm được gì?” Trạch Viễn thoáng dừng lại một chút, rồi vẫn đi về phía ngoài cửa. Tiêu Tiêu tức giận nhìn anh không dừng bước, vọt tới trước mặt anh, đưa tay chống lên cánh cửa, ngăn anh ở cửa.

Bùi Trạch Viễn bắt đắc dĩ nhìn cô, nhưng không hé răng, anh đã nói xong rất rõ ràng, chỉ hy vọng ngày mai thức dậy, cô có thể khôi phục bình thường.

“Em nói cho anh, em Đinh Tiêu Tiêu muốn người đàn ông nào, chưa từng không có được.” Trong mắt Đinh Tiêu Tiêu dấy lên ngọn lửa cháy bùng bùng, ý chí tranh đấu trong lòng đã bị bùng cháy, bất luận anh chống cự thế nào, cô nhất định sẽ làm anh cúi đầu xưng thần với cô.

Bùi Trạch Viễn lắng lắng nghe xong tuyên ngôn của cô, đưa tay bỏ tay cô ra, từ bên người cô lách người qua. Không nói một câu, đi lên lầu.

Đinh Tiêu Tiêu giậm chân đứng ở cầu thang, hét to hơn “Bùi Trạch Viễn!” Nhưng anh cũng không quay đầu lại mà vẫn đi lên trên lầu.

26. Chương 26: Bày Tổ

Lời tác giả

Tiêu Tiêu đã thích thì nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.

Bùi Trạch Viễn cho rằng chỉ cần anh muốn thì có thể tránh né được Đinh Tiêu Tiêu. nhưng anh đã xem thường khả năng của Tiêu Tiêu. Cô quả thực có biện pháp tiếp cận anh mà khiến anh muốn tránh cũng không thể tránh được.

Nhìn các đồng sự tan sở, trong lòng anh lại bắt đầu căng thẳng. Ngày hôm nay anh đã bị ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào người, bức bách đến mất tự nhiên, mà buổi tối chỉ có hai người ở chung. Anh thật sự sợ cô lại làm cái gì khiến thần kinh anh căng thẳng.

Anh cầm điện thoại ra ngoài hành lang công ty, ngày hôm qua quay về hoàn toàn quên mất việc gọi điện thoại cho Tú Viện, không biết cô có tức giận hay không? Mở điện thoại, tiếng Tú Viện nhẹ nhàng truyền đến “Trạch Viễn ca.”

“Thật ngại quá, ngày hôm qua trở về quá muộn, sợ làm ảnh hưởng đến em nghỉ ngơi, cho nên anh không gọi điện thoại” Bùi Trạch Viễn không muốn nói nhiều, để cô không phải lo lắng. Thế nhưng, trong lòng lại vô tình nói dối với Tú Viện, anh tự an ủi bản thân, chẳng qua không muốn cô lo lắng.

“Ừ, về khuya, vậy công việc rất vất vả sao?” Tú Viện không hề hoài nghi, chỉ cảm thấy giọng nói có hơi nhỏ. “Trạch Viễn ca, đừng vì tranh thủ thời gian mà vất vả quá được không? Em thật hi vọng có thể chịu cực khổ cùng anh.”. Giọng nói yếu ớt có phần xót xa.

Trạch Viễn cười khẽ, trấn an cô “không có việc gì, chỉ hy vọng sớm hoàn thành nhiệm vụ một chút”. Anh rất muốn kết thúc sớm, anh cũng không định cùng ở một chỗ với Đinh Tiếu Tiếu tiếp nữa, sẽ lại có nhiều hậu quả khó lường, vượt khỏi sự kiểm soát của trái tim anh. Mắt anh rũ xuống nhìn chằm chằm vào giày da phía dưới, sàn nhà trơn bóng mơ hồ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng kia.

“Vâng, Trạch Viễn ca, dù sao anh cũng đừng vất vả quá, bằng không bác gái và em đều rất lo lắng.” Tú Viện khôn ngoan nhắc tới mẹ Trạch Viễn. Anh biết anh vẫn luôn luôn rất hiếu thuận.

“Anh biết rồi, lúc rảnh rồi qua thăm mẹ thay anh nhé.” Trạch Viễn nhớ tới ánh mắt lo lắng của mẹ, trong lòng càng cảm thấy có cái gì đó đè nặng, ngổn ngang khiến anh không thở nổi.

Tắt điện thoại, Trạch Viễn ngẩn ngơ nhìn tay phải nắm điện thoại di động. Tối hôm qua rõ ràng vết bỏng kia còn sưng, đụng vào vẫn cảm thấy đau, làm anh nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, cái ôm của cô, nụ hôn của cô. Anh đè nén nguồn nhiệt trong lòng, hít 1 hơi sâu, thật vất vả khôi phục lại sự bình tĩnh như trước rồi mới xoay người quay trở lại công ty.

Quay người lại, anh lại nhìn thấy cô. Đinh Tiếu Tiếu đứng ở trong góc phía sau anh cách đó không xa, mắt nhìn thẳng anh, cô cứ nhiên lại nghe trộm anh nói chuyện điện thoại. tâm tư dừng lại một chút, rất nhanh lại phục hồi bình thường. Anh đi ngang qua mà không nhìn cô, dự định quay về phòng làm việc.

Cô đến gần, kẻ sát bên người nói “tối hôm qua...” Đinh Tiếu Tiếu thoáng dừng lại, thấy thân thể anh bình tĩnh một chút “em rất nghiêm túc”

Bùi Trạch Viễn lẳng lặng đứng, không nói gì, cũng không xoay người lại. Tiếu Tiếu không thấy được khuôn mặt của anh, vẻ mặt của anh. Chỉ nhìn thấy bóng lưng khấn trương của anh. Tại sao anh không nói câu nào? Hay anh không tin lời cô nói?

Anh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn cô, nhẹ nhàng nói “anh cũng rất nghiêm túc” Đinh Tiếu Tiếu mắt sáng ngời, trong lòng mừng rỡ, lẽ nào anh.....

Thế nhưng, lời anh nói kế tiếp khiến lòng cô từ thiên đàng rơi xuống địa ngục “chúng ta không có khả năng”. Nói xong, trong ánh mắt mang theo ý cười nhìn về phía cô, lại là vẻ mặt trước sau như một kia, bình tĩnh đến đáng ghét.

“Cho em một lý do” Đinh Tiếu Tiếu nghiêm túc ghé cằm lên, trừng mắt nhìn anh.

“Chúng ta không thích hợp!” Đây là lý do duy nhất anh có thể đưa ra, bọn họ có rất nhiều điểm bất đồng, mọi thứ của cô đều khiến anh trở tay không kịp, đã không thể dùng khoảng cách để tránh xa sự hấp dẫn của cô, cứ như vậy bị cô ảnh hưởng mãnh liệt, cứ không thể hô hấp bình thường kiểu này khiến anh thấy sợ, khiến anh bất an rất nhiều. Anh không thể cùng cô chơi trò kích thích này.

A...ha ha... Tiếu Tiếu nhẹ cười châm biếm, chậm rãi, càng cười càng lớn tiếng. Con mắt híp lại theo dõi anh, gắt gao khóa trụ ánh mắt anh, giống như muốn xem thấu nội tâm anh.

“Đây là lý do của anh?” Đinh Tiếu Tiếu thoáng dừng cười, nhú mày nhìn anh, vẻ mặt nghi ngờ của anh khiến cô cảm thấy rất vui.

“Em sẽ nói cho anh nghe lý do của em” Đinh Tiếu Tiếu chậm rãi tới gần, trong lòng Bùi Trạch Viễn không ngừng có giọng nói, mau chóng rời khỏi đây, phải rời khỏi đây, thế nhưng chân lại không chuyển động được. Cô giống như một phù thủy xinh đẹp, dùng đũa thần cố định anh lại.

“Nụ cười thần nhiên của anh, em thích; giọng nói ấm áp của anh, em thích; mùi vị trên người anh, em cũng thích” Tiếu Tiếu vừa nói, vừa từ từ lại gần anh, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, giống như một thiếu nữ ngây thơ, nhưng trong mắt lại lóe lên tia狡 hoạt “nụ hôn của anh, em càng thích”. Càng ngày càng nhìn rõ khuôn mặt anh, tìm cô đập càng nhanh. Cô thực sự bắt đầu thích anh, loại cảm giác này khiến trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, hóa ra thích một người lại đơn giản như vậy?

Trong lòng Bùi Trạch Viễn chấn động, mỗi câu nói của cô, anh rất muốn để ngoài tai, thế nhưng giọng nói của cô như xuyên qua tai trực tiếp nhảy vào đầu anh, thẳng vào tâm tư anh, như một người cầm chiếc búa nhỏ nhẹ nhàng gõ vào vị trí mềm mại nhất trong lòng anh. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một người nói thẳng ra như vậy trước mặt anh. Chỉ có cô, chỉ có cô gái Đinh Tiêu Tiêu to gan này mới có thể tự nhiên nói ra ý nghĩ trong lòng.

Trạch Viễn muốn mở miệng phản bác thế nhưng lại không thể nói ra được một chữ, trong lòng dường như có hai người thiện ác nói chuyện, cô là thiên sứ hay là ác ma? Anh cũng không cách nào phân biệt được.

Đinh Tiêu Tiêu đứng ở trước mặt anh, chỉ còn cách một bàn tay. Đột nhiên muốn nói với anh, giọng nói của cô nhẹ nhàng vang lên lần nữa “em thích mỗi sáng sớm nhìn thấy anh ra cửa, em thích ngồi ở xe bus nhìn bóng lưng anh, em cũng thích nghe Robbin willianms mà anh thích nghe nhiều lần, rất thích... thích cảm giác lần đầu tiên anh ôm em” cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh ở thang máy, bị anh ôm vào trong lòng, kia 26oC thực dễ chịu, trong lòng lại cười rộ lên ngọt ngào, nhiệt độ của anh lại có thể khiến cô càng ngày càng mê muội. không biết từ khi nào, ban đầu trong lòng chỉ vì muốn chinh phục anh nhưng dần dần lại bị anh hấp dẫn.

Bùi Trạch Viễn, trong mắt dần dần ánh lên nỗi khiếp sợ, lại chậm rãi tản ra, lan tới trái tim anh, khiến anh không cách nào đáp lại. Cô.. hóa ra cô thường lén quan sát anh, anh vẫn cho rằng cô chỉ vì ham vui thích cái lạ, cảm thấy hứng thú với sự lãnh đạm của anh, mới có thể tận lực tiếp cận anh như vậy. Thế nhưng, nhìn trong mắt cô nồng đậm ý cười, anh thấy mê hoặc. Cô thật là như vậy chăng?

“Anh...” anh khó khăn nói “xin lỗi, anh rất cảm ơn tình cảm của em, thế nhưng anh đã có bạn gái.”

“Bạn gái? Kiều Tú Viện?” Đinh Tiêu Tiêu nghĩ đến cái tên này, trong lòng không hiểu vì sao có một cổ hỏa khí bốc lên “cô ấy là bạn gái anh?” hừ... lại là nói dối.

Cô tiến lại gần hơn, chậm rãi vươn tay, ngả ngón vuốt nhẹ hai má anh, anh như bị điện giật, liên tục vuốt tóc. Đinh Tiêu Tiêu cười lạnh lùng “Cô ấy có giống em hôn anh như vậy không? Có giống em như vậy ôm anh không?” vừa gạt được quỷ thôi, cô nhìn qua, bọn họ ở cùng một chỗ chỉ có đơn thuần là tình cảm anh em, thậm chí anh đối với cô ấy dụng chạm cũng chỉ là cái hôn trán nhàn nhạt, an ủi.

Bùi Trạch Viễn khốn khổ liên tục vuốt tóc, lùi về phía sau vài bước, hơi thở của cô cứ lảng vảng xung quanh không cách nào thoát ra.

“Cô ấy tới gần sẽ làm tim anh đập nhanh hơn không, mặt sẽ đỏ tới tận mang tai sao?” Cô cười khê, trong mắt lóe lên tia đắc ý, cô biết anh đối với cô không hề có biểu hiện như vậy nhưng mỗi khi tới gần anh, trên mặt anh có vẻ không tự nhiên, trong mắt cũng thoáng chấn động. Cô biết anh cũng đã thích.

Bùi Trạch Viễn sợ, anh sợ cô lại tới gần, suy nghĩ trong đầu thúc giục anh chạy trốn khỏi đây.

Thế nhưng, lần này, Tiêu Tiêu không để anh trốn tránh. Cô gắt gao nắm lấy tay anh khi anh xoay người muốn rời đi. “Không được đi nữa” Tiêu Tiêu chặn trước người anh, nhãn thần kiên định nhìn thẳng vào mắt anh: “vì sao anh không thẳng tênh thành thực với bản thân một chút? Anh cũng thích em.”

Bùi Trạch Viễn nhượng mảy, tay cô đặt tại chính vết thương của anh, có chút đau đớn. Thế nhưng, trong lòng khác biệt khiến anh không cảm nhận được. Cô không nên như vậy bức bách anh? Vì sao cô không thể buông tha anh?

“Đinh Tiêu Tiêu, chúng ta không giống nhau.” Anh bắt đắc dĩ cúi đầu, rốt cuộc muốn anh giải thích làm sao, nhớ tới ánh mắt tổn thương của Tú Viện, nhớ tới vẻ mặt lo lắng của mẹ. Thế giới của anh không dung nhập nổi cô.

“Em hiện tại thậm chí muốn hỏi anh một vấn đề.” Đinh Tiêu Tiêu không để ý sự do dự trong mắt anh, trong lòng thậm chí bọn họ trong lúc này đang hấp dẫn nhau mãnh liệt, đây là không cách nào phủ nhận.

Bùi Trạch Viễn nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn về phía cô, khuôn mặt tự tin kiên định kia lại lộ ra vẻ đẹp khác.

“Anh thích em đúng không?” Cô mỉm cười, lảng lạng chờ đáp án của anh, vẻ mặt tự tin.

Bùi Trạch Viễn nhìn sâu vào cô, anh thừa nhận, cô rất xinh đẹp, mê người, sự tự tin của cô mạnh mẽ phát ra”, cô vĩnh viễn giống như một người tỏa sáng, ảnh hưởng mãnh liệt đến mọi người xung quanh, cô không

thích hợp yên tĩnh, cuộc sống đặc sắc đã định sẵn phía trước.

Nếu như nói, Đinh Tiêu Tiểu là lửa, thì Bùi Trạch Viễn chính là nước. Khấp người cô tản ra vẻ xinh đẹp của màu đỏ rực rỡ, còn anh mơ hồ lộ ra màu xanh sâu thẳm. Bọn họ sao có thể cùng xuất hiện đây? Nếu không phải anh bị lửa của cô làm bốc hơi đến chết, hay cô bị nước của anh dần dần tằm lụi. Đây là nguyên nhân anh không thể chấp nhận cô, anh không hy vọng sự tự tin, vẻ đẹp của cô sẽ bị phai mờ trong thế giới của mình.

Cho nên, Đinh Tiêu Tiểu không thuộc về thế giới của anh, thế giới của cô vĩnh viễn không thể hòa hợp với thế giới của anh, sự thẳng tắp tự tin của cô cần một người có màu sắc thú vị hơn làm sân khấu. Mà tất cả, anh đều không thể cho cô, anh thầm nghĩ đơn giản hưởng thụ bình yên của chính mình.

Gương mặt anh lại nổi lên nụ cười nhàn nhạt “Anh sẽ không thích em”. Đường đi của bọn họ chỉ có thể là hai đường song song, không nên có điểm chung xuất hiện, hiện tại mê hoặc chỉ là một loại ảo giác.

Khuôn mặt Đinh Tiêu Tiểu thoáng cái chùng xuống “Nói dối!” cô không tin, tuyệt đối không tin. Khuôn mặt anh kinh ngạc, trái tim anh đập dữ dội tất cả đều là giả sao?

Cô lại bình tĩnh tới gần trước mặt anh, nắm tay anh nhẹ nhàng đặt lên ngực mình, tay anh ấm áp truyền tới, nóng hổi trong lòng cô. Cô ấn vào, không để anh lùi về. Vẻ mặt chăm chú nhìn anh “trái tim của em cũng không nói dối, nó nói cho em biết, em thích anh.”

Anh ngẩn ngơ, cảm nhận được nhịp đập của cô dưới tay, thẳng đến nhịp đập kia, tiết tấu giống như một cái trống nhỏ gõ trong lòng anh. Anh rối loạn, vì sao trái tim anh bắt đầu càng ngày càng đập nhanh, hô hấp càng ngày càng nặng, bên tai nhiều lần vang lên “thích anh... thích anh...”

Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt mơ màng của anh, chậm rãi kề sát, môi cô đặt lên đôi môi ấm áp của anh. Đùi anh bỗng truyền đến một trận tê dại đau nhức, chuông di động trong túi quần vang lên, rung động đánh vào đùi, như kích điện dọa anh nhảy lên. Anh nhẹ đẩy Tiểu Tiểu ra, cố gắng hít thở một chút, rồi mới lấy điện thoại cầm tay ra. Là điện thoại của mẹ, anh liếc mắt nhanh nhìn Tiểu Tiểu, ho nhẹ một tiếng rồi bắt máy “mẹ... vâng... đúng là rất bận... không có việc gì, con sẽ tự chăm sóc bản thân... vâng, con sẽ tìm lại xem, ngày mai để Tú Viên mang đến cho mẹ... vâng, yên tâm, hẹn gặp lại mẹ.”

Thật vất vả duy trì bình tĩnh mà nói xong điện thoại, Bùi Trạch Viễn nhìn Tiểu Tiểu. Cô yên tĩnh giống như bức tượng một đứa trẻ nhỏ, vẫn đang chờ anh nói xong điện thoại, nhãn thần kia đã không còn giống như vừa rồi gây sự, trái lại, lại toát ra một tia vô tội.

Anh nhìn cô, lẳng lặng nghiên cứu, cô cũng nhìn anh, mong muốn anh hiểu rõ tâm tư cô, cô hiện tại không hề đùa giỡn, cô là nghiêm túc.

“Anh không biết bày tỏ làm sao, anh chỉ biết là, tình cảm của em sẽ làm anh cảm thấy khó thở, khiến anh bị áp lực. Có lẽ anh đã quen với sự nhẹ nhàng, không cách nào tiếp nhận kiểu tình yêu mãnh liệt này.” Bùi Trạch Viễn lần đầu tiên nói ra cảm giác trong lòng “em rất hấp dẫn người khác, thế nhưng, không phải ai cũng có thể chịu được.” Trong mắt anh lộ ra tia trong suốt, lẳng lặng nhìn cô.

“Bởi vì em quá nhiệt tình sao?” Đinh Tiêu Tiểu không cách nào chấp nhận sự cự tuyệt của anh, có lẽ cô quá mãnh liệt, quá cuồng liệt khiến anh sợ, thế nhưng cô chỉ làm theo trái tim mách bảo, không muốn cảm giác áp lực trong lòng.

“Sự nhiệt tình của em sẽ làm cho nhiều đàn ông thích.” Bùi Trạch Viễn cười khê, đây là mị lực của cô, có đúng không với anh cũng là một loại áp lực.

“Em không muốn bọn họ thích em, em chỉ thích anh.” Tiểu Tiểu kiên trì lắc đầu, làm sao bảo cô buông tay, lần đầu tiên cô phát hiện ra bản thân mình yêu thích một người, làm sao cô có thể buông tay.

Bùi Trạch Viễn cười khê “có lẽ chờ anh rời đi, em sẽ phát hiện đây chẳng qua chỉ là một loại hấp dẫn sai lầm.” Sau khi anh hoàn thành hạng mục, rồi rời đi, tất cả mọi thứ sẽ chỉ là quá khứ, cô sẽ khôi phục sự nhiệt tình của cô, như vậy mới là bình thường.

“Em sẽ không cho anh đi.” Tiểu Tiểu cười lạnh, anh vẫn chưa hiểu “Anh cho rằng chỉ dựa vào Lưu Tuấn Huy thì có khả năng kéo dài hợp đồng?” Đúng, anh không tin cô, cô cho anh thấy cô có bao nhiêu năng lực.

Bùi Trạch Viễn cau mày nhìn cô, cô có ý gì?

Tiểu Tiểu khẽ cười, lùi lại 1 bước, nghiêng đầu đặc ý nhìn anh “Nói cho anh hay, Lưu Tuấn Huy phải cảm ơn anh. Nếu không phải để giữ lại anh, em sẽ không đi tìm ba em để nghị cái hạng mục này, anh ta căn bản không nắm được hợp đồng này.” Bùi Trạch Viễn nhìn cô không dám tin.

Tiểu Tiểu tiếp tục nói, “Anh phải đi, anh muốn cùng cô ta xuất ngoại, hừ, điều này sao có thể?” Ánh mắt cô lộ ra tia ánh sáng lạnh, nghĩ đến anh có thể vì nữ nhân kia, ngay cả sự nghiệp cũng không cần, đáng không? Huống chi, căn bản anh không hề yêu cô ta. “em xin ba cân nhắc đến phương án này, nhưng điều kiện phải là do anh phụ trách.” Cô mỉm cười nhìn ánh mắt ngày càng khiếp sợ của anh. “Đúng vậy, chính là vì muốn giữ lại anh, mới có cái hạng mục này.” Cô không quan tâm đến anh sẽ nghĩ như thế nào, cô không muốn để anh đi, trước đây không muốn, hiện tại càng không muốn.

Bùi Trạch Viễn rối loạn trong đầu, cô gái này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cô cứ nhiên làm nhiều chuyện sau lưng anh như vậy cũng chỉ để giữ lại anh? Trong lòng anh hiện lên một ý niệm, anh giương ánh mắt kinh ngạc, nghi ngờ hỏi cô “vậy hai ngày trước tặng ca, cũng sẽ không là yêu cầu của em chứ?”

Tiểu Tiểu không trả lời, chỉ lại mỉm cười. Anh cũng không ngốc, rốt cuộc đã rõ, cô làm thế nào làm được như vậy, chỉ cần cô muốn thì dù thế nào cũng được.

“Đinh Tiêu Tiểu, em thật sự là quá hồ đồ.” Bùi Trạch Viễn nhẹ giọng trách cứ cô, cô cứ như vậy liên tục đem các hạng mục của Liên Viễn ra đùa giỡn, Đinh Tiêu Tiểu ngày kia nghiêm túc đàm phán đã đi đâu mất rồi?

“Em mặc kệ, em không thể chịu nổi cô ta cứ dính vào anh.” Đinh Tiêu Tiểu giận dữ trừng mắt anh.

Bùi Trạch Viễn không biết làm sao, chỉ lắc đầu: “anh không đáng để em tốn công như vậy.” Cô luôn luôn khiến anh bất ngờ, luôn luôn vượt ngoài sức tưởng tượng của anh. Thế nhưng, nhìn vẻ mặt ngoan cố của cô, anh biết dù anh có nói cái gì, đều không thay đổi được suy nghĩ của cô. Haiz, quên đi, hiện giờ anh có nói gì cô cũng không nghe vào. Mặt nhăn nhu, anh cũng không muốn nói nữa “Nếu căn bản không cần tặng ca, chúng ta về đi.”

Đinh Tiêu Tiểu nhìn anh không cự lại cô nữa, trong lòng thấy vui vẻ, tuy rằng hiện tại ngoài miệng anh vẫn kiên trì nói không thể chấp nhận cô, nhưng ít ra không giống như vài lần trước nữa, quay đầu đi. Có lẽ trong lòng anh đang giãy dụa, cô tin tưởng anh nhất định sẽ từ từ nhìn thấu tâm tư mình, bắt đầu tiếp nhận mình.

Cô gạt đầu, cùng anh đi vào thu dọn đồ dùng, rồi sau đó cùng rời đi.

27. Chương 27: Hai Người Ngồi Trong Xe Taxi, Cùng Im Lặng.

Bùi Trạch Viễn cố gắng giữ bình tĩnh, thoát nhìn bề ngoài tất cả đều bình thường, nhưng trong đầu hiểu rõ, Đinh Tiêu Tiểu nói được thì làm được. Cô là kiểu người phụ nữ thẳng thắn, dù thương hay ghét đều dùng cảm đối đầu, thậm chí còn không từ thủ đoạn.

Trong lòng anh khẽ cười, thật chẳng biết việc cô thích anh là một điều may mắn hay đau khổ do cô mang lại? Thích anh, cô sẽ không dùng thủ đoạn để thương tổn, thế nhưng, cô cứ dây dưa làm phá vỡ yên tĩnh của anh. Cô là kiểu người chiếm giữ mạnh mẽ, như sóng lớn dâng tràn, anh vô phương suy tính.

Anh nghĩ đến Tú Viện, lòng nổi lên một chút hổ thẹn, tuy giữa bọn họ chưa yêu đương mặn nồng, nhưng anh vẫn dung túng trước thói quen ỷ lại của cô. Nếu như biết được Đinh Tiêu Tiểu có ý đồ với anh, Tú Viện nhất định sẽ đau khổ. Ai chứ Tú Viện mà đau khổ thì mẹ anh lại đau lòng, nghĩ về mẹ, lại càng thấy nặng nề hơn.

Bùi Trạch Viễn rất kính trọng mẹ, mẹ luôn là người thương anh và khoan dung nhất, anh luôn cho rằng mình chịu ảnh hưởng từ mẹ, chỉ có năng lực như vậy mới có thể bình tĩnh đón nhận mọi thứ, cứ bình tĩnh

như thế làm anh rất an tâm. Vì thế, anh không muốn làm mẹ lo lắng, sẽ càng không để bà phải đau lòng, huống chi Tú Viên sớm đã được chỉ định làm con dâu, vì vậy cho dù anh chưa có tình cảm gì với cô, nhưng vẫn hiểu được việc ở cùng một chỗ với cô là lẽ thường phải làm.

Đời người, không chỉ có tình yêu, còn có nhiều thứ quan trọng khác, ví như thân tình, trách nhiệm. Đây là lối sống của anh, cho dù không có tình yêu, cũng chẳng thể nào rũ bỏ trách nhiệm với gia đình.

Tiêu Tiểu không biết anh đang nghĩ gì, chỉ nhìn chăm chăm vào sườn mặt nghiêng của anh không biết chán. Nhớ lần đầu gặp nhau ở bến xe bus, vì say rượu hay vì vẻ ngoài anh tuấn của anh hấp dẫn, cô kiềm lòng không được muốn tiếp cận anh. Chẳng bao giờ ngờ tới, lại lún sâu như vậy. Nhận thức của anh đối với cô rất khác biệt, với khuôn mặt đẹp chỉ tỏ ra thường thức, ngược lại hết sức tán thưởng năng lực làm việc của cô. Anh hoàn toàn không có ý đồ gì, tuy anh luôn thần nhiên làm người khác hụt hẫng, nhưng mà, càng bình tĩnh tỏ ra không đếm xỉa, càng làm người khác thấy thần bí, mà cô lại thích kiểu người khác thường này.

Ánh mắt cô chậm rãi dời về hướng trên người anh, từ từ dừng lại ở bàn tay đặt trên đùi của anh, ồ, tay anh bị làm sao vậy?

Cô cầm lấy bàn tay anh, xoa nhẹ nhàng, tay anh bị phồng, vết thương trên mu bàn tay, nhìn thấy ghê cả người. Trạch Viễn đột nhiên bị cô nắm tay, tim đập nhanh, không kịp phản ứng. Thấy cô nhìn chăm chăm vào vết thương, anh khẽ cười, nghĩ muốn rút tay về, “Không có việc gì.”

Có điều, cô gắt gao nắm tay anh, không cho rút lại. Ngón tay đau lòng chạm vào vết sưng phồng, “Sao lại không nói? Bị nước sôi văng trúng phải không?” Trong lòng có chút tức giận, sao cô lại không phát hiện ra anh bị thương chứ.

“Uhm, không sao nữa, bôi thuốc rồi.” Trạch Viễn vẫn chưa quen cách cô dịu dàng thế này, ngày thường nếu không quyến rũ thì là độc tài, mà giờ phút này, trong ánh mắt tỏa ra tia đau lòng, làm anh thấy ảm áp, khác biệt chẳng biết phản ứng thế nào.

Tiêu Tiểu nhìn nửa ngày, mới ngẩng mặt lên, “Không cần gạt mọi người, bị thương thì nói ra, như vậy mới có người đến chăm sóc anh.” Cô ghét nhất anh điều gì cũng giấu kín, vĩnh viễn không muốn ai nhìn thấu lòng anh, còn dùng nụ cười để cự tuyệt sự quan tâm của người khác.

Trạch Viễn nhìn ra sự lo lắng trong ánh mắt của cô, trong lòng cảm động không nói nên lời. Anh vẫn luôn độc lập, tự mình lo cho bản thân, nên có thói quen đi quan tâm người khác, bận tâm đến cảm giác của họ. Mà người bên cạnh anh cũng dần dần ý lại vào thói quen đó, anh chưa từng nghĩ đến có điều gì bất ổn vì tập tính đó cả.

Thế nhưng, chỉ một câu nói của Tiêu Tiểu, lại làm dậy lên xúc động sâu thẳm trong lòng anh. Những lúc cô đơn, anh từng than thở vì những buồn khổ khó nói nên lời. Chỉ có thể tâm sự với bầu trời suốt cả đêm, mãi cho đến lúc rạng sáng, lại trở về với con người bình thần vô lo bình thường. Luôn cho rằng mình cần phải kiên cường như thế mới khiến người nhà an tâm, anh giấu nhem tất cả tâm sự, càng ngày càng trở thành thói quen, có thể bình thần mà che giấu tất cả mọi chuyện.

Trạch Viễn nhẹ nhàng nở nụ cười, cô thực sự là một người phụ nữ hết sức nhạy bén. Luôn có khả năng dễ dàng vạch trần lớp nguy trang của chính anh, làm phơi bày ra vẻ yếu ớt, mong manh như khi bị tuột trần đứng dưới ánh mặt trời.

Tiêu Tiểu nắm tay anh, nhìn anh thần nhiên cười, cô biết anh muốn nói lời cảm kích, có điều không thể nói ra cửa miệng được, anh luôn có thói quen ẩn nấp rồi, kiểu biểu đạt qua lời nói thế này, đối với anh hẳn rất xa lạ. Tiêu Tiểu chum chím cười, nhẹ giọng nói, “Nếu cảm động, có thể tặng một cái hôn báo đáp.” Dứt lời còn cố tình nháy mắt mấy cái, chum môi xinh hướng về phía anh.

Trạch Viễn thấy mặt mình nóng cả lên, nhìn thấy cô bĩu môi, thật là đáng yêu quá. Đột nhiên nhớ tới đôi môi mềm mại của cô lúc hôn nhau, thật ngọt ngào, khiến lòng anh run lên, yết hầu khô khốc, khó khăn nuốt nước bọt, mặt thẹn thùng xoay qua một bên.

Tuy rằng là ban đêm, Tiêu Tiểu vẫn có thể nhờ đèn đường nhìn thấy khuôn mặt đồ lạng của anh, thấy bộ dạng mất tự nhiên của anh, trong lòng cô cực hưng phấn, hay quá, rốt cuộc anh đã có phản ứng, chỉ cần

biết rằng anh có cảm giác đối với cô. Lòng cô càng dâng đầy tự tin.

Trạch Viễn dựa vào khung cửa, gió thổi làm anh tỉnh táo lại, cô luôn đáng yêu như vậy, nghĩ gì liền nói ra, chưa bao giờ che giấu.

Một lúc sau xe đưa hai người vào khu nhà ở của họ. Hôm nay tăng ca không lâu, hiện tại mới hơn 9 giờ, vẫn còn sớm.

Tối lâu 18, thang máy mở ra, hai người một trước một sau. Đầu tự mình đi về nhà, chuẩn bị mở cửa vào.

Tiêu Tiểu cầm chìa khóa, do dự một chút, xoay người, nhìn thấy lưng anh quay về phía mình. Cô bước lại, đứng bên cạnh anh, Trạch Viễn ngược lên nhìn cô, cô lại muốn gì đây?

“Nhất định phải mơ thấy em.” Đinh Tiêu Tiểu nhìn anh cười ngọt ngào, “Bởi vì, em sẽ mơ thấy anh”, dứt lời, đặt tay lên vai anh, kiễng chân, in lại trên môi anh một cái Good Night Kiss.

Trạch Viễn hoàn toàn hóa đá, chỉ có thể hưởng thụ nụ hôn nhẹ nhàng của cô trên môi.

Đột nhiên, cửa bên cạnh mở ra. Hai người kinh ngạc quay lại chậm rãi xoay người lại, Kiều Tú Viện! Trên mặt cả ba người đều hiện lên vẻ khiếp sợ, nhưng Đinh Tiêu Tiểu nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt, hừ, cho cô ta thấy thật đúng lúc, chẳng cần phải giải thích gì cả.

“Trạch Viễn anh, ...” Bùi Trạch Viễn nhìn thấy mặt Tú Viện trắng bệch cả lên, cứ như là bị ai đó giáng bạt tai một cái thật mạnh, ngoài mặt, trong ánh mắt đều là kiểu khiếp sợ không thể tin được, anh đau đầu nhắm mắt lại, phải làm thế nào cho phải bây giờ?

“Tú Viện..” Anh muốn giải thích, nhưng trong lòng không biết viện lý do gì cho hợp lý, lý do đặc biệt nào lý giải tại sao Tiêu Tiểu hôn anh.

Đinh Tiêu Tiểu thấy hai người trưng bộ mặt khiếp sợ ra đó, thầm cười lạnh, “Hai người đứng ở cửa mà giương mắt ra nhìn.” Cô chẳng bận tâm đến vẻ ngẩn ngơ của họ, muốn lách mình đi vào. Hôm nay hay ho rồi, rõ ràng hết cả.

Bùi Trạch Viễn nhìn thấy Tiêu Tiểu tự mình muốn đi vào trong, bèn vươn tay kéo vai Tú Viện, vào phòng đóng cửa lại.

Mỗi người ngồi một góc, Tú Viện từ lúc vào nhà mặt tối sầm cực độ, ánh mắt oán hận nhìn Tiêu Tiểu. Tiêu Tiểu làm như không để ý, cô bình thản cầm tách trà, ung dung uống. Trạch Viễn nhìn hai người đàn bà, trong lòng đau khổ không biết nói sao. Phụ nữ mà bàn chuyện xoay quanh đàn ông, nhất định là khó lường.

“Cô làm gì mà cứ quẩn lấy anh Viễn.” Tú Viện hết kiên nhẫn, hỏi trước.

Tiêu Tiểu chẳng nỡ nóng trả lời, lạnh lùng cười, “Sao lại là tôi? Tại sao không phải là anh ta quẩn lấy tôi?”

“Tuyệt đối không có khả năng này.” Tú Viện thở gấp, giọng nói tự giác nâng lên. Người đàn bà này đúng là vô liêm sỉ, rõ ràng cô ta chủ động hôn Trạch Viễn, còn vu tội Trạch Viễn cám dỗ cô ta.

Đinh Tiêu Tiểu cười lạnh, nhìn thấy vẻ khinh thường trong mắt Kiều Tú Viện, trong lòng cô dâng lên một ham muốn trả thù, cho người một đòn đau, cam đoan lát sau sẽ khóc lóc bỏ đi. Tiêu Tiểu cố tình cười mờ ám, ánh mắt long lanh hướng về Trạch Viễn, “Vậy sao? Vậy cô cứ hỏi anh Trạch Viễn xem có thích nụ hôn của tôi không?”

“Đinh Tiêu Tiểu!” Trạch Viễn kêu tên cô là muốn ngăn lời cô nói, nhưng không kịp rồi, ôi, anh đau khổ nhắm mắt lại, sẽ không thể nào tin được cô lại đối xử ôn hòa với người mà cô ghét. Lời nói của Tú Viện nhất định chọc giận đến cô, nên cô mới nói những câu này nọ, nhất định đã làm tổn thương Tú Viện.

Tú Viện kinh hãi nhìn Trạch Viễn, trên mặt anh hết sức phức tạp, cô chưa bao giờ thấy qua, bối rối, khó xử đều là vì cô gái họ Đinh kia sao? Phải chăng giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Không được... Không thể nào, anh Trạch Viễn của cô sẽ không làm vậy, nhất định không, tuyệt đối không. “Anh Trạch Viễn, ...” Cô yếu ớt gọi, lời nói hết sức bất an.

“Đình Tiêu Tiêu, cô về trước đi.” Trạch Viễn không thể nào lường trước liệu cô sẽ nói điều gì làm đả thương người khác hay không, cách duy nhất là làm cho cô rời khỏi đây, bằng không, lát sau thể nào cũng rối tinh lên.

“Tại sao? Kiểu tiểu thư thể nào cũng có nhiều điều muốn hỏi tôi. Tôi trả lời một lần luôn.” Đình Tiêu Tiêu cười, không cảm kích, cố ý khiêu khích nhìn về phía Tú Viện.

Tú Viện cảm thấy tim đau quá, đau như bị bóp nghẹn. Nhìn hai người họ đối đáp tự nhiên như vậy, chắc là bình thường cũng rất thân thiết, anh Trạch Viễn thật sự lừa dối cô, rõ ràng đã nói không để ý cô gái đó, vậy mà vẫn luôn cùng cô ta như vậy.

Trạch Viễn hết cách với Tiêu Tiêu, đành phải chuyển sang an ủi Tú Viện. Chỉ là nhìn thấy vẻ bi thương trên mặt Tú Viện anh lại chẳng biết nói thế nào, khó khăn nói, “Tú Viện, bọn anh không phải như em nghĩ đâu, bọn anh chỉ là làm việc cùng nhau.” Anh biết cô chẳng tin, lời này anh nghe xong cũng còn chẳng tin được.

Tiêu Tiêu cũng chẳng muốn làm cho Tú Viện sống yên ổn, cô càng ra vẻ quỵến rũ hơn, nói, “Chúng tôi cũng không phải là đồng sự bình thường nha, anh Trạch Viễn và tôi...” Cố ý kéo dài giọng, liếc mắt đưa tình về phía Trạch Viễn, hừ xem cô ta có điên lên không.

Tú Viện tức giận cắn chặt môi, người đàn bà này thật đáng giận, tự nhiên... tự nhiên còn liếc mắt đưa tình cùng Trạch Viễn, quả thực chẳng biết xấu hổ! Khuôn mặt nhỏ nhắn vì giận mà trở nên đỏ phừng phừng, lại không nói được nửa câu.

Trạch Viễn xoay người về phía Tiêu Tiêu, quyết định trước nhất phải làm cô rời khỏi đây đã, còn nói lung tung như vậy nữa, chắc chắn Tú Viện sẽ khóc, anh nhìn Tiêu Tiêu, “Cô về trước đi.”

Đình Tiêu Tiêu thu lại nụ cười, đứng lên nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt thiết tha khẩn cầu của anh làm cô có chút không đành lòng, cô liếc sang Tú Viện sắp khóc lên kia, hừ, hôm nay bỏ qua cho cô, cô chẳng muốn làm anh khó xử. Dù sao Tú Viện cũng đã biết quan hệ giữa bọn họ, giờ phút này chắc chắn tâm rối như tơ vò.

Tiêu Tiêu gật gật đầu, nhìn nhìn tay anh, nhẹ giọng nói, “Nhớ bôi thuốc.” Nhìn mắt anh tỏ ý hiểu rồi, cô mới xoay người rời đi.

Trạch Viễn đóng cửa lại, từ từ xoay người nhìn về Tú Viện đang ngồi ở ghế xô pha. Thở dài trong lòng, giải thích thế nào đây? Anh bước qua, ngồi cạnh cô thấp giọng gọi, “Tú Viện, ...” Không biết phải nói thế nào.

“Anh Trạch Viễn, nhất định là cô ta cường hôn anh phải không?” Tú Viện ngược đôi mắt mọng nước, nhìn về phía anh, cứ như trong nháy mắt, làn nước ấy có thể vỡ òa bất cứ lúc nào. Thiết tha ôm hi vọng anh có thể cho cô một đáp án khẳng định. “Anh chính là chưa kịp đẩy ra phải không?”

Trạch Viễn nhìn ánh mắt đau thương của cô, không biết trả lời ra sao? Nói là Đình Tiêu Tiêu quỵến rũ anh, lời này anh làm sao nói ra được, anh trầm mặc không thể thừa nhận.

Sự im lặng của anh cứ như mũi dao đâm vào lòng Tú Viện, tại sao anh Trạch Viễn không nói? Sao không nói lời nào, chẳng lẽ đúng như lời cô ta nói, giữa bọn họ thực sự có ý khác? Lòng chột như vỡ ra, trống rỗng, toàn thân lạnh lẽo, vì sao lại như vậy? Trạch Viễn không phải ghét cô ta à? Không thích vẻ xinh đẹp của cô ta? Sao mới chẳng bao lâu lại trở nên thân mật như vậy, cô không đồng ý.

“Tú Viện...em không cần nghĩ nhiều, giữa bọn anh chẳng có gì cả, chỉ là một kiểu chúc ngủ ngon thôi.” Trạch Viễn cảm thấy mình cần phải nói điều gì đó.

“Thật sự?” Tú Viện mở to cặp mắt búp bê nhìn anh, cô hoài nghi, chỉ đơn giản vậy sao? “Anh Trạch Viễn, anh không thích cô ta, có phải hay không?”

“Không có.” Bùi Trạch Viễn nhẹ giọng mỉm cười, trong mắt thoáng hiện lên tia dao động. Đúng vậy, anh không thể, không có khả năng.

“Thật sự một chút cũng không có?” Điều Tú Viện cần là lời khẳng định.

“Thật sự, không có.” Anh không biết nói cho Tú Viện nghe hay nói cho chính bản thân mình. Anh hy vọng vậy, nhưng mà, những cảm nhận trong lòng đều là giả dối, khó chịu. Cảm giác mất mát thế này là sao?

Tú Viện ngưng khóc mỉm cười, nhào vào lồng ngực anh, gắt gao ôm lấy thất lưng, “Em chỉ biết, anh Trạch Viễn sẽ không rời xa em, vĩnh viễn không.”

Trạch Viễn vỗ nhẹ vào lưng cô, đây mới chính là thế giới bình thường của anh! Không thể phụ sự trong đợi của người nhà, không thể làm tổn thương cô gái Tú Viện nhân hậu, còn cô, Đinh Tiêu Tiêu chỉ là một cuộc gặp gỡ vô tình trong lòng anh, cảm giác rung động trong tâm hồn này chỉ có thể tồn tại trong tim rồi từ từ lắng đọng lại.

Anh và cô chỉ là người của hai thế giới khác nhau.

28. Chương 28: Áp Lực

Tác giả nhấn lại:

Nếu như tất cả đều không thay đổi thì thật tốt biết bao!

Đinh Tiêu Tiêu nhớ tới khuôn mặt đầy đau khổ và oán hận ngày hôm qua của Tú Viện, trong lòng còn có chút vui sướng, cô không tin rằng Kiều Tú Viện không cảm giác được Bùi Trạch Viễn đối với cô ta không phải là tình yêu, vì sao vẫn còn phải cho rằng, cô ta có thể trối buộc được anh.

Kiều Tú Viện kia thật là khờ khạo, nghĩ rằng có thể vĩnh viễn chiếm được Bùi Trạch Viễn, nghĩ rằng anh sẽ yêu thương cô ta, nằm mơ đi! Tình yêu là chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng mỗi người, nếu không yêu, cho dù có ở bên nhau lâu đi nữa vẫn không thể tìm được cảm giác yêu đích thực, nhiều nhất có chăng chỉ là trách nhiệm.

Cô có tự tin rằng, Bùi Trạch Viễn đã động lòng đối với mình, anh nhất định sẽ chấp nhận cô.

Thế nhưng cô chỉ đoán đúng một nửa. Tuy Bùi Trạch Viễn cảm nhận được từ cô một tình cảm rung động chưa bao giờ có, nhưng là, anh có ý thức trách nhiệm rất sâu nặng, khiến cho anh không thể xem thường cảm nhận của những người thân bên mình. Anh không muốn thương tổn bất kỳ ai.

Đinh Tiêu Tiêu nhìn thấy Bùi Trạch Viễn trước lúc tan tầm, anh đang nhận một cuộc điện thoại, sau đó phải đi tìm Lưu Tuấn Huy. Lúc quay lại, còn nói với cô buổi tối anh có việc, không thể tặng ca. Đinh Tiêu Tiêu mơ hồ không biết anh đang nghĩ cái gì? Có việc gì mà phải nôn nóng rời đi như vậy?

Lúc Bùi Trạch Viễn bước vào cửa, đã nghe được tiếng của Kiều Tú Viện và mẹ đang cười nói. Mắt anh trầm xuống, anh không nghĩ Tú Viện lại đi kiểm chỗ dựa của mình nhanh như vậy. Anh khẽ cười trong lòng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm, đi vào phòng khách.

“Trạch Viễn đã về.” Kiều Ngôn Sơ nhìn thấy anh, vui vẻ kêu lên. Thoạt nhìn, Ngôn Sơ hôm nay có vẻ khá vui vẻ. Ngồi ở ghế sofa, Tú Viện và mẹ nhìn anh, mẹ nói với giọng yêu thương, “Đi rửa mặt đi, một lát rồi ăn cơm.” Anh gật gù đầu, đi vào phòng rửa mặt.

Anh ghé vào bồn rửa, dốc nước lạnh lên mặt, nhìn thấy khuôn mặt nhòa nước, vẻ mặt yên tĩnh nhìn không ra một tia cảm xúc nào. Không tưởng tượng nổi, áp lực nhanh như vậy đã tới rồi, Tú Viện ngày hôm qua chắc phải rất tức giận. Anh khẽ lắc đầu, lau khô nước trên mặt, mỉm cười bước ra.

Mọi người đã ngồi đông đủ bên bàn ăn, anh ngồi bên cạnh mẹ, đối diện là anh em Kiều gia, thoạt nhìn tâm tình đều rất rồi rắm. Anh nhìn thoáng qua Tú Viện, cô cũng đang nhìn anh, trên mặt hiện ra chút hưng phấn cùng đắc ý.

Bùi Cẩm Chương vẫn là người mở miệng trước, “Viễn con, gần đây công việc mệt mỏi quá hay sao, mắt đều sưng sâu cả rồi.”

Trạch Viễn mỉm cười, “Gần đây, có hơi căng thẳng, có điều tốt rồi.” hạ ánh mắt, chậm rãi ăn cơm.

“Con trai, vội quá đến quên cả chăm sóc Tú Viện sao?” Giọng Lưu Phương Hoa dịu dàng, yêu thương nhìn Tú Viện, con bé này, gần đây nhìn rất tiêu tụy.

Trạch Viễn ngẩng đầu, cười ảm đạm, không nói gì.

“Dì à, Trạch Viễn là do bận rộn công việc, con có thể hiểu được” Dứt lời, còn dùng ánh mắt nhìn lên người Trạch Viễn.

“Tú Viện luôn là người hiền thực, hiểu chuyện như vậy.” Lưu Phương Hoa mỉm cười, con bé này đối với thằng con của bà thật là thân thiết.

Ngôn Sơ hỏi Trạch Viễn, “Trạch Viễn, cái hạng mục của các anh kia tiến triển tới đâu rồi? Khi nào có thể hoàn thành?”

Trạch Viễn nhìn bạn tốt, ôn hòa nói, “Tiến triển không tồi, chỉ là hạng mục quá lớn, công ty rất coi trọng việc này.”

Tú Viện nhẹ nhàng cười, nói với Ngôn Sơ, “Anh, anh không biết nhóm của Trạch Viễn đã bỏ công thế nào đâu. Ngoài cố gắng suốt giờ làm việc, tan tầm còn tăng ca, cùng thảo luận công việc với đồng nghiệp. Đúng không? Anh Trạch Viễn.” Nói xong, còn nhìn đầy hàm ý về phía Trạch Viễn, Trạch Viễn thoáng nhú mày, không nói gì.

“Ồ, xem ra hạng mục này phải bận rộn rồi.” Ngôn Sơ gật đầu xem chừng đã hiểu, nhìn về phía đối diện cười, “Bác gái, chuyện này lại làm bác phải bận rộn rồi, chắc chắn sẽ xác thuốc bổ đưa cho Trạch Viễn đi.”

“Đúng vậy, nghe Tú Viện nói thế, bác cũng thấy gần đây Trạch Viễn vất vả rất nhiều.” Lưu Phương Hoa đau lòng nhìn về phía con trai.

Nhai từng hạt cơm, Trạch Viễn buồn bực. Tú Viện dường như cố ý vô tình nói về đồng nghiệp của anh, tuy rằng cô không nói về Đinh Tiêu Tiêu, nhưng anh có thể hiểu được ám chỉ trong lời nói, làm anh cảm thấy trong lòng thật buồn cười, Tú Viện vẫn là không tin anh.

Cơm nước xong, mẹ lôi kéo Tú Viện vào phòng tâm sự. Anh cùng Ngôn Sơ, bưng chén trà đứng ở ngoài ban công, hàn huyên về cuộc sống.

Trạch Viễn nhìn thấy ngọn đèn dầu, như đang nhảy múa trong bóng đêm. Trong đầu lặng lẽ hiện ra khuôn mặt đầy tự tin kia, nụ cười vô tư, ánh mắt mê người. Anh khẽ ngấn ra, chớp mắt, nụ cười trong mắt biến mất. Anh sao lại nhớ tới cô?

“Trạch Viễn, gần đây mệt chết đi được phải không?” Ngôn Sơ đang cầm chén trà hướng về phía anh, đáy mắt Trạch Viễn bất động, bình lặng như làn nước, trên mặt có chút mệt mỏi.

“Tốt cả.” Trạch Viễn nhẹ giọng, không phải thân mệt, mà là tâm mệt, mỗi lần đối mặt với Đinh Tiêu Tiêu đều xáo động mãnh liệt, dường như làm cho anh không còn là chính mình nữa.

“Ừm,.... Lần trước, đồng nghiệp của anh gọi là Tiêu Tiêu gì đó, cô ta làm gì vậy?” Ngôn Sơ do dự, hay là hỏi thẳng vấn đề trong lòng muốn hỏi.

Bùi Trạch Viễn trong lòng cả kinh, cậu ta là nói đến Đinh Tiêu Tiêu? Mở to mắt lên, nhìn thấy trong mắt Ngôn Sơ đầy vẻ hứng thú, “Đinh Tiêu Tiêu?”

“Đúng vậy, là Đinh Tiêu Tiêu, cô ta làm?” Ngôn Sơ thấy vui, có thể biết được tên của cô, thật đặc biệt, tên là Tiêu Tiêu.

“Cô ấy là người thiết kế của công ty chúng tôi.” Bùi Trạch Viễn thấp mắt, che giấu vẻ khiếp sợ trong mắt, Ngôn Sơ sẽ không.... Lại ngẩng mặt lên, anh thấy được ánh cười trong mắt Ngôn Sơ.

“Cô ta thật đẹp, dáng vóc xinh xắn, không thể tưởng tượng được, công ty các anh còn có mỹ nhân xinh đẹp như vậy.” Ngôn Sơ nhớ tới cái liếc mắt lạnh lùng của Đinh Tiêu Tiêu, bước đi mà hoàn toàn không để ý đến nhóm bạn anh, có cá tính.

Trạch Viễn nghe anh ta khen ngợi Đinh Tiêu Tiêu, trong lòng có chút không tự nhiên, chẳng lên tiếng.

Ngôn Sơ hỏi thăm với vẻ hứng thú, “Cô ta có bạn trai không?” Bùi Trạch Viễn thản nhiên trả lời, “Không biết, tôi không thân với cô ta.” Trong lòng có chút bực bội khó hiểu.

“Chắc chắn vẫn còn độc thân, phụ nữ xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ không vội vã quyết định.” Ngôn Sơ khẽ cười, vỗ nhẹ lên vai của Trạch Viễn, “Người anh em, tìm giúp tôi một cơ hội, mời cô ấy ra ngoài dạo chơi chút đi. Tú Viện nói hai người là hàng xóm, quan hệ cũng không tồi đâu.”

Bùi Trạch Viễn trong lòng cả kinh, Tú Viện đã nói gì? Về kinh ngạc trên mặt lại chậm rãi lắng xuống, không thể nào đâu, nếu Tú Viện có nói điều gì đó, thì chẳng thể nào Ngôn Sơ còn có hứng thú đối với Đinh Tiêu Tiêu? Ai, lần này, những gì anh nghĩ càng trở nên phức tạp rồi.

“Người anh em, giúp hay không nói một câu đi chứ.” Ngôn Sơ lại tự mình sốt ruột, nôn nóng, Trạch Viễn nhìn ra trong mắt anh ta sự hưng phấn, thậm chí nguy rồi, không ngờ Ngôn Sơ lại thích cô gái như Đinh Tiêu Tiêu, anh vẫn luôn nghĩ Ngôn Sơ thích các cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn. Trong đầu cảm giác như có từng đợt từng đợt co thắt, đau đớn.

“Có khi cô ta đã thích ai đó rồi.” Bùi Trạch Viễn cảm thấy nói ra lời này thực không lo lắng gì cả, anh biết người cô thích là ai.

“Không sao cả, nói không chừng sau này cô ta lại thích tôi, chẳng cần lo lắng đâu.” Ngôn Sơ cười tự tin, “Tôi xuất sắc như vậy, đâu có thua bất kì ai phải không?”

Trạch Viễn nhìn thấy anh bạn thân vỗ ngực tự tin, cảm giác mát mát dâng lên trong lòng, vì sao ngay cả Ngôn Sơ cũng bị Đinh Tiêu Tiêu mê hoặc như vậy? Cô rốt cuộc có ma lực gì, làm cho tất cả những người tới gần mình đều điên đảo thần hồn.

Mẹ ở trong phòng gọi to tên anh, Trạch Viễn gật đầu với Ngôn Sơ, hướng phòng của mẹ đi tới, vừa lúc gặp Tú Viện cũng đang tiến đến. Cô vẫn luôn duy trì nụ cười ngọt ngào trên môi, hoàn toàn chẳng có dấu vết đau thương nào vì tối hôm qua. Trạch Viễn cũng mong cô không có việc gì.

Anh bước vào phòng, nhìn thấy mẹ ngồi ở ghế bành lớn trước cửa sổ, nhẹ nhàng tựa vào. Lưng mẹ không ưỡn, ngồi lâu sẽ bị đau.

“Viễn con, mau, lại đây” Mẹ hướng anh vẫy tay, anh đi qua, nắm lấy tay mẹ, ngồi trước mặt bà.

“Viễn con...” Mẹ âu yếm sờ lên mặt anh, trong mắt đầy áp sự quan tâm cùng lo lắng. “Gần đây phải chăng con có nhiều vấn đề phiền muộn?”

Trạch Viễn nhìn vào mắt mẹ, lắc đầu mỉm cười, “Mẹ à, không có gì.”

“Trạch Viễn, con cũng đã 28 rồi. Thời gian thật là trôi quá nhanh, đúng rồi, con bé Tú Viện hiện tại cũng đã là một phụ nữ trưởng thành rồi.” Bà mỉm cười, ngẫm nghĩ, “Ai, ta cũng đã già.”

“Mẹ, mẹ sẽ luôn trẻ, luôn đẹp như vậy.” Trạch Viễn nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của mẹ, đã bao lâu rồi không cảm sự vui vẻ cùng mẹ, anh thích kiểu quan tâm nhẹ nhàng thế này.

“A, Trạch Viễn, con ngoan.” Lưu Phương Hoa véo nhẹ khuôn mặt điển trai của anh, “Trạch Viễn, nghe nói gần đây con có hàng xóm mới, là một cô gái rất xinh đẹp?” Bùi Trạch Viễn nghe mẹ hỏi nhẹ nhàng, trong lòng khẽ trầm xuống. Tú Viện...vì sao lại nói chuyện này với mẹ anh.

Anh mỉm cười, nhìn về phía mẹ, “Mẹ, là đồng nghiệp của con, vô tình ở ngay đối diện.” Bà chắc không thể nào hiểu lầm Đinh Tiêu Tiêu chứ?

“Ồ, thật sự rất được?” Lưu Phương Hoa nâng mắt lên nhìn chằm chằm con trai.

“Xinh đẹp, là người rất thông minh.” Trạch Viễn nói cụ thể, Đinh Tiêu Tiêu thật đúng là người vừa thông minh lại xinh đẹp.

“Viễn con... con có biết Tú Viện rất yêu con, từ bé đã la lối khi lớn lên nhất định sẽ gả cho con, hơn nữa dì Kiều cũng đã xem con như người trong nhà, con ngần lãn không được phụ lòng Tú Viện.” Ánh mắt Lưu Phương Hoa hiện lên vẻ lo lắng, Trạch Viễn chẳng lẽ lại như Tú Viện nói, đã động lòng với cô gái kia?

Trạch Viễn nhắm mắt lại, khẽ cười, lại mở to mắt ra thản nhiên nói, “Mẹ, yên tâm. Con biết phải làm thế nào.”

“Vậy là tốt rồi” Lưu Phương Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, đúng vậy, Trạch Viễn sẽ không làm cho họ bận lòng, thật là một đứa con ngoan, từ bé đến lớn luôn làm bọn họ yên tâm, vẫn luôn như thế từ khi còn nhỏ, khiến bà nhớ đến lại thấy thật thương yêu, “Viễn con, con có biết, mẹ rất muốn Tú Viện làm con dâu chúng ta, con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt, ngàn lần vạn lần đừng làm thương tổn Tú Viện.”

Trạch Viễn gật đầu, cười với mẹ cho bà yên tâm. Anh hiểu rõ nỗi chờ mong trong lòng cha mẹ, cho tới bây giờ anh chưa từng làm họ thất vọng, sau này cũng sẽ không.

Buổi tối, theo cha mẹ ra ngoài, Bùi Trạch Viễn nhìn thấy Ngôn Sơ đi cùng taxi với Tú Viện, đôi mắt mỉm cười khi nhìn thấy anh, ánh mắt đó giờ này lại gây cho anh rất nhiều áp lực, cô vẫn luôn chờ mong được mang hạnh phúc đến cho anh.

Anh phát tay, nhìn xe bọn họ chạy xa dần. Một mình chậm rãi đi dọc theo con đường, tiến về phía trước. Con đường này, quen thuộc đến cỡ nào, vẫn không thay đổi, cuộc sống của anh cũng sẽ không biến động, con đường định sẵn nhất định là tốt nhất, anh cần gì phải thay đổi nó để cho bản thân phải lâm vào hoàn cảnh xa lạ, đúng vậy, thay đổi không phải là điều anh muốn, anh cũng không thể nào gánh nổi hậu quả nó gây ra. Vì thế, anh không phải là người thích hợp để thay đổi.

29. Chương 29: Xa Lánh

Tác giả nhắc lại :

Con người thuộc hai thế giới thật có thể cùng một chỗ sao?

Đình Tiểu Tiểu rõ ràng cảm thấy Bùi Trạch Viễn không giống với trước. Anh đang trốn tránh cô.

Mỗi ngày 7 rưỡi, cô đi ra khỏi cửa, không thấy anh như mọi khi xuất hiện cùng, anh đã tới công ty từ sớm. Tới công ty, trên mặt anh lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng, thế nhưng, ánh mắt lại chẳng bao giờ nhìn cô, thỉnh thoảng đụng phải nhau thì không quá 3 giây anh sẽ rời đi ngay. Mà cô nói bóng gió, anh vẫn chỉ mỉm cười, nhàn nhạt không đáp lại. Đường như những lời ám chỉ đó của cô đều trong vòng dự liệu của anh, anh không hề dao động, tâm tư lại bình tĩnh như trước kia, vô luận ám chỉ làm sao anh cũng chỉ mỉm cười.

Thì sai là anh cố gắng thay đổi thói quen. Tiểu Tiểu không biết anh vì cái gì, chỉ thấy anh đang kiểm tâm tư xuống, trong đôi mắt thẳm kia làm cho cô càng thấy kì lạ lùng, rốt cuộc anh phải chịu áp lực gì?

Tiểu Tiểu quyết định điều tra cho rõ ràng.

Ngày hôm nay tan ca 1 chút, đúng giờ cô theo anh ra cửa công ty. Cô mau theo đi ra ngoài, thấy thang máy có nhiều người đứng đợi cửa, Tiểu Tiểu lặng lẽ đứng ở phía sau anh, anh không có phát hiện ra cô.

Anh rời công ty, nhưng không đi xe bus như trước mà lại chặn 1 chiếc taxi và leo lên đó. Tiểu Tiểu liền nhanh chóng chặn chiếc xe đang chạy tới, cô thực muốn xem anh đang làm cái gì?

Nhìn thấy xe anh di chuyển tới dưới sân nhà Kiều Tú Viện, cô rốt cục hiểu rõ. Hóa ra mấy ngày nay tan ca xong anh đều tới nhà cô ta, thảo nào ngày nào tới tận đêm khuya cô mới nghe thấy anh trở về. Anh ở đó tránh cô, không ngờ anh ở nhà cô nàng đó tránh cô. Tiểu Tiểu tức giận dầm vào ghế tựa, tài xế cau mày nhìn cô, cô tức giận trừng mắt tài xế, hung dữ nói “đường Đài Bắc”.

Tiểu Tiểu ngồi trên sofa, nôn nao cả 1 buổi tối, nghĩ thế nào cũng không hiểu, vì sao Bùi Trạch Viễn cư nhiên còn có thể lạnh nhạt với cô như không có việc gì vậy, anh không phải đã biết rõ cô đã động tâm với anh rồi sao? Vậy vì sao còn muốn trốn tránh cô. Cô nàng kia trách anh, anh liền nhẹ nhàng là sao? Anh thế nào có thể như vậy, rõ ràng không thương nữ nhân kia, nhưng vẫn muốn ràng buộc với cô ta cùng 1 chỗ.

Cô cứ như vậy cả đêm ngồi suy nghĩ, miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng nôn nao. Đêm nay nhất định cô phải hỏi cho rõ ràng, anh rốt cuộc muốn thế nào?

Nhìn lên tường đồng hồ chậm rãi chỉ hướng 11h30, anh thế nào vẫn chưa trở về? Trước đây anh đưa cô về nhà, muộn nhất là 11h30 về đến nhà, vì sao ngày hôm nay lại không như vậy? Nghĩ trong lòng lại phát bực, cô ngày nào cũng như con cú đêm, phí thật nhiều thời gian, tuyệt đối không thành vấn đề, cô không tin anh không trở về.

12h30, anh vẫn chưa trở về, trong lòng cô có chút sốt ruột, khó có thể như vậy, anh vẫn ở bên đó với cô ta suốt, không thể nào nha, Kiều Tú Viện không có khả năng khiến anh qua đêm tại nhà cô ta.

Rốt cục, 12h40, âm thanh mà cô trông chờ đã lâu vang lên. Anh đã trở về.

Tiểu Tiểu gần như vừa nghe thấy âm thanh, lập tức từ sofa nhảy dựng lên. Xỏ dép vào, chạy ra mở cửa. cửa vừa mở ra, quả nhiên, thấy bóng lưng anh đối diện, vẫn còn mang chiếc máy tính theo người “Bùi Trạch Viễn!” Tiểu Tiểu vội vàng gọi anh, thấy thân hình anh dừng 1 chút, nhất định anh không ngờ tới, muộn thế này, cô còn chờ anh sao.

Tiểu Tiểu tiến tới, chặn ngang anh “Sao anh muộn như vậy mới về?”

Bùi Trạch Viễn mỉm cười nhìn cô, trong mắt không có 1 chút biểu tình dư thừa “Đi vào nói, đừng làm phiền người khác”. Anh bình tĩnh đẩy cửa ra đi vào.

Tiểu Tiểu không 1 lời nhanh chóng đem bản thân theo anh vào nhà. Thấy anh vào phòng tắm, cô biết anh về nhà đầu tiên nhất định phải tắm. Cái thói quen này không thay đổi, vậy vì sao thói quen khác phải thay đổi.

Cô ngồi lún xuống thật sâu tại sofa, ánh mắt vẫn dõi theo hình ảnh của anh. Nhìn anh đang pha 2 chén trà ngồi ngay đối diện. Anh mệt chết đi, cô nhìn ra được ngay, đôi mắt hờn vào thật sâu. Thấy anh như thế này, lòng cô đột nhiên co rút đau đớn 1 trận. Anh vì sao lại mệt như vậy. Chẳng nhẽ chỉ là để trốn tránh cô sao?

Tiểu Tiểu vẫn nhìn, không có lên tiếng, Bùi Trạch Viễn liền lên tiếng trước “Có chuyện gì sao?”

Tiểu Tiểu vẫn nhìn trầm trầm anh, trong ánh mắt lộ vẻ nghiên cứu dò xét, anh thật có thể coi như không có việc gì?

“Hiện tại đã khuya lắm rồi, nếu như không có việc gì, chúng ta ngày mai còn phải đến công ty bàn bạc nữa”. Bùi Trạch Viễn mỉm cười nhẹ nhàng tiễn khách.

“Anh đây là có ý tứ gì vậy?” Tiểu Tiểu lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

Bùi Trạch Viễn trong ánh mắt có ý cười không ngớt “Anh chỉ muốn mau chóng hoàn thành hạng mục”

“Em quan tâm gì hạng mục của anh chứ?” Tiểu Tiểu cơn tức giận bốc lên “Em chỉ muốn hỏi anh, vì sao phải trốn tránh em?”

Anh nhướn mày khẽ cười “Anh không có.”

Tiểu Tiểu hung dữ nhảy đến trước mặt anh, lớn tiếng chỉ trích “Có! Nếu như không có, anh vì sao phải ngày nào cũng dậy sớm ra ngoài, đi làm thì 1 câu cũng không nói với em, buổi tối tan tầm không trở về nhà luôn, đến tận nửa đêm mới chịu quay về. Thói quen trước đây của anh đều không phải như vậy.”

Bùi Trạch Viễn vẫn mỉm cười, trong mắt nhẹ nhàng trầm xuống “Anh chỉ là muốn nhanh chóng hoàn thành hạng mục này.”

“Anh hoàn thành hạng mục chính là mỗi ngày chạy đến nhà cô ta ở đó cả tối đi?” Tiểu Tiểu không để cho anh có đường sống, đừng tưởng cô không biết anh đang làm cái gì.

Bùi Trạch Viễn sững sốt, anh không nghĩ rằng cô cứ nhiên theo dõi mình. Trong lòng cười khế, aiz, đối với Đinh Tiểu Tiểu, chuyện gì đều cũng có thể mà.

“Anh chỉ muốn âm thầm làm việc”. Anh nhàn nhạt giải thích. Ngụ ý, chính là nói anh không làm được gì khi ở nhà, tránh cô quấy rối anh sao?

“Bùi Trạch Viễn” Tiểu Tiểu tức giận tới gần anh “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Đinh Tiểu Tiểu” Trạch Viễn dùng giọng ôn hòa, nhẹ nhàng nói “Chúng ta có thể cùng nhau hoàn thành hạng mục này hay không, đây dù sao cũng liên quan đến lợi ích công ty cha em.”

Tiểu Tiểu hí mắt liếc anh, trong lòng không biết đang nghĩ gì, dường như muốn nhìn thấu anh “Sau đó thì sao? Hoàn thành xong thì sao? “Anh liệu có thể lại cùng với cô như trước?”

“Sau đó, chúng ta đường ai người ấy đi. Có lẽ còn có thể làm bằng hữu.” Tiểu Tiểu nghe thế, thực hận không thể tiến để đánh cho anh 1 trận được, cư nhiên anh có thể nói như thể lý thường nên làm vậy, nụ cười bất biến trên gương mặt anh khiến trong lòng cô càng như phát hỏa.

Trong mắt cô như phun lửa, hơi hí lại, chậm rãi tới gần, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống anh “vì sao?” cô muốn biết vì sao anh lại muốn quay về bộ mặt giả dối đó, đem toàn bộ con người thật lẫn nữa cất dấu.

Bùi Trạch Viễn. kéo cô ngồi đối diện anh, nhàn nhạt cười nói “Tiểu Tiểu. mỗi người đều có cuộc sống riêng. Không thể tỏa sang bởi vì chính khát vọng, áp lực yêu cầu người khác phải thay đổi. Gần đây, anh chính xác đã bị em hấp dẫn, trên người em tỏa ra ánh sáng chói lóa, thực sự khó có thể bỏ qua.” Anh bình thản nói, như là đang nói 1 người với anh không hề có quan hệ. “Thế nhưng, anh biết chính bản thân theo đuổi cái gì. Anh chỉ muốn yên ổn, không muốn thay đổi.” thấy Tiểu Tiểu định mở miệng, anh khoát tay nhẹ nhàng, ý bảo cô nghe anh nói hết đã.

“Em rất đường hoàng, là 1 cô gái rất cá tính, điều em mong muốn đó chính là 1 mối tình mãnh liệt, em cần phải có người làm điều đó cùng em. Đánh tiếc anh không thể, anh không thể có thói quen to gan tự do buông thả như em, anh thích chính là bình tĩnh, yên ổn và Tú Viên có khả năng cho anh điều này.” Bùi Trạch Viễn mỉm cười nhìn cô, không có lần nữa tránh ánh mắt ấy.

“Anh chỉ hy vọng, chúng ta có thể làm bằng hữu tốt, anh tin em có năng lực tìm người thích hợp với em.” Bùi Trạch Viễn cười chúc phúc, đúng vậy, hạnh phúc này chỉ có thể thuộc về người khác, anh không có quyền gạt bỏ bản thân. Thế nhưng vì sao tâm lại có chút mất mát.

“Đây chính là kết luận của anh? Anh muốn cùng em làm bạn tốt?” Tiểu Tiểu không dám tin tưởng mắt nhìn anh, anh cư nhiên cự tuyệt cô?

Bùi Trạch Viễn biết cô không thể nào chấp nhận, nhưng đây là quyết định tốt nhất cho cả 2, đã biết không thể nào hòa nhập được thế giới của cô, bất luận thế nào cũng sẽ không cho cô huyền hoặc “Chúng ta chỉ có thể là bạn tốt.”

Tiểu Tiểu tức giận gạt tay anh “Ai muốn làm bạn tốt của anh, em thích anh, anh cũng phải thích em.”

Trạch Viễn mỉm cười, thế nhưng trong mắt anh chất đầy tia sùng nịnh, anh đem cô giống như trẻ con đang cầu gấu. cô nổi giận chỉ muốn xé xác anh “Em không cho phép anh tránh né, anh rõ ràng thích em đúng hay không?” Khát vọng trong mắt anh có thể cho cô một đáp án.

“Tiểu Tiểu, anh thích em, đó cũng chỉ là tán thưởng, không có nghĩa là anh nhất định phải tiếp nhận em.” Anh tận lực vẫn duy trì bình tĩnh, không để trong lòng có 1 tia nhẹ dạ, bọn họ không nên ở cùng 1 chỗ.

“Vì sao không thể? Nếu như thực sự thích đối phương, kia nên phải cùng 1 chỗ. Vậy vì sao anh muốn cùng Kiều Tú Viên cùng 1 chỗ?” Tiểu Tiểu cũng không có khả năng lý giải, vì sao anh nói thích cô rồi lại không muốn ở 1 chỗ với cô.

“Tú Viên là 1 cô gái tốt, bọn anh sau này sẽ kết hôn.” Trạch Viễn khẽ khép mắt, nhớ tới ánh mắt mong chờ của mẹ, anh nhẹ giọng tự an ủi bản thân, anh và Tú Viên mới nhất định cùng 1 chỗ với nhau.

“Anh không yêu cô ta, nhưng cũng không buông cô ấy, anh rất ích kỷ anh có biết không? Kia không chỉ có đối với cô ta ích kỷ và với chính bản thân anh cũng thật ích kỷ, anh căn bản không trung thực với lòng mình.” Tiểu Tiểu coi thường sự dối trá thể này, rõ ràng trong lòng không thương cô ta, nhưng lại chết vì cái gọi là trách nhiệm.

“Tiểu Tiểu, có rất nhiều chuyện, đều không phải chỉ có tình yêu là được, trên đời còn có rất nhiều cuộc hôn nhân cùng trách nhiệm” Trạch Viễn biết trong ánh mắt cô chính là sự xem thường, kia chính là sự khác nhau của bọn họ trong lúc ấy, cô có thể để chính bản thân cảm nhận, thế nhưng, anh lại không được, anh

còn có rất nhiều ánh mắt mong chờ nhìn vào mình, mà tâm anh không thể bỏ qua được những....thân thiết này.

“Em không hiểu, thích là thích? Vì sao phải có nhiều chuyện như vậy., phải để ý đến ánh mắt người khác sao?” Cô không thể lý giải, anh vì sao không thể sống dễ dàng chút điểm, chân thực mà đối diện với chính tâm tư bản thân.

“ Tiểu Tiểu, anh mong muốn chúng ta còn có thể làm bằng hữu.” Bùi Trạch Viễn mỉm cười nhàn nhạt, nhìn sự hoài nghi trong mắt cô, tâm anh thiếu chút nữa lại có tia dao động.

Tiểu Tiểu đột nhiên đưa tay ra ôm vai anh, môi cũng thượng trên môi anh, cô không tin, không tin, rõ ràng thích nhưng có thể làm bộ không thích? Cô cố sức hôn anh, ôm thật chặt cổ anh, thân thể cũng kề sát trên người anh.

Trạch Viễn mở to mắt, mí mắt chậm rãi khép lại, trong lòng kìm nén, không cho tâm lộ ra nửa phần, môi bất luận điều gì cũng không hề đáp lại, tùy ý cô cố sức khiêu khích anh, anh cũng không có đáp lại. Nhưng phóng tại bên người 2 tay chậm rãi nắm chặt lại, tuyệt đối không thể ôm cô.

Hồi lâu, Tiểu Tiểu mới chậm rãi dời môi, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, vì sao anh không có phản ứng? vô luận cô nhiệt tình thế nào, nhưng anh vẫn giống như người băng, không nhúc nhích, không có đáp trả cô điều gì bất luận cái gì? Tiểu Tiểu theo dõi anh chặt chẽ, trên mặt chính là sự bình tĩnh, nụ cười chết tiệt kia thế nào còn đọng trên môi.

Lẽ nào anh thực sự một chút cũng không động tâm, không đứng, Tiểu Tiểu đột nhiên đưa tay đặt lên giữa ngực anh, tim đập rất mãnh liệt, trong lòng cô rất vui vẻ, chỉ biết là anh không phải 1 chút phản ứng cũng không có “ Anh xem, tim anh đập rất nhanh.”

Trạch Viễn cầm lấy tay cô cười khê “ Khó thở, đương nhiên là tim sẽ đập tăng nhanh.” Nét mặt bình tĩnh ấy đánh tan toàn bộ sự đặc ý của Tiểu Tiểu.

Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy, mỉm cười nói “ Tiểu Tiểu, trở về đi. Trở về thế giới chỉ thuộc về em đi thôi.”

Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt vui vầy của anh, trong lòng vẫn vô phương vô kế, mấy hôm trước còn thấy trong mắt anh có tia chân động, vì sao hiện tại lại bình tĩnh như vậy, đối với cô không hề có phản ứng. anh chính là không tiếp nhận cô, vì sao, vì sao? Vấn đề này Tiểu Tiểu có trăm nghìn thắc mắc, nó làm tâm trí cô rối loạn như tê dại.

30. Chương 30: Đắc Ý

Tác giả nhấn lại :

Sự kiên định của Tiểu Tiểu có thể kéo về được trái tim của Trạch Viễn không?

Anh thực sự lùi về thế giới của anh, bất luận cô có thân mật thế nào, anh trước sau như một chỉ mỉm cười.

Tiểu Tiểu không cam lòng, lợi dụng bất cứ cơ hội nào để khiêu khích trái tim anh. Nhanh chóng đã đến giờ tan tầm, Tiểu Tiểu cố ý dường như không có việc gì mà gọi, “Trạch Viễn, hôm nay phải tới em mới về được, anh có thể xuống chỗ quản lý dưới lầu lấy giúp em hóa đơn tiền điện của em không?” Một bên di chuột, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, không liếc mắt nhìn anh một cái.

Trạch Viễn chậm rãi quay sang, anh nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của đồng nghiệp, lại nhẹ nhàng cười, “Được, tôi sẽ nhét qua khe cửa.” Anh biết, cô là cố ý khiến cho mọi người hiểu lầm bọn họ.

Quả nhiên Cao Quân không thể kiềm chế, trượt ghế tới dựa vào bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi, “Trạch Viễn? Hai người ở cùng một chỗ sao?” Những người khác đều đồng lõa tai lên, như thế nào lại chưa từng biết, hai người họ là hàng xóm?

“Đỉnh Tiểu Tiểu ở đối diện nhà tôi.” Trạch Viễn bình tĩnh không chút kỳ lạ vẫn tiếp tục đánh máy.

“Oa, cậu thật là may mắn, sớm nói Tiêu Tiểu ở đối diện nhà cậu, chúng tôi sẽ tìm dịp thích hợp để tới thăm một lần.” Cao Quân nhìn về phía các đồng nghiệp nam khác, thật là, thằng nhóc này không ngờ vẫn không buồn nói.

Trạch Viễn thăm nhiên cười, không có lên tiếng.

Cao Quân liền quay sang Tiêu Tiểu, mỉm cười nói: “Tiêu Tiểu, thì ra em với Trạch Viễn ở gần như vậy, hôm nào đó chúng ta cùng đến nhà Trạch Viễn chơi một chuyến đi.”

Tiêu Tiểu khê hướng Trạch Viễn, “Người ta phải ở cùng bạn gái, làm sao có thời gian mà tiếp đãi anh được.” Ngữ khí không hiểu sao nghe có chút chua xót.

Trạch Viễn không để ý đến bọn họ, tiếp tục chăm chú làm việc. Hạng mục này đã tiến hành được 30%, thực thuận lợi, phỏng chừng không cần đến ba tháng đã có thể hoàn thành rồi. Trong lòng âm thầm tiếp thêm sức mạnh, nhanh chóng hoàn thành đi, rồi đi có lẽ sẽ có thể tránh được phiền não này, tâm tình cũng có thể bình thường trở lại.

Tiêu Tiểu buồn bực khi nhìn thấy anh không để ý tới cô, anh thực sự có thể nhẫn tâm như vậy? Coi mình chỉ là bạn bè bình thường?

Tiêu Tiểu thực sự đoán không ra, người đàn ông này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Đàn ông khác đối với sự tiếp cận của cô đều mừng rỡ như điên, chỉ có anh kị như rắn rết, cô có điểm nào thua kém Kiều Tú Viện kia chứ, kẻ giả tạo, chỉ biết giả vờ đáng yêu trước mặt anh, hừ nhớ tới ánh mắt oán hận của cô ta, đủ biết cô ta không đơn giản như vậy. Nhất định là cô ta gây áp lực với Trạch Viễn, bằng không, anh sẽ không đối xử với cô lạnh lùng như vậy.

Chẳng qua là, phải làm sao mới khiến mắt anh để ý tới cô đây? Anh đối với cô rất ôn hòa làm cho cô có tiếp cận như thế nào cũng không thể đến gần trái tim của anh.

Tan tầm, nhìn thấy anh lại ngồi lên taxi nghênh ngang mà đi. Lòng của cô thực buồn bực, chán muốn chết đi về phía trạm xe bus. Ngây ngốc đứng ở trạm xe bus, mắt hồn chờ đợi, không biết có nên về nhà hay không, nhớ tới anh đến khuya mới trở về, lòng của cô thực áp lực.

Lúc cô đang ngẩn ngơ, một người dừng lại trước mặt, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, hỏa khí trong lòng Đinh Tiêu Tiểu đột nhiên bốc lên. Cô ta tự nhiên còn dám xuất hiện trước mặt cô. Cô gái đáng chết Kiều Tú Viện này.

Kiều Tú Viện lại mỉm cười nói với cô, “Tôi muốn cùng cô nói chuyện một chút.” Đinh Tiêu Tiểu khê cắn môi, được, xem người giỏi trò gì nha?

Trong quán cà phê bên cạnh công ty, Đinh Tiêu Tiểu hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Tú Viện ngồi đối diện, thật muốn xé nát nụ cười trên mặt cô ta, cô ta liền đắc ý như vậy sao?

“Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, anh Trạch Viễn sẽ không rời khỏi tôi.” Biểu tình vô cùng chắc chắn của Kiều Tú Viện, nhẹ nhàng mỉm cười mà khoe tanh g lợi của cô ta.

“Hừ, anh ấy không thương cô, cô liều chết túm lấy anh ấy có năng lực thay đổi cái gì?” Đinh Tiêu Tiểu cũng không cho cô ta một lối thoát.

“Cho dù anh Trạch Viễn không thương tôi, chỉ cần tôi thương anh ấy là đủ rồi. Nhưng tôi có lòng tin anh ấy nhất định không rời khỏi tôi.” Kiều Tú Viện cười khê, cô tin rằng anh cũng hiểu, anh Trạch Viễn chỉ là vì trách nhiệm mà yêu thương cô, anh Trạch Viễn chỉ có thể là của cô, cho dù tình yêu của anh lạnh đậm như vậy, cô cũng sẽ nắm chặt trong tay, quyết không buông ra.

“Đối trá!” Đinh Tiêu Tiểu cười lạnh lùng, người đàn bà này một mực lợi dụng ý thức trách nhiệm chết tiệt của Trạch Viễn. “Cái mà cô gọi là ‘yêu’ cũng chỉ là đem anh ấy cột chặt bên người, từ từ ghìm chết anh ấy!” Loại trách nhiệm này gây áp lực cho Trạch Viễn, không thể tự do hít thở, chân thật mà đối mặt chính mình.

“Mặc kệ cô nói gì.” Kiều Tú Viện không hề tức giận, hiện tại cô là người tanh g cuộc, cô biết bây giờ anh Trạch Viễn mỗi ngày đều dành chút thời gian đưa cô đến nhà anh, quả nhiên thông qua Bùi mẹ là biện pháp hữu hiệu nhất, “ Anh Trạch Viễn hiện tại tình nguyện ở bên cạnh tôi.”

“Nếu như Trạch Viễn biết được cô cố ý như vậy, nhất định sẽ vô cùng bất ngờ đi.” Đinh Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt đắc ý tươi cười của cô ta, thật muốn hất một ly cà phê lên đó.

“Anh Trạch Viễn biết mà!” Nét cười trên mặt Kiều Tú Viện càng đậm, “Chẳng qua, anh ấy sẽ nghĩ rằng, đó là vì tôi yêu anh ấy.”

Đinh Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, người đàn bà nham hiểm này, nhất định là dùng thủ đoạn gì bắt được nhược điểm của Trạch Viễn, khiến cho anh không thể buông ra. Bùi Trạch Viễn ngu ngốc, vì cái gì mà không thể không quản người khác, thậm chí muốn tự kỷ sao?

“Anh Trạch Viễn thích cái gì, tôi đều biết. Chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hơn nữa người trong nhà đã sớm công nhận chúng tôi là một đôi.” Tú Viện nhớ tới bố mẹ khen ngợi bọn họ là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trên mặt không khỏi nở nụ cười, “Tôi biết gần đây anh Trạch Viễn có chút bất thường, có lẽ là anh ấy chưa từng thấy người con gái nào giống như cô, nhưng là, anh ấy biết rất rõ bản thân mình cần người con gái như thế nào. Chỉ có tôi mới có thể xứng đôi với anh ấy. Mà cô với anh ấy là hai người không cùng thế giới, vĩnh viễn không có khả năng bước vào cuộc sống của anh ấy.”

Đinh Tiêu Tiêu cười khê, miệng lưỡi giống Bùi Trạch Viễn, quả là một đôi thanh mai trúc mã. Đinh Tiêu Tiêu cô là thế giới gì? Cô cùng anh lại là cái gì thế giới? “Các người thật xứng đôi như vậy, vì sao anh ấy lại không yêu cô? Nếu anh ấy yêu cô, tôi làm sao mà có thể làm cho anh ta động tâm được?”

“Động tâm chính là một kiểu mê hoặc.” Kiều Tú Viện dè nén chấn động trong lòng, kiên cường mỉm cười nói, “Anh Trạch Viễn cần cả đời an bình, trái tim rung động kịch liệt không thích hợp với anh ấy.”

“Đều đối trá giống nhau!” Đinh Tiêu Tiêu càng xem thường Kiều Tú Viện, cái gì là thích hợp với không thích hợp, nói ra để cho bọn họ thậm chí lừa mình dối người, tất cả lý do chính là Đinh Tiêu Tiêu cô không cùng một thế giới với bọn họ.

“Đàn bà giống như cô, cho dù anh Trạch Viễn có vô tình động tâm, thì bố mẹ anh ấy cũng sẽ không chấp nhận cô. Mà anh Trạch Viễn lại vô cùng hiếu thuận.” Tú Viện biết Đinh Tiêu Tiêu trong lòng đang giễu cợt cô, chẳng qua là, từ đầu đến cuối khoảng lợi thế về khoảng cách vẫn thuộc về cô.

Ánh mắt Đinh Tiêu Tiêu sáng ngời, thì ra là thế, nguyên nhân chân chính vẫn là bố mẹ anh. Người đàn bà đề tiện này nhất định lợi dụng bố mẹ Trạch Viễn gây áp lực với anh, thì ra mọi áp lực của anh đều từ trong nhà mà ra.

Đinh Tiêu Tiêu cười khê, đứng lên, “Trạch Viễn có thể lựa chọn tôi hay không, không cần cô tới nói cho tôi biết. Cô ôm ảo tưởng trở về nằm mơ thì tốt lắm. Trạch Viễn không nên bị các người dè nén đến chết.” Xoay người cũng không quay đầu lại mà đi, cô đã biết, rốt cục biết được bởi vì sao mà anh xa lánh cô? Tên ngốc đáng chết, vì cái gì không nói cho cô biết áp lực của anh, vì cái gì không thể dừng cảm một chút?

Tiêu Tiêu trong lòng sốt ruột gọi điện thoại cho anh, nhìn thấy trên màn hình cuộc gọi vẫn duy trì, lòng của cô cũng khẩn trương mà kích động, rất muốn nghe được giọng anh, rất muốn nói cho anh lòng của cô.

“Alo,” Giọng anh ôn hòa không có chút cảm xúc.

“Em muốn gặp anh, phải lập tức gặp anh!” Tiêu Tiêu thậm chí muốn nghe chính miệng anh nói.

“Hiện tại tôi không có ở nhà, chờ tôi trở về đi.” Anh chần chờ một chút, thản nhiên nói.

“Không được! Hiện tại, lập tức đi ra gặp em!” Tiêu Tiêu không kịp chờ, cô thậm chí lập tức nhìn thấy anh, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói cho anh biết.

“Đinh Tiêu Tiêu!” Anh quát nhẹ tên cô.

“Em mặc kệ, nếu hiện tại anh không đi được, em sẽ qua đó tìm anh, em biết anh ở nhà cô ta!” Tiêu Tiêu uy hiếp anh, đừng bắt cô chờ, lòng cô đã phải đợi mấy ngày rồi.

Anh một mực trầm mặc, rốt cục cũng bắt đắc dĩ mà nói, “Cô đang ở đâu?”

“Anh trở về, em ở nhà chờ anh!” Tiêu Tiêu trong lòng cười khê, cô biết nhất định anh không thể cự tuyệt mà. “Hai mươi phút, đừng bắt em phải đợi lâu quá.”

Anh đã cúp máy, Tiêu Tiểu cầm di động, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, anh vẫn là để ý cô, cô chỉ cần biết vậy.

Đình Tiêu Tiểu lo lắng ở nhà chờ đợi, một lần lại một lần giương mắt nhìn đồng hồ, vì sao lại cảm thấy 20 phút lại lâu như vậy. Mỗi lần nghe thấy tiếng ‘đình’ của thang máy, cô nhin không được mở cửa hướng ra bên ngoài nhìn, đáng tiếc không phải anh. Cô lại thất vọng đóng cửa lại.

Rốt cục cô cũng nghe được tiếng chìa khóa ngoài cửa vang lên, tim cô nhảy loạn, chạy nhanh mở cửa lao ra. Quả nhiên, anh đã trở lại.

Nhìn thấy anh, cô lại càng cảm thấy chua xót trong lòng, không biết vì cái gì, cô cảm thấy thực ủy khuất, đợi lâu như vậy, rốt cuộc anh mới xuất hiện, mà anh lại vẫn muốn đẩy cô ra, trong lòng sụp đổ, vì sao anh không thể đối tốt với cô một chút?

Bùi Trạch Viễn xoay người, nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Đình Tiêu Tiểu, trong lòng có chút kỳ quái, cô làm sao vậy? Không giống với cô bình thường, tự nhiên lại có bộ dáng điềm đạm đáng yêu như vậy.

“Có việc gì đi vào rồi nói.” Anh thu hồi tầm mắt, xoay người vào nhà, không thể mềm lòng với cô. Tiêu Tiểu đi qua cửa, đi theo anh vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rầu rĩ ngồi trên sofa, chờ anh rửa mặt đi ra.

Lần này, anh không pha trà, trực tiếp ngồi xuống sofa bên cạnh cô.

Tiêu Tiểu chăm chú nhìn anh, nhìn thấy mệt mỏi trên mắt anh, trong lòng đau nhói không nói lên lời, người nhà của anh làm sao lại ép buộc anh, vì cái gì anh lại phải tạo áp lực cho chính mình, mà chỉ vì muốn mọi người bên cạnh vừa lòng, lại cô đơn quên đối xử tử tế với chính bản thân anh.

Bùi Trạch Viễn thấy cô xuất thần nhìn chăm chú mình, trong lòng thần nhiên cười, Tiêu Tiểu im lặng như vậy thật đúng là hiếm thấy.

“Lại làm sao vậy? Trong điện thoại nói gấp như vậy, thấy tôi lại một câu cũng không nói.” Anh vẫn là một mực tươi cười.

“Bùi Trạch Viễn, người nhà anh không thích người như em phải không?” Tiêu Tiểu trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng, cô phải biết được, là anh không thích hay là bởi vì bọn họ không thích, điều này đối với cô rất quan trọng.

Trong mắt Trạch Viễn hiện lên kinh ngạc, tại sao cô lại hỏi chuyện này? Tú Viện đi tìm cô, trách không được hôm nay Tú Viện gọi điện thoại nói cô ấy tối mới về.

“Có phải không?” Tiêu Tiểu truy hỏi, trong mắt tất cả đều là chờ mong. Anh biết cô muốn nghe đáp án gì, chẳng qua là, anh còn có thể để cho cô chờ mong gì nữa ư?

“Đúng vậy!” quên đi, rõ ràng nên nói thẳng đi, thế giới của anh không thể chứa đựng cô. Như vậy cũng tốt, cô sớm có thể chết tâm buông tha ý niệm này trong đầu.

“Bởi vì bọn họ mà anh không muốn tiếp nhận em?” Tiêu Tiểu cười khẽ, cô không cần bọn họ có thích mình hay không, cô chỉ muốn biết anh nghĩ như thế nào.

“Tiêu Tiểu, tôi cũng không thể tiếp nhận cô!” Trạch Viễn bình thản nhìn vào mắt cô, đây là sự thật, “Tôi không thể vì cô mà đi thương tổn người nhà của mình.”

“Anh thầm nghĩ vì bọn họ, vậy còn anh? Anh chịu để bọn họ ràng buộc như vậy? Anh không cảm thấy khó thở sao?” Trong lòng Đình Tiêu Tiểu cảm thấy một trận rét run, thật sự không thể lý giải, nếu một người ngay cả bản thân mình cũng không yêu, anh làm sao có thể đi yêu người bên cạnh.

“Sẽ không, bởi vì tôi yêu họ, thầm mong bọn họ vui vẻ.” Trạch Viễn thần nhiên cười, đúng vậy, cho dù niềm vui của anh phải chia ra, thì chính là bởi vì vui mừng trong mắt bọn họ mà thấy thỏa mãn.

“Anh vì bọn họ, lại có thể phản bội lòng của anh, thương tổn chính anh, thương tổn em?” Tiêu Tiểu cảm thấy thực buồn cười, vì sao cô lại thích anh, trong mắt anh căn bản không có cô, chỉ có trách nhiệm đáng chết.

“Tiêu Tiểu, tôi biết cô rất kiên cường!” Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, “Cô xinh đẹp như vậy, nhất định có thể gặp được người vô cùng xuất sắc.”

Tiêu Tiểu nhìn thấy con mắt lam ôn hòa kia, cười lạnh ra tiếng, càng cười tiếng càng lớn, anh cho rằng như vậy sao? Cô thực kiên cường, nên anh có thể thương tổn cô, mà đi bảo hộ người con gái dối trá kia?

Tiêu Tiểu bỗng nhiên gạt tay anh ra, đứng lên, “Bùi Trạch Viễn cho dù anh có cự tuyệt em như thế nào, em sẽ không bỏ cuộc.” Ánh mắt kiên định của Tiêu Tiểu dừng trên mặt anh, “Em không muốn tiếp tục nghe anh lấy cớ này nữa, anh luôn có thói quen đeo mặt nạ đi lừa gạt người bên cạnh anh, dùng vẻ ngoài bình thản để an ủi lòng bọn họ, chính là anh không lừa được em, em thực sự nhìn thấu lòng anh!”

Trong lòng Bùi Trạch Viễn chấn động không dám nhìn vào mắt cô, kiên định của cô khiến anh sợ hãi, vô luận anh dùng phương thức gì, vẫn là không thể làm cho cô hết hy vọng.

“Bùi Trạch Viễn, anh đối xử tàn nhẫn với chính mình, em không thể giúp anh, chẳng qua, em tuyệt đối không cho phép anh dối lòng,” Tiêu Tiểu cười khê, rời đi.

Tiếng cửa đập mạnh, làm cho trong lòng Trạch Viễn chấn động. Rốt cục anh phải làm như thế nào, mới có thể khiến cô học cách buông tay. Anh thực sự không hy vọng vẻ đẹp của cô bị héo rũ trong thế giới của anh. Nhìn thấy hàn ý trong mắt cô, lòng anh cũng nhịn không được mà đau âm ỉ. Anh gắt gao nhắm mắt lại, dạy anh đi! Có lẽ thật sự đau lâu dài không bằng đau trong chốc lát. Nên khiến cho cô mất hết hy vọng.

31. Chương 31: Tổn Thương

Ngày hôm sau, bởi vì hạng mục thứ nhất đã hoàn thành giai đoạn xây dựng, Liên Viễn đem khoản tiền kỳ thứ nhất chuyển vào tài khoản của công ty. Cả công ty đều vui vẻ hoan hô, nghiệm thu giai đoạn thứ nhất Liên Viễn rất vừa lòng, mọi vất vả của bọn họ quả thực đáng giá.

Lưu Tuấn Huy vô cùng vui vẻ, đứng ở đại sảnh đón tiếp tất cả mọi người đi ra. “Mọi người vất vả rồi! Vất vả liên tục gần một tháng, hôm nay rút cục Liên Viễn cũng đã nghiệm thu hạng mục của chúng ta, Lưu Tuấn Huy tôi vô cùng cảm tạ mọi người.” Đoàn người nghe được Lưu tổng nói như vậy, cũng vui vẻ gật đầu, “Ngày mai chính là thứ sáu, đêm nay chúng ta đi thoải mái một chút, ngày mai, không cần tiếp tục tăng ca.” Tiếng nói của anh vừa dứt, mọi người đều đứng dậy vỗ tay, tốt quá, bọn họ đều đã hai tuần không được nghỉ ngơi, “Quá tuyệt vời!”

Cao Quân càng kích động, “Lưu tổng không thể để bụng rộng đi chơi được, có phải cơm chiều cũng bao không vậy?” Người này đúng là thấy lợi thì càng lấn tới.

“Đó là đương nhiên rồi, cậu phụ trách đi tìm địa điểm là được rồi. Hối xem mấy nữ đồng nghiệp muốn đi chơi ở đâu, đừng có chỉ nghĩ đến các cậu. Bàn bạc xong xuôi, cậu phải đi liên hệ, đêm nay sẽ để cho mọi người chơi tận hứng mới thôi.” Lưu Tuấn Huy hôm nay thực vui vẻ, hào phóng như vậy.

Nghe được Lưu tổng vừa nói như vậy, Cao Quân vui vẻ bắn như súng liên thanh đáp: “Lưu tổng, tôi cam đoan khiến cho mọi người ăn ngon, chơi vui.”

Mọi người tản ra, Cao Quân trước tiên tiến đến bên cạnh Đinh Tiêu Tiểu, “Tiêu Tiểu, em nghĩ muốn ăn ở đâu? Thích chơi cái gì? Anh sẽ an bài.” Tiêu Tiểu giương mắt liếc nhìn Bùi Trạch Viễn một cái, anh có đi hay không? Miệng nói xa cách, “Tùy anh.”

Những nữ đồng nghiệp khác nhìn thấy Cao Quân chỉ hỏi ý kiến của Đinh Tiêu Tiểu, cũng không kém, “Cao Quân anh có ý gì? Tại sao lại cũng không thềm hỏi một chút ý kiến của chúng tôi?” Cao Quân chạy nhanh cười cười đi qua.

Đinh Tiêu Tiểu đến gần bên cạnh Bùi Trạch Viễn, nhẹ giọng hỏi, “Anh có đi hay không?”

Trạch Viễn mỉm cười trả lời, “Đi chứ, tất cả mọi người đều đi, tất nhiên tôi cũng muốn đi.” Trong lòng cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn tưởng rằng anh sẽ vì trốn cô, mà nói không đi đâu.

Cao Quân ở một bên lớn tiếng la hét, “Các vị, chú ý, sau khi trưng cầu ý kiến đề nghị của các nữ đồng nghiệp đáng yêu của chúng ta. Quyết định như sau, trước đi tới Diễm Dương Thiên ăn cơm, buổi tối lại đến Mê Nhạc Tinh hát karaoke, mọi người cảm thấy như thế nào?” Mọi người đã ăn một lần ở đó, thấy không tồi, hát karaoke nam hay nữ đều thích hợp, đều gật đầu đồng ý.

Cao Quân vừa nghe tất cả mọi người không có ý kiến phản đối, chạy nhanh lại bổ sung một câu, “Thu được chỉ thị mới nhất của Lưu tổng, tụ họp đêm nay có thể mang theo người nhà. Tất cả mọi người đem bạn bè của mình theo để làm quen đi.” Mới nói xong, mọi người đồng thanh hoan hô, không thể tưởng được Lưu tổng lần này hào phóng như vậy. Cao Quân nói xong đi về vị trí của mình, mọi người cũng tự động gọi điện thoại cho bạn bè của mình.

Tiêu Tiểu cười khê, cô thầm nghĩ muốn cùng anh một chỗ. Anh có thể kêu Kiều Tú Viện kia hay không, cô nhanh chóng quan sát anh, không có một chút hành động. Xem ra anh sẽ không gọi cô ta, có lẽ là sợ cô ầm ĩ. Như vậy càng tốt, cô không nghĩ muốn nhìn thấy mặt cô gái kia, nhớ tới liền cảm thấy thực đáng ghét.

Cô gọi điện cho Điền Mật, aiz, gần đây chỉ có nghĩ tới Bùi Trạch Viễn, đều đã rất lâu không có gặp Điền Mật, chỉ ngẫu nhiên gặp nói chuyện điện thoại, không biết cô ấy gần đây thế nào? Đêm nay kêu cậu ấy đến chỗ mình đi. Quả nhiên Điền Mật không nói đến hai câu đã đồng ý.

Vừa mới đến giờ tan tầm, mọi người đều vui vẻ phấn chấn rời công ty, trong thang máy ầm ầm nói chuyện, chỉ có cô và anh là trầm mặc. Cùng nhau đón mấy chiếc taxi, anh không cố ý mà tránh đi không ngồi cùng xe với cô, mắt cô sụp xuống, cùng một đồng nghiệp nam ngồi lên một chiếc taxi đi.

Cô hẹn gặp Điền Mật ở cửa Diễm Dương Thiên, một thoáng quả nhiên đã nhìn thấy Điền Mật vui vẻ đứng ở cửa, vừa nhìn thấy cô, liền cho cô hai cái ôm thật chặt, “Con ranh, dạo này có khỏe không?” Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt quan tâm của A Mật, trong lòng cười khổ nhẹ nhàng lắc đầu, “Mình không khỏe.” Điền Mật khẩn trương quan sát cô, “Vì anh?” Tiêu Tiểu gật đầu, chỉ có A Mật mới có thể nghe cô nói những buồn bực trong lòng. Điền Mật ngẩng mắt tìm tòi một chút, không thấy bóng dáng của Bùi Trạch Viễn, kỳ quái hỏi, “Hôm nay anh không đến?” Tiêu Tiểu yếu ớt nói, “Đến, ngồi xe khác đến đây.”

Cao Quân ở cửa tiếp đón mọi người đi vào trước, vị trí đều đã ổn định tốt lắm, thuê một phòng lớn. Tiêu Tiểu kéo Điền Mật đi vào trong.

Cao Quân dẫn bọn họ vào căn phòng thuê chung, an bài, “Bộ phận văn thư ngồi đây nha, bộ phận kỹ thuật ở bên cạnh.” Tiêu Tiểu kéo Điền Mật ngồi vào chỗ, điều kiện ở nơi này rất tốt, làm ăn cũng khá.

Điền Mật nhẹ nắm tay Tiêu Tiểu, an ủi, Tiêu Tiểu thoát nhìn thực không tốt lắm, trên mặt cũng không thấy vẻ rạng rỡ trước đây. Trong lòng buồn bực, mấy ngày hôm trước không phải trong điện thoại Tiêu Tiểu còn nói cô ấy đã khiến Bùi Trạch Viễn động tâm sao? Ánh mắt Tiêu Tiểu vẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa, vì cái gì anh còn chưa tới? Chẳng lẽ anh lại đổi ý không tới?

Đang lúc cô lo lắng cùng ngóng trông, cô đã thấy bóng dáng anh ở ngoài cửa, cô vui mừng kéo kéo tay Điền Mật, thấp giọng nói, “Anh ta đến đây.” Điền Mật nhìn về phía ngoài cửa, hôm nay thoát nhìn anh không tồi, so với mấy lần trước quả là đẹp trai hơn, chỉ là so với Duẩn Quân Tường vẫn kém một chút. Cô quay đầu đang định nói chuyện với Tiêu Tiểu, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Tiểu đều thay đổi, biểu tình cũng đã cứng lại rồi.

Cô ta vì sao cũng đến? Tiêu Tiểu nhìn bộ mặt giả tạo đáng ghét kia, trong lòng giống như ăn phải ruồi bọ, một trận buồn nôn. Cô nhìn sang anh, vẻ mặt anh mỉm cười, không có nhìn cô. Sao anh có thể mang cô ta đến? Oán hận trong lòng từ từ dâng lên, anh dùng cách này để bức cô buông tay sao?

“Tiêu Tiểu, cậu không có việc gì cứ?” Điền Mật cũng thấy được, Bùi Trạch Viễn cứ nhiên ôn nhu nắm tay bạn gái cùng nhau đi vào. Rốt cục đang xảy ra chuyện gì? Tiêu Tiểu làm sao mà chịu được.

Cao Quân nhìn thấy mỹ nhân đến, hai mắt nhất thời sáng ngời, lại nhìn thấy mỹ nhân thân mật với Bùi Trạch Viễn, lập tức liền hiểu ra. Vui vẻ hô to: “Đây là bạn gái dịu dàng của cậu sao, quả nhiên là xinh đẹp, thực đáng yêu nha.” Ánh mắt hâm mộ vẫn dừng trên người Kiều Tú Viện. Bùi Trạch Viễn cười khê, nhìn Tú Viện ôn nhu giới thiệu, “Đây đều là anh em trong bộ phận kỹ thuật bọn anh, đây là Cao Quân.” Tú Viện cười dịu dàng, gật gật đầu, giọng ngọt ngào nói: “Xin chào! Em gọi là Kiều Tú Viện.” Giọng nói ôn nhu kia đều khiến tất cả đám đàn ông ở đây say như điên, quả nhiên là dịu dàng động lòng người.

Trạch Viễn giúp đỡ Tú Viện ngồi đối diện Tiêu Tiểu, Tú Viện vừa ngồi xuống giường mắt nhìn Tiêu Tiểu, cố ý tỏ ra kinh ngạc mà nói: “Đỉnh tiểu thư, đã lâu không gặp nha. Rất vui gặp lại cô.” Trên mặt tràn đầy ý cười.

Tiêu Tiểu nhìn bộ mặt đối trá của cô ta, trong lòng lạnh lùng trừng mắt, không muốn để ý đến cô ta. Cô quay sang nói với A Mật: “A Mật, có một số người thấy đều là giả. Aiz, mình thì không đâu, như thế nào nghĩ muốn ới nha.” Mọi người nghe thấy Đỉnh Tiêu Tiểu nói những lời này, kinh ngạc nhìn về phía Kiều Tú Viện, cô gái dịu dàng này ngay cả một chút cũng không để ý, trên mặt vẫn duy trì tươi cười, lại nhìn về phía Trạch Viễn, Trạch Viễn lại lẳng lặng uống trà, không để ý gì.

Cao Quân nhận thấy không khí khác thường, chạy nhanh giục phục vụ mang đồ ăn lên.

Mọi người trong bàn đều ăn vui vẻ, chỉ có Tiêu Tiểu cảm thấy vô vị. Tiêu Tiểu vừa ăn vừa trừng mắt nhìn phía đối diện, bọn họ dám ở trước mặt cô diễn ân ái ái? Nhìn con nhỏ vẫn không ngừng nhỏ giọng khi thế la hét muốn ăn thứ này, muốn ăn thứ kia, Trạch Viễn đều chiều cô ta, gấp vào trong bát cho cô ta, mà cô ta còn cố ý nói: “Anh Trạch Viễn, anh có biết em sợ nhất là ăn cá, hay là anh giúp em nuốt hết xương đi.” Trạch Viễn cười khê, gật gật đầu, về mặt sùng nịnh nhìn cô ta, Kiều Tú Viện đắc ý cố ý liếc mắt nhìn cô, ánh mắt kia như là khiêu khích mà nói: “Nhìn đi, anh Trạch Viễn rất là thương tôi, cho tôi tức chết.”

Tiểu Tiểu tức giận quăng đĩa một cái, tay cầm ly lại không ngừng uống bia. Bùi Trạch Viễn này, vì cái gì phải làm trò trước mặt cô như vậy, chính là cố ý muốn cho cô đẹp mặt sao? Tâm tình buồn bực cứ một ly lại một ly mà uống. Điền Mật ở bên cạnh dường như nhìn ra chút căn nguyên, là Tiêu Tiểu bị bọn họ chọc tức.

Cao Quân nhìn thấy Bùi Trạch Viễn ôn nhu chăm sóc như vậy, cười khê đứng dậy, giơ chén hướng mọi người nói, “Mọi người xem, Trạch Viễn thực săn sóc bạn gái, quả nhiên không hổ là bạn trai của năm. Hơn nữa hôm nay ngồi ở đây có ba vị siêu cấp mỹ nhân, tình cảnh bất đồng, các bạn thật là có phúc. Mỹ nhân trong ngành chúng ta Tiêu Tiểu không nói, nhiệt tình diễm lệ. Bạn gái Trạch Viễn - Tú Viện, điển hình ôn nhu, vị bằng hữu này của Tiêu Tiểu, à, còn chưa có thỉnh giáo quý danh...” Điền Mật nhẹ giọng nói, “Điền Mật.”

“Ừ, vị tiểu thư này, quả là hình mẫu lạnh lùng động lòng người.” Cao Quân hưng phấn khích lệ, “Đương nhiên trừ ba vị mỹ nhân này ra, ngành chúng ta còn có hai đóa hoa nhỏ cũng tươi mát yêu kiều.”

Những đồng nghiệp nam ngồi ở đây nghe được những lời Cao Quân nói, đều nhẹ giọng nở nụ cười. Anh ta thật thích vuốt mông ngựa mà. (*ý chỉ nịnh hót)

“Tốt quá Trạch Viễn anh đã có bạn gái ôn nhu xứng đôi như vậy, bằng không anh ấy mà cùng chúng ta tranh Tiêu Tiểu, chúng ta thật sự không có cơ hội nha.” Cao Quân nói xong, nhìn Tiêu Tiểu nháy mắt mấy cái.

Nhưng mà, anh ta lại không biết những lời này của anh ta khi lọt vào tai Tiêu Tiểu lại mang một ý tứ khác. Ở trong mắt bọn họ, anh và cô ta liền xứng đôi như vậy, mà mình lại không hẳn là người đứng bên cạnh anh? Ý hận trong lòng càng dâng lên, hôm nay anh cố ý kêu cô ta đến, chính là muốn cho cô khổ sở đi, chính là muốn tuyên cáo với tất cả mọi người, anh đã là hoa đã có chủ? Hừ cô sẽ không để cho anh được như ý.

Tiêu Tiểu nâng chén rượu, đi đến bên cạnh Bùi Trạch Viễn, “Bùi Trạch Viễn, mấy ngày nay rất cảm ơn anh đã chiếu cố, đến, em kính anh một ly.”

Trạch Viễn nhìn cô, trong mắt cô tràn ngập khiêu khích. Anh chậm rãi đứng lên, đối mặt với cô, thản nhiên mà trả lời, “Thực xin lỗi, tôi sẽ không uống rượu.”

“Sẽ không uống rượu?” Tiêu Tiểu không tin cười ha hả, “Một đại nam nhân như thế nào lại không uống rượu?” Cô mặc kệ anh, nâng ly ngang ngạnh giơ lên trước mặt anh.

Kiều Tú Viện lại đứng lên, đỡ tay Trạch Viễn, “Anh Trạch Viễn thực sự sẽ không uống rượu, anh ấy vừa uống rượu sẽ bị dị ứng.” Cô mỉm cười nhìn vào mắt Tiêu Tiểu, ý tôi hiểu anh ấy hơn cô. Trong lòng Tiêu Tiểu đau đớn như kim châm, nhìn khuôn mặt đắc ý xấu xa kia, khiến cho lòng cô khó chịu không thôi.

“Bạn gái của anh thật đau lòng anh nha, Bùi Trạch Viễn.” Tiêu Tiểu thu xoay tay lại, chén rượu liền như vậy để ở trước ngực anh, “Bất quá mỹ nữ tôi đây kính rượu, có thể không giống với người bình thường nha, nói không chừng uống xong sẽ không bị dị ứng.” Cô chính là cố ý muốn cho anh phải uống.

Trạch Viễn giương mắt nhìn cô, cô cũng lặng yên chăm chú nhìn vào mắt anh. Khát vọng trong mắt cô, anh hiểu được, chẳng qua là, trong lòng phải ác, tuyệt đối không thể mềm lòng, nếu đã muốn bắt đầu rồi, phải kiên trì đến cùng.

Miệng anh nhẹ nhàng lên tiếng, “Ngại quá, tôi thực sự không thể uống, tôi mà uống say, bạn gái tôi sẽ rất vất vả.” Nói xong, mắt chuyển sang bên cạnh ôn nhu nhìn Kiều Tú Viện, tay cũng nhẹ nhàng mà nắm tay cô ta.

Tiêu Tiểu cảm giác trong lòng đau nhói, một trận đầu choáng mắt hoa, như là bị bao cát nặng nề nện lên đỉnh đầu, đầu óc trống rỗng, trong lòng cảm giác có thứ gì đó vỡ vụn, đau quá, vì cái gì lại đau như vậy? Ánh mắt anh thực không có nhìn chính mình. Cảm giác cánh tay giờ ly rượu bỗng nhiên trở lên thật nặng thật nặng, như là bị sắt đá đè nặng, chỉ là cô vẫn không thể không chống đỡ làm cho nó không được rơi xuống.

Cao Quân cảm thấy tình hình khác thường, nhanh chóng đứng lên, hướng Tiêu Tiểu mỉm cười, “Tiêu Tiểu, Trạch Viễn không thể uống, tôi uống với cô. Đến đây...”

Tiêu Tiểu đột nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng cười phá lên, cái cười kia lạnh lùng trong mắt trống rỗng, giống như có thứ gì bị cướp đi rồi, cô vừa cười vừa chậm rãi giờ ly lên, đặt ở bên miệng, nhắm mắt lại chậm rãi đổ vào miệng. Cô chậm rãi uống, nhìn thấy cô ngẩng mặt, duỗi cổ, yết hầu chậm rãi động, cảm giác cô từ từ rót hết, chẳng qua là vì sao biểu tình của cô lại thống khổ như vậy. Giống như thứ vừa uống xong không phải rượu, mà là một ly độc được đắng ngắt.

Cái ly chậm rãi ngửa ra, Tiêu Tiểu buông cái ly, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng nhìn lướt qua một đôi ẩm áp kia, sau đó chậm rãi quét về phía mọi người đang ngồi, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, nụ cười kia vẫn xinh đẹp sáng chói như trước, giống như một đóa hoa hồng đẹp có gai, Đinh Tiêu Tiểu quả là cô gái xinh đẹp nhất.

“Được, tôi cũng uống.” Cao Quân cũng cầm chén uống một hơi cạn sạch. Mọi người nhìn bọn họ dứt khoát như vậy, đều vỗ tay khen ngợi. Tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Tiêu Tiểu vẫn một mực duy trì mỉm cười, đi trở về chỗ ngồi xuống. Điền Mật lo lắng cầm tay Tiêu Tiểu, trời ạ, thật lạnh ạ. Cô lo lắng nhìn Tiêu Tiểu, chẳng qua là, trong mắt cô ấy không có một tia ẩm áp, chỉ có vẻ tươi cười lộ trên mặt, còn có thể nói cho mọi người biết cô ấy vẫn có ý thức. Lần này Tiêu Tiểu đã thực sự bị Bùi Trạch Viễn thương tổn rồi, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dạng Tiêu Tiểu như thế này. Cô ghé sát bên tai Tiêu Tiểu, thấp giọng nói, “Tiêu Tiểu, mình cùng cậu về trước đi.” Tiêu Tiểu quay sang, mỉm cười nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu, lại quay như cũ, nhìn chăm chăm hai người đối diện.

Khúc đệm lúc sau, mọi người rất nhanh liền đã quên. Chẳng qua, ai tới mời Tiêu Tiểu uống rượu, bọn họ từng ly từng ly, cô cũng không có cự tuyệt. Tất cả mọi người đều bội phục khen ngợi, không thể ngờ tới tửu lượng của Tiêu Tiểu lại lợi hại như vậy, chỉ có A Mật ở bên cạnh không ngừng khuyên Tiêu Tiểu không nên uống nữa, chẳng qua, Tiêu Tiểu hoàn toàn nghe không vào, cùng bọn họ liêu mạng uống rượu, nhìn thấy khuôn mặt bọn họ một đám đỏ bừng, cô vui vẻ cười lớn, cười đến như vậy bữa bãi, làm càn đến như vậy.

Điền Mật ai oán trừng mắt liếc Bùi Trạch Viễn, đều tại tên đàn ông đáng giận này, bằng không, Tiêu Tiểu cũng sẽ không bị đả kích đến như vậy. Mà khá khen anh, vẫn im lặng mà hưởng thụ bạn gái ôn nhu săn sóc, không nói một lời. Hừ, tên đàn ông này có điểm nào tốt chứ, thật sự là ngay cả một nửa cũng không bằng Duẩn Quân Tường.

Tiêu Tiểu một mực nâng cốc uống rượu, Điền Mật khuyên thế nào cô cũng không nghe. Điền Mật ngồi ở bên cạnh không biết làm thế nào cho phải, chẳng qua là cũng không thể ngồi yên như vậy để Tiêu Tiểu ngu như vậy thương tổn chính mình được. Cô chạy đi gọi điện cho Duẩn Quân Tường, tức chết người, cư nhiên ngoài vùng phủ sóng, làm sao để tìm được anh. Ai, vội muốn chết. Đành phải hy vọng mọi người nhanh chóng kết thúc bữa tiệc này, sớm đi ca hát một chút, bằng không, cho dù tửu lượng Tiêu Tiểu đến đâu, phỏng chừng tới lúc đi hát cũng sẽ bất tỉnh.

32. Chương 32: Va Chạm

Một đám người sau khi cơm nước xong, ồn ào đi tới Mễ Nhạc Tinh. Cao Quân đã thuê một phòng lớn, có thể chứa tới 50, 60 người, rất rộng. Điền Mật đi vào phòng, nhìn thấy Bùi Trạch Viễn cùng Kiều Tú Viện đã ngồi ngay ngắn trên sofa, tay Kiều Tú Viện vẫn nắm chặt tay Bùi Trạch Viễn không có buông ra. Trong lòng Điền Mật thực hận, đỡ Tiêu Tiểu ngồi xuống chỗ cách xa bọn họ nhất, bọn họ có thể biến đi ngay lập tức là tốt nhất, làm gì phải biểu hiện thân mật như vậy trước mặt Tiêu Tiểu chứ?

Đoàn người đều rất cao hứng, Lưu Tuấn Huy tuổi cũng còn trẻ, nên có thể cùng mọi người vui chơi, tuy thường ngày đều giữ bộ dáng của thầy cai. Chỉ là, anh ta đi đầu vui đùa trước với các bạn đồng nghiệp, mọi người nhìn thấy thầy cai lại có thể thoải mái như vậy, càng cảm thấy thực vui vẻ, có thể vui đùa thỏa thích.

Cao Quân rất ra dáng người chủ trì có trách nhiệm, “Hôm nay mọi người ở đây đều phải hát nha, nếu không hát, sẽ bị phạt một chén rượu, mọi người tự mình chọn bài nha.” Mọi người vừa nghe xong lời của anh, đều cười rộ lên, anh ta thực đã thành đại ca rồi.

Sau đó, anh ta bắt mọi người báo tên bài hát, anh tìm bài hát. Tất cả mọi người đều hào hứng gật đầu, chỉ có một số người ngồi im lặng, giống như tất cả sự huyền ảo này không có liên quan đến bọn họ.

Bùi Trạch Viễn mỉm cười ngồi một bên, nhìn dòng chữ trên màn hình, nhưng tâm tư lại không biết đang để chỗ người nào, hoàn toàn không nhìn thấy màn hình đang phát cái gì, trong đầu chỉ duy nhất là hình ảnh ánh mắt cười lạnh lẽo kia, châm chọc như vậy, khinh miệt như vậy. Anh biết cái đó gọi là đau, đây không phải là kết quả mà anh mong đợi sao? Khiến cho cô thấy khó khăn mà lùi bước. Chẳng qua là, vì sao lòng anh lại như bị đào xới lên, trống trơn, không thể gượng nổi? Có lẽ, đây cũng là nỗi đau mà anh phải trải qua đi.

“Anh Trạch Viễn, chúng ta song ca một bài đi, để em chọn.” Tú Viện hướng anh cười ngọt ngào, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt mất hồn của anh. Không đợi cho anh kịp đáp ứng, cô đã xoay người kêu Cao Quân, bảo anh viết một bài song ca. Cao Quân vừa nghe tên bài hát, muốn trêu chọc mà đùa giỡn bọn họ: “Quả nhiên là rất ngọt ngào a!”

Đồng nghiệp đưa tờ giấy đến trước mặt Tiêu Tiểu và Điền Mật, bảo hai người viết tên bài hát. Điền Mật nhìn thấy ánh mắt Tiêu Tiểu nhìn chằm chằm anh, xem ra không có tâm tình ca hát, cô hướng mọi người cười cười, “Tiêu Tiểu hôm nay không thoải mái, cô ấy sẽ không hát, phải uống tôi uống thay cô ấy.”

Chẳng qua là không đợi cho cô kịp nói xong, Tiêu Tiểu đã giật lấy cây bút viết lên tờ giấy, “Ai bảo tớ không hát? Tớ thích nhất là ca hát!” Sau khi viết xong, mắt vẫn trừng nhìn bên kia. Trong lòng cảm giận lan tràn, tôi xem các người ngọt ngào được đến đâu?

Điền Mật nhìn thoáng qua tờ giấy ghi tên bài hát, trong lòng thở dài, ai, Tiêu Tiểu tội gì phải như vậy chứ? Bất đắc dĩ bản thân cũng viết tên một bài, xem ra đêm nay chỉ có cô mới có thể theo Tiêu Tiểu.

Mọi người lại một người thay nhau hát bài hát của mình, tình yêu có, tình thân có, vui vẻ có, bi thương có, giống như mọi người đang dùng lời ca tiếng hát để kể về chuyện xưa của chính mình. Buổi tối hôm nay, con người vui vẻ còn nhanh hơn nhạc, người nào bi thương thật khó qua.

Cao Quân vẫn ngồi bên cạnh máy tính báo tên bài hát, nhưng thực ra anh rất thích những mỹ nữ trong nhóm phục vụ. “Tiêu Tiểu, người tiếp theo hát là em nha.” Cao Quân lớn tiếng cao vút giọng nói, “Để cho chúng ta nghe một chút giọng ca tuyệt vời của đại mỹ nhân nha. Mọi người hoan hô nào.”

Quả nhiên toàn trường tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, đám đàn ông đều nghĩ muốn thưởng thức giọng hát ngọt ngào của Tiêu Tiểu, không biết cô bình thường kiêu diễm như vậy, khi hát lên bộ dáng sẽ như thế nào đây?

Điền Mật khấn trương nhéo tay Tiêu Tiểu, trong mắt đầy lo lắng hỏi, cậu không có việc gì chứ, Tiêu Tiểu cười khê, quay lại nắm tay cô. Sau đó, buông ra đi đến trước màn hình lớn, ngồi ở trên ghế. Nhẹ nhàng cầm lấy mic, ánh mắt vẫn bất động dừng ở một chỗ, anh không có nhìn cô.

Rốt cục màn hình lớn cũng hiện lên tên ca khúc, “Anh không yêu tôi.” Do Mạc Văn Ủy hát. Không thể tưởng tượng được Tiêu Tiểu lại hát nhạc của Mạc Văn Ủy. Bất quá đây coi như là cô gái có cá tính, gọi cảm đến mức đàn ông nào cũng đều khát vọng có được.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, trong mắt Tiêu Tiểu chỉ có một bóng dáng, rốt cục anh cũng giương mắt nhìn về phía cô, cô rất muốn nhìn thấy mình trong mắt anh, chẳng qua là xa như vậy, xa đến mức cô không thể nhìn rõ chính mình.

“Anh không yêu tôi nên khi nắm tay rất lạnh lẽo

Lúc ôm nhau không đủ gần nhau.

Anh không yêu tôi nên những lời tôi nói anh không cảm nhận được.

Khi trầm mặc lại đang tính toán

Tôi biết anh không yêu tôi

Ánh mắt anh nói lên trái tim anh

Tôi nhìn thấu trái tim anh còn lưu lại bóng hình người khác.

Những kỷ niệm đó anh không thể xóa nhòa.

Tôi nhìn thấy toàn bộ trái tim anh là hình bóng của anh và cô ấy.

Anh không yêu tôi nhưng anh cứ như thể cướp đi trái tim tôi.”

Tiếng hát của Tiêu Tiểu nhẹ nhàng ngâm nga, giọng hát toát lên một loại bi thương kia chậm rãi thổi qua, ở khoảng không trong phòng trầm bổng lượn quanh, làm cho bất cứ ai ngồi nghe đều ngẩn ra, không thể tưởng tượng được Tiêu Tiểu bình thường náo nhiệt như vậy, khi hát ca khúc bi thương cư nhiên lại có thể như khóc như sầu, căn phòng yên lặng không một tiếng vang, chỉ có âm nhạc cùng tiếng ca uyển chuyển của cô gõ cửa tái tim mọi người, giống như giờ phút này mọi người đều thuộc về cô gái tên Đinh Tiêu Tiểu này.

Cô nhẹ nhàng hát, trên mặt thần nhiên lộ ra vẻ ưu thương, đây là biểu tình vĩnh viễn không thể xuất hiện trên mặt cô, nhưng giờ phút này lại hiện rõ ràng trong mắt mọi người, thật sự không thể không bội phục, Đinh Tiêu Tiểu đem hết cả trái tim để hát lên ca khúc này.

Chẳng qua, chỉ có anh mới biết, cô dùng tiếng ca để oán trách anh. Trái tim anh đau xót, không phải đã nói phải tàn nhẫn với cô một chút sao? Vì sao khi nhìn thấy biểu tình cô đơn của cô, bản thân anh lại thấy buồn bực như vậy. Trong lòng như bị tảng đá đè nặng, mỗi khi giọng hát của cô vang lên, anh lại cảm giác trái tim chết đứng. Loại cảm giác khó chịu này gắt gao tra tấn trái tim anh, đối xử như vậy với cô, có phải là tốt hay không? Ngay cả bản thân anh cũng không thể khẳng định được đáp án.

Kiều Tú Viên lạnh lùng nhìn Đinh Tiêu Tiểu, trong lòng cười khế, đừng tưởng rằng cô tỏ ra đáng thương, sẽ làm cho Trạch Viễn cảm thấy đau lòng với cô, cô vĩnh viễn cũng không thể tranh đoạt được với tôi, tay cũng nhanh chóng ôm lấy cánh tay Bùi Trạch Viễn.

Sau khi ca khúc của Tiêu Tiểu ngừng lại một lúc, mọi người mới bừng tỉnh lại, Cao Quân là người cầm đầu, hưng phấn khoa trương cười cười, “Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời, không thể tưởng tượng được mỹ nhân hát êm tai như vậy, quá tuyệt vời!” Đám đàn ông còn lại cũng đều hoan hô, yêu cầu Tiêu Tiểu hát thêm một bài tình ca.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cười, liếc mắt một cái, buông microphone, đi xuống khỏi khán đài, ánh mắt vẫn nhìn không được nhìn về phía anh, đối diện với ánh mắt lơ đãng của anh, hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, trong ánh mắt giống như có ngàn vạn lời muốn nói, chẳng qua là, giây phút quá ngắn ngủi đó có xuất hiện nhưng lại không lưu lại.

“Anh Trạch Viễn,” Kiều Tú Viên ở bên cạnh lôi kéo tay Trạch Viễn, “Đến bài hát của chúng ta rồi, mau lên nha.” Khi đó anh mới hồi phục tinh thần lại, bị cô ta kéo đi lên trên.

Tiêu Tiểu hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn bọn họ, hướng vị trí của mình đi về. Điền Mật chạy nhanh đến kéo cô ngồi xuống, Tiêu Tiểu mỉm cười cho cô một ánh mắt an ủi, cô không có việc gì.

Âm nhạc vang lên, vừa nghe đến tiếng nhạc quen thuộc, hàng chữ phụ đề chậm rãi hiện ra, Tiêu Tiểu cảm thấy thực buồn cười, bọn họ cứ nhiên cùng song ca bài, “Yêu và hẹn ước.”

Ánh mắt cô chậm rãi sụp xuống, vẫn không nhúc nhích theo dõi sắc mặt anh, anh chính là muốn nói cho cô biết, tình yêu của anh chỉ là cùng hứa hẹn cột lại cùng nhau hay sao? Liên thật vì trách nhiệm làm con và hứa hẹn mà anh có thể coi nhẹ cái giá mà cô phải trả như vậy sao?

“Yêu và hứa hẹn giống như chiếc nhẫn và đóa hoa

Anh dùng cả đời chờ đợi, chờ đợi kết quả hạnh phúc...”

Ánh mắt mị hoặc chết người của Kiều Tú Viện thâm tình nhìn Bùi Trạch Viễn, anh cũng nhìn lại cô, trong mắt lộ ra vẻ ôn nhu. Tất cả mọi người lại nhỏ giọng ca ngợi, thật sự là một đôi trai tài gái sắc nha, rất xứng.

Những lời này truyền đến tai Tiêu Tiểu, như kim châm vô cùng khó chịu, vì sao tất cả mọi người đều không nhận ra con ả kia đang giả vờ, vì cái gì lại cho rằng Bùi Trạch Viễn thích hợp với con ả đó? Bọn họ căn bản không thích hợp, giữa hai người bọn họ căn bản không có tình yêu, như thế nào lại xứng đôi chứ? Lòng Tiêu Tiểu như bị vật nhọn cào xé, chậm rãi xé nát mà tra tấn, khiến cho cô cảm giác hít thở càng ngày càng khó khăn.

Tất cả mọi người vì ủng hộ cho hai kẻ song ca thâm tình, rất phấn khích, thật sự là một đôi do trời đất tạo nên nha. Kiều Tú Viện hạnh phúc ôm Bùi Trạch Viễn, đặc ý nhìn về phía Tiêu Tiểu bên kia, Trạch Viễn vẫn thần nhiên duy trì mỉm cười, đón nhận sự hâm mộ của mọi người.

Khi hai người vừa xuống đài, cửa căn phòng lại bị mở ra. Tất cả mọi người nhìn về phía cửa, oa, một người đàn ông thật đẹp trai nha, tất cả đồng nghiệp nữ đều sợ hãi kêu nhỏ.

Điền Mật hướng người đàn ông kia vẫy tay, “Bọn em ở đây!” Mọi người kỳ quái nhìn về phía Điền Mật, không ngờ lại là bạn của Tiêu Tiểu? Hôm nay thật đúng là đại hội của các mỹ nhân nha, thực khiến cho bọn họ no mắt.

Đúng vậy, người đàn ông siêu cấp đẹp trai này chính là Duẫn Quân Tường, Điền Mật vẫn là nghĩ ra biện pháp liên hệ được anh. Anh nhận được điện thoại, ngay lập tức liền chạy tới.

Duẫn Quân Tường phong độ hướng mọi người gật đầu, một mạch đi đến vị trí của Tiêu Tiểu, ngồi bên cạnh cô. Khi mà Tiêu Tiểu đang còn ngây người, Quân Tường đã một phen ôm cô vào lòng, hướng mọi người khoe tuyên bố, “Chào mọi người, tôi là bạn trai của Tiêu Tiểu, tên tôi là Duẫn Quân Tường.”

Oa, bỗng dưng nghe thấy rất nhiều tiếng hít hơi, rất không có thiên lý nha, như thế nào những người đẹp trai đều bị mỹ nhân chiếm hết chứ. Một người Bùi Trạch Viễn đã bị Kiều Tú Viện giữ chặt lấy, vừa mới cảm thấy có cơ hội tiếp cận một anh chàng đẹp trai, không thể tưởng tượng nổi cứ nhiên lại là đối tượng của Tiêu Tiểu. Tất cả đồng nghiệp nam lại vô cùng thương tâm, những nữ thần trong mơ của bọn họ tự dưng lại cứ như thế bị họ cướp đi sao?

Điền Mật nhìn thấy Duẫn Quân Tường xuất hiện, lập tức khiến cho mọi người kinh động một phen, quả nhiên vẫn là đẹp trai bức người a. Tiêu Tiểu nên cùng anh ở một chỗ mới phải, vì sao lại phải hao tổn tinh thần vì cái tên Bùi Trạch Viễn kia chứ?

Tiêu Tiểu rốt cục cũng phản ứng lại, “Quân Tường? Sao anh lại tới đây?” Duẫn Quân Tường cười tà mị, hôn mạnh lên môi cô, thật sự là nhớ cô muốn chết, lâu như vậy không gặp, như thế nào lại thấy cô gầy đi rất nhiều! Mọi người thấy thành động thâm tình của bạn trai Tiêu Tiểu, đều kinh ngạc mà kêu lớn “Đẹp trai quá!”

Tiêu Tiểu hoàn toàn choáng váng, quên giãy dụa, tùy ý để anh chậm rãi buông cô ra, khuôn mặt anh tuần bức người mang nét cười, nhìn cô thật sâu, “Tại sao lại không nhớ anh?”

Tiêu Tiểu kinh hãi đột nhiên ý thức được, anh vẫn còn ở đây? Có phải không anh cũng đã thấy được? Mắt cô gấp gáp đảo qua bên kia, chẳng qua là lại khiến cô thất vọng rồi, anh vẫn cúi đầu, không biết đang cùng Kiều Tú Viện to nhỏ cái gì, dù sao cũng không thèm để ý chút nào như cô tưởng tượng. Đột nhiên cô cảm thấy thực nhụt chí, bản thân mình thực là một đứa ngu ngốc, tự nhiên lại nghĩ đến anh nhìn thấy Quân

Tường hôn mình, sẽ có một chút gì đó sốt sắng, thì ra là bản thân tự mình đa tình, người ta hiện tại có bạn gái bên cạnh, rất vui vẻ đi? Trong mắt đâu có thể nhìn đến người khác chứ?

Quân Tường quay khuôn mặt của cô lại, kề sát vào bên tai cô nói nhỏ, “Thật sự không nhớ anh sao? Ngay cả mắt cũng không liếc anh lấy một cái.” Tiêu Tiểu miễn cưỡng cười trừ, nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng vẫn là buồn xuống một chút.

Mọi người nhìn bạn trai của Tiêu Tiểu đối xử thân mật với cô như vậy, cũng xì xầm bàn tán, “Anh đẹp trai cùng song ca với Tiêu Tiểu đi, vừa rồi đại soái ca Bùi Trạch Viễn của chúng tôi đã hát một bài, hai người cũng không thể không hát nha.”

Quân Tường hào phóng buông ly, “Chuyện này có vấn đề gì đâu?” Kéo Tiêu Tiểu hướng lên trên đài, Tiêu Tiểu bị động để anh kéo đi. Quân Tường luôn thích náo nhiệt, vinh viễn không thể an phận, anh chỉ muốn Tiêu Tiểu âm áp mà thôi.

Quân Tường tự mình chọn một bài, “Để anh sưởi ấm.” Vừa nghe tên đã biết là một bài tình ca thật âm áp lãng mạn rồi, anh thâm tình ôm lấy Tiêu Tiểu, nhẹ giọng mà hát lên, tươi cười trên mặt càng làm cho người khác cảm thấy được vẻ anh tuấn bức người.

Điền Mật ngồi ở phía dưới, lẳng lặng mà nhìn tuần nam mỹ nữ ở trên đài, đúng vậy, bọn họ mới xứng đáng là một đôi, cùng chói lóa giống nhau, lung linh giống nhau, Tiêu Tiểu chỉ có đứng ở bên cạnh Dẫn Quân Tường mới càng thêm hoàn mỹ, ai cũng không thể quấy rầy, Bùi Trạch Viễn cũng tuyệt đối không được.

33. Chương 33: Hồn Loạn

Tác giả nhấn lại

Mọi thứ đều rối loạn, vượt qua dự đoán của cô, Tiêu Tiểu nên tiếp tục làm như thế nào đây?

Dẫn Quân Tường vẫn luôn biết làm như thế nào để trở thành trung tâm chú ý, giọng hát của anh mang theo từ tính, hát lên ca khúc nhạc R&B, khiến cho tất cả đám phụ nữ bên dưới đều say mê, Tiêu Tiểu bị anh ôm vào lòng, giống như một con rối, chỉ có thể nhìn phụ đề bài hát mà hát không cảm xúc. Vì sao anh không liếc nhìn cô, trong mắt anh thực sự chỉ có cô ta sao?

Gian nan vất vả mới hát xong, Tiêu Tiểu giật nhẹ tay Quân Tường ý bảo anh phải đi xuống rồi. Tuy rằng Quân Tường cảm thấy rất kỳ quái, vì sao đêm nay Tiêu Tiểu lại im lặng như vậy, vẻ buồn bực trên mặt cô anh chưa từng gặp qua. Anh ôm cô đi xuống dưới, ánh mắt đảo qua, cư nhiên nhìn thấy một thân ảnh có chút quen thuộc, anh nhìn không nổi nheo mắt nhìn. Người thanh niên kia cũng nhìn anh, Quân Tường cố gắng nhớ lại, chợt nhớ ra, à, hình như là giống với người lần trước cùng Tiêu Tiểu đi nhờ xe của anh, hẳn là như vậy.

Điền Mật thấy bọn họ đi xuống dưới, chạy nhanh đến kéo Tiêu Tiểu, “Tiêu Tiểu có mệt hay không? Chúng ta đi chỗ khác chơi đi.” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, hiện tại chỗ nào cô cũng không muốn đi. Chẳng qua là Quân Tường nhìn thấy Điền Mật nháy mắt liên hồi với mình, biết Tiêu Tiểu buồn bực như vậy, nhất định là có vấn đề, cũng phụ họa nói, “Tiêu Tiểu, ở đây chơi không vui, chúng ta đi ra biển đi.” Không đợi Tiêu Tiểu gật đầu, đã đứng dậy hướng mọi người nói, “Ngại quá, hôm nay Tiêu Tiểu dường như có chút không thoải mái, chúng tôi đưa cô ấy trở về trước.” Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt khẩn thiết của Tiêu Tiểu, cũng cố gắng gật đầu, ở đây còn có thể thế nào chứ? Tiếp tục nhìn bộ mặt dối trá của bọn họ sao?

Mọi người vừa thấy Tiêu Tiểu phải đi, đều muốn cô ấy ở lại thêm một chút, Lưu Tuấn Huy nói, “Đêm nay mọi người vui vẻ như vậy, hẳn là Tiêu Tiểu nên ở lại chơi thêm một chút nữa.” Quân Tường cũng không cho bọn họ một chút cơ hội, đem Tiêu Tiểu ôm vào trong ngực, mỉm cười nói với mọi người, “Dù sao mọi người cũng phải chờ cho tôi chút thời gian chứ.” Hàm ý trong lời nói khiến tất cả mọi người nở nụ cười, đại soái ca này thật đúng là không chút giấu diếm, đành phải để cho bọn họ đi về trước thôi.

Quân Tường ôm Tiêu Tiểu đi ra ngoài, A Mật đi ở đằng sau, Tiêu Tiểu vẫn không cam lòng ngoảnh mặt lại nhìn lướt qua. Chẳng qua là vẫn thất vọng như trước, anh hoàn toàn không có để ý cô có đi hay không, mặt một khắc cũng không rời con nhỏ ôn nhu kia, trái tim Tiêu Tiểu lại càng lạnh hơn. Rốt cuộc cũng để cho Quân Tường ôm đi.

Đương nhiên trong phòng lại khôi phục huyền não, tất cả mọi người tận tình mà hưởng thụ. Bài tình ca động lòng người lại lần nữa vang lên, chẳng qua là giọng người hát bị thương trái tim lại trống rỗng.

Bùi Trạch Viễn rốt cục ý thức được, người đàn ông như thế nào mới xứng đáng với cô, người đàn ông kia như ngôi sao rực sáng chói mắt giữa màn đêm, vừa đi tới đã khiến mọi người phải chấn động, vung tay động chân đều khí xuất hơn người, có thể đoạt đi hô hấp của tất cả phụ nữ, thậm chí Tú Viện cũng phải nhỏ giọng khen ngợi. Người đàn ông này thực sự rất có sức quyến rũ, khí suất hài hước, phù hợp với cô đến như vậy.

Anh còn gì phải lo lắng chứ? Thì ra bên cạnh cô đã sớm có một người đàn ông xuất sắc như vậy đợi chờ cô, trong lòng nhẹ nhàng nở nụ cười, có lẽ là ngay từ đầu cô chỉ là cảm thấy tò mò với mình mà thôi. Người con gái giống như cô trời sinh đã ưu việt hơn người, cho tới bây giờ muốn cái gì đều có cái đó, cho nên, mới có thể có cảm giác tò mò đối với kẻ lãnh đạm không chủ động đón ý hòa theo cô. Chẳng qua là hứng thú lúc đầu, giống như bình thường hết mới mẻ sẽ cảm thấy không thú vị nữa. Khi đó có phải sẽ đi tìm niềm vui mới hay không?

Trạch Viễn nhẹ nhàng nở nụ cười, rất buồn cười, phiền não và đấu tranh trong lòng cũng thật là dư thừa. Cô so với anh hẳn là rõ ràng hơn như thế nào gọi là không cùng một thế giới, chẳng qua là cô ngẫu nhiên dạo chơi tìm niềm vui mới ở nơi này, cuối cùng cũng vẫn là trở về thế giới hoàn mỹ và tự do của cô. Mà anh lại không thể nâng nổi hứng thú của cô, một khi đình trệ, sẽ chỉ khiến chính mình rơi vào vực sâu, càng khiến cho mong mỏi của người thân bị phá vỡ.

Anh thật may mắn khi bản thân không mềm lòng với cô, tuy rằng nhìn thấy đau đớn trong mắt cô khiến cho anh có chút mê hoặc trong nháy mắt, cô thật sự thương anh sao? Cái loại cảm giác đau lòng này thiếu chút nữa khiến anh từ bỏ mọi kiên trì, chẳng qua là người đàn ông đẹp trai phong độ kia xuất hiện đúng lúc đã thức tỉnh anh, rốt cục cô và anh vẫn thuộc hai thế giới khác biệt. Vẫn là nên trở về thế giới của mình thôi, đó mới là kết cục hoàn mỹ nhất.

Trái tim ngẫu nhiên rung động của anh có thể mỉm cười mà quên đi.

Duẩn Quân Tường ngồi ở bên cạnh Điền Mật, trong lòng có chút buồn bực, Tiêu Tiểu hôm nay thực không giống với cô mọi khi, “Rốt cục Tiêu Tiểu làm sao vậy?” Điền Mật do dự có nên nói với anh hay không? “Không Tiêu Tiểu hôm nay uống hơi nhiều.”

“Uống hơi nhiều? Tửu lượng của Tiêu Tiểu tốt như vậy? Hiện tại bọn họ còn chưa có say, trong lòng cô ấy có tâm sự sao?” Quân Tường không ngu ngốc, Tiêu Tiểu không bình thường nguyên nhân không phải vì rượu.

Điền mật cảm thấy da đầu run lên, người đàn ông này không cần phải thông minh quá như vậy chứ? “Em không biết.” Cô vội vàng phủ nhận, việc này vẫn nên để cho Tiêu Tiểu tự nói ra thì tốt hơn.

“Điền Mật, em như vậy mà được gọi là chị em tốt sao? Cô ấy thành cái dạng này, vậy mà em cái gì cũng không biết.” Quân Tường trong lòng phát hỏa, không thể tưởng tượng được mà hỏi người bạn tốt của cô. Cũng không cách nào có thể hỏi cho rõ ràng đến nơi, phiền lòng khiến ngữ khí có chút trầm trọng.

“Anh có bản lĩnh thì tự đi mà hỏi cậu ấy, lớn tiếng với em thì được gì?” Điền Mật cũng bị chọc giận, người đàn ông này thật là khó chịu, buồn bực to tiếng với cô thì có ích lợi gì? Trong lòng anh cuối cùng cũng chỉ có một mình Tiêu Tiểu! Tức giận A Mật đi ra khỏi phòng hát không thêm để ý tới anh.

Quân Tường nhìn thấy Điền Mật tức giận rồi đi, trong lòng cũng tức giận, vốn chính là, chị em tốt mà cái gì cũng không giúp được, có ích lợi gì chứ?

Anh đi lướt qua, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Tiểu, khiến cho đầu của cô dựa vào vai mình, “Cưng à, hôm nay làm sao vậy?”

Tiêu Tiểu cười khê, cô cũng không biết chính mình làm sao vậy? Tuy rằng bên tai tràn ngập tiếng nhạc ngổn ngang, giọng trầm ấm mãnh liệt đánh vào trái tim, trong mắt thấy những người này sống động lác lác, nhưng cô không cách nào hòa nhập vào, thầm nghĩ lui vào một góc, một mình tận hưởng thời khắc yên tĩnh cô độc.

Quân Tường nâng cằm cô lên bắt cô đối diện với chính mình, không cho phép cô tiếp tục trầm mặc nữa. “Tiêu Tiểu, không cần như vậy, em như vậy anh sẽ lo lắng.” Trong mắt anh tràn ra sự lo lắng, trong tâm trí người đàn ông này chỉ tràn ngập bóng dáng của cô.

Nụ cười của Tiêu Tiểu từ từ nở rộ, may mắn còn có Quân Tường, người đàn ông này xuất sắc như vậy, khiến cho tự tin của cô không có bị phá hủy hoàn toàn. Người kia không chịu đón nhận, khẳng định không phải do cô không tốt, mà nhất định anh ta là kẻ ngu ngốc, không thể nhận ra sự tốt đẹp. Nhất định là như vậy, người đàn ông như Quân Tường đều ở bên cạnh chờ đợi cô, tại sao cô phải hoài nghi chính mình chứ?

“Quân Tường, cảm ơn anh!” Tiêu Tiểu khê ôm lấy cổ Quân Tường, đem mặt nhẹ nhàng gác lên vai anh, bờ vai quen thuộc này vẫn là khiến cô thực an tâm, tuy rằng tâm tình không có cảm kích lớn, nhưng lại khiến cô cảm thấy thực thân thiết thực thoải mái.

“Tiêu Tiểu, em nói như vậy sẽ khiến anh cảm thấy thực thất vọng.” Quân Tường cau mày nhẹ nhàng cười.

Tiêu Tiểu kì quái mà nhíu mày, nghi hoặc nhìn lại anh.

“Anh còn nghĩ là em sẽ nói ‘em yêu anh’ cơ đấy.” Quân Tường làm bộ tan nát cõi lòng nhẹ bóp trán, hài hước mà hướng cô nháy mắt mấy cái. Tiêu Tiểu rất cục vui vẻ mà nở nụ cười, vuốt vuốt mặt anh, “Đương nhiên em yêu nhất là anh...” Nhìn đến tia vui sướng trong mắt anh, cô lại cố ý bồi thêm một câu, “Tựa như em yêu A Mật vậy... ha ha...” Mặt Quân Tường liền xịu xuống, chỉ biết cô gái này thực vô tâm, cũng chỉ là đùa giỡn anh mà thôi.

“A Mật đâu?” Tiêu Tiểu tìm mọi nơi, tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng A Mật.

“Vừa rồi anh khiến cô ấy tức giận.” Quân Tường thừa nhận, tuy rằng anh không nhận ra bản thân mình nói sai cái gì, tạo sao cô ấy lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Anh làm gì mà khiến cô ấy tức giận?” Tiêu Tiểu nóng nảy, “Anh đi tìm cô ấy ngay cho em, nếu cô ấy tức giận chạy đi, em cũng sẽ tức giận mà chạy trốn.” Phụ giúp anh chạy nhanh đi tìm.

Quân Tường không nề hà gì chạy nhanh ra ngoài đi tìm cô ấy, trong lòng thật phiền, ai biết cô ấy chạy đi đâu chứ? Trong lòng Tiêu Tiểu luôn nghĩ đến cô ấy đầu tiên, mà lại không đem bản thân mình đặt lên đầu.

Tiêu Tiểu lại khôi phục yên lặng, đau đớn hôm nay, khiến cho cô nhớ thật kỹ. Nhìn thấy anh đối xử ôn nhu như vậy với cô gái trong lòng, khiến cho cô thực ghen tị, cô cũng chỉ hy vọng anh có thể ôn nhu như vậy mà ôm mình.

Nghiêm túc suy nghĩ, cái gì gọi là khoảng cách như lời anh nói, đều là tư tưởng chết tiệt trong đầu anh, cái gì mà người nhà không thể chấp nhận, người nhà anh thích căn bản không phải là người mà anh thích.

Nhìn thấy anh ôm lấy cô ta, Tiêu Tiểu nhìn không ra một tia tình cảm mãnh liệt, trong mắt không có chút ấm áp, không yêu sao? Chẳng qua là anh chết tiệt không có buông cô ta ra. Mong đợi của người thân giống như một cái nhà tù, dùng một cái gọi là trách nhiệm khóa lại, gắt gao mà tù túng anh. Anh không vui vẻ, cô biết, anh thường mỉm cười nhưng lại là một loại che giấu, mỗi lần bị cô chọc tức là tản ra vẻ bất bình thường, nên có thể cảm giác được trái tim anh đã dao động.

Cô thầm nghĩ anh thực đang còn sống, nếu như anh thực sự không thích mình, vậy tình yêu của cô chính là một kiểu bá đạo buồn cười. Nhưng mà, cô biết anh thích mình, mỗi một lần kinh ngạc bất ngờ, ánh mắt thường thức đó, còn cả nhịp thở kinh ngạc không bình thường cùng với trái tim loạn nhịp kia, cô biết trong lòng anh đã in lại bóng dáng của cô, mặc kệ anh cự tuyệt như thế nào, vẫn không thể nào phủ nhận anh dần dần đã bị cô ảnh hưởng.

Giận nhất chính là rõ ràng trong lòng anh khát vọng, lại là bởi trách nhiệm đáng chết mà đẩy cô ra. Cô đột nhiên thấy hận chính mình, vì sao lại không thể ngăn cao đầu ung dung mà bước đi? Vì cái gì cứ phải chịu đựng sự lạnh lùng của anh, biến bản thân mình thành trò cười, ngây ngốc để mặc anh giễu cợt?

Tiêu Tiểu cầm lấy một ly rượu, ai, không cần suy nghĩ. Còn tiếp tục, trái tim sẽ vỡ vụn, vẫn là nên để ý đến A Mật cùng Quân Tường đi, may mà có bọn họ, bản thân cô sẽ không phải cô đơn.

Hai người này đi đâu mà lâu như vậy cũng chưa có trở lại chút, chẳng lẽ còn chưa có tìm được sao? Tiêu Tiểu quyết định chính mình đi ra ngoài tìm A Mật, tên Quân Tường này thật là vô dụng à.

Tiêu Tiểu đi dọc theo lối nhỏ, tìm A Mật, ở đại sảnh hoa cả mắt, đầu Tiêu Tiểu có chút choáng, A Mật đi đâu vậy? Cô quẹo vào một con hẻm nhỏ, nơi này bình thường rất ít người đến, chỉ có gọi điện thoại mới đi tới đây, bởi vì nơi này là nơi yên tĩnh duy nhất.

Cô chậm rãi đi về phía trước, tìm thấy được y phục trắng đen của cô ấy, Tiêu Tiểu vừa muốn há miệng kêu cô ấy, chẳng qua là bỗng nhiên cô kêu không ra tiếng. Cô thấy Quân Tường đi tới rồi.

Quân Tường đang đứng ở bên cạnh, mặt hướng vào tường nói xong điện thoại, còn A Mật ngơ ngác đứng ở phía sau anh, lẳng lặng mà ngóng nhìn bóng dáng của anh.

Hình ảnh quen thuộc, địa điểm quen thuộc. Lòng của cô bị tạt vào một ý nghĩ, A Mật thích Quân Tường.

Nhất định là A Mật thích Quân Tường rồi, nhìn ánh mắt chăm chú của cô ấy, hoàn toàn không có ý thức được phía sau mình có người đi tới, tham lam mà ngắm nhìn, trên mặt hiện lên một loại mê luyến.

Tiêu Tiểu gắt gao bịt chặt miệng mình, bản thân mình cũng đã nhìn Bùi Trạch Viễn như vậy sao? Ở ghế sau xe buýt, cô cũng từng mê mẩn như vậy mà nhìn anh, cái loại tâm tình khát vọng này, cô có thể lý giải, trong lòng nhất định muốn đi lên đứng cùng anh một chỗ, hi vọng mắt anh có thể nhìn thấy chính mình.

Tiêu Tiểu chậm rãi lùi về phía sau, càng chạy càng xa, trong lòng nhẹ nhàng cười rộ lên. Bản thân mình thực sự quá ngu ngốc, không ngờ đến bây giờ mới phát hiện ra A Mật thích Quân Tường, khó trách cho đến bây giờ cô ấy cũng chưa từng gọi anh ấy là Quân Tường, cố ý đối xử lạnh lùng với anh thậm chí là còn có chút vô lễ. Cô cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới, thì ra hết thảy đều là A Mật đang ngụy trang, trong mắt cô ấy sớm đã chỉ có Quân Tường. Bản thân mình thật ngốc, còn bảo Quân Tường tìm bạn trai cho A Mật, trời ạ, cô ấy thực sẽ hận chết chính mình đi. Quân Tường làm trò hôn mình ở trước mặt cô ấy, còn cố ý đem cô ấy giao cho người đàn ông khác, nhất định trong lòng A Mật đang mắng mình đi.

Vì sao trong buổi tối hôm nay, trong lòng lại bị tổn thương nhiều như vậy, không chiếm được người mình yêu, sợ hãi lo lắng mất đi, toàn bộ giống như đã hẹn trước mà tập kích cùng lúc, khiến cho tâm tình Đinh Tiêu Tiểu lâm vào hỗn loạn.

34. Chương 34: Giải Hận

Tác giả nhấn lại :

Tiêu Tiểu không bao giờ bỏ qua cho kẻ cô ghét.

Đinh Tiêu Tiểu có điểm khác lạ, đồng nghiệp thấy cô không hề ồn ào, lại nghiêm túc mà làm việc. Chẳng qua là không ai dám đi tới hỏi thăm cô, buổi tiệc ngày đó mọi người đều thấy được, Tiêu Tiểu ngang ngạnh cùng Trạch Viễn uống rượu, sau khi bị cự tuyệt nét mặt cô thực không nhịn nổi. Chẳng nhẽ lại là vì Bùi Trạch Viễn, mà Trạch Viễn ngay cả một chút cảm giác cũng không có, vẫn tiếp tục duy trì khuôn mặt tươi cười, còn thật sự vui đùa vào công việc.

Bên ngoài thật bình tĩnh, mọi người nghĩ hết thảy sẽ qua đi, rất nhanh, bọn họ đã quay về dáng vẻ vốn có.

Ở công ty Tiêu Tiểu không hề quấy rầy anh, sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô tha thứ chính mình đã bị anh làm nhục nhả trước mặt người bên ngoài, chẳng qua là mỗi đêm dài tĩnh lặng, không thể chìm vào giấc ngủ cô chỉ có thể lẳng lặng mà nghe, lặp đi lặp lại ca khúc mà anh yêu thích nhất. Cô cũng muốn bản thân mình đừng ngốc nghếch nữa, chỉ là quyết định kiên định kia khi nhìn vào mắt anh xong thì mọi kiên trì của cô đều đổ vỡ.

Cô vẫn không thể quên được độ ấm của anh, mùi hương thơm ngát rất thân thiện kia đã khiến cô nhưng nhớ đến say mê, sự lạnh lùng của anh hết lần này đến lần khác khiến trái tim cô đau đớn.

Cô rốt cục vẫn không thể nhìn được mà đến gõ cửa phòng anh, cô nghĩ muốn nhìn anh, nghe được một chút giọng nói của anh.

Cửa mở ra, khuôn mặt anh bình tĩnh, chậm rãi mỉm cười mà đối diện cô. Cô đi vào trong, vẫn là cảm giác thân thiện như vậy, gần gũi như vậy. Tiêu Tiểu hít sâu một hơi, ngồi ở trên sofa.

Trạch Viễn đưa cho cô một chén trà, ôn hòa nhìn cô, lặng lẽ chờ cô mở miệng.

Tiêu Tiểu đột nhiên cảm thấy có chút khiếp đảm, đột nhiên không biết nên nói gì với anh? Từ khi nào mà trái tim cô lại bắt đầu yếu ớt như vậy, trong lòng vẫn kiêu ngạo chống đỡ với người bên ngoài, chẳng qua là khi đối mặt anh, trong lòng liền cảm thấy chua xót, trở lên rất miễn cưỡng.

Trạch Viễn nhìn khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước kia, có chút xa lạ lại có chút quen thuộc. Cô cuốn hút mọi người, như vậy cô càng mê người, có một vẻ thân thiện khác người.

“Hạng mục đã giao quá nửa, sau này chỉ còn một chút thi công và bảo vệ.” Trạch Viễn lựa chọn một đáp án thích hợp.

“Sau khi kết thúc, anh vẫn sẽ đi sao?” Tiêu Tiểu không thể nhìn mà không hỏi, lòng của cô vô cùng sợ hãi khi nghe đáp được đáp án, sẽ khiến cho mọi hy vọng của cô hoàn toàn tan biến.

“Phải! Một lần nữa bắt đầu lại.” Trạch Viễn không nghĩ lừa dối cô, nếu không thể mang lại cho cô hy vọng gì, liền nói cho cô thật rõ ràng đi.

“Nếu em yêu cầu anh ở lại, anh sẽ ở lại sao?” Tiêu Tiểu nhẹ giọng yêu cầu, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

Trạch Viễn nhìn chăm chăm thật lâu vào mắt cô, không phải nói đã quên anh rồi hay sao? Vì sao lại chăm chú nhìn âu yếm như vậy. Anh sớm nên thỏa mãn, đừng có ý nghĩ ảo tưởng với một người phụ nữ như thể dùng ánh mắt đó ngó lơ nhìn mình.

Trên mặt anh chậm rãi mỉm cười, “Tiêu Tiểu, ở lại sẽ chỉ làm thương tổn lẫn nhau.” Anh hy vọng cô có thể tiếp tục sống thật tốt, sống cuộc sống tươi đẹp của cô, ít nhất còn người kia bên cạnh cô.

Trong lòng Tiêu Tiểu chậm rãi cười lạnh, anh vẫn cứ cự tuyệt cô, cho dù là cô ngang ngược, hay là cầu xin, đáp án của anh chỉ có một, anh sẽ không muốn cô.

Tiêu Tiểu thân thiện nở nụ cười, “Nếu chúng ta nhất định không thể cùng một chỗ, anh có thể ôm em một cái cuối cùng hay không?” Đây là yêu cầu cuối cùng, anh thực sự nên thỏa mãn cô. Chỉ cần sau cái ôm cuối cùng này, cô có thể buông tay, Tiêu Tiểu cười khẽ, thật sự là có thể sao, để cho anh thực sự rời đi như vậy sao?

Trạch Viễn ngồi ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng mà kéo cô tiến vào trong lòng ngực, Tiêu Tiểu vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, gắt gao mà ôm lấy lưng anh, mặt dán vào lồng ngực anh, tham lam mà hít mùi hương thơm ngát trên người anh, ánh mắt nhẹ nhàng nhắm lại, ý cười trong mắt kia thỏa mãn thân thiện khép lại. Trạch Viễn thấy cô gắt gao ôm, tay cũng nhịn không được mà ôm chặt lưng của cô.

Đây là yêu cầu cuối cùng của cô, từ nay về sau, bọn họ có thể buông tay đi ngược hướng, càng lúc càng xa, để lại cái ôm phóng túng cuối cùng này đi. Anh cũng khát vọng gắt gao mà ôm cô, thân thể ấm áp này khiến cho tâm tình cô lưu luyến, cái ôm cuối cùng này. Trạch Viễn cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để mặc trái tim lên tiếng.

Đột nhiên, cửa bị mở ra, tất cả không khí thơ mộng đều bị người bên ngoài xâm nhập vào phá tan. Kiều Tú Viện thở hồng hộc vọt vào tới nơi, hai mắt trừng lớn tức giận nhìn bọn họ. “Cái loại đàn bà không biết xấu hổ này.” Cô ta lập tức tiến tới, một phen ngăn lại hai người đang ôm nhau, giơ tay lên hung hăng tát cho Tiêu Tiểu một cái, đáng tiếc Tiêu Tiểu đã sớm phòng bị, giơ tay lên cản cô ta lại, tay còn lại thuận thể thường cho cô ta một bạt tai thật mạnh.

“Bốp!” Tiếng động giòn tan vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Trạch Viễn sợ ngây người, Tiêu Tiểu đánh Tú Viện? Về mặt Tú Viện kinh ngạc, đã bắt đầu khóc lớn lên, “Anh Trạch Viễn Cô ta đánh em”

Về mặt Tiêu Tiểu cười khê, hờm, đắc tội với Đinh Tiêu Tiểu tôi, tôi nhất định bắt các người trả giá gấp bội.

Trạch Viễn rốt cục hiểu được, màu xanh sâu thẳm trong mắt rốt cục biến thành màu đen, “Đinh Tiêu Tiểu, đây là điều mà cô muốn làm sao?” Cô cố ý nói lưu luyến với mình, cuối cùng ôm nhau, thực tế chính là muốn cho Tú Viện nhìn thấy, bức cô ấy tức giận phải ra tay, mà người thắng cuối cùng lại là cô, trừ bỏ hung hăng trừng mắt với Tú Viện, cũng làm cho chính mình ngây ngốc nghĩ rằng cô đã buông tay. Anh thực sự là vô cùng ngu xuẩn, như thế nào lại khinh địch nghĩ rằng cô gái này sẽ dừng tay, không phải đã sớm nhận thức được cô ta không từ bất cứ thủ đoạn nào sao? Như thế nào lại còn hy vọng xa vời gặp gỡ vui vẻ chia ly vui vẻ với cô?

“Đinh Tiêu Tiểu, cô lập tức rút đi cho tôi.” Trạch Viễn nổi giận, anh giận cô lợi dụng anh, càng tức giận chính mình tự dưng còn lưu luyến cô.

Đinh Tiêu Tiểu cười khê, cô biết anh đang tức giận, chẳng qua, cô chính là muốn cho cô gái đó chịu khổ sở. Quay sang đối diện với khuôn mặt xinh đẹp mang theo giông bão kia, cười quyến rũ, “Cô đó, nếu lại đến tối nay, nói không chừng có thể nhìn thấy chúng tôi đã muốn ...” Cười khanh khách, cười ha ha đến vui vẻ, rồi xoay người đi ra ngoài, cho các người cãi nhau thì tốt rồi, cô gái này sợ nhất là Trạch Viễn lưu luyến với mình, khiến cho cô ta càng hoảng sợ càng tốt. Thật hay nha, rốt cục cũng báo được thù.

Nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trên cửa sổ sát đất, khuôn mặt cười đến ngây ngốc kia, vì cái gì lại không cảm thấy một tia thoải mái nào. Trong mắt ưu thương vẫn thản nhiên lướt qua. Vừa rồi trong nháy mắt đó cô hối hận vì đã lợi dụng anh, vòng ôm ấm áp của anh khiến cho cô say mê, thật hy vọng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại. Thì ra, cô cũng chỉ khát vọng chút ấm áp đơn giản này.

Ở công ty, cô mượn cơ hội để xem di động của anh, nhớ lấy dãy số kia sau đó lại đi tìm anh, gọi cho Kiều Tú Viện một cuộc điện thoại, khi Kiều Tú Viện vừa bắt máy, liền nói anh Trạch Viễn bảo muốn cùng mình nói một số chuyện, đêm hôm khuya khoắt bọn họ còn ở một mình với nhau, lo lắng liền chạy thẳng đến đây. Kết quả là Tiêu Tiểu đã thực hiện được ý đồ.

Tiểu Tiểu im lặng tựa sát vào bên cửa sổ, chậm rãi nghe tiếng nhạc đang chậm rãi vang lên. Phía đối diện truyền đến tiếng cửa mở thật mạnh, sau đó là tiếng bước chân hỗn loạn, Tiêu Tiểu vui vẻ nở nụ cười, cô biết cô gái kia thực sự tức giận, khiến cho cô ta nhìn thấy cảnh mình và Trạch Viễn tiếp xúc thân mật, cô ta vốn là người đa nghi, thế này lại càng chịu không nổi.

Tiểu Tiểu nhìn cảnh đêm xinh đẹp ngoài cửa sổ, ở thành phố tịch mịch này có biết bao nhiêu người đang đau khổ tìm tình yêu, lại có biết bao nhiêu người đã trầm luân vào bể tình. Tình yêu quả là ích kỷ, bản thân cô chính là muốn tranh thủ mọi cơ hội để có được tình yêu của chính mình, bất kể là người khác nói thế nào, cô vẫn cố chấp đến cùng.

35. Chương 35: Trốn Tránh

Tác giả nhắc lại :

Làm cho đau đớn càng thêm mãnh liệt chút đi.

Nhà họ Bùi lục đục, khiến cho Trạch Viễn ngoài ý muốn phiền lòng, cảm thấy bị áp lực.

Trước tiên Tú Viện chạy đến chỗ Lưu Phương Hoa khóc lóc kể lể, nói anh Trạch Viễn vẫn còn bị con hồ ly tinh kia mê hoặc. Lưu Phương Hoa nhìn thấy Tú Viện hai mắt đỏm lệ thương tâm muốn chết, đau lòng lập tức kêu Trạch Viễn trở về

Trạch Viễn vừa về đến nhà nhìn thấy toàn bộ người nhà nghiêm túc ngồi ở đại sảnh, đều đang đợi anh.

Mẹ anh vừa nhìn thấy anh, đã kêu anh đến ngồi xuống.

“Viễn, con làm sao vậy? Vì sao lại làm cho Tú Viện thương tâm như vậy?” Mẹ anh nhìn đến Tú Viện thương tâm như vậy, nhất định trong lòng cũng rất khó chịu đi.

Trạch Viễn cúi đầu, trong lòng bất đắc dĩ mà giải thích, “Mẹ, kỳ thật không có chuyện gì cả, chẳng qua là Tú Viện hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm? Em tận mắt chứng kiến hai người gắt gao ôm nhau ở một chỗ đêm hôm khuya khoắt, các người.....” Tú Viện nói không được, lời của Đình Tiêu Tiểu lại càng khiến trong lòng cô hoảng hốt, nếu cô không xuất hiện, anh Trạch Viễn không phải đã muốn.....? Càng nghĩ càng tức giận.

“Tú Viện không phải giống như em nghĩ đâu.” Trạch Viễn cố sức mà giải thích, tuy rằng anh cũng rất tức giận Tiêu Tiểu đã lợi dụng bản thân mình, nhưng Tiêu Tiểu cũng không có yêu cầu quá đáng.

“Anh biết rõ trong lòng cô ta muốn chính là cái gì, lại còn tạo cơ hội cho cô ta?” Tú Viện thực là tức giận, vì sao anh Trạch Viễn lại mềm lòng với con đàn bà kia, “Chẳng lẽ chính anh cũng muốn như vậy?”

“Tú Viện.....” Trạch Viễn thực không muốn ở trước mặt mẹ cùng Tú Viện nói đến chuyện này, chỉ làm cho cha mẹ lo lắng hơn mà thôi.

“Viễn, đây là con không đúng.” Mẹ anh vẫn là đứng về phía Tú Viện, “Con biết rõ cô gái kia là có ý đồ, không được tiếp tục để ý đến cô ta nữa. Cô gái như vậy nhất định tâm cơ rất nham hiểm.”

Trạch Viễn nhú chặt mày, ai, mẹ anh nhất định là nghe Tú Viện nói bậy về Tiêu Tiểu rồi, một lòng coi cô ấy là hồ ly tinh.

“Mẹ Kỳ thật cô ấy không phải như thế.” Trạch Viễn vẫn cố gắng làm cho mẹ không cần nhìn Tiêu Tiểu như vậy.

“Hừ, bác xem đây.” Tú Viện lại lửa cháy đổ thêm dầu. “Trong lòng anh Trạch Viễn bây giờ chỉ có người đàn bà hư hỏng kia thôi, luôn nói đỡ cho cô ta.”

“Tú Viện Em không nên tức giận mà nói như vậy.” Trong lòng Trạch Viễn có chút phiền, cô ấy không thể để cho mẹ anh yên lặng một chút sao?

“Hừ, bác ơi, lần này nhất định bác phải đòi lại công bằng cho con.” Tú Viện không để ý tới anh, còn cầu xin mẹ anh vì mình mà làm chủ.

“Viễn, mẹ thấy Tú Viện nói không có sai. Lần này là con không đúng, tốt nhất là nhanh chóng không được để ý tới cô gái kia nữa.” Mẹ anh đứng ở góc độ người phụ nữ để nhìn, Tú Viện lo lắng như vậy cũng là bình thường, cô ta là một người đàn bà thủ đoạn, Tú Viện lại đơn thuần như vậy làm sao mà đấu lại được.

Trạch Viễn trầm mặc, anh vốn đã gây bất hòa với cô, còn muốn anh không để ý tới cô thế nào nữa, dù sao vẫn còn cùng làm tại một căn phòng.

“Viễn, hạng mục kia của con làm một tháng phỏng chừng cũng ổn rồi. Nếu không con nói với lãnh đạo một tiếng, chuyển giao công tác cho người khác, con thu xếp thời gian cùng Tú Viện ra nước ngoài đi.” Lưu Phương Hoa cảm thấy Tú Viện nói rất đúng, vẫn nên để Trạch Viễn rời xa thì mới yên tâm được.

Trạch Viễn ngạc nhiên nâng mắt lên, không thể tin mà nhìn Tú Viện, không ngờ cô ấy thuyết phục mẹ anh bảo anh phải từ chức, lại vì cùng cô ấy ra nước ngoài.

“Mẹ, hiện tại không được. Hạng mục đã thi công được hơn một nửa, con nghĩ là cứ để hoàn thành xong đã.” Trạch Viễn áp chế kích động, bình tâm, hòa khí mà giải thích với mẹ.

“Bác ơi, bác xem đi, cháu thấy nhất định là anh Trạch Viễn không muốn rời đi.” Tú Viện chu cái miệng nhỏ nhắn, tựa vào trên vai bà Bùi làm nũng.

“Viễn, hạng mục này nếu không quan trọng, con liền bỏ nó ngay đi.” Lưu Phương Hoa vẫn cảm thấy không thể để cho một người đàn bà như vậy bỏ lên người đứa con này được, rời đi là biện pháp tốt nhất.

“Mẹ ... Con phải đem hạng mục này làm xong, đây là việc của chính con, con phải có trách nhiệm tới cùng.” Trạch Viễn hiếm khi có thể kiên trì như vậy trước mặt mẹ mình.

“Viễn” Bà Bùi cũng cảm nhận được sự kiên quyết của con, không có một chút thỏa hiệp.

“Phương Hoa, trong lòng thằng Viễn con nó đều hiểu cả.” Rốt cục Bùi Cẩm Chương cũng mở miệng, ánh mắt trấn định nhìn về phía Trạch Viễn, “Viễn, hẳn là trong lòng con cũng rõ, không cần vì chuyện gì khác, mà khiến công việc bị chậm trễ.”

“Ba, con hiểu rồi.” Tăng đá dè nặng trong lòng Trạch Viễn rốt cục cũng vơi đi một ít, ánh mắt của cha mẹ đều đang nhắc nhở anh, bọn họ chỉ chấp nhận Tú Viện là con dâu, cho dù anh có không thích thế nào, cuối cùng cũng phải đi vào quỹ đạo thôi.

“Nhưng mà, Tú Viện” Bà Bùi vẫn còn lo lắng nhìn về phía chồng, vậy phải nói chuyện với nhà họ Kiều thế nào cho phải đây.

“Tú Viện, Viễn nó hoàn thành xong hạng mục này, nhất định sẽ lập tức qua chỗ con, bác cam đoan.” Lời nói nghiêm túc của ông Bùi làm cho Tú Viện dù có oán giận thế nào cũng không thể nói ra lời, đành phải thu tâm tình buồn bực trở về. Nếu đã có sự cam đoan của bác trai, anh Trạch Viễn nhất định là sẽ xuất ngoại, nhưng mà hiện tại anh ấy lại không thể cùng cô đi qua đó.

“Được rồi, bác trai bác nói phải giữ lời đấy ạ.” Tú Viện vẫn là lo lắng mà nhìn về phía bà Bùi, Lưu Phương Hoa đau lòng mà an ủi cô. “Tú Viện, yên tâm, Viễn nhà chúng ta, chúng ta hiểu rõ, nó sẽ không bỏ mặc con.”

Lòng Trạch Viễn chậm rãi trầm xuống, đúng vậy, trong mắt cha mẹ bản thân anh chỉ có thể như vậy, không có con đường nào khác, chỉ có dọc theo con đường mà bọn họ sớm đã định trong lòng mà đi theo. Anh đã nghe lời 28 năm, về sau nhất định cũng sẽ không làm bọn họ lo lắng.

Trạch Viễn đưa Tú Viện trở về. Về đến nhà, lẳng lặng mà ngồi xuống, nhưng không có cách nào ngủ được.

Trong đầu vẫn là hình ảnh khuôn mặt thương tâm kia của Tú Viện, cô ấy vẫn không thể tha thứ cho anh không chịu từ bỏ công việc cùng cô ấy ở một chỗ.

“Em biết hạng mục chỉ là cái cớ, anh chính là không muốn nhanh như vậy rời đi, mới cố ý lấy cái cớ này.” Tú Viện tức giận mà rống to, dịu ngoan ngày thường bây giờ không thấy lấy một mảnh.

“Tú Viện, anh thực sự là vì công việc mới không thể đi cùng em được.” Trạch Viễn tùy ý để cô chỉ trích, trong lòng hiểu được, hiện tại nói cái gì, bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, Tiêu Tiểu đối với cô là sự uy hiếp quá lớn, then quá thành giận mà chỉ trích.

“Anh Trạch Viễn, anh trước đây không phải là như vậy. Từ khi cô gái kia xuất hiện, anh liền thay đổi, anh biến thành không hề thương em. Trong mắt anh thất thần, em đều có thể nhìn thấy, chính là anh đã động tâm với cô ta.” Tú Viện cũng không nguyện ý để cho anh được yên tĩnh, lớn tiếng lên án anh phản bội. (ngứa cả ruột, có yêu đâu mà phản bội, con hồ ly tinh này:)

Trạch Viễn nhẹ nhàng mà ôm lấy cô, phải nói với cô như thế nào, anh đã hung hăng đẩy Tiêu Tiểu ra, cho dù trong lòng có nhiều do dự như vậy, anh vẫn đã đẩy cô ấy đi rồi, như vậy còn chưa đủ sao? Vì cái gì Tú Viện lại vẫn chưa buông tha cho Tiêu Tiểu? Cô ấy biết rất rõ, Tiêu Tiểu là không thể bước chân vào thế giới của anh, bằng không, cô cần gì phải đi đến cha mẹ bên kia để tìm kiếm sự giúp đỡ chứ?

“Tú Viện, đừng suy nghĩ miên man nữa. An tâm ra nước ngoài, anh hoàn thành xong, nhất định sẽ đi cùng em.” Trạch Viễn chỉ có thể an ủi cô, cho cô một lời hứa hẹn.

Tú Viện yếu ớt gắt gao mà ôm anh, “Anh Trạch Viễn, anh hứa với em. Nhất định không được tiếp tục để ý đến cô ta nữa, em rất sợ, rất sợ cô ta lại đến cướp anh đi mất.”

“Tú Viện, sẽ không như vậy.” Trạch Viễn cười khê, chỉ cần anh kiên định trái tim, nhất định sẽ khiến cô biết khó mà lùi bước.

Rốt cuộc Tú Viện xuất ngoại một mình, rốt cuộc Bùi Trạch Viễn vẫn là ở lại.

Khi Đinh Tiêu Tiểu nghe thấy tin tức này, cả người hưng phấn mà điên cuồng vùng dậy ở trên giường, quá tuyệt vời, cái con ả đáng chết kia rốt cục cũng đi rồi. Cô ta rốt cục cũng đi rồi, cơ hội tới rồi, ha ha, rốt cục điều cô trông mong cũng đã đến.

Tiêu Tiểu kiểm chế vui sướng trong lòng, lòng tràn đầy chờ mong bắt đầu hành động tiếp cận của mình.

Nhưng là, cô lại phát hiện có điểm không đúng. Vì sao, những gì mà cô nhìn thấy lại không giống như mong muốn chứ.

Cô gái kia đã đi rồi, vậy trái tim Bùi Trạch Viễn cũng bị cô ta mang đi. Bất kể cô có khiêu khích thế nào, anh từ đầu đến cuối chỉ biết mỉm cười, không thèm đáp lại cô một chút, một lòng lao vào công việc, lại càng liều mạng tăng ca để hoàn thành hạng mục.

Tiêu Tiểu ngây người, đây không phải là điều mà cô muốn, vì sao ngay cả liếc mắt anh cũng không nhìn cô một cái, họ Kiều kia vốn đã đi rồi, trở ngại giữa bọn họ bây giờ đã không còn, vì sao anh lại càng lạnh nhạt với cô.

Tiêu Tiểu không cam lòng, cô không tin anh có thể thu lại trái tim đã loạn nhịp của mình, liền xem cô như là bạn bè bình thường.

Trước giờ tan tầm, Tiêu Tiểu gửi cho Trạch Viễn một tin nhắn, “Em muốn nói chuyện với anh.” Lo lắng mà nhìn về phía bóng dáng anh, anh cầm lấy di động nhìn nhìn, rồi trả lời lại. “Được, 8h ở Lục Đảo phía đối diện”. Tiêu Tiểu nhìn, vui vẻ mà cầm di động cười ngọt ngào, thoáng cái tâm tình tốt hẳn lên.

Buổi tối tất cả mọi người dần dần về hết, chỉ còn một số ít người còn ở lại tăng ca, Tiêu Tiểu nhắc nhở anh mau đã đến 8h. Trạch Viễn nhìn đồng hồ, thu thập đồ đạc rồi cũng Tiêu Tiểu ra khỏi công ty, trực tiếp đi vào Lục Đảo phía đối diện.

Tiêu Tiểu cùng Trạch Viễn ngồi xuống, trong lòng thật vui vẻ, rốt cục anh cũng nguyện ý ngồi nói chuyện với cô. Cô cũng muốn ngồi bình tĩnh giải thích với anh, hy vọng chuyện lần trước anh cũng không để ý.

Trạch Viễn mỉm cười, không có nhìn về phía cô, bản thân gọi người phục vụ tới chọn món ăn.

Cô đang muốn mở miệng, một tiếng gọi lớn cắt ngang lời cô, “Trạch Viễn.” Tiêu Tiểu kinh ngạc mà quay đầu, không ngờ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, anh trai của Kiều Tú Viện. Mặt mũi có hơi giống, rõ ràng là làm nhớ tới cô ta.

Trạch Viễn kéo Ngôn Sơ ngồi xuống, cố ý làm cho anh ta ngồi ở bên cạnh Tiêu Tiểu. Tiêu Tiểu kinh ngạc không nói lên lời, không thể hiểu được anh đang muốn làm cái gì.

“Kiều Ngôn Sơ, lần trước đã gặp qua còn nhớ rõ không? Anh trai Tú Viện.” Về mặt Trạch Viễn làm như không có gì giới thiệu, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tiêu Tiểu, không chút trốn tránh.

“Đình tiểu thư, chào cô, rất vui được gặp cô.” Kiều Ngôn Sơ hưng phấn mà vươn tay, không thể tưởng tượng được Trạch Viễn đột nhiên gọi điện thoại cho anh nói sẽ giới thiệu Đình Tiêu Tiểu, khiến anh bỗng chốc vô cùng cao hứng.

Tiêu Tiểu ngay cả một lời cũng không nói, không có vươn tay, chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Bùi Trạch Viễn, anh làm vậy là có ý tứ gì?

Ngôn Sơ xấu hổ mà thu tay lại, tự giấu mà nói: “Đình tiểu thư có lẽ là không nhớ rõ tôi đâu.”

“Ngôn Sơ, Đình Tiêu Tiểu đang mệt mỏi. Chúng tôi mới vừa tăng ca xong.” Trạch Viễn cười khê giải thích.

“À, không sao cả, gần đây mọi người bận rộn quá, Tú Viện nhà tôi mỗi ngày về nhà đều oán giận, nói cậu bận đến mức không có thời gian cùng nó.” Ngôn Sơ cười khê, có thể hiểu được.

Tiêu Tiểu vẫn không lên tiếng, hiện tại bây giờ cô mới hiểu được, tên đàn ông này muốn đem cô đẩy đi, không ngờ lại tự mình giới thiệu cho cô một nam nhân khác.

“Ngôn Sơ, hai người từ từ nói chuyện, tôi đi về trước.” Trạch Viễn nhìn Tiêu Tiểu phía đối diện, vẫn mỉm cười như thường, “Tiêu Tiểu, Ngôn Sơ tốt lắm, có cậu ấy cùng cô, tôi rất an tâm.”

Tiêu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với anh, trong mắt đều là nụ cười đáng giận của anh. Anh vội vã muốn đẩy cô đi như vậy sao?

Ngôn Sơ ngượng ngùng mà giữ lại, “Trạch Viễn, đừng nóng vội đi nha, ba người cùng ăn cơm rồi hãy đi.”

Trạch Viễn cười khê đứng lên, “Không được, Ngôn Sơ, tiếp Tiêu Tiểu cho tốt. Tôi về trước.” Nói xong xách cặp, đi ra phía ngoài.

Tiêu Tiểu tức giận đến tay gắt gao nắm chặt thành quyền, Bùi Trạch Viễn, anh cứ phải làm như vậy sao? Nếu anh không thích tôi, cũng không nên đem tôi giao cho người khác chứ? Đỉnh Tiêu Tiểu tôi đây tìm đàn ông, còn cần anh giới thiệu sao? Anh điên rồi.

Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn Ngôn Sơ phía đối diện, khuôn mặt này đúng là tương tự, cô làm sao có thể thích chứ, cho dù anh ta có tốt nữa, nhưng anh ta không phải Bùi Trạch Viễn, cô chỉ cần Bùi Trạch Viễn.

Tiêu Tiểu dậm chân đứng lên, hung dữ nói: “Tôi không rảnh cùng anh, tôi đối với anh ngay cả một chút hứng thú cũng không có.”

Nói xong, vội vàng chạy đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ Bùi Trạch Viễn người đàn ông này thật đáng giận, nhất định phải đối mặt hỏi cho ra nhẽ.

Ngôn Sơ hoàn toàn không hiểu gì cả, Trạch Viễn không nói với cô ấy sao? Vì sao ngay lần đầu tiên cô ấy đã cự tuyệt chính mình, biểu tình kinh ngạc trên mặt chậm rãi rút đi, anh lại nở nụ cười, Đỉnh Tiêu Tiểu này thực là có cá tính, trực tiếp biểu đạt yêu thích của mình, nhất định không chút che giấu, sự thật như vậy lại càng làm anh thích hơn.

Cô ấy bây giờ còn chưa hiểu biết chính mình, nếu chờ cô ấy chậm rãi hiểu rồi, có lẽ sẽ không cự tuyệt nữa. Anh có lòng tin có thể khiến cho cô chậm rãi thay đổi cảm tình với anh.

Tiêu Tiểu nóng vội mà đuổi ra khỏi cửa nhà hàng, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của anh. Nhưng là chỗ nào cũng không có. Tiêu Tiểu lo lắng mà đứng ở ven đường, rốt cục anh ấy đi đâu rồi? Tại sao anh có thể tùy tiện ném cô cho người khác, còn bản thân mình lại biến mất? Tiêu Tiểu nóng vội lấy di động ra, gọi đến số của anh, nhưng là, bên tai cứ một lần lại một lần truyền đến tiếng tút dài, anh ta không tiếp.

Tiêu Tiểu tức giận mà nắm chặt điện thoại trong tay, anh dựa vào cái gì mà chơi trò mất tích, cô còn chưa có tức giận, anh dựa vào cái gì mà không nghe điện thoại của cô?

Tiêu Tiểu giật mình, ngăn một chiếc taxi chạy thẳng về nhà. Xông lên lầu, ấn chuông nhà anh, ấn vẫn ấn, sau đó nặng nề mà đập cửa, chỉ là cánh cửa đóng chặt kia không có đáp lại, lạnh lùng cự tuyệt kêu gọi của cô. Hàng xóm đều thấy kỳ quái mở cửa ra nhìn cô, Tiêu Tiểu không để ý, cô chỉ cảm thấy trong lòng sụp đổ, anh dựa vào đâu mà trốn tránh mình, vì sao anh không gặp cô?

Tiêu Tiểu vẫn đập, tựa như đã mất đi ý thức, động tác máy móc mà lặp lại. Tiếng gọi từ trong lòng vang lên, Bùi Trạch Viễn, anh rốt cục đang ở đâu? Ở đâu?

Chỉ cách có vài bước, Tiêu Tiểu không có mở cửa nhà mình, ngây ngốc mà canh giữ ở cửa nhà Bùi Trạch Viễn, chờ mong anh xuất hiện. Chỉ là, đêm càng khuya, tim cũng càng lạnh, anh vẫn không chịu xuất hiện. Anh thực sự là đang trốn cô, anh căn bản không muốn nhìn thấy cô.

Trái tim Tiêu Tiểu bị chuyện này đã kích lớn, đau thương mãnh liệt, cảm giác trong lòng có một sự trống rỗng từ từ chảy ra. Rốt cuộc là cô đã làm sai chuyện gì, vì cái gì mà anh rõ ràng không thích cô, cũng không muốn ôm cô, khiến cho cô một mình ngây ngốc ở chỗ này, chậm rãi gặm nhấm đau thương của chính mình. Yêu anh, là cô sai lầm rồi sao?

36. Chương 36: Tan Nát Cõi Lòng

Tác giả nhấn lại:

Tiêu Tiểu làm thế nào cũng không thể ngăn cản nỗi Trạch Viễn rời đi.

Anh không trở về, cho tới rạng sáng đồng hồ báo thức vang lên, nghe được tiếng hàng xóm từ trong nhà đi ra, mới làm cho Tiêu Tiểu sau một đêm khổ sở chờ anh ở trước cửa tỉnh táo lại. Anh ấy vẫn là không trở về.

Tiêu Tiểu nghĩ muốn đứng lên, chẳng qua chân đều đã tê rần, vừa đứng dậy lại khụy xuống. Cô khó khăn chống vào tường, chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước đi về phía cửa nhà mình, trong đầu đều trống rỗng, chỉ có một ý niệm, anh ấy không có trở về, anh không muốn gặp lại cô.

Cô vào phòng, trực tiếp vào phòng tắm, tắm rửa một cái, thay đổi quần áo, máy móc phủ một lớp phấn lên mặt, che giấu đi đôi mắt thâm quầng, người ở trong gương khiến cho chính cô phải giật mình. Về mặt tích cực đi ra khỏi nhà, trực tiếp tới nơi làm việc. Không thể nào ngay cả công ty anh cũng không đến.

Quả nhiên, hơn tám giờ, anh mới bước vào văn phòng. Không có nhìn về phía cô, trực tiếp ngồi xuống bàn của anh để làm việc. Tiêu Tiểu ngẩn người mà theo dõi anh, bóng dáng kia lại thủy chung không hề để ý đến cô, chẳng lẽ anh ấy không nghĩ liếc mắt nhìn cô một cái sao?

Không phải là anh đang tức giận với cô đấy chứ, vì cô lợi dụng anh, nhất định anh đang tức giận. Tiêu Tiểu do dự, nhất định phải tìm một cơ hội giải thích với anh. Nhớ tới ngày hôm qua anh đem đến cho cô, nhất định là muốn chọc tức rồi. Anh hiểu rõ trái tim của cô, không thể nào lại đi giới thiệu cô cho người khác.

Tiêu Tiểu nhẩn nại một ngày, rốt cục đợi cũng đợi đến tan tầm. Cô gắt gao theo sát anh ra khỏi cửa, nhìn thấy một mình anh trực tiếp lái xe muốn rời đi, cô rất nhanh bắt một chiếc xe đuổi theo. Thì ra ngày hôm qua anh về nhà ở. Nhìn thấy xe của anh chậm rãi tiến vào khu nhà bố mẹ anh. Tiêu Tiểu giục lái xe theo sát, nhìn thấy anh xuống xe, cô vội vàng thanh toán rồi lao xuống.

Bùi Trạch Viễn nhìn thấy Tiêu Tiểu ở trước nhà mình, rất bất ngờ, trong mắt lại lóe lên vài tia khiếp sợ, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh. Cô gái này không có chuyện gì là không làm được.

Tiêu Tiểu nhìn rõ ý cười trong mắt anh, đột nhiên có chút chật vật, nhất định anh đang cho rằng cô lại có kế hoạch gì đây. Mở miệng nói, “Em muốn nói chuyện với anh.”

“Bố mẹ tôi đang đợi tôi về ăn cơm.” Trạch Viễn không muốn nói chuyện với cô nữa, không biết cô lại có âm mưu gì.

Tiêu Tiểu ngắt đầu, trong mắt lộ ra một tia khẩn cầu: “Sẽ không lâu đâu.”

Trạch Viễn nhìn cô nửa ngày, rốt cục vẫn là xoay người đi về phía vườn hoa trong khu nhà, để xem cô muốn nói gì?

Tiêu Tiểu đi theo phía sau anh, nhìn bóng dáng quen thuộc mà xa lạ kia, từ đầu đến giờ anh chỉ lưu lại cho cô một bóng dáng, bóng dáng này khiến cho lòng cô khát vọng đến mức sắp điên lên rồi, vì sao anh lại không thể thành thực mà đối diện với cô.

Đứng ở cạnh bụi hoa nhỏ trong vườn, bóng tối dần dần bao phủ, xa xa có những người đang vội vàng về nhà kéo tối.

Trạch Viễn đứng ở bên cạnh chòi nghỉ mát, quay lưng đi không có nhìn về phía Tiêu Tiểu. Vẫn là Tiêu Tiểu mở miệng trước, vấn đề từ trước giờ vẫn muốn hỏi: “Vì sao ngày hôm qua anh không trở về.” Tiêu Tiểu biết rõ anh đang trốn, chẳng qua là vẫn hy vọng anh sẽ lừa cô, nói anh có việc mà không thể trở về.

“Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút.” Trạch Viễn xoay người, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt lạnh đạm thản nhiên.

“Hôm qua vì sao lại đưa người họ Kiều kia đến? Anh vội vã muốn đẩy em đi như vậy sao?” Trong lòng Tiêu Tiểu uất giận, anh có chán ghét cô đến mức nào, cũng không nên đẩy cô cho người khác chứ.

“Ngôn Sơ rất thích cô, điều kiện của cậu ấy cũng rất tốt.” Trạch Viễn cười khẽ, tựa như tất cả đây chỉ là muốn tốt cho cô mà thôi.

“Anh biết rõ trong tim của em chỉ có anh, vì sao còn muốn làm như vậy?” Tiêu Tiểu không thể hiểu nổi, rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì? Vì sao cô nói cô thích anh mà anh cũng không tin, người khác vừa nói cái gì thì anh cũng tin?

“Trong lòng cô chỉ muốn chiếm được thứ mà không có được, cũng không phải muốn có được tôi.” Trạch Viễn yên lặng nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia cười nhạt, đúng vậy, cô không cần có được gì cả, chỉ là có muốn động đến hay không mà thôi.

“Không phải. Em chỉ biết, em nghĩ đến anh, rất nhớ anh, ngày hôm qua anh không trở về, trong đầu em chỉ có mình anh.” Tiêu Tiểu sốt ruột mà biện bạch, vì sao trong mắt anh đều không thể nhìn thấy sự ôn hòa trước đây, lạnh nhạt như vậy, xa cách như vậy, khiến cho cô không thể đến gần.

“Định Tiêu Tiểu, bởi vì cho tới bây giờ cô luôn kiêu ngạo mình là kẻ chiến thắng, chưa bao giờ phải nếm thử cảm giác thất bại. Cho nên mới khiến cô chấp nhất như vậy, chỉ khi nào có được trong tay, mới phát hiện ra thực sự đây cũng không phải là thứ mà cô muốn.” Trạch Viễn thăm nhiên nói, “Tôi cũng không phải người chân chính mà cô muốn, chẳng qua cô đang đuổi theo cảm giác chiếm được mà thôi.”

“Vì sao, anh cứ không chịu tin tưởng em thích anh?” Tiêu Tiểu khẽ lắc đầu, cô không phải như vậy, cô cũng không thể nói lên lời, chỉ biết là sự lạnh lùng trong mắt anh khiến cho tấm lòng chân thành của cô bị tạt một gáo nước lạnh, cô không muốn anh không để ý tới cô.

“Cô bảo tôi phải tin tưởng thế nào đây?” Trạch Viễn mỉm cười nhún mày, “Lòng của cô như thế nào tôi u mê không rõ?” Trong mắt anh tuy có nhàn nhạt ánh cười, chẳng qua là ánh cười kia trong mắt Tiêu Tiểu lại giống như muôn ngàn mũi dao nhọn đâm sâu vào tim cô.

Khuôn mặt Tiêu Tiểu trắng bệch, anh đang ám chỉ cô đê tiện, tiếp cận anh đều là có ý đồ khác.

“Trạch Viễn, em... Lần trước lợi dụng anh, thực xin lỗi...” Tiêu Tiểu không biết làm cách nào để anh có thể tha thứ cho cô, chẳng qua là nhìn thấy sự khinh miệt trong mắt anh, làm cho lòng của cô tựa như bị xé nát, anh coi thường cô như vậy sao?

“Cô không cần phải nói xin lỗi, có lẽ đây là phương thức sinh tồn của cô. Để đạt được mục đích của bản thân mình mà không tiếc lợi dụng người khác, thương tổn người khác. Tôi không có quyền chỉ trích cô, chỉ hy vọng cô có thể rời khỏi cuộc sống của tôi, cho tôi một sự bình yên.” Trạch Viễn nhớ lại nụ cười đắc ý kia của cô sau khi ra sức đánh Tú Viện xong, trong lòng cảm thấy đau nhói khi cô lợi dụng mình. Cô lại không từ thủ đoạn như vậy sao, tình yêu như vậy anh thà không cần còn hơn.

Tiêu Tiểu yên lặng đứng ở trước mặt anh, nhìn thấy miệng anh khẽ hé rồi lại mím lại, đầu óc tựa như bị đánh hỏng rồi, khi nghe những lời chỉ trích này lại không thể kháng cự, từng chữ một lại chậm rãi vang lên trong lòng, giống như có một cây roi đang nặng nề quất vào trái tim. Vì cô phạm lỗi và đã bị kết án. Cô không phải như vậy, cô không phải Cô muốn cãi lại, chỉ là yết hầu lại giống như bị vật cứng chặn lại, không thể nói lên lời. Cô không phải như vậy.... Chỉ có thể ở trong lòng không ngừng điên cuồng hét lên, ánh mắt vô hồn đối diện với đôi mắt sắc bén của anh.

“Tôi hy vọng có thể hoàn thành hạng mục thật tốt.” Trạch Viễn thấy cô ngẩn ngơ, khuôn mặt tái nhợt không một chút sắc máu, cùng đôi mắt thâm sâu kia, vô cùng đối lập. Hung hăng đè nén đau đớn trong lòng, đây hết thảy chỉ là cô ta đang diễn kịch, tuyệt đối không thể mềm lòng. Nhắm chặt mắt lại, xoay người định rời đi.

“Đừng đi...” Giọng Tiêu Tiểu khàn khàn, gian nan từ trong miệng thoát ra. “Đừng đi ... Đừng bỏ em một mình” Anh sao có thể cứ như vậy mà rời đi?

Người Trạch Viễn dừng lại một chút, khấn trương trong lòng Tiêu Tiểu rút đi, ở trong lòng cuồng dã cầu xin anh đừng rời đi. Chỉ là, đầu anh vẫn không quay lại, tiêu sái mà đi khỏi, như vậy dứt ra, đi nhanh về phía trước.

Trong lòng Tiêu Tiểu “Ầm” một cái sụp đổ, anh ấy đi thực rồi, cũng đem trái tim của cô đi mất.

37. Chương 37: Khó Quên

Khi Đèn Mật chạy tới MIX, thì Tiêu Tiểu đã say đến mức gục xuống quầy bar, vây xung quanh là vài người đàn ông xa lạ, càng không ngừng muốn đem cô rời đi. Tiểu Quân ở quầy bar vừa nhìn thấy cô, chạy nhanh gọi vào: “A Mật, cuối cùng cô cũng đến rồi, cô xem Tiêu Tiểu đã thành ra như vậy.” Đèn Mật chạy nhanh

tới đuổi toàn bộ đám đàn ông xung quanh Tiêu Tiểu đi, nâng Tiêu Tiểu dậy, “Tiêu Tiểu, cậu làm sao vậy? Vì sao lại say thành bộ dạng này?” Ngắc đầu liếc Tiểu Quân, nén giận nói với cậu ta: “Tại sao lại không coi chừng cậu ấy, để cho cậu ấy uống nhiều như vậy?”

“Không phải tại tôi nha, đều là lũ đàn ông kia mời cô ấy uống.” Tiểu Quân vô tội nói, Quân Tường ca ca giao phó rồi, anh ta làm sao dám mời rượu Tiêu Tiểu chứ.

“Duẩn Quân Tường đâu?” Tên chết dấm này, như thế nào hôm nay lại không xuất hiện? Để cho một mình Tiêu Tiểu ở đây chịu tội?

“Quân Tường ca ca hình như đi công tác rồi.” Tiểu Quân thành thật khai báo.

Khó trách gọi điện không được, Điền Mật nâng Tiêu Tiểu dậy, vỗ vỗ nhẹ mặt của cô, “Tiêu Tiểu, chúng mình về đi.”

“Tôi không cần ... Không muốn về, tôi còn muốn ... uống.” Tiêu Tiểu thần trí không tỉnh táo lắm lắm, tay còn muốn cầm lấy ly rượu trên quầy bar.

Điền Mật đoạt lấy cái ly, “Đừng uống nữa, Tiêu Tiểu.” Cô ấy hôm nay làm sao vậy? Cư nhiên đã uống bao nhiêu rồi, sao có thể say đến như vậy chứ. “Tiêu Tiểu tỉnh tỉnh, mình là A Mật, chúng ta về nhà được không?”

“A Mật..... A Mật..... mình không cần về nhà, không cần” Tiêu Tiểu ôm choàng qua cổ Điền Mật, mặt vùi vào cổ cô ấy.

“Được, không về nhà, về nhà của mình được chứ?” Điền Mật không có biện pháp với cô, thanh toán tiền, ôm Tiêu Tiểu ra khỏi quán bar.

Điền Mật thấy Tiêu Tiểu lắc đầu khó chịu, túm lấy quần áo trước ngực, tựa như sắp ói ra. Vội vàng dùng tay vuốt vuốt lưng Tiêu Tiểu để cho cô dựa vào vai mình, Tiêu Tiểu chuyện gì xảy ra vậy? Đã bao lâu không thấy Tiêu Tiểu uống rượu? Lần này lại vì cái gì, chẳng lẽ lại là vì Bùi Trạch Viễn.

Ai, Điền Mật đau lòng vuốt vuốt trán Tiêu Tiểu, từ sau khi cô ấy quen biết Bùi Trạch Viễn, đã không biết điên cuồng bao nhiêu lần, lần trước còn tức giận đến cả người phát run, không biết lần này là vì cái gì? Tên Bùi Trạch Viễn này tựa như là khắc tinh của Tiêu Tiểu vậy, lần lượt mang đến những thương tổn ngoài ý muốn cho cô ấy.

Thật vất vả mới dìu được Tiêu Tiểu lên lầu. Điền Mật đem cô thả xuống sofa, đi vào phòng tắm lấy một cái khăn lông ướt, nhẹ nhàng mà lau đi mồ hôi trên mặt cô, đôi mắt Tiêu Tiểu gắt gao nhắm lại, mày nhíu chặt, nhất định rất khó chịu.

Tiêu Tiểu khó chịu cởi cổ áo, nóng quá a, ngực thật khó chịu. Đột nhiên dâng lên một trận khó chịu, khiến cho Tiêu Tiểu che miệng lại, Điền Mật nâng cô dậy, Tiêu Tiểu liền vọt vào phòng tắm, ghé vào bồn cầu bên cạnh, thống khổ nôn ra, thật khổ sở, như là muốn đem cả dạ dày ói ra. Điền Mật dựa vào cửa phòng tắm, đau lòng mà nhìn Tiêu Tiểu gục đầu xuống, thật lâu không thể gượng dậy.

“Tiêu Tiểu, cậu có khỏe không?” Điền Mật tin rằng, trừ Bùi Trạch Viễn ra không ai có thể khiến Tiêu Tiểu biến thành như vậy.

Tiêu Tiểu không có đáp lời, nôn thốc nôn tháo, cố gắng đem những thứ khác thường trong cổ họng nôn ra, nặng nề như vậy, dùng sức như vậy, tựa như là tim cũng muốn rút ra ngoài.

“Tiêu Tiểu!” Điền Mật hốt hoảng nâng Tiêu Tiểu dậy, nhìn đôi mắt trống rỗng kia, trong lòng A Mật đau xót, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tiểu kia giờ phút này lại đầy nổi cô đơn, trong mắt một tia sức sống cũng đều không có, nước mắt âm ỉ ở hốc mắt. Điền Mật đau lòng gắt gao ôm cô vào trong lòng, “Tiêu Tiểu cậu đừng làm mình sợ.”

Tiêu Tiểu bị cô ôm gắt gao, cả người vô lực, trong đầu chỉ khắc sâu bóng dáng quay người rời đi kia, cúi đầu miệng nỉ non, “Anh ấy mang mình đi tiện....” Nỉ non mà lặp lại, lòng thật đau.

“Tiêu Tiểu không cần để ý hần ta nói cái gì, không cần phải suy nghĩ nhiều, quên hần đi” Điền Mật nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu của cô, mau mau quên hần đi, có lẽ chỉ khi nào thực sự rời khỏi hần, cô ấy mới tốt

được, tất cả sẽ bình thường trở lại.

“A Mật..... A Mật.....” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng mà kêu to, mặt dán lên cổ của cô, khát vọng tìm kiếm ấm áp, “Chỉ là, vì sao.... trong mắt chỉ có hân, nghĩ đến cũng đều là hân?”

“Tiêu Tiểu...” Điền Mật rất muốn an ủi cô, “Ngày mai sẽ tốt thôi, mai thức dậy sẽ quên hân ta, được chứ?”

“Sẽ như vậy sao? Thật sự có thể sao?” Tiêu Tiểu khẽ động người, hai mắt mê man nhìn Điền Mật.

“Sẽ vậy, nhất định sẽ như vậy.” Điền Mật kiên định mỉm cười với cô, chỉ cần Tiêu Tiểu quên người kia, tất cả đều sẽ tốt thôi.

Tiêu Tiểu cười khẽ, hãy quên hân, nhất định có thể quên hân. Trong lòng lại đau ê ẩm, chậm rãi mà lan tràn đến nơi sâu nhất.

Điền Mật ngồi ở trên sofa, hút một điếu thuốc, trong lòng rối bời nhìn ra đêm tối bên ngoài cửa sổ, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Như thế nào Tiêu Tiểu lại lún sâu như vậy? Bất quá từ lần liên hoan trước, cô cũng đã nhìn ra, Bùi Trạch Viễn không có như Tiêu Tiểu mà đón nhận cô ấy, cô ấy thực sự là bị đả kích rất lớn. Cô chỉ nghĩ lúc đó Tiêu Tiểu không nhịn được, chẳng qua là không nghĩ tới tình cảm của cô ấy đã lún sâu như vậy rồi, Đây thật sự khiến cô ngạc nhiên, không thể tưởng tượng được trong trò chơi này, người đầu hàng không phải là Bùi Trạch Viễn, mà ngược lại Tiêu Tiểu lại rơi vào tay giặc. Cô đã bị Bùi Trạch Viễn ảnh hưởng quá lớn.

Có nên nói cho Duẫn Quân Tường là Tiêu Tiểu thành ra cái dạng này hay không, Quân Tường biết được, nhất định sẽ lòng nóng như lửa đốt. Đúng vậy, Tiêu Tiểu lại thương tổn, còn có một Duẫn Quân Tường đến an ủi cô ấy không phải sao? Điền Mật hít một ngụm khí thật mạnh, không thể để cho Tiêu Tiểu thương tổn như vậy, muốn cho Tiêu Tiểu nhanh chóng tìm được an ủi, Duẫn Quân Tường chính là lựa chọn tốt nhất. Mắt Điền Mật chậm rãi hạ xuống, đúng vậy, chính mình đã hình thành thói quen, Duẫn Quân Tường chỉ có thể ở bên cạnh Tiêu Tiểu.

Qua hơn hai mươi phút, Tiêu Tiểu còn chưa có đi ra, Điền Mật thấy có chút kỳ quái. Cô đi đến gõ cửa, “Tiêu Tiểu, vẫn ổn chứ?” Bên trong không có đáp lại, cô lại tiếp tục gõ, “Tiêu Tiểu cậu không sao chứ?” Trong lòng lo lắng mà gõ cửa. Vẫn không có một tia đáp lại, chỉ có tiếng nước ào ào vang lên.

Điền Mật cũng không quản được nhiều như vậy, vội mở cửa chạy vào.

Tiêu Tiểu mặc áo choàng, ngồi ở trên bồn cầu, tóc ướt sũng dính lên trên mặt, đầu gục xuống, ngơ ngác trừng mắt nhìn sàn nhà. Vòi hoa sen bên cạnh vẫn còn phun nước.

Điền Mật chạy nhanh khóa nước lại, bắt lấy vai Tiêu Tiểu, khẽ lay động cô, “Tiêu Tiểu cậu đang làm cái gì?” Cô ấy điên rồi sao, ngồi ngẩn người ở trong này?

Tiêu Tiểu nghe được tiếng nói, chậm rãi ngẩng mắt lên thật lâu mới định thần được. Giọng nói nhẹ nhàng như sắp hỏng mất, “A Mật ... Mình không muốn quên anh ấy.”

Điền Mật kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt thất thần của Tiêu Tiểu, cô Không thể tưởng tượng được, so với tưởng tượng của cô, cô ấy lại còn lún sâu hơn nhiều. Điền Mật đau lòng gắt gao ôm lấy Tiêu Tiểu, “Tiêu Tiểu, không nên ngu như vậy.”

Tiêu Tiểu dựa vào bờ vai ấm áp của Điền Mật, chậm rãi nhắm mắt lại, thật buồn a, thật muốn ngủ một giấc, ở trong mộng, hân sẽ xuất hiện sao? Sẽ không lại xoay người rời đi nữa chứ? Cảm giác thật uể oải nha.

Điền Mật không thể an ủi Tiêu Tiểu, đây là Tiêu Tiểu mà cô chưa từng thấy qua, yếu ớt như vậy, bất lực như vậy. Tên Bùi Trạch Viễn chết tiệt kia rốt cục đã đối xử với Tiêu Tiểu như thế nào, cư nhiên khiến cho một Tiêu Tiểu kiên cường như vậy biến thành cái bộ dạng này.

Đêm khuya, Tiêu Tiểu phát sốt không thôi, Tiêu Tiểu một đêm mê man, miệng không ngừng nỉ non: “Đừng đi.... Đừng đi... không phải như vậy...” Điền Mật lo lắng mà chiếu cố cô cả một đêm, trong lòng hung hăng mắng tên Bùi Trạch Viễn kia, cái tên đàn ông ngoan cố không chịu tiến thủ kia có gì tốt, Tiêu Tiểu đã sớm không nên để ý đến hân.

Cũng thật trách chính bản thân mình, nếu lúc trước cố gắng khuyên Tiêu Tiểu ngừng lại, có lẽ, Tiêu Tiểu cũng sẽ không biến thành cái bộ dạng này, cũng trách chính mình không giữ chặt Tiêu Tiểu. Nhìn thấy khuôn mặt thống khổ trên giường, Điền Mật chỉ hy vọng Tiêu Tiểu có thể sớm một chút mà bình ổn lại, nhất định phải làm cho cô ấy quên hẳn tên đàn ông kia.

38. Chương 38: Lui Về

Tác giả nhắc lại:

Tiêu Tiểu cũng học được cái gì là che giấu, che giấu đau đớn cùng mong muốn trong lòng mình.

Ngày hôm sau, Điền Mật thay Tiêu Tiểu xin nghỉ một ngày phép, chính mình cũng xin nghỉ một ngày, ở lại nhà chăm sóc Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu mê man một ngày, rốt cục đến chạng vang cũng tỉnh lại.

Điền Mật nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Tiêu Tiểu, đau lòng vuốt ve đôi mắt đã hờn sâu xuống kia, “Tiêu Tiểu, khá hơn chút nào không?”

Khóe miệng Tiêu Tiểu nhẹ nhàng nhếch lên, khẽ gật đầu, cô cảm giác rất đói nha, trong bụng đang thiêu đốt, ngày hôm qua nhất định là đã uống rất nhiều, cả miệng đều đắng ngọt.

A Mật giúp đỡ cô dựa vào đầu giường, đưa cho cô một ly nước, than nhẹ một tiếng, “Tiêu Tiểu cậu tội gì phải vậy? Bùì ...” Không đợi cho cô nói xong, Tiêu Tiểu đã giơ tay ngăn cô lại, “Hiện tại mình rất đói, có cái gì để ăn không?”

Điền Mật nhìn chăm chăm cô, trên mặt cô ngay cả một chút biểu tình cũng không có, ánh mắt nhìn chăm chăm cái ly, A Mật than nhẹ một tiếng, nhất định là cô ấy không muốn nhắc lại, có phải là bản thân cô ấy đã nghĩ thông suốt hay không, đúng thôi, vì cái loại đàn ông như vậy đáng giá sao? Anh ta cùng bọn họ rốt cục có phải cùng thuộc một thế giới hay không, Tiêu Tiểu thực rất tốt, đây là anh ta không biết thưởng thức, đó chính là thiệt thòi của anh ta, Tiêu Tiểu cần gì phải cưỡng cầu?

“À, có một ít cháo, mình sẽ lấy cho cậu một chén.” Điền Mật quay đầu đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu nhìn thấy bóng dáng A Mật rời đi, tay nhanh chóng siết chặt ly nước, trái tim dần dần bằng lạnh lại. Không nên muốn nữa, về sau cũng không được muốn nữa. Trừ bỏ anh, cô còn rất nhiều, rất nhiều người quan tâm, sẽ không vì anh rời khỏi mà chết được. Lúc đó là do mình đề cao sức hút của bản thân, tự rước lấy nhục, người ta đã bảo là không cùng một thế giới với mày, mày cần gì phải đâm đầu vào tường, đừng để bị đâm đến khi đầu rơi máu chảy mới cam tâm.

Điền Mật vừa tiến vào, nhìn thấy Tiêu Tiểu hướng mình mỉm cười, trong lòng vui mừng đi đến bên giường. “Tiêu Tiểu, mau ăn đi, ngày hôm qua cậu uống nhiều như vậy, lại nôn ra hết cả, dạ dày nhất định đều trống rỗng.”

Tiêu Tiểu tiếp nhận cái bát, từng ngụm từng ngụm đút vào miệng, đem cả miệng đều nhét ngập đầy, trong mắt lại vẫn mỉm cười nhìn Điền Mật. A Mật nhìn thấy Tiêu Tiểu lại khôi phục sức sống, vui mừng vỗ vỗ đầu cô, như vậy không phải tốt hơn sao? Một người đàn ông mà thôi, không cần phải làm cho chính mình chật vật như vậy. Đối với người có điều kiện tốt như cô, chỉ cần cô nguyện ý, đàn ông tuyệt xếp xe dài dài. Huống chi, cô ấy còn có Quân Trường nha, người này vẫn tuyên bố là thần bảo hộ của cô, bọn họ cùng một chỗ nhất định sẽ rất hoàn mỹ. Trong lòng Điền Mật cười khê, đây là kết cục tốt nhất đi.

Tiêu Tiểu đã trở lại, một ngày sinh bệnh, toàn bộ nhân viên nam trong công ty đều lo lắng vô cùng. Ngày hôm sau, Tiêu Tiểu tinh thần sáng khoái xuất hiện ở công ty, tất cả mọi người đều ân cần vui vẻ hỏi han, Tiêu Tiểu vẫn mỉm cười đáp lại sự quan tâm của mọi người, cô thực đã tốt hơn rất nhiều.

Hết thấy đã khôi phục lại vui vẻ cùng yên lặng như trước đây, tất cả mọi người đều chuyên tâm xử lý giai đoạn cuối cùng của hạng mục, hiện tại đã hoàn thành được khoảng 80%, Tiêu Tiểu cũng nghe ba mình nói qua, Liên Viễn rất hài lòng đối với quá trình vận hành. Cô đem những lời này nói cho Lưu Tuấn Huy, Lưu

Tuấn Huy vui vẻ vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nhiều ngày vất vả như vậy rốt cục cũng sắp nhìn thấy bình minh.

Nhân viên trong công ty đều vì hạng mục này hoàn thành mà phấn chấn, càng ra sức hoàn thành công tác, đều chờ mong hạng mục này có thể nhanh chóng hoàn thành.

Bùi Trạch Viễn cũng rất chờ mong hạng mục này có thể hoàn thành trước thời hạn. Anh vẫn như thường, lao đầu vào công việc, anh phát hiện từ sau khi cô khỏi bệnh, liền trở lên khác thường.

Cô không chủ động nói chuyện với anh, mỗi lần đề cập đến công việc, cũng chỉ là đơn giản nói vài câu, không có tranh chấp cùng đề nghị nào. Cô an tĩnh nghe anh nói xong, sau đó mắt cũng không nâng mà gật đầu đáp ứng, tiếp tục làm công việc của cô. Khi mà anh vẫn còn hoài nghi, ngày hôm sau cô đã đem những kết quả giao ra. Ánh mắt cô không hề gặp mắt anh, làm cho anh không thể nắm bắt được cảm xúc trong mắt cô.

Cô trở lên càng chuyên tâm làm việc, mỗi ngày thường ở công ty tăng ca tới 9 hoặc thậm chí là 10 giờ, vẫn im lặng mà làm công việc của chính mình, đồng nghiệp quan tâm cô, bảo cô đừng để mệt quá, cô cũng chỉ mỉm cười mà gật đầu.

Mỗi lần Trạch Viễn thu thập cặp xách về nhà, cô vẫn còn kiểm tra bản vẽ trên máy tính, sửa chữa mấy thứ. Vài lần, Trạch Viễn đều muốn đi qua hỏi cô, có muốn cùng nhau về hay không, Chẳng qua là nhìn biểu tình không chút thay đổi của cô, anh lại lùi bước, cùng mọi người rời khỏi công ty trở về nhà.

Mỗi buổi tối anh đều có thể nghe được tiếng cô mở cửa trở về. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lại là 9 rưỡi đêm. Có điều là, chỉ chốc lát sau lại nghe thấy tiếng đóng cửa phía đối diện, sau đó thang máy cũng vang lên một tiếng ‘Đỉnh’. 10h cô còn đi đâu?

Trạch Viễn kiềm chế tâm tư, khẽ cười một cái, có lẽ là cô đi tụ tập cùng bạn bè, không phải trời sinh cô đã là người thích náo nhiệt sao? Trước đây vẫn quần quýt lấy mình, chắc là đã phải nhịn rất lâu không có đi ra ngoài chơi đi. Hiện tại, rốt cục cũng có thể khôi phục lại cuộc sống trước kia rồi.

Ban ngày, vẫn trước sau như một mỉm cười làm việc, cũng giống như trước đây, điều khác biệt duy nhất chính là, tay cô có thêm một ly café đen. Ngày nào café cũng không rời khỏi tay cô, đặc biệt là khi ngồi máy tính lâu, cô luôn cầm café uống, Cao Quân cũng từng khuyên cô, đừng uống quá nhiều, sẽ không tốt cho cơ thể. Tiêu Tiểu lại thản nhiên cười, “Hương vị đắng chát mới thích hợp với em.”

Trạch Viễn nghe thấy được, ánh mắt khẽ run lên, cô cũng đã thay đổi thói quen.

Đêm nay lại là một đêm nóng nực, Trạch Viễn nhìn đồng hồ trên tường đã sắp đến 12h, anh cầm ly trà uống một ngụm, phía đối diện vẫn chưa nghe được động tĩnh gì? Chẳng lẽ cô đều trở về muộn như vậy sao?

Hôm nay, anh cũng không biết chính mình làm sao vậy, rất muốn chuyên tâm làm việc, nhưng lại không thể tập trung, nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, trong lòng lại cảm thấy hoàn toàn hỗn loạn. Anh ở trong phòng thông thả đi lại, nhớ tới lúc mở cửa ban này, nhìn thấy bóng dáng diêm lệ của cô bước vào thang máy. Một thân màu đỏ rực lửa, áo sơ mi bó sát, váy siêu ngắn mê hoặc ánh mắt người khác, một đôi chân trắng nõn mê người. Cô đi chơi cũng đã vài giờ rồi?

Vấn đề này vẫn quấy rầy anh, làm cho anh không thể chuyên tâm làm việc. Mỗi ngày 11 giờ anh đều đi ngủ, cho tới bây giờ cũng chưa thấy cô trở về sớm trước giờ đó? Vậy rốt cục ngày ngày cô mấy giờ mới trở về? Anh lăm lăm, giở loạn tạp chí, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ trên tường, vẫn còn chưa trở về sao?

Kim đồng hồ chậm rãi đảo quanh, chia ra từng phút từng giây chậm rãi hướng về phía 2h30. Trạch Viễn cảm giác mí mắt mình sắp không thể trụ vững được nữa, lại hớp một ngụm trà lớn, hương vị đắng chát kích thích thần kinh, mí mắt lại cố gắng mở ra. Cánh cửa đối diện cũng chưa hề có động tĩnh, trong lòng cảm thấy kỳ quái, ngày nào cô cũng đều trở về muộn như vậy sao? Khó trách ban ngày cô đều phải dùng café để chống đỡ.

Rốt cục, cũng nghe được tiếng cửa thang máy mở ra.

Tiêu Tiểu dựa người vào tường hướng cửa nhà đi tới, ách, thật là khó chịu, rượu hôm nay thật mạnh. Tiêu Tiểu lấy chìa khóa ra, cắm vào ổ khóa trên cửa, nửa ngày đều không thể cắm vào, không mở được cửa. Tức

giận mà đập cửa ầm ầm. Mau mở ra, tôi muốn đi vào, vừa cầu nhàu, vừa cố gắng đem chìa khóa cắm vào.

Đương lúc rất cục cô cũng vất vả cắm vào được, đang chuẩn bị vui vẻ muốn đi vào. Lại nghe phía sau có tiếng động, Tiêu Tiểu thấy kỳ quái chậm rãi xoay người lại, anh đang im lặng mà đứng ở cạnh cửa.

Tiêu Tiểu cố gắng nâng cặp mắt mơ hồ lên, vì sao lại còn có người chưa ngủ nha? Hay là hôm nay trở về sớm quá? Tiêu Tiểu nửa ngày mới nhìn rõ bóng dáng của anh ta, là anh, trong lòng Tiêu Tiểu cười lạnh một tiếng, chậm rãi cặp mắt, xoay người đi vào phòng, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Trạch Viễn ngơ ngác đứng ở cửa, trong mắt đều là ánh mắt cười nhạt của cô. Cô nhìn thấy anh.

Sáng sớm Trạch Viễn đã đi tới công ty, ngủ muộn khiến cho tinh thần anh có chút uể oải. Khi anh đi vào văn phòng, không ngờ đã nhìn thấy Tiêu Tiểu ngồi ở vị trí, mặt trang điểm cẩn thận, hoàn toàn không thể nhìn ra đôi mắt mệt mỏi của cô, một chút cô cũng không thấy mệt sao?

Trạch Viễn thu hồi ánh mắt, bắt đầu chuyển tâm làm việc, Trong lòng vẫn mơ hồ lo lắng cho cô, lại một ngày uống café.

Hôm nay là cuối tuần, Lưu tổng nói ngày mai sẽ để mọi người nghỉ ngơi một ngày. Hạng mục đã sắp đi vào giai đoạn kết thúc, cũng hy vọng mọi người có thể bảo tồn thực lực, tiếp tục cùng nhau chiến đấu đến cùng. Mọi người vừa nghe xong đều hoan hô ầm ĩ, đều tận dụng thời gian hoàn thành công việc, tối đi thư giãn một trận.

Trạch Viễn nhìn thấy Tiêu Tiểu vừa đứng ghế đã cầm lấy túi xách rời đi. Mọi người mời cô đi chơi, cô cũng nhẹ nhàng từ chối. Trạch Viễn bắt đầu thu thập vật dụng, tính toán về nhà thư giãn một chút.

Lúc này, di động của anh lại vang lên. Là Ngôn Sơ. Anh bắt máy, “Alô, Ngôn Sơ.” Người này đã lâu lắm không có liên lạc với mình, ngày hôm qua Tú Viện còn tức giận trong điện thoại, người anh trai này càng ngày càng ít quan tâm đến cô.

“Trạch Viễn, hôm nay có rảnh hay không? Đi ra ngoài chơi chút đi, mỗi ngày cậu đều tăng ca, đều sắp thành kẻ cuồng công việc rồi.” Trong điện thoại Ngôn Sơ hưng phấn nói.

“Rất mệt, nghĩ muốn trở về sớm chút để nghỉ ngơi.” Trạch Viễn bóp bóp trán, phỏng chừng là do ngày hôm qua ngủ không đủ, cảm thấy đầu có chút đau.

“Ai nha, đừng từ chối. Mỗi ngày cậu đều ở trong nhà, đều sắp thành kẻ lười rồi.” Ngôn Sơ cũng không dễ dàng mà buông tha cho anh, “Được rồi, cậu mau tới đi chúng mình ở 1881, cậu đến nơi trực tiếp gọi di động cho mình, mình ra đón cậu, nhanh lên đây.”

Trạch Viễn còn chưa có nói xong, Ngôn Sơ đã cúp máy. Anh nhìn toàn thân mình, áo sơ mi, quần bò, như vậy đi được không? Ai da, quên đi, đi đến ngồi đại vậy, nếu không quen lại nói với Ngôn Sơ một tiếng, hẳn là sẽ không có việc gì.

Trạch Viễn giơ tay tắt máy tính, trực tiếp gọi taxi đi tới. Vừa đến cửa, đã nghe thấy tiếng nhạc mãnh liệt động đất động trời, ngay cả ở bên ngoài cũng cảm thấy chấn động.

Anh gọi điện cho Ngôn Sơ, nửa ngày mới có người tiếp, Ngôn Sơ nói sẽ lập tức đi ra.

Nhìn đến Ngôn Sơ, một thân ăn mặc chỉnh tề khí suất, trên trán toát chút mồ hôi, nhất định chơi rất vui vẻ.

“Trạch Viễn, bên này.” Ngôn Sơ nhìn thấy anh, hưng phấn ôm vai anh, “Mau vào đi thôi, đêm nay sẽ khiến cậu vui vẻ.”

Trạch Viễn đi vào, liền cảm giác tim mãnh liệt chấn động, âm nhạc sống động, tiết tấu ào ào, làm cho anh cảm giác hô hấp có chút khó khăn, anh thật là không có thói quen đến những nơi như thế này.

Ngôn Sơ kéo anh đi xuyên qua đám người, đi tới một băng ghế dài tận cùng bên trong, bên đó đã ngồi rất nhiều người, đều là những người anh không biết, Mọi người nhìn thấy người thanh niên ôn hòa này, cư nhiên còn mang theo máy tính đến quá bar, nhìn không được giơ tay chỉ anh, “Ngôn Sơ, bạn thân cậu lại khác người như vậy? Đến quán bar để lên mạng.”

Ngôn Sơ nhanh nhẩu giới thiệu, “Đây là Bùi Trạch Viễn, kỹ sư cao cấp máy tính, người ta là người chuyên nghiệp, lịch sự chút.” Làm cho bọn họ ngồi dõn lại, lôi kéo Trạch Viễn ngồi xuống.

Trạch Viễn cười khẽ gật đầu: “Chào mọi người.” Mọi người lại nhìn thấy anh lịch sự như vậy, phỏng chừng cho tới lúc này cũng không dám đùa anh nữa, tiếp tục vui đùa.

Ngôn Sơ ghé sát vào bên tai anh, tăng thanh âm nói lớn: “Trạch Viễn, cậu đừng gò bó quá, đi ra ngoài chơi đùa vui vẻ chút.” âm thanh bên cạnh rất lớn, Trạch Viễn cũng không thể không hét lớn nói: “Cậu biết rõ mình không có uống rượu, còn gọi mình tới để làm gì?”

“Em gái mình oán hận mình không quan tâm đến nó, cũng không quan tâm cậu, hiện tại mình liền đem cậu ra ngoài thư giãn một chút, bằng không làm sao có thể báo cáo kết quả với nó đây?” Ngôn Sơ cười khẽ vỗ vỗ vai anh, “Không uống rượu đi cảm thụ một chút cũng đã nghiền nha.”

Trạch Viễn mỉm cười khẽ lắc đầu, anh không biết cái thể loại nhạc khiến tim đập mãnh liệt bị kích thích này sẽ có cái gì đáng để nghiền nữa, còn không bằng để anh ở nhà nghe một chút nhạc, càng thư giãn hơn.

Anh nhìn một chút bốn phía xung quanh, mọi người trên ghế dài nếu không phải là chăm chú tận lực lắc lư, thì cũng là chụm đầu quanh bàn chơi đùa, anh biết đây là trò chơi phạt rượu. Những người này đều sống mơ mơ màng màng, giống như nhất định phải ở trong này phải thiêu đốt toàn bộ kích thích của mình vậy. Thế giới này không thuộc về anh, anh cũng không có cách nào để bước chân vào.

Đột nhiên một bóng dáng thu hút ánh mắt anh, bóng dáng quen thuộc như vậy, sẽ không nhầm lẫn, nhất định là cô ấy. Cô chính là đang đi về phía bọn họ, anh kinh ngạc nhìn về phía Ngôn Sơ, Ngôn Sơ lại mỉm cười đứng lên, đã đứng dậy nghênh đón, đi đến bên cạnh cô, lớn tiếng nói: “Tiêu Tiểu, em đi đâu vậy? Trạch Viễn vừa mới tới.”

Anh ngây dại, không ngờ Tiêu Tiểu cùng Ngôn Sơ lại cùng một chỗ? Tiêu Tiểu nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, quét mắt liếc anh một cái, rất nhanh lại quay lại nhìn Ngôn Sơ, giơ tay túm lấy cánh tay anh ta, “Chúng ta đi nhảy đi.” Mặt nghiêng sang một bên, không hề nhìn anh.

Ngôn Sơ hướng anh mỉm một nụ cười cáo lỗi, bị Tiêu Tiểu kéo đến một bên, cùng cô mặt đối mặt, hòa nhập vào tiết tấu, chậm rãi lắc lư.

Trong lòng Trạch Viễn giống như đánh đổ một lọ tương ngũ vị, phức tạp khiến anh không thể nói rõ thành lời, anh hoàn toàn không nghĩ tới, trong khi anh không biết, Ngôn Sơ cùng Tiêu Tiểu đã chín đến như vậy, thậm chí thái độ của Tiêu Tiểu so với cậu ấy còn thân mật hơn chính mình.

Cả buổi tối Trạch Viễn ngơ ngác ngồi một chỗ, ánh mắt không hề rời khỏi thân ảnh của cô, mà ánh mắt cô không hề dẩu động đến anh. Đêm nay, anh lần đầu tiên nhận thức một Tiêu Tiểu như vậy. Cô mỉm cười khiêu gợi, uốn éo vòng eo, ánh mắt quyến rũ. Nhìn thấy cô ở trước mặt đàn ông phô diễn vẻ kiều diễm ; ngón tay kẹp một điếu thuốc nhỏ dài, chậm rãi nuốt vào nhả ra khói ; sáng khoáy chơi đoán xúc xắc cùng đám đàn ông, bưng cái bát chơi hết mình.

Đây mới chân chính là cô sao? Thì ra hành vi khiến anh không thể chấp nhận này, ở trong thế giới của cô, có lẽ chẳng tính là gì cả. Thì ra, cô vẫn luôn tạo áp lực cho chính mình! Hiện tại bọn họ chính là lui về thế giới của chính mình!

39. Chương 39: Sợ Hãi

Tác giả nhắn lại

Thực ra Tiêu Tiểu cũng rất yếu đuối, chưa từng trải qua đau lòng, khiến cho cô không biết cách nào để chữa khỏi.

Tiêu Tiểu nhìn đến anh. Khuôn mặt quen thuộc kia, hơi hơi hiện lên chút kinh ngạc, làm cho lòng cô từ từ co rút đau đớn. Ánh mắt cô lướt qua một lượt, không dám dừng lại dù chỉ một giây trên mặt anh. Sợ

những gì che giấu trong lòng sẽ không thể khống chế được, lại chảy ra bằng mắt. Mỉm cười, thản nhiên mỉm cười là mặt nạ hoàn hảo nhất, đây là phương thức nguy trang tốt nhất mà cô học được từ chính anh. Vô luận trong lòng run rẩy cỡ nào, chỉ cần thản nhiên mỉm cười, là có thể làm bộ như hết thấy đều không có gì, mặc cho là ai nội tâm cũng không thể rung động.

Từng ngày, cô đè nén không nhìn đến bóng lưng anh, không vì lời nói của anh mà rung động, chậm rãi để mọi thứ trôi đi. Anh ta không phải đã nói như vậy sao? Dem mọi đau xót, đẩy về quá khứ, chỉ cần trong lòng không hề động đến điểm mấu chốt, cô có thể quay về là Đinh Tiêu Tiêu tự tin trước đây.

Cô vẫn cứ cho rằng như vậy. Chỉ là, thu hồi lại ánh mắt, nhưng không cách nào khống chế được lòng mình đêm dài tưởng niệm đến người đó, Trong căn phòng trống trơn, đen tối u ám, đầu cô lại như một cuộn phim, hồi tưởng lại cảnh ngày đầu tiên họ gặp nhau, trộm theo dõi. Trong lòng cô luôn luôn không ngừng nhắc nhở chính mình, không được suy nghĩ, ngủ sẽ không còn gì, cưỡng chế cho đầu óc trống trơn, không nghĩ đến những điều này nọ. Chính là chỉ cần có một chút động tĩnh nho nhỏ, cô sẽ bừng tỉnh, mở trừng mắt nhìn căn phòng tối mịt, nhìn phía bức tranh trên tường, đôi mắt kinh ngạc mà đè nén của anh lại hiện lên, lại nhớ tới biểu tình bị dọa của anh sau khi cố ý dụ anh vào trong nhà hồi ban đầu.

Trong lòng càng nghĩ càng đau, trong đầu lại điên cuồng hò hét, tựa như vô số con ngựa đang chạy trốn, bên tai cũng nổ vang như động đất. Cho dù có cố nhắm mắt lại như thế nào, cũng không thể buồn ngủ lại. Tiêu Tiêu lần đầu tiên mất ngủ.

Cái đêm mất ngủ kia, khiến cho Tiêu Tiêu kích động trọn to mắt đến tận bình minh. Nhìn thấy màn đêm ngoài cửa sổ dần dần trắng lên, lòng của cô mới dần dần chùng xuống, màn đêm cô tịch mà đáng sợ như vậy, một âm thanh nhỏ cũng kích thích thần kinh. Loại cảm giác này thật là đáng sợ.

Tiêu Tiêu ngày ngày sợ hãi trở về nhà khi thanh tỉnh, trước sau cô vẫn là thuộc về cuộc sống như vậy, trừ bỏ anh, sẽ luôn có người gắt gao ôm lấy. Hàng ngày đến tối đem bản thân ép mệt mỏi đến chết, sau đó lại đến quán bar tìm say xỉn, cuồng nhiệt nhảy nhót, dùng cồn không ngừng gây tê chính mình. Cho tới khi cả đầu óc đều mờ mịt, mới nguyện ý trở lại căn phòng đáng sợ này, tắm rửa lung tung ngã người liền ngủ say. Có khi thực sự rất mệt mỏi, quần khăn tắm, ngồi ở trên bồn cầu đánh răng, không hề hay biết đã liền ngủ mất.

Ngày hôm sau, điện thoại của Điền Mật nhất định đúng giờ không ngừng vang lên. Cô sợ mình ngủ bất tỉnh, yêu cầu A Mật nhất định phải gọi điện đánh thức cô.

Sửa sang lại bản thân một chút, mới ra khỏi nhà đi làm, hiện tại cô không ngồi xe bus nữa, mỗi ngày đều đi taxi, vài lần đều là tài xế nhắc nhở cô đã tới rồi, cô mới tỉnh lại.

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần cùng thân thể, nhưng tinh thần rất nhanh không thể trụ được, chỉ có thể không ngừng dựa vào café để thanh tỉnh mi mắt. Không ai cảm thấy được cô không thích hợp ở chỗ nào, cô thủy chung mỉm cười lao vào công việc, chính là nói cũng không hơn một câu, ánh mắt cũng càng thêm chú ý ở trên máy tính.

Không ai biết đến sự sợ hãi trong lòng cô, cô sợ hãi căn phòng lạnh như băng, sợ hãi những âm thanh nhỏ vụn trong đêm, đành phải đem chính mình phó mặc cho đám người, dùng nhiệt tình cùng ấm áp của chính họ đuổi đi sự sợ hãi của chính cô.

A Mật không biết cô như vậy, cô không nói với cô ấy, cô cố ý tránh Quân Tường cùng Điền Mật, đi vài nơi bọn họ khinh chưa bao giờ tới chơi. Nơi này không ai nhận ra cô, chỉ có âm nhạc cùng rượu làm bạn, và cả ánh mắt luôn dõi theo của những đàn ông xa lạ kia. Cô luôn nhảy và uống rượu một mình, gặp được vài anh chàng khá đẹp trai, có lẽ là có thể nhảy cùng cũng được. Tựu lượng của cô tốt lắm, đàn ông nếu muốn chuốc say cô, cũng phải là kẻ có thực lực. Những người đàn ông này cũng đều hiểu cô, chỉ cần làm cho cô uống thỏa thích chơi thỏa thích, cô bình thường cũng sẽ không cự tuyệt vui đùa cùng họ.

Tiêu Tiêu không nghĩ tới, cứ nhiên trong trường hợp này gặp phải Kiều Ngôn Sơ. Anh không phải quá giống với người kia, ngoan ngoãn mỗi ngày ngồi chồm hổm ở nhà sao? Chạy tới nơi này làm cái gì? Loại thể giới này bọn họ cũng nguyện ý nếm thử sao? Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn sự kinh ngạc vui mừng trong mắt Kiều Ngôn Sơ, không thêm để ý đến anh ta.

Thế nhưng, từ khi biết được cô thường xuyên xuất hiện ở nơi này, mỗi buổi tối Kiều Ngôn Sơ đều đến. Có khi cùng bạn bè, có khi là một mình, luôn nghĩ biện pháp để quanh quẩn bên người Tiêu Tiểu.

Nhìn thấy cô cùng những người đàn ông kia nháy nhót, anh không có tức giận, chẳng qua là chỉ lẳng lặng ở bên cạnh cô. Người khác đuổi anh, anh cười khê mà nói: “Tôi là bạn của cô ấy.” Nhìn đến Tiêu Tiểu không có phản đối, cũng không làm gì cả, mặc kệ anh ngồi bên cạnh mình. Anh cười cười, nhất định theo Tiêu Tiểu tới cùng, nhìn thấy cuối cùng Tiêu Tiểu cũng phải rời đi, anh chạy nhanh qua muốn đưa cô về nhà.

Tiêu Tiểu chán ghét hất tay anh ra, mắt hung hăng liếc anh, sau đó tiếp tục một mình đi ra ngoài.

Ngôn Sơ một mực đi phía sau cô, giúp cô đứng ở bên đường đón taxi. Tiêu Tiểu phiền lòng khi thấy anh vẫn đứng ở bên người, tựa như một cây cột điện vậy, nhiều loạn tầm mắt của cô.

Tiêu Tiểu hung hăng mà quay lại nhìn, hai tay đẩy anh ra khỏi đường cái, tức giận nói: “Anh tốt nhất là mau biến đi, thấy anh trong lòng tôi liền cảm thấy thực phiền.”

Nhưng Ngôn Sơ không có tức giận, mỉm cười đứng yên, đến gần bên người cô: “Anh giúp em bắt xe, rồi anh mới đi.”

“Ai muốn anh giả bộ tốt bụng?” Tiêu Tiểu phun ra hơi thở đầy mùi rượu, hơi thở nặng nề, “Các người không phải rất khinh miệt những người sa đọa như chúng tôi sao?” Anh còn không mau chóng rút về thế giới của anh đi, dối trá. Giả tiên! Đều là kẻ lừa đảo, tất cả đều là kẻ đại lừa đảo!”

Tiêu Tiểu nặng nề gơ tay chỉ về phía trước, hung hăng chỉ vào anh, trọng tâm thân thể đột nhiên lại nhào về phía trước, có chút đứng không vững bị nhào về trước.

Ngôn Sơ chạy nhanh tiến lên, từng bước ôm lấy thân thể nghiêng ngả của cô. “Buông ra.” Tiêu Tiểu giống như chạm phải chuột, đột nhiên đẩy anh ra, cô không cần sự thương hại của bọn họ.

Một chiếc xe dừng ở bên cạnh bọn họ, cuối cùng Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn anh một cái, mở cửa xe ra, đặt mông ngồi vào, sau đó kêu tài xế lái xe đi.

Ngôn Sơ đứng ở đầu đường, nhìn bóng dáng chiếc xe dần dần đi xa, trong lòng một trận phiền muộn, vì sao cô lại luôn có địch ý lớn với anh như vậy? Cô liền chán ghét anh như vậy sao?

Ngôn Sơ cũng không có bị lời nói ác ý của Tiêu Tiểu dọa chạy mất, mỗi ngày anh vẫn cứ ở quán bar tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Tiểu, cuối cùng cũng có thể thấy cô xuất hiện. Mỗi ngày khi Tiêu Tiểu nhìn thấy anh, vẫn với bộ dạng u linh như cũ, cũng dần dần quen dần, từ ban đầu chán ghét đến sau lại ôn hòa, sau đó lại có thể ngồi nghe anh nói nhiều hơn hai câu.

Tiêu Tiểu cảm thấy được thực ra anh cũng không đáng ghét như vậy, chính là trong lòng khi nghĩ tới thân phận của anh, và cả người kia, lòng cô liền không thể buông xuôi được. Cô biết anh thích mình, chỉ là, cô sợ hãi động chạm tới đau xót trong lòng. Cuộc sống ngoài tình yêu ra còn có rất nhiều thứ khác, cô muốn tiếp tục bước tiếp, chỉ là thiếu một trái tim mà thôi.

Tiêu Tiểu khẳng định nói rõ cho Kiều Ngôn Sơ, cô và anh chỉ có thể là bạn bè.

“Vì sao?” Ngôn Sơ không rõ, chính mình có cái gì không tốt, vì cái gì cô không thể thử tiếp nhận anh?

“Không nên hỏi em vì sao? Ngay cả chính bản thân em cũng không biết.” Tiêu Tiểu dời tầm mắt nhìn về phía khác? Cô phải đi hỏi ai đây? Hỏi trái tim mình sao? Đáng tiếc, tim của cô thực đã đánh mất rồi.

“Tiêu Tiểu, em chính là chưa buông được con tim mình, anh sẽ chờ, chờ đến ngày em chấp nhận anh.” Ngôn Sơ nhìn khuôn mặt thẳng thừng của cô, một đôi mắt sâu thăm thẳm, lòng của cô nhất định sâu, rất sâu, sâu đến mức tạm thời anh không thể chạm tới được. Bất quá, anh tin tưởng có thể dùng sự kiên trì của mình để sưởi ấm lòng của cô, nhất định cuối cùng cô sẽ đón nhận anh, anh tin tưởng.

Tiêu Tiểu quay sang, đối diện ánh mắt trong veo kia. Suy nghĩ cũng chậm chậm tiêu tan, vì sao một khuôn mặt cũng ôn hòa như vậy, người trước mặt lại có thể nhận ra tất cả của cô, có thể cố gắng thử dung nạp thế giới của cô, mà người kia lại nhìn cô như rắn rết sâu bọ, hận không thể tránh kịp? Cái gì mà cứ khẳng định là hai thế giới, đều là lý do dối trá, chỉ cần chịu chấp nhận, không phải sẽ giống như nhau cùng một chỗ sao?

“Tiêu Tiêu?” Ngôn Sơ nhìn Tiêu Tiêu đang thất thần, nhẹ nhàng giơ tay quơ quơ trước mắt cô.

Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, dừng tâm tư, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, Ngôn Sơ lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tiêu nở nụ cười trước mặt mình, không khỏi ngỡ người nhìn, thì ra cô gái này không chỉ có quyến rũ, khi cười cũng đẹp như vậy.

Tiêu Tiêu không nghĩ trong trường hợp này mà chạm mặt anh. Có điều, nụ cười vẫn thủy chung duy trì trên mặt cô, cô cũng đã học được phòng bị, cô đã không còn là người mà trong mắt chỉ có bóng dáng của anh, một cô gái khát vọng anh quay lại nhìn mình.

Thế giới này không thuộc về anh, anh chỉ là ngẫu nhiên lạc đường. Chẳng qua, nhìn biểu tình đứng ngồi không yên của anh, cũng đủ biết anh có bao nhiêu khinh thường loại cuộc sống này. Đúng vậy, ở trong mắt anh, các cô chính là một đám sa đọa, lũ người bất trị.

Tiêu Tiêu nhớ khuôn mặt đối trá kia của anh, trong lòng lại buồn bực. Trên mặt lại lộ ra vui vẻ cùng người đàn ông khác trò chuyện, một ly lại một ly tiếp tục uống rượu, đáp ứng khiêu vũ với bất kỳ người đàn ông nào. Thế giới của cô chính là như vậy, cô chính là muốn vui vẻ.

Hai con người thuộc hai thế giới bất đồng, lại một lần nữa cùng xuất hiện, không biết bọn họ sẽ vẽ ra một con đường tương lai như thế nào, có lẽ là lần lượt thay đổi để thích ứng, hay vẫn là mặc kệ tương lai? Trừ bỏ bọn họ ai cũng không biết.

40. Chương 40: Tê Liệt

Tác giả nhấn lại :

Tiêu Tiêu ngoại trừ làm thương tổn chính mình, làm sao có năng lực thương tổn ai khác?

Hai người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, đều không chủ động chào hỏi đối phương, lại mang bầu tâm sự trong lòng. Trạch Viễn không biết nên mở miệng nói gì với Tiêu Tiêu, cũng không biết nên làm cái gì. Tiêu Tiêu cũng cố gắng xem anh như không khí, tuyệt đối không thể để anh nhận ra anh còn có thể ảnh hưởng đến mình.

Ngược lại, Ngôn Sơ cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng hai người vừa là đồng nghiệp lại là hàng xóm, vì cố gì mà hiện tại lại lạnh nhạt như thế, “Tiêu Tiêu, tại sao lại không cùng Trạch Viễn chào hỏi?”. Tiêu Tiêu mỉm cười: “Tôi chỉ là không nghĩ muốn cho người khác phải khó xử, có lẽ người ta căn bản là không quen với trường hợp này.”

Trạch Viễn ngồi xuống tại chỗ, cũng liền cảm thấy rất không thoải mái, ngay cả bạn bè đều nói anh vậy mà vẫn còn mang mấy tính đến quán bar. Ngôn Sơ liếc nhìn về phía chỗ ngồi của Trạch Viễn, anh vẫn ngồi yên tại chỗ, không nhúc nhích, chính là không có cách nào để anh có thể hòa nhập vào.

Chỉ trong chốc lát, đã thấy Trạch Viễn cầm cặp xách lên, đi về phía bọn họ.

Ngôn Sơ gọi lại: “Trạch Viễn, Trạch Viễn”

Bùi Trạch Viễn từ xa đi lại gần bọn họ, ánh mắt thâm sâu nhìn thoáng qua Tiêu Tiêu, bình thản đi tới trước Ngôn Sơ nói: “Tôi đi về trước.”

“Tại sao không hề ngồi lại một chút? Ngày mai là cuối tuần, cũng không phải đi làm.” Ngôn Sơ giữ chặt cánh tay anh, nhìn thoáng qua Tiêu Tiêu, quay lại nói với anh: “Với cả lát nữa cậu phải đưa Tiêu Tiêu trở về.”

Tiêu Tiêu coi như không nhìn thấy anh, đi tới phía trước tiếp tục nhảy cùng người khác. Anh muốn thế nào không có liên quan gì tới cô, cô cũng không cần anh đến quan tâm.

“Thôi đi, mình về trước. Nơi này thực không phù hợp với mình.” Trạch Viễn nhìn ra Tiêu Tiểu căn bản không muốn để ý đến anh, trong lòng biết Tiêu Tiểu cô oán hận anh, như vậy cũng tốt, dù sao bọn họ vốn là những người không cùng một con đường.

Trạch Viễn vỗ nhẹ vai Ngôn Sơ nói: “Đưa cô ấy trở về sớm một chút, gần đây tinh thần cô ấy không được tốt lắm.” Ngôn Sơ giương mắt lên nhìn Trạch Viễn một lúc, anh hơi có chút đăm chiêu rồi lại gật đầu, Tiêu Tiểu gần đây thoạt nhìn không còn vẻ rạn vỡ nữa.

Trạch Viễn đi thẳng ra ngoài, tay xách cặp máy tính, dần dần đi khỏi nơi ồn ào náo nhiệt này, anh không nên tới đây, không nên đi vào khung cảnh lạ lẫm này, lại càng không nên lo nghĩ nhiều làm gì.

Tiêu Tiểu nhìn theo bóng dáng anh đi xa, vẫn bóng dáng đó, không quay đầu lại. Hình ảnh vẫn nhiều lần quay về xuất hiện trong mộng ấy, giờ đây lại hiện lên ngay trước mắt. Lại vẫn như kim châm xẹt qua trong lòng, rạch ra một đường vết thương thật sâu, máu chảy đầm đìa nhắc nhở cô anh chỉ biết lưu lại cho cô bóng dáng vô tận.

Tiêu Tiểu cầm lấy chén rượu, ra sức uống, rượu đắng chát như dòng lửa chảy qua yết hầu, tiến vào trong dạ dày mà thiêu đốt, cảm giác tê dại xuyên suốt trái tim, tại sao uống nhiều nhưng vẫn cảm giác không nhét đầy được cõi lòng, trống trải trong lòng làm người ta thật khó chịu, rốt cuộc phải uống bao nhiêu mới đủ?

Ngôn Sơ giật lấy cái chén của cô “Tiêu Tiểu, em làm gì vậy, điên rồi sao?” Tại sao cô lại nâng cốc rượu mà uống như đang uống nước, thật không muốn sống nữa.

Tiêu Tiểu vung tay lên, đánh vào người anh ta “ Không cần anh lo!”. Anh dựa vào cái gì mà ngăn cản cô? Anh cùng người kia là thuộc một thế giới, cả anh và anh ta đều là đeo mặt nạ nguy quân tử, mọi oán hận trong lòng với Trạch Viễn cô đều giận chó đánh mèo mà trút lên người anh.

“Tiêu Tiểu, em bình tĩnh một chút!” Ngôn Sơ không biết ai đã làm cho Tiêu Tiểu mất hứng, đột nhiên lại nổi giận như vậy.

Tiêu Tiểu nhìn thấy không thể đoạt lại cái ly, bèn bỏ tay anh ra, cầm lấy ví, liền đi về phía ngoài cửa. Nơi này không cho cô uống, cô đi đến nơi khác uống

Ngôn Sơ đuổi theo ra tới nơi thì Tiêu Tiểu đã ngồi trên xe, anh vội vàng ngăn một chiếc xe lại để đuổi theo ở phía sau. Cô muốn đi đâu? Sớm như vậy cô sẽ không về nhà. Trong lòng Ngôn Sơ lo lắng kêu lái xe theo sát chiếc xe phía trước.

Từ xa, nhìn thấy Tiêu Tiểu đang đứng ở cửa quán bar, anh vội vàng xuống xe, đi theo cô vào trong.

Mười một giờ tối chính là thời điểm náo nhiệt nhất của quán bar, đám người đi chơi đêm mới vào guồng.

Ngôn Sơ không ngừng đi chen qua đám người, ánh đèn lóa mắt hắt lên người, hiện lên một loại ánh sáng màu lam thực mờ ảo thực đẹp. Tiêu Tiểu đi đâu? Anh cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Tiểu, cuối cùng cũng thấy cô. Thế nhưng sao cô lại bị một người đàn ông túm lấy tay? Ngôn Sơ khẩn trương tiến lên, một phen kéo lấy Tiêu Tiểu, trừng mắt hướng về phía người đàn ông anh tuần đang nắm lấy tay cô kia: “Anh buông cô ấy ra!”

Duẩn Quân Tường ngây người, thằng nhóc này là từ đâu tới? Anh khẽ cau mày nhìn về phía Tiêu Tiểu, “Tiêu Tiểu, ai vậy?”

Tiêu Tiểu bỏ tay cả hai người ra, thật phiền quá, cũng không muốn trả lời, ai cô cũng không muốn để ý. Thoáng cái liền ngồi xuống vị trí phía trên quầy bar, nói “Tiểu Đình, mang rượu tới.”

Hai người đồng thời chạy đến bên cô: “Tiêu Tiểu!”. Tiêu Tiểu bịt chặt lỗ tai, không muốn nghe, cũng không muốn âm ỉ: “Uống rượu với tôi đi, bằng không đừng làm phiền tôi.”

Quân Tường nhận thấy có khuyển cô cũng vô dụng, đành bảo Tiểu Đình mang đến cho mình một ly rượu, ngồi xuống bên cạnh chậm rãi cùng cô uống rượu. Ngôn Sơ chỉ có thể ngơ ngác đứng tựa vào quầy bar bên cạnh, nhìn biểu cảm cô đơn của Tiêu Tiểu, cả người rầu rĩ tựa vào quầy rượu..

Quân Tường chậm rãi nhìn qua Ngôn Sơ đứng bên cạnh mình, từ trên xuống dưới đánh giá hẩn, sau đó mới thấp giọng khẽ hỏi: “Anh quen Tiêu Tiểu?” Lúc này Ngôn Sơ mới nhận ra anh ta cũng quen biết Tiêu Tiểu,

lại rất quan tâm Tiêu Tiểu, nên nhẹ nhàng gật gật đầu.

Quân Tường cúi xuống đưa mắt liếc nhìn Tiêu Tiểu một cái, quả nhiên cô vẫn buồn bực, không hề hé răng nói một lời mà cứ uống. “Lúc tới đây, cô ấy đã uống không ít rồi.”

“Ừ, ở 1881.” Ngôn Sơ cũng hy vọng có thể khuyên Tiêu Tiểu trở về, cô như vậy mà còn muốn uống, thật làm cho người ta lo lắng.

Quân Tường nhìn thấy sự lo lắng trong mắt người đàn ông này, trong lòng anh cũng giống như vậy. Tiêu Tiểu hôm nay rất khác lạ. Kể từ lần trước ở Mễ Nhạc Tĩnh, Tiêu Tiểu tựa như khép kín chính mình, mỗi lần bọn họ liên hệ đều nói bận quá. Anh ta đi đến bên cạnh lấy điện thoại ra gọi cho Đào Mật, người này nhất định biết Tiêu Tiểu đang xảy ra chuyện gì, lần này nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Ngôn Sơ lẳng lẳng mà đứng ở bên cạnh Tiêu Tiểu, anh chỉ có thể cùng cô chậm rãi uống. Tuy rằng cô không nói, nhưng anh biết trong lòng cô nhất định đang chứa rất nhiều tâm sự, hình như không thể nói ra bí mật này, chỉ có thể nuốt vào trong lòng. Anh rất muốn tiến vào trong lòng cô mà nghe một chút, xem cái bí mật kia rốt cuộc là gì mà lại làm cho Tiêu Tiểu thống khổ như thế?

Một hồi lâu, Ngôn Sơ mới nhìn thấy người đàn ông anh tuần kia dẫn theo một cô gái xinh đẹp đi về phía bọn họ. Cô gái kia vừa thấy Tiêu Tiểu, liền chạy tới, đỡ cô: “Tiêu Tiểu, tại sao cậu lại uống rượu?”. Anh lại nhìn thấy người đàn ông anh tuần kia đang hướng về phía mình gật gật đầu, ám chỉ bọn họ nên đi sang một bên, để các cô ở riêng với nhau một lúc.

Điền Mật đoạt đi chiếc ly của Tiêu Tiểu, nâng mặt cô lên, lại là như vậy không ra làm sao cả, giống như chỉ có cồn mới có thể làm cho cô dễ chịu một chút. “Tiêu Tiểu, cậu mà còn như vậy, cẩn thận về sau tớ sẽ không để ý đến cậu nữa.”

Tiêu Tiểu nghe được tiếng nói của A Mật, nhất thời quay đầu nghiêng qua, tựa vào trên vai cô, nhẹ nhàng mà cười rộ lên “Người khác đều có thể rời bỏ tớ, chỉ có A Mật sẽ không bỏ mặc tớ.” Nói rồi làm nũng mà rúc vào trong ngực cô.

A Mật nhẹ nhàng mà vỗ về lưng cô, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô: “Tiêu Tiểu, không cần, nói cho mình biết, lại là vì tên đàn ông thối kia sao?” Cô nghĩ rằng trận sốt cao kia đã muốn đem toàn bộ thống khổ trước đây của cô ấy tiêu hủy hết, giống như là vết thương đã chậm rãi khép miệng, chờ nó kết vảy, bong da thì sẽ phục hồi như cũ. Thế nhưng Tiêu Tiểu trước mắt vẫn chưa thể làm cho miệng vết thương khép lại, vì mỗi ngày đối mặt với anh, là mỗi lần miệng vết thương lại bị nứt ra, không ngừng dùng cồn làm tê liệt chính mình, phóng túng chính mình, nghĩ như vậy là có thể quên đi đau đớn, quên anh. Cô gái ngu ngốc này!

“A Mật, mình muốn về nhà!” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng tựa vào vai A Mật, thật ấm áp, chỉ ở trên người A Mật cô mới có thể tìm được một chút ấm áp.

“Chúng ta về nhà.” A Mật vỗ vỗ vào lưng cô, Tiêu Tiểu hiện tại cần nhất là nghỉ ngơi thật tốt.

Điền Mật dìu Tiêu Tiểu đi ra ngoài, nhìn thấy Quân Tường cùng người đàn ông kia đang tiến lại đây, cô nhẹ nhàng ra hiệu cho bọn họ không cần phải đánh thức Tiêu Tiểu, dùng miệng ra hiệu ý bảo bọn họ sẽ trở về.

Quân Tường giúp các cô gọi xe, mở cửa xe, khế dìu Tiêu Tiểu, để cho Điền Mật lên xe trước, sau đó sẽ ôm Tiêu Tiểu vào trong xe, để cô tựa vào bên cạnh Điền Mật, nhìn thoáng qua Tiêu Tiểu đã muốn im lặng, dựa vào mà ngủ thật say, anh đau lòng khế vuốt mặt cô, ngược mắt lên nhìn Điền Mật, trịnh trọng dặn “Chăm sóc cô ấy thật tốt!”. Trong lòng Điền Mật chưa xót nhưng vẫn gật đầu, nhìn ánh mắt ôn nhu của anh. Đây vẫn là lần đầu tiên nhìn gần mà chăm chú như vậy, tim thiếu chút nữa loạn một nhịp. Đáng tiếc ánh mắt anh cũng không phải là nhìn chính cô.

Quân Tường nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần dần đi xa, mới quay đầu lại nhìn về phía Kiều Ngôn Sơ. Ngôn Sơ mới nhìn thấy Tiêu Tiểu không việc gì, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống “Không còn việc gì nữa, tôi đi trước”. Ồi, dần vật một đêm, rốt cuộc Tiêu Tiểu cũng im lặng mà về nhà.

Quân Tường gật nhẹ đầu, nhìn thấy anh ngồi trên xe, xoay người đi vào thì đột nhiên quay đầu lại, sâu xa nhìn về phía Ngôn Sơ ở trong xe, hỏi một câu, vấn đề này quấy nhiễu Ngôn Sơ suốt trên quãng đường về nhà “Anh có quen Bùi Trạch Viễn không?” Người đàn ông anh tuần tên Quân Tường kia tự nhiên lại hỏi

anh có quen Bùi Trạch Viễn không. Ngón Sơ ngăn người mà không thể phản ứng, xe đã chậm rãi đi khỏi rồi.

41. Chương 41: An Ủi

Tác giả nhắc lại :

A Mật cho rằng chỉ có Quân Tường mới có thể xoa dịu vết thương của Tiêu Tiểu.

Điền Mật nhìn thấy Tiêu Tiểu đã ngủ say, im lặng như vậy, thế nhưng lông mi lại run nhẹ, thật sự nhìn ra là cô ngủ không an ổn. Tiêu Tiểu mơ thấy gì, vì cái gì làm cho cô ấy ở trong mộng mà còn vật vã? Điền Mật nằm thẳng người ở trên giường, nhìn lên trần nhà, nhớ lại vừa rồi Duẫn Quân Tường không ngừng tra hỏi nguyên nhân vì sao Tiêu Tiểu không bình thường, cô biết không thể gạt được, cũng không nghĩ muốn giấu diếm. Trong lòng cô hy vọng Tiêu Tiểu có thể nhanh chóng thoát khỏi bế tắc, không cần lại hồ đồ như vậy nữa. Tên Bùi Trạch Viễn chết tiệt kia có cái gì tốt? Cảm thấy như thế nào cũng đều kém xa so với Duẫn Quân Tường. Nếu Duẫn Quân Tường nhất định sẽ không thuộc về mình, vậy nên tác thành cho anh với Tiêu Tiểu đi.

Cô hy vọng Duẫn Quân Tường có thể giúp Tiêu Tiểu giải thoát khỏi sự thống khổ, cũng chỉ có anh mới có năng lực đem trái tim của Tiêu Tiểu kéo trở lại. Khẽ thở dài, Điền Mật quay lại nhìn mặt Tiêu Tiểu. Nếu trong lòng Duẫn Quân Tường chỉ có Tiêu Tiểu như lời anh nói, cô sẽ giúp anh giành lại trái tim của Tiêu Tiểu, tuyệt đối không cho phép Bùi Trạch Viễn kia lại tiếp tục làm thương tổn Tiêu Tiểu nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tiểu tỉnh lại, thấy đầu đau như muốn vỡ tung, ở trên giường nhẹ giọng kêu lên. Điền Mật đi vào, vỗ vỗ cái mông cô “Còn không mau đứng lên, đã hơn mười giờ rồi.”

Tiêu Tiểu ở trên giường ngồi dậy, thân thể lười biếng duỗi lưng “Oa, thật là thoải mái. Đã lâu lắm rồi không được ngủ thoải mái như vậy.” Bật ra tiếng cười thật to, cô quay về phía Điền Mật làm mặt quỷ, “A Mật, dứt khoát là tớ phải ở lại đây cùng với cậu, giường của cậu thật là thoải mái nha, giống như là nhà của tớ vậy.”

“Được, hoan nghênh cậu tới bất cứ lúc nào, tiền thuê nhà của tớ đã có thể tính rồi.” Điền Mật cười khế, thầm tính toán.

“Không thành vấn đề nha, tớ ra khỏi nhà thuê, cậu phải lo toàn bộ việc ăn uống. Hơn nữa phải theo tớ ra ngoài chơi, không kể thời gian nào.” Tiêu Tiểu vui vẻ mà quay về phía cô.

Điền Mật cau mày, tính cứ như vậy mà tiếp tục, hình như mình sẽ càng mệt hơn, trong lòng có ý không vui “Cậu, con ranh này, cái gì cũng đều tính toán chi li như vậy. Có cái gì... thứ đồ gì mà cậu không tính toán mới được hả?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tiểu thần nhiên biến mất, trong lòng cười khỏ, cô làm sao cho khôn khéo đây, hiện tại chính là bị cô làm rối tinh rối mù rồi? Ai, Tiêu Tiểu nặng nề mà hít sâu một hơi, xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm, la lên, muốn Điền Mật làm mặt cho cô, cô muốn vì đã lâu không có làm mặt, uống cà phê nhiều hơn, trên mặt tế bào chết cũng nhiều.

Điền Mật nhìn thấy cô cười gượng gạo, trong lòng hiểu được cô lại đang trốn tránh. Cô rất cuộc muốn chạy trốn tới khi nào? Nếu không có hy vọng mà còn lưu luyến, chỉ bằng quên hết tất cả, một lần nữa bắt đầu lại. Điền Mật thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho mọi chú ý của Tiêu Tiểu đặt lên người Duẫn Quân Tường.

Lén lút gửi cho Duẫn Quân Tường một tin nhắn, để anh mời các cô ăn cơm, tiếp Tiêu Tiểu tốt một chút. Duẫn Quân Tường rất nhanh gọi cho phục vụ, bàn các cô chọn, anh đi an bài. Rất nhanh, hai người liền lên kế hoạch thật tốt.

Diễn Mật nhìn thấy Tiêu Tiểu lộ ra khuôn mặt mơ màng, tựa vào trên sofa, mắt nhìn lên trần nhà, liền đi qua ngồi bên cạnh cô mà vui vẻ nói “Tiêu Tiểu, Duẩn Quân Tường nói hôm nay muốn mời chúng ta ăn cơm. Chúng ta đi ăn thử món tôm cay nổi tiếng đi.” Tiêu Tiểu mặt không chút biểu tình, nhẹ gật đầu, đi đâu cũng được.

Diễn Mật nhìn Tiêu Tiểu đã đồng ý, nhanh chóng gọi điện cho Duẩn Quân Tường, để cho anh lập tức đi đến chỗ hẹn.

Giữa trưa, Diễn Mật cùng Tiêu Tiểu xuất hiện tại căn phòng nhỏ đã đặt trước trong nhà hàng, Quân Tường đã ở tại chỗ hẹn từ lúc nào. Hôm nay Quân Tường còn gọi Phùng Lượng tới, Diễn Mật nhìn thấy anh ta, thật là có chút bất ngờ, bản thân nhanh chóng đã quên mất anh.

Mọi người đều ngồi vào, Diễn Mật kéo Tiêu Tiểu ngồi xuống, Quân Tường ngồi cùng Tiêu Tiểu phía bên kia, Phùng Lượng ngồi vào bên cạnh Diễn Mật.

Món lẩu rất nhanh đã được mang lên, mọi người cùng nhau cầm đũa. Quân Tường toàn tâm toàn ý lo cho Tiêu Tiểu, không ngừng gắp tôm vào trong bát cô, nhìn thấy Tiêu Tiểu ăn thực sự rất chậm, liền trực tiếp đem tôm bỏ vào bát của mình, chính mình lột vỏ ra rồi đưa lại cho cô, Tiêu Tiểu vui vẻ mà cười khê “Quân Tường tại sao lại mềm mỏng như vậy? Cũng trở thành đàn ông cực phẩm mất.”

“Người đàn ông tốt như anh giờ đã không còn xuất hiện nữa nha, bây giờ làm sao tìm được người đẹp trai như anh thế này, em phải chiều cổ người đàn ông này đấy nha?” Quân Tường một chút khiêm tốn cũng không có, quay lại phía Tiêu Tiểu liên tục nháy mắt.

“Đúng vậy, thật sự là không còn người nào được xuất bản nữa rồi, người con gái nào lấy được anh làm chồng, thật sự là phúc tám đời nha.” Tiêu Tiểu bên cạnh vừa ăn vừa cười, thật sự là cho chút màu liền mở phường nhuộm (*ý chỉ được đăng chân lên đăng đầu)

Diễn Mật nhìn thấy Tiêu Tiểu rốt cuộc cũng vui vẻ mà nở nụ cười, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống, vẫn là Quân Tường có bản lĩnh, có thể làm cho Tiêu Tiểu vui vẻ.

“Chẳng lẽ em không nghĩ sẽ muốn một người đàn ông tốt như anh sao?” Quân Tường đột nhiên dùng tay dính dầu mỡ nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm trứng tôm trong tay của Tiêu Tiểu, tràn ngập thâm tình nhìn Tiêu Tiểu, vẻ mặt thật sự biểu lộ tình cảm.

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh, Quân Tường tự dưng chọn lúc này để bày tỏ tình cảm? Bất ngờ nha.....

Tiêu Tiểu ngây người một chút, rồi đột nhiên cười ha hả “Quân Tường, anh làm ơn đừng đùa có được không? Trứng tôm của em còn chưa có bỏ vào miệng đâu, đừng làm nó rớt mất.” Sau đó không một dấu vết mà rút tay ra, tiếp tục chăm chỉ ăn món tôm ngon lành của cô.

Diễn Mật ngược mắt lên, nhìn đến Quân Tường đang cười tự giễu, khuôn mặt đẹp trai lắc đầu, cô gái này vậy mà lại không đem lời anh nói để vào trong lòng.

Trong lòng Diễn Mật âm thầm sôi sục, Duẩn Quân Tường này tại sao lại không hề tích cực một chút vậy, Tiêu Tiểu mới nói câu đầu tiên đã làm cho hắn im miệng? Thật sự là ngu dốt nha. Cô cười khê hoà giải “Tiêu Tiểu, cậu xem Duẩn Quân Tường đã nói như vậy, cậu thế nào ngay cả cơ hội cũng không cho người ta vậy.” Vừa nói còn vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho Duẩn Quân Tường, “Tuy rằng, tớ cũng hiểu được anh ấy bên ngoài đào hoa, chỉ có điều, nhìn anh ấy săn sóc ôn nhu đối với cậu như vậy, cậu có thể cân nhắc nha.”

Tiêu Tiểu giương mắt lên, nhìn nhìn A Mật, ánh mắt kia thật sâu mà hàm chứa một loại hàm ý sâu xa, cuối cùng nhẹ nhàng cười, quay sang hướng Phùng Lượng “Phùng Lượng, anh có thể đối với Diễn Mật ôn nhu như vậy không?” Phùng Lượng đột nhiên bị cô hỏi như vậy, lập tức phản ứng trở lại, vẻ mặt có chút đỏ ửng, nửa ngày mới gật gù đầu “Anh nhất định sẽ có.”

Tiêu Tiểu hướng đôi mắt xinh đẹp về phía A Mật “Bây giờ tất cả đàn ông đều sẽ nói như vậy, không biết có thể thực hiện lời nói hay không? A Mật, cậu cần phải lựa chọn thật tốt nha.” Lời nói sâu xa mà nhìn thoáng qua A Mật, lại trộm liếc Quân Tường.

Ôi, tại sao tình yêu lúc nào cũng làm cho con người ta mờ mắt, làm sao mới có thể một lần mà đi tìm đúng người trước mắt, không cần đoán, không cần chờ.

Tiêu Tiểu tiếp tục vui đầu chiến đấu hăng hái cùng đồng thức ăn ngon, không quan tâm ba người khác vì lời cô nói vừa rồi, mà đều lẳng lẳng ngây người. Kỳ diệu thay bốn người trên bàn ăn, Phùng Lượng nhìn Điền Mật, Điền Mật lại trộm ngắm Duẩn Quân Tường, Duẩn Quân Tường trong mắt tất cả đều là Tiêu Tiểu, mà chỉ có một người Tiêu Tiểu là thần nhiên tự đắc mà hưởng thụ.

Cơm nước xong, Điền Mật mượn cơ hội, lẻ ra cùng Phùng Lượng hẹn nhau xem phim, rút cuộc tạm thời muốn đi mua chút đồ này nọ. Cô đem vé của bọn họ tặng cho Tiêu Tiểu, làm cho Quân Tường nhìn cô nói, không cần lãng phí vé. Quân Tường nhận lấy vé, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Tiểu “Chúng mình phải đi chứ.”

Tiêu Tiểu cúi đầu hồi lâu, nửa híp mắt nhìn chằm chằm A Mật, nhìn đến khiến trong lòng A Mật chột dạ. Tiêu Tiểu lại hoài nghi cái gì? Không sao, Tiêu Tiểu cuối cùng cũng đồng ý, nhận lấy vé, quay sang Quân Tường nói “Có vé miễn phí, đương nhiên là muốn đi xem rồi.”

Quân Tường mang Tiêu Tiểu tới rạp chiếu phim nằm ở trung tâm nội thành, hôm nay là thứ sáu, thật là đông người. Nhìn lên thấy thời gian vẫn còn sớm, Tiêu Tiểu lôi kéo Quân Tường đến siêu thị lớn bên cạnh đi shopping.

Quân Tường mang Tiêu Tiểu tới rạp chiếu phim nằm ở trung tâm nội thành, hôm nay là thứ sáu, thật là đông người. Nhìn lên thấy thời gian vẫn còn sớm, Tiêu Tiểu lôi kéo Quân Tường đến siêu thị lớn bên cạnh đi shopping.

Quân Tường đi theo phía sau cô, nhìn cô ở phía trước, bên trái thì xem cái này, bên phải lại chọn cái kia. Vừa đi lên nói mua cho cô, cô lại buông, nói không có hứng thú. Vòng vo nửa ngày, chỉ mua hai bình đồ uống cùng chút đồ ăn vặt, lúc sau xem phim có thể ăn. Khi xếp hàng ở chỗ tính tiền, Tiêu Tiểu phát hiện một con thú bông đồ chơi rất đáng yêu, nhấn một cái còn có thể phát ra âm thanh, là bài hát chào mừng, lập tức liền vui vẻ. Quân Tường nhìn thấy cô thích như vậy, trực tiếp nói thu ngân tính tiền, Tiêu Tiểu vui vẻ mà cầm thú bông dán lên mặt anh, a, thật đáng yêu, đều anh tuấn giống nhau nha.

Hai người mang theo đồ vật này nọ, theo thang máy chậm rãi xuống lầu, phim cũng vừa bắt đầu chiếu. Hai người vui vẻ đi về phía rạp chiếu phim.

Bọn họ thật vui vẻ, không có chút chú ý tới, xa xa phía sau có một đôi mắt vẫn gắt gao mà nhìn bọn họ chằm chằm, bám theo đến khi bóng dáng bọn họ biến mất ở trong rạp chiếu phim.

Bùi Trạch Viễn mang theo một túi vật dụng hàng ngày, yên lặng đi về phía trạm xe bus. Hoá ra, trước giờ bên cạnh cô ấy có không ít đàn ông theo. Trong lòng nhịn không được cười khế, bản thân mình còn lo lắng cả ngày. Mới đây cô rất không bình thường, đêm kia rốt cuộc như thế nào, hơn nữa tối hôm qua đôi mắt kia lạnh lùng như vậy, vốn dĩ việc mỗi ngày quần quít anh như vậy đều làm hai người khó xử, vậy nên đường hoàng giải thoát cho cô.

Anh lên xe, ngồi ở ghế sau, nhìn ngắm cảnh vật chậm rãi xẹt qua ngoài cửa sổ. Trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại, căn bản không cần anh lo lắng, cô vẫn kiên cường như vậy, kiêu ngạo như vậy, nhất định sống rất khá, hơn nữa bề ngoài của anh ta lại không đủ để trở thành sứ giả hộ hoa sao? Thậm chí Ngôn Sơ đối với Tiêu Tiểu, Ngôn Sơ cũng đều khẩn trương như thế, nhớ tới khi Ngôn Sơ đứng ở bên cạnh Tiêu Tiểu, cũng thấy hợp đôi như vậy, trong lòng bất giác cười khế. Thì ra nghĩ đến, Ngôn Sơ cũng giống mình, đều là người thích nề nếp, làm sao có thể tiếp nhận loại người có cách sống bừa bãi như Tiêu Tiểu. Chính là, không nghĩ tới, Ngôn Sơ không chỉ cùng Tiêu Tiểu trở thành bằng hữu, lại còn hòa hợp như thế mà ở cùng một chỗ.

Trong đầu đang nghĩ lung tung, di động đột nhiên vang lên. Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Ngôn Sơ lại gọi điện đến đây.

“Trạch Viễn, buổi chiều có rảnh không? Chúng ta nói chuyện một chút.” Giọng Ngôn Sơ thật thần nhiên, nghe không ra một chút cảm xúc.

“Được, tớ hiện tại đang ở trên đường về nhà, cậu đang ở đâu?” Trạch Viễn đoán Ngôn Sơ nhất định là có chuyện muốn nói cùng mình.

“Về nhà cậu đi, mười lăm phút sau tớ đến.” Ngôn Sơ cũng không dài dòng nhiều lời, mà gọn gàng cúp máy.

Trạch Viễn mở cửa, nhìn thấy Ngôn Sơ đứng ở ngoài cửa, liền mời anh ta đi vào, anh đã lâu không có tới.

Ngôn Sơ đi vào nhà, cũng không khách khí, tùy tiện mà ngồi ở trên sô pha, nhìn thấy anh tự pha trà cho mình, anh biết Trạch Viễn chỉ uống trà.

“Gần đây có khỏe không?” Giọng điệu Trạch Viễn vững vàng, không có một chút khác thường.

Ngôn Sơ liền theo dõi anh, không có lên tiếng, cứ như là phải nghiên cứu cái gì từ trên mặt anh. Cũng không nghĩ muốn đi vòng vèo, anh trực tiếp mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng “Trạch Viễn, có phải cậu cùng với Tiêu Tiểu có chuyện gì hay không?”

Trong lòng Trạch Viễn cả kinh, nhưng trên mặt vẫn duy trì bình thản, chậm rãi đáp lại ánh mắt của Ngôn Sơ “Chuyện gì?” Anh không thể xác định Ngôn Sơ đã biết cái gì?

“Cậu có biết một người đàn ông tên Duẫn Quân Tường không?” Ngôn Sơ không muốn anh phải trực tiếp trả lời, đổi một loại phương thức tiếp tục hỏi.

Trạch Viễn cuối cùng khẽ cau mày một chút “Duẫn Quân Tường? Biết, anh ta chính là bạn trai của Tiêu Tiểu.” Người đàn ông lần trước kia không phải đã tuyên bố như vậy sao? Hơn nữa vừa rồi còn nhìn thấy hai người bọn họ thân mật mà cùng nhau đi dạo siêu thị, hẳn là đúng vậy.

“Bạn trai Tiêu Tiểu?” Lần này đổi lại là Ngôn Sơ giật mình, tại sao cho tới bây giờ Tiêu Tiểu không hề nhắc đến?

“Đúng vậy, lần trước công ty chúng tớ tụ họp, Duẫn Quân Tường có tham gia.” Trạch Viễn thản nhiên mà mỉm cười.

“Cậu có biết Tiêu Tiểu gần đây có tâm sự như thế nào không?” Ngôn Sơ vẫn là có điểm nghi ngờ, thái độ của Trạch Viễn đối với Tiêu Tiểu rất lạnh nhạt, thậm chí đã có chút kháng cự, làm một hàng xóm cùng đồng nghiệp, cậu ấy có nhất thiết phải như thế không? Hơn nữa lời nói cuối cùng vào tối hôm qua của Duẫn Quân Tường càng làm cho anh cảm thấy có gì đó không thích hợp. Việc Tiêu Tiểu có tâm sự nhất định thế nào cũng có liên quan đến Trạch Viễn.

Trạch Viễn hơi run một chút, cúi mặt uống một ngụm trà, mới giương mắt lên nói “Cô ấy có tâm sự? Tớ không rõ lắm, cô ấy ở công ty rất tốt.” Trong lòng cũng đã có chút bất ổn, anh đang nói dối.

Ngôn Sơ nghe anh nói như vậy, suy nghĩ chút, cũng đúng, chuyện của Tiêu Tiểu cùng Trạch Viễn là không có quan hệ, phỏng chừng Duẫn Quân Tường cũng là thuận miệng hỏi một chút đi. Anh vẫn lựa chọn là tin tưởng Trạch Viễn.

“Ôi, tớ cũng không biết nói như thế nào. Tiêu Tiểu gần đây rất không vui vẻ, tuy rằng cô ấy mỗi ngày đều chơi đùa nhiều, tiếng cười rất lớn. Thế nhưng, chôn sâu trong mắt cô ấy là bi thương, chẳng qua là cô ấy quật cường không cho nó trào ra mà thôi.” Ngôn Sơ nghĩ đến Tiêu Tiểu vẫn chìm đắm trong âm nhạc cùng rượu, trong ngực liền nổi lên một trận đau lòng “Thực loạn, không hiểu, lúc mới gặp tớ thấy Tiêu Tiểu tự tin vui vẻ như vậy? Tại sao vừa mới xoay người một cái mà tinh thần lại đã sa sút đến vậy. Cậu không biết, tớ thấy vài lần cô ấy ới xong, lúc sau còn tiếp tục uống, thật đúng là muốn chuốc bản thân là cho say khướt mà.”

Trong lòng Trạch Viễn căng thẳng, anh biết cô mỗi ngày đều là đêm hôm khuya khoắt mới quay về, ban ngày dựa vào cà phê gắng sức tỉnh táo để làm việc. Anh càng biết cô hết thấy là vì ai. Cô không nên như vậy. Cô thông minh như vậy, cô tâm cơ như vậy. Nguyên tưởng rằng người con gái kiêu ngạo như thế, tuyệt đối sẽ không làm cho chính mình rơi vào chật vật như vậy, nhất định rất nhanh sẽ đi tìm kiếm an ủi, đem anh quên hết. Nhưng là, vậy mà cô lại lấy cách thương tổn chính mình để trốn tránh, đây là điều mà anh hoàn toàn không ngờ tới.

“Cô ấy gần đây có khỏe không?” Trạch Viễn lo lắng nhẹ nhàng hỏi.

“Không ổn! Thế nhưng cô ấy không nghe lời khuyên của ai cả.” Ngôn Sơ bất đắc dĩ mà tựa vào trên sô pha “Không chừng chỉ có tháo gỡ căn nguyên thống khổ trong lòng, cô ấy mới có thể thật sự tiến lên.”

Trạch Viễn không phản bác gì. Tại sao lại rối loạn, vốn tính thanh thản ổn định đem hạng mục hoàn thành sớm một chút, là anh có thể rời khỏi nơi thị phi này, cô cũng có thể khôi phục lại cuộc sống ban đầu. Định Tiêu Tiểu phóng túng bản thân như vậy, có thể lại là cô giữ thủ đoạn hay không? Trong thâm tâm anh

cũng bắt đầu cảm thấy mơ hồ bất an.

42. Chương 42: Nhượng Bộ

Tác giả nhấn lại

Không cần ai sắp đặt, người với người gặp nhau, đều là đã được định trước, luân chuyển mấy vòng, vẫn là gặp lại nhau.

Trạch Viễn đứng trên ban công, nhớ tới Tú Viện gần đây tính tình càng lúc càng quá đáng. Mỗi ngày vào ban đêm cô đều bắt anh lên MSN chat video cùng cô, tuy rằng cô luôn miệng nói là sợ cô đơn, cần có người nói chuyện, kỳ thật, Trạch Viễn biết, cô không yên tâm ở anh, cô vẫn lo anh cùng Tiêu Tiểu ở cùng một chỗ. Bởi vậy, mỗi ngày thông qua chat video, theo dõi nhất cử nhất động của anh, thậm chí khi anh đang làm việc, cũng nhất định phải mở chat video.

Trạch Viễn cảm thấy thực bất đắc dĩ, nhưng cũng không có phản đối, chỉ là thông qua chat video nói chậm rãi rằng thời gian ngày càng ít, chỉ chuyên tâm công tác, sớm một chút làm xong, cô cũng yên tâm chút đi. Tú Viện nhìn thấy anh cũng không nói chuyện nữa, cũng biết là nhàm chán, mở chat video ra, rồi đi làm việc của mình. Nhưng là, thường xuyên muốn tập kích bất ngờ một chút, xem Trạch Viễn có thật sự ở chỗ làm hay không.

Cô vẫn thường xuyên ở bên tai thúc giục anh nhanh lên mà đi về, hạng mục này có cái gì tốt đâu? Nước ngoài có nhiều cơ hội đang chờ anh như vậy, sau khi anh học xong còn sợ không đạt được hạng mục lớn? Trong giọng nói cũng dần dần toát ra sự khinh bỉ đối với công ty nhỏ của anh. Trạch Viễn nhẹ nhàng cười, không có nói tiếp, cô sẽ không nghe mình lý giải, anh cũng không nghĩ muốn ra đi lại học bằng cấp gì nữa. Máy tính, internet chỉ cần chủ yếu một số kinh nghiệm cùng thao tác, cần nhiều chính là tập trung thực hiện các hạng mục để tích lũy kinh nghiệm, hơn nữa Tuấn Huy có thể dành cho anh một chức vụ cao như vậy, đây mới là điều anh thích. Thế nhưng, người nhà không hiểu, Tú Viện cũng không hiểu.

Ngẫu nhiên, nhớ tới Tiêu Tiểu kia phần hận chỉ trích ngay mặt, trong lòng anh cũng sẽ cười khẽ. Đúng vậy, cô nói đúng, anh vẫn không thể nói ra ý nghĩ của bản thân với người bên cạnh, bởi vì, anh biết rõ điều người nhà mong đợi là cái gì? Anh vẫn liên tục không thể bộc lộ tính cách, cảm thấy được không có gì mà chính mình không thể, cho nên, thỏa mãn người nhà quả thật là một loại thói quen của anh. Tuy rằng Tiêu Tiểu thực sắc bén, thực ngang ngược, thế nhưng, cô làm mất đi sự che giấu mà anh không muốn. Đây cũng là điều anh ước ao, nhưng là biết rõ tính cách như vậy, ở thế giới của anh chỉ có phỉ nhổ cùng chỉ trích, anh không có lòng tin sẽ bảo hộ được cô.

Trạch Viễn than nhẹ một tiếng, đêm đã khuya như vậy, cô vẫn là không trở về. Chẳng lẽ hôm nay lại là không say không về? Ngôn Sơ đều nói là cô cố ý muốn say, vì sao cô không chiều cố chính mình thật tốt chút.

Trong lúc Trạch Viễn còn đang ngẩn người thì phía cánh cửa đối diện có động tĩnh. Trạch Viễn nhìn không được, vẫn là mở cửa ra, nhìn thấy bóng lưng cô, đang mở cửa ra.

“Tiêu Tiểu.” Trạch Viễn muốn cùng cô nói chuyện, cô không thể cứ như vậy mà đi vào.

Tiêu Tiểu thân thể sợ run một chút, chậm rãi mới xoay người lại, một đôi mắt phòng bị mà trừng mắt nhìn anh, cổ họng không phát ra một tiếng.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Trạch Viễn đi đến trước mặt cô, một mình bình tĩnh.

Tiêu Tiểu vẫn là nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng mà trừng mắt nhìn anh, còn cái gì mà thật tốt nói chuyện? Anh không phải là không muốn để ý tới cô nữa, cho rằng cô thực dễ tiện sao?

“Chúng ta vào trong nói được không?” Trạch Viễn thấy rằng đứng ở ngoài cửa, trước sau có chút không tự nhiên.

“Nhà của tôi không tiện để cho người ta vào.” Tiêu Tiểu ngăn ở trước cửa, tính toán làm sao cho anh không đi vào.

“Vậy đến nhà của tôi đi.” Trạch Viễn hiểu rõ, cô đối với anh có phòng bị.

“Hừ, sao còn dám lại đến nhà anh? Một hồi lại muốn người ta nói là trăm phương ngàn kế à!” Tiêu Tiểu cười khê, lạnh nhạt nói với anh.

Xem ra cô là dự định cứ như vậy cùng anh ở trên hành lang nhỏ nói chuyện. Trạch Viễn nghiêng đầu nhìn nhìn xung quanh, hiện tại đã là đêm khuya, nói quá lớn tiếng sẽ âm ỉ đến hàng xóm. Không có biện pháp, vậy ở chỗ này nói đi. “Cô mỗi ngày gần đây đều vui chơi ở quán bar, đến khuya mới trở về sao?”

“Anh hỏi làm gì?” Không phải anh ngay cả việc này cũng muốn quản chứ?

“Mỗi ngày đều ngủ muộn như vậy, ban ngày còn thêm áp lực công việc gia tăng, tôi sợ cô không thể tập trung tinh lực, chuyên tâm công tác.” Trạch Viễn thật muốn cắn đầu lưỡi, trong lòng rõ ràng là muốn tỏ vẻ quan tâm tới cô, thế nhưng, khi lời nói trong lòng nói ra lại biến thành quan tâm công việc.

“Anh yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không để chậm trễ, sẽ không kéo chân anh.” Tiêu Tiểu trong lòng cười lạnh, đã nói anh sẽ không tốt như vậy quan tâm cô, thì ra vẫn là quan tâm tiến độ của hạng mục, ước gì sớm rời đi.

“Chỉ là..... Cô không nên như vậy.” Trạch Viễn suy nghĩ, làm sao để cho cô hiểu được, anh không hy vọng cô vì anh mà tra tấn bản thân.

“A, như vậy là thế nào?” Tiêu Tiểu cười lạnh một tiếng, trong mắt khinh thường mà trừng mắt nhìn anh, “Chúng ta như thế nào cũng chỉ là người gặp qua trong công việc, không cần anh đến quan tâm.”

“Cô như vậy, Ngôn Sơ thực lo lắng!” Trạch Viễn thật sự tìm không ra lý do, đành phải viện cớ, Ngôn Sơ thật sự quan tâm cô, cô hẳn đã biết.

“Anh ấy lo lắng hay không lo lắng, không tới phiên anh quan tâm chứ! Hay là anh dùng nhiều thời gian ở cùng cô bạn gái nhỏ của anh đi, không phải cô ấy khổ sở nói anh lạnh lùng với cô ấy sao?” Tiêu Tiểu cười khê, anh thật đúng là buồn cười, Kiều Ngôn Sơ thì có liên quan gì đến anh?

“Ngôn Sơ đối với cô là thật sự nghiêm túc, tôi hy vọng cô cũng có thể thật tốt đối xử với cậu ấy, đừng có ba tâm hai ý* nữa.” (*ý chỉ đa tình, không dứt khoát) Trạch Viễn giơ mắt lên nhìn khuôn mặt cô không hề có vẻ tức giận, vẻ lãnh đạm của cô làm cho anh xa lạ, khó khăn mà nói xong, trong lòng đã có một tiếng nói vọng ra, Ngôn Sơ thích hợp với cô sao?

Tiêu Tiểu nghe xong, bỗng nhiên lên tiếng cười rộ lên, hồi lâu mới dừng cười, lạnh lùng mà nhìn về phía anh, “Anh tỉnh táo lại đi, tôi yêu ai hay cùng ai một chỗ, là việc của tôi, anh không nên xen vào.” Nói xong, xoay người vào phòng, nặng nề mà kéo cửa làm cho cánh cửa đóng sầm lại trước mặt anh.

Ba tâm hai ý? Anh dựa vào cái gì chỉ trích cô ba tâm hai ý, anh không thấy cô vì ai mà ba tâm hai ý sao? Tên khốn kiếp này, rõ ràng là anh trộm trái tim của cô đi, rồi lại ném, giờ đến chỉ trích cô ba tâm hai ý? Nếu cô thật sự là ba tâm hai ý, còn có thể ngây ngốc mặc cho miệng vết thương không thể khép lại, chỉ chờ mong người duy nhất kia đến xoa dịu hay không.

Tiêu Tiểu xông vào trong phòng, hung hăng mà đem cái gối đầu đập vào tường, cái người đàn ông kia thật đáng giận, thực nghĩ rằng khi cô rời đi anh liền sống không yên sao? Cần phải tiếp nhận người đàn ông mà anh ta sắp đặt cho cô? Anh thật là độc ác, chính mình không cần, lại nghĩ cách giao cho người khác. Tốt, Đinh Tiêu Tiểu tôi muốn anh nhìn một cái, trừ anh ra, mọi người đàn ông đều muốn có được tôi.

Tìm một người yêu mình, dễ hơn tìm một người mình yêu làm mình hạnh phúc, anh không làm cô hạnh phúc, vậy để cô tự tìm lại hạnh phúc.

Hiểu rõ Tiêu Tiểu đã trở lại, cười đến mức sáng lạn, cách ăn mặc lại càng kiêu diễm, vĩnh viễn là một bộ dáng vui vẻ. Thế nhưng đàn ông bên người cũng nhiều lên, cô không hề kháng cự ân tình của đàn ông, mỗi ngày đều có một người đàn ông khác nhau đứng chờ tại cửa công ty. Mà cô, cũng thực hưởng thụ cái cảm giác được bọn họ che chở.

Những người đàn ông đó đều biết Tiêu Tiểu thích chơi đùa, mỗi ngày đều có thể vây quanh ở bên người cô, nhìn thấy Tiêu Tiểu trầm sắc thái kiêu mị, bị Tiêu Tiểu khiêu khích, khiến tâm phải động. Thế nhưng, khi bọn họ yêu cầu muốn từng bước phát triển thì, Tiêu Tiểu lại giống như một tinh linh cười chạy thoát, làm những người đàn ông đó đều khát vọng nhưng lại cầu không được. Tiêu Tiểu chỉ nói một câu “Nhanh như vậy liền ra quyết định, tương lai nhất định sẽ hối hận, cho nên chần chừ là để về sau toàn tâm toàn ý.” Những người đàn ông này nghe xong, cũng đều không thể làm sao để thay đổi, chỉ có thể mặc cho cô mơ hồ như cơn gió vô định.

Rất không thể chấp nhận nhìn Tiêu Tiểu như vậy, là Quân Tường. Anh nhìn thấy cô đối với người đàn ông khác bày ra vẻ tươi cười ngọt ngào, còn có dáng người thực mê người kia, trong lòng anh liền cảm thấy một cơn lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu. Anh tiến lên, kéo Tiêu Tiểu ra khỏi những người đàn ông xa lạ đang vây quanh. Hung hăng mà trừng mắt nhìn cô “Tiêu Tiểu, em đang đùa cái gì?”

Tiêu Tiểu xoa cánh tay bị anh làm cho đau nhức, mỉm cười nói, “Em đang lựa chọn đàn ông mà, xem người nào yêu em nhiều một chút?”

“Em còn chọn cái gì? Chẳng lẽ lòng em tới giờ vẫn chưa thật sao?” Quân Tường phát hỏa, loại con gái như thế này mà nói, quả thực không có lương tâm, tất cả mọi người đều biết anh một mực chờ cô lại gần, cô hiện tại lại còn nói cô còn đang chọn đàn ông?

“Quân Tường, anh không giống họ” Tiêu Tiểu cười khê, khê vuốt lên trên mặt anh, nghĩ muốn xoa dịu lửa giận trong anh. “Anh là người thân của em, cũng giống như A Mật, đều vĩnh viễn là người thân của em.”

“Ai muốn làm người thân của em, anh chỉ muốn em là người phụ nữ của anh.” Quân Tường nắm chặt tay cô, sự bình tĩnh của cô làm cho anh sợ hãi, tại sao lại cảm giác cô ngày càng xa, anh không thể hiểu rõ cô nữa rồi.

“Quân Tường, anh là người đàn ông tốt, phải xứng với tình yêu của một cô gái tốt. Mà em chỉ là một người trống rỗng, đã quên mất đi yêu ai là như thế nào.” Tiêu Tiểu như trước nhẹ nhàng mỉm cười, “Cho nên chỉ cần tìm một người yêu em là đủ rồi.”

“Em là của anh! Là của anh! Ai cũng không được đoạt đi!” Quân Tường không nghe chấp nhận lý do nào của cô, tất cả đều là vô nghĩa, anh chỉ biết là chính mình rất cuộc chịu không nổi, cô đối với người đàn ông khác cười quyến rũ như vậy, không muốn lại nhìn thấy sự trống rỗng trong mắt cô nữa, nghĩ muốn cô thật mau quay về là Tiêu Tiểu xinh đẹp lúc trước kia.

Tiêu Tiểu bắt đắc dĩ mà bị anh gắt gao ôm lấy, đôi môi anh nóng bỏng mà dán trên đôi môi lạnh như băng của mình, trong lòng thật muốn trầm mê theo. Thế nhưng, đáy lòng giống như có một loại cây ương ngạnh mà cắm ở chỗ sâu nhất, thường xuyên nhắc nhở, đáng tiếc không phải là anh.

Quân Tường tốt lắm, tất cả những người phụ nữ khác đều phải hâm mộ cô. Thế nhưng, anh không phải tầm lót, cô không có quyền lợi cướp đoạt đi hạnh phúc của anh. Cô không thể cho anh tình yêu như vậy được, tại sao lại có thể ích kỷ mà chiếm lấy như thế chứ? Còn có người rất tốt đang chờ anh, A Mật nhất định sẽ cho anh hạnh phúc mà.

Quân Tường chậm rãi buông đôi môi không hề phản ứng của cô ra, nhìn thấy sự trầm tĩnh trên mặt cô, lòng của cô không ở đây, trong mắt của cô không phải anh. Quân Tường tức giận mà lắc vai cô, nổi giận dùng dùng gào thét, “Bùi Trạch Viễn kia có cái gì tốt? Anh ta căn bản là không có yêu em!”

Nghe được cái tên đáng sợ kia, đôi mắt bình tĩnh của Tiêu Tiểu rốt cuộc cũng có chút phản ứng, trong lòng vừa quặn thắt vừa đau, nén sự khấn trương xuống, vẫn duy trì thản nhiên mà mỉm cười, “Người này, đã sớm không có liên quan tới em.” Những đau đớn này chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, không chịu nổi bất kỳ ai thay đổi.

“Vậy em vì cái gì còn muốn tra tấn chính mình như vậy?” Anh không thể lý giải, người kia rốt cuộc có bản lĩnh gì vậy mà có thể ảnh hưởng Tiêu Tiểu đến như vậy.

“Em rất sung sướng nha, mỗi ngày đều có người chơi cùng em, chiều chuộng em!” Lộ ra gương mặt cười vui vẻ, cô như vậy tốt lắm, ít nhất là không cô đơn!

“Nếu em muốn tìm, tìm anh là được rồi? Vì sao muốn tìm những người đàn ông này, làm cho lòng anh khó chịu?” Quân Tường không thể lý giải, cô cần người ở bên, thế nhưng cũng không nguyện ý đón nhận anh. Anh phần nộ mà gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, giống như sợ hãi rằng cô đang bình thường như vậy liền biến mất.

Tiêu Tiểu không có lên tiếng, để mặc anh gắt gao ôm vào trong ngực. Là cô thực xin lỗi anh, nếu cô có thể tự lừa dối chính mình, có lẽ cô sẽ thoải mái một chút. Thế nhưng, cô lại làm không được.

Điền Mật cũng nghe Quân Tường nói, lại nhìn thấy Tiêu Tiểu ở giữa bị một đám đàn ông vây quanh, tiến lên trực tiếp kéo Tiêu Tiểu ra khỏi quán bar, “Tiêu Tiểu, tại sao biết vậy mà vẫn tàn nhẫn?” Tiêu Tiểu cười khê, hút một điếu thuốc, tựa vào tường nhìn ở ngoài quán bar, có mấy người thừa thớt đang ngồi xổm đối diện bên đường.

Điền Mật tức giận mà tiến lên, chặn ngang gỡ điếu thuốc của cô ra, dùng sức đem thân thể cô kéo lại đây, “Đinh Tiêu Tiểu, cậu còn như vậy, cẩn thận tớ đánh cậu nha!” Cô thực tức giận, cô ấy tùy hứng cũng không thể cùng những người đàn ông này sa đọa như thế.

Tiêu Tiểu trầm mặc không lên tiếng, ánh mắt chỉ chăm chú mà nhìn xa xa về phía đèn đường, suy nghĩ cũng đã trôi xa.

“Cậu vì người đàn ông kia mà như vậy có đáng không? Anh ta thậm chí cũng không biết đến việc này.” Điền Mật nâng mặt của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô nhận thức được nhưng Tiêu Tiểu tại sao lại không thấy? Người con gái kiêu ngạo mà tự tin như vậy, vì sao hiện tại lại xem thường chính bản thân mình như vậy.

Tiêu Tiểu lẳng lặng mà nhìn đôi mắt của cô, khóe miệng nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười, “Vậy còn cậu?”

Điền Mật tức giận mà nói, “Tớ làm sao có thể như vậy? Tớ sẽ không vì đàn ông mà suy sụp đến như vậy.” Cô sẽ không ngốc đến mức muốn tự làm tổn thương chính mình nha.

“Thế nhưng, cậu ngay cả cơ hội nói rõ cũng không giữ cho chính mình!” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, A Mật mới là rất ngốc. Cho dù cô hiện tại bị cự tuyệt, nhưng ít ra cô đã từng thử làm cho Bùi Trạch Viễn tiếp nhận, nhưng A Mật, vẫn ngây ngốc mà đứng ở phía sau Quân Tường, chờ đợi một người không đáp lại cho cô kết quả.

Điền Mật khê nhếch cái miệng nhỏ, không dám tin mà trừng mắt nhìn Tiêu Tiểu, cô ấy biết? Cô ấy đều biết hết? Trời ạ! A Mật trong lòng rối loạn, Tiêu Tiểu như thế nào lại biết? Cứ tưởng rằng vĩnh viễn là bí mật, lại bị người khác vạch trần rõ ràng ngay trước mặt như thế, trong đầu cô, trong lòng cô toàn bộ đều không có chủ định. Cô trong lòng cả kinh, giương mắt lên nhìn về phía Tiêu Tiểu, do dự hỏi, “Cậu lvi vậy mà cự tuyệt Quân Tường sao?” Tiêu Tiểu tại sao lại ngốc như vậy, cô hẳn là đã biết trong lòng Quân Tường chỉ có cô.

“A Mật, tớ rất rõ ràng, trong lòng tớ không có Quân Tường, cho dù cậu có thích Quân Tường hay không, tớ đều không thể tiếp nhận anh ấy, tớ không thể hại anh ấy.” Tiêu Tiểu bình tĩnh mà nói xong những lời trong lòng, nhẹ tay khê vuốt lên gương mặt đang kinh ngạc kia của A Mật, “A Mật, không cần bởi vì tớ mà làm cho cậu yêu lặng lẽ. Tuy rằng, tớ là một ví dụ về thất bại. Nhưng mà nhất định đừng làm cho lời yêu còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị vùi lấp, tình yêu là thứ không thể nhường nhịn được.

Điền Mật nhìn thấy cặp mắt của Tiêu Tiểu sâu nào mà u buồn, trên mặt tự nhiên xuất hiện một tầng cô đơn, trong lòng một trận quặn đau, một tay ôm chầm Tiêu Tiểu, gắt gao mà ôm lấy Tiêu Tiểu, cô gái ngu ngốc này, cô gái siêu cấp ngu ngốc này, vì sao không đối xử với chính mình tốt một chút?

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tình bạn là cả đời, tình yêu là tạm thời thôi. Cô phải sống tốt, nhất định phải sống tốt, chỉ cần tìm một người, đem ký ức mà anh ta lưu lại trong lòng như khối u ác tính đau đớn hoàn toàn cắt bỏ, lòng của cô có thể đáp lại như bình thường, cô đang cố gắng tìm, sẽ phải tìm được.

43. Chương 43: Cứu Người

Tác giả nhẩm lại

Không biết còn có sức lực để tiếp tục nữa hay không

Trạch Viễn không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa công ty liền gặp phải cô gái kia, bạn thân của Tiêu Tiểu, hình như tên gọi Điền Mật, lần trước liên hoan có gặp qua. Anh càng không ngờ tới, cô không phải đến tìm Tiêu Tiểu, mà là tới tìm anh.

Trạch Viễn cùng cô vào một quán trà gần công ty, anh đoán không ra mục đích của cô, lại có thể cảm giác trên mặt cô ẩn chứa một cơn tức giận dề nặng, không phát tác ra.

Trạch Viễn ôn hòa mà mở miệng trước: “Cô khỏe chứ, tìm tôi có việc gì sao?” Anh hy vọng đó không phải là chuyện mà trong lòng anh đang nghĩ đến.

Điền Mật cũng không muốn vòng vo với anh ta, liền trực tiếp đi vào chủ đề: “Tiêu Tiểu gần đây thật không tốt”.

Trạch Viễn hơi hạ mắt, một lúc sau lại ngẩng lên: “Tôi biết, gần đây cuộc sống của cô ấy có chút không bình thường lắm”. Mỗi ngày đều đi đến nửa đêm, mỗi ngày đều uống rượu say mềm, như thế nào có thể tốt.

“Anh có biết cô ấy là vì ai!” Điền Mật thật sự rất chán ghét Bùi Trạch Viễn, anh ta rõ ràng cái gì cũng biết, lại luôn bày ra vẻ mặt dường như không có việc gì. “Cô ấy như vậy đều do anh làm hại, anh lại có thể yên tâm thoải mái xem cô ấy sống mơ mơ màng màng mỗi ngày như vậy?”

“Cô ấy không nên như vậy”. Trạch Viễn nhẹ nhàng nhún mày, cô ấy không nên như vậy mà bạc đãi chính mình.

“Anh cũng chỉ biết nói suông!”. Điền Mật chịu không nổi vẻ mặt đứng đắn này của anh ta. “Tuy rằng tôi thật chán ghét anh. Nhưng mà hiện tại, Tiêu Tiểu ai nói cũng không nghe, tôi biết, chỉ có anh mới khuyên được cô ấy. Tôi mặc kệ anh có thích Tiêu Tiểu hay không, nhưng anh có trách nhiệm khuyên cô ấy trở về, không thể tiếp tục để cho cô ấy như vậy nữa”. Điền Mật cũng không nghĩ phải đến tìm anh ta, nhưng là muốn chữa được tâm bệnh phải cần đến người gây ra nó, mà đối với tâm bệnh của Tiêu Tiểu, anh ta chính là tâm dược.

“Lời nói của tôi cô ấy cũng sẽ không nghe”. Trạch Viễn do dự, ngày đó cô ấy đối với anh lãnh đạm, khiến anh cũng cảm thấy bất lực.

“Anh vô dụng như vậy sao?” Điền Mật vẻ mặt khinh miệt mà nhìn anh ta, chưa từng thử qua mà lại không dám làm, anh ta không phải là đàn ông sao? “Dù sao Tiêu Tiểu là vì anh mới như vậy, bằng cách nào anh cũng phải ngăn cản cô ấy tiếp tục tổn thương chính mình, bằng không, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh! Chính anh tự mình suy nghĩ. Hừ, đừng nghĩ làm tổn thương Tiêu Tiểu mà có thể làm bộ như không có gì.”

Nói xong, Điền Mật đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi tiếp. Thật sự là không muốn cùng anh ta ngồi thêm một phút nào, người đàn ông lạnh lùng này có gì tốt? Tiêu Tiểu như thế nào lại coi trọng anh ta như vậy? Thật sự là không đáng mà!

Còn lại Trạch Viễn vẫn một mình ngồi ở chỗ kia, thật lâu sau mới chậm rãi rời đi.

Đêm rất tối, những người cô đơn, đều khát khao được an ủi cho nhau.

Quán bar huyền ảo, càng về đêm càng động lòng người. Ánh đèn lấp lánh, âm nhạc sống động, đám người chen chúc, và cả điệu nhảy ma mị mắt hồn. Từng linh hồn đều giống như thoát ra khỏi thân thể, theo đuổi khoái cảm hư ảo.

Trạch Viễn đứng ở trong đám người, vẫn là cảm thấy không thể thích ứng được với nơi kích thích này, âm nhạc, tiếng hét đều làm cho anh cảm thấy tim đập thành thịch, cảm giác trái tim sắp chịu không nổi, lỗi tai cũng sắp bị những âm thanh này làm cho điếc. Nhưng mà, anh vẫn đến đây. Do dự nửa ngày, anh vẫn quyết định tìm đến Tiêu Tiểu. Anh cảm thấy Tiêu Tiểu trở nên như vậy, mình cũng phải chịu trách nhiệm, cho dù anh không thể cho cô tình yêu, cũng không thể trở mặt nhìn cô ngày ngày đều sa đoạ đến như vậy. Anh không hy vọng nhìn thấy cô sa sút như thế.

Anh đi vào quán bar lần trước mà Ngôn Sơ gọi anh tới, anh cũng không biết Tiêu Tiểu có ở nơi này hay không?

Anh cố gắng ở trong đám người tìm bóng dáng Tiêu Tiểu, phụ nữ ở đây đều trang điểm xinh đẹp, làm cho anh không thể nhìn thấy rõ ràng. Anh cố sức đi về phía bên trong, xuyên qua đám người đang nhiệt tình khiêu vũ.

Từ lúc Bùi Trạch Viễn vừa tiến đến, Tiêu Tiểu liền thấy được anh, người đàn ông đó cùng thế giới này rất không hợp nhau. Tiêu Tiểu trong lòng cười lạnh, anh ta đến làm cái gì? Đến ném thử thế giới mới mẻ, đến cảm nhận một chút kích thích của đời người? Tiêu Tiểu nắm mạnh nâng chén rượu lên, một hơi nốc cạn rượu bên trong. Hừ, đã không cần còn muốn anh ta làm gì, anh ta làm gì đều không liên quan tới cô. Thân thể dựa vào người đàn ông bên cạnh, hôm nay người này đúng là rất đẹp trai, khẽ nói bên tai anh ta, “Đi ra nhảy với em”.

Người đàn ông kia quả nhiên mừng rỡ như điên, Tiêu Tiểu vậy mà lại chủ động muốn nhảy với hắn, hắn gắt gao ôm lấy vòng eo nhỏ của Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu cũng buông thả mà dung đưa nhiệt tình.

Bùi Trạch Viễn rốt cuộc nhìn thấy cô, vẫn rực rỡ như vậy, một thân váy đen bó sát, hoàn hảo bày ra dáng người nhu mì xinh đẹp, cổ chữ V khoét sâu làm cho trước ngực như ẩn như hiện, Tiêu Tiểu như vậy chính là làm cho đàn ông càng thêm điên cuồng.

Cô dán vào thắt lưng người đàn ông kia, tay giơ lên cao, cuồng nhiệt lắc lư, ánh mắt vẫn khiêu khích nhìn theo anh. Người kia đã sớm không kiềm chế được, bàn tay đặt trên lưng cô cũng càng ngày càng không thành thật, chậm rãi phủ lên ngực cô. Cô chẳng những không phản đối, vậy mà còn dán vào ngực người đàn ông kia, không kiêng nể gì dù anh ta hôn nồng nhiệt, cả thân thể đều áp lên người anh ta.

Cảnh tượng mập mờ ám muội của cô đập vào mắt anh đau quá, anh nhắm mắt lại, lòng giống như bị ai hung hăng tước đi, âm ỉ đau, tại sao cô lại trở thành như vậy?

Trạch Viễn cố nén xúc động muốn xông lên, cố gắng ổn định lại hơi thở đang dồn dập, cô không nên sa đọa như vậy. Nhưng mà, người đàn ông kia dường như được thêm ủng hộ, tay càng làm càn xoa trên hông cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Bùi Trạch Viễn cảm giác trong lòng dâng lên một ngọn lửa, đột nhiên bùng cháy mạnh mẽ, người con gái này điên rồi, cứ để đàn ông tùy ý muốn làm gì thì làm sao?

Anh không chịu đựng hơn được nữa, lập tức vọt đến, hung hăng đem Tiêu Tiểu tách ra khỏi ngực người đàn ông kia.

Tiêu Tiểu choáng váng mặt mày, còn chưa kịp nhìn rõ tình huống hiện tại, người đàn ông vừa rồi đã muốn tức giận tới cực điểm, rống lên, “Mày làm cái gì vậy?”

Tiêu Tiểu thật vất vả tỉnh táo lại, ngẩng mặt lên liền thấy, anh ta đến đây làm cái gì?

Trạch Viễn nhìn lại ánh mắt của Tiêu Tiểu, sau đó mới từ tốn ngẩng lên đối mặt với người đàn ông đang phần nộ kia, “Tôi đến đưa cô ấy về nhà”.

Người đàn ông kia ngây người một lát, anh ta là anh trai của Tiêu Tiểu sao? Tiêu Tiểu không phải là con một sao? “Tiêu Tiểu, em có quen hắn sao?”

“Không quen”, Tiêu Tiểu mắt cũng không thèm nhìn, “Không cần để ý tới anh ta, chắc là uống say nhận sai người thôi.” Cô hất tay Trạch Viễn ra, lại muốn tới gần người đàn ông kia.

Trạch Viễn lại không định buông cô ra, lại giữ cánh tay cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, ôn hòa nói, “Tiêu Tiểu, cùng tôi trở về”.

Tiêu Tiểu còn chưa kịp bỏ tay anh ra, người đàn ông bên cạnh đã tiến tới, túm lấy áo Trạch Viễn, “Mày còn không mau rút nhanh, cô ấy nói không biết mày”. Trạch Viễn cũng không bị anh ta dọa, vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa nhìn Tiêu Tiểu, “Trở về với tôi”.

Tiêu Tiểu cười lạnh bỏ tay anh ta ra, “Anh là gì của tôi, anh bảo tôi trở về thì tôi phải trở về sao?” Cô khiêu khích nhìn Trạch Viễn, ở đây căn bản không phù hợp với anh ta, anh ta vẫn nên nhanh chóng trở về thế giới thanh bình của mình thì tốt hơn.

“Tiêu Tiểu, đừng tùy hứng như vậy nữa, cô có biết có rất nhiều người lo lắng cho cô hay không”. Trạch Viễn nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của cô, trong lòng lại thêm một trận đau đớn, anh biết cô hận anh.

“Ha ha, lo lắng cái gì? Lo lắng không có ai muốn tôi?” Tiêu Tiểu khê ngẩng lên, “Yên tâm, có rất nhiều người muốn.” Vừa nói vừa cố ý liếc nhìn mặt anh.

Người đàn ông kia cảm thấy Tiêu Tiểu căn bản không còn để ý đến hắn nữa, càng hung tợn uy hiếp Trạch Viễn, “Bây giờ mày cút ngay cho tao, còn không, đừng trách tao không khách khí”.

Trạch Viễn căn tay người kia lại, vuốt áo, vẫn bình tĩnh vươn tay về phía Tiêu Tiểu, “Tiêu Tiểu, theo tôi đi”.

Tiêu Tiểu bực bội quay mặt sang một bên, có đi thì anh ta đi một mình đi, bọn họ cũng không phải một cặp, cô tại sao phải nghe lời anh ta.

Người đàn ông kia thấy mình khuyên can mãi mà Trạch Viễn vẫn một bộ thờ ơ, trong lòng nổi giận, liền hướng tới mặt Trạch Viễn đấm một phát, người đàn ông này thật đúng là phiền con mẹ nó!

Trạch Viễn hoàn toàn không phòng bị, trên mặt đã bị trúng một cú đấm nặng nề, cả người đều lệch sang một bên, đụng vào cột nhà, nhất thời sao bay đầy mắt, một hồi sau mới ngẩng mặt lên, khóe miệng rõ ràng đã sưng lên. Tiêu Tiểu nhìn thấy khóe miệng anh đã rớm máu, trong lòng hơi siết lại đau đớn, thật ngu ngốc, đây là chỗ anh ta nên tới sao? Mặt lại kiềm chế quay sang một bên, không muốn để lộ ra một chút mềm lòng.

Trạch Viễn cười khê, lấy tay chùi qua khóe miệng, đụng tới vết thương có chút đau, không nhịn được lại nhú mày, người đàn ông này ra tay cũng thật mạnh. Anh ngược mắt nhìn, vẫn dán vào trên người Tiêu Tiểu, “Đình Tiêu Tiểu, theo tôi trở về”. Trong lòng anh cũng đã nổi lên một chút tức giận, cô còn muốn đùa giỡn đến khi nào?

Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn cặp mắt anh vẫn sáng ngời như trước, trong lòng lại càng hận sâu hơn, trong mắt anh ta ngoại trừ trách cứ đều không có cảm xúc gì khác, anh ta hẳn vẫn xem cô là một đứa trẻ bốc đồng đi. Cút đi cút đi, tất cả đều cút đi cho cô, cô không cần sự thương hại của anh ta. Tiêu Tiểu đột nhiên tức giận, đẩy hai người đàn ông trước mặt ra, nổi giận dùng dùng lao về phía trước. Anh muốn cô trở về, cô càng không về, thế giới của anh cô không thể tiến vào, vậy thế giới của cô cũng không cần anh đến can thiệp.

Người đàn ông kia thấy Tiêu Tiểu quay đầu bước đi, khẩn trương đến mức kêu to, “Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu...”.

Trạch Viễn lạnh lùng liếc anh ta một cái, không thèm để ý tới hắn ta, nhanh chóng xoay người chạy theo ra ngoài.

Trạch Viễn chạy ra khỏi quán bar, ở khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Tiêu Tiểu, lo lắng cô lại lên xe đi rồi. Lao ra đường cái, thật vất vả nhìn thấy, Tiêu Tiểu mang theo túi xách, một mình lảo đảo đi ở phía trước trên đường cái, bóng dáng cô đơn làm cho người ta càng đau lòng. Anh nhanh chóng chạy về phía cô.

Trạch Viễn kéo lấy thân thể Tiêu Tiểu suýt ngã về phía trước, cô dừng lại một bước, đột nhiên ngã vào lồng ngực anh, anh không nhịn được đưa hai tay ra đỡ lấy cô.

Tiêu Tiểu lại giống như chạm phải vật gì thật dơ bẩn, đột nhiên giãy giụa muốn rời khỏi vòng tay anh, nhưng mà, Trạch Viễn lại không buông cô ra, gắt gao giữ chặt cô trong ngực, giọng ồm ồm trách cứ lại tăng thêm “Tiêu Tiểu, em điên đủ chưa?”

Tiêu Tiểu vừa nghe, lửa giận liền lập tức bốc lên, lại nảy sinh quyết tâm phải thoát khỏi cái ôm của anh, “Tôi điên là chuyện của tôi ai cần anh lo?” Anh ta dựa vào cái gì đến chỉ trích cô? Cô làm gì đều là chuyện của cô, liên quan gì đến anh ta? Trong lòng hận, tay cũng đánh anh mạnh hơn, muốn anh buông tay ra.

Trạch Viễn để mặc cho cô nặng nề đánh tới, móng tay cô quơ qua, lơ đãng xẹt lên mặt mình, chạm vào vết thương ở khóe miệng, lại nổi lên một trận đau đớn. Nhưng mà, anh trước sau vẫn không buông tay ra, để mặc cô điên cuồng phát tiết, chỉ hy vọng cô sau đó có thể tỉnh táo lại, ngoan ngoãn cùng anh trở về nhà.

Mặc cho Tiêu Tiểu đánh như thế nào, vẫn không thể thoát khỏi anh giữ chặt cô, tay anh giống như chiếc công sắt, gắt gao đem cô nhốt vào trong ngực.

Trong lòng Tiêu Tiểu lại đau đến muốn chết, vẫn là bộ mặt dối trá này, anh ta nghĩ anh ta là ai vậy? Anh ta đến giải cứu, cô sẽ cảm động rơi nước mắt, cô mới không cần, ghét nhất chính là bộ dạng tốt đẹp vĩnh viễn vì người khác của anh ta. Lòng càng nổi lên đau đớn, anh ta vì sao không quan tâm mà vẫn muốn tới tìm cô? Nếu không thương cô, cứ bỏ mặc cô, để cô tùy ý tự sinh tự diệt là tốt rồi. Cô dù có phải tiếp tục chịu đựng thống khổ cũng không muốn thấy anh mang theo tâm trạng thương xót tới cứu vớt cô.

Tiêu Tiểu tránh không khỏi vòng tay anh, trong lòng bức bối, há miệng dùng sức cắn lên cánh tay anh, thật tàn nhẫn, càng cắn mạnh xuống. Trạch Viễn cảm giác trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, cô lại cắn anh như vậy. A lên một tiếng, Trạch Viễn nhịn không được buông tay ra, ôi, trên cánh tay rõ ràng để lại một vòng dấu răng thật sâu, lâm lâm chảy ra một dòng máu, cô thật sự dùng sức mà cắn, Trạch Viễn trừng mắt nhìn gương mặt tức giận của cô, không dám tin, người con gái này thật sự là cái gì cũng làm được đi.

“Đinh Tiêu Tiểu, nếu không phải Điền Mật tới tìm tôi, tôi căn bản là không muốn lo lắng cho cô! Cô đừng náo loạn nữa, theo tôi trở về”. Trạch Viễn rốt cuộc không thể nhịn được nữa rống lên, cô gái này còn muốn điên tới khi nào?

Tiêu Tiểu đột nhiên cười ha ha, thì ra anh ta là vì A Mật mới đến, thì ra là thế. Trong lòng hận càng sâu hơn một tầng, chính là chán ghét về mặt bình tĩnh, biểu tình ôn hòa đó của anh ta giống như là đang cứu lấy một con mèo nhỏ lạc đường. Đột nhiên nổi lên tâm địa tàn nhẫn cũng hướng anh ta gào thét, “Ai cần anh bố thí, rút về thế giới ôn hòa của anh đi, thế giới của tôi không đến lượt anh can thiệp”. Nói xong, xoay người hướng giữa đường lớn đi tới.

Vừa đi, Tiêu Tiểu vừa phát tiết hét to, phát ra âm thanh sắc nhọn, ở trong đêm khuya trong trẻo mà lạnh lùng, lại có vẻ chói tai.

Trạch Viễn tức giận ôm tay, trừng mắt nhìn bóng dáng cô xiêu vẹo đông tây, nhưng lại dần dần bị bóng dáng cô đơn của cô gọi lên một trận đau lòng, cô trở thành như vậy, đều là vì anh, anh rốt cuộc nên làm thế nào, mới có thể làm cho cô bỏ đi sự cố chấp này.

44. Chương 44: Tác Giả Nhấn Lại

Hai người sống lại lần nữa

Trạch Viễn kéo cái thân nặng nề về đến nhà, thì đã là hai giờ sáng. Miệng vết thương trên cánh tay vẫn ê ẩm đau, không biết Đinh Tiêu Tiểu đã trở lại hay chưa? Trong lòng vẫn không thể không lo lắng cho cô, nhớ tới ánh mắt lạnh lùng kia của cô, trong lòng lại một trận đau đớn, không nghĩ tới cô lại bị chính mình làm tổn thương sâu như vậy, trái tim lao lực quá độ đến mức mất cảm giác, đã không biết phải làm thế nào mới có thể ngăn cản cô tiếp tục sa đọa nữa.

Trạch Viễn tắm xong ra, dùng khăn lau tóc ướt, lấy rượu thuốc, sắp sắp lên miệng vết thương, một trận bỏng rát đau đớn từ miệng vết thương dâng lên đến tận chóp mũi, cảm giác đau đớn xuyên qua toàn thân.

Trạch Viễn hít sâu một hơi, chịu đựng rượu thuốc ngấm vào miệng vết thương. Nhìn miệng vết thương kia, suy nghĩ lại dần dần bay xa, anh không biết nên làm sao với Tiêu Tiểu bây giờ? Vốn dĩ nghĩ rằng hết thấy mọi thứ cô làm cũng đều là có mục đích, cô chỉ biết không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương chính mình, chỉ là, vì sao, nhìn thấy mỗi ngày cô càng thêm sa đọa, trái tim anh cũng ngày càng nặng nề hơn. Không phải anh đã sai lầm rồi chứ? Cứ như vậy mà chỉ trích mà né tránh cô? Aiz, mùa hè này thực đáng ghét quá, vì sao anh lại gặp phải cái cô gái tên Đinh Tiêu Tiểu này chứ, tất cả đều bị đảo lộn, không thể trở lại yên bình như trước đây nữa.

Trạch Viễn đang lúc tâm phiền ý loạn đột nhiên ngửi được mùi khói, ảnh cảnh giác quan sát toàn bộ đại sảnh, không có cái gì cháy mà? Ừm, hình như khói là từ ngoài cửa truyền đến, anh mở cửa, ngoài cửa khói đã muốn bao phủ mù mịt, mùi khói sắc mũi là từ cánh cửa nhà Tiêu Tiểu truyền ra.

Trạch Viễn cả kinh nhà Tiêu Tiểu đã xảy ra chuyện!!!

Anh tiến lên, khẩn trương mà ấn chuông cửa, thế nhưng một chút đáp lại cũng không có. Trạch Viễn lo lắng, vừa đập thật mạnh lên cửa, vừa kêu lớn, "Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu.., có ở trong nhà không?" Nhưng cửa sắt không nhúc nhích tí nào, bên trong cũng không có đến một chút tiếng động.

Trạch Viễn nóng nảy, chạy nhanh về nhà, lấy di động ra, rất nhanh tìm thấy số di động của Tiêu Tiểu, gọi đi, anh không thể chắc chắn được Tiêu Tiểu đã về nhà hay chưa. Nhìn thấy chiếc điện thoại nhỏ bắt đầu kết nối, tim Trạch Viễn đập thình thịch, rất muốn biết rốt cục cô đang ở đâu? Một giai điệu quen thuộc từ trong nhà Tiêu Tiểu vang lên, trời ạ, cô thật sự đang ở bên trong! Trạch Viễn nóng nảy, gọi lại một lần nữa, tiếng nhạc từ bên trong lại liên hồi vang lên, anh nóng vội ra sức đập cửa, nhưng là, vẫn không nghe được chút động tĩnh nào. Anh càng lúc càng lo lắng, Tiêu Tiểu, cô thế nào lại không đáp lại, mau trả lời đi.

Khói từ cánh cửa thoát ra mỗi lúc một nhiều hơn, càng ngày càng dày. Trạch Viễn lo lắng xảy ra chuyện lớn, vội vàng báo cháy. Nhân viên phòng cháy yêu cầu anh nói lại địa chỉ và tình huống phát sinh, yêu cầu anh trước mắt nhanh chóng sơ tán những người xung quanh, trước khi bọn họ tới nơi, trừ bỏ tự cứu, không còn cách nào khác, ngàn vạn lần không nên tùy tiện hành động.

Trạch Viễn nhanh chân chạy tới đánh thức hai nhà nữa cũng ở lầu hai, cùng bọn họ giải thích, có thể Tiêu Tiểu đang ở trong căn nhà cháy, bảo bọn họ xuống lầu tránh trước. Mấy người hàng xóm vừa nghe thấy, chạy ra hành lang thì đã thấy tràn ngập khói, đều kinh hoàng thu thập đồ vật quý giá, nhanh chóng chạy xuống dưới lầu. Bọn họ lôi kéo Trạch Viễn, Trạch Viễn lại nghĩ đến Tiêu Tiểu, làm sao cũng không thể yên tâm được, giao phó cho bọn họ đi báo cho người quản lý hộ tịch ở dưới lầu, nhanh chóng đi báo cho mọi người, chờ đợi nhân viên phòng cháy chữa cháy đến.

Trạch Viễn đứng trong hành lang, nhìn thấy khói ngày càng đen, mùi ngày càng đậm, trong lòng lo lắng như ngồi trên đồng lửa. Vì sao đội phòng cháy chữa cháy còn chưa tới? Bọn họ mà tới trễ, Tiêu Tiểu không chừng sẽ không chịu được. Anh khẩn trương mà dùng sức đâm vào cánh cửa, thế nhưng cánh cửa nặng nề vẫn yên lặng bình thường không hề gì. Trạch Viễn trong lòng rối loạn, điên cuồng gọi to: "Tiêu Tiểu, tại sao cô không trả lời, nếu cô ở bên trong, cô mau trả lời đi! Tiêu Tiểu!" Thế nhưng, không có tiếng động hay rung động nào đáp lại anh.

Không được, không thể đợi thêm được nữa. Bên ngoài khói đã dày đặc như vậy, bên trong phòng không biết đã bị đốt thành cái dạng gì. Trạch Viễn quyết định tự mình đi cứu Tiêu Tiểu. Tiêu Tiểu em nhất định phải chờ anh, chờ anh!

Trạch Viễn chạy vào nhà bên cạnh nhà Tiêu Tiểu, vọt ra ban công, quả nhiên, nhìn thấy cửa sổ nhà Tiêu Tiểu đang thoát ra từng đợt khói. Phải nhanh chóng, phòng ngủ của Tiêu Tiểu hẳn là chưa bị cháy, không thể đợi thêm nữa. Anh nhìn nhìn, từ ban công nhà Tiêu Tiểu đến phía trước ban công nhà này ước chừng mất khoảng ba phút, ở giữa chỉ có một bậc thang nhỏ hẹp, ước chừng độ rộng chỉ có một bàn chân. Cố gắng vậy, đợi thêm lát nữa, Tiêu Tiểu sẽ nguy hiểm!

Trạch Viễn chạy nhanh vào trong phòng, xốc chăn của chủ nhà lên, xé khăn trải giường cùng vỏ chăn, cố xé mấy tấm vải thô, dùng sức mà xé rách, cột lại thật chặt, trong lòng bởi vì lo lắng, mà tay cũng thô bạo giằng kéo, thật là anh đã không còn lo tới được nó nữa, trong lòng chỉ nghĩ đến Tiêu Tiểu, cô ngàn vạn lần không thể có chuyện, nếu cô xảy ra chuyện gì, anh cả đời sẽ không tha thứ cho chính mình.

Trạch Viễn ôm lấy một túm vải thô cột chặt lại với nhau, đứng ở trên ban công, dùng sức mình bò lên bờ tường, nặng nề mà cột lại. Sau đó, đóng cửa ban công lại, đem một đầu vải đến một chỗ khác dùng sức cột vào cánh cửa, cuối cùng lại nặng nề mà giật nhẹ, thực nhanh. Anh đứng ở rìa ban công, đối diện với hướng nhà Tiêu Tiểu, hít vào một hơi thật sâu, Tiêu Tiểu, anh đến đây!

Trạch Viễn cẩn thận mà chống hai tay, ngồi ở ban công bên cạnh, sau đó, chậm rãi bay qua, hai tay nắm chặt thành ban công, chân dẫm trên bậc thang nhỏ hẹp kia, tốt, một chân, anh ngừng thở, chậm rãi đứng vững, một chân khác cũng bước tới. Đứng lại. Anh nhẹ nhàng thả mớ vải thô ra, ném đi, sau đó, nhẹ tay chống vào thành ban công, chậm rãi đứng thẳng lên, cẩn thận bước trên thành tường. Trạch Viễn khẩn trương hít thật sâu, từ từ sẽ đến, tốt, cảm giác được móng đã hoàn toàn áp sát vào, lưng chậm rãi dựa vào phía sau, thân thể dần dần đứng thẳng lên, cánh tay chậm rãi buông ban công ra.

Ô, rốt cuộc cả thân mình đã kề sát mặt tường bên ngoài, hai tay Trạch Viễn khẩn trương bấu chặt vách tường, gát gao cảm nhận được đá hoa trên mặt tường đâm vào tay, thật là đau. Trạch Viễn cố gắng mà

trấn định chính mình, điều chỉnh lại hô hấp, thế nhưng, hai chân không thể kiềm nén cảm giác mà run run. Anh há miệng, cố gắng hít thở, không phải sợ, không phải sợ, không có gì phải sợ, ngẩng đầu, không nên nhìn phía dưới, không có việc gì.

Nghĩ tới Tiêu Tiểu hiện tại đang nguy hiểm, trong lòng trào dâng một loại dũng khí, Tiêu Tiểu còn đang chờ anh, anh nhất định không thể lui bước, Tiêu Tiểu, chờ anh, bây giờ anh đang tới đây! Cho đến bây giờ anh chưa từng khát vọng được nhìn thấy Tiêu Tiểu giống như lúc này, nghĩ đến cô phải đối mặt với nguy hiểm, lòng của anh như bị kim châm vào đau đớn. Giờ phút này, trong lòng khẩn trương lo lắng, rốt cuộc làm cho anh hiểu được, anh để ý cô, thật sự quan tâm cô, bất luận trong miệng phủ nhận bao nhiêu lần, lòng của anh đã phản lại anh, trong lòng anh có cô, vẫn đều có cô. Tưởng chừng tất cả những đau khổ áp lực trong giờ phút này đều mãnh liệt trào ra, cô nhất định không thể có chuyện, anh không thể tưởng tượng được kết quả sẽ tồi tệ thế nào, tuyệt đối không thể để cô xảy ra việc gì.

Anh cố gắng mà bình ổn hô hấp, chậm rãi di chuyển từng chân một bước về phía trước, chặt chẽ mà đặt ở trên tường, cánh tay cố gắng dùng sức mà chống đỡ thân thể, cơ thể chậm rãi dán vào tường mà di chuyển. Nhìn thấy khoảng cách thật gần, nhưng sao cảm giác lại xa xôi như vậy, trong lòng thực khao khát nhanh tới được phía đối diện, Tiêu Tiểu, em ngàn vạn lần không thể có chuyện nha, trong lòng anh vì lo lắng mà đau đớn, nhất định không thể có chuyện.

Màn đêm yên tĩnh dần dần bị phá vỡ bởi một tiếng còi chói tai, anh giật mình, bọn họ rốt cuộc cũng đến đây. Anh chậm rãi giương mắt nhìn thấy một người đi ra ban công, trong lòng nhộn nhạo lên, đã tới rồi, rốt cuộc đã tới rồi. Nhìn thấy khói từ bên trong thoát ra dày đặc, trong lòng lại co thắt, trong phòng một màn tối đen, không biết Tiêu Tiểu thế nào. Anh khẩn trương mà nuốt nước bọt, yết hầu khô khan, thanh âm gần như cũng mất đi. Cũng sắp tới nơi rồi, Tiêu Tiểu, em chờ anh một chút.

Rốt cuộc, tay cũng chậm rãi chạm tới ban công, anh một mảy mà bắt lấy ban công bên cạnh, giống như người sắp chết đuối đột nhiên vớ được một cây gỗ cứu mạng, cái loại khát vọng được sống này, làm cho anh thật cẩn thận nắm lấy. Anh chậm rãi ép người vào góc tường, cẩn thận mà đem tay kia bắt lấy ban công, chân chậm rãi đạp vào ban công bên cạnh. Anh khó khăn dùng chân chuyển động, cảm giác chân nặng như đeo đá, đột nhiên trở nên nặng nề. Anh đẩy cửa ra, khẩn trương nhìn vào bên trong, lớn tiếng la lên: “Tiêu Tiểu, Đinh Tiêu Tiểu!” Vẫn là một màn yên tĩnh.

Nhanh lên, Tiêu Tiểu hiện tại còn ở bên trong! Trạch Viễn hung hăng cắn răng một cái, dùng sức một phát nhảy qua ban công, cả thân thể đổ nhào về phía trước: “Rầm”, cả người anh ngã trên sàn ban công. Anh cố nhịn đau, đứng dậy vọt vào trong phòng, bên trong một màn tối đen. Tiêu Tiểu, anh đột nhiên nhìn đến người đang nằm trên giường, trong lòng Trạch Viễn thở phào, cô không có chuyện gì, thật tốt may mà cô không có chuyện gì. Anh nặng nề thở phì phò, chạy nhanh đến bên giường, muốn nhanh chóng kiểm tra tử đầu giường, thế nhưng, không có gì, có lẽ dây điện đã bị cháy. Anh cúi đầu, nhìn thấy gương mặt cô ngủ say, trong lòng đột nhiên thực cảm kích, thật tốt quá, cô không có việc gì.

Trong mũi tràn ngập mùi khói, trong lòng cả kinh, phải chạy nhanh ra ngoài. Anh nâng Tiêu Tiểu dậy, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cô: “Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu, mau tỉnh lại!” Thế nhưng, Tiêu Tiểu chỉ là nhập nhèm mà mở mắt, nói mê vài tiếng, lại nhắm mắt lại, hoàn toàn ngủ say.

Trạch Viễn, nóng vội càng dùng sức vỗ vào mặt cô, Tiêu Tiểu khó khăn mở mắt ra, đầu óc mơ màng choáng váng một cái, nhưng vẫn không tỉnh táo lại. Như vậy không được, cô hoàn toàn say như chết, kêu như thế nào cũng không tỉnh. Trạch Viễn nhìn thấy ánh lửa xuyên thấu qua cánh cửa, bên kia nhất định là đã cháy rất dữ dội, anh cảm giác được hơi nóng đã tiến vào bên trong căn phòng này, nhiệt độ cả phòng đã tăng lên. Anh nóng vội nghĩ phải làm thế nào mới có thể thoát ra ngoài?

Bọn họ hiện tại bị nhốt ở trong phòng, cánh cửa tuy rằng tạm thời che được ngọn lửa bên ngoài, thế nhưng, cứ ở trong này không đi ra, nhất định sẽ bị khói tràn vào làm cho ngạt thở mà chết. Hơn nữa, nhà Tiêu Tiểu lắp cửa chống trộm, trừ phi là từ bên trong mở ra, bằng không, phải phá thật mạnh từ bên ngoài, khẳng định phải mất cả buổi sáng, bọn họ không biết còn có thể chờ đến khi đó hay không.

Trạch Viễn nóng vội đứng ở trong phòng lo lắng, thấy bên cạnh bàn máy tính có cái bình hoa đặt trên cái giá, giật mình, chạy lại đem toàn bộ hoa rút ra, sau đó cầm lấy áo sơ mi của Tiêu Tiểu, dùng nước trong bình hoa chậm rãi tắm ướt. Sau đó để lại một ít nước, anh đem theo cái chai, tới gần bên giường, nhắm

thăng mặt Tiêu Tiểu, nặng nề mà đổ xuống!

Tiêu Tiểu bị một làn nước lạnh đột kích, hai mắt mơ màng chậm rãi mở ra, chậm rãi nhìn khuôn mặt Trạch Viễn, anh tại sao lại ở chỗ này? Tiêu Tiểu khó khăn lại muốn nhắm mắt lại, Trạch Viễn nhanh chạy tới bắt lấy bả vai cô, một tay ôm lấy cô, dùng sức mà lắc: “Tiêu Tiểu, mau tỉnh lại, mau mở mắt ra.” Trên mặt Tiêu Tiểu vẫn còn đọng nước, ánh mắt rất cuộc cũng mở ra.

Trạch Viễn nhanh chóng nói với cô: “Tiêu Tiểu, nhà cô cháy, tỉnh lại mau lên, chúng ta phải đi ra ngoài.”

Trong lòng Tiêu Tiểu cả kinh, mắt vì sợ hãi mà trợn ngược lên, nhìn nhìn trong phòng, vừa nhú mày vừa nghe, trong phòng có tiếng động a! Hoảng sợ mà nhìn về phía Trạch Viễn, không thể tưởng tượng được trong nhà nấu cơm từ lúc nào, cô cư nhiên một chút cũng không biết.

“Tiêu Tiểu, chúng ta hiện tại phải đi ra ngoài.” Trạch Viễn giữ chặt mặt của cô, giữ cho cô bình tĩnh: “Bên ngoài lửa phỏng chừng rất lớn, nhưng nếu chúng ta không đi ra ngoài. Không chừng phòng này cũng nguy hiểm.” Tiêu Tiểu hoảng sợ mà nhìn anh: “Chúng ta hiện tại nhất định phải ra ngoài.” Trạch Viễn kéo cô, Tiêu Tiểu lo lắng mà nhanh bắt lấy tay anh, cứ như vậy đi ra ngoài có được không?

Trạch Viễn kéo Tiêu Tiểu qua một bên: “Cô hãy nghe tôi nói, chúng ta chỉ cần đẩy cửa lao ra ngoài, là có thể. Cô đem chăn ra đây, chỗ tôi có một cái áo ướt, có thể giúp chúng ta hô hấp. Tin tưởng tôi, Tiêu Tiểu, không có việc gì, đã có tôi ở đây!” Anh cố gắng nhìn cô mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp kia giờ này lại cả kinh mà loé lên.

Tiêu Tiểu cố gắng dùng sức gật đầu, thật tốt khi có anh, anh nhất định sẽ cứu cô ra ngoài. Tiêu Tiểu sờ soạng mà mở ngăn tủ lớn ra, ra hiệu cho Trạch Viễn đem cái chăn phía trước ôm xuống dưới.

Trạch Viễn nhìn cô, cuối cùng căn dặn: “Chúng ta lát nữa đi ra ngoài, khẳng định là rất nóng, cô đi theo tôi, nhất định phải cẩn thận dưới chân, đừng giẫm phải chỗ cháy, đem miếng vải ướt mảy mảy bịt chặt ở mũi, nhớ kĩ ngàn vạn lần đừng có bỏ ra, chăn phải ở trên người, nhớ kĩ đem thân thể bọc vào bên trong, như vậy có thể ngăn cản một chút sức nóng.” Tiêu Tiểu nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của anh, miệng hé ra, trong lòng khẩn trương mà nhớ kĩ, nặng nề gật gật đầu.

Trạch Viễn đem chăn mở ra, quần lấy hai người, cuối cùng lại liếc nhìn cô một cái, đem quần áo tắm ướt đưa cho cô. Một tay giữ chăn, một tay gắt gao mà đem Tiêu Tiểu ôm vào trong lồng ngực, Tiêu Tiểu nhanh chóng đem chăn ở phía dưới quần chặt phía trước, tay khác cầm quần áo ướt sưng bịt chặt cái mũi, khẩn trương chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Trạch Viễn cúi đầu, cuối cùng ở bên tai cô nhẹ nhàng mà nói: “Không phải sợ, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh cô.” Tiêu Tiểu nghe được, cảm giác có một luồng hơi ấm từ trong lòng lắng lắng trào ra, khi anh ôm, nhiệt độ cơ thể anh, ở đây rõ ràng có kinh khủng như thế nào, chỉ cần có anh bên cạnh, cô không còn sợ cái gì nữa!

“Tốt lắm, được rồi, tôi sẽ mở cửa.” Trạch Viễn ngẩng đầu, tung mạnh chăn. Vừa dùng chăn để nắm cánh cửa, cho dù cách một lớp chăn, vẫn có thể cảm giác được cửa phòng đã nóng đến chết người, có thể biết được bên ngoài cửa nhiệt độ nóng cỡ nào.

Anh càng dùng sức mà ôm sát Tiêu Tiểu, xoay tay, mở cửa ra. Một luồng hơi nóng đột nhiên ập vào trên người bọn họ, chăn cũng bị luồng nhiệt này ép tới kề sát bên người. Trạch Viễn ngừng thở, gắt gao mà ôm Tiêu Tiểu, cúi đầu mà nhìn thấy ánh sáng dưới chân, chậm rãi di chuyển, Tiêu Tiểu cũng ra sức bịt chặt cái mũi bằng vải ướt, cảm giác trên người bị luồng nhiệt làm nóng quá, làn da cũng có chút bỏng rát đau đớn, thậm chí nhanh chóng mà bịt chặt, không cho khói tiến vào. Dường như có thể nghe được ngoài cửa có người đang gõ cửa rầm rầm.

Trạch Viễn dựa vào trí nhớ, nghĩ đến cách bài trí trong đại sảnh nhà Tiêu Tiểu, vốn dĩ vị trí có sofa đã bị cháy trụi, sofa đều cháy sạch chỉ còn lại khung sắt bên trong, anh ôm Tiêu Tiểu mà lo lắng tiến về phía cửa dời đi, đột nhiên, dưới chân truyền đến một trận đau đớn, anh giẫm phải đồ vật gì rồi. Anh cố nén đau không có hé răng, hiện tại quan trọng nhất là lập tức rời khỏi nơi này. Anh di chuyển bàn chân, cố nén cơn đau, gắt gao mà ôm lấy Tiêu Tiểu, chậm rãi hướng phía cửa đi tới.

Trạch Viễn, rốt cuộc nhìn không được, hít vào một hơi, miệng bị tràn ngập khói, anh không nhìn được ho

nhẹ một tiếng, anh nhanh chóng ngừng lại, thế nhưng, vẫn là nhịn không được mà ho mãi liệt. Đột nhiên, Tiêu Tiểu đem vải ướt đến trước mặt bịt chặt mũi anh, trong lòng anh cả kinh, muốn gỡ ra. Thế nhưng, Tiêu Tiểu nhất quyết đặt ở trước mũi anh, anh không thể giãy giụa, càng lo lắng mà hướng về phía cửa di chuyển tới. Một khoảng cách ngắn ngủn, mà bọn họ lại như là đi mất cả một thế kỉ, tại đây lửa thiêu đốt mọi thứ, chỉ có hai người bọn họ cố gắng bảo vệ và che chở cho nhau.

Rốt cuộc cũng đến sát cửa, Trạch Viễn cầm chân bông nắm lấy cửa, xoay tay, cách cửa bên trong đã muốn mở ra, thế nhưng sau đó bên ngoài cánh cửa chống trộm có tiếng loảng xoảng, cửa rốt cuộc cũng mở, Trạch Viễn gắt gao mà ôm lấy Tiêu Tiểu đi ra ngoài. Rốt cuộc, cũng đi ra ngoài! Thật như đã được sống lại như cũ, lại nhìn thấy đám người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa người ta thấy người ở trong phòng cuối cùng cũng đi ra ngoài, tất cả đều bị hù dọa, lính cứu hỏa mau chóng đem hai người đỡ sang một bên, một thành viên khác lưng mang bình chữa cháy, vọt vào trong, phun mạnh vào đồng lửa. Thế nhưng, lửa rất lớn, mọi dụng cụ trong đại sảnh cơ bản đều bị cháy sạch, hơn nữa, lập tức sẽ lan đến phòng bếp, bên trong phòng nhiệt độ rất cao. Người lính cứu hỏa lập tức thông báo phải dùng nước, thật tốt, nơi này là cao ốc, tầng tiếp theo còn có một phòng chữa cháy. Lính cứu hỏa bảo mọi người lập tức rời khỏi nơi này, có một người lính giúp đỡ Tiêu Tiểu và Trạch Viễn theo cầu thang bộ đi xuống, nói rằng khi cháy thang máy có thể xảy ra sự cố, rất là nguy hiểm.

Trạch Viễn đành phải nhón chân, ôm Tiêu Tiểu chậm rãi đi từng bước xuống dưới lầu. Trên chân miệng vết thương nứt càng sâu. Tiêu Tiểu gắt gao mà nắm tay Trạch Viễn, một chút cũng không buông ra.

Cô cúi đầu, lại nhìn thấy dấu vết bọn họ vừa mới đi qua trên cầu thang để lại, là vết máu đỏ sẫm, trong lòng cả kinh, Trạch Viễn bị thương? “Trạch Viễn, anh làm sao vậy? Chân của anh chảy máu.” Cô chạy nhanh kéo người lính chữa cháy lại, đỡ Trạch Viễn đang ở trên cầu thang, Trạch Viễn liên tục nói không có chuyện gì, thế nhưng lại không cẩn thận để bị thương. Thế nhưng, Tiêu Tiểu cũng không yên tâm, bắt anh nâng chân lên cho cô xem thử. Trời ạ, ngay chính giữa bàn chân Trạch Viễn, bị một mảnh thủy tinh đâm thật sâu vào, máu đã muốn nhuộm đỏ cả bàn chân, còn đang âm ỉ chảy tiếp, thứ máu đỏ tươi kia làm cho Tiêu Tiểu rung mình một cái: “Anh thật ngu ngốc, tại sao không chịu nói.” Trong lòng cô lo lắng mà trách cứ, lại càng lo lắng hơn.

Người lính cứu hỏa thấy Trạch Viễn bị thương nặng như vậy, chạy nhanh tới đỡ anh đứng dậy, hướng phía dưới lầu đi tới. Tiêu Tiểu lo lắng mà theo sát phía sau, gắt gao mà nắm tay Trạch Viễn, một chút cũng không buông ra.

Nguy hiểm ngoài ý muốn xảy ra trong đêm, làm cho mọi người hoảng sợ cùng bối rối, thế nhưng, cũng làm cho hai người đang tra tấn tinh thần lẫn nhau, lần đầu tiên như vậy gần gũi nhau!

45. Chương 45: Hiểu Rõ

Tác giả nhắc lại

Phụ nữ thật sự rất dễ dàng bị rung động.

Bọn họ vội vàng bắt taxi, tới bệnh viện gần đó, chân Trạch Viễn vẫn còn âm ỉ chảy máu. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng một môi của Trạch Viễn, lòng Tiêu Tiểu quặn đau, anh nhất định rất đau, rất đau, thế nhưng một tiếng cũng không dám kêu. Anh vẫn âm thầm mà chịu đựng, Tiêu Tiểu khẩn trương nắm lấy tay anh, miệng lo lắng nói: “Lập tức tới rồi, Trạch Viễn, một lúc nữa sẽ không có chuyện gì.” Trạch Viễn nặn ra một khuôn mặt tươi cười thật khó coi, lúc này anh còn không quên cho cô một nụ cười an tâm.

Tới bệnh viện, nhân viên chữa cháy nhanh chóng chạy tới đỡ lưng anh, trực tiếp hướng về khoa cấp cứu, Tiêu Tiểu gắt gao mà theo sát ở phía sau. Y tá vừa thấy Trạch Viễn đến, chân vẫn còn chảy máu, nhanh chóng bảo nhân viên chữa cháy đem Trạch Viễn nằm xuống trên giường. Sau đó báo cho bác sĩ tới đây, rồi quay sang phía bọn họ nói: “Ai là người nhà, nhanh đi làm thủ tục!” Tiêu Tiểu vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn thấy y tá đang chỉ huy, trong mắt khẩn trương mà nhìn Trạch Viễn chằm chằm, miệng càng không ngừng

thúc giục y tá mau cho Trạch Viễn dùng thuốc, nóng vội mà thiếu chút nữa hét toáng lên đối với y tá: “Phải xử lý trước đã, anh ấy chảy rất nhiều máu.” Thế nhưng, y tá chính là cầm một ít cotton để sát trùng cho Trạch Viễn, không có bác sĩ tới đây để xử lý. Tiêu Tiểu vẫn ở bên người Trạch Viễn mà đi vòng vòng, thật quá đáng, có phải bệnh viện này là đòi tiền gì gì đó không? Đều chỉ nhắc đến tiền, chẳng lẽ không có tiền thì thấy chết mà không cứu?

Y tá cũng không để ý tới cô, chỉ lo quay sang nói với nhân viên chữa cháy: “Bảo cho người nhà mau đến đây làm thủ tục.”

Nhân viên chữa cháy đành phải quay đầu nhìn về phía Trạch Viễn, Trạch Viễn nhẹ nhàng hít một hơi, trên mặt lộ ra vẻ do dự, anh không nghĩ làm cho người nhà phải lo lắng, đang do dự có nên nói cho bọn họ hay không?

Tiêu Tiểu vừa nhìn thấy bọn họ trực tiếp đến hỏi Trạch Viễn, trong lòng khẩn trương, đem nhân viên chữa cháy kéo sang một bên: “Cho tôi mượn di động dùng một chút!” Mặt nhân viên chữa cháy lộ vẻ nghi hoặc, Tiêu Tiểu không đủ kiên nhẫn mà thúc giục anh ta: “Gọi điện thoại kêu người mang tiền đến ngay, bằng không, nơi này nói không chừng để mặc anh ấy chảy máu đến chết cũng không xử lý.”

Nhân viên chữa cháy nhìn thấy Tiêu Tiểu tức giận, đành phải ngượng ngùng mà đem điện thoại di động lấy ra. Tiêu Tiểu cầm lấy điện thoại bấm một dãy số quen thuộc, đành phải tìm A Mật, Trạch Viễn không thể tìm đến cha mẹ anh, cô cũng không muốn cha mẹ mình lo lắng, đành phải tìm người bạn tốt nhất này.

Điện thoại reo nửa ngày, A Mật rút cuộc cũng đứng lên, giọng nói vẫn là buồn ngủ lắm. Nhưng Tiêu Tiểu cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy: “A Mật, cậu nhanh chóng đến đây. Hiện tại tớ đang ở bệnh viện số hai, Trạch Viễn bị thương, cậu mang mấy ngàn đồng tới đây.” Điện thoại vốn đang buồn ngủ, đột nhiên vừa nghe xong, cô sợ tới mức nhảy lên dựng đứng trên giường: “Tiêu Tiểu, bệnh viện? Cậu bị thương?”

“Tớ không sao, chân Trạch Viễn bị thương, cậu đừng nói nhiều như vậy, tới đây trước, nhanh lên đi!” Tiêu Tiểu nóng vội mà không thể cùng cô giải thích nhiều lần, lại nghĩ đến cái gì: “A Mật, chúng tớ ở khoa cấp cứu.”

Điện thoại nhận lời, Tiêu Tiểu tắt điện thoại, đột nhiên cảm giác trong lòng nhẹ nhõm thở phào một hơi, thật may là có A Mật. Cô xoay người, nhìn thoáng qua Trạch Viễn, anh vẫn là thản nhiên mà mỉm cười, cố gắng không cho vẻ thống khổ hiện lên trên mặt, trong lòng lại đau đớn, anh sẽ không kêu đau sao? Không nên cứ như vậy mà chịu đựng.

Cô ngẩng mặt lên nhìn về phía nhân viên chữa cháy, đưa điện thoại vào tay anh ta. Sau đó, kêu y tá đến, nói bọn họ lập tức xử lý, người của cô sẽ đến làm thủ tục, bọn họ không lo sẽ thiếu tiền. Y tá do dự, nhìn nhìn Tiêu Tiểu mặt mày hung hăng, nhưng vẫn chạy đi gọi bác sĩ đến đây.

Sau đó bác sĩ tới đây, kêu y tá bảo bọn họ đi ra ngoài, không cần làm phiền ông ta xử lý vết thương. Tiêu Tiểu lo lắng mà nhìn Trạch Viễn, tuy rằng cô muốn ở cùng anh, thế nhưng, bác sĩ cũng không cho phép, cô cùng người cảnh viên đành phải đứng chờ ở bên ngoài. Tiêu Tiểu đứng ngoài cửa lo lắng mà bước qua bước lại, đôi mắt lo lắng nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép hờ kia, thế nhưng, lại không dám đi vào, sợ quấy rầy bọn họ. Đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên, kèm theo không khí căng thẳng bên ngoài, lòng của Tiêu Tiểu liền khẩn trương, một chút nữa là cổ họng phát ra tiếng, ‘Trạch Viễn.....’ Cô gắt gao mà lấy tay ép chặt ngực, sợ chính mình khẩn trương quá mức sẽ hét lên chói tai.

Nhân viên chữa cháy thấy cô lo lắng như vậy, đành phải an ủi cô, không những vậy còn quan tâm cô có chuyện gì không? “Mới từ giữa đám lửa thoát ra, khẳng định đã hít rất nhiều khí độc, tốt nhất là nên kiểm tra một chút, xem có khác thường gì hay không?” Tiêu Tiểu vô hồn mà lắc đầu, cô không có việc gì, cô chuyện gì đều không có, bởi vì Trạch Viễn tới cứu kịp thời, cô mới có thể may mắn thoát khỏi tai nạn, trong lòng nghĩ anh như là thiên thần đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ, thế nhưng, ánh mắt kiên định của anh, ngữ khí trấn định của anh, đều đem lại cho cô dũng khí to lớn.

Rất lâu sau, cửa mở, bác sĩ đi ra. Tiêu Tiểu chạy nhanh tới, hỏi: “Bác sĩ, anh ấy không có việc gì chứ? Có nghiêm trọng không?”

Bác sĩ nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật tốt, miếng thủy tinh đã được lấy ra, chúng tôi đã sát trùng miệng vết thương rồi băng bó. Có điều, hình như sau khi anh ấy bị đâm vào chân, còn sử dụng cái chân bị thương,

khiến thủy tinh đâm vào rất sâu, miệng vết thương cũng bị rộng thêm. Tôi đề nghị anh ấy nên nghỉ ngơi thật tốt trong một khoảng thời gian.” Tiêu Tiểu nghe bác sĩ giải thích, khẩn trương mà gật đầu, cô chỉ biết anh bị thương không nhẹ, đã chảy nhiều máu như vậy.

Bác sĩ lại nói: “Vừa rồi khi băng bó cho anh ta, nhìn thấy mặt anh ấy xanh mét, giống như có chút suy yếu, có phải vừa rồi anh ấy đã kịch liệt vận động hoặc là làm một việc gì hoạt động mạnh?”

Tiêu Tiểu nhanh chóng hỏi: “Anh ấy bị sao vậy? Có nặng lắm không?”

Nhân viên chữa cháy ở một bên giải thích, nói: “Anh ấy vừa rồi từ giữa đồng lửa đem vị tiểu thư này cứu ra ngoài, không chừng hít vào nhiều khí độc lắm.”

Bác sĩ gật đầu, khó trách, ông quay đầu lại giao phó cho y tá đưa Trạch Viễn đi kiểm tra lại một chút, sau đó mới quay sang Tiêu Tiểu: “Tôi đề nghị tốt nhất nên ở lại bệnh viện để quan sát một chút, ở giữa đám cháy hít vào quá nhiều khí độc, đối với thân thể sẽ nguy hiểm, hơn nữa chân anh ấy còn bị thương, tốt nhất nên nằm viện vài ngày.”

Tiêu Tiểu nghĩ rằng nguyên nhân sâu xa là vì mình nên Trạch Viễn mới bị thương, đương nhiên phải kiểm tra cho anh thật tốt, ngàn vạn lần đừng bỏ qua, nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Bác sĩ lại nhắc nhở: “Hai người đi làm thủ tục nhập viện đi, làm xong, y tá sẽ giúp anh ấy sắp xếp phòng bệnh.”

Tiêu Tiểu lo lắng mà nhìn về phía bên ngoài bệnh viện, A Mật tại sao còn chưa tới? Đang suy nghĩ, từ đại sảnh liền hiện ra hai thân ảnh, Điền Mật cư nhiên cũng gọi Quân Tường tới.

Tiêu Tiểu chạy nhanh lại đón, cũng cố gắng chào hỏi Quân Tường, liền kéo tay A Mật chạy về hướng chỗ thu phí, Quân Tường đành phải bước theo sau.

Chờ bọn họ đem tiền nộp, rốt cuộc thủ tục cũng đã làm xong. Tiêu Tiểu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn thấy gương mặt lo lắng của A Mật, Tiêu Tiểu đột nhiên cảm giác thực mệt mỏi, cái đầu khê tựa vào vai A Mật. Quân Tường lo lắng mà ở bên cạnh khẩn trương hỏi: “Tiêu Tiểu, em không sao chứ? Thế nào mà lại thành ra bộ dạng này?” Điền Mật cũng khẩn trương nói: “Đúng vậy, Tiêu Tiểu, rốt cuộc tại sao lại thế này? Ở trong điện thoại cậu cũng chưa nói rõ ràng.”

Tiêu Tiểu mệt mỏi nói: “Nhà của tớ không cẩn thận để bị cháy, Trạch Viễn đã chạy tới cứu tớ, còn làm chân anh ấy bị thương.”

“Cháy?” Điền Mật cùng Quân Tường đồng thời kinh ngạc hô to, Điền Mật nhanh chóng kiểm tra, cẩn thận mà tỉ mỉ nhìn mặt cô, thân thể cô: “Cậu có sao không? Có bị thương hay không?” Tiêu Tiểu mệt mỏi nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Tớ không sao, thế nhưng cảm giác có chút mệt mỏi, dường như là vừa rồi quá khẩn trương.” Cô chính là cảm thấy đầu có chút ong ong.

“Vậy em cũng phải làm kiểm tra!” Quân Tường khẩn trương nói, rất sợ trên người Tiêu Tiểu trên xảy ra chuyện gì, mà chính cô ấy cũng chưa phát hiện ra.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cười, đột nhiên nhớ tới Trạch Viễn còn ở bên kia. Nhanh chóng buông Điền Mật ra, hướng phòng hộ lý chạy tới: “Trạch Viễn vẫn còn bên kia, chúng ta nhanh lên.”

Chạy vào căn phòng ừa rồi, Trạch Viễn đã không còn ở đó, Tiêu Tiểu sốt ruột mà kéo tay y tá, hỏi rằng cô ta đã đưa Trạch Viễn đi chỗ nào rồi? Y tá nói đã sắp xếp cho Trạch Viễn đến phòng bệnh rồi, là phòng bệnh 301, Tiêu Tiểu vừa nghe xong, lại chạy đến phòng bệnh tìm Trạch Viễn. A Mật cùng Quân Tường vẫn đi theo cô, Quân Tường nhìn thấy biểu hiện lo lắng khẩn trương của cô, trong lòng rất là chua xót, cô thủy chung mà yêu thầm Bùi Trạch Viễn kia. Điền Mật lên nhìn Quân Tường, nhìn thấy biểu hiện buồn bực trên mặt anh, trong lòng cũng không biết an ủi anh như thế nào. Nhìn lại Tiêu Tiểu, trong mắt trong lòng cô hiện tại chỉ có Bùi Trạch Viễn kia, không lo lắng là Quân Tường vẫn còn khó chịu nha!

Tới phòng bệnh 301 rồi, đây là một phòng chung, có 4 cái giường ngủ, mấy giường khác đều trống không, chỉ có một người là Trạch Viễn.

Bọn họ đi vào, nhìn thấy y tá đã cho Trạch Viễn thay bộ quần áo bệnh nhân, giúp anh nằm xuống. Trạch Viễn nhìn thấy bọn họ tiến vào, mỉm cười mà gật đầu, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, dường như là vừa mới căng

thẳng, hiện tại dây thần kinh đã được buông lỏng ra, cả người cảm thấy thực thoải mái. Y tá thấy mấy người bệnh vừa tiến đến, mau chóng nói: “Các vị ngày mai hãy quay lại, đã qua thời gian thăm bệnh, người bệnh cần nghỉ ngơi.” Nói xong liền đuổi bọn họ đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu vùng vằng không muốn đi, nhưng y tá không cho ở lại, đuổi bọn họ đi ra. A Mật đành phải kéo tay Tiêu Tiểu lại an ủi: “Tiêu Tiểu, ngày mai lại đến nha. Cậu cũng mệt rồi, chúng ta về trước đi.” Tiêu Tiểu muốn vờ lần không muốn, thế nhưng cũng không có biện pháp. Đành phải đứng ở cửa nhìn Trạch Viễn nói vào: “Em ngày mai sẽ đến thăm anh!” Trạch Viễn ảm đạm cười, gật gật đầu.

Quân Tường nhìn thấy gương mặt anh mệt mỏi, ở trong lòng cũng không biết nói cái gì? Là anh ta cứu Tiêu Tiểu, sao trước giờ lại làm khổ Tiêu Tiểu như vậy?

Cuối cùng vẫn là Quân Tường cùng A Mật kéo Tiêu Tiểu rời khỏi. Bắt một chiếc taxi, trước là để A Mật cùng Tiêu Tiểu trở về, A Mật bảo Tiêu Tiểu đêm nay ngủ lại nhà cô. Trên đường đi, Tiêu Tiểu không buồn lên tiếng, trong lòng cũng không biết là đang nghĩ cái gì? A Mật đành phải nhẹ nhàng ôm cô, vừa mới trải qua nguy hiểm, trong lòng cô nhất định cũng bị hù dọa rồi. Quân Tường theo bọn họ lên lầu, giao phó cho A Mật thật tốt mà chiều cổ Tiêu Tiểu, mới một mình rời khỏi.

A Mật để cho Tiêu Tiểu ngồi trên sofa, chính mình đi chuẩn bị nước để cô tắm rửa, muốn cho Tiêu Tiểu nghỉ ngơi sớm một chút.

Đến khi A Mật quay ra, trong lòng cả kinh, đại sảnh cư nhiên không có một ai, chạy nhanh đến phòng tìm, cũng không có ai. Tiêu Tiểu cư nhiên chạy ra ngoài!

Vốn dĩ, Tiêu Tiểu nghĩ đi nghĩ lại vẫn là, lo lắng cho Trạch Viễn, quyết định hay là quay lại bệnh viện cùng Trạch Viễn. Cô cầm theo một trăm đồng trong ví của A Mật, liền lén lút chuồn ra khỏi cửa, cô biết nếu nói cho A Mật, khẳng định cô ấy sẽ không để cho mình đi, đành phải lén chạy đi.

Tới bệnh viện rồi, y tá thấy cô lại chạy tới lần nữa, nhanh chóng ngăn cô lại, không cho cô đi vào, bảo cô ngày mai lại đến. Cô lo lắng mà cầu xin nửa ngày, nói toàn điều tốt đẹp, y tá thấy cô thật sự sốt ruột, do dự hồi lâu, mới đồng ý cho cô đi vào, còn cố ý giao phó, cho cô một lần này, lần sau không được viện cớ này nữa. Tiêu Tiểu vui vẻ mà gật gật đầu, vội vàng đi về phía bên trong.

Cô nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng 301 ra, bên trong yên tĩnh, lặng lẽ đi vào, Trạch Viễn đã ngủ. Tiêu Tiểu nhẹ nhàng đi đến bên giường, lặng lẽ mà nhìn gương mặt anh điềm tĩnh trong lúc ngủ, trong lòng cảm thấy có chút thoải mái. Cô cẩn thận kéo một cái ghế, chậm rãi ngồi ở bên giường.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng ngồi bên giường, lặng lẽ nhìn gương mặt ngủ say của anh, không hề giống gương mặt xám xanh lúc nãy, trên mặt sạch sẽ, có vài vết hồng hồng, dường như là trong lúc đến cứu mình mà đụng phải. Cô chậm rãi ghé sát, thân thể phủ một nửa bên giường, làm cho mình nhìn thấy mặt anh rõ ràng hơn.

Nhìn thấy cái mũi cao thẳng của anh, có chút trầy xước, hàng lông mi tinh tế hơi hơi nhíu lại, giờ phút này anh có ngủ cũng không an ổn có phải không? Có mấy sợi tóc tinh tế, xoa tự nhiên trên trán, thoáng chút ướt át, có thể là do khi rửa mặt cúi thấp xuống, làm cho chúng dính sát vào nhau ở trên trán, có vẻ hơi hỗn độn.

Tiêu Tiểu dời tầm mắt chậm rãi về phía cánh tay bên người, ngón tay thon dài, suông thẳng, ngón tay gấp khúc tự nhiên. Cô cúi thấp mà nhìn chăm chăm, đều có thể nhìn thấy toàn bộ mạch máu lộ ra qua làn da. Đúng vậy, anh có một đôi tay thật đẹp, thế nhưng, hiện tại đôi tay trắng trẻo này đã nhợt nhạt đi rất nhiều bởi vết trầy xước, đập vào mắt là vết máu trên ngón tay, anh nhất định dùng rất nhiều sức lực, mới có thể bị trầy xước tứa máu ra như vậy.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng nâng tay trái của anh lên, thật cẩn thận như thể rằng sợ anh mới ngủ không ngon một chút đã bị mình làm tỉnh. Thế nhưng, mi mắt anh hơi nháy nháy một chút, cũng không tỉnh lại. Anh nhất định là mệt muốn chết rồi, vừa rồi khẩn trương như vậy, bỗng nhiên trầm tĩnh lại, nhất định là cảm thấy thực mệt mỏi. Cô nhẹ nhàng nắm lấy, ngón tay thực ôn nhu mà phủ trên miệng vết thương, trong lòng cảm kích, đôi tay này, tại thời điểm nguy cấp, đã đem lại cho cô thật nhiều yên ổn. Nhớ tới lúc bị anh gắt gao ôm vào trong lồng ngực, đem theo cô chậm rãi đi qua đám lửa, cô cảm giác vô cùng tin cậy, trong lòng

đường như quên mất bọn họ đang nguy hiểm biết bao, chỉ nghĩ toàn tâm toàn ý theo sát anh, để cho anh đem cô ra khỏi cảnh nguy hiểm.

Cô nhìn thấy gương mặt anh tuần mỗi mệt kia, trong lòng cảm động mà run lên, giờ phút này hồi tưởng lại mới có cảm giác sợ hãi. Vừa rồi, lửa lớn xung quanh lúc nào cũng có thể đốt tới phòng bếp, nếu dẫn tới bình chứa khí gas, ở trong phòng liền rất nguy hiểm, bọn họ đi ra ngoài là một loại phiêu lưu. Cô nhẹ nhàng cắn môi dưới, không thể tưởng tượng, nếu anh không có màng nguy hiểm tới cứu mình, chính mình sẽ bị nhốt ở trong phòng cho đến chết, huống chi cô vừa rồi lại say như vậy, hiện tại đầu óc vẫn còn mờ mịt. Tay cô nắm nhẹ tay anh, thật tốt, có anh ở đây, vô luận là anh từ chỗ nào nhảy ra, anh cứ như từ trên trời rơi xuống trước mặt cô. Đem tất cả nguy hiểm đẩy ra phía sau, kiên định mà chắn ngang trước mặt cô, gắt gao ôm lấy, ánh mắt kiên định, đều làm cho cô quên hết tất cả, thậm chí nghĩ rằng đem chính mình toàn bộ giao cho anh.

Cô tham lam mà theo dõi sắc mặt lúc ngủ của anh, trầm tĩnh như vậy, vẫn giống như anh lúc bình thường. Cô đột nhiên nhớ lại cái gì, nhẹ nhàng mà xoa cánh tay anh, chậm rãi đem ống tay áo kéo lên. Đập vào mắt cô rõ ràng là dấu răng đã thâm lại, đây là bị cô cắn, trong lòng khản trương, lúc ấy miệng mình cắn thế nào. Trong lòng áy náy nhẹ nhàng xoa miệng vết thương kia, còn đau không? Anh đã xức thuốc chưa?

Lòng của cô đột nhiên cảm thấy bất lực, chính mình luôn oán hận anh không thể thừa nhận lòng mình, luôn nảy sinh ý nghĩ xấu xa tự làm thương tổn chính mình, đem toàn bộ đau đớn của mình đổ lỗi cho anh. Thế nhưng, bất luận là cô hận anh, cô vẫn là không thể quên được anh thân nhiên mỉm cười. Vốn tưởng rằng đau đớn ẩn sâu trong lòng, sẽ bị thời gian xóa nhòa đi, anh lại đột nhiên xuất hiện ở một khắc kia làm cô bừng tỉnh dậy, lại một lần nữa tự tra tấn chính mình là không có kết quả. Cho tới bây giờ trong lòng anh vẫn không có cô, anh như một ly trà xanh mát rượi tự nhiên, lơ mơ mà dẫn dụ làm cho cô say mê, chậm rãi làm cho cô nghiện như một thói quen, sau đó muốn bỏ cũng bỏ không được.

Anh yêu cô, cô không hề hoài nghi điều đó! Đem cô từ trong bóng đêm đi ra, cô nhìn thấy ánh mắt đen sâu lo lắng của anh, lòng của cô cũng đã rung động có lẽ không muốn chống cự, anh yêu cô, anh thật sự yêu cô! Nếu không yêu cô, tại sao anh lại có ý thức trách nhiệm, lại có thể mạo hiểm như thế để đến đây cứu cô. Anh đã có thể đi báo cháy, hoàn toàn có thể giống như bọn họ ở bên ngoài cửa chờ đợi lính cứu hỏa tới cứu cô. Khi anh từ ban công nhảy vào, anh có do dự không? Anh có sợ hãi không? Nhớ đến anh vì cô mà nhảy ban công hàng xóm rồi leo qua, lòng cô không thể kiềm chế mà co thắt lại, cảm giác xúc động làm cho mũi cô run rẩy, cô biết, việc này cần dũng khí rất lớn, đặc biệt là đối với anh con người hết thấy đều bình tĩnh, sẽ không mạo hiểm mà chờ người đến cứu, hành động mạo hiểm như thế làm cho người ta giật mình. Cho nên, anh không muốn để cho người nhà biết, nếu bọn họ đã biết, nhất định không thể tin, Trạch Viễn lí trí như vậy, cư nhiên lại xúc động không màng nguy hiểm mà đi cứu cô!

Tiêu Tiểu khê buông tay anh, gắt gao mà dùng hai tay che miệng và mũi mình, hít vào thật sâu, trong lòng vô cùng cảm động cùng tim đập nhanh, làm cho hô hấp ngày càng nặng nề, gắt gao mà đè nén, rất sợ trong lòng quá cảm động mà thốt ra tiếng, anh yêu cô, điều này làm cô thống khổ mà chờ đợi rất lâu, giờ phút này như được ngồi trên tàu cao tốc, trong lòng vui sướng, thỏa mãn tất cả mọi khát vọng của cô, cái loại cảm giác hạnh phúc này thực mãnh liệt mà tuôn trào, cô nghĩ muốn vui vẻ mà nhảy lên, thế nhưng, chỉ có thể gắt gao cắn chặt miệng lại, rất sợ chỉ một tiếng nhỏ của chính mình lại làm kinh động đến anh.

Rất lâu sau, cô mới nhẹ nhàng buông tay ra, hít thở thật sâu, chậm rãi chờ đợi trong lòng bình ổn lại, mắt lẳng lặng mà nhìn sắc mặt lúc ngủ của anh, nước mắt âm ẩm cũng chậm chậm từ trong khóe mắt chảy ra.

Đúng vậy, giờ phút này cô mới ý thức được chính mình sai lầm rồi! Cô vẫn dùng cách thức yêu tự cho là đúng của chính mình áp đặt cho anh, cô nghĩ đến cảm giác được anh quan tâm, anh nên thành thực mà thừa nhận tình yêu của cô, đừng cảm mà nắm lấy tay cô. Thế nhưng, cô sai lầm rồi, cách thức của chính mình cũng không nhất định sẽ phù hợp với anh. Anh là một người bình thần như vậy, không muốn thể hiện, hơn nữa lại để ý đến cảm nhận của người thân như thế. Cho dù trong lòng anh đối với cô có chút dao động, thế nhưng, cũng không đủ để lay động trách nhiệm trong lòng anh, áp lực này làm cho anh không thể thoải mái mà đối diện với lòng mình, anh chỉ có thể giấu trái tim lại, lui về phạm vi an toàn, đây là phương thức bảo hộ duy nhất của anh, bảo hộ này làm anh quan tâm người khác, cũng là bảo vệ cô.

Trên mặt cô chậm rãi lộ ra nét mỉm cười, đúng vậy, tình yêu của cô quá mạnh mẽ, rất bá đạo, vội vàng cùng trầm trọng, sẽ chỉ làm anh cảm giác ngày càng khó chịu, cho nên, anh lựa chọn bỏ trốn. Mà khi anh

cực tuyệt, lại làm cô thương tổn thật sâu. Tiêu Tiểu trong giờ phút này, thực cảm thấy mình chỉ như một con ngốc, vẫn nghĩ rằng mình được nhiều người đàn ông hâm mộ như vậy, nếu muốn cô liền có thể có được tình yêu của mình. Thế nhưng Trạch Viễn trước mặt cô lại cực tuyệt, mới làm cho cô thực sự ý thức được, chỉ số thông minh của mình trong tình yêu chỉ có hạn, thậm chí vẫn là rất ngốc.

Tình yêu không phải độc chiếm, có thể nói, nó là một loại rung động tình cảm cùng bao dung. Trên đời có nhiều người xa lạ như vậy, chỉ có những người thực sự có duyên mới có thể gặp nhau, bọn họ may mắn gặp nhau, nhưng lại khác nhau như thế, cô thế nào có thể ngây ngốc mà cho rằng, anh nhất định phải dùng phương thức của cô mà đón nhận cô. Anh có tính cách cùng cách sống của chính mình, mà tự mình lại thầm nghĩ làm thế nào để có được anh, chỉ biết cười nhạo anh nhu nhược cùng yếu đuối, điên cuồng chỉ trích anh thương tổn chính mình. Thế nhưng, chính cô đã gây thương tổn cho anh không phải sao? Yêu là phải đến từ hai phía, lòng của anh cô chưa bao giờ nắm rõ, lại thế nào có thể vọng tưởng gắt gao mà nắm giữ.

Tiêu Tiểu khẽ lắc đầu, ở bên cạnh giường, nhẹ tay mà nắm tay anh, cảm giác anh ấm áp ngay tại bên người. Lòng cô chận rãi chùng xuống, đúng vậy, yêu không phải là ép buộc, là hấp dẫn, là lắng nghe, là độ lượng cùng bao dung. Cô cũng muốn chậm rãi mà học được, học được thế nào là bình tĩnh. Cô mang theo cảm kích từ tận đáy lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, rốt cuộc tình yêu của cô đã trở lại!

46. Chương 46: Chân Tình

Tác giả nhắc lại

Hạnh phúc ngọt ngào a, Tiêu Tiểu và Trạch Viễn hôn nhau...

Trạch Viễn cảm giác cổ họng sắp bốc cháy, mỗi lần nuốt xuống đều cảm thấy khô khốc như là có vật khác thường trôi qua cổ họng. Anh cố gắng nuốt nước miếng, thế nhưng trong miệng một chút ướt át cũng không có, anh thống khổ mở mắt ra, trước mắt là một mảng màu trắng, suy nghĩ có chút dừng lại, anh đang ở đâu đây?

Chờ đã, suy nghĩ chậm rãi hồi tỉnh, anh đang ở bệnh viện, ngày hôm qua chân anh bị thương, bác sĩ yêu cầu anh phải nằm viện. Thì ra là ở bệnh viện, Trạch Viễn khẽ động dậy khoe môi, ngày hôm qua anh vừa mới trải qua ranh giới giữa sống và chết! Quay đầu nhìn về phía cái bàn bên cạnh giường, có nước, anh muốn uống nước, nếu như không uống nước có lẽ anh sẽ khát chết mất.

Anh nghĩ muốn giơ tay lên lấy cái cốc, lại phát hiện tay bị kiềm chế, chậm rãi cúi đầu, trong lòng đột nhiên nảy lên một chút, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tiểu rõ ràng đang nằm ở bên giường, tay còn gắt gao mà đè nặng tay anh, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh? Cả đêm cũng không trở về? Trong lòng chậm rãi trào lên một loại cảm động, khoe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên, cô cứ nhiên liền ghé vào bên giường, trông nom anh cả đêm.

Trạch Viễn lẳng lặng nhìn dung nhan của Tiêu Tiểu khi ngủ, cô trầm tĩnh, lại xinh đẹp như vậy, đã không còn vẻ ngang ngược như bình thường, kiêu ngạo, bá đạo, phần lớn chính là yên tĩnh và bình thản. Nhất định là cô cũng mệt mỏi đến chết rồi, nhưng mà vẫn không có trở về nghỉ ngơi. Nhìn thấy cô hoàn hảo không có tổn hao gì ở trước mặt, vui sướng trong lòng chậm rãi dâng tràn, may quá cô không có việc gì, nhớ tới khăn trương cùng lo lắng tối hôm qua, hiện tại tim vẫn còn có chút đập nhanh, cho dù cô không bị lửa cháy đến, phỏng chừng cũng đã hít phải rất nhiều khói mà nhất định sẽ có chút nguy hiểm đến thân thể. Cảm tạ ông trời đã cho anh đủ thời gian để có thể kịp thời cứu cô ra ngoài.

Trạch Viễn mỉm cười, nghiêng người dùng tay phải đi lấy cái cốc. Nhưng cánh tay vừa trượt, cái cốc đã đổ xuống, phát ra thanh âm vang dội, Trạch Viễn khăn trương muốn đỡ lấy cái cốc, đề phòng nó rơi xuống mặt đất.

Tiêu Tiểu cũng bị tiếng vang làm cho bừng tỉnh, vừa ngẩng mắt, liền thấy Trạch Viễn nghiêng người, đang muốn bắt lấy cái cốc, cô vội vàng nâng cánh tay bắt lấy cái cốc, tay hai người cùng lúc bắt được cái cốc.

Trạch Viễn ngơ ngẩn mà đối diện ánh mắt của cô, trong mắt hiện lên một chút xấu hổ, Tiêu Tiểu khẽ cười đem cái cốc để lại bình thường.

Trạch Viễn vội vàng rút cánh tay lại, muốn nằm xuống. Trong lòng nổi lên một trận bối rối, vừa rồi đang vui sướng mà nghĩ về cô, cô đột nhiên tỉnh lại, sợ vui sướng trong lòng bị cô phát hiện ra. Trong lòng giãy dụa, không biết nên nói gì với cô? Ngày hôm qua khi trải qua thời khắc nguy cấp, anh cũng không thể cố gắng che giấu được nữa, trong lòng thầm nghĩ mau mau đem cô cứu ra, lúc ấy những suy nghĩ về cô đều từ trái tim phát ra, vậy nên sẽ không cảm thấy có gì đó mất tự nhiên. Chính là, giờ phút này, lại phải đối mặt cô, rồi lại không biết lên dùng phương thức nào để đối mặt cô, nhớ tới cô hung hăng oán hận đuổi anh đi, có phải cô vẫn còn chán ghét anh xen vào chuyện của người khác hay không? Trong lòng Trạch Viễn dâng lên lo lắng, mặt lại thản nhiên không có biểu hiện gì. Anh vẫn có thói quen không giải bày tâm sự.

Tiểu Tiểu đem cái cốc để ngay ngắn lại, quay sang nhìn thấy anh đã khôi phục lại vẻ bình thản như thường, trong lòng khẽ cười, lại lùi về lẩn tránh rồi. Bù Trạch Viễn lo lắng khẩn trương tối hôm qua đâu rồi? Rõ ràng là lo lắng đến như vậy, anh còn phủ nhận cái gì chứ? Tưởng tượng lại, anh vẫn là không có thói quen trực tiếp đối mặt với cảm tình thực trong lòng, vậy thì cứ để đẩy cho cô là được.

Tiểu Tiểu cầm lấy bình nước, rót ra một ly nước ấm, sau đó khom lưng muốn đỡ anh ngồi dậy, Trạch Viễn bị dọa tới, vội vàng nói “Không cần, không cần, tôi tự mình làm được.” Anh bối rối cự người, dựa vào đầu giường. Tiêu Tiểu nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của anh, trong lòng cảm thấy buồn cười, không có lên tiếng, mà vẫn khom người xuống, Trạch Viễn căng thẳng khi nhìn thấy khuôn mặt ngày càng gần mặt anh của cô, trong lòng nổi lên một trận bối rối, Tiểu Tiểu lại đem gối đầu rút ra, đem đặt sau lưng anh, Trạch Viễn nhìn thấy cô lẳng lẳng làm, trong lòng tuy lo lắng nhưng lại có chút vui mừng.

Tiểu Tiểu quay lại ngồi ở bên cạnh giường, bưng cốc nước lên, đưa đến bên miệng anh, Trạch Viễn nâng cánh tay nhận lấy cái cốc. Tiêu Tiểu đề tay anh lại. “Cứ như vậy mà uống đi”. Trong lòng Trạch Viễn có chút kinh hoàng, khuôn mặt cũng hơi đỏ lên, không quen với cảm giác thân mật này, làm cho anh có cảm giác tò mò kỳ quái, nghĩ muốn đẩy tay cô ra, nhưng cô lại gắt gao nắm chặt lấy, anh đành phải kháng cự đỏ mặt nói “Anh tự mình uống là được rồi”.

“Anh nếu không uống, một hồi nữa em sẽ trực tiếp uy anh nha.” Tiêu Tiểu cố ý làm ra vẻ tức giận, đôi mày chau lại, khóe miệng cong lên ra vẻ uy hiếp.

Trong lòng Trạch Viễn cả kinh, biết cô nói được thì sẽ làm được, thực sự là sẽ uy anh uống nước. Anh đành phải nhận lấy chén nước, ngửa đầu chậm rãi uống, ánh mắt xuyên qua ly thủy tinh trong suốt, nhìn đến ánh mắt bình tĩnh của cô, trong lòng có chút nôn nao, vội vàng cụp mắt xuống, không dám nhìn cô nữa.

Anh thật sự rất khát, nguyên cả một cốc nước lớn đều uống hết, anh nhấp nhấp môi, thở ra một hơi.

Tiểu Tiểu cầm cái cốc không, nhìn thấy mặt anh có chút phớt hồng, trong lòng nổi lên một trận cảm động, anh không có kháng cự lại sự săn sóc của cô. Cô khẽ giơ tay lên, nhẹ nhàng lau những giọt nước còn lưu lại trên môi anh. Trạch Viễn ngẩn người, cả thân thể lùi sát lại phía sau, bỗng nhiên nhìn sắc mặt ôn nhu đến ngây người của cô, tim đập cũng nhanh hơn giống như có một loại cảm giác kỳ lạ nào đó từ đáy lòng lan ra, lý trí cũng nhẹ nhàng lắng xuống. Trạch Viễn khó khăn mà quay mặt đi. Anh không đáng nhận được đối xử tốt như vậy của cô.

Trong lòng có một tiếng gì đó chậm rãi vang lên, anh không thể tiếp nhận ý tốt của cô, anh còn có nhiều trách nhiệm như vậy, anh không thể hứa hẹn điều gì với cô, như thế nào lại đi hưởng thụ ân nhu của cô. Trạch Viễn đột nhiên có cảm giác thật mất mát, nhưng vẫn là không tỏ vẻ gì với cô.

Anh biết được sự mất mát trong lòng, lại ngẩng mặt lên nhìn Tiêu Tiểu, nở nụ cười quen thuộc, “Tiêu Tiểu, kỳ thật đêm qua...”. Anh còn chưa nói rõ ràng, thì môi đã nhanh chóng bị ngậm lấy, trong lòng như có pháo hoa nổ rộ, kinh ngạc, sợ hãi, do dự, vui sướng, tất cả đều tùy ý mà lan ra. Cô ngang ngược mà hôn lên môi anh!

Cô không thích nghe, thật không thích nghe, cô biết anh muốn nói cái gì, vừa rồi anh muốn nói là vì trách nhiệm mới đến cứu cô, căn bản là không có liên quan gì đến tình yêu. Nhưng mà hết thấy cô đều không muốn nghe, cũng sẽ không tin tưởng phủ nhận về bề ngoài của anh một lần nữa. Bản thân cô đã nhận định, anh yêu cô, bất luận là anh có gạt bỏ như thế nào thì cũng không thể phủ nhận được trong lòng anh yêu cô,

cô chỉ cần gắt gao nắm chặt lấy trái tim là được rồi! Môi tựa như cũng cảm nhận được kinh hoàng trong lòng, mà càng thêm mạnh mẽ hôn lên đôi môi ấm áp của anh, tham lam khế cắn, tựa như là trừng phạt, muốn đem toàn bộ lời nói của anh cắn nuốt hết.

Trạch Viễn đột nhiên bị cô xâm nhập, anh bị dọa sợ đến mức quên cả việc đẩy cô ra, đến khi trên miệng truyền đến một trận đau khê, anh mới phản ứng lại, vội vàng đẩy cô ra, hơi thở hỗn loạn trừng mắt nhìn cô, cô lại như vậy nữa, luôn luôn làm cho anh không kịp trở tay, làm cho lòng anh rối ren.

Tiêu Tiểu nhìn thấy anh thở mạnh như sắp ho, trên mặt hiện lên một chút ửng hồng, trong lòng chậm rãi cười rộ lên, cố ý dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi, một cổ ngọt ngào mà nhìn anh. Trạch Viễn nhìn cánh môi của cô, lòng đột nhiên kinh hoàng, hít thở có chút khó khăn. rất gợi cảm, anh cố gắng mở lớn mắt nghĩ muốn dời lực chú ý đành phải nhìn đến mắt cô. Chẳng qua là, lại phải đối diện với ý cười nhẹ nhàng trong mắt cô, khiến cho tim đập chậm hơn.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh kích động trong lòng, thật vất vả mới mở mắt ra, khó khăn mà duy trì ngữ khí bình thường, “Tiêu Tiểu, không cần cần lại đến nữa!”

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, rõ ràng trong lòng anh chỉ trích cô ngang ngược, anh vẫn là không có thói quen đối diện trực tiếp với cô.

Tiêu Tiểu chậm rãi đến gần, đôi mắt long lanh nhìn anh mà nói : “Trạch Viễn, chúng ta không lẫn tránh nhau nữa có được không?”

Trạch Viễn nhìn khuôn mặt ôn nhu của cô, không còn vẻ thịnh nộ như lúc trước, cũng không tức giận cùng ngang ngược, mà rất dịu dàng đề nghị, đối với lời đề nghị rõ ràng của cô, anh giật mình, có chút không thể tiếp nhận được phản ứng này của Tiêu Tiểu.

Tiêu Tiểu nhìn thấy sắc mặt hết sức ngạc nhiên của anh, nhưng không có chút tức giận, anh vẫn là không có tin. Cô tiếp tục mỉm cười mà đem suy nghĩ trong lòng nói ra, “Trạch Viễn chúng ta đều biết trong lòng chúng ta có nhau, nhưng mà lại luôn làm tổn thương nhau, em thừa nhận trước đây em không thể tiếp nhận anh cự tuyệt, thật sự em rất hận anh, cho nên em khiến cho mình ngày càng sa đoạ, thậm chí là tổn thương chính mình, chính là ngu ngốc mà hi vọng anh sẽ để ý mà ngăn cản em. Lúc kia, khi anh xuất hiện ở trước mặt em, lại vẫn dùng biểu tình kia để cứu vớt hành động của em, nhìn thấy vậy, lòng em dâng lên một cỗ lửa giận, thậm chí, cho rằng anh chính là một kẻ vô tình, đem tất cả chân thành của em dẫm nát dưới chân, nghĩ rằng tất cả những trả giá của em đều là có âm mưu hết.”

Tiêu Tiểu thản nhiên nói xong, nhớ tới anh từng chỉ trích mình như vậy, để có được tình yêu này phải chịu đau khổ, lúc này đã được giải tỏa, anh cũng không phải coi cô như vậy.

“Thế nhưng tối hôm qua anh đã đến rồi, em mặc kệ anh vì nguyên nhân gì mới xuất hiện. Chính là, anh liều lĩnh như vậy chạy tới, anh đã cứu em, cũng chính thức trộm đi lòng em, cho nên anh phải chịu trách nhiệm đến cùng.” Tiêu Tiểu nghẹn ngào phun ra từng chữ, ê ẩm trong lòng sớm đã tan biến, trước kia mặc kệ anh đẩy cô ra như thế nào, chỉ trích cô như thế nào, cho dù là bản thân đau lòng cùng khổ sở, cô vẫn quật cường không cho phép bản thân rơi lệ. Nhưng mà giờ phút này khi biết được chuyện anh yêu cô là thật, lòng của cô đột nhiên mềm mại, mắt cũng chậm chậm phấp phồng. Cô cũng không kiên cường cùng hoàn mỹ như anh tưởng tượng.

Trạch Viễn hoàn toàn không thể phản ứng gì, cô trực tiếp thổ lộ như thế, tựa như một mũi tên nhọn, thẳng tắp bắn vào trong lòng anh, phá hủy tất cả nguy trang cùng che giấu, đột nhiên chà sát ở đáy lòng anh, động chạm đến nơi sâu nhất trong lòng anh. Thứ mà đêm khuya mới trộm mở ra, lặng lẽ nhớ lại vẻ xinh đẹp của cô, nụ cười của cô, giờ phút này lại hiện ra rõ ràng như thế ở trước mắt, lòng nặng nề chấn động. Cái gì lý trí, trách nhiệm giống như đều bị mũi tên này bắn bay hết thấy.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng xoa xoa mặt anh, chậm rãi tiến sát lại, “Em thực sự rất bá đạo, bá đạo nghĩ muốn cho anh tự do, bá đạo thậm chí nghĩ muốn cho anh có tình yêu chân chính một lần. Nếu tình yêu của anh chỉ có thể cho một lần, em sẽ là một lần duy nhất đó, tuyệt đối không cho phép anh đem nó cho... người nào nữa.”

Môi cũng chậm chậm sát lại, nhẹ nhàng mà phủ xuống, không giống với lần trừng phạt trước. Nhiều hơn là say mê, nhẹ nhàng mà đè nặng, cánh môi ấm áp gắt gao dán lên môi anh, như là thưởng thức một loại quả đông ngọt ngào, rất dịu dàng, mềm mại, tinh tế từng chút đè nặng lên môi anh. Cánh môi mang theo

hương thơm nhẹ nhàng dịu dàng, mang đến từng đợt lành lạnh ướn ất, làm cho người ta tham lam muốn càng nhiều. Cô tinh tế liếm cánh môi của anh, mong muốn cứ như vậy mà hôn, mãi mãi không phải buông ra, tay cô cũng chậm chậm khoác lên cổ anh, ghé sát đầu của anh, càng mạnh mẽ lay động trái tim anh.

Trong lòng Trạch Viễn vẫn còn một tiếng điên cuồng hét lớn, mau đẩy ra, mau đẩy ra, chính là, thân thể lại không có cách nào nhúc nhích, khát vọng trong lòng lại càng nhiều, làm cho anh không thể đẩy ra, để cho anh phóng túng một lần đi, lo lắng cùng khẩn trương tối hôm qua đều làm cho tim anh nhảy loạn lên rồi, loại lo lắng rất sợ mất đi cô, gắt gao nhéo chặt trái tim anh. Giờ phút này, rất muốn gắt gao ôm cô, xác định cô thực sự an toàn. Tay cũng không biết khi nào thì đã bắt giắc mà ôm lấy lưng của cô, rốt cục nhẹ nhàng mà ôm, cảm giắc va chạm chân thật trong tay, cũng làm lòng anh trấn tĩnh lại, thật sự hết thấy cô vẫn còn hoàn hảo. Trong lòng người này nhất định đã xúc động, tay cũng chậm rãi tăng thêm lực, cái gì cũng không muốn quản nữa, chỉ có cô, thậm nghĩ gắt gao ôm một cái. Rốt cục cũng gắt gao ôm chặt cô, miệng cũng không lảng tránh nữa mà đáp lại cô, tất cả lo lắng cùng căng thẳng trong lòng, đều phóng thích ở dưới cái hôn thật sâu này.

Tiêu Tiểu vui sướng cảm nhận được sự tiếp nhận của anh, lại điên cuồng mà vươn đầu lưỡi chui vào trong miệng anh, say mê dây dưa cùng lưỡi của anh, rất muốn anh, rất thương anh, thậm nghĩ đem tất cả yêu thương nặng nề mà trao cho anh, tất cả những tình cảm mãnh liệt bị đè nén, giờ phút này nhanh chóng bạo phát, hai người tham lam hút lấy, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa không muốn buông ta, trong miệng đều là mùi vị của nhau, đụng chạm thân mật kia mãnh liệt kích thích bọn họ. Tay cũng càng thêm xiết chặt mà ôm lấy đối phương, như là muốn đem đối phương thật sâu hòa nhập vào thân thể mình, mới có thể cảm giắc được sự tồn tại của nhau, cõi lòng trống rỗng hư không đã lâu lúc này tựa như được lấp đầy. Loại cảm giắc được ôm ấp này thật tốt, bị hấp dẫn mãnh liệt như thế, bao nhiêu phủ nhận cùng kháng cự đều biến thành một lời hứa yếu ớt.

Bao nhiêu đạo lý cùng trách nhiệm trong lúc đó hoành hoành bọn họ, hết thấy đều bị đẩy sang một bên, Lúc này, chỉ còn tình yêu say đắm tuôn chảy trong lòng họ, khiến cho tình yêu được tự do giải phóng, không bao giờ nữa.... Có trời buộc nào có thể xen vào. Nếu yêu chỉ có một lần, vậy hãy để cho họ dùng cảm tự do yêu một lần đi.

47. Chương 47: Ngã Bài

Tác giả nhấn lại:

Người thứ nhất gây áp lực mà Trạch Viễn phải đối mặt nhanh như vậy đã tới.

Trong căn phòng bệnh yên tĩnh, dạt dào tình ý, hai người ôm nhau ngã xuống, gắt gao gắn bó cùng triền miên, thật sâu thể hiện tình yêu trong lòng.

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn khiến hai người đang chìm đắm trong ngọt ngào bình tĩnh. Hai người kinh ngạc đồng thời ngẩng đầu, nhìn ra phía cửa, Kiều Ngôn Sơ! Ngôn Sơ tím mặt ngây ngốc đứng ở cửa, cánh cửa bị anh nặng nề đè vào tường, mới phát ra thanh âm lớn như vậy

Trạch Viễn nhìn thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Ngôn Sơ, trong lòng kinh ngạc hỏi một tiếng, tại sao Ngôn Sơ lại đến được đây? Đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua khi ngủ có gọi cho Ngôn Sơ một cuộc điện thoại, nhờ cậu ấy đến nhà mình nhìn xem một cái. Chính là không nghĩ tới sáng sớm anh đã tới đây.

Anh nhìn thấy ánh mắt Ngôn Sơ hung hăng như vậy nhìn bọn họ, mới ý thức được bây giờ bọn họ vẫn còn gắt gao ôm lấy nhau, nhanh chóng thu hồi cánh tay đang ôm Tiêu Tiểu lại, nhưng là Tiêu Tiểu không cho phép anh rút tay, ngược lại càng ôm anh chặt hơn, trong lòng anh kêu khổ một tiếng, vừa rồi bọn họ như vậy, nhất định Ngôn Sơ đã nhìn thấy hết đi.

“Hai người đang làm cái gì?” Rốt cục Ngôn Sơ không thể nhịn được nữa vọt vào phòng bệnh, đứng ở bên cạnh bọn họ, giận dữ chỉ vào Trạch Viễn hỏi.

“Ngôn sơ, hãy nghe mình nói.” Trạch Viễn biết nhất định Ngôn Sơ rất tức giận, bởi vì anh không biết quan hệ của anh và Tiêu Tiểu

“Nói cái gì? Còn nói cái gì chứ?” Ngôn Sơ tức giận rống to, trong lòng có một loại cảm giác bị lừa gạt.” Các người ôm nhau cùng một chỗ hôn nhau lâu như vậy, còn cái gì để nói chứ?” Thì ra, Trạch Viễn vẫn đều lừa anh!

“Ngôn Sơ.....” “Kiều Ngôn Sơ!” Trạch Viễn cùng Tiêu Tiểu đồng thời gọi anh, Trạch Viễn thật vất vả, mới làm cho cánh tay của Tiêu Tiểu buông ra được, Ngôn Sơ hiện tại đang rất tức giận không thể trêu chọc anh được.

Tiêu Tiểu tức giận, Kiều Ngôn Sơ dựa vào cái gì mà dám hét lớn với Trạch Viễn chứ, ở đây từ lúc nào thì đến phiên anh ta chỉ trích chứ? Cũng không chờ Trạch Viễn mở miệng, cô đã muốn trách lại Ngôn Sơ, “Anh phát điên cái gì thế? Tại sao anh lại hét lớn như vậy? Bây giờ Trạch Viễn còn cần phải nghỉ ngơi!” Trong lòng Tiêu Tiểu hiện tại chỉ nghĩ Trạch Viễn, hoàn toàn không nghĩ tới gì khác.

“Trạch Viễn?” Ngôn Sơ cười lạnh nhìn Tiêu Tiểu, rồi lại nhìn về phía Trạch Viễn, cư nhiên lại gọi thân mật đến như vậy. Trong lòng lại cảm thấy một trận đau đớn, bọn họ đã sớm cùng một chỗ.

“Bùi Trạch Viễn, tôi chỉ hỏi cậu? Không phải là cậu đã sớm cùng một chỗ với Tiêu Tiểu chứ?” Ngôn Sơ tức giận muốn nghe chính miệng anh nói ra.

“Ngôn Sơ, thực xin lỗi, không phải như thế.” Trạch Viễn không biết nên giải thích như thế nào, có nói thế nào đi nữa cũng không thể phủ nhận, vừa rồi những gì cậu ấy nhìn thấy chính là giải thích.

“Thực xin lỗi? Đây là điều cậu muốn nói với tôi?” Ngôn Sơ tức giận đem gói đồ to trên tay nặng nề mà nện ở trên người Trạch Viễn, đánh vào trong lòng anh. Chính mình còn ngây ngốc chạy đến nhà cậu ta giúp cậu ta thu thập quần áo, còn lo lắng không phải cậu ấy đã bị thương nặng rồi chứ, trên đường một mực sốt ruột chạy đến. Chính là anh lại khám phá ra một ‘kinh hi’ to lớn.

Tiêu Tiểu tức giận, vừa định nổi giận, đã bị Trạch Viễn kéo lấy, không cho cô lên tiếng. Chính mình cũng không biết phải giải thích với Ngôn Sơ như thế nào, chỉ có thể tùy ý để cậu ấy hướng chính mình quát tháo.

“Bùi Trạch Viễn, cậu thực dối trá! Nếu cậu đã sớm thích Tiêu Tiểu, vì cái gì còn cố ý giới thiệu cô ấy cho tôi? Lần trước, tôi hỏi cậu về mối quan hệ của cậu và Tiêu Tiểu tại sao cậu lại thể thốt phủ nhận chứ?” Ngôn Sơ hoàn toàn bị chuyện này chọc giận, cậu ta là cố ý làm cho mình rơi vào hoàn cảnh buồn cười này.

Anh quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiểu, trong lòng lại đột nhiên ngộ ra: “Thì ra, người khiến em thống khổ thương tổn chính là cậu ta? Khó trách, cho tới bây giờ em cũng chưa thực sự liếc mắt nhìn tôi một lần, cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu, em vẫn cự tuyệt tôi. Là vì cậu ta, là bạn trai của em gái tôi.” Câu cuối cùng, còn cố ý nhấn giọng lên. Anh đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, một người là bạn tốt nhất của mình, một người là cô gái mà lần đầu tiên mình thực sự thích, mà bọn họ lại phản bội chính mình.

“Ngôn Sơ, cậu hãy nghe mình nói.” Trạch Viễn nghe thấy lời chỉ trích của anh, trong lòng một trận đau, anh chưa bao giờ muốn xúc phạm Ngôn Sơ. Không phải cố ý giới thiệu Tiêu Tiểu cho cậu ấy, căn bản anh vẫn cho rằng anh và Tiêu Tiểu không có khả năng cùng một chỗ, mới nguyện ý thành toàn cho bọn họ. Chính là, lại không nghĩ rằng, cư nhiên hiện tại lại thành ra như vậy.

“Mình...” Anh khó khăn lựa chọn nên mở miệng như thế nào, “Mình biết, mình không nên cùng một chỗ với Tiêu Tiểu. Lúc ban đầu mình cũng có kháng cự, thậm chí là đẩy cô ấy đi mà hại cô ấy thương tâm. Lúc ấy, mình thấy cậu thích cô ấy như vậy, mình thực sự hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Chính là.... Chính là, tối hôm qua mình mới phát hiện, mình không thể tiếp tục lừa gạt bản thân nữa, mình thích cô ấy.” Trạch Viễn thống khổ nhắm mắt lại, không thể tiếp tục nói dối nữa, bản thân mình lừa mình dối người đã khiến Tiêu Tiểu tổn thương, tổn thương Ngôn Sơ, không thể tiếp tục như vậy nữa. “Ngôn Sơ, thực xin lỗi!”

Tiêu Tiểu nghe được Trạch Viễn thừa nhận thích chính mình, trong lòng một trận mừng như điên, gắt gao nắm tay anh, mắt chăm chú theo dõi anh. Chính là, nhìn thấy anh thống khổ cùng giãy dụa, lòng lại một trận co rút đau đớn, anh nhất định là tự trách mình đã thương tổn Ngôn Sơ.

Cô quay đầu nhìn về phía Ngôn Sơ, vẫn là vẻ mặt tức giận, hoàn toàn không có biến đổi.

“Anh không nên trách Trạch Viễn.” Tiêu Tiểu bình tĩnh nhìn về phía Ngôn Sơ, “Đây không phải lỗi của anh ấy, tất cả đều là do tôi làm lên. Là tôi thích anh ấy trước, ngay từ đầu anh ấy chỉ có né tránh, anh ấy vì người nhà, vì em gái anh, anh ấy đau khổ tránh né tôi đây đây. Anh ấy chưa từng chủ động thừa nhận tôi.” Tiêu Tiểu cười khê, “Tôi đã từng nói qua với anh, chúng ta chỉ có thể là bạn bè, bởi vì trong lòng tôi cho tới bây giờ cũng chỉ có một người, người đó chính là Bùi Trạch Viễn.”

Ngôn Sơ nghe được lời khẳng định rõ ràng của Tiêu Tiểu, lòng quặn thắt đau đớn, cô có nói qua, đã nói qua. Chính là, anh vẫn nghĩ rằng, chỉ cần chính mình cố gắng, cô nhất định có thể nhìn thấy khổ tâm của mình, nhất định có thể chậm rãi thừa nhận anh. Mỗi lần nhìn thấy cô thống khổ tra tấn chính mình, anh liền hận không thể lôi người trong lòng cô ra cố sức đánh cho một trận, kẻ may mắn có được tình yêu của Tiêu Tiểu lại không chịu quý trọng, hại cô ấy thống khổ như vậy, làm cho chính mình cũng đau lòng theo.

Chính là, anh ngàn vạn lần không nghĩ tới, người đó cư nhiên lại là Trạch Viễn, là bạn tốt nhất của anh. Trạch Viễn làm sao có thể làm cho anh quen biết Tiêu Tiểu, cho anh cơ hội, rồi lại tàn nhẫn tự tay bóp nát giấc mộng của anh, nói cho anh biết tình địch lớn nhất của anh chính là người bạn tốt nhất của anh. Loại cảm giác bị phản bội này thật sâu đậm vào lòng anh, ném đi tất cả lý trí cùng tình nghĩa, chỉ nghe thấy tình bạn cùng tin tưởng giữa bọn họ đã muốn chậm rãi nứt ra.

Trạch Viễn nhìn thấy Ngôn Sơ căm giận liền không nói thêm lời nào, chỉ là yên lặng trừng mắt nhìn Tiêu Tiểu, rốt cục cũng vươn tay giữ chặt Ngôn Sơ.

Chính là Ngôn Sơ vừa bị anh đụng tới, liền chán ghét hất bỏ tay anh ra. Tức giận hỏi anh, “Vậy còn em gái của tôi thì sao? Tú Viện vẫn đơn thuần như vậy mà yêu cậu.” Không thể tưởng tượng được Trạch Viễn mà anh vẫn nghĩ trời sinh tính ôn hòa, không chỉ có lừa gạt chính anh, còn làm chuyện có lỗi với em gái anh, càng nghĩ càng cảm thấy cậu ta thực đáng giận.

“Tú Viện...” Trạch Viễn khê cau mày than nhẹ, “Mình không có ý định làm cô ấy bị tổn thương, mình vẫn cho rằng mình có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, chính là...” Trạch Viễn nhớ tới khuôn mặt thương tâm kia của Tú Viện, trong lòng lại trách cứ chính mình, anh hại cô phải khóc rồi.

“Thế nhưng! thế nhưng cậu yêu người khác, sẽ vứt bỏ nó.” Ngôn Sơ nghiêm khắc chỉ trích anh thay lòng đổi dạ, cậu ta thế nào lại có thể không có trách nhiệm thế này chứ? Từ nhỏ bọn họ đã cùng nhau lớn lên, từ bé Tú Viện cũng chỉ có thích cậu ta, anh cũng biết Trạch Viễn chỉ thản nhiên đối với Tú Viện là tình cảm anh em, nhưng là, anh vẫn cho rằng tính cách của Trạch Viễn như vậy, dùng cách đó để yêu thương Tú Viện. Bọn họ lúc đó kề sát vào nhau, ở trong mắt mình đã sớm khẳng định, anh cũng sớm nghĩ Trạch Viễn sẽ là em rể của chính mình. Chính là hiện tại, Trạch Viễn lại chính mồm nói cho anh biết, cậu ta không cần em gái của anh, lời này vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận được, chỉ biết là cậu ta thương tổn Tú Viện, trong lòng càng thêm tức giận.

“Kiểu Ngôn Sơ! Anh không được hung dữ như vậy.” Tiêu Tiểu thực sự nhìn không được nữa, trừ bỏ Trạch Viễn cô nguyện ý cúi thấp người, ôn nhu đối đáp, những người khác một chút cô cũng sẽ không nể hà, cô cũng tức giận đến mức đứng dậy hướng Ngôn Sơ quát lớn, “Tình yêu của em gái anh loại đó chỉ coi là yêu đơn phương, chẳng lẽ anh không thấy, cảm tình của bọn họ trong lúc đó không phải là yêu sao? Nào có người yêu ngay cả hôn cũng chỉ hôn trán chứ?”

Ngôn Sơ không thể phản bác lại Tiêu Tiểu, lại chỉ có thể hung dữ nhìn Trạch Viễn, “Nhưng mà cậu cũng không thể vô trách nhiệm như vậy được, mẹ cậu cũng đã sớm nói qua nhất định muốn Tú Viện là con dâu.” Còn không phải họ Bùi các người nói thích Tú Viện sao?

Trạch Viễn vừa nghe nói đến mẹ, trong lòng vẫn là một trận hỗn loạn, bị ai, không biết chính mình thế nào để thoát khỏi mớ bòng bong này? Buồn rầu không biết chống đỡ thế nào.

Ngôn Sơ nhìn thấy Trạch Viễn không hé răng, càng cảm thấy cậu ta tự biết đuối lý, lòng lại tuôn ra: “Bùi Trạch Viễn, cậu có thể gạt tôi, cùng lắm thì tình bạn mười mấy năm của chúng ta đoạn tuyệt, nhưng cậu tuyệt đối không thể tổn thương Tú Viện, nếu không tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cậu! Cậu nhớ kỹ cho tôi.” Hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, lại nhìn đến Tiêu Tiểu, mới phải tay áo bỏ đi.

“Ngôn Sơ!” Trạch Viễn lo lắng muốn giữ chặt anh, thân thể cũng giãy dụa muốn xuống giường, Tiêu Tiểu lại chạy nhanh về thân thể anh lại, “Trạch Viễn không nên cử động!” Vết thương trên chân của anh hiện

tại sâu như vậy, làm sao có thể xuống giường chứ?

“Nhưng là anh không thể để cho Ngôn Sơ như vậy mà rời đi được, cậu ấy thực sự rất tức giận.” Trạch Viễn không muốn mất đi người bạn tốt này. Tiêu Tiểu nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt anh, cô hiểu được hiện tại nhất định anh đang rất khổ sở, Tiêu Tiểu gật nhẹ đầu, “Được rồi, nằm yên ở trên giường đi, cũng đừng đi đâu, em thay anh đuổi theo anh ta.” Nói xong, giúp anh tựa người vào đầu giường, sau đó mới chạy nhanh lao ra ngoài.

Trạch Viễn nhìn thấy thân ảnh cô biến mất ở cửa, trong lòng bốn bề hỗn loạn, quyết định của anh có đúng không? Lựa chọn không thương tổn Tiêu Tiểu, thành thực đối diện với lòng mình, vậy sẽ làm tổn thương bao nhiêu người? Tú Viện, Ngôn Sơ, ba, mẹ, còn có chú Kiều, thím Kiều, ai, trong lòng thật phiền nha. Anh có phải là đứa con chỉ biết lo lắng cho bản thân hay không? Hơn nữa, ba mẹ có chấp nhận Tiêu Tiểu hay không? Chính mình lại phải nói với Tú Viện như thế nào đây? Những vấn đề đáng ghét đó nảy lên trong lòng, đem những ngọt ngào thật vất vả mới có được đạp nát hết.

Tiêu Tiểu lao xuống lầu, nhìn thấy Ngôn Sơ nổi giận đùng đùng hướng cửa bệnh viện đi ra. Cô chạy nhanh xông lên, một phen kéo lấy Ngôn Sơ.

Ngôn Sơ nhìn thấy cô, không để ý đến, hất tay ra tiếp tục hướng phía trước mà đi. Tiêu Tiểu quỳnh lên, vọt tới trước mặt anh, giang hai tay ngăn anh lại. Ngôn Sơ không còn cách nào khác, rốt cục cũng ngừng lại. Chính là, vô đầu, nhìn về một bên, không để ý đến cô.

“Ngôn Sơ! Đừng như vậy!” Tiêu Tiểu giật nhẹ tay anh, cô cũng không hy vọng tình bạn của bọn họ bị chính mình chặt đứt.

“Tiêu Tiểu, chuyện đó không có liên qua đến cô.” Ngôn Sơ buồn bực chặn lời của cô, càng tức giận bản thân mình cư nhiên lại tức giận với cô.

“Nhưng mà, Trạch Viễn không phải cố ý gạt anh, anh phải tin tưởng anh ấy.” Tiêu Tiểu nhìn thấy bộ mặt tức giận của anh, lại nghĩ đến anh vẫn tức giận vì chuyện Trạch Viễn yêu cô.

Ngôn Sơ tức giận khổ sở quay mặt đi, không đành lòng nhìn ánh mắt vì cầu xin cho Trạch Viễn của cô hướng về phía mình.

“Tiêu Tiểu, đây là chuyện của tôi và cậu ấy! Cô không cần phải thay cậu ta nói gì hết, cô như vậy sẽ chỉ làm cho tâm trạng tôi càng thêm khó chịu thôi.” Ngôn Sơ không đợi cô đáp lại, đã lướt qua bên cạnh người cô, thẳng hướng phía ngoài đi ra.

Cô sẽ không biết, trái tim anh đau đớn cỡ nào. Trong lòng cô có người khác, trong lòng anh vẫn luôn biết. Nhưng là, tưởng tượng đến người bạn tốt anh em mà anh tin tưởng nhất, luôn miệng nói không có quan hệ gì với Tiêu Tiểu, không có hứng thú với cô, sau lưng lại cùng cô yêu thương triền miên như vậy, vừa rồi hình ảnh hai người hôn nhau tình cảm mãnh liệt, vẫn lặp đi lặp lại trong đầu anh, một màn tình cảm sâu lắng lia đăm vào tim anh. Ngay từ đầu Trạch Viễn đã lừa anh. Đây mới là điều khiến anh thương tâm, anh rất muốn cùng cậu ấy cạnh tranh công bằng, Tiêu Tiểu lựa chọn ai, anh không thể khống chế, nếu cuối cùng cô vẫn chọn Trạch Viễn, cho dù anh không can tâm, anh vẫn tin tưởng chính mình có thể chấp nhận, Nhưng là, một màn hiện tại khiến anh đau đớn như vậy, lại giống như bị anh em tốt nhất ở sau lưng đâm một dao, loại cảm giác bị phản bội này khiến anh không thể tha thứ.

Tiêu Tiểu ngơ ngẩn đứng ở trước cửa cổng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngôn Sơ tức giận rời đi, trong lòng một trận mất mát, cô không thể giữ chặt lấy anh.

Trong lòng nghĩ, hiện tại trong lòng Trạch Viễn nhất định rất khổ sở, tất cả lo lắng của anh, quả nhiên đã từ từ đánh úp lại. Người nhà của anh, bạn bè, còn có trách nhiệm hèn mọn này nọ, những thứ đó như ngọn núi lớn đè nặng trong lòng anh, có thể lại khiến anh lùi bước hay không, trong lòng cũng có thấp thỏm lo lắng, Chỉ có thể điên cuồng mà chờ đợi, Trạch Viễn lần này có thể dừng cảm nắm tay cô, cùng nhau đối mặt tất cả mọi vấn đề.

48. Chương 48: Thừa Nhận

Tác giả nhẩm lại

Sau đó chính là Tiêu Tiểu ở bên cạnh chiếu cố.

Trở lại phòng bệnh, nhìn thấy hộ sĩ đang dọn giường. Cô yên lặng đi vào phòng, hộ sĩ vừa nhìn thấy, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cậu xem bạn gái cậu quan tâm cậu đến nhường nào, tối hôm qua ngang ngạch đòi trông coi cậu bằng được.” Trạch Viễn nhìn thấy cô, lại không thấy bóng người nào sau lưng cô, trong lòng có chút mất mát, Ngôn Sơ làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy chứ.

Anh nở một nụ cười thản nhiên, nhìn về phía Tiêu Tiểu, cô quả là rất vất vả, khuôn mặt có chút xanh xao, đôi mắt xinh đẹp lảng lạng nhìn anh. Hộ sĩ nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình nhìn đối phương, cười khề thước thời đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu chậm rãi ngồi lên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay anh. Cô biết trong lòng anh nhất định rất khổ sở, anh luôn luôn để ý đến cảm nhận của người khác, cho dù bản thân có bị ủy khuất, anh cũng không nhẫn tâm làm tổn thương người thân. Mà những chỉ trích vừa rồi của Ngôn Sơ khác nào đâm một phát thật mạnh lên mặt anh, anh bị người bạn tốt nhất chỉ thẳng vào mũi mắng là dối trá, loại cảm giác này, cô hiểu được, cũng giống như lúc trước anh chỉ trích cô dễ tiện vậy. Có lẽ không làm cho người ta phải nặng lời với mình, thì trong lòng cũng không khó chịu như vậy, bị người mà mình quan tâm để ý nhất nói như vậy, tim liền như bị dao cắt, không thể ngoan cố coi bản thân như diêm được, không muốn nghe cũng phải nghe bọn họ chỉ trích.

Trạch Viễn nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Tiêu Tiểu, cảm giác lòng có chút an ủi, tuy rằng anh không thể nhận được sự tha thứ của Ngôn Sơ. Chính là, còn có cô, anh vốn đã không thể quay đầu lại rồi, chỉ vì lựa chọn trong lòng mình lần này, anh chỉ có thể đối mặt tất cả mọi trở ngại. Anh biết, chờ đợi bọn họ không phải là con đường thuận buồm xuôi gió, có thể tưởng tượng ra cô luôn như vậy mà thành thực đối mặt với con tim của mình, lòng anh lại vô cùng cảm động, không thể tiếp tục làm cho cô bị thương nữa.

Cô không sai, sai chính là anh, thiết nghĩ đem tình yêu tiếp tục giấu kín, không cho phép trái tim rung động, sẽ không có cảm giác, cũng sẽ không làm tổn thương người bên cạnh mình, chính là, đây mới là điều ích kỷ nhất, rõ ràng là tim đã rung động, lại phải đè nén thật sâu, không thể thành thực đối mặt Tiêu Tiểu, cũng không thể chuyên tâm yêu Tú Viện, mà điều này đối với cả hai cô gái đều không công bằng. Tất cả mọi đối trá đều bị phơi bày ra ánh sáng, nguyên nhân là vì tốt cho Ngôn Sơ, cuối cùng lại là thương tổn cậu ấy.

Không thể như vậy nữa, nếu anh không thể quên Tiêu Tiểu, vậy cũng không được đi lừa gạt Tú Viện nữa. Tuy rằng hiện tại thừa nhận sẽ khiến cô thống khổ, nhưng so với tương lai ở cùng một chỗ, lại bị cô phát hiện ra trước sau trong lòng mình chỉ có một người con gái, khi đó đau đớn so với hiện tại sẽ gấp đến mấy trăm lần. Anh vẫn đành phải phụ Tú Viện, phụ sự trông đợi của mẹ.

Tiêu Tiểu nhìn thấy lo lắng không ngừng trong mắt anh, tâm trạng cũng trầm xuống theo, anh thực sự lại do dự sao? Lại muốn từ bỏ cô? Cô khẩn trương ôm chặt lấy anh, miệng càng không ngừng nói: “Trạch Viễn, đừng lại đẩy em ra nữa, đừng đuổi em đi nữa!” Lúc này đây, vô luận anh có đuổi cô như thế nào, cô cũng tuyệt đối không buông tay, cho dù nói cô vô sỉ, cô cũng đã quyết định rồi, cô không thể một lần nữa thừa nhận đau đớn mất đi anh..

Trạch Viễn yêu thương mà vuốt ve khuôn mặt cô, mỉm cười, “Chuyện giữa anh và Ngôn Sơ, anh sẽ từ từ giải quyết. Cái chính là làm sao anh có thể để em đi chứ?” Anh cố ý nhíu nhíu mày, “Em hại bọn anh trở mặt, anh còn không đem em gắt gao cột lại bên người, thì không phải anh còn phải mệt nhiều sao?” Nói xong còn cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm trọng.

Tiêu Tiểu nhìn thấy nghiêm túc trên mặt anh, chậm rãi tiêu hóa lời nói của anh, trong lòng lại bỗng chốc giống như nở hoa, anh là đang chế giễu cô! Anh cứ nhiên dám đùa giỡn cô. Lo lắng trong lòng Tiêu Tiểu đã tan biến, sự hài hước khác thường của anh khiến cô chấn động.

Cô cũng kiên định, không thể hiện ra ngoài vui mừng như điên của mình, vẫn giữ vẻ mặt lo lắng, cau mày, “Chính là, không được nha, em không muốn vì em mà anh phải khó xử, hiện tại là Ngôn Sơ, còn có người nhà của anh thì làm sao bây giờ? Bọn họ nhất định sẽ không cho phép anh và em cùng một chỗ!” Tiêu

Tiểu cố ý giả bộ sầu lo, bộ dạng khó xử, nặng nề mà thở dài một hơi, “Ai..... Xem ra em vẫn là quên đi, em không thể hại anh trở mặt với người nhà được.”

Nói xong, mặt liền xoay đi, chuyển sang một bên lại lộ ra một tia quỷ dị, đúng lúc, thử xem trong lòng anh rốt cục có cô hay không.

Không đợi cho mông cô kịp rời khỏi giường, hai tay Trạch Viễn đã gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, đổi lại thành anh lo lắng: “Tiêu Tiểu, đừng đi!” Giống như sợ hãi cô thực sự rời xa anh vậy, lòng anh cũng trở lên căng thẳng, “Anh sẽ không đuổi em đi nữa, cho dù là người nhà hay là bạn bè của anh phản đối, anh cũng sẽ không bao giờ buông em ra nữa! Tin tưởng anh.”

Trạch Viễn hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên anh có cảm giác mãnh liệt như vậy, nghĩ muốn nắm chặt cái gì đó, vì cô, anh nguyện ý đối mặt với tất cả sự chỉ trích.

Thật lâu mà không nghe được chút đáp lại nào, chỉ cảm thấy Tiêu Tiểu nhào vào trong lòng mình, mãnh liệt va chạm vào tim chính mình, cô không muốn? Vì cái gì mà không trả lời.

Anh nhẹ nhàng mà nâng Tiêu Tiểu dậy, nhưng đối lại là một đôi mắt đang mỉm cười, cô một mực đang cười trộm! Cô quả thật đang đùa giỡn anh, cô căn bản là không thật tình muốn đi. Thì ra anh mới là người bị mắc mưu. Trên mặt anh lộ rõ một tia xấu hổ, vừa rồi rất khẩn trương mà ôm cô vào lòng.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tiểu dần dần nở rộ, trong lòng giống như vừa uống mấy tấn mật ngọt vậy, thật sự vui đến chết. Anh cuối cùng cũng nói, anh sẽ không buông cô ra lần nữa! Oa, những lời này khi rơi vào lòng cô, thực sự làm cho cô mau chóng hôn mê, thực hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc!

Tiểu Tiểu vui vẻ mà nhìn anh, trong mắt tất cả đều là khuôn mặt anh tuấn của anh, lông mày dày rậm, đôi mắt dài có đuôi, cái mũi cao anh tuấn, còn có đôi môi hồng hào kia, càng xem càng thích, thật sự mới hiểu được cái gì người tình trong mắt luôn là Tây Thi nha, nhìn mãi cũng không có chán. Trong lòng vẫn muốn thử anh, nhếch môi cười khê: “Làm sao bây giờ?” Mặt lộ vẻ phiền não mà nhìn anh.

Trạch Viễn không biết vì cái gì mà cô phiền não, hỏi hỏi thăm: “Cái gì làm sao bây giờ?”

Tiểu Tiểu chậm rãi tới gần mặt anh, ghé vào tai anh mà nói nhẹ nhàng đến mê say, nói ra phiền não của mình: “Em lại muốn hôn anh!”

Trạch Viễn nghe thế, đột nhiên mặt liền đỏ bừng lên, bên tai cũng bắt đầu đỏ. Thì ra sự lo lắng của cô còn có nghi ngờ nào khác, lại không nghĩ rằng điều cô muốn lại là cái này. Cả người anh đều thấy không tự nhiên, vẫn không có thói quen giống như cô trực tiếp đề cập tới khát vọng trong lòng ra ngoài mặt. Cổ tình quay đầu hơi rời xa cô một chút ít: “Hiện tại, lúc nào cũng có người đi vào.”

Tiểu Tiểu khê cười: “Thật sự nha! Em thích nhất là hôn anh. Môi của anh thực mềm, thực ấm áp, giống như kẹo ngọt, hơn nữa miệng anh còn có cổ hơi thở thảo nhiên thơm mát, nhất định là bình thường do anh hay uống trà, loại hương vị này, em rất thích!”

“Tiêu Tiểu.” Trạch Viễn vội vàng che miệng của cô lại, không cho cô tiếp tục nói gì thêm nữa, toàn thân anh dường như đã đổ au như một con tôm vậy. Cô lại lớn mật như vậy, tất cả mọi ý nghĩ trong lòng đều đem nói ra hết.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng mà cầm lấy tay anh, yên lặng nhìn anh, thật sự rất thích anh, trong lòng như đang vang dội một tiếng yêu, tình yêu kia cứ cuộn cuộn mà dâng lên, dường như thế nào cũng không đủ vậy.

“Trạch Viễn, anh còn chưa có chủ động hôn em nha!” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cắn cắn môi, trong lòng toát lên một cỗ khát vọng mãnh liệt “Anh có thể hôn em một chút hay không?”

Tim Trạch Viễn đập nhanh đến nhộn nhạo, nhìn thấy khuôn mặt đang đến gần sát của cô ánh mắt không thể không bị thu hút bởi cánh môi mềm mại mà đỏ mọng của cô, trong đầu lại nhớ tới cảm giác sáng nay bị nó đè nặng, trong lòng bỗng có một dòng điện nhanh chóng chạy qua, anh cũng rất muốn nếm lại lần nữa chút tư vị ngọt ngào kia. Lý trí chậm rãi thuận theo, miệng chậm rãi gần sát khát vọng trong lòng, anh cũng rất muốn hôn cô.

Thực nhẹ nhàng, chạm một cái, thoáng đã rời đi, rồi chậm rãi mới bao trùm lên. Trạch Viễn cuối cùng cũng chậm rãi hôn lên cánh môi cô, quả nhiên vẫn ngọt ngào và mềm mại như vậy. Tiêu Tiểu bị động mà tiếp

nhận nhu tình của anh, tùy ý anh khơi dậy lên ôn nhu ngọt ngào cho chính mình.

Anh rốt cục cũng chủ động hôn cô, không phải là do cô bắt buộc, trong lòng vì việc này mà mừng như điên, lại áp lực kích động trong lòng, chậm rãi hưởng thụ nụ hôn từ cánh môi mềm của anh.

Thật lâu sau đó, Trạch Viễn mới nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn thấy khuôn mặt mê say của cô, trong lòng có một trận kích động, cô thực sự đẹp quá, làm cho trái tim anh hơi hơi run rẩy, cô gái này làm cho tất cả mọi người đã ông đều mê luyến, mà lại đơn phương yêu anh.

Tiêu Tiểu cũng chậm rãi mở mắt, khoe miệng thỏa mãn mà chậm rãi cong lên. Thật sự là không thể không thương anh, tuy rằng là không thể mang lại cho cô một nụ hôn nồng nhiệt, lại khiến cho cô lần đầu tiên được hưởng thụ nhu tình của người mà mình yêu thương nhất, chậm rãi đè nặng cánh môi cô, chậm rãi để cho tình yêu ngấm vào, loại cảm giác hạnh phúc này so với một nụ hôn kích động lại càng làm người ta say. Đơn giản là, anh dùng phương thức ôn nhu nhất để nói yêu cô.

Tiêu Tiểu tưởng chừng như hạnh phúc đến độ bay lên trời, ngây ngốc mà nhìn đôi mắt có chút xấu hổ của anh, nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, ngón tay xoa xoa má anh, mắt anh, mũi anh, chậm rãi vẽ phác thảo nên khuôn mặt anh, khuôn mặt mà mỗi đêm cũng không mấy lần biến mất này, giờ phút này ngay trước mắt, bày ra rõ ràng ngay dưới bàn tay. Quan trọng nhất là, anh yêu cô.

“Khụ khụ khụ,” một trận ho nhẹ quấy nhiễu giây phút mật ngọt của hai người.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía người đi tới, là bác sĩ và y tá. Trong lòng cũng không thể không biết xấu hổ, buông đối phương ra, ngồi xa hơn một chút.

Bọn họ cười khẽ, đôi tình nhân này ngọt ngào khiến người ta phải hâm mộ, nhưng thực sự là trai tài gái sắc, thực sự xứng đôi.

“Anh ấy thế nào rồi? Vết thương trên đùi đã không chảy máu nữa rồi.” Bác sĩ một bên nhìn vết thương của Trạch Viễn, một bên ghi chép vào báo cáo. “Anh ta ngày hôm qua hít phải chút khí thải, cho nên thực yếu, hôm nay hẳn là không sao nữa rồi. Các người muốn ở bệnh viện tĩnh dưỡng, hay vẫn muốn về nhà nghỉ ngơi?”

Tiêu Tiểu nhìn Trạch Viễn, trong lòng do dự, anh có thể trở về nhà sao? “Anh ấy xuất viện sẽ không xảy ra việc gì chứ?”

“Anh ấy chỉ bị thương ở chân, chỉ cần anh ấy không dùng chân bị thương bước đi, khiến cho miệng vết thương nứt ra, mặt khác không có vấn đề gì.” Bác sĩ gật đầu, thực sự vết thương của anh có thể ở nhà tĩnh dưỡng.

“Vậy giúp tôi làm thủ tục xuất viện đi.” Trạch Viễn mở miệng, có lẽ về nhà vẫn là thuận tiện nhất, còn có rất nhiều công việc cần giải quyết, hơn nữa như vậy cũng không làm cho người nhà phát hiện ra anh đã xảy ra chuyện.

“Trạch Viễn” Tiêu Tiểu nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh, cũng chỉ đành gật đầu. Quay ra nhìn bác sĩ nói, “Bác sĩ, có cần ngồi xe lăn hay không?”. Cô vẫn là lo lắng rằng ở nhà sẽ không ai có thể chăm sóc cho anh.

“Uhm. Cho anh ấy một cái nạng, ở cửa bệnh viện có bán đó. Nhớ rõ nhất định không được để chân anh ta chạm vào nước, nếu không miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng. Hơn nữa, nhất định phải đúng giờ uống thuốc. Tốt nhất là nên có người trông coi anh ta.” Bác sĩ dặn dò kỹ lưỡng.

Tiêu Tiểu gật đầu, đem toàn bộ lời dặn dò của bác sĩ mà nhớ kỹ.

Bác sĩ giao cho Tiêu Tiểu đi làm thủ tục xuất viện, Trạch Viễn nhìn cô mỉm cười, làm cho cô yên tâm hơn thì cô mới cùng bác sĩ và y tá đi ra ngoài.

Ngày hôm qua đã thanh toán hết tiền viện phí cùng tiền trị liệu, sau đó nhận một đồng thuốc, còn có chút thừa lại. Cô chạy nhanh tới cửa bệnh viện mua ngay một chiếc nạng, trở lại trong phòng, thu dọn đồ dùng của Trạch Viễn, nhìn thấy trên người anh đang mặc quần áo bệnh nhân, cô liền giơ tay giúp anh thay đồ.

Trạch Viễn vội vàng muốn tự mình thay, Tiêu Tiểu khẽ cười, anh còn không có thói quen được người khác chăm sóc. Dem quần áo bỏ ra, đóng lại chốt cửa đi ra ngoài.

Cho đến khi Trạch Viễn ở bên trong lên tiếng, cô mới đẩy cửa vào, đem quần áo gấp lại cho vào bọc to. Sau đó cẩn thận mà nâng anh dậy, đưa cho anh cây nạng, Trạch Viễn chậm rãi chống đỡ đứng lên. Tiêu Tiểu đưa thêm một chiếc nạng khác cho anh, mang theo va ly, giúp anh chậm rãi đi ra ngoài. Anh cố gắng không để sức nặng của bản thân đè lên vai cô, dùng hết sức ghì chặt nạng ở bên kia.

Tiêu Tiểu đỡ anh chậm rãi ra bên ngoài bệnh viện, chạy nhanh đón một chiếc xe, giúp đỡ anh từ từ ngồi vào bên trong, cẩn thận đóng cửa lại. Sau đó bảo lái xe mở cánh cửa bên kia, lái xe vốn ngại phiền toái, bảo Tiêu Tiểu len vào bên cạnh anh, Tiêu Tiểu liền quát anh ta: “Không thấy anh ấy đang bị thương không thể dịch sang chỗ khác sao?” Lái xe đành phải đi ra sau đem cửa xe mở ra, Tiêu Tiểu ngồi vào, cẩn thận không động đến cái chân bị thương của Trạch Viễn.

Sau đó bảo lái xe lái về nhà.

49. Chương 49: Ở Chung

Tác giả nhắc lại

Hiện tại trong lòng Tiêu Tiểu hoàn toàn chỉ có Trạch Viễn, một lòng thâm nghĩ làm thế nào chăm sóc cho anh thật tốt.

Xe đi vào tiểu khu, Tiêu Tiểu cẩn thận mà giúp đỡ Trạch Viễn xuống xe, sau đó hướng vào trong tòa nhà.

Quản lý tòa nhà vừa thấy bọn họ trở về, vội vàng chạy đến, miệng còn hưng phấn mà kêu to, “Thật sự là quá tốt, mọi người không việc gì! Bùi tiên sinh, anh thật sự dũng cảm a, cứ nhiên từ ban công leo vào cứu người. Nếu không có anh, trong tòa nhà thật sự là xảy ra chuyện lớn rồi!” Mạng người quan trọng, nếu thực sự trong lúc ông ta trực ban mà xảy ra án mạng, nhất định bát cơm của ông cũng không còn.

Trạch Viễn nhẹ nhàng cười, gật gật đầu. Tiêu Tiểu quay sang hỏi quản lý, “Trên lầu tình hình như thế nào? Có nổ lớn không?”

“Không có, không có, thiết bị của chúng tôi lâu nay vẫn rất đầy đủ. Lúc ấy, nhân viên cứu hỏa vừa nói muốn cột nước, rất nhanh mượn được cột nước hướng phía ngọn lửa phun thẳng, lửa một chút liền tắt.” Quản lý vẫn là rất đặc ý, thiết bị lâu nay chính là rất tốt.

Tiêu Tiểu à một tiếng, gật gật đầu, giúp đỡ Trạch Viễn vào trong thang máy.

Bọn họ tới lầu 18, vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy bên hành lang bên trong đều bị khói hun đến đen thui, rất nổi bật đập vào mắt. Tiêu Tiểu vừa thấy, cửa nhà mình bị keo dán màu vàng niêm phong lại. Lại nhìn hướng nhà Trạch Viễn bên này, nhà anh vẫn rất hoàn hảo.

Trạch Viễn nhìn thấy biểu tình lo lắng của cô, an ủi, “Chúng ta đi vào trước, một lát em lại qua xem.” Tiêu Tiểu lấy cái chìa khóa mà Ngôn Sơ mang đến ra, mở cửa, giúp Trạch Viễn chậm rãi đi vào.

Cuối cùng Trạch Viễn ngồi ở trên sofa, Tiêu Tiểu đem chân anh nhẹ nhàng mà đặt ở trên sofa, giúp anh nằm nghiêng, đem thuốc cùng quần áo đều đặt ở trên bàn trà. Sau đó đi pha trà cho anh. Trạch Viễn nhìn cô vội trước vội sau, nhanh chóng muốn cô không vội nữa, chắc chắn cô cũng mệt mỏi lắm. Tiêu Tiểu đem nước đun nóng, sau đó lại đem đồ vật này nọ đều cất vào trong ngăn tủ. Nhìn anh nói, “Em về nhà xem một chút, anh trước tiên nghỉ ngơi một chút, em một lúc sau sẽ trở lại. Nước anh không cần canh nó, em đặt chế độ tự động cắt cầu dao. Em rất nhanh sẽ trở lại.” Trạch Viễn gật đầu một cái, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, dặn dò lại, “Em đến nhà bên cạnh nói một tiếng, anh lúc đó leo từ ban công nhà họ, đem khăn trải giường vỏ chăn của họ đều xé rách, đến lúc đó anh sẽ bồi thường cho họ.” Tiêu Tiểu gật đầu.

Tiêu Tiểu vội vàng chạy đến trước cửa nhà mình, xé hết băng dán, đẩy cửa ra vừa thấy, oa, căn nhà nhất nhất toàn bộ đều là màu đen, đồ dùng trong nhà ở phòng làm việc trên cơ bản đều bị đốt cháy. Toàn bộ

nhà cửa đều bị khói hun đến đen thui, phần còn lại của đám cháy đầy trên đất, còn có một ít mảnh nhỏ thủy tinh, Trạch Viễn nhất định là bị những mảnh vỡ này làm bị thương tới chân rồi.

Cô cẩn thận mà cuộn lại những thứ đồ bỏ đi trên mặt đất, đẩy cửa phòng ngủ ra, phòng ngủ hoàn hảo, chính là trên tường có mấy vết kim loại màu vàng, phỏng chừng lại bị khói hun. Đồ dùng trong nhà đều còn tốt không tổn hao gì, xem ra sau khi bọn họ ra ngoài, lửa rất nhanh bị dập tắt, không tạo ra tổn thất nhiều hơn.

Cô lại quay trở lại phòng khách, nhìn thấy trên mặt đất có một phần chiếc di động bị vỡ, ai nha, khẳng định bị đốt nổ tung.

Cô lùi ra ngoài, khép cánh cửa, căn nhà này phỏng chừng phải sửa chữa hoàn toàn. Cô lại đi đến nhà hàng xóm, gõ gõ cửa, không ai ở nhà, hiện tại là ban ngày, bọn họ đoán chừng đều đã ra ngoài. Ngày hôm qua thật sự là không có ý tứ, quấy nhiễu bọn họ.

Tiêu Tiểu rất nhanh đã trở về, nước còn chưa có sôi, Trạch Viễn thấy cô bước vào, quan tâm hỏi, “Thế nào? Trong nhà có tốt không?” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng gật đầu, ngồi đối diện anh, “Phòng khách là cháy sạch một mảng bữa bọn, di động không có, cái cặp da cũng cầm không được, đoán chừng đều đã cháy. Phòng ngủ hoàn hảo, căn nhà phải đại tu, lần này chủ cho thuê nhất định mắng chết em!”

Trạch Viễn mỉm cười an ủi cô, “Em cũng không muốn thế, vẫn là dùng điện thoại trong nhà nói một tiếng đi. Bọn họ phỏng chừng không thể liên lạc được với em.” Tiêu Tiểu trong lòng ngẫm lại, quên đi, ba mẹ chung quy cũng sẽ biết, vẫn là không thể gạt bọn họ.

Tiêu Tiểu cầm lấy điện thoại bấm số di động của ba mình, Đinh Phong vừa nghe con gái xảy ra chuyện lớn như vậy, gấp đến độ muốn ngay lập tức quay về, Tiêu Tiểu vội vàng ngăn cản ông ấy, nói bản thân không có việc gì, buổi tối cô sẽ về nhà một chuyến, Đinh Phong vẫn là lo lắng hỏi cô có bị thương chỗ nào hay không, cô vội vàng nói bản thân đều không có chuyện gì, chỉ là để căn hộ mình thuê trong tòa nhà bị cháy hỏng, khẳng định sẽ bị chủ cho thuê đuổi đi, Đinh Phong vội vàng nói, đi cũng tốt, cô trực tiếp về nhà ở, cô ở bên ngoài, vẫn làm cho mọi người rất lo lắng. Tiêu Tiểu cũng không phản đối, đành phảo liên tục đáp ứng. Đinh Phong bảo nàng nhanh chóng gọi điện thoại cho mẹ cô, Tiêu Tiểu vâng lời, đổi số, khẩn trương bảo mẹ cô cô sẽ trở về, mẹ cô vừa nghe, lo lắng vô cùng, Tiêu Tiểu không thể làm gì hơn là ở đầu dây bên này an ủi, buổi tối cô sẽ trở về, cô không có việc gì, nói mẹ cô không cần lo lắng.

Cuối cùng cũng làm yên lòng hết hai vị đại nhân, gác điện thoại, nước cũng sôi, cô đến rút điện ra, rót vào hai tách trà, bưng đặt lên trên bàn trà. Cuối cùng mới chịu buông lỏng tinh thần, Trạch Viễn nhìn thấy cô, cười khê, “Giúp đem điện thoại lại đây, anh gọi điện thoại chút.” Tiêu Tiểu chạy nhanh đem điện thoại cầm đến cho anh, Trạch Viễn bấm số điện thoại của công ty, hôm nay hai người bọn họ không đi làm, ở công ty khẳng định rất sốt ruột. Điện thoại di động của anh cũng không biết mất ở đâu, đoán chừng là ngày hôm qua lúc cứu Tiêu Tiểu, không biết ném ở chỗ nào rồi.

“Tuấn Huy, tôi là Trạch Viễn. Trong nhà xảy ra một số việc, tôi cùng Tiêu Tiểu hôm nay xin nghỉ... Uhm... Ngày hôm qua nhà Tiêu Tiểu cháy,... Không có gì, cô ấy không có việc gì, tôi chỉ là bị thương ở chân, yên tâm, tư liệu ghi chép quan trọng đều ở chỗ tôi, có cái gì cần tôi sẽ tìm anh giúp đỡ, trực tiếp theo mạng lưới chuyển giao là được... Uhm, tôi có thể phải ở nhà nghỉ ngơi vài ngày... Uhm, tốt, đúng rồi, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi giữ kín một chút, tôi không muốn làm cho người nhà lo lắng... Cảm ơn, uhm, có việc lại gọi vào số điện thoại nhà.” Trạch Viễn giải thích nửa ngày, mới coi như yên tâm, Tuấn Huy sẽ thay bọn họ che giấu bí mật, việc này hẳn nhiên không nên có quá nhiều người biết.

Tiêu Tiểu lo lắng nhìn anh, đều là cô làm hại anh bị thương, mới phải vất vả giấu diếm người nhà như vậy. Trạch Viễn nhìn cô thản nhiên cười, “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

Tiêu Tiểu vừa gọi điện thoại cho A Mật, giải thích ngày hôm qua lén lút rời đi, khiến cho cô ấy lo lắng. Cũng tốt, A Mật rất hiểu cô, đã sớm đoán được cô đi đâu. Cũng không nói như thế nào, Tiêu Tiểu vui vẻ mà cảm kích, tiền thuốc men ngày mai cô có thể trả lại cô ấy, A Mật ở đầu dây điện thoại bên kia mắng cô, vội vàng như thể làm cái gì, lợi nhuận còn không kiếm đủ. Tiêu Tiểu nghe cô ấy vẫn quan tâm mình như vậy, trong lòng cảm động nói không nên lời.

Vừa mới buông điện thoại ra, điện thoại lại vang lên, hai người nhìn nhau, lúc này là ai đây? Trạch Viễn

bình tĩnh mà cầm lấy điện thoại tiếp chuyện, Tiêu Tiểu căng thẳng theo dõi anh trả lời điện thoại tới nửa ngày, nóng vội lo lắng, rốt cuộc là ai gọi điện thoại?

Trạch Viễn buông điện thoại, nhìn về phía Tiêu Tiểu, “Là đội cứu hỏa gọi tới. Bọn họ thu dọn hiện trường vụ cháy một chút, bước đầu xác định là tàn thuốc cháy đến sofa khiến cho hỏa hoạn. Bọn họ ở hiện trường tìm được một số đồ vật, chưa bị thiêu hủy hoàn toàn, bên trong còn có cái cặp da của em, nguyên lai cặp của em bị người ta ném vào góc tường, cũng vì thế trước tiên không bị lửa thiêu cháy. Chính là cặp da bên ngoài bị cháy, bên trong vẫn còn tốt, giấy chứng nhận đều còn đủ, bất quá, điện thoại di động của em bị nổ.” Tiêu Tiểu le lưỡi, cũng tốt toàn bộ không có bị thiêu hủy, di động đành phải đổi một cái khác.

“Bọn họ nói, ngày mai đến chỗ bọn họ ký báo cáo, sau đó thu hồi đồ vật này nọ.” Trạch Viễn tiếp tục giải thích. Tiêu Tiểu gật gật đầu, ngày mai cô sẽ tới.

Tiêu Tiểu cúi đầu suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định thẳng thắn đối diện với anh, “Trạch Viễn, có chuyện em phải thành thật nói cho anh.”

Trạch Viễn nhìn cô, cười khê mà tỏ ý bảo cô nói đi.

“Kỳ thật, ngày hôm qua hỏa hoạn là do chính em tạo thành.” Tiêu Tiểu không dám nhìn vào mắt anh, đầu cúi thấp hướng xuống nền nhà, “Đêm qua giận dữ với anh, em về đến nhà liền uống rất nhiều rượu, lại hung hăng mà hút thuốc, lúc ấy trong lòng chỉ cảm thấy khó chịu, căn bản cái gì cũng không muốn nghĩ. Em chỉ nhớ, như là cuối cùng em đem mọi thứ trên bàn hất xuống nền nhà, còn hung hăng mà để gạt tàn thuốc đập vỡ trên nền nhà, có thể, chính là như vậy không đem tất cả tàn thuốc đập tắt cho tới trên xô pha. Hơn nữa, chân của anh cũng chắn chắn là giẫm lên mảnh vỡ của gạt tàn thuốc mà bị thương. Trạch Viễn, anh mắng em đi!” Tiêu Tiểu nói xong, trong lòng khổ sở mà ra sức tự trách, ngày hôm qua đều chính là tai họa do bản thân gây ra, còn liên lụy Trạch Viễn bị thương.

Trạch Viễn nhẹ nhàng kéo Tiêu Tiểu lại, để cô ngồi bên cạnh mình, nhẹ nhàng mà nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thấy vẻ mặt tự trách của cô, đau lòng nhẹ vỗ về, “Anh phải mắng em! Bất quá, không phải mắng do gây ra hỏa hoạn, mà là, em rất không quý trọng bản thân. Em nghĩ, nếu như, lúc đó anh cũng ngủ, căn bản không ai biết có cháy, không thể kịp thời tới cứu em, em sẽ thế nào? Em bảo anh nên làm cái gì bây giờ?” Ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ này, bởi vì một mối rã rời mà có chút hơi tái nhợt, thật sự không thể tưởng tượng, nếu như lúc đó anh không phát hiện, mà lửa lan ra ngoài mới phát hiện, cô nhất định đã sớm... Gắt gao nhắm mắt lại, anh không dám nghĩ tới nữa. Thật tốt, ông trời đã cho anh một cơ hội, nếu không, anh nhất định sẽ đau khổ tới cùng, cô hay say rượu như thế, thậm chí tự mình hại mình.

Tiêu Tiểu khổ sở mà nhìn anh, đúng vậy, đều do bản thân quá tùy hứng, không chỉ thiếu chút nữa hại bản thân mất mạng, còn làm cho tất cả những người quan tâm mình phải lo lắng.

Trạch Viễn nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng, ôn nhu mà vỗ về lưng cô, “Về sau, tuyệt đối không được thương tổn bản thân như vậy, nhất định phải chiếu cố bản thân thật tốt, được không?”

Tiêu Tiểu gối đầu trên vai anh, nhẹ nhàng mà gật đầu, đúng vậy, không bao giờ nữa làm cho người cô yêu lo lắng. Cô nhất định phải khỏe mạnh mà sống, thật tốt mà yêu người cô muốn yêu.

Đột nhiên, một trận âm thanh ục ục từ trong bụng Tiêu Tiểu truyền đến, cả hai sững sốt một chút, bọn họ đều cái gì cũng chưa ăn, khẳng định đều đói bụng lắm.

“Em xuống lầu mua chút đồ ăn cho anh, anh bữa sáng còn chưa ăn nữa!” Cô cười khê, buông anh ra. Trạch Viễn gật đầu một chút, nhìn nhìn cô, hỏi, “Trên người còn tiền không?” Tiêu Tiểu nhẹ gật đầu, “Còn có.”

Sau đó liền trực tiếp xuống lầu, chỉ chớp lát, đã mua một ít đồ ăn sáng đi lên, cô và Trạch Viễn cùng nhau ăn sáng.

Trạch Viễn ăn no, liền muốn đi dùng máy tính, Tiêu Tiểu lo lắng không dám cho anh đi chuyển, Trạch Viễn mỉm cười mà nói, “Không có việc gì, phải vận động thích hợp mới không tê chân.” Cô muốn dìu anh, anh khoát tay, “Anh phải tự mình thử xem.” Cô đành phải nhìn anh tự mình chống gậy, rất khó khăn mà đứng lên, anh cao hứng mà nhìn cô cười cười, bản thân anh có thể tự mình!

Hắn chậm rãi di chuyển qua tới bàn làm việc, đặt mông ngồi trên ghế, kiễng chân lên cao, Tiêu Tiểu vội vàng cầm một cái nệm lót dưới chân hắn.

Rốt cuộc anh cũng có thể thoải mái mà ngồi ở bàn làm việc, nhìn khuôn mặt anh bởi vì có thể làm chút việc mà vui vẻ, Tiêu Tiểu trong lòng cũng thả lỏng một chút.

“Em mở nhạc cho anh.” Cô biết khi anh làm việc, thích có thêm chút âm nhạc. Trạch Viễn nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn cô một chút cũng không nghỉ mà chăm sóc mình, trong lòng cảm thấy có chút ngượng ngùng, “Tiêu Tiểu, em cũng đừng vội, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” “Không có việc gì, em không phiền đâu.” Tiêu Tiểu lại một chút cũng không cảm thấy mệt.

Mở nhạc lên, cô lại tiến vào phòng tắm nhìn một chút, nửa ngày mới đi ra. Sau đó đứng ở phía sau anh, nhìn anh làm việc.

Trạch Viễn kéo cô lại, “Tiêu Tiểu, em về nhà trước đi, anh không sao, anh có thể tự mình chăm sóc bản thân mà. Em nếu không trở về, ba mẹ em sẽ lo lắng.”

Tiêu Tiểu ngồi ở bên cạnh anh, nhẹ vuốt đùi anh, “Chính là, em lo lắng anh một mình a.”

“Anh có thể một mình, có gậy đây, muốn đi chỗ nào cũng có thể, chỉ cần không đụng tới chân, là được! Anh tự mình sẽ cẩn thận, em mau trở về đi thôi.” Trạch Viễn an ủi cô, vẫn là hy vọng cô về nhà nghỉ ngơi một chút.

“Vậy được rồi, em về nhà trước làm một việc, buổi tối em lại đến xem anh.” Tiêu Tiểu nghĩ nghĩ, có rất nhiều chuyện phải làm, cô nhất định phải nắm chắc làm xong xuôi, sớm một chút trở về với anh.

“Không cần, nếu em muốn tới, ngày mai lại đến đi, buổi tối ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.” Trạch Xa lo lắng nằng nặc ba như vậy sẽ mệt mỏi.

Tiêu Tiểu cũng không nghe lời anh, “Buổi tối em mang thức ăn ngon đến. Đúng rồi, anh nếu như đói bụng, gọi 114 tìm số điện thoại gọi thức ăn nhanh, bảo bọn họ đưa lên.” Cô còn tự mình cầm bút viết lại số điện thoại nhà mình, sợ anh có chuyện gì tìm không thấy mình. Lại dặn dò cả nửa ngày, rất sợ bản thân còn cái gì chưa nghĩ ra, cuối cùng mới lưu luyến mà rời khỏi Bùi gia.

Tiêu Tiểu nghĩ một lúc, trực tiếp lái xe về nhà. Hiện tại, chỉ có về nhà mới có thể giải quyết được nhiều vấn đề.

Lâm Bội Nguyệt vừa thấy con gái, đau lòng mà gắt gao ôm chặt lấy, liên tục quan sát xem cô có bị thương hay không, thấy cô ngoại trừ có chút mệt mỏi, hết thấy đều ổn, trong lòng cuối cùng mới yên tâm, vội vàng gọi điện thoại cho Đinh Phong, làm cho ông ấy vội vàng về nhà.

Chỉ chốc lát, Đinh Phong cũng đã trở về. Vừa thấy con gái cũng kích động mà ôm nhìn nửa ngày, xác định cô không có việc gì mới buông ra.

Tiêu Tiểu ngượng ngùng đi theo bọn họ giải thích, đều do bản thân không cẩn thận, làm hại nhà bị cháy, may có hàng xóm, cũng là đồng nghiệp Bùi Trạch Viễn khi đó cứu cô ra ngoài. Đinh Phong cùng Lâm Bội Nguyệt nghe tình hình nguy hiểm lúc ấy, trong lòng cũng khẩn trương theo đó mà xoắn lại, nghe thấy có Bùi Trạch Viễn chạy vào cứu cô, đều kích động mà nói bảo Tiêu Tiểu phải đối đáp người ta thật tốt, Tiêu Tiểu cười khẽ gật đầu, trong lòng còn không muốn nói cho ba mẹ quan hệ của bọn họ.

Sau đó, cô nói cho ba mẹ, Trạch Viễn vì cứu cô, lại bị thương, cô cảm thấy bản thân có nghĩa vụ phải chăm sóc anh. Đinh Phong nghe xong, gật đầu khen ngợi, “Như vậy đi, Tiểu Bùi hoạt động không tiện, ở nhà lại không có ai chăm sóc, rõ ràng kể đó là nhà của chúng ta, chúng ta cũng có thể chăm sóc thật tốt cho cậu ấy.”

Tiêu Tiểu vừa nghe, trong lòng cả kinh, té xỉu a, ba ba cư nhiên hào phóng như vậy, trực tiếp muốn đón Trạch Viễn tới nhà. Cô vội vàng lắc đầu, “Không được rồi, anh ấy bây giờ còn có rất nhiều chuyện phải làm, còn không phải là vì mọi người làm cái hạng mục Liên Xa kia sao. Anh ấy đến nhà chúng ta, e là không tiện.”

Đinh Phong nghĩ nghĩ, “Vậy giúp cậu ấy thuê một hộ lý đi.”

“Ba, không cần phiền toái như vậy,” cô sắp bị ba mình đánh bại rồi, đối với ân nhân cứu mạng của cô, ông ấy cũng căng thẳng quá mức đi. “Con đến chăm sóc anh ấy là được, hơn nữa chúng con còn có thể thảo luận công việc.”

Lâm Bội Nguyệt lo lắng nhìn chồng, hoài nghi hỏi. “Con sẽ chăm sóc cậu ấy? Bản thân con cũng cần người chăm sóc nữa là. Hơn nữa, cô nam quả nữ ở chung một phòng, vẫn là không tốt lắm.”

Tiêu Tiểu vội lôi kéo tay mẹ làm nũng, “Con sẽ, bất quá có thể học a. Nói nữa, anh ấy hiện tại bị thương, còn lo lắng cái gì, trong nhà anh ấy có phòng khách, con chỉ ở phòng khách. Hơn nữa, căn nhà kia con thuê nếu trang hoàng lại là tốt lắm. con có thể dọn dẹp mà.” Nhìn thấy mẹ vẫn còn không đồng ý, cô chuyển đến cầu xin ba.

“Ba, ba xem, người ta vì cứu mạng con gái ba, mạo hiểm sinh mạng nguy hiểm leo ban công nhảy vào, chúng ta còn ở chỗ này so đo cái gì cô nam quả nữ, thật sự là quá mức không biết ơn đi! Nếu không có người ta, ba mẹ phỏng chừng không thấy được con đâu!” Cô tức giận mà quay đầu qua một bên, thật là, bọn họ như thế nào cũng không biết tri ân báo đáp nha.

Đinh Phong nghe cô nói như vậy, vội vàng kéo cô qua ngồi bên cạnh, đau lòng mà ôm vào lòng, đúng vậy, nếu không có Bùi Trạch Viễn dũng cảm cứu giúp, con gái bảo bối của bọn họ như thế nào có thể thoát khỏi nguy hiểm a. Trong lòng cảm động mà gật đầu, “Được rồi, ba đồng ý cho con đi chăm sóc cậu ta, bất quá, nhất định cũng phải chăm sóc bản thân. Người ta hiện giờ là người bệnh, đừng hại người khác lại bị thương.” Tiêu Tiểu cao hứng mà gật đầu như điên, “Con nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Đinh Phong vỗ nhẹ đầu con gái, “Chờ Tiểu Bùi khỏe lại, mời cậu ấy đến nhà, ba muốn được cảm ơn cậu ấy.” Tiêu Tiểu vui vẻ mà gật đầu, xem ra, vị trí của Trạch Viễn ở trong lòng ba ba, đã rất cao nha.

“Căn nhà kia của con, con tìm người sửa sang lại, tất cả chi phí bảo bọn họ tới tìm ta.” Ông từ trên người lấy ra bóp tiền, giơ ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa cho cô, “Con xem con còn cần cái gì, trước hãy cầm thẻ của ba mà dùng. Ký tên của con là được, ba sẽ thông báo chuyển quyền sử dụng. Mật mã con hãy nhớ kỹ.” Sau đó đem mật mã viết ra cho cô.

Tiêu Tiểu cảm kích ôm ba mặc sức hôn một cái, “Ba, con có thể phải mua một ít vật dụng hàng ngày, đúng rồi, di động của con cũng không còn, con nghĩ là mua hai cái di động, điện thoại của Trạch Viễn cũng không biết đã rớt ở chỗ nào nữa. Còn có, con nghĩ mua cho Trạch Viễn một cái bồn cầu, chân anh ấy hiện tại bị thương, con sợ anh ấy bất tiện.”

Đinh Phong vỗ vỗ khuôn mặt của cô, yên tâm nói, “Ba biết con có chừng mực, cần liền mua đi.”

Tiêu Tiểu vui vẻ kêu to, “Cám ơn ba ba, ba thật sự quá là tuyệt vời, chân lý muôn năm!” Sau đó, lại vui vẻ ôm mẹ thả sức hôn, Lâm Bội Nguyệt nhìn thấy chồng đã muốn nói như vậy, cũng chỉ bởi muốn tốt cho cô, nhưng vẫn dặn dò cô nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, có chuyện gì nhất định lập tức gọi điện thoại về nhà.

Đinh Phong còn phân phó tài xế, hôm nay Tiêu Tiểu dùng xe của ông, một lát nữa chính ông tự mình gọi xe quay về công ty. Tiêu Tiểu cảm kích kêu thật lớn ‘tốt quá’, như vậy cô sẽ không phải cầm đồ đạc này nọ chạy khắp nơi.

Tiêu Tiểu ở nhà thu dọn một ít quần áo, chuẩn bị một số vật dụng hàng ngày, ôm ba mẹ, liền rời đi. Cô phải nhanh chóng đi làm mọi việc, sớm một chút trở về chăm sóc Trạch Viễn, trong lòng vẫn là lo lắng một mình anh ở nhà.

Trước tiên cô bảo tài xế chạy đến thế giới d động, rất nhanh chọn hai cái di động, sau đó lập tức rời khỏi cửa hàng. Cô quay trở lại xe, lập tức liền gọi điện cho A Mật báo số điện thoại mới cả mình. Do dự có nên gọi điện cho Trạch Viễn hay không, anh ấy đi lại bất tiện, nghe điện thoại không chừng cũng khó khăn. Vẫn là mau mau trở lại là tốt rồi.

Sau đó đến một công ty trang trí nội thất lớn, chọn một cái bồn cầu, lập tức đưa đến lắp đặt. Còn bảo bọn họ có một căn nhà nữa cần sửa chữa lại, rất nhanh giao ước xong, ngày mai bắt đầu đến sửa chữa.

Cô bảo tài xế lái xe đến khu Diễm Dương Thiên lân cận, đặt trước vài thứ đồ ăn, đưa thêm chút tiền, yêu cầu bọn họ đưa tận đến nhà. Cuối cùng, quản lý nhà hàng cũng bị thu hút bởi phương thức ngọt ngào của cô, vẫn là đồng ý mang đến nhà.

Cô nhanh chóng bảo tài xế đưa mình về đến dưới lầu, sau đó mới bảo anh ta lái xe rời đi. Trong lòng sốt ruột, Trạch Viễn nhất định ở nhà chờ rất sốt ruột.

Cô vội vã nhấn thang máy, đi lên lầu.

50. Chương 50: Giải Bày

Tác giả nhấn lại

Giải bày mới là cách để thấu hiểu lẫn nhau.

Tiêu Tiểu dùng chìa khóa mở cửa ra, nhìn đến Trạch Viễn vẫn còn ngồi ở trước máy tính, thì ra anh vẫn đang bận, khẽ cau mày, anh thế nào cũng không chịu nghỉ ngơi một chút chút.

Trạch Viễn thấy cô đã trở lại, cuối cùng mới ngừng ngón tay đang đánh máy liên hồi, mỉm cười, “Đã trở lại?”

Tiêu Tiểu gật gật đầu, thầm oán, “Anh sao mà cũng không nghỉ ngơi một chút chút? Có phải em đi ra ngoài bao lâu, anh ở đây ngây người bấy lâu không?”

Trạch Viễn cười khẽ, “Dù sao cũng không có việc gì, làm chút việc sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

“Không được mệt như vậy, anh bây giờ còn là bệnh nhân!” Tiêu Tiểu chạy nhanh đem tay anh đẩy ra khỏi bàn phím, “Được rồi, em đã trở về, hiện tại đến phiên anh nghỉ ngơi.” Tiêu Tiểu cười khẽ, trên đường trở về, còn vẫn lo lắng anh có thể vẫn cảm thấy ngại ngùng, anh thích bận bịu, phỏng chừng ngay cả nhúc nhích cũng không đi.

Trạch Viễn không thể cứ để cho cô giúp đỡ, chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng mà chuyển qua sofa, nằm xuống. Ngồi một chút, thất lưng cũng có chút mỏi.

“Muốn đi toilet hay không?” Tiêu Tiểu ngẩng đầu, quan tâm nhìn anh.

Trạch Viễn lộ vẻ xấu hổ, khẽ lắc đầu, “Không cần.” Anh còn không có bị thương nghiêm trọng như vậy, ngay cả đi toilet cũng cần cô hỗ trợ.

Tiêu Tiểu nhìn ra anh lại có chút mất tự nhiên, trong lòng cười khẽ, “Không cần quá khách khí với em, nếu anh không nói với em, em lại không hay để ý. Bởi vì em chưa từng chăm sóc người khác.” Tiêu Tiểu thẳng thắn nói, cô cũng không biết chăm sóc người khác như thế nào, chính là hy vọng anh sẽ không cảm thấy không thoải mái.

“Hoàn hảo.” Trạch Viễn nhìn biểu tình có chút bất đắc dĩ của cô, lại cảm thấy thực đáng yêu, cô luôn trong lòng có cái gì thì nói cái đó. Cô vốn đã tốt lắm, cái chính là anh chăm sóc người khác quen rồi, giờ người ta chăm sóc lại thì cảm thấy có chút không quen.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

“Hẳn là đến sửa bồn cầu.” Tiêu Tiểu giải thích, đi ra mở cửa, để cho nhân viên tiến vào.

Trạch Viễn nhìn cô dẫn nhân viên trực tiếp đi vào phòng tắm, giao cho bọn họ, trong lòng có một tia ấm áp, không nghĩ tới cô chưa nói gì đã có thể vì anh mà lo lắng chu đáo, loại cảm giác bất tri bất giác được quan tâm cũng rất tốt.

Tiêu Tiểu giao phó xong, liền đi ra ngồi vào bên người anh. “Ngại quá, chưa bàn bạc với anh, đã tìm người lại đây sửa chữa, anh sẽ không trách em chứ?”

Trạch Viễn nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh hẳn là phải cảm ơn em!” Tiêu Tiểu nhìn anh ôn hòa mỉm cười, trong lòng như là được cổ vũ, anh bắt đầu chậm rãi nhận sự quan tâm của cô, thì ra yêu một người, sẽ vì một lời khen ngợi đơn giản của người đó, một cái gật đầu mà cảm thấy rất hạnh diện.

Tiêu Tiểu vui vẻ lấy một cái di động mới từ trong túi xách ra, “Trạch Viễn, em thay đổi một cái di động mới, cũng tùy tiện giúp anh mua một cái. Anh xem, có thích hay không?”

Trạch Viễn thế nhưng không có tiếp nhận, chỉ là yên lặng nhìn Tiêu Tiểu, một lời không ra khỏi cổ họng.

Tiêu Tiểu thấy anh không có lên tiếng, nghĩ là anh mất hứng, trong lòng không yên bất an nhìn anh. “Trạch Viễn..... không phải là anh đang trách em quá tùy ý chứ?”

Trạch Viễn nhìn ánh mắt lo lắng của cô, trong lòng lại từng đợt cảm động, cô thật sự đơn thuần như một đứa nhỏ, làm mỗi một chuyện, đều nhất định phải nhớ đến anh, lần đầu tiên cảm giác được có người khác quý trọng đau lòng, loại cảm giác này thực xa lạ, lại làm cho lòng anh có loại lo lắng nói không nên lời, trước kia thế nào anh lại cho rằng Tiêu Tiểu là loại phụ nữ có tâm cơ nham hiểm chứ? Cô hoàn toàn chính là một cô gái đơn thuần mà thẳng thắn, chỉ là toàn tâm toàn ý nắm lấy thứ gì đó, làm cho tất cả suy nghĩ trong lòng của cô đều biểu hiện ra ngoài.

“Trạch Viễn,” Tiêu Tiểu càng ngày càng lo lắng, nhất định là anh đang tức giận. “Nếu anh không muốn lấy, vậy em Vậy em đưa cho người khác là được rồi.”

“Dù sao anh cũng bị thương, không có tiền đi mua di động, em mua về vừa lúc có thể dùng.” Trạch Viễn tiếp nhận di động, mỉm cười nói, “Nhưng mà, anh sẽ đem tiền trả lại cho em.”

Tiêu Tiểu nghe thấy anh vẫn chưa cự tuyệt ý tốt của mình, trong lòng lập tức chuyển ngọt ngào, may quá anh không phải đại nam nhân sĩ diện, vừa nghe đến phụ nữ mua gì đó cho mình là nổi trận lôi đình.

“Tốt, dù sao em cũng chưa trả tiền thuê nhà cho anh.” Tiêu Tiểu cười giảo hoạt, có tiền thu vào túi ai sẽ cự tuyệt chứ.

“Ba mẹ em đồng ý cho em không quay về nhà ở?” Trạch Viễn vô cùng kinh ngạc, cha mẹ cô cũng quá thoải mái đi.

Tiêu Tiểu nói với anh, ba mẹ cô vốn đang định đưa anh đến nhà cô ở, lại làm cho Trạch Viễn cả kinh, quả nhiên, có thể đem Tiêu Tiểu nuôi thành cô gái cá tính tự tin như vậy cũng không thể làm người bình thường nha, Trạch Viễn lắc đầu, cảm giác vô cùng bội phục. Nhưng là, nghe thấy Tiêu Tiểu nói muốn ở trong nhà anh, trong lòng anh vẫn là căng thẳng, hơi có chút khó xử.

“Tiêu Tiểu, kỳ thật, có nặng, anh thật sự không có việc gì, em không cần phải quá lo lắng cho anh, anh có thể tự mình chăm sóc chính mình.” Trạch Viễn vẫn là hy vọng cô không phải ủy khuất chính mình mà chăm sóc anh.

“Thế nào? Anh không thích em cùng anh đến vậy sao?” Tiêu Tiểu vừa nghe thấy anh muốn đuổi cô đi, trong lòng thật mất hứng.

“Không phải,” Trạch Viễn kiên nhẫn giải thích, “Tuy nhà anh có hai phòng, nhưng là, trong phòng khách không có giường lớn, chỉ có cái thẳng phản, em nhất định ngủ không quen.” Cô từ nhỏ đã là bảo bối được yêu chiều, sao có thể quen chứ?

“Như vậy,” Lòng Tiêu Tiểu lại nở nụ cười, ánh mắt linh động lưu chuyển, trong lòng lại bắt đầu mừng thầm, “Nếu anh sợ em ngủ không thoải mái, em lại không ngại cùng anh một phòng nha.”

Quả nhiên, Trạch Viễn vừa nghe xong, mặt lập tức đen sì, sợ tới mức trợn mắt nhìn cô, trong lòng Tiêu Tiểu lại đắc ý, biết anh sẽ có loại phản ứng này.

“Tiêu Tiểu!” Trạch Viễn quả nhiên nghiêm trang dạy dỗ cô, “Nếu không em ngủ giường lớn, anh ngủ sofa là tốt rồi.”

“Ha ha, đùa anh tý mà, anh cho là thật sao?” Mặc dù ngoài miệng Tiêu Tiểu nói như vậy, nhưng là, trong lòng lại mừng thầm, đùa anh thực vui nha, anh luôn có bộ dáng lịch sự như vậy, thật sự không biết kích thích anh một chút, sẽ làm ra bộ dáng gì nữa. Dù sao, hiện tại có thể mỗi ngày cùng nhau, cơ hội còn nhiều mà, cô cũng không nên quá vội vàng làm anh sợ hãi. Quyết định chủ ý trong lòng, Tiêu Tiểu an ủi anh, “Được rồi, em đi ngủ phòng khách, em có quý giá đến mấy thì cũng không đến mức ngay cả giường gỗ đều ngủ không được đi.” Bất quá, trong lòng thật ra có chút run lên, bản thân mình thực sự rất kén giường nha, thôi đến lúc đó rồi nói sau.

“Thật sự có thể?” nhưng thật ra Trạch Viễn có điểm không quá tin tưởng.

“Không phải thật sự, chúng ta liền cùng nhau ngủ, anh lại không muốn.” Tiêu Tiểu cố ý tiếc nuối lắc đầu, nhìn thấy Trạch Viễn lập tức cảm miệng, người này thật đúng là, không kích anh sẽ không nói.

“Được rồi, anh ngồi một hồi, em đi vào xem bọn họ làm đến đâu rồi?” Tiêu Tiểu quyết định buông tha cho anh, còn kích thích anh, phỏng chừng anh hiện tại không thể an vị nha.

Trạch Viễn nhìn Tiêu Tiểu đi vào phòng tắm, trong lòng vẫn là có chút khẩn trương, lại tưởng tượng đến cô thật muốn chuyển lại đây ở cùng anh, tổng cảm thấy mơ hồ lại có chút bất an, nhưng là, không thể nói ra không đúng chỗ nào, tâm tình phức tạp có chút mâu thuẫn. Hành vi của Tiêu Tiểu vẫn làm cho người ta không thể nhìn thấu, cho nên, cũng không cách nào đoán được cô sẽ có hành động gì, chỉ hy vọng đừng làm ra cái gì rối loạn là tốt rồi.

Nhân viên sửa chữa thật vất vả đem bồn cầu đặt lên rồi, nhưng là nhắc nhở, tốt nhất là 24 giờ sau mới có thể dùng, nếu không mà nói, dùng lá plastic mỏng che một chút, đừng làm cho nước ngấm đến chỗ trát xi măng.

Tiêu Tiểu thanh toán tiền xong, mới hô to thật phiền toái, ban đầu cô còn tưởng rằng sửa xong là có thể dùng.

“Làm sao bây giờ? Kia hiện tại không chỉ không thuận tiện hơn, mà còn phiền toái. Vậy muốn đi WC làm sao bây giờ?” Tiêu Tiểu ảo não ngồi ở trên sofa, cô thầm nghĩ đến có thể dùng, liền trang bị ngay, lại không nghĩ rằng còn có một số quá trình trang bị, sớm biết vậy ở nhà hỏi rõ ràng mẹ trong nhà là làm như thế nào.

“Không có việc gì, nhà em bị cháy, phòng tắm hẳn là không sao cả.” Trạch Viễn đổi thành trấn định, được anh nhắc tỉnh, Tiêu Tiểu mới nghĩ đến, đúng vậy, trong nhà phòng tắm hẳn là hoàn hảo.

“Trạch Viễn, thực xin lỗi, em không nghĩ tới sửa lại phiền hà như vậy.” Tiêu Tiểu ngượng ngùng xin lỗi, ai, thật sự lòng tốt thành trở ngại không giúp được gì.

“Không sao, đây chỉ là vấn đề nhỏ.” Trạch Viễn thấy cô áy náy, trong lòng lại cảm thấy có tư vị, cô bình thường cũng có cảm xúc như vậy sao? Anh còn tưởng rằng cô luôn là nữ cường nha, không thể tưởng được vẫn có một ít mơ hồ. “Buổi tối muốn ăn cái gì, kêu đồ ăn bên ngoài được không?” Anh không môn cô phải xấu hổ, nghĩ nói sang chuyện khác.

“Em đã đặt đồ ăn, trong chốc lát sẽ có người đưa đến.” Tiêu Tiểu đắc ý nói, cuối cùng cũng làm đúng được một chuyện.

Vừa nói xong, chuông cửa liền vang, khẳng định là đưa cơm đến đây.

Quả nhiên, mỹ vị thơm ngào ngạt, quả thực làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Ngày hôm qua bị kinh hãi như vậy, hai người đều có chút khẩn trương mông lung, hôm nay cố ý muốn ăn đồ ngon hơn chút, Trạch Viễn cũng không khách khí, hai người vui vẻ ăn bữa tối.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi xem TV. Tiêu Tiểu bắt tri bắt giác liền tựa đầu vào trên vai Trạch Viễn, vừa mới bắt đầu, Trạch Viễn còn cảm thấy có chút không quen, nhẹ nhàng đem đầu cô đẩy thẳng dậy, nhưng là, chỉ chốc lát, Tiêu Tiểu lại dựa vào nữa, lặp lại vài lần, Trạch Viễn cũng liền kệ cô.

Trong lòng Tiêu Tiểu đắc ý, nghiêng đầu gối lên vai anh, cảm thụ được mùi thơm dịu dàng từ thân thể anh truyền đến, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, rốt cục có thể tựa vào bên người anh. Sao lại cảm giác có điểm không thật, nhớ tới bọn họ trong lúc đó luôn tiếp cận rồi lảng tránh, loại cảm giác phải đuổi theo làm cho cô nản chí thoái lui, cảm thấy chính mình thật thất bại, lần đầu tiên chủ động đối xử tốt với một người, cư nhiên lại bị cự tuyệt. Nhưng là, trong lòng vẫn chờ đợi cùng kiên trì, tuy rằng đã bị thương đã phải đau, lại vẫn là làm cho cô có được sự đáp lại của người trong lòng, đây mới là điều quan trọng nhất.

Tay cũng nhẹ nhàng quàng đi qua, ôm lấy thắt lưng anh, thân thể càng thoải mái mà tựa vào bên cạnh anh, lẳng lặng nhìn hình ảnh trên TV, trong lòng cũng lưu luyến cảm giác iem lặng nhưng hạnh phúc này.

Yên tĩnh lúc này, làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái, chỉ có TV truyền ra thanh âm, lại có thể cảm giác người trong lòng gắt gao dựa sát vào nhau, Trạch Viễn lẳng lặng cảm thụ, nhẹ nhàng mà đáp lại cô, thì ra yên lặng ôm nhau, lại có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương, cảm nhận được hơi thở cũng sẽ theo đối phương phập phồng mà luật động.

Từng trận hương thơm thảo nhiên phát ra, bay vào trong mũi Trạch Viễn, giống như mùi hoa trong gió, sâu kín sâu xa, làm cho người ta nhin không được muốn hít thở nhiều hơn. Trong lòng, đột nhiên có một loại cảm giác rung động thảo nhiên, loại lưu luyến này có thể càng lưu càng nhiều hay không, nhiều đến cuối cùng chính mình cũng không biết thế nào mới gọi là đủ? Nhưng là, anh lại phát hiện, chính mình cũng không chán ghét loại cảm giác gắt gao dựa sát vào nhau này, chẳng lẽ yêu một người, thật sự sẽ chậm rãi quen thuộc đối phương, thẳng đến khi trở thành ỷ lại?

“Trạch Viễn,” Tiêu Tiểu thoải mái mà đem cằm tựa vào hõm vai anh, “Anh đang nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến em!” Trạch Viễn cũng không biết, vì cái gì lại nói ra ý nghĩ trong lòng, có lẽ là không khí rất im lặng như vậy, dễ dàng làm cho người ta có thể giải bày lòng mình.

“Cũng giống em!” Tiêu Tiểu vui vẻ càng ôm sát hơn một chút, thực vui vẻ có thể ôm lấy anh như vậy, có thể nghe được anh thành thực đối mặt. “Trạch Viễn, anh bình thường thích làm cái gì?”

“Lên mạng, đọc sách, nghe nhạc.” Trạch Viễn trả lời, anh thích nhất là tĩnh lặng.

“Thích môn thể thao nào?” Tiêu Tiểu ngẫm lại, anh căn bản sẽ không thích vận động đi.

“Bơi lội, cầu lông.” Kỳ thật anh cũng không hoàn toàn chỉ ở trong nhà, có thể chơi thể thao anh cũng thực thích.

“Bơi lội?” Trong lòng Tiêu Tiểu cười trộm, thật đúng là muốn nhìn bộ dáng khi bơi lội của anh, dáng người nhất định rất đẹp, thực chờ mong.

“Ừ, bình thường mỗi tuần một lần, hai tuần nay đều tăng ca, không có thời gian đi, hiện tại chân lại bị thương, phỏng chừng đợi chút cũng phải hai tuần nữa.” Trạch Viễn hoàn toàn không biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, lại còn thật sự trả lời.

“Vậy bình thường, đều không đi quán bar?” Tiêu Tiểu có vẻ quan tâm cái này, ngón tay cũng nhẹ nhàng mà chỉ chỉ ngực anh, phỏng chừng anh cũng sẽ không thích trường hợp này.

“Rất ít đi.” Anh biết cô muốn hỏi cái gì, “Anh không thích hợp với những nơi như thế, rất khó hòa nhập đi vào.”

“Vậy anh sẽ phản đối em đi sao?” Tiêu Tiểu ngẩng đầu, đối mặt với hắn, anh sẽ để ý cô đi ra ngoài chơi sao? Sẽ chán ghét cô làm như vậy sao?

“Mỗi người đều có sở thích của chính mình, vì sao lại phải phản đối?” Mặt Trạch Viễn lộ vẻ mỉm cười, cô đang lo lắng điều này sao?

“Em muốn cùng anh chia sẻ hết thấy!” cô thật sự hy vọng bọn họ có thể có thể chia sẻ gì đó.

“Tiêu Tiểu, thích một người, cũng không phải đi thay đổi một người, mà là cho người ấy càng nhiều không gian làm chuyện chính mình thích, làm cho người đó vui vẻ, em là tự do!” anh thảo nhiên nói, anh không biết nên làm như thế nào, lại thầm nghĩ nhìn thấy cô vui vẻ cười.

“Nhưng mà, em muốn làm hết thấy chuyện có thể làm cho anh vui vẻ!” Tiêu Tiểu cảm thấy mình thật ngu dần, nhưng là, lòng chính là không tự chủ được nghĩ, nên làm thế nào mới có thể làm cho anh nhanh vui vẻ hơn, làm cho anh càng hạnh phúc? Nhất cử nhất động của cô đều nắm lấy vui buồn của cô, hiện tại mới hiểu được, cái gì gọi là “Em vui cho nên anh cũng vui!” đây chính là chuyện ngọt ngào nhất trên thế gian này, trong lòng tưởng niệm đều là anh, thậm chí ngay cả hô hấp đều là vì anh, trái tim cũng vì lưu lại anh mà sắp trưởng thành ra, đây là tư vị yêu đi, ề ảm, ngọt ngào, lại làm cho người ta nhin không được lần nữa tới gần.

“Tiêu Tiểu, anh không hy vọng em bị thương tổn, nhưng là, anh phải nói cho em biết, có lẽ con đường chúng ta phải đi sẽ không thuận lợi.”, anh không thể dự tính người trong nhà sẽ phản đối như thế nào, nhưng anh không muốn lừa cô.

“Cha mẹ anh có phải không thích em không?” Tiêu Tiểu gật gật đầu, cô biết, “Có phải vì Kiều Tú Viện hay không?”

Trạch Viễn nhẹ nhàng mà ôm chăm lấy cô, “Nhà họ Kiều cùng nhà anh là bạn tri giao, ba anh cùng bác Kiều là bạn học cũ, đồng nghiệp cũ. Ngôn Sơ, Tú Viện cùng anh là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bọn anh cùng nhau đi học, cùng nhau lớn lên. Cha mẹ hai nhà đã sớm muốn thân càng thêm thân, hơn nữa Tú Viện từ nhỏ cũng rất ỷ lại anh, mẹ anh còn từng nói, nếu anh có một đứa em gái, khẳng định cũng sẽ gả cho Ngôn Sơ, cho nên, ở trong mắt bọn họ, anh cùng Tú Viện là trời sinh một đôi.”

Tiêu Tiểu khẽ tựa vào trong lòng anh, cảm nhận được thương cảm thân nhiên trong giọng nói của anh, anh nhất định vì cô mà làm cho người nhà thất vọng rồi.

“Anh vẫn đều cảm thấy đây là chuyện thuận ý thành chương, đi học công việc đều thực thuận lợi, cho nên, anh thực thỏa mãn. Tình yêu, đối với anh là thứ quá xa xỉ, khi đi học nhìn thấy bạn học có người yêu bên cạnh, một đám thần hồn điên đảo, anh cảm thấy bọn họ là đang tra tấn chính mình, vì cái gì tình yêu nhất định phải kịch liệt mà thống khổ như thế. Cho nên, anh lựa chọn bình thản thoải mái, cùng Tú Viện cùng một chỗ, không có áp lực, cũng sẽ không có gì gọi là tim đập hỗn loạn, bởi vì, rất quen thuộc, cho nên cũng hiểu được loại thoải mái này là một loại chuyện tự nhiên. Nguyên tưởng anh cho rằng, đây là hạnh phúc anh muốn!”

“Hiện tại thì sao?” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng mà hỏi, tuy rằng cô sớm đã biết đáp án, nhưng là, vẫn muốn nghe anh chính mồm nói ra.

“Hiện tại, mới biết được, nếu có thể không chế, vậy không gọi là tình yêu.” Trạch Viễn bất giác cười khẽ, nhớ tới chính mình từng đau khổ áp lực, phủ định hết thảy rằng đã động lòng với cô, luôn nghĩ đến chỉ cần chính mình không nghĩ, cái loại cảm giác tim đập nhanh không thể khống chế được sẽ nhanh biến mất.

“Mẹ anh thực thích Tú viện, vẫn cho rằng cô ấy là con dâu thích hợp nhất của nhà họ Bùi, hiện tại, mẹ hẳn là vẫn nghĩ như vậy.” Trạch Viễn vẫn là quyết định thành thực nói cho cô biết, ít nhất làm cho cô có sự chuẩn bị tâm lý.

“Nhất định anh rất yêu mẹ của mình!” Tiêu Tiểu nhẹ nắm lấy tay Trạch Viễn, người có được bàn tay ấm áp này, nhất định có trái tim rất thiện lương.

“Bố mẹ anh đều đối với anh tốt lắm, anh thực tôn kính bọn họ!” Trạch Viễn nắm lại tay cô, cho cô khẳng định.

“Em sẽ không bức anh phải lựa chọn giữa cha mẹ và em.” Tiêu Tiểu ngẩng đầu, kiên định nhìn về phía anh, “Em sẽ làm cho bọn họ thích em.”

“Tiêu Tiểu, không cần vì anh mà thay đổi chính mình,” Anh cũng không hy vọng cô mất đi xinh đẹp vốn có.

“Vâng, sẽ không, bởi vì anh thích chính là em hiện tại!” Tiêu Tiểu tự tin nở nụ cười, nụ cười xinh đẹp nở rộ như vậy.

Đúng vậy, đây mới là Tiêu Tiểu mà anh biết, tự tin, đáng hoàng, xinh đẹp, vĩnh viễn có một loại lực hấp dẫn làm cho người ta nhìn không được muốn đến gần. Thật hy vọng cô có thể vĩnh viễn như vậy có được mỉm cười tự tin! Anh sẽ cố gắng làm được.

51. Chương 51: Đối Mặt

Tác giả nhắc lại

Yêu phải nói ra miệng, không yêu cũng nhất định không thể giấu diếm

Trong đêm yên tĩnh đêm, hai người tri kỷ, lặng lẽ xúc động, chia sẻ.

Đột nhiên, một trận “Đô đô.....” tiếng điện thoại từ máy tính truyền ra, trong lòng Trạch Viễn cả kinh, Tiêu Tiểu cũng đồng thời nhìn về phía anh, lòng anh trầm xuống, đã tới, cuối cùng cũng phải đối mặt.

“Tiêu Tiểu, mỗi buổi tối Tú Viện đều chat video với anh.” Trạch Viễn thật sự giải thích, không hy vọng lừa cô.

“Cô ta còn quản anh chặt thế?” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cười, “Đáng tiếc cô ta không thể quản nổi trái tim của anh.”

“Tiêu Tiểu, anh sẽ giải thích với cô ấy, nhưng là, anh hy vọng trước mắt em đừng kích thích cô ấy.” Trạch Viễn kiên nhẫn nói, cũng không hy vọng hai người lại có xung đột.

Tiêu Tiểu nhìn khẩn cầu trong mắt anh, trong lòng nghĩ ngợi, đúng vậy, sao phải khó xử cô ta, Trạch Viễn đã ở bên người cô, gật gật đầu, “Chỉ cần cô ta không chọc em!”. Dù sao, anh kính tôi một thước, tôi kính anh một trượng.

Trạch Viễn khẽ mỉm cười, ôm cô một cái. Tiêu Tiểu nâng anh dậy chậm rãi chuyển qua bàn làm việc, dìu anh ngồi xong. Nhìn anh một cái thật lâu, Tiêu Tiểu an vị về ngồi trên sofa, xem TV.

Trong lòng Trạch Viễn cảm kích cười cười, cô cũng không phải quá bá đạo. Anh đem tấm che camera đi, trong lòng vẫn là không hy vọng kích thích đến Tú Viện, dù sao, dù sao cũng nên nói trước, nếu lúc này để cho cô ấy nhìn thấy Tiêu Tiểu ngay tại bên người anh, Tú Viện nhất định không thể chấp nhận được. Sau đó, mới mở cửa sổ MSN, bấm “Nhận”, giọng nói thông suốt.

Chỉ chốc lát, thanh âm vội vàng của Tú Viện đã rõ ràng từ trong máy tính truyền đến đây: “Anh Trạch Viễn, anh Trạch Viễn.” Tú Viện nhất định rất sốt ruột, tối hôm qua anh không có mở máy tính.

Trạch Viễn nhìn nhìn về phía Tiêu Tiểu, cô lẳng lẳng nhìn chăm chăm TV, bóng dáng vẫn không nhúc nhích, anh biết cô nghe được.

“Tú Viện, anh đây.” Trạch Viễn nghĩ, hôm nay liền đem mọi chuyện nói rõ ràng đi, còn kéo dài nữa, chỉ tạo thành thương tổn lớn hơn nữa.

“Anh Trạch Viễn, sao lại không thể nhìn thấy hình ảnh bên phía anh?” Thanh âm của Tú Viện lộ ra một chút hờn giận.

“Chắc là sóng có khả năng có vấn đề.” Trong lòng anh có chút nghĩ ngợi, như vậy có tính là nói dối không?

“Vậy a, ngày hôm qua thế nào không lên mạng?” Tú Viện làm nũng thảm oán, “Làm hại người ta nhớ anh đều cả đêm không ngủ được.”

Trạch Viễn giơ tay vò vò tóc, nên nói từ đâu mới phải đây? Làm thế nào mới khiến cô ấy thương tổn ít nhất, nếu không nói rõ ràng, đối với cả hai người con gái đều là thương tổn a!

“Tú Viện, anh có việc muốn nói với em.” “Anh Trạch Viễn, em hỏi anh một chuyện” Hai người đồng thời mở miệng.

Nghe được lời nói của đối phương, hai người đều dừng một chút, Trạch Viễn vẫn là bình thản mở miệng, “Em nói trước đi.”

“Anh Trạch Viễn, anh trai em gần đây có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Tú Viện nói ra nghi vấn trong lòng.

Trạch Viễn cả kinh, gương mặt nhìn về phía Tiêu Tiểu, đầu cô cũng đang hơi hơi nghiêng lại đây, Ngôn Sơ, ài, còn có Ngôn Sơ!

“Ngôn Sơ làm sao vậy?” Anh cũng không biết Ngôn Sơ thế nào, sáng nay cảm giận như vậy rồi đi, anh biết trong lòng Ngôn Sơ nhất định đang trách anh.

“Không biết a, vừa rồi cùng mẹ chat MSN, nói anh trai em uống rượu rồi một mình giam tại trong phòng, còn đập phá này nọ, ai kêu cũng không nghe, khiến ba mẹ sợ hãi, phải hỏi em là có chuyện gì.” Tú Viện lo lắng nói.

Trạch Viễn đầu đầu không biết nói như thế nào, chẳng lẽ lại nói nguyên nhân tức giận của Ngôn Sơ là do bản thân mình? Nói đi, đều là phải nói, “Tú Viện, thực xin lỗi! Ngôn Sơ là vì anh mà như vậy.”

“Vì anh?” Tú Viện kinh ngạc, cao âm điệu. “Anh Trạch Viễn, đây là có chuyện gì?”

“Ngôn Sơ quen Đình Tiêu Tiểu, cậu ấy thích Tiêu Tiểu.” Trạch Viễn không biết phải mở miệng như thế nào, để giải thích chuyện buổi sáng với cô ấy, trong lòng đang do dự.

“Lại là cô gái hư hỏng kia? Cưng nhiên cô ta dám quyến rũ anh trai em?” Tú Viện tức giận ở bên kia mảng Tiêu Tiểu.

“Tú Viện!” ngữ khí của Trạch Viễn tăng thêm nói lại cô, “Tiêu Tiểu từ chối anh trai em, Ngôn Sơ là không tiếp nhận được, cho nên mới như vậy.” Tú Viện đã cho rằng Tiêu Tiểu chính là cô gái hư hỏng, anh nên mở miệng cùng cô nói như thế nào đây?

“Hừ, anh trai em mới không thèm thích loại con gái như cô ta, cô ta nếu dám trêu chọc anh trai em nữa, em nhất định làm cho cô ta đẹp mặt!” Tú Viện không thể làm bộ điệu ngoan như bình thường nữa, nghĩ đến Đình Tiêu Tiểu, lòng của cô đều không thể bình tĩnh trở lại.

Tiêu Tiểu cười lạnh, không hé răng, anh trai cô ta không thích? Tôi đây còn cầu trời anh ta thích ít một chút đấy. Nhớ tới Ngôn Sơ, trong lòng Tiêu Tiểu cũng có một tia áy náy, tuy rằng, chính mình chưa bao giờ cho anh hy vọng gì, nhưng là, nhớ tới buổi sáng khi anh rời đi, ánh mắt bị thương kia, trong lòng vẫn là trầm xuống. Tình yêu chỉ có thể là thế giới của hai người, hơn một chỉ là tăng thêm bị thương.

“Tú Viện, em bình tĩnh hãy nghe anh nói, có chuyện, anh phải nói cho em biết.” Trách nhiệm của chính mình nhất định phải chính mình gánh vác, trong lòng Trạch Viễn quyết định, nếu đã quyết định, sẽ không cho phép bản thân lại lùi bước nữa.

“Anh Trạch Viễn.....” Thanh âm của Tú Viện nghe ra có một tia bất an, có lẽ, trong lòng cô sớm đã có dự cảm, dự cảm điềm xấu. “Em..... em còn có việc, chúng ta về sau nói là được rồi!” Cô vội vàng tựa như muốn ngắt lời nói của Trạch Viễn, cô đang sợ hãi.

“Tú Viện, anh phải nói cho em biết. Anh..... anh đã yêu người khác.” Lòng Trạch Viễn cứng rắn, còn cứ kéo dài nữa, thương tổn chỉ có lớn hơn nữa.

Trong Máy tính một mảnh trầm mặc, giống như thanh âm đều tiêu biến, chỉ có đại sảnh truyền đến tiếng TV mơ hồ, nhẹ nhàng mà truyền phát tin âm nhạc. Ngoài ra, không một tiếng động nào vang lên, tất cả mọi người đều im lặng, cùng đợi, thương tổn những lời này mang đến, ai cũng không thể đoán trước, nhưng là, đã muốn nói ra, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Tiêu Tiểu ngồi thẳng thất lưng, khẩn trương ngồi ở trên sofa, cô không biết mình có thể làm cái gì? Bọn họ nói, tất cả cô đều nghe được, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, Trạch Viễn có phải rất khó xử hay không, anh có thể hối hận hay không? Nhưng là, cô rõ ràng nghe được anh nói, Kiều Tú Viện sẽ phản ứng như thế nào? Mảnh trầm mặc này lại làm cho người ta có cảm giác căng thẳng hít thở không thông, trái tim cũng vì chờ đợi mà như bị giày vò.

Trạch Viễn nhìn chằm chằm chỗ trống màn hình đối phương, thanh âm đều là những tín hiệu ngắt quãng phập phồng, chỉ có thời gian vẫn hiển thị, để cho anh biết cô còn đang nghe, nhưng là, cô vẫn trầm mặc.

“Tú Viện,” Trạch Viễn nhẹ nhàng mà gọi tên của cô.

Rất cục, nhìn đến màn hình âm thanh có chút biến hóa, truyền ra cũng là thanh âm xa lạ như thế, “Anh Trạch Viễn,” dịu dàng, như là không chút độ ấm. Thanh âm của Tú Viện không có một chút khí lực, “Anh đang nói giỡn với em phải không?”

Lòng Trạch Viễn hung hăng bị nhéo, Tú Viện, thực xin lỗi. “Anh nói, anh đã yêu người khác.” Nếu đây là một sai lầm, vậy hãy để cho anh một mình gánh vác chỉ trích đi.

“Người khác? Còn có thể có người nào người khác? Anh trực tiếp nói rõ ra, anh đã yêu chính con kia hồ ly tinh kia đúng không?” Thanh âm của Tú Viện có chút không ổn, chột cao chột thấp.

“Tú Viện, em đừng kích động.” Trạch Viễn biết cô nhất định không thể tiếp thụ được. “Em hãy nghe anh nói.....”

“Em không thích nghe!” Tú Viện kích động đánh gãy lời nói của anh, “Có phải cô ta lại đến đây dựa vào anh hay không?”

“Tú Viện, không liên quan đến cô ấy.” Trạch Viễn vô lực cãi lại, Tú Viện một mực cho rằng là Tiêu Tiêu dụ dỗ anh.

“Anh đang nói giúp cô ta? Cứ nhiên nhanh như vậy anh đã quên hứa hẹn của anh? Anh đã nói anh sẽ không bỏ rơi em!” Tú Viện không thể chịu đựng được anh che chở cô gái kia, thanh âm bén nhọn, nhắc nhở lời hứa anh từng nói qua.

“Tú Viện, là anh thực có lỗi với em, nhưng là, anh không muốn lừa em nữa, anh không muốn tương lai chúng ta đều hối hận.” Anh biết chính mình nên làm thế nào, cho dù là một tội danh mà tất cả mọi người không thể chấp nhận, anh cũng nguyện ý làm một tội nhân, chỉ vì cô. Mắt anh nhìn về phía Tiêu Tiêu, cô cũng đang quay sang, lẳng lặng nhìn anh, biểu tình trên mặt bình tĩnh không có một tia kinh sợ, ánh mắt cũng là yên lặng duy trì nhìn anh, cô tin tưởng anh! Đã quá đủ rồi, có ánh mắt này của cô, anh biết bản thân mình có dũng khí đi gánh vác tất cả.

“Hối hận? Anh hiện tại nói hối hận?” Tú Viện kích động hoài nghi lời nói của anh, cô căn bản không thể chấp nhận, “Chúng ta cùng một chỗ nhiều năm như vậy, anh thích ăn cái gì, thích chơi cái gì, em đều biết. Em vẫn yêu anh như vậy, anh cũng đều biết. Trước khi cô ta xuất hiện, hết thấy anh đều tốt, nhưng là, cô ta mới xuất hiện chưa được bao lâu, mới hai tháng, anh liền hoàn toàn thay đổi. Căn bản anh chính là bị bề ngoài của cô ta mê hoặc! Anh Trạch Viễn, anh đừng mơ tưởng, căn bản là cô ta không thật sự yêu anh, cô ta chỉ là đang đùa giỡn anh thôi. Anh nhìn coi một hồi cô ta quyến rũ anh, một hồi lại đi dụ hoặc anh trai em, cái thứ đàn bà coi cuộc sống là trò chơi như cô ta, căn bản không có khả năng giống như em toàn tâm toàn ý yêu anh, chờ có một ngày, cô ta chơi chán, sẽ một phát đá văng anh.” Trong lòng Tú Viện hung hăng nguyện rửa Đỉnh Tiêu Tiêu, con đàn bà đáng giận, nếu không có cô ta, Trạch Viễn căn bản là sẽ không thay đổi lòng, bọn họ cũng tuyệt không xuất hiện vấn đề gì.

Tiêu Tiêu cắn răng, lạnh lùng cười, cô gái này căn bản là không phải người tỉnh táo, nhìn xem cô ta có thể chơi cái gì?

“Tú Viện, Tiêu Tiêu không phải là người như thế. Anh trước kia vẫn nghĩ đến, chúng ta sẽ như vậy cả đời, cùng em cùng một chỗ thực thoải mái, không có nhiều kích động lắm. Nhưng là, anh biết, chúng ta trong lúc đó đều thiếu giống nhau, thiếu tình yêu.” Trạch Viễn kiên nhẫn nói, phải đem tất cả nói rõ ràng.

“Sẽ không, em biết anh yêu em.” Tú Viện không chịu nghe, anh thế nào có thể khinh địch như vậy liền phủ định tất cả trước kia, “Nếu anh không thương em, anh sao lại hội đối xử dịu dàng với em như vậy, thế nào vẫn trân trọng em, bảo vệ em, thậm chí còn đồng ý tương lai sẽ kết hôn cùng em!” Những lời từng hứa hẹn này, vẫn còn vang vọng ở bên tai, hiện tại anh lại xoay người rời đi, bảo cô làm sao có thể thu lại lòng của mình, tình yêu của cô sao có thể dừng lại?

“Tú Viện, là anh trước kia quá ích kỷ, vẫn nghĩ đến không có tình yêu cũng có thể cho em hạnh phúc. Nhưng là anh không muốn lừa em, anh không muốn ở bên cạnh em, trong lòng lại nghĩ một người khác. Đó đối với em là không công bằng.” Anh chỉ có thể công bằng với một người, với những người khác đều là mắc nợ.

“Anh Trạch Viễn, nhất định là anh đã trúng độc của cô ta! Có phải mỗi ngày cô ta đều quần quýt lấy anh? Em đã sớm kêu anh nhanh sang đây cùng em, cái hạng mục kia có cái gì tốt chứ. Em biết anh không đi, nhất định lại sẽ bị cô ta bỏ lên người.” Tú Viện vô luận thế nào cũng không tin tưởng, anh Trạch Viễn vẫn luôn yêu thương mình như vậy có thể tàn nhẫn như thế, trong lòng nảy sinh ác độc oán hận Đỉnh Tiêu Tiêu, đều do cô ta, hết thấy đều là do cô ta làm ra. Nếu anh Trạch Viễn cùng cô xuất ngoại, sẽ không xuất hiện loại sự tình này.

Trạch Viễn nặng nề thở dài một hơi, “Tú Viện, thật sự đây chỉ là chuyện của chúng ta lúc đó, cô ấy không liên quan gì cả.”

“Em không nghe, em không nghe, anh Trạch Viễn, em biết anh vẫn là yêu em. đều do con đàn bà hư hỏng kia, nhất định là cô ta làm cho anh lạc đường, cô ta đã hại anh em thương tâm, em tuyệt đối không cho phép cô ta hại đến anh. Em nhất định sẽ giúp anh tách khỏi con hồ ly tinh kia.” Trong lòng Tú Viện chỉ biết làm một việc, chỉ cần cô ta rời đi, anh Trạch Viễn của cô nhất định sẽ trở lại bên cạnh chính mình.

Trạch Viễn bắt đầu dĩ khê lắc đầu, xem ra, hiện tại cùng Tú Viện nói cái gì, cô cũng nghe không vào. Anh nâng tầm mắt, nhìn đến Tiêu Tiêu đã muốn đi tới, trong lòng cả kinh, lắc đầu, ánh mắt ám chỉ cô đừng tục

giận, đừng đi kích động Tú Viện.

Tiêu Tiểu mím miệng, nghiêng mặt, nhẹ nhàng mà tựa vào lưng ghế dựa của anh, rốt cục vẫn là không có ra tiếng.

“Anh Trạch Viễn, em tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em. Dĩ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép, anh bị cô ta lừa.” Tú Viện cuối cùng vẫn là xuất đòn sát thủ, cô biết trong lòng dì Bùi chỉ có cô, đây là bảo bối cuối cùng của cô, cô nhất định có thể làm cho anh Trạch Viễn quay đầu lại.

Trạch Viễn vừa nghe được, trầm mặc trong chốc lát, Tú Viện biết rõ mẹ anh có tầm ảnh hưởng thế nào với anh. “Tú Viện, đây chỉ là chuyện của chúng ta, anh hy vọng em đừng lôi những người khác vào.”

“Anh Trạch Viễn, anh yên tâm, em nhất định sẽ không cho phép anh lạc đường, chỉ có chúng ta cùng một chỗ, mới là con đường mọi người đều hy vọng nhất.” Tú Viện nghe ra lòng anh không thoải mái, trong lòng đặc ý cười khế, cô biết cái gì là nhược điểm của anh, cô rất hiểu biết anh.

Tiêu Tiểu đột nhiên tức giận!

Cô cúi mạnh người xuống, gắt gao che lấy môi anh, nhiệt liệt dây dưa anh, Trạch Viễn trở tay không kịp, bị động thừa nhận cô đánh úp, lửa giận trong lòng Tiêu Tiểu lại như là hoàn toàn phát tiết tại nụ hôn này, cô hung hăng hôn anh, anh là của cô, ai cũng không ngăn cản được, anh là của cô, cô chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng mà la lên, Trạch Viễn yêu cô.

Cuồng dã cướp đoạt, chậm rãi chuyển biến vì những cái cắn khế, cô tham lam khế cắn môi anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ánh môi anh, cảm thụ hô hấp dồn dập kịch liệt phập phồng của anh, Tiêu Tiểu mỉm cười bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, tất cả trong mắt anh đều là cô, rõ ràng, phóng đại, vẫn khắc vào đáy lòng anh.

Trong đầu Trạch Viễn cực loạn, trong mắt tất cả đều là mỉm cười thâm tình của Tiêu Tiểu, khuôn mặt tươi cười đột nhiên phóng đại kia, giờ phút này dán gần như thế, môi còn dán trên môi anh, kịch liệt đánh úp làm cho tim anh vẫn kinh hoàng không thôi, tiếng tim đập như sấm đã chiếm toàn bộ màng tai anh, anh đã muốn không thể suy nghĩ, chỉ có thể hít thở thật sâu.

“Anh Trạch Viễn.....” Tai nghe truyền đến thanh âm bất an của Tú Viện, Trạch Viễn trong lòng giật mình, Tú Viện đang nghe, bọn họ lại..... Anh vừa định giải thích.

Tiểu Tiểu đề lại môi anh, nhẹ nhàng cười, xoay người ở bàn phím rất nhanh gõ một câu, “Anh có việc bận, mai nói chuyện tiếp.” Sau đó, khế nhích chuột, bỏ dở trò chuyện, đóng lại khung đối thoại!

“Tiêu Tiểu,” Trạch Viễn đau đầu nhìn cô, anh biết cô tức giận. Tuy rằng cô không có mở miệng, nhưng là, cô vẫn làm cho Tú Viện miên man suy nghĩ.

Nhìn khung cửa sổ MSN lại sáng lên, Tú Viện lại phát ra lời mời, “Không cần để ý đến cô ta.” Tiểu Tiểu trực tiếp đem cửa sổ đóng lại, sau đó đem máy tính cũng tắt đi, hừ, để cho cô ta tức giận một mình đi.

Trạch Viễn không thể không nhìn khuôn mặt tức giận của Tiêu Tiểu, cô cũng tức giận! Tú Viện đêm nay khẳng định không ngủ được, quên đi, nói thêm gì đi nữa, Tú Viện cũng sẽ không nghe. đành phải mặc cô đem máy tính tắt đi.

Nhìn màn hình rốt cục hoàn toàn đen đi, Trạch Viễn mới nhẹ lay động lắc đầu nhìn Tiêu Tiểu, cô gái này tuyệt đối sẽ không tha cho người đắc tội với mình.

“Tiêu Tiểu, em như vậy, Tú Viện nhất định sẽ bị tức đến điên mất.” Trạch Viễn xem như mở mang đầu óc, Tiêu Tiểu a, chính là một người ân oán rõ ràng như vậy.

“Hừ, ai kêu cuối cùng cô ta lại đem mẹ anh ra uy hiếp anh! Cô ta dám dùng chiêu này!” Tiêu Tiểu nghĩ đến đều tức giận, trừ bỏ lợi dụng người nhà của Trạch Viễn, cô ta còn có thể có cái gì, có bản lĩnh liền tự mình đến kéo lại Trạch Viễn a.

“Được rồi, máy tính em cũng đã đóng rồi, cô ấy còn có thể thế nào?” Trạch Viễn cười khế, thủ đoạn của cô chính là kịch liệt như thế, một đường lui cũng không cho.

“Nếu cô ta dám gọi điện thoại, em cũng sẽ cắt luôn cả điện thoại.” Tiêu Tiểu bấu môi, trừng mắt nhìn Trạch Viễn.

Điện thoại lại ở phía sau, thật sự vang lên đến đây. Hai người nhìn nhau cười, thật đúng là gọi tới?

Tiểu Tiểu chạy tới, vừa thấy dây số, dây số kỳ quái, cô báo số cho Trạch Viễn, Trạch Viễn cười khổ gật gật đầu, quả thật là Tú Viện. Nhất định là gọi di động của anh không có người tiếp, mới điện thoại bàn.

Tiểu Tiểu đem dây nguồn rút ra, thực sự ngắt luôn điện thoại.

“Tiêu Tiểu!” Trạch Viễn sốt ruột kêu, cô gái này đúng là không nói hai lời nha.

Tiểu Tiểu rút dây nguồn điện thoại, nhìn Trạch Viễn, “Như vậy thì cũng có làm được gì chứ, đêm nay anh có nói thêm gì nữa, cô ra cũng nghe không vào. Để cho chính cô ta ngấm lại, ngày mai nói tiếp.” Vốn chính là vậy, nói nữa vẫn là những lời này, cũng là cho cô ta cơ hội nghĩ biện pháp đến đối phó chính mình, xem cô ta còn có thể loạn cái gì? Tiêu Tiểu hướng Trạch Viễn nháy mắt mấy cái.

Trạch Viễn thở dài thật mạnh, cũng chỉ có thể như thế, Tú Viện hiện tại là cái gì cũng nghe không vào. Chính là, vừa rồi cô ấy nghe được bọn họ..... Trong lòng khẳng định lại đang suy đoán. Anh còn có thể giải thích như thế nào đây? Càng nói càng sai.

Đêm nay, thẳng thắn lòng mình, có người vui mừng có người buồn đau, đã muốn không thể tiếp tục lừa gạt nữa, chỉ có thể để cho nó cuồng phá, chân thật giải bày, thương tâm đi theo, yêu cũng không thương, thủy chung là không thể dùng lời nói dối đến thay thế.

52. Chương 52: Tra Tấn

Tác giả nhấn lại:

Trạch Viễn động tình, động chân tình..... Rốt cục cũng làm cho anh phải chịu tra tấn. Tra tấn ngọt ngào.

Tiểu Tiểu, cầm máy sấy tóc, ngồi ở trên sofa sấy khô tóc mình, trong lòng lại nghĩ đến biểu tình vừa rồi của Trạch Viễn, không nhịn được muốn cười ra tiếng.

Cô tắm rửa sạch sẽ đi ra, nhìn thấy anh nghiêm chỉnh mà ngồi trên sofa, biểu tình tức kia thực làm cho cô nhịn không được nghĩ muốn chọc anh.

“Trạch Viễn, chân anh không có thuận tiện, rõ ràng không nên tắm rửa, để em giúp anh lau người đi.” Nói xong, chính mình còn mau nhịn không được mà cười ra tiếng, cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh. Quả nhiên, Trạch Viễn vừa nghe liền liên tục lắc đầu y như gỗ trống, toàn khuôn mặt cũng đỏ lên, vô cùng đáng yêu! “Không cần, không cần, anh có thể tự làm”.

Cô một bên ghen cười, vừa đi qua, ngồi bên người anh, ra vẻ cau mày do dự: “Chính là bác sĩ nói chân anh không thể đụng vào nước a”. “Anh tìm thứ gì đó đem chân bao kín sẽ không sao cả.” Trạch Viễn khản trương nói lời cự tuyệt, anh thực không dám đáp ứng cô.

“Vậy sao, em còn lo lắng, chân của anh không thể đứng, vẫn là không tiện. Nếu vậy, em giúp anh.....” Tiêu Tiểu lời còn chưa dứt, cổ ý từ trên xuống dưới liếc anh một lượt.

Trạch Viễn vội xua tay “Không có việc gì, anh tự có thể. Anh có thể tự làm được”.

Nhìn thấy vẻ mặt khản trương của anh, tâm tình Tiêu Tiểu thực tốt, đùa anh thực rất vui nha, dễ dàng bị dọa đến như vậy. Tạm tha cho anh, anh bây giờ vẫn còn là bệnh nhân. Tiêu Tiểu cười khê, đi đến gần tủ ngoài cùng, đem túi plastic hôm nay mua đồ lấy ra, trở lại ngồi bên cạnh anh.

Trạch Viễn căng thẳng mà nhìn cô chằm chằm, không biết cô đang muốn làm cái gì? “Yên tâm, em sợ, em giúp anh tắm, anh sẽ làm anh bị thương nặng thêm. Nội thương!” Tiểu Tiểu cười ha hả, lại đùa anh, anh phóng chừng sắp điên rồi.

Khi đó Trạch Viễn mới thả lỏng mà hít thở, nhìn thấy cô cẩn thận mà cầm chân anh, chậm rãi đem túi plastic mang vào, sau đó nhẹ nhàng mà buộc lại, ở chân anh buộc nhanh miệng túi lại, sau đó mới ở bên ngoài bao lại một tầng, chắc chắn nước không thể thấm vào, mới ngẩng đầu, nhìn anh, “Như vậy là được rồi, em đi anh đi vào, anh ngồi ở trên bồn tắm là được, chú ý một chút sẽ không sao, em đã dùng túi plastic che ở dưới đây, hẳn là sẽ không bị nước làm ướt đến.”

Trạch Viễn ngượng ngùng mà gật đầu, từng động tác cẩn thận của cô làm lòng anh cảm động, cô thật sự lo lắng cho anh.

Tiêu Tiểu chậm rãi đi vào phòng tắm, giúp anh ngồi xuống, sau đó lại tìm một chiếc ghế nhỏ kê vào chân bị thương, lại một lần xác nhận lại bao quanh chân anh, miệng vết thương hẳn là sẽ không bị nước đụng tới.

Tiêu Tiểu ngồi xổm một bên, nghiêng mặt nhìn qua anh, “Nước đã được rồi, em đem vôi hoa sen gỡ xuống để ở đây, xà bông để bên cạnh, sợ anh không tiện”.

Trạch Viễn nhìn thấy cô chuẩn bị hết thảy, trong lòng cảm kích mà nói “Cám ơn”.

Tiêu Tiểu cười khê “Cảm ơn em phải dùng hành động thực tế”.

Trạch Viễn cũng cười khê, cúi đầu xuống nhẹ nhàng ở trên mặt cô đặt một nụ hôn, Tiêu Tiểu vui vẻ mà nở nụ cười, cảm giác thật là tốt. “Em đi lấy quần áo giúp anh lại đây, à, ở ngăn tủ nào?” Tiêu Tiểu nhớ tới quần áo của anh còn chưa có lấy lại đây. Không hỏi anh, cô vẫn là không dám vào phòng ngủ của anh.

“Ở trong phòng, ngăn tủ phía dưới cùng, áo ngủ đã ở bên trong.” Trạch Viễn ngẫm lại cũng đành phải làm phiền cô. Tiêu Tiểu gật gật đầu đi ra ngoài giúp anh lấy quần áo, rất nhanh lấy được quay lại, đặt ở trong xọt đựng quần áo. Sau đó mới nhìn anh nói, “Có chuyện gì thì gọi em.”

Trạch Viễn gật đầu nhìn cô đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tiêu Tiểu nghe tiếng nước trong phòng tắm, trong lòng cũng một trận vui vẻ, rất thích loại cảm giác này, có người làm bạn thực là tốt.

Nhớ tới vô số đêm từng thương tâm mất ngủ, trong lòng cô vẫn còn run rẩy, rốt cục không còn đơn độc nữa, trăm ngàn tương tư về anh, bây giờ có thể ở bên anh. Lại có thể nhìn thấy anh, chăm sóc anh, yêu anh, này hết thảy đều làm lòng cô rung động muốn rơi lệ. Tất cả thương tâm cùng thống khổ đều bị hạnh phúc này phủ lên..... không bao giờ nữa sợ hãi sự tĩnh mịch của đêm tối, cô đơn gặm nhấm bị thương.....

Rốt cục, tiếng nước ngừng chảy, anh đã tắm xong rồi.

Tiêu Tiểu chờ một hồi, anh hẳn là đã xong rồi, một lát sau, cô nhẹ nhàng đi đến gõ cửa, “Trạch Viễn, đã xong chưa? Em có thể vào được không?”

“Chờ một lát” nghe ra được thanh âm của Trạch Viễn có chút khẩn trương, trong lòng Tiêu Tiểu cười trộm, anh tốt nhất là cái gì cũng đừng mặc. “Nga”

Nghĩ thì nghĩ, Tiêu Tiểu cũng là không dám vọt vào, bằng không, Trạch Viễn thực nhất định sẽ bị dọa đến.

Qua một hồi lâu, mới nghe được âm thanh trầm thấp của Trạch Viễn “Được rồi”.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Trạch Viễn thực sự là đem toàn bộ quần áo mặc vào, bất quá, phỏng chừng ngồi mặc có chút khó khăn, quần áo lại không dễ mặc, cô nhanh đi qua dìu anh dậy, chậm rãi hướng sofa đi tới. Nhìn thấy trán anh đã toát mồ hôi, Tiêu Tiểu chạy nhanh lấy khăn mặt giúp anh lau, nhin không được trách móc “Anh xem, đây người là mồ hôi, kia không phải tắm là sạch”. Sau đó liền giúp anh cởi bỏ túi bao ở chân, rất tốt, nước không có chạm đến miệng vết thương.

Trạch Viễn mỉm cười, “Không sao, tắm rửa một cái thoải mái hơn, tối hôm qua, đây mình đều là bụi.”

Tiêu Tiểu đau lòng mà nhìn khuôn mặt anh, sau đó lại ngồi xuống một bên, cầm khăn lau tóc cho anh. Trạch Viễn thực không quen như vậy, muốn tự mình lau, Tiêu Tiểu bắt tay anh nhấn một cái, “Ngồi im, đừng nhúc nhích, bằng không lại là cả người toàn mồ hôi”. Trạch Viễn đành để cô thay chính mình lau khô tóc, cảm nhận được tay cô ôn nhu mà chà sát trên đầu mình.

Cô gần như là quỳ gối mà dựa vào người anh. Vừa mới tắm rửa còn lưu lại mùi hương thơm mát, hương thơm đưa vào trong mũi, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, dài quá hông, những đường cong như ẩn như hiện mà lộ ra, cặp đùi ngọc trắng nõn mà dán tại bên người chính mình. Anh khó khăn mà nhìn qua, cố gắng làm cho chính mình chuyển chú nhìn màn hình ti vi, chính là trong não và lỗ tai hoàn toàn không tiếp nhận được nội dung trên ti vi, trong lòng vẫn là nghĩ lung tung, anh cố gắng trấn định mà vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm màn hình.

Tieu Tieu không phát hiện ra sự bất thường của anh, còn tưởng rằng anh thật sự nghe mà vẫn ngồi không nhúc nhích, trong lòng cảm thấy thực đáng yêu. Tốt lắm, tóc đã không còn ướt nữa, Tieu Tieu lấy tay vò vò mái tóc anh, vừa lòng mà nói “Ok, lại trở về thành đại soái ca rồi.”

Trạch Viễn gật gù đầu, nhìn qua di động bên cạnh một chút, ngồi dựa vào sofa rồi đưa mắt nhìn vào khoảng không, không dám nhìn cô,”Tieu Tieu, đã 12 giờ, đi ngủ sớm một chút đi, ngày hôm nay đã mệt mỏi.”

Tieu Tieu cau mày, anh mệt? Còn muốn cùng anh tán gẫu một hồi, quên đi, anh hôm nay hẳn là đã mệt mỏi, nên nghỉ ngơi sớm một chút. Tieu Tieu gật gù đầu “Vâng được rồi.” Tieu Tieu giúp đỡ Trạch Viễn vào phòng ngủ, giúp anh trải chăn nệm, chỉnh điều hòa thật ấm, mới ngồi ở trên giường, “Anh nghỉ sớm một chút đi, ngày hôm qua có lẽ anh đã mệt muốn chết rồi.”

Trạch Viễn lúc này mới dám nhìn vào mắt cô, cường chế rung động trong lòng, điềm đạm mà cười, “Em cũng nghỉ sớm một chút đi, nệm có đủ êm không?” Tieu Tieu gật đầu, “Anh yên tâm, em sẽ không bạc đãi chính mình”.

Anh không cần đối xử quá ôn nhu, như vậy, cô sẽ luyến tiếc không muốn rời đi khỏi phòng này. Trạch Viễn cười khê, vỗ vỗ vào tay cô, “Vâng nhanh đi ngủ đi, em hôm qua cũng đã không nghỉ ngơi được.” Tối hôm qua cô đã ở bên anh cả đêm. Tieu Tieu lại không rời đi, “Anh còn chưa có chúc em ngủ ngon a!”

Ít nhất cũng phải có một cái hôn chúc ngủ ngon đi. Trạch Viễn cười khê, yêu thương mà giữ mặt của cô, nhẹ nhàng mà ấn xuống một nụ hôn, cười rất đáng yêu. Tieu Tieu nhìn thấy ý cười trong mắt anh, cười đến càng sâu, “Em muốn là hôn chúc ngủ ngon như thế này này.”

Tieu Tieu chậm rãi vòng tay ra sau lưng ôm lấy anh, đầy nhu tình mà dâng lên đôi môi của chính mình, cũng chậm rãi thu người lại, mềm mại rúc vào lồng ngực anh, tay ôm lại càng chặt, đôi môi mềm mại tùy ý mà tra tấn anh, ngọt ngào dụ dỗ anh dần khê mở đôi môi, không cho anh một cơ hội lùi bước, lưỡi cô linh hoạt, bá đạo mà xâm chiếm miệng của anh, tùy ý mà trêu chọc răng của anh, gât gao cùng đầu lưỡi anh dây dưa, khát vọng khiến anh bị kích thích, tay cũng không cô không an phận mà đùa nghịch trên người anh, khiêu khích dục vọng từ sâu trong lòng anh.

Tay anh nhịn không được mà ôm thắt lưng của cô, vừa mới đụng tới eo nhỏ mềm mại của cô, trong lòng đã một trận kích động, thực sự là rất mềm mại, trong lòng run rẩy mà chậm rãi xiết chặt vòng tay, dưới tay chính là da thịt mềm mại khiến anh lưu luyến mà không muốn rời đi đầu óc đã muốn bị cô khiêu khích miệng trở lên hồ đồ, lý trí đều giống như bị một thứ lửa nóng trên cơ thể thiêu đốt hết, chỉ có một ý niệm trong đầu, gât gao mà giữ lấy, dù chỉ trong chớp lát.

Tieu Tieu càng thêm dây dưa, chậm rãi đè nặng anh xuống giường, anh cơ hồ đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ có thể tùy cô gât gao mà đè nặng, hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn, da thịt truyền đến ấm áp, hô hấp dồn dập mang làm ngực thở phập phồng, Trạch Viễn cảm giác thân thể đột nhiên trở nên nóng quá. Tim đập mãnh liệt, tay cũng không biết từ khi nào đã khê âu yếm vuốt ve da thịt mềm mại trơn mịn của cô, cảm xúc mãnh liệt kia thực khiến lòng anh càng sinh thêm tham luyến, chưa từng nghĩ đến ôm ấp thân mật như vậy lại mang đến nhiều khoái cảm đến thế, trong lòng cũng nhận nhận mà khát vọng.

Thật muốn ăn anh! Trong lòng Tieu Tieu điên cuồng mà kêu, rất thích vuốt ve của anh, hôn môi anh, thích hương thơm nhẹ trong miệng anh, thích ở trên cơ thể rắn chắc của anh, thích anh ôn nhu cùng tình tế, hết thấy, hết thấy cô đều rất thích, trong lòng không ngừng xoay chuyển ý niệm trong đầu, thâm nghĩ gât gao ôm anh, dụ dỗ anh cùng nhau trầm luân.Chính là không được a, anh đang bị thương!

Tieu Tieu không cam tâm mà chậm rãi buông tha môi anh, nâng mặt lên nhìn thấy anh, anh cũng đã ý loạn tình mê, anh nhất định cũng muốn. Đột nhiên rời đi, mới làm cho Trạch Viễn ý thức chậm rãi trở lại,

anh cứ nhiên gắt gao ôm Tiểu Tiểu cả người nằm đến trên giường. Hai người hiện tại chính là dính sát vào nhau cùng một chỗ, Trạch Viễn đột nhiên buông tay ra, mặt thoáng chốc đã đỏ bừng, chính mình cứ nhiên bị cô hôn một trận liền thần hồn điên đảo, hoàn toàn không biết là mình đang làm cái gì.

Tiểu Tiểu thu hồi tay, nhẹ nhàng mà tách ra khỏi ngực anh, hạ giọng càng gọi cảm mà chậm chậm nói “Viễn, đáng tiếc là anh bị thương, bằng không.....” Cô cố ý dừng một chút, cắn môi dưới, ngón tay chậm rãi lần đến tim anh, “Quên đi, em còn phải trở về nghỉ ngơi, anh ngủ một mình đi, buổi tối ngàn vạn lần đừng nghĩ muốn em nga.” Nói xong nhẹ nhàng lại cắn một cái trên môi anh, mới chậm rãi đứng lên.

Trên người bỗng nhẹ đi rất nhiều, Trạch Viễn lại cảm giác trong lòng cũng có rất nhiều mát mát. Anh cưỡng chế rung động trong lòng, cố gắng mỉm cười, “Nhanh đi ngủ đi.”

Thanh âm cũng không thể hoàn toàn bình thường, rất sợ nói thêm một câu nữa lại khiến cho những rung động trong lòng bị lộ ra hết. Tiểu Tiểu cười khẽ, xoay người rời đi, nhẹ nhàng mà đóng cửa.

Nhìn thấy cửa chậm rãi mà đóng lại, Trạch Viễn mới dám thở mạnh một hơi, tay nhanh chóng ấn ngực mình, nhưng vẫn là không thể ngăn cản mãnh liệt trong lòng. Anh mau chóng đã bị cô làm cho điên rồi, luôn bất ngờ mà khiêu khích điểm mấu chốt của anh, thần kinh yếu ớt của anh bị cô kích thích, không thể tự trở lại bình thường. Tim cấp tốc nhảy lên, kịch liệt nhắc nhở anh, yêu cô, thật sự yêu cô. Thì ra, chính mình không thích kịch liệt, cứ nhiên bị cô trêu chọc làm rối loạn, mất đi lí trí, chỉ có thể mặc cảm giác trong lòng, cùng cô quyến luyến kích thích yêu thương. Nghe rõ ràng tiếng tim đập như sấm, cảm thụ được trái tim ở trong cơ thể đang kịch liệt vận động, anh khẽ mà nở nụ cười.

Ở trong phòng tối, anh lẳng lặng mà nở nụ cười, lần đầu tiên cảm giác sống trái tim cần đập kịch liệt như vậy, loại cảm giác này chân thật mà mãnh liệt, lại làm cho anh cảm thấy chính mình chân chính còn sống. Loại cảm giác này cũng không tồi, không hề là vì cha mẹ, vì bạn bè, chỉ vì chính mình, vì khát vọng sâu trong lòng kia, nó kịch liệt nhảy lên.

Trạch Viễn một mình ở trên giường, ngọt ngào mà trở về chỗ vừa rồi kích động, nhớ tới vừa rồi dưới tay chính là mềm mại, trong lòng không khỏi lại run lên, một trận điện xẹt khắp toàn thân. Mùi vị kia thực ngọt ngào, đôi môi mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt, đều làm cho anh muốn trở lại vô cùng, đáy lòng lần đầu tiên sinh ra một loại dục vọng, trực tiếp lại mãnh liệt kích thích toàn thân. Anh ngủ không được a, anh cố gắng nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm vẫn trào ra, vẫn là không thể nào làm cho lòng mình lắng xuống. Trong đầu lại đột nhiên thoáng hiện hình ảnh chiếc áo sơ mi của cô vừa vặn quá mỏng, đùi ngọc thon dài duyên dáng, còn có bộ ngực mềm mại gắt gao đè nặng trước ngực anh. Trạch Viễn thống khổ vò tóc, nằm nghiêng lẩm nhẩm, cẩn thận mà không tự ý nặng lên chân bị thương. Ai, không thể tưởng tượng được anh lớn như vậy, lần đầu tiên mất ngủ. Loại cảm giác này thực mãnh liệt là cho anh sợ hãi, chính mình sao lại nhớ cô đến như vậy, trong lòng, trong đầu đều nghĩ đến cô, bóng dáng cô giống như gắt gao mà khắc ở trong lòng anh, bất cứ lúc nào cũng có thể hiện ra, nhắc nhở anh có bao nhiêu tưởng niệm cô.

Ách, thế này gọi là yêu sao? Rốt cục có thể hiểu cái gì gọi là yêu khắc vào tận xương tủy. Thực hận không thể đem cô mỗi giờ, mỗi khắc đều ở lại bên người, thấy nhìn thế nào cũng không đủ. Nhìn vào bàn tay trơn, chậm rãi nắm chặt, thật nghĩ muốn nhiều lần quay lại ôm cô thật lâu, thật muốn không hề cách quần áo mà vuốt ve da thịt của cô, có phải hay không muốn như vậy là quá nhiều? Ách..... Trạch Viễn gắt gao nhắm mắt lại, chính mình đang suy nghĩ cái gì, thế nào lại có thể như vậy? Anh cứ nhiên khát vọng, khát vọng âu yếm cô. Anh thống khổ mà gạt đi ý niệm đang điên cuồng trong đầu, điều này lại làm cho anh thực sợ hãi, anh đã nhanh chóng trở nên không giống chính mình, chưa bao giờ biết chính mình lại có lúc có thể điên cuồng như vậy. Bình thường, luôn tự hào về sự bình tĩnh của chính mình, đối với hết thảy đều có thể khống chế, không cho cảm xúc hé lộ nửa phần. Chính là, vừa đụng tới Tiểu Tiểu, tất cả đều không giống, tất cả điều điên cuồng không dám tưởng lại có thể xuất hiện ra, anh thật sự là điên rồi, yêu thương cô, anh nhất định là muốn điên rồi.

Ở trong phòng, Tiểu Tiểu cũng chần trọc không thể ngủ được. Chính là cô không phải vì dục vọng tra tấn mà là bị chiếc giường gỗ kia tra tấn, phản thẳng này, thật khó ngủ a. Cả người đều cảm thấy không được thoải mái, ngủ nửa ngày mà cô vẫn không thể nào đi vào giấc ngủ, đã cảm thấy cơ thể có chút đau nhức, thật khổ quá a, như vậy làm sao cô có thể ngủ a? Tiểu Tiểu đột nhiên ngồi dậy, cô mặc kệ, cô phải qua đó cùng Trạch Viễn ngủ, nếu anh không đồng ý, thì cô phải đi ngủ ở sofa. Dù sao, đánh chết cũng không ngủ ở cái giường này.

Tiêu Tiêu ôm chần, mở cửa ra, rón rén đi đến phòng Trạch Viễn. Nhẹ nhàng mở cửa ra, bên trong không có chút ánh đèn, Trạch Viễn hẳn là đang ngủ đi. Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhón chân, lặng lẽ tới gần bên giường anh, nhìn đến Trạch Viễn đã đang ngủ, chần lung tung không kéo ngay ngắn, anh ngủ cũng không được ngon, không dễ chịu mà ngủ. Cô cẩn thận mà kéo lại chăn giúp anh, lẳng lặng ngắm nhìn anh một hồi, tin tưởng anh đã ngủ say, cô lại lén lút nhắm đến bên kia giường, thật thận trọng mà nằm ở bên cạnh anh, lại không đụng tới anh, sợ sẽ đánh thức anh, bị anh đuổi ra ngoài. Cô yên lặng nhìn anh lúc đang ngủ, hơi thở cũng thật nhẹ, cơ hồ như không cảm thấy được hô hấp của anh, anh nhất định là ngủ thật sự sâu. Tiêu Tiêu nở nụ cười vui vẻ, nhẹ nhàng kéo chiếc chăn, chậm rãi nhắm mắt lại, thỏa mãn mà đi vào giấc ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại tĩnh lặng, chỉ có âm thanh nhẹ nhàng hít thở.

Thật lâu, Trạch Viễn mới dám hờ hờ mở mắt ra, anh quả thực không thể tin được, cô thật sự đang nằm ngủ bên cạnh anh. Trạch Viễn thật nghĩ muốn kêu to, vừa rồi khi cô tiến vào, anh thiếu chút nữa muốn nhảy lên. Rất sợ hãi bị cô phát hiện ra chính mình căn bản là không có ngủ, càng sợ tâm tư bị cô nhìn thấu, anh mất ngủ là vì cô. Anh đành phải ngừng thở, làm bộ đang ngủ. Có lẽ cô là đến xem anh ngủ có được ngon hay không, một hồi rồi sẽ đi. Chính là, nệm bên người có cảm giác lún xuống, tim anh cuồn cuộn nhảy dựng lên, cô cứ nhiên nằm xuống, cô sẽ ngủ ở đây? Anh thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình đang điên cuồng tưởng niệm cô mà cô cứ nhiên chạy đến bên cạnh anh ngủ.

Anh khắc chế hô hấp của chính mình, duy trì bộ dáng như đang ngủ, cả người không dám nhúc nhích, rất sợ cô nhìn ra anh đang giả vờ ngủ.

Đợi một hồi lâu, anh mới dám thử mở mắt, nhìn đến dung nhan an tường đang ngủ của cô, anh mới dám buông lỏng hô hấp, thở mạnh ra một hơi. Anh thực sự là muốn điên rồi, cô rõ ràng như vậy nằm bên cạnh anh, ý niệm trong lòng lại điên cuồng bị khơi ra.

Anh không thể khống chế mà chậm rãi đảo mắt qua tấm mền trên người cô như ẩn như hiện những đường cong hoàn mỹ, ánh mắt nhìn đến đôi chân non mịn lộ ra bên ngoài, trong lòng lại là một trận run rẩy, phối bày gần như vậy, so với bình thường lại càng gợi cảm, càng mê hoặc, thật sâu mà khiêu khích sự cuồng dã trong tâm hồn anh.

Trạch Viễn khó khăn nuốt nước miếng, cơ thể cô thản nhiên mà tỏa ra hương thơm, chậm rãi bay vào mũi anh, tư vị ngọt ngào kia lại dâng lên. Anh đêm nay xác định không thể ngủ được rồi. Cô ở gần anh như vậy, thật sự đối với anh là tra tấn lớn nhất a.

Anh tham luyến mà nhìn dung nhan lúc đang ngủ của cô, thì ra Tiêu Tiêu khi ngủ lại có vẻ đẹp nhu hòa như vậy, làm cho người ta nhìn đến tâm càng mềm mại say mê.

Trước kia thế nào anh không có biết được rung động chân thật như vậy, anh làm sao có thể ngăn cản được môi của cô mỉm cười, quyến rũ của cô? Trong lòng Trạch Viễn vô cùng khát vọng có thể ôm cô một cái, chính là sợ cô sẽ tỉnh lại, phát hiện ra mình căn bản không có ngủ.

Anh do dự mà nhìn cô, cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của cô, hít vào, thở ra đều đặn tuần hoàn, hô hấp chính mình cũng dần theo tiết tấu của cô, chậm rãi hít thở. Cô hẳn là đang ngủ đi.

Trạch Viễn chuyển mình, thân thể chậm rãi tới gần cô, tay nhịn không được mà vươn ra, nhẹ nhàng khoát lên vai cô, cô không có phản ứng lại, ngủ thật sự an tường. Lòng anh bối rối mà thầm mừng, cô không tỉnh, anh thử nhẹ nhàng mà kéo cô sát vào trong lồng ngực, cảm giác cô ở trong lòng anh giạt mình, anh lập tức nhắm mắt lại, không dám động. Hoàn hảo, Tiêu Tiêu chính là giạt giạt mà không có tỉnh lại.

Anh chậm rãi mở mắt ra nhìn thấy cô ngủ hơi lộ ra ý cười, cô nhất định rất mệt rồi, ngủ cũng thật ngọt ngào. Anh thận trọng mà nâng đầu của cô lên, tay cẩn thận luồn qua cổ cô, đem đầu của cô gối lên tay của chính mình, lại nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, một hồi lâu, anh rốt cục có thể đem cô mà ôm ấp.

Tiêu Tiêu hơi hơi vặn vẹo, ở trong lồng ngực anh tìm một vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ ngon lành. Trạch Viễn nhìn thấy cô mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt nheo nheo lại mà trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, tay nhịn không được mà vỗ về cô, cơ thể mảnh mai của cô cách một tầng áo sơ mi mà dán vào bên người, trong lòng anh nhẹ nhàng rung động, khát vọng lại chậm rãi thoát ra. Anh vẫn là nhịn không được, nhắc một góc áo, tay chậm rãi xoa tấm lưng mềm mại trơn nhẵn của cô.

Dưới tay chính là cảm giác mềm mại dọa anh giật mình, thật sự làm cho tâm thần rung động, anh lại nhẹ nhàng vuốt, khát vọng trong lòng không hề tiêu giảm mà lại giống như bị châm lửa, ngược lại càng thiêu đốt dữ dội hơn.

Anh khẩn trương rút tay ra, bất động mà ôm cô, anh rất sợ chính mình lại động một chút, chính mình lại sẽ chịu không nổi, làm chuyện gì mà chính mình cũng không thể tha thứ. Anh cố gắng áp chế cuồng tưởng trong lòng, lẳng lặng ôm cô trong tay, cứ như vậy ôm cô ngủ là đủ rồi, có thể ôm như vậy, cho dù là làm cho anh một đêm chịu dày vò, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Rốt cục không còn có thể hoài nghi, anh yêu cô, một chút sợ ý, anh đã muốn càng lún sâu mà yêu cô, cô nhất định là định mệnh của anh, tiểu ma nữ, một ngày xuất hiện, trộm đi trái tim của anh, linh hồn anh, lôi kéo anh cùng cô trầm luân xuống địa ngục mới hiểu được tình yêu.

53. Chương 53: Chăm Sóc

Tác giả nhắc lại:

Cuộc sống ở chung ngọt ngào, từ từ bắt đầu nha ...

Mặt trời nơi chân trời bắt đầu ló ra, tia nắng chậm rãi xuyên thấu cửa sổ vào trong phòng, nhu hòa rọi sáng một mảnh tường.

Tiêu Tiểu có cảm giác lạnh lạnh, càng tùy ý hướng nguồn nhiệt ấm áp bên người cạ tới, mặt cũng thoải mái dán vào nơi ấm áp kia. Mí mắt hơi hơi giật một chút, dưới mi động vài cái, hàng mi đen dài từ từ giương lên, một đôi mắt to chớp chớp mở ra, rốt cục có thể nhìn rõ ràng da thịt trước mắt, ấm áp cùng mùi hương thân nhiên quen thuộc, khuôn mặt dán tại đây có thể cảm thụ độ ấm thoải mái.

Tiêu Tiểu giật mình, đầu óc dần dần thanh tỉnh, cô đang ở trên giường của Trạch Viễn! Nghĩ tới nửa đêm hôm qua, cô lén lút trèo lên giường của anh, mặt đột nhiên có chút nóng lên, nhất định là nửa đêm cảm thấy lạnh, chính mình hướng trong lòng ngực Trạch Viễn tìm hơi ấm, mới có thể bắt chi bắt giắc mà gối lên cánh tay anh, anh nhất định là rất mệt mỏi, mới không phát hiện ra bị cô chiếm tiện nghi như vậy.

Trong lòng Tiêu Tiểu do dự, hiện tại không thể rời đi, nhất định sẽ lại đánh thức Trạch Viễn, rõ ràng cô nên tiếp tục giả bộ ngủ. Dù chết cũng không thú nhận, nếu anh hỏi đến, coi như là bị mộng du, dù sao cũng sẽ không thể thừa nhận chính mình tự tiện vào trong lòng anh ngủ. Cô nhanh chóng nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích, tiếp tục giả bộ ngủ.

Trạch Viễn cũng dần dần tỉnh dậy, hai mắt mệt mỏi. Ý Thức chậm rãi thanh tỉnh, cánh tay truyền đến một trận tê nhức, cúi đầu, nhìn đến lọn tóc đen nhánh dán trước ngực.

Tiêu Tiểu còn ngủ trong lòng anh, một loại cảm giác mãn nguyện ngọt ngào mãnh liệt dâng trào, cô còn ngủ! Tối hôm qua ôm lấy cô, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, chỉ có thể cố kìm nén khát vọng, cuối cùng mới có thể dần dần chìm vào giấc ngủ. Tiêu Tiểu còn không có tỉnh sao? Cô còn không biết anh trộm ôm lấy cô cùng nhau ngủ đi, một hồi cô tỉnh lại nên giải thích thế nào đây? Trong lòng Trạch Viễn lo lắng không yên suy nghĩ, do dự hiện tại có nên đứng dậy, chính là, vừa động nhất định khiến cô tỉnh giấc. Do dự nửa ngày vẫn là tiếp tục ngủ ngon, có lẽ cô tỉnh lại trước, sẽ tự rời đi. Hơn nữa, mềm mại trong lòng làm cho anh cũng luyện tốc nhanh như vậy đã phải rời đi. Trạch Viễn cũng nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại, đầu càng hơi sát gần lại đầu cô.

Trong lòng hai người đều mong đối phương có thể tỉnh lại trước, đôi mắt rất xấu hổ, chính là sáng sớm tỉnh dậy, lại là ôm nhau thân mật cùng ngủ, bọn họ khép hờ mắt suy nghĩ, tham lam mà hít vào hương vị trong hơi thở của đối phương, trong lòng đều thầm cất giấu một loại hạnh phúc. Nếu có thể cứ như vậy ôm nhau tỉnh lại, thật tốt biết bao, nhìn không được mà nhẹ nhàng sát lại gần đối phương.

Hai người đồng thời đều cử động rất nhỏ hướng về đối phương, rồi bỗng dừng khựng lại.

Đã tỉnh? Đầu Tiêu Tiểu dán tại ngực anh, chậm rãi mở mắt ra, do dự có nên ngẩng đầu hay không, anh không phải thực sự đã tỉnh chứ? Trạch Viễn lại ở trên đỉnh đầu cô, cũng hơi hơi mở mắt ra, tay cũng không dám cử động, cô cũng đã tỉnh sao?

Hai người đều hoài nghi cũng không dám xác nhận, trong lòng bất an mà không biết phải đối mặt người kia thế nào.

Một hồi trầm mặc lan tràn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm thanh thúy như tiếng chuông, bén nhọn mà phá vỡ sự yên tĩnh buổi sớm, cũng đem tâm sự rối ren của hai người phá đi.

Tiêu Tiểu nhìn không được càng hướng trong lòng Trạch Viễn dụi, phát ra một tiếng thở nhẹ, anh nhẹ nhàng đem cô ôm chặt vào trong lòng. Thanh âm quấy nhiễu một hồi mới dừng lại, khoe miệng Tiêu Tiểu dần nhếch lên, anh thật sự đã tỉnh?

Cô ngẩng mặt lên, lười biếng đối diện cặp mắt sáng ngời kia, ngọt ngào mà mỉm cười “Chào buổi sáng”.

Trạch Viễn xấu hổ cười khẽ “Sáng rồi”. Tay cũng chậm chậm buông ra không ôm chặt cô nữa. Tiêu Tiểu nhìn anh bất an mà không dám nhìn thẳng chính mình, trong lòng nghĩ, anh vì cái gì phải xấu hổ? Chẳng lẽ sớm biết rằng cô trộm trèo lên đây, lại không đuổi cô ra ngoài? Kia anh như vậy vẫn là ôm cô, cũng nhất định có cảm giác?

“Viễn, tay anh có nhức không?” Tiêu Tiểu cười khẽ, tự mình đoán nhất định như vậy, không thể tưởng tượng được anh thì ra không cự tuyệt cô ngủ cùng.

Trạch Viễn bị cô nhắc bỗng thanh tỉnh, mới đột nhiên ý thức được tay chính mình còn bị cô đè nặng, đã muốn mất đi cảm giác, giờ phút này mới cảm giác tê nhức. Anh nhẹ nhàng lắc đầu, “Không sao”. Tiêu Tiểu một tay chống đầu, nằm nghiêng người nhìn anh “Trạch Viễn, tối hôm qua có phải anh nửa đêm đem em ôm tới đây? Vì sao em có thể chạy đến trên giường anh a?”

Cái gì gọi là kẻ ác bày vu tội trước, nhìn Tiêu Tiểu thì sẽ biết.

“Anh không có.” Trạch Viễn khẩn trương mà phủ nhận, tay cũng mau chóng rút về, thật sự tê, rất đau nhức a. Tiêu Tiểu lại không tính buông tha anh, “Không có? Không có khả năng a, em chưa từng có thói quen mộng du!”

Sắc mặt anh khẩn trương mà rối loạn, nói không chừng anh thực cũng chờ mong cô đến. “Anh không có khả năng a, chân anh bị thương” Anh ra vẻ trấn định mà ổn định lại tâm tư, lí do của anh rất có lợi thế.

“Cũng phải nga, chân của anh còn bị thương, vậy lại là ai đây?” Tiêu Tiểu nhíu mi, liếc một cái trên chân anh, trên mặt lại ra vẻ cân nhắc, “Dù sao khẳng định cũng không phải em tự mình chạy tới đây.” Có đánh chết cô cũng không thừa nhận.

Trạch Viễn không nhìn được cười khẽ, anh cũng không thể nói nhìn thấy cô tiến vào, kia chẳng phải thừa nhận lúc đó anh không có ngủ, lại không hề cự tuyệt cô, ngược lại còn dung túng cô đến sáng sớm.

Nhìn thấy Trạch Viễn không phản bác, Tiêu Tiểu càng đắc ý, cô chậm rãi hướng trên người anh, “Bất quá..... xem như anh cũng thích em lại đây nga!” Xấu xa mà hướng Trạch Viễn cười, mắt còn cố ý nhìn thoáng qua trước ngực anh. Trạch Viễn xấu hổ mà ho nhẹ, “Anh ngày hôm qua quá mệt mỏi, ngủ thực sự say.” Có tật giật mình mà né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Tiêu Tiểu thực vui vẻ mà cười lớn, anh thật sự cố ý... hoàn toàn không thể chịu đùa.

Tiêu Tiểu dùng lực mà ở trên mặt anh in lại một cái hôn, “Đang ngủ, còn có thể đem em ôm chặt đến như vậy, vậy mỗi ngày đều ôm là được rồi!”

Trạch Viễn vừa nghe, vội quay đầu đi, nghĩ tới mình mà đỏ mặt. “Em hôm nay không phải đi ra ngoài sao? Mau đứng lên đi!”

Cô nhìn thấy anh ngay cả tai cũng đã đỏ lên, cười đến là vui vẻ, nếu lại trêu chọc anh, phỏng chừng hôm nay anh sẽ chảy máu não, khá nguy hiểm.

Tiêu Tiểu giúp đỡ anh từ từ ngồi xuống, “Vâng, hôm nay còn có nhiều chuyện phải làm đây.” Tay còn mềm mại mát xa cánh tay anh ban nãy bị đè nặng, cả đêm như vậy, nhất định rất mỏi. Trạch Viễn ngại ngần

nhìn cô “Anh tự mình hoạt động một chút là tốt rồi, không có việc gì”.

“Không được, máu không tuần hoàn, cánh tay nhất định đau nhức” Cô vẫn là làm theo ý mình, xoa bóp cánh tay anh. Anh không có biện pháp, đành phải nghe cô, nhìn thấy biểu tình chân thành của cô, trong lòng cũng ngọt ngào nở rộ.

Một hồi lâu, cô mới ngừng tay, vừa lòng nhìn anh cử động cánh tay lên xuống, anh hẳn là không có việc gì, một bên còn nắn nắn tay mình, “Tay anh ổn rồi, em cũng sắp phải đi”.

Tiêu Tiểu xuống giường, chậm rãi đem chân của anh xỏ vào dép, dìu tay anh, chậm rãi đỡ anh ra khỏi phòng. Cô cẩn thận giúp anh vào phòng tắm, lấy khăn mặt, kem đánh răng cho anh, chuẩn bị nước, đầy đủ mới đẩy cửa, đi ra ngoài.

Cô chờ anh rửa mặt xong, tự mình cũng sửa sang một phen, sau đó xuống lầu dưới mua một chút đồ ăn sáng. Khi trở về, vừa vặn gặp hàng xóm đi ra, cô nhanh miệng chào hỏi, nói xong cũng ngượng ngùng, nhà chính mình bốc cháy, liên lụy bọn họ, sau đó cô có nói nhà bọn họ có tổn thất gì, cô nhất định sẽ bồi thường. Hàng xóm của cô đều nói, không có gì, quan trọng là người không có việc gì, còn dặn dò cô từ nay về sau, sống một mình, phải cẩn thận một chút, an toàn là trên hết. Cô nhanh chóng gật đầu.....

Hàng xóm đi xuống lầu, cô mới mang bữa sáng vào cho Trạch Viễn. Cô kể với Trạch Viễn, anh gật đầu khen, “Ít nhất, lúc ấy còn có thể từ nhà bọn họ đi qua, bằng không, thật không biết làm sao có thể cứu em. Hẳn là nên cảm ơn người ta, nếu bọn họ nói có hư hại gì, anh sẽ bồi thường, đều là anh phá hư.”

Tiêu Tiểu không đồng ý, “Anh chính là vì cứu em. Họa là do em, đương nhiên phải là em bồi thường.” Anh vẫn người tốt như vậy, cái gì cũng muốn gánh vác, chính là, cô vì như vậy mà thích anh.

Hai người một bên dùng cơm, một bên lên kế hoạch những việc hôm nay phải làm.

“Em hồi nữa đi đánh thêm một bộ chìa khóa.” Trạch Viễn nghĩ bọn họ xài chung một bộ chìa khóa vẫn là có chút bất tiện.

“Được” Tiêu Tiểu vừa uống sữa đậu nành vừa gật gật đầu “Đúng rồi, hôm nay em phải đi đến công ty, anh có cái gì muốn nói với Tuấn Huy không?”

“Công đoạn sau đã gần xong, phỏng chừng một tháng nữa là có thể hoàn thành, em hỏi anh ta xem các mặt khác tiến triển thế nào?” Trạch Viễn nghĩ.

“Được, em tranh thủ cũng sẽ đi xem một chút bên kia còn có gì cần hỗ trợ.” Tiêu Tiểu ngẫm lại, chính mình xin phép, có hay không ảnh hưởng đến bọn họ công tác.

“Dem chuyện của anh nói với Tuấn Huy, như vậy mọi người sẽ ít dò hỏi một chút.” Trạch Viễn nghĩ tới đồng nghiệp trong nhóm còn không biết anh bị thương.

“Không thành vấn đề.” Nghe anh nhắc mới tỉnh, chính cô thiếu chút nữa quên mất nói với đồng nghiệp.

“Anh xem, còn cần mua cái gì không?”

“Hẳn là không. Dù sao cũng không nấu cơm ở nhà.” Anh đoán khẳng định cho đến bây giờ cô chưa từng động tay.

“Anh muốn ăn gì? Em sẽ đi mua a!” Tiêu Tiểu nhún vai, cô thật sự sẽ không nấu.

“Tùy em thích đi, anh không kiêng ăn.” Anh cười khẽ, nếu có cơ hội, nói không chừng có thể nấu cho cô ăn.

Hai người dùng cơm xong, nghỉ ngơi một hồi. Tiêu Tiểu giúp Trạch Viễn uống thuốc giảm sốt. Sau đó, thay băng cho anh, nhìn miệng vết thương đã khô lại còn có vết máu đọng lại ở mặt trên, cô cẩn thận vì anh đắp thuốc lên, dường như rất sợ anh bị đau vậy, nhẹ nhàng mà không dám dùng sức. Cô dùng cồn rửa sạch xung quanh miệng vết thương, nghe được anh khẽ nuốt xoa một tiếng, cô hoảng sợ nhìn anh, lo lắng hỏi, “Rất đau sao?” Trạch Viễn mỉm cười an ủi cô, “Không có việc gì, chỉ là có cảm giác lạnh lạnh.”

Tiêu Tiểu cau mày, thật cẩn thận giúp anh thay thuốc, còn cẩn thận giúp anh dán miếng gạc lên. Sau đó mới ngồi ở bên người anh, đem chân anh nhẹ nhàng đặt ở trên đùi mình, hai tay mềm nhẹ mát xa đùi cho

anh, bác sĩ có dặn, nếu như có thời gian, nên mát xa thích hợp, bằng không hoạt động quá ít, chân thực dễ dàng bị xưng phồng lên.

Trạch Viễn khẽ tựa vào tay vịn sofa, lẳng lặng nhìn khuôn mặt hơi cúi xuống của cô, hơi chút che khuất dung nhan, mơ hồ nhìn đến đôi mắt của cô đang chuyên chú theo dõi chân anh, một đôi tay nhỏ bé còn đang thật sự mát xa chân anh, mềm nhẹ tiếp xúc xuyên thấu qua vải dệt mỏng manh, rơi vào da thịt anh, có thể cảm giác ngón tay mảnh khảnh của cô đang có quy luật vuốt ve ma sát, kích thích cơ thể co rút lại, trong lòng nhảy lên theo bàn tay mềm mại của cô mà người có chút tê dại.

Bàn tay nhỏ bé của cô chậm rãi từ bụng chân anh lại tiến về phía trước vòng quanh, thoải mái xoa nắn, tay chậm rãi hướng về phía trước di chuyển lên đùi anh, thân thể anh bất giác có chút căng thẳng, đùi là nơi có xúc giác mẫn cảm, va chạm vào lòng bàn tay mềm mại, không khỏi có chút khấn trương.

“Thả lỏng, mát xa không thể căng thẳng.” Tiêu Tiểu có thể cảm giác được cơ thể anh có chút căng cứng, một bên mềm nhẹ mát xa, một bên nhẹ nhàng đánh thịt trên cơ đùi của anh.

Trạch Viễn vô ý thức gật gật đầu, cũng có ý thả lỏng chút, nhưng là, bị đôi tay nhỏ bé kia của cô mang đến cảm giác khác lạ, lại không ngừng quấy rầy tư duy anh, cô đã muốn càng ấn càng cao.

Bàn tay nhỏ bé của cô chậm rãi ấn đến hết đùi anh, xúc giác mẫn cảm kia, làm cho anh lại không khỏi khấn trương thêm, trong lòng bàn tay cũng hơi hơi chảy mồ hôi, rất muốn cô mau dừng lại, nhưng trong lòng không cách nào nói ra thành lời.

Ngay tại lúc anh đang lo lắng, Tiêu Tiểu đột nhiên dừng tay lại, nhẹ nhàng mà đắp đùi anh, “Hiện tại có thể thư thái hơn chưa?”

Trạch Viễn vội vàng gật gật đầu, “Tốt lắm, cảm ơn.” Lòng mới thở phào nhẹ nhõm, trong đầu vì khấn trương vừa rồi của chính mình, đột nhiên một trận thẹn thùng, Tiêu Tiểu là đang chăm sóc chính mình, chính mình lại còn miên man suy nghĩ cái gì? Thật đáng trách, sao bản thân anh lại càng ngày càng không ra làm sao thể này, nếu làm cho Tiêu Tiểu biết được, nhất định sẽ giễu cợt anh.

Tiêu Tiểu nhìn thấy anh đột nhiên trở lên khách khí, kỳ quái nói, “Sao anh lại phải khách khí như vậy chứ?”

Trạch Viễn chỉ có thể lấy mỉm cười che giấu xấu hổ trong lòng, cũng không biết nên giải thích thế nào ý niệm kỳ quái trong đầu mình

Tiêu Tiểu dặn Trạch Viễn những thứ anh cần chú ý, mới đi ra cửa.

Cô đi đến ban phòng cháy chữa cháy nhận lại đồ dùng của chính mình, ký xong bản báo cáo, để lại số điện thoại của mình, nguyện ý gánh vác hết thảy tổn thất sự cố, làm xong thủ tục liên quan, mới rời khỏi đội phòng cháy.

Sau đó, đi công ty một chuyến, mọi người nhìn thấy cô, đều quan tâm ân cần hỏi han, cô vẫn mỉm cười mà chống đỡ, nói trong nhà mình có việc, hết thảy đều tốt, cảm ơn mọi người quan tâm.

Cô cùng Lưu Tuấn Huy nói một chút tình huống, Tuấn Huy nghe thấy Trạch Viễn bây giờ còn chưa khỏe, nhanh chóng bảo Tiêu Tiểu phải chăm sóc anh thật tốt, nếu cần hỗ trợ cái gì, nhớ rõ gọi điện thoại cho anh ta. Nói đến hạng mục Liên Viễn, hạng mục này của anh ta nhanh chóng sẽ hoàn thành, chỉ chờ Trạch Viễn thiết kế mấy chi tiết liên kết lại nữa thôi. Tiêu Tiểu bảo Tuấn Huy đem toàn bộ những phần đã hoàn thành của các bộ phận nén vào đĩa hoặc là gửi mail đến cho Trạch Viễn, nói anh sẽ làm việc ở nhà một thời gian. Tuấn Huy chạy nhanh bảo bộ phận kỹ thuật đem ổ cứng di động lấy lại đây, đưa cho Tiêu Tiểu đem tư liệu Trạch Viễn cần mang trở về.

Sau đó, Tiêu Tiểu đưa cho Tuấn Huy số điện thoại mới của cô và Trạch Viễn, nói nếu Liên Viễn bên kia còn có yêu cầu gì, cô sẽ ra mặt đi giải thích, tin tưởng hiện tại hẳn là không khó khăn có thể thu phục lắm. Cuối cùng, còn cố ý dặn Tuấn Huy, chuyện xảy ra trong nhà cô, còn có Trạch Viễn bị thương tốt nhất vẫn là không được nói cho nhiều người nữa. Sợ mọi người đều đi phiền Trạch Viễn, hiện tại mấu chốt vẫn là đem hạng mục hoàn thành. Tuấn Huy nghe xong, liên tục gật đầu, anh nhất định sẽ giữ kín bí mật.

Tiêu Tiểu từ công ty đi ra, lại đi công ty trang hoàng, bảo bọn họ hôm nay đi đến nhà cô bắt đầu dọn dẹp sửa chữa.

Cô lại gọi điện thoại cho Điền Mật, nói đã đem tiền chuyển khoản cho cô ấy, lại cùng cô ấy tán gẫu một hồi sự tình. Điền Mật vừa nghe cô trực tiếp đến ở trong nhà Bùi Trạch Viễn, tuy rằng miệng thăm oán cô không đến nhà chính mình ở, nhưng là, cũng hiểu được hiện tại trong lòng cô nhất định đang rất vướng bận chuyện Bùi Trạch Viễn bị thương, cũng không có nói cái gì nữa.

Cô làm thỏa đáng hết thấy sự tình, mới vội vàng chạy về nhà, trong lòng rất lo lắng cho Trạch Viễn. Thật sự là, người một khi có vướng bận, dù có cách xa ngàn núi cũng sẽ cảm thấy như cách ba thu.

54. Chương 54: Không Muốn Xa Rời

Tác giả nhắc lại

Đêm ngọt ngào không muốn xa rời trước cơn cuồng phong ...

Tiêu Tiểu mới tiến vào nhà, liền nhìn đến Trạch Viễn đang chống nạng, một mình đứng ở bên cạnh bàn đá nhẵn bóng trong phòng bếp, đang muốn pha trà. Tiêu Tiểu chạy nhanh đem túi xách ném ra, sốt ruột lao qua, “Trạch Viễn, để cho em làm!” Trạch Viễn nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, mặt lộ vẻ ôn hòa, “Không sao cả.”

“Không được làm, anh đi ngồi đi, để cho em làm.” Tiêu Tiểu cũng mặc kệ tất cả, đem cái cốc đoạt lấy, diu anh đi ngồi xong. Trạch Viễn đành phải ngoan ngoãn ngồi vào sô pha.

Tiêu Tiểu bùng lên hai chén trà, ngồi ở bên người anh. “Hôm nay mệt sao?” Trạch Viễn thoát nhìn tốt hơn nhiều, không có vẻ mệt mỏi như ngày hôm qua.

Trạch Viễn không nói, lại lẳng lặng nở nụ cười, Tiêu Tiểu không rõ ý nghĩ của anh, kỳ quái hỏi, “Cười cái gì?”

Trạch Viễn vươn tay, đem tóc vương bên tai cô vén ra sau mang tai, “Em có vẻ mệt.”

Tiêu Tiểu đột nhiên ngưng ngừng, thì là anh đang xót xa cho mình, Tiêu Tiểu quay sang, nâng cốc trà lên, chậm rãi uống, che giấu không được tự nhiên của chính mình. Không thể tưởng được anh càng ngày càng tự nhiên biểu đạt quan tâm ra mặt, ngược lại làm cho cô có chút không thích ứng. Trong lòng không phải vẫn luôn chờ mong sao? Nhưng là, khi chân chính đối mặt, vì sao lòng lại nhu nhu nhược nhược co rúm lại.

“Hôm nay mọi việc thuận lợi không?” Trạch Viễn cẩn thận nhìn vẻ ngưng ngừng của cô, chủ động chuyển hướng chủ đề.

“Coi như thuận lợi,” Tiêu Tiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nâng mặt lên, lại khôi phục bình thường. “Em cùng Tuấn Huy nói, anh ta nói không thành vấn đề, còn bảo em kiểm tra chút số liệu. Em còn đi xin lỗi nhà hàng xóm đối diện, còn có A Mật, tiền viện phí anh nằm viện đầu tiên vẫn là mượn của cậu ấy.”

Trạch Viễn nghe xong gật gật đầu, vẫn là đem tiền giao cho người ta sớm một chút.

“Anh ở nhà làm cái gì? Sẽ không phải là làm việc với máy tính cả ngày chứ?” cô thực hoài nghi, anh trừ bỏ công việc sẽ không tìm cái gì khác để làm? Anh tốt xấu cũng là một bệnh nhân nha.

“Không có việc gì, muốn hoàn thành sớm một chút, hai ngày nay đã chậm tiến độ hơn nhiều.” Trạch Viễn cũng không chấp nhận, khi đàn ông nhàm chán cũng chỉ biết nghĩ đến công việc.

“Không thể quá mệt mỏi, anh xem gần đây mắt anh đã sâu thũng xuống rồi.” Tiêu Tiểu đau lòng mơn trớn mi mắt anh.

Trạch Viễn mỉm cười, thật sự gật gật đầu, có người quan tâm cảm giác thật sự tốt lắm.

Cơm chiều sau, Trạch Viễn cầm ổ cứng di động Tiêu Tiểu mang về, đem tư liệu mới nhất vào máy tính, chạy nhanh xử lý một ít trình tự cuối cùng.

Anh quả nhiên là một người đàn ông thực sự.

Tiêu Tiểu ngồi dựa vào ghế ở trước cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn anh bận rộn, vẻ mặt chuyên chú, thanh âm thường xuyên đánh bàn phím, nhẹ nhàng mà phiêu đảng ở trong phòng, bên tai còn có bài hát tiếng Anh mà anh thích. Rất thích loại cảm giác này, từng cảm thấy lẳng lặng như vậy chăm chú nhìn bóng dáng anh, sẽ là điều chính mình vẫn chờ đợi. Từng gần như vậy, lại xa đến thế, luôn làm cho lòng cô khát vọng đến muốn điên rồi. Mà lúc này, cư nhiên có thể cứ như vậy im lặng ngồi ở phía sau anh, lẳng lặng làm bạn với anh.

Thì ra hạnh phúc chính là đơn giản như vậy, chỉ cần có thể lẳng lặng cùng anh, nhìn anh, cảm thụ được hơi thở của anh, thế giới cũng sẽ trở nên nhỏ bé, trong căn phòng nhỏ nhỏ này có thứ mà cô khát vọng muốn chiếm hữu.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng đứng lên, hôm nay ở bên ngoài chạy một ngày, cả người đều nhớp nháp, tính đi tắm rửa một cái.

“Trạch Viễn, em đi tắm rửa trước một cái.” Tiêu Tiểu vào nhà lấy quần áo, Trạch Viễn ngẩng đầu, nhẹ giọng đồng ý.

Nghe được tiếng đóng cửa phòng tắm, Trạch Viễn mới hơi chút dừng lại ngón tay không ngừng đánh bàn phím, mâu thuẫn trong lòng rất cục cựa đi chút. Cô vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên, anh đều có cảm giác, nhớ tới tưởng niệm điên cuồng tối hôm qua đối với cô, làm cho anh hiện tại lại không biết nên đối mặt cô như thế nào, rất sợ khát vọng trong lòng lại trút xuống, chỉ có thể kiềm chế kích động trong lòng, cố ý chuyển chú làm việc, mới có thể thoả mãn đi một chút nhớ nhung trong lòng.

Trạch Viễn tập trung tinh thần, tiếp tục chăm chú kiểm tra công việc, hạng mục Liên Viễn cơ bản đều đã hoàn thành, chỉ còn lại tổ hợp thực thi cuối cùng, phỏng chừng tuần này là có thể hoàn thành toàn bộ.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Tiểu một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, thật thoải mái, trên người là mùi chanh dịu dịu, là mùi cô yêu nhất. Không thể tưởng được Trạch Viễn cũng thích loại hương vị này, bọn họ cư nhiên đều dùng bộ sản phẩm tắm gội như nhau. Cô tiếp tục ngồi ở cửa sổ, cầm khăn mặt nhẹ nhàng mà chà lau tóc ướt, không nghĩ dùng máy sấy, lo lắng sẽ quấy rầy đến công việc của Trạch Viễn.

Trạch Viễn ngẫu nhiên quay đầu lại, nhẹ nhàng cười với cô, tiếp tục vui đầu công tác.

Tiêu Tiểu quyết định tự tìm chút việc để làm, cô đến phòng bếp nấu nước, tính pha trà cho anh. Sau đó, nhân tiện lúc nước chưa sôi, cô đem phòng khách thu thập một chút, cảm giác chính mình giống như một cô gái nhỏ, thu thập phòng ở cho người mình yêu thương.

Tiêu Tiểu ở phòng khách bận rộn, nhưng là, Trạch Viễn không cách nào an tâm làm việc.

Thân ảnh của cô lúc ẩn lúc hiện ngay tại trước mắt, tuy rằng anh thực cố gắng làm cho chính mình chuyên chú ở trên màn hình, nhưng là, lòng anh vẫn là không thể khống chế bị cô hấp dẫn. Cô tắm rửa xong một thân nhẹ nhàng khoan khoái, vẫn là thích mặc một chiếc áo T- shirt rộng thùng thình, chất liệu mềm mại nhẹ nhàng dán tại trên người, vạt áo vừa mới quá cái hông, bày ra một cặp đùi đẹp mắt.

Trạch Viễn cố gắng chế làm cho hai mắt của mình không được nhìn loạn, nhưng là, Tiêu Tiểu chính là như không tính buông tha anh vậy, luôn lại lọt vào tầm mắt của anh, đảo loạn chút bình tĩnh nhỏ nhoi của anh. Tốc độ đánh bàn phím càng ngày càng chậm, lúc nhanh lúc chậm, đánh sai cũng càng ngày càng nhiều, trong lòng Trạch Viễn một trận ảo não, vì cái gì cứ để ý đến chuyện cái áo T- shirt của cô ngắn như vậy, làn da của cô sao lại trắng đến thế, khiến cho mắt anh hoảng loạn tìm kiếm.

Tiêu Tiểu hoàn toàn không có phát hiện Trạch Viễn khác thường, bưng một ly trà, đặt ở trên bàn của anh. “Nghỉ ngơi một hồi đi, làm lâu như vậy, nhất định mệt mỏi.”

Trạch Viễn dừng tay lại, khẽ tựa vào lưng ghế dựa, chống lại đôi mắt của cô, trong lòng cảm giác một trận âm ập, cho dù bị cô nhiễu loạn không thể bình thường làm việc, nhưng là vẫn tham luyến ôn nhu của cô, cô khẽ mỉm cười, ánh mắt lo lắng, đều làm cho lòng cảm giác được săn sóc.

Hoàn toàn không nghĩ tới, cô đối với chính mình có ảnh hưởng mãnh liệt như vậy, vẫn nghĩ đến bình tĩnh là đặc tính của chính mình, hiện tại mới phát hiện, nội tâm cuồng nhiệt vượt xa tưởng tượng của chính mình. Thì ra, căn bản là không có gặp được người thích hợp, núi lửa hoạt động trong lòng vẫn ngủ say, chỉ khi nào bị kích thích xong, tìm đập cuồng dã làm cho chính mình đều có chút chịu không nổi.

Tình yêu thì ra không phải màu lam, mà là màu đỏ, nồng cháy, tình cảm mãnh liệt kích thích, cảm thấy mỗi phút mỗi giây đều đã vì sự tồn tại của cô mà kịch liệt nảy lên.

Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt yên lặng của Trạch Viễn, xuất thần nhìn cô, trong lòng cười nhẹ, anh lại suy nghĩ cái gì? Lại có nghi ngờ gì, vươn tay nhẹ chạm vào mặt anh, nhìn đến anh lấy lại tinh thần, “Anh cứ nhìn em như vậy, em sẽ lại động lòng.” Tiêu Tiểu vẫn là không e dè nói thẳng ra cảm giác trong lòng.

Trạch Viễn cười khẽ, nắm tay cô, kéo cô vào ngồi ở trong lòng, dùng cằm ma sát bờ vai của cô, hương thơm thân nhiên lan tỏa chui vào trong mũi, hương vị anh thích, hương vị của cô. “Tiêu Tiểu, em có cảm thấy anh thực nhàm chán hay không?”

Tiêu Tiểu ghé vào trong lòng anh, thấp giọng nở nụ cười, “Đúng vậy, thực nhàm chán nha!” Cảm giác thân thể anh có chút cứng ngắc, cô cười trộm tiếp theo nói, “Nhưng mà, như vậy rất tốt a, chỉ có thể bị em khi dễ, sẽ không khi dễ em!”

Trạch Viễn mới thả lỏng nở nụ cười, cô chính là đáng yêu như vậy, “Em sẽ khi dễ anh như thế nào nào?”

Cô nâng mặt lên, chống lại ánh mắt của anh, khẽ nâng tay, xoa mặt anh, “Em a.....” Dừng một chút, cười bí hiểm, “Muốn anh lúc nào cũng nhớ đến em, phải thường xuyên ôm em một cái, hôn em, không được rời khỏi em!” Cô bá đạo chỉ muốn anh yêu thương cô. “Lấy tính cách của anh, nhất định không dám trước mặt người ở bên ngoài ôm em, hôn em, vậy để phần em là tốt rồi, nhưng là, không cho phép anh cự tuyệt em. Khi chỉ có hai người, đương nhiên sẽ đổi thành anh chủ động.”

Trạch Viễn bắt đầu dĩ nở nụ cười, cái gì cũng đều là cô định đoạt, “Anh có quyền được phản đối sao?”

“Không có,” Tiêu Tiểu thật sự cự tuyệt, “Người ta là thích anh, mới có thể muốn ôm anh, hôn anh, anh thế nào có thể cự tuyệt đâu?”

Cư nhiên anh cảm thấy cô nói cũng có đạo lý, chính mình khi nào thì trở nên không có nguyên tắc như vậy, càng gần cô, càng sẽ bị cô ảnh hưởng. “Nhưng là, không thể quá phận nha!”

“Trong lòng yêu anh, như thế nào cũng không là quá phận!” Tiêu Tiểu vĩnh viễn đều có đạo lý, thương anh nên cho anh biết, thâm nghĩ chân thật biểu đạt yêu thích với anh ra mặt, từng động tác thân thiết đều chỉ vì trong lòng nồng đậm yêu anh.

Trạch Viễn nhìn cặp mắt như là thật sự kia của cô, thật sâu bị hấp nhất trong mắt cô đã động, cô luôn như thế mãnh liệt biểu đạt thứ chính mình muốn, cũng không che giấu, cô thực dũng cảm, luôn luôn thành thật với lòng mình. Đột nhiên phát hiện, tình yêu với cô lại tăng thêm 1 phần, bản thân lại may mắn như thế, tình yêu của cô rất đơn giản, không có một tia tạp chất, một tia do dự, yêu chính là yêu, cho dù biểu đạt của cô có chút cuồng dã, sẽ làm người ta lui bước, nhưng là, một khi người đó dám đi tìm hiểu, tình yêu đó sẽ làm người đó cảm động đến cực điểm.

Trạch Viễn rung động chậm rãi tới gần, có phải thật sự giống cô nói hay không, thích một người sẽ bắt tri bất giác muốn thân thiết cùng cô ấy. Không muốn tiếp tục che giấu khát vọng trong lòng, đã muốn suy nghĩ cả một đêm, thâm nghĩ lại muốn nhắm nháp ngọt ngào của cô.

Nhìn khuôn mặt chậm rãi tiếp cận, hai tròng mắt như ánh sao dần dần phóng đại, Tiêu Tiểu vẫn là nhìn không được tìm đập nhanh lên, tựa như có nhìn mãi mãi cũng không chán, yêu không đủ, mỗi phút mỗi giây nhìn chăm chú, vẫn như cũ không thể giảm bớt quyến luyến với anh, rất sợ rất sợ loại không muốn xa rời này sẽ biến thành dục vọng muốn chiếm giữ.

Ngay tại khi đôi môi hai người sắp chạm vào nhau, điện thoại cũng không hợp thời mà vang lên, Trạch Viễn sợ run một chút, nhìn về phía Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu thực không muốn để ý nó, nhưng là, tiếng chuông vẫn vang không ngừng, hơn nữa chuông điện báo vừa nghe cư nhiên là Điện Mật! Tiêu Tiểu buồn bực đô đô miệng buông Trạch Viễn ra, đi qua lấy điện thoại, vừa nhìn thật sự là Điện Mật.

Tiêu Tiểu mỉm cười với Trạch Viễn, tiếp điện thoại, “A Mật.”

“Tiểu, mau tới Mix, Tường Tường uống rượu.”

“A Mật, cậu đừng vội, Tường Tường không sao chứ?”

“Anh ấy uống rất nhiều, khuyên như thế nào cũng không nghe, vừa rồi còn suýt nữa đánh nhau với người ta. Anh ấy..... Luôn luôn gọi tên cậu, cậu mau tới đây khuyên nhủ anh ấy đi.”

“A, được, mình lập tức đi qua, trước mắt cậu coi anh ấy đã.”

Buông điện thoại, Tiêu Tiểu đi đến bên người Trạch Viễn, xin lỗi nhìn anh, “Viễn, Tường Tường có việc, em đi nhìn xem, rất nhanh sẽ trở lại, được không?”

“Đi thôi, buổi tối cẩn thận một chút.” Trạch Viễn cũng là hoàn toàn hiểu được, đáng tiếc chân mình bị thương, không thể cùng đi với cô.

Tiêu Tiểu khẽ hôn hai má anh, “Em rất nhanh sẽ trở lại.” Trong lòng cảm kích anh đã hiểu cho.

Tiêu Tiểu vào nhà thay đổi một bộ quần áo đi ra, khi ra cửa vẫn là lo lắng lộn trở lại bên người anh, ở trên mặt anh hôn nột cái thật mạnh nữa, mới lưu luyến không rời đi ra cửa.

Tiêu Tiểu vội vã bấm thang máy, nhìn đến thang máy một tầng một tầng tăng lên, lòng cũng không khỏi lo lắng, Tường Tường sao lại uống rượu say chứ? Tử lượng của anh ấy vẫn đều rất tốt. Nhớ tới thanh âm lo lắng của A Mật, cậu ấy nhất định rất lo lắng đi, đau lòng nhất vẫn là A Mật, canh giữ ở bên người anh ấy, nhưng cũng không dám cho anh biết quan tâm của cô.

“Đình”, cửa thang máy lên tiếng trả lời mà mở ra, Tiêu Tiểu không đợi được người đi ra, đã muốn vọt vào đi.

Một đôi vợ chồng trung tuổi nhìn bộ dáng vội vàng của cô, đành phải lui qua một bên, sau đó mới thông thả đi ra khỏi thang máy, người vợ trung niên kia còn nhìn cô liếc mắt một cái, Tiêu Tiểu phiền não nâng lên ánh mắt, đối diện ánh mắt phóng tới của bà, Tiêu Tiểu nao nao, chính mình giống như cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy bọn họ.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, ánh mắt nghi hoặc kia cũng bị thang máy ngăn cách, Tiêu Tiểu lắc lắc đầu, vẫn là chạy nhanh đi qua đi, A Mật hiện tại nhất định chờ rất sốt ruột.

Trạch Viễn nhìn thân ảnh Tiêu Tiểu biến mất ở ngoài cửa, trong lòng có một tia mất mát, thật muốn cô có thể vẫn cùng chính mình, tuy rằng biết cô và cái tên Duẫn Quân Tường kia không có gì, nhưng là, nhớ tới anh ta từng thân mật như vậy ôm lấy cô, trong lòng vẫn là có hơi ghen tị. Bản thân mình sao lại trở nên buồn cười như thế, vẫn nghĩ đến chính mình đối cái gì đều không bị ảnh hưởng, nhưng là, chân chính yêu, mới hiểu được cái gì kêu dục vọng chiếm hữu.

Trạch Viễn thật sâu hấp một hơi, không phải suy nghĩ nữa, hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là lắng lặng chờ cô trở lại.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, trong lòng Trạch Viễn một trận vui sướng, Tiêu Tiểu đã trở lại? Lại không phải đi sao? Trong lòng cao hứng làm cho anh không suy nghĩ kỹ, vì sao Tiêu Tiểu trở về nhưng không có dùng chìa khóa mở cửa.

Anh chống nạng, nóng vội đi đến cạnh cửa, vừa mở cửa, miệng đã nhắc, “Lại quên cái gì sao?”

Cửa mở ra, nhưng không có nhìn thấy thân ảnh anh khát vọng, đập vào mắt, cũng là người mà anh không thể ngờ tới, anh kinh ngạc chậm rãi phun ra, “Ba, mẹ!”

Ngoài cửa, đúng là vợ chồng họ Bùi, bố mẹ của Trạch Viễn!

55. Chương 55: Chỉ Trích

Tác giả nhắc lại

Nên lựa chọn như thế nào, phải kiên trì ra sao, đây đều là những điều cấp thiết Trạch Viễn cần đối mặt.

Trạch Viễn hoàn toàn không dự đoán được muộn như vậy cha mẹ anh còn lại đây, hơn nữa nhìn vẻ mặt ngưng trọng của bọn họ, trong lòng lại hoang mang, hay là bọn họ đã biết? Xem ra, không thể tiếp tục giấu diếm được nữa.

“Ba, mẹ, vào nhà trước đã.” Trạch Viễn tránh ra, mời cha mẹ vào nhà.

Bùi Cẩm Chương cùng Lưu Phương Hoa một lời cũng không nói, nhìn chân anh bị thương nửa ngày, mới vào phòng, ngồi ở trên sofa.

Trạch Viễn đóng cửa lại, chậm rãi chống nạng, đi pha trà cho cha mẹ anh.

“Viễn, lại đây, ngồi đi!” Lưu Phương Hoa lên tiếng ngăn lại, nghe khẩu khí của mẹ, anh biết mẹ đang tức giận!

Trạch Viễn đành phải ngoan ngoãn ngồi ở đối diện bọn họ, đem nạng dựa vào tay vịn sofa.

“Ba, mẹ, muộn như vậy sao hai người còn lại đây?” Trạch Viễn vẫn là quyết định mở miệng trước, tuy rằng trong lòng đã rõ ràng bọn họ nhất định là đã nghe nói cái gì rồi.

Về mặt Bùi Cẩm chương nghiêm túc, nhìn chân anh, “Trạch Viễn, chân của con sao lại thế này?”

“Chỉ là một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, trên chân bị thương một chút, đã không có việc gì.” Trạch Viễn cố gắng đem sự tình nói thật đơn giản, không muốn bọn họ lo lắng nhiều.

“Chuyện nhỏ ngoài ý muốn? Vọt vào đám cháy còn nói là chuyện nhỏ ngoài ý muốn?” Lưu Phương Hoa không thể tiếp tục im lặng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà thật không dám tin những gì mình nghe được.

“Mẹ, thật sự không có gì to tát, qua hai ngày là khỏi hẳn.” Lòng Trạch Viễn trầm xuống, chỉ sợ cha mẹ đã biết nhiều hơn so với trong lòng anh nghĩ.

Bùi Cẩm Chương gửi tay vợ mình lại, rất sợ bà kích động thực sự.

Lưu Phương Hoa hít vào một hơi thật sâu, ngăn chặn lửa giận trong lòng, xem ra, Trạch Viễn thật sự có rất nhiều chuyện gạt bọn họ.

“Vì sao lại xảy ra chuyện, cũng chưa thông báo cho trong nhà một tiếng? Đây không phải cố ý làm cho chúng ta lo lắng sao?” Lưu Phương Hoa thực không hy vọng con bà giống bọn họ nói, vì một cô gái khác mà thay đổi.

“Con chỉ là không hy vọng mọi người lo lắng.”

“Con cũng biết chúng ta sẽ lo lắng? Sao lúc trước còn không biết suy nghĩ đi mạo hiểm như vậy?”

“Mẹ, mẹ trước đừng kích động. Lúc ấy, tình huống khẩn cấp, con không nghĩ nhiều như vậy, nhưng chung quy không thể thấy chết mà không cứu được!”

“Nếu không phải cô gái kia, con cũng sẽ kích động như vậy sao?”

“Mẹ..... Lúc ấy không chờ được con nghĩ nhiều như vậy!”

Một mảnh trầm mặc, Lưu Phương Hoa gắt gao nhìn chăm chăm mặt con, vô cùng đau lòng, mặt nó đầy vẻ mệt mỏi, trên tay nhiều vết thương nhỏ, nhìn kĩ còn có thể thấy được, trên chân quần băng gạc thật dày, đây là đứa con tốt của bọn họ sao? Vì cái gì, nó lại trở nên không biết thương tiếc chính mình như vậy?

“Ba, mẹ, hai người không cần lo lắng, con thật sự không có việc gì.” Trạch Viễn cố gắng mỉm cười một cái, cho bọn họ yên lòng một chút.

“Viễn, con có biết hay không, ba và mẹ con nghe được con gạt chuyện không may, lập tức liền chạy tới, mẹ con dọc đường đều lo lắng đến phát run. Con lần này thật sự là không hiểu chuyện a!” Ông Bùi nhẹ ôm vợ mình, an ủi tâm trạng lo lắng của bà, ánh mắt trách cứ hướng Trạch Viễn, dứt khoát lắc đầu.

“Mẹ, thật sự đúng là như vậy, con không muốn làm cho mọi người lo lắng.” Trạch Viễn áy náy nhìn về phía mẹ anh, thân thể nghiêng về phía trước, cầm tay bà, trong tay một trận lạnh lẽo, mẹ anh nhất định đã sợ hãi, trong lòng áy náy càng nhiều.

“Nếu không phải dì Kiều đến nói cho chúng ta biết, con còn tính giấu diếm tới khi nào?” Lòng Lưu Phương Hoa đau xót, con hoàn toàn không nghĩ đến bọn họ lo lắng, mà kích động như vậy, còn bị thương.

“Mẹ, đừng khổ tâm, con không bị thương nặng gì, chỉ là một vết rách nhỏ.” Anh rõ ràng, cha mẹ một khi biết nhất định sẽ trách cứ anh, anh thật sự hy vọng bọn họ có thể vĩnh viễn cũng không biết, không đứng lại làm cho bọn họ phải quan tâm.

“Con còn muốn chuyện lớn gì xảy ra nữa? Quả thực giống như dì Kiều nói, từ khi quen biết cái cô gái họ Đinh kia, con đã không bình thường nữa.” Lưu Phương Hoa cũng tức giận, cư nhiên con trai bà còn có thể bày ra bộ mặt như không có chuyện gì vậy?

“Mẹ, mẹ không nên nghe bọn họ nói.” Trạch Viễn phiền não nhăn mặt nhíu mày, thực không hy vọng ba mẹ còn chưa chính mắt nhìn thấy Tiêu Tiểu, liền đã có thành kiến với cô sâu như vậy.

“Bọn họ nói sai rồi sao? Cô ta khiến Ngôn Sơ thần hồn điên đảo, lại đem nó đá đi, hiện tại lại đây mê hoặc con, hơn nữa làm hại Ngôn Sơ còn vì cô ta cùng con trở mặt, mỗi ngày ở nhà đóng cửa không ra ngoài. Dì Kiều con thật sự là bất đắc dĩ mới nói cho chúng ta biết việc này, nếu không như vậy, chúng ta còn không biết con cư nhiên vì cứu cô ta, một mình xông vào đám cháy, còn bị thương vào bệnh viện. Viễn, sao con lại hồ đồ như vậy a!” Lưu Phương Hoa tức giận đem oán trách trong lòng một mạch đều nói ra.

Trạch Viễn đau đầu ấn cái trán, trên vai còn phải gánh Kiều gia, việc này lại loạn thành một mớ rối.

“Hơn nữa, nghe nói Tú Viện nửa đêm gọi điện thoại về nhà, khóc cả đêm, con lại nói cái gì với con bé thế?” Lưu Phương Hoa thật sự không thể lý giải đứa con trai ngoan ngoãn luôn luôn thấu hiểu lòng người như thế, sao lại gần như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, làm cho mọi người đều phải lo lắng.

“Mẹ..... Mẹ hãy nghe con nói,” Trạch Viễn cố gắng trấn an mẹ mình, suy nghĩ nên làm thế nào hướng bọn họ giải thích, “Con đi cứu Tiêu Tiểu, thật là không suy nghĩ gì, nhưng mà, tình huống lúc ấy thực nguy cấp, con cũng không nghĩ được nhiều lắm, liền vọt vào đi. Chân là bị thương, nhưng may mắn mọi người đều an toàn. Không nói cho mọi người, chính là biết rõ mọi người biết nhất định sẽ lo lắng. chuyện Ngôn Sơ, con chỉ có thể nói là con sai lầm rồi. Lúc trước, là con giới thiệu cho cậu ấy quen biết với Tiêu Tiểu. Nhưng là, Tiêu Tiểu cự tuyệt cậu ấy, bởi vì.....” Trạch Viễn vẫn nghĩ phải làm sao có thể mở miệng, nói cho cha mẹ, “Bởi vì, con thích Tiêu Tiểu.”

Lưu Phương Hoa nghe con nói xong, nhìn thoáng qua chồng, cau mày, con trai thật sự đã bị cô gái kia mê hoặc.

Về mặt Lưu Phương Hoa rất nghiêm túc, cô gái kia thật sự có bản lĩnh, quay Kiều gia long trời lở đất, còn lại đây quần quít lấy Trạch Viễn. Bà thật rất muốn nhìn một chút xem cô gái này có bản lĩnh gì? Đầu bỗng hiện lên câu nói vừa rồi khi Trạch Viễn mở cửa nói, còn có cái cô gái vừa rồi gặp trong thang máy kia, giặt mình, hay là.....

Lưu Phương Hoa đứng lên, trực tiếp đi vào phòng tắm, sau đó lại vào phòng ngủ của Trạch Viễn. Trạch Viễn cùng cha anh đều kinh ngạc, kì lạ nhìn hành động của bà, lại không hiểu rõ bà muốn làm cái gì?

“Mẹ.....” Trạch Viễn lo lắng nhìn mẹ.

Lưu Phương Hoa từ phòng ngủ đi ra, trong tay còn cầm một áo t-shirt của nữ, sắc mặt càng khó nhìn, “Cư nhiên cô ta dám ở đây?”

Trạch Viễn cả kinh, nên giải thích với mẹ chuyện này như thế nào đây! Ấn tượng của mẹ đối với Tiêu Tiểu khẳng định là mười phần hồng bét rồi.

“Nhà cô ấy bị cháy, đang sửa lại, cô ấy chỉ là ở nhờ vài ngày, cô ấy ở phòng khách.” lý do này, mẹ nhất định không thể chấp nhận.

Lưu Phương Hoa đem quần áo tùy ý khoát lên trên sô pha, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Trạch Viễn, “Cô ta vì cái gì không trở về nhà ở? Chẳng lẽ cha mẹ cô ta không biết lo lắng sao?”

“Cô ấy thấy con bị thương, tới chăm sóc con.” Đây là sự thật, nhưng là ở trong mắt cha mẹ, đây cũng chỉ là một kiểu lấy cớ đi.

“Có phải cô ta mới ra khỏi cửa lúc này không? Xem coi, một đứa con gái giờ này còn chạy ra ngoài, xem coi còn ra cái thể thống gì nữa không?” Lưu Phương Hoa nhìn về phía chồng, nặng nề mà lắc đầu, cô gái như vậy, bọn họ căn bản không thể chấp nhận được.

“Bạn của cô ấy xảy ra chút việc, rất nhanh sẽ trở lại.” Trạch Viễn lo lắng giải thích, trong lòng càng ngày càng lạnh run, thành kiến của cha mẹ đối với Tiêu Tiểu, chỉ sợ là càng ngày càng sâu nặng.

“Viễn, không cần nhiều lời. Loại con gái này, tuyệt đối không thể. Tú Viện là cô gái tốt như vậy con không cần, cứ nhiên con lại đi chọn loại như cô ta, hiện tại mới quen biết chưa bao lâu, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tương lai còn không biết sẽ như thế nào. Quên đi, thừa dịp hiện tại cũng chưa có sâu lắng lắm, mau quay đầu, ngày mai tốt nhất hẹn Tú Viện, nói lời xin lỗi, con bé nhất định sẽ tha thứ cho con.” Chuyện tới nước này, lại trách cứ cũng vô dụng, chỉ có thể làm cho Trạch Viễn quay lại nói chuyện cùng Tú viện, khiến cho việc này nhanh trôi qua đi.

Trạch Viễn nhìn mặt mẹ mà thở dài, trong lòng một trận áy náy, chính mình đã muốn làm cho bọn họ lo lắng, nhưng là, có lẽ còn phải làm cho bọn họ thất vọng nữa rồi.

“Ba, mẹ, hai người còn chưa biết Tiêu Tiểu, kỳ thật cô ấy là một cô gái tốt lắm.”

“Dù vậy, Bùi gia chúng ta cũng không chấp nhận nổi, Viễn, hãy quên cô ta đi, cô ta không thích hợp với con.”

“Nhưng mà, con yêu cô ấy!” Trạch Viễn từ trước đến nay chưa từng dứt khoát khẳng định như hiện tại, bởi vì biết rõ lòng mình mà trở lên kiên định hơn.

Vợ chồng họ Bùi nhìn con, vẻ mặt dờ dẩn, cứ nhiên con trai trước mặt bọn họ nói mình yêu cô ta, đây vẫn là đứa con trước kia luôn ôn hòa, bình tĩnh sao? Có thể đem tình yêu nói ra khỏi miệng dễ dàng như thế sao, khi nó cùng Tú Viện cùng một chỗ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy nó biểu hiện xúc động ra mặt như vậy.

“Viễn, hiện tại con là do ít đi xem mắt quá, nên không biết rõ được mình nên lựa chọn cô gái như thế nào, cùng một cô gái như vậy ở một chỗ, tương lai nhất định sẽ không tốt đẹp, đừng hồ đồ, cha mẹ đều là người từng trải, sẽ không nhìn nhầm.” Lưu Phương Hoa cảm thán khuyên nhủ con, nó nhất thời bị mê hoặc, qua một thời gian sẽ ổn thôi.

“Mẹ, con không phải nhất thời bị mê hoặc, con rất rõ ràng mình đang làm cái gì.” Trạch Viễn hy vọng cha mẹ có thể hiểu anh.

“Được rồi, chúng ta đừng tranh cãi nữa, con hiện tại bị thương, một mình ở nơi này không có tiện, về nhà đi, ít nhất chúng ta có thể chăm sóc con.” Lưu Phương Hoa cũng buông tha, không khuyên anh nữa, chỉ cần không cho nó gặp mặt cô gái kia, bà tin tưởng không bao lâu là có thể quên.

“Mẹ..... Con ở bên này rất tốt.” Trạch Viễn đau đầu hướng cha liếc mắt một cái, tâm tư mẹ anh, anh biết rõ, nhưng là, xem ra cha anh là kiên quyết cùng một chiến tuyến với mẹ anh. “Viễn con, đừng làm cho mẹ lo lắng nữa!”

“Con ở bên này còn có rất nhiều việc phải làm.” Trạch Viễn nhìn nhìn máy tính, phải làm sao mới có thể xóa đi ý niệm trong đầu bọn họ đây?

“Viễn, đừng nói nhiều như vậy, con cần cái gì, mẹ và ba con đều mang về cho con, dù sao con cũng phải về nhà ở.” Lưu Phương Hoa hoàn thành không để cho anh một con đường phản kháng. “Không có tiền đồ, cứ nhiên con vì cô ta ngay cả cha mẹ nói cũng không nghe?”

Trạch Viễn thống khổ nhìn mẹ, cha mẹ đang nổi nóng, nếu cãi lại lời bọn họ, nhất định sẽ làm cho bọn họ càng thêm tức giận, hơn nữa mẹ anh còn bị bệnh tim, muộn như vậy lại chạy tới đây, lại làm cho bà thêm tức giận cùng lo lắng, chỉ sợ sẽ làm thân thể bà chịu không nổi.

Nhưng là, nếu cứ như vậy mà đi, Tiêu Tiểu trở về nhất định sẽ đau lòng, nội tâm anh mãnh liệt giằng co, nên làm như thế nào cho hai bên đều có thể tạm thời sẽ không bị thương quá sâu. Trong lòng cân nhắc mãi, cũng chỉ chọn được một biện pháp lưỡng toàn.

“Ba, mẹ, hôm nay quá muộn rồi, hai người đi về trước đi, con thu thập một chút, ngày mai sẽ mang về.” Đây là biện pháp tốt nhất, có lẽ điều gì đó sẽ dễ giải quyết.

“Đêm nay liền theo chúng ta trở về.” Lưu Phương Hoa lo lắng, cô gái kia buổi tối trở về khẳng định sẽ quần quít lấy con bà.

“Mẹ.....” Trạch Viễn khó xử nhìn về phía mẹ, nhìn về phía cha anh xin giúp đỡ.

“Phương Hoa, quên đi, thằng Viễn nói ngày mai, để cho nó ngày mai trở về đi.” Bùi cảm Chương nghĩ Trạch Viễn đã muốn nhượng bộ, cũng không muốn bức anh quá.

Lưu Phương Hoa do dự nhìn chồng, lại nhìn con, vẫn là có chút lo lắng, “Được rồi, con sáng mai trở về. Bằng không, mẹ và ba con liền tự mình lại đây đón con.” Hy vọng con thật có thể tuân thủ hứa hẹn, chính mình về nhà đi.

Trạch Viễn khẽ thở dài, “Được, con nhất định sẽ trở về.”

Tiến bước cha mẹ, trong lòng Trạch Viễn đầy mệt mỏi tựa vào trên sofa, cuối cùng cũng tạm thời trấn an được cha mẹ, nhưng là, Tiêu Tiểu làm sao bây giờ? Nên như nói với cô như thế nào đây? Cha mẹ nói những lời này, sao có thể nói cho cô biết chứ? Trạch Viễn tha vào buồn rầu, tuy rằng sớm biết rằng ấn tượng của cha mẹ đối với Tiêu Tiểu không tốt, nhưng là, hoàn toàn không dự đoán được chuyện Ngôn Sơ cùng Tú Viện, làm bọn họ càng phản cảm với Tiêu Tiểu. Vốn đang hy vọng chờ chân hồi phục, trước tiên làm cho cha mẹ gặp gỡ Tiêu Tiểu, ít nhất có thể làm cho cha mẹ trực quan nhận thức Tiêu Tiểu, có lẽ có thể thay đổi một chút cảm nhận của bọn họ về Tiêu Tiểu khác với lời kể.

Đáng tiếc, sự thật không được như ý người, việc đã đến nước này, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Đã không thể thoái lui ra phía sau, tin tưởng chỉ cần bọn họ kiên trì, tình yêu này nhất định có thể vượt qua.

56. Chương 56: Khuyên Bảo

Tác giả nhắc lại

Thương tâm như những đợt bão táp ồ ồ kéo tới, yêu cũng cần dừng khí.

Tiêu Tiểu giờ phút này đang ứng đỡ Duẫn Quân Tường say không còn biết gì, căn bản không ngờ tới trong nhà đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Khi Tiêu Tiểu đuổi tới Mix, nhìn đến hàng ghế dài cũng chỉ có Quân Tường cùng A Mật. Quân Tường đã uống say tới cả người ngã vào sofa, A Mật lo lắng canh giữ ở bên cạnh, chân tay luống cuống.

“A Mật.” Tiêu Tiểu vội vàng đi qua đi, giữ chặt tay A Mật.

“Tiêu Tiểu, rốt cuộc chuyện gì cũng đến đây.”

“Quân Tường thế nào?” Trên bàn đã đầy vỏ rượu, xem ra hôm nay anh thật sự là uống không ít.

“Cậu xem a, đều đã muốn say bất tỉnh nhân sự, ngăn sao cũng ngăn không được, lại trực tiếp cầm chai uống.” ánh mắt Điền Mật lo lắng, toát ra thật sâu lo lắng.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Quân Tường sẽ không vô duyên vô cớ như vậy.

“Mình cũng không rõ nữa, là tiểu Đình gọi điện thoại cho mình, hình như anh ấy cùng xung đột với người khác, sau đó liền một mình hung hăng uống, tiểu Đình khuyên cũng khuyên không được, cậu ấy không biết số điện thoại mới của cậu, mới đem mình gọi tới đây.” Điền Mật cũng không phải hiểu rõ nguyên nhân của anh, rất ít nhìn thấy Quân Tường lại suy sụp như vậy.

Tiêu Tiểu lôi kéo A Mật, chạy đến quầy bar, gọi tiểu Đình lại đây, vẫn là trực tiếp hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc anh chịu đã kích gì?

“Tiểu Đình, Quân Tường hôm nay bị ai chọc điên thế? Tự mình hành hạ mình?” Tiểu Tiểu nhớ tới anh làm cho A Mật lo lắng sợ hãi, trong lòng thực khó chịu.

“Tôi cũng không rõ, đại khái nghe mấy người khuyên can nói, có người khác nói quen cô, buồn cười là anh ta luôn tự xưng là bạn trai của cô, cuối cùng kết quả là cô cùng người khác chạy mất” Tiểu Đình không yên bất an thuật lại, nhìn mặt Tiểu Tiểu càng ngày càng tối tăm, trong lòng cũng lại càng không yên.

“Những người này ăn no không có việc gì làm à?” Tiểu Tiểu vô cùng tức giận, dần ông quả là nhàm chán như vậy, sẽ diện thiết mình.

“Tôi cũng không biết là ai, kết quả Quân Tường thiếu chút nữa liền đánh nhau với người khác. May mà A Cốc can thiệp được bọn họ, sau đó, anh ta liền một mình nổi điên ở bên kia uống rượu.” Tiểu Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai, đều là tự hành hạ mình.

Về mặt Tiểu Tiểu buồn bực lời kéo A Mật trở lại ghế dài, nhẹ nhàng cầm tay cô, “Đừng lo lắng, từ lượng anh ấy không tốt nên anh ấy mới say thôi, ngày mai sẽ tỉnh lại thôi.”

Điền Mật lại như là không có nghe đến cô nói cái gì, ánh mắt chỉ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Quân Tường.

Tiểu Tiểu nhìn A Mật, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, tuy rằng cô vẫn cổ vũ A Mật bày tỏ với Quân Tường, nhưng là, nhìn thấy thống khổ của Quân Tường cùng A Mật trước mắt, thực hoài nghi ý nghĩ của chính mình có phải sai lầm rồi hay không? Làm Quân Tường đối với chính mình nhớ mãi không quên, đối với A Mật không phải là một loại tra tấn sao, cô có quyền gì quyết định bắt Quân Tường lựa chọn A Mật chứ.

Tiểu Tiểu đau lòng ôm chầm A Mật, nhẹ giọng nói tiếng xin lỗi, “A Mật, thực xin lỗi!” Tay cũng nhịn không được càng ôm sát hơn.

Quân Tường đột nhiên nghiêng đến một bên, nhào vào thành xô pha, rất là thống khổ, như là lập tức sẽ nôn ra. A Mật giãy khỏi ôm ấp của Tiểu Tiểu, chạy vội qua, đem thùng rác bên chân tới trước mặt Quân Tường.

“Uà.....” Quân Tường lập tức toàn nhổ ra, A Mật đau lòng vỗ lưng anh, thật nhẹ nhàng, hy vọng anh có thể thấy thoải mái chút.

Quân Tường thống khổ liên tục nôn khan, lại ho nhẹ, giống như rất thống khổ, nhìn thấy miệng anh vương ít dịch vừa nôn, A Mật vội vàng lấy giấy nhẹ nhàng mà chà lau khóe miệng của anh, chậm rãi giúp đỡ anh nằm thẳng lại xô pha. A Mật lo lắng nhìn Quân Tường, tay cũng nhịn không được đem tóc bị dính mồ hôi bắt lại gạt sang một bên, ôn nhu như vậy nhẹ nhàng chậm chạp, toàn bộ trong mắt đều chỉ có Quân Tường.

Tiểu Tiểu ngồi ở bên cạnh, nhìn Điền Mật khẩn trương như vậy, trong lòng cũng đau xót hiểu được, A Mật nhất định chờ rất khổ, vẫn kìm nén tình cảm của chính mình, cũng không dễ dàng dám biểu lộ, chỉ có giờ phút này, cô mới dám thoáng biểu hiện sự quan tâm của chính mình.

Quân Tường thống khổ lắc lắc đầu, hơi hơi mở mắt ra, mơ màng trừng mắt nhìn người trước mặt, tay cũng nắm chặt bàn tay đang ở trên trán mình. Miệng thì thào nhắc tới, “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của anh.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, trong lòng cả kinh, nhìn thấy tay A Mật khẽ động một cái, toàn bộ cơ thể đều cứng ngắc, Quân Tường thật sự là say đến hồ đồ!

Cô chịu không nổi, Tiểu Tiểu tiến lên, một phen kéo Quân Tường, nặng nề mà xoay mặt anh ta lại, “Đuẩn Quân Tường, anh tỉnh lại cho tôi!”

Quân Tường bị cô kéo nửa đứng dậy, mắt cố gắng mở, nhìn nửa ngày, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười, “Tiểu Tiểu, thật là em!” Tay đã nghĩ ôm lấy Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhướng mày, nhìn đến ánh mắt A Mật lo lắng, đem Quân Tường đỡ dậy, “Quân Tường, anh đứng lên, tôi có lời muốn nói với anh!”

Tay A Mật đặt trên tay Tiêu Tiểu, Tiêu Tiểu nhìn về phía A Mật, cô lắc đầu khần cầu, cô biết A Mật hy vọng chính mình không cần lại đá kích Quân Tường. Nhưng là, có một số việc không nói rõ ràng, vĩnh viễn sẽ là một loại đau đớn.

“Quân Tường, hiện tại anh đã tỉnh sao? Nếu anh còn muốn uống say, tôi lập tức đi khỏi!” Tiêu Tiểu uy hiếp hẳn.

Quân Tường nghe xong quỳnh lên, vội vàng vận động mình, tựa vào trên sô pha, cố gắng lắc lắc đầu, “Cho anh ly nước.”

A Mật vội đưa qua, Quân Tường tiếp nhận, miệng hợp một ngụm nước to, hung hăng lại nôn ra một ngụm, ánh mắt mê ly mới bắt đầu có chút thanh tỉnh. Anh nặng nề mà tựa vào sô pha, nặng nhọc thở hổn hển.

Tiêu Tiểu lôi kéo A Mật ngồi ở đối diện, nhìn anh dần dần thanh tỉnh.

“Tiêu Tiểu,” Rốt cục anh cũng tìm về một ít lý trí, tuy rằng trong đầu một mảnh điên cuồng hò hét, nhưng sao lại cảm thấy tiếng nhạc này cuồng loạn đến vậy.

“Quân Tường, anh có biết hay không, anh như vậy làm cho Điền Mật rất lo lắng?” Tiêu Tiểu vẫn là thương tiếc thay cho A Mật.

Quân Tường nâng mắt lên, mới nhìn một chút Điền Mật, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, nhẹ giọng nói, “Đã phiền em.”

Điền Mật nghe được lời khách sáo của anh, lòng lại trầm xuống, anh thủy chung chỉ coi cô là bạn bè bình thường.

“Tiêu Tiểu, anh có chuyện muốn nói cùng em.” Quân Tường quyết định không đợi chờ, thật vất vả có thể nhìn thấy Tiêu Tiểu, nhất định phải làm cho cô hiểu được lòng mình.

Tiêu Tiểu lại không cho anh cơ hội, “Quân Tường, em biết anh muốn nói gì. Nhưng là, em trước kia có nói qua, anh là người em rất quan tâm, cũng như A Mật là bằng hữu tốt nhất của em, vĩnh viễn đều là như vậy.” Không thể lại cho anh ảo tưởng, tiếp tục dây dưa không rõ, sẽ chỉ làm anh cùng Điền Mật bị tổn thương quá nặng.

“Đối với anh, anh căn bản không cần làm cái gì là bạn bè tốt cả! Em biết rõ anh yêu em!” Quân Tường lại giống như điên rồi, đột nhiên rống lên, tuy rằng âm nhạc ồn ào, nhưng là, vẫn là có thể nghe ra Quân Tường dùng sức rống ra phần nộ.

“Đối với anh, em không có khả năng yêu anh, em vẫn coi anh là người bạn, bạn bè tin cậy nhất.” Lòng cô giờ phút này vô cùng bình tĩnh, cô biết rõ ràng lòng của cô vĩnh viễn đều không thể có chỗ cho anh ta.

“Anh có điểm nào không bằng cái tên Bùi Trạch Viễn kia? Nếu lúc ấy anh ở bên cạnh em, anh cũng nhất định sẽ vọt vào đi cứu em! Làm sao đến lượt cái tên ngốc kia.” Anh tức giận bất bình, chính là nghĩ không ra, sao anh lại bại dưới tay tên đại ngốc cổ chấp kia chứ!

“Quân Tường, không phải anh có vấn đề, anh rất tốt! Nhưng là, trong lòng của em lại chỉ có anh ấy. Tình yêu chưa bao giờ có thứ tự đến trước và sau, chỉ cần gặp được người đó, tự nhiên sẽ hiểu được.” Tiêu Tiểu không khỏi sầu não, A Mật có thể là nửa kia của Quân Tường hay không? Ánh mắt không khỏi nhìn phía A Mật, cô ấy không nói được một lời, biểu tình làm cho người ta không nắm rõ được, bắt cô ấy nhìn bọn họ như vậy, có phải đối với cô ấy là rất tàn nhẫn hay không?

“Tiêu Tiểu, em quá hồ đồ rồi, người đàn ông như anh ta làm sao có thể dung nhập vào cuộc sống của chúng ta chứ? Hai người khác biệt quá lớn.” Anh vẫn là chưa từ bỏ ý định, tất cả mọi người đều nói bọn họ thực xứng đôi, vì cái gì Tiêu Tiểu lại càng muốn chọn một người đàn ông kém xa như vậy.

Tiêu Tiểu không khỏi cười khổ, “Em biết hoàn cảnh chúng em khác nhau rất nhiều, nhưng em chỉ cần biết anh ấy yêu em, thế là đủ.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Tiêu Tiểu, Quân Tường suy sụp vươn tay cầm lấy bình rượu ngoan cố uống tiếp vài ngụm lớn, nặng nề mà đem cái chai đặt lên bàn, hét lên thật lớn, “Được, anh sẽ chờ em, nếu anh ta khiến em bị tổn thương, hãy nhớ kỹ, vòng tay anh vẫn luôn đợi em!” Anh nhận ra Bùi Trạch Viễn không

thể mang cho cô hạnh phúc, nếu cô đã muốn khư khư cố chấp, anh nguyện ý chờ đợi một ngày nào đó cô trở lại bên người anh.

Tiêu Tiểu bất đắc dĩ nhẹ lắc đầu, Quân Tường quá cố chấp, xoay mặt nhìn đến ánh mắt bi thương của A Mật, trong lòng lại thất lại, vẫn là nhịn không được phải khuyên nhủ anh, “Quân Tường, kỳ thật bên cạnh anh vẫn còn có cô gái tốt lắm, hy vọng anh cũng có thể quý trọng, em không đáng để anh ngốc như vậy.”

“Anh không cần người khác, chỉ cần em!” Quân Tường mặt cũng không chớp, chỉ yên lặng nhìn cô.

Vì cái gì tình yêu không thể chân chính đối diện, nếu chỉ làm cho những người yêu nhau rung động với nhau thì tốt biết bao, sẽ không có nhiều thương tâm cùng mất mát như vậy? Nhưng mà tình yêu vốn ích kỷ, một trái tim chỉ có thể yêu một người, dù có thương hại nhiều bao nhiêu, quan tâm đến thế nào, cũng không cách nào có thể chia sẻ lòng mình.

A Mật lựa chọn thì để chính cô ấy chủ động đi, cô không thể thay cô ấy làm chủ, cũng không thể lấy trái tim của Quân Tường cho cô ấy, hiện tại thay cho cô ấy bày tỏ, sẽ chỉ làm cô ấy càng thống khổ!

Tiêu Tiểu thở thật dài, cầm tay Quân Tường, “Hứa với em, không cần phải như vậy, anh như vậy, em còn sẽ đau lòng!” Hiện tại mới hiểu được, không chiếm được tình yêu lại có thể làm cho người ta ngậm ngùi thương tổn chính mình, chính mình từng không phải cũng giống như vậy sao?

Quân Tường khẽ gật đầu, Tiêu Tiểu ít nhất vẫn là quan tâm anh, chính là, khi nào trái tim của cô có khả năng dành chỗ cho anh?

“Tốt lắm, em phải đi về. Quân Tường anh cũng sớm một chút trở về, em đưa A Mật trở về trước, cô ấy hôm nay lo cho anh thật sự rất vất vả.” Tiêu Tiểu lo lắng Trạch Viễn, chính mình đi đã lâu lắm, anh nhất định ở nhà sốt ruột chờ đợi.

Quân Tường rốt cục lần thứ hai nâng mắt nhìn Điền Mật, “Thực có lỗi, vất vả em rồi.” Điền Mật nhìn anh, chua xót trong lòng nhẹ nhàng dâng lên, trong lòng, trong mắt anh cho tới bây giờ vốn không có chính mình.

Tiêu Tiểu lúi cúi kéo A Mật hướng phía ngoài đi ra, gọi một chiếc xe, tính trước đưa A Mật về nhà. Trên xe hai người đều trầm mặc không nói lời nào. Tiêu Tiểu xoay mặt nhìn về phía A Mật, cô ấy lại chỉ lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ xe.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng tựa vào vai A Mật, nhẹ giọng nói, “A Mật, thực xin lỗi, mình không nói cho Quân Tường cậu thích anh ấy.”

A Mật lặng lẽ quay sang, vòng tay ôm cô, “Tiêu Tiểu, mình biết cậu là tốt với mình! Nói cho anh ấy cũng là không khác gì, trong lòng anh ấy chỉ có cậu không có mình!” cô hiểu được, Tiêu Tiểu vẫn đều để ý cảm nhận của cô, cho dù Tiêu Tiểu để Quân Tường thương tâm, cô ấy cũng nguyện ý không thương tổn cô.

Tiêu Tiểu cảm động ôm Điền Mật, lòng A Mật vô cùng đau, nếu Quân Tường có thể ngẫu nhiên quay đầu nhìn A Mật, có phải cũng có một kết quả tốt đẹp hay không?

Điền Mật cười khẽ vỗ vỗ vai cô, “Yên tâm, mình không sao, đã quen rồi. Cậu thì sao? Cậu cùng Bùi Trạch Viễn tiến triển như thế nào?”

Nhắc tới Trạch Viễn, trong lòng Tiêu Tiểu mới có một tia ấm áp, “Anh ấy đối mình tốt lắm, càng ngày càng tốt, tốt đến mức mình không biết phải đối với anh ấy như thế nào mới được.” Rất muốn cùng A Mật chia sẻ, hai ngày này chỉ nghĩ đến Trạch Viễn, đều đã bỏ quên người bạn tốt nhất.

“Vậy là tốt rồi, cố gắng yêu hết lòng, cậu xứng đáng nhận được hạnh phúc!” Nhớ tới cô ấy từng hăm sâu trong thống khổ, nhìn đến cô hiện tại ngọt ngào mỉm cười, Điền Mật cũng chân thành chúc phúc bọn họ có thể được suôn sẻ!

“A Mật, mình hy vọng cậu cũng được hạnh phúc!” Tiêu Tiểu gắt gao ôm Điền Mật, thật muốn đem cảm giác hạnh phúc của chính mình lan truyền cho A Mật, nhất định phải cùng nhau hạnh phúc!

“Mình sẽ chiều cố chính mình thật tốt!” Hai người là bạn bè tốt nhất, để xuống ngọt ngào cùng thương tâm trong lòng mà gắt gao ôm nhau!

Nhìn A Mật vào nhà, Tiêu Tiêu mới vội vàng thúc giục lái xe quay về nhà. Trong lòng vô cùng lo lắng a, Trạch Viễn nhất định ở nhà sốt ruột chờ đi, nhìn thời gian trên đồng hồ, lại thấy vẫn là nên nhanh chóng trở về.

Tiêu Tiêu một lòng thầm nghĩ vội vàng chạy về bên cạnh Trạch Viễn, nhưng là, cô vạn lần không nghĩ tới, khi cô quan tâm lo lắng cho bạn bè, trong nhà đã có sóng to gió lớn, chờ đợi cô lại là thống khổ?

Hai trái tim vừa mới gần sát nhau, làm sao có thể thừa nhận được tra tấn liên tiếp bất ngờ đánh úp lại, có phải tình yêu của bọn họ giống như mọi người nghĩ ko thể đi đến bến bờ.

Ai cũng không thể thay bọn họ quyết định, tình yêu trừ bỏ rung động, kích tình, còn cần càng nhiều dũng khí, chỉ có kiên định nắm tay đối phương, cùng nhau đi qua mưa gió, mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời!

57. Chương 57: Ly Biệt

Tác giả nhấn lại

Phải ra đi, ly biệt thực là đau khổ nha...

Tiêu Tiêu lo lắng mở cửa vào nhà, đèn trong phòng cứ nhiên vẫn còn sáng, Trạch Viễn còn chưa ngủ?

Cô vào phòng, vừa nhìn đã thấy Trạch Viễn đang nằm ngủ ở trên sofa. Trong lòng đau xót, anh nhất định là đang chờ mình chờ đến độ ngủ thiếp đi. Tiêu Tiêu rón ra rón rén, đem túi sách đặt lên bàn, nhẹ nhàng mà ngồi xổm xuống bên người anh, lẳng lặng nhìn bộ dáng ngủ an tường của anh, nhất định anh đợi đã lâu!

Thật sự là không nên đi lâu như vậy, cô biết anh nhất định sẽ rất lo lắng cho cô, trong lòng lại cảm thấy ảo não, cô không muốn để mặc một mình anh ở trong nhà.

Tuy rằng không đành lòng đánh thức anh, nhưng là, cũng không thể để cho anh ngủ ở đây cả đêm được. Tiêu Tiêu nhẹ nhàng lay vai anh, “Viễn, Viễn, vào phòng đi ngủ đi.”

Trạch Viễn chậm rãi tỉnh lại, vừa thấy cô đã trở về, lộ ra một nụ cười thần nhiên, rốt cục cô cũng đã trở lại. Anh nheo nheo mắt, “Ngại quá, không nghĩ tới lại ngủ quên mất.”

Tiêu Tiêu giúp đỡ anh chậm rãi ngồi dậy, “Đều do em không tốt, đi lâu như vậy, để anh phải lo lắng.”

“Không sao, Tường Tường không sao chứ?” Trạch Viễn nhìn cô hơi nhíu chặt mày, cô sẽ không có chuyện phiền lòng chứ?

“Không có việc gì, chỉ là uống rượu,” Tiêu Tiêu nhìn anh, trong lòng do dự có nên nói cho anh biết nguyên nhân mà Tường Tường uống rượu hay không, do dự hồi lâu, vẫn là quyết định hướng anh thẳng thắn, “Trạch Viễn, em nói, anh đừng mất hứng.” Vừa nói mắt nhìn thẳng vào anh.

Trạch Viễn khẽ nắm tay cô, gật gật đầu.

“Anh vẫn biết đấy, Tường Tường luôn thích em, hơn nữa vẫn tuyên bố là bạn trai của em. Cho nên, anh ấy nhìn thấy chúng ta cùng một chỗ, trong lòng đau khổ, anh ấy không muốn chấp nhận chuyện này là thật.” Tiêu Tiêu cố gắng duy trì ngữ khí vững vàng, hy vọng sẽ không làm cho anh mất hứng. “Kỳ thật, bạn tốt của em Điền Mật vẫn rất thích Tường Tường, nhưng là, anh ấy lại chỉ thích em, A Mật ở bên cạnh anh ấy cũng rất khổ sở.”

Trạch Viễn lẳng lặng nghe cô nói xong, không thể tưởng được quan hệ của bọn họ còn phức tạp đến như vậy.

“Em đã từng nói với Tường Tường, em chỉ thích anh, anh ấy lại nói chúng ta căn bản là không cân xứng, cho nên, anh ấy không thể chấp nhận chuyện em không chọn anh ấy mà chọn anh.” Trong lòng cô cũng lo lắng, có phải Trạch Viễn cũng nghĩ như vậy hay không, bọn họ thật sự không xứng đến như vậy sao?

Trạch Viễn đem chân chậm rãi chuyển lại đây, đặt lên trên bàn trà, tựa vào trên sô pha, khẽ nắm tay cô, kéo cô ngồi ở bên người chính mình, tay dịu dàng vòng qua vai của cô. “Em cảm thấy thế nào? Chúng ta xứng đôi sao?” Vì cái gì tất cả mọi người luôn một mực nói bọn họ không xứng đôi, yêu nhau rồi cuộc là phải xem tướng mạo cân xứng, hay là phải xem có hấp dẫn lẫn nhau hay không?

Đầu Tiêu Tiểu khẽ gác trên vai anh, thản nhiên nói ra cảm giác trong lòng, “Em chưa bao giờ cảm thấy chúng ta không xứng, từ lần đầu tiên thấy được sự ôn hòa của anh, em đã bị nó hấp dẫn rất mạnh, mỗi lần nhìn thấy kích động hiện lên trong mắt anh, em biết anh nhất định cũng giống em, trong lòng có cảm giác rung động mãnh liệt. Đây mới là điều khiến lòng em say, trái tim chúng ta có thể hòa chung cảm giác như vậy, như thế nào có thể nói chúng ta không xứng chứ?” Lòng của cô, chỉ biết có anh, những người khác sao có thể ăn nói viễn vông chứ.

“Anh ngay từ đầu từng có do dự, đối với loại cảm giác tim đập cuồng loạn xa lạ này, anh từng rất sợ hãi, sợ hãi không thể khống chế cảm giác sẽ làm anh không thể tìm được phương hướng. Cho nên, anh từng cho rằng chúng ta không thích hợp, khác biệt giữa chúng ta trong lúc đó làm cho anh lựa chọn lùi về vòng bảo hộ an toàn,” Trạch Viễn thản nhiên nói hết, tay dịu dàng vuốt ve tay cô, “Nhưng là, sau anh lại phát hiện anh đã sai lầm rồi, cái gọi là xứng đôi cũng thích hợp đều là hạn định của người khác, hấp dẫn lẫn nhau không thể bị loại hạn định này ngăn cản.”

“Cho nên, anh vẫn thừa nhận anh đã yêu em.” Tiêu Tiểu vui vẻ dán sát mặt vào lòng bàn tay anh, cảm giác ấm áp thoải mái kia. Nhìn hai trái tim hai người chậm rãi cùng chung nhịp đập, bọn họ nhất định là muốn cùng một chỗ, cho dù từng có đau khổ, đều đã bị ngọt ngào hiện tại bao phủ tất cả.

“Anh không cẩn thận đã yêu phải một tiểu ma nữ bá đạo.” Trạch Viễn nhẹ nhàng cười, thương tiếc dán lên trán của cô, giống như có như không ma sát da thịt của cô.

“Ma pháp của em, đương nhiên anh chạy không thoát rồi!” Tiêu Tiểu ngọt ngào cười, mười ngón tay túm chặt đem tay anh giơ lên bên miệng, nhẹ nhàng mà cắn cắn ngón tay anh.

“Vậy xin hỏi tiểu ma nữ, thủy tinh cầu của cô có nói cho cô biết, tương lai của chúng ta sẽ như thế nào hay không?” Anh để cô tùy ý nhẹ nhàng mà cắn cắn, cảm thụ được cảm giác tê dại từ ngón tay truyền tới, trong lòng cũng ngứa ngáy không thôi.

“Đương nhiên là hạnh phúc cùng một chỗ a!” Tiêu Tiểu cố ý tăng thêm lực cắn, cứ nhiên anh dám hoài nghi tương lai của hai người!

“Tiêu Tiểu, em tin anh sao?” cánh tay kia của Trạch Viễn càng ôm sát cô, thăm nghĩ truyền cho cô càng nhiều ấm áp.

Tiêu Tiểu dùng sức gật đầu, lại ở trên ngón tay vừa cắn thật đau của anh hôn một cái, “Em sẽ vẫn tin tưởng anh!”

Trong lòng Trạch Viễn đột nhiên tràn đầy cảm động, cô là vô điều kiện tin tưởng anh, tay cũng càng ôm cô thật chặt, cảm nhận không được chà đi chà lại hai má của cô, anh nhất định sẽ không làm cho cô thất vọng.

“Tiêu Tiểu, nếu chúng ta phải tách ra một thời gian, em nguyện ý cùng anh chờ đợi sao?” Vẫn là quyết định để cho cô lựa chọn, anh không thể giấu diếm cô.

Mười ngón đang đan vào nhau đột nhiên bị kẹp chặt, gắt gao nắm, cô chậm rãi nâng cái đầu đang dựa vào vai anh lên, trong mắt hiện lên một chút hoảng hốt, anh là có ý tứ gì?

Không đành lòng lại làm cho cô bất an, Trạch Viễn quyết định nói cho cô chuyện đêm nay. “Ba mẹ anh đêm nay đã tới.”

Trong lòng “lộp bộp” nhảy dựng lên, Tiêu Tiểu cảm giác mí mắt cũng có chút nhảy lên, bất an chậm rãi nổi lên trong lòng, khẽ cắn chặt môi dưới, do dự mà vẫn là hỏi ra, “Bọn họ nói cái gì?” Trong lòng mơ hồ lo lắng, thật hy vọng không phải như cô tưởng tượng đi? Vì sao nhanh như vậy đã bắt anh phải lựa chọn? Cô thậm chí còn chưa có hưởng thụ thật nhiều thật nhiều tình yêu của anh.

“Bọn họ nhìn thấy anh bị thương, thực tức giận. Lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ anh tức giận như vậy, bọn họ chính là rất lo lắng cho anh.” Trạch Viễn cố ý cười nhẹ, giả vờ thoải mái một chút, mong muốn hóa giải

bất an trong lòng cô.

Nhưng là, mục đích của anh lại không đạt tới, trái tim Tiêu Tiểu theo lời nói của anh, dần dần chìm xuống.

“Bọn họ cho rằng anh là nhất thời bị mê hoặc, mới có thể cùng em mất đi lý trí, mà làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy. Bọn họ cũng biết chuyện của Ngôn Sơ cùng Tú Viện.” Anh lo lắng nắm chặt tay cô, cô không nói được một lời, nhưng biểu tình lại làm cho người ta nhìn không thể an tâm.

Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt lo lắng của anh, chậm rãi lộ ra một nụ cười thản nhiên, “Cho nên, bọn họ bắt anh rời khỏi em!” Chuyện cô không hy vọng nhìn đến nhất đã xảy ra, trong lòng vẫn cầu nguyện người nhà của anh có thể cho cô một cơ hội, làm cho bọn họ hiểu biết và chấp nhận chính mình. Cũng không nghĩ đến, cô thậm chí còn chưa có gặp qua bọn họ, cũng đã bị bọn họ hoàn toàn bắt chết.

Trạch Viễn lo lắng mà đem cô ôm thật chặt, gắt gao vỗ về lưng của cô, “Tiêu Tiểu, không cần nghĩ nhiều! Ba mẹ anh chính là chưa hiểu biết em.”

“Nhưng là, bọn họ quyết định không muốn hiểu em.” Tiêu Tiểu khổ sở tựa vào trong lòng anh, anh sẽ lựa chọn như thế nào, sẽ vì cô mà kiên trì đến cùng, hay vẫn là vì người nhà mà buông cô ra. Những lo lắng này làm cho lòng cô yếu đuối co rúm lại.

“Tiêu Tiểu, còn có anh, em nói em tin tưởng anh, nhìn anh,” Trạch Viễn nâng mặt của cô lên, rất thâm tình chăm chú nhìn vào hai mắt của cô, “Em chỉ cần đi theo lựa chọn của anh, thứ khác cũng không cần xen vào!”

Tiêu Tiểu nhìn ánh mắt kiên định như vậy của anh, bất an trong lòng chậm rãi biến mất, nhưng là, những trở ngại không biết này, anh sắp sửa phải đối mặt với chỉ trích, lại nảy lên trong lòng, đánh rớt trái tim yếu ớt của cô. Anh thật sự sẽ kiên trì sao?

“Anh sẽ không buông em ra! Từ khi anh trúng ma pháp của em, anh đã nghĩ trốn cũng trốn không thoát, cho nên, anh không trốn, anh muốn em, muốn em cùng anh, chỉ có em mới có khả năng hóa giải lời nguyền này!” Trạch Viễn ôn nhu nhẹ giọng nói, trong mắt thản nhiên dâng lên từng nụ cười ngọt ngào.

Cô không thể không tin tươi cười cùng ôn nhu càng ngày càng nhiều trong mắt anh, ánh mắt kiên định kia để lộ ra một loại quyết tâm, anh sẽ không bỏ rơi cô, ý nghĩ này dần dần rõ ràng chậm rãi truyền vào trong lòng, chạm đến đáy lòng, chậm rãi tăng thêm, thật sâu khắc ở đáy lòng, anh nói, tuyệt đối không buông cô ra! Vui sướng đầy lòng chậm rãi dâng lên, càng lên càng cao, lên chạm tới đầu quả tim, tạo ra cả giác hoa mỹ nhất, vui sướng mãnh liệt làm cho hốc mắt dần dần ướt át, anh nói anh chọn cô! Ách, lời nói này làm cho người ta hưng phấn đến cỡ nào, hạnh phúc làm cho cô rất muốn hét to, nhưng là, lại chỉ có thể gắt gao cắn môi, sợ hãi nhẹn không được mà tràn ra khóe miệng thét chói tai!

Trạch Viễn nhìn biến hóa trong mắt cô, hiện lên rất nhiều kinh ngạc, vui sướng, hưng phấn, anh cũng nhẹn không được cười khê lên, bình thường cô không phải rất thích nói trực tiếp ra sao? Sao khi nghe được lời nói của anh, lại sợ tới mức không thể phản ứng lại?

“Tiêu Tiểu, em không sao chứ?” Vỗ mặt nhẹ của cô, gọi lại thần trí của cô.

Tiêu Tiểu nửa ngày mới lấy lại tinh thần, trong đầu còn lặp lại lời nói mới rồi của anh, “Anh thật sự sẽ không buông em ra sao? Cho dù mọi người nhà anh phản đối, anh cũng tuyệt đối không rời khỏi em?” Anh phải tranh thủ giải thích với người nhà như thế nào đây?

“Mới nói sẽ tin anh, hiện tại đã bắt đầu hoài nghi?” Muốn anh nói như thế nào, cô mới có thể an tâm chứ?

“Nhưng là..... Nhưng là, em còn là lo lắng người nhà anh sẽ làm khó anh!” Dựa vào tính cách của anh, lại làm thế nào có thể phản kháng người trong nhà đâu chứ?

“Cái này giao cho anh lo lắng là được, em chỉ cần tin tưởng anh.” Cho cô một nụ cười sáng lạng nhất, anh nên vì cô ngăn trở mọi gió lốc.

Cô yên lặng nhìn anh, anh trước mắt, là kiên cố như vậy, chắc chắn như thế, còn có cái gì phải lo lắng chứ? Chỉ cần, tin tưởng anh, đi theo anh là được, cho dù là trở ngại gì, chỉ cần hai trái tim gắt gao dán chặt cùng nhau, tin tưởng nhất định có thể vượt qua!

“Viễn, cho dù anh quyết định thế nào, em đều cùng anh, em tin tưởng anh là yêu em.” Không hề lo lắng, chỉ cần tin tưởng tình yêu của anh, nghi ngờ lo lắng gì đều là dư thừa.

Trạch Viễn vui mừng nở nụ cười, cô thật sự không phải loại nữ sinh nhát gan yếu đuối, biết rõ ràng chính mình muốn cái gì, cũng dũng cảm mà đối diện tất cả khiêu chiến. Anh rốt cục có thể nhẹ lòng mà nói cho cô quyết định của mình, chỉ cần cô tin tưởng anh, bọn họ nhất định có thể vượt qua những đau khổ hiện tại.

“Ngày mai anh phải quay về nhà! Anh hy vọng có thể làm cho ba mẹ có cơ hội hiểu biết em.” Trạch Viễn nhẹ nhàng nói ra quyết định của chính mình.

Tuy rằng đã đồng ý phải dũng cảm, tín nhiệm anh, nhưng là, nghe được quyết định của anh, trong lòng vẫn là nhịn không được hung hăng co rút một chút, bọn họ phải tách ra!

“Đây là yêu cầu của bọn họ sao?” Vẫn là không cam lòng, tin tưởng đây cũng không phải ý tứ của Trạch Viễn.

Trạch Viễn khẽ gật đầu, “Bọn họ hy vọng anh không gặp em, có thể quên em!”

“Nhưng là, không thấy được anh, em sợ chính mình sẽ không chịu nổi!” cô không quá tin tưởng với dũng cảm của mình. Thật vất vả mới có thể mỗi ngày ở bên anh, hiện tại lại bắt bọn họ phải tách ra, chỉ sợ trận này chia lìa sẽ làm cô lại lần nữa mất ngủ.

“Anh cũng rất muốn mỗi ngày đều bên em, nhưng là, nếu tiếp tục cùng bọn họ tranh cãi, bọn họ nhất định không muốn thay đổi ý định muốn tìm hiểu về em,” Trạch Viễn kiên nhẫn an ủi cô.

“Nhưng là.....” Cô cũng rất muốn dũng cảm, nhưng những loại bất an nảy sinh lại làm cho cô thực do dự, “Chúng phải tách ra bao lâu?” Cô không biết cô có thể chịu được chia lìa bao lâu.

“Sẽ không lâu lắm, anh sẽ hết sức làm cho bọn họ hiểu biết em, tiếp nhận em, không cần quá lo lắng.” Anh sẽ không làm cho cô phải chờ lâu lắm.

Tiêu Tiểu hấp một ngụm khí thật sâu, trong lòng càng không ngừng nói cho chính mình, phải tin tưởng anh, phải tin tưởng anh.

Do dự nửa ngày, Tiêu Tiểu vẫn là sợ hãi hỏi ra lo lắng trong lòng, “Trạch Viễn, em hỏi anh một vấn đề.” Anh khẽ nhẹ gật đầu, cùng chờ đợi.

“Nếu..... Nếu ba mẹ anh dứt khoát không muốn tiếp nhận em, anh có thể sẽ từ bỏ em hay không?” Đây mới là điều cô lo lắng nhất, nếu cố gắng cũng không thể tiêu trừ tất cả lực cản, anh sẽ quyết định như thế nào?

Trạch Viễn chăm chú nhìn cô, lo lắng cùng do dự trong mắt cô, anh đều biết! Tất cả phản đối cũng không quan trọng, quan trọng nhất là anh lựa chọn như thế nào, cô đang lo lắng lựa chọn của anh.

Trạch Viễn nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, chân thành nói, “Em là thứ đầu tiên anh chân chính khát vọng có được, cho dù như thế nào, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Một mảnh yên tĩnh, hai người đều lặng im, nhẹ nhàng mà ôm lấy đối phương, cảm giác tim kề sát, chậm rãi nảy lên, chậm rãi hòa thành một. Anh cùng cô đều kiên trì giống nhau, anh cũng không muốn buông cô ra, một vòng cảm động ở trong lòng cô xâm lấn, tạo thành tiếng tim đập êm tai.

Tiêu Tiểu dùng sức gắt gao ôm anh, thật lâu mới chậm rãi buông ra, ngẩng đầu, trên mặt nở rộ một nụ cười tự tin sáng lạng, “Em tin tưởng anh! Viễn, anh trở về đi, trăm ngàn đừng để cho em phải chờ lâu!” Nếu chờ đợi là quá trình tất yếu, cô nguyện ý cùng anh chờ đợi!

“Tiêu Tiểu!” Trạch Viễn cảm động lại ôm chặt cô, anh biết cô nhất định sẽ cùng anh kiên trì đến cùng.

Yêu cô là chuyện may mắn nhất, cô cũng không tùy hứng bá đạo giống bọn họ nghĩ, cuộc sống, trò chơi, cô cũng rất chấp nhất, rất chuyên tâm, một khi nhận định, sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi. Sở dĩ mọi người lo lắng yêu cô, anh sẽ bị thương nặng, nhưng anh rất rõ ràng, cô tuyệt đối không thua kém anh về sự cố chấp, nếu không phải cô vẫn luôn kiên trì, thì anh vĩnh viễn không dám bước ra từng bước, cũng vĩnh viễn không thể chân chính cảm nhận được một phần cảm tình chân thành tha thiết. Cho dù phải gánh chịu chỉ trích của mọi người, anh cũng tuyệt đối không bỏ rơi cô.

Tiêu Tiểu ngẩng mặt lên, tươi cười vẫn một mực duy trì, cô nhất định sẽ không lùi bước, cho dù phải đợi bao lâu, chỉ cần có lời hứa hẹn của anh, cô nhất định có thể tiếp tục kiên trì!

“Viễn, chân của anh hôm nay còn chưa có thay thuốc đi?” Cô cúi thấp tầm mắt, ngăn chặn lo lắng trong lòng, muốn làm cho chính mình nhìn thoải mái hơn một chút.

“Anh đã thay rồi. Em có muốn lại đi tắm rửa một cái hay không, nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Anh biết cô không muốn làm cho chính mình lo lắng.

Tiêu Tiểu gật gật đầu, “Em đỡ anh vào phòng trước, chắc là anh rất mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đi.” Giúp đỡ anh nằm lên trên giường, Tiêu Tiểu mới cầm quần áo, đi tắm rửa.

Lo lắng cả đêm, giờ phút này mới cảm giác lòng thoáng thả lỏng một ít, Trạch Viễn nằm ở trên giường, mí mắt càng ngày càng nặng, cơn buồn ngủ chậm rãi đánh úp lại, anh vẫn là không có thói quen thức đêm. Anh cố gắng mở to mắt, cố sức làm cho chính mình không được ngủ, anh không thể để cho Tiêu Tiểu cô đơn một mình. Nhưng là, anh vẫn là không thể, quá buồn ngủ.

Tiêu Tiểu tắm rửa xong khi vào phòng, liền nhìn thấy Trạch Viễn đã mơ hồ ngủ, hơi thở mềm nhẹ, an tường làm cho người ta rung động. Anh đêm nay nhất định rất căng thẳng!

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng mà nằm ở bên người anh, tay ôm lấy thắt lưng anh, cả người gắt gao tựa vào trong lòng anh, rất thích rất thích cảm giác ôm anh.

Trạch Viễn bỗng tỉnh lại, nhẹ nhàng ôm cô, cảm thụ được độ ấm khi cô kề sát.

“Để cho em ôm như vậy đi.” Tiêu Tiểu thoải mái mà gối lên cánh tay anh, tham lam hấp lấy hương vị của anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên thấu qua lòng bàn tay chậm rãi tràn vào trong lòng, thật muốn vĩnh viễn như vậy rúc vào bên người anh.

Trạch Viễn khẽ xoay người, hai tay ôm lấy Tiêu Tiểu, đem cô chôn thật sâu ở trong lòng, rất khổ sở luyện tiếc cô. Mà nếu đoạn chia lìa tạm thời này là phải trả giá bằng chờ đợi, anh thầm nghĩ đem tất cả đau đớn lại đây tự mình gánh chịu, để lại cho cô chỉ có tốt đẹp.

Ly biệt lưu luyến không rời, đối với tương lai bất an không yên, còn có không muốn xa rời lẫn nhau, đều làm cho trong lòng hai người bốc lên phập phồng lo lắng, chỉ có thể để cho gắt gao ôm vào để rót dũng khí vào trong lòng cho nhau, bọn họ nhất định có thể ở cùng nhau!

58. Chương 58: Nhớ

Tác giả nhấn lại

Nhớ là một loại bệnh khác biệt nhưng lại giống với loại bệnh hiểm nghèo...

Lặng lặng nhìn khuôn mặt ngủ ngon giấc của anh, cô không biết đã nhìn bao lâu, lòng hỗn loạn mông lung lại biến thành những giấc mơ hồ loạn, sớm tỉnh mơ liền tỉnh dậy, vẫn tham lam mà nhìn sườn mặt tuấn mỹ của anh.

Tiêu Tiểu vẫn không nhúc nhích kéo căng lông mày nhìn anh chằm chằm, mắt của anh, mũi của anh, còn có đôi môi dịu dàng kia, nghĩ muốn đem dáng vẻ của anh đều khắc thật sâu ở trong lòng, sợ rằng chia lìa đến gần sẽ làm cho chúng mờ nhạt từng chút. Trong lòng đau khổ chưa xót mà co cụm lại, không muốn để anh ra đi, một chút cũng không muốn, có thể hãy cho phép cô được bá đạo một lần nữa, tùy hứng một lần, chỉ cần đừng đem anh từ bên cạnh cô rời đi!

Cô không sợ đối mặt với sự phớt lờ của người nhà anh, sợ nhất là anh phải đối diện trách nhiệm mà trong lòng khó vịn đôi đường. Nghĩ đến những chỉ trích mà anh sẽ phải chịu đựng, lòng liền trở nên đau xót, vì sao không thể để cho tình yêu của bọn họ bình thường một chút, cô chẳng qua là muốn đơn thuần mà cùng bên cạnh anh, để anh yêu thương cuồng nhiệt một lần.

Trạch Viễn từ từ mở mắt ra, khuôn mặt nghiêng qua, thấy một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời lẳng lẳng mà chăm chú nhìn mình, khóe miệng không kềm được nhẹ nhàng nhếch lên, cô vẫn luôn luôn bên cạnh anh!

Anh khẽ ôm lấy cô, nhẹ nhàng mà in xuống những nụ hôn ở trên khuôn mặt cô, những nuối tiếc trong mắt cô, hết thảy in vào trong đáy mắt, sao mà anh lại không muốn chứa. Anh hiểu rõ cô lưu luyến, nhưng chưa từng mở miệng đòi hỏi lấy một lời, chỉ vì cô tin tưởng anh, cô đã nói sẽ cùng anh cùng nhau chờ đợi. Quan tâm cùng thông cảm của cô khiến cho lòng anh một trận cảm động, chỉ có thể dùng vòng ôm cùng nụ hôn im lặng an ủi cô, truyền kiên định vào trong lòng!

Vòng ôm sau cùng lại trở nên rõ ràng như thế, dường như muốn đem nhiệt độ của cả hai đều ghi sâu trong lòng, cũng may sau những ngày ly biệt có thể trở về như cũ mà anh và cô đều đã hiểu lòng nhau, nên không còn cô đơn tịch mịch hấp dẫn của nhau làm cho thêm đau khổ nữa.

“Tiêu Tiêu, chúng ta nên ngồi đây!” Không muốn phải tiếp tục hành hạ lòng mình nữa, anh phải kiên cường.

Bọn họ lần lượt đứng dậy, Tiêu Tiêu giúp anh rửa mặt xong xuôi.

Sáng sớm quá tĩnh mịch, trong phòng thật yên tĩnh, hai người đều yên lặng mà chuẩn bị. Cô không biết nên nói cái gì, trong lòng có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói, thế nhưng không cách nào nói thành lời, sợ rằng lời nín giữ nói ra miệng sẽ khiến anh khó xử, bị thương bên trong cũng vẫn còn mơ hồ mà co rút lại, chỉ có thể yên lặng mà vì anh thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Nhìn cô lẳng lẳng mà giúp anh thu dọn các thứ đồ dùng, bóng lưng nhỏ bé kia ở dưới ánh mặt trời sáng sớm, hiện ra mỹ lệ khác thường, làm một thứ cảm giác hạnh phúc chậm rãi từ đáy lòng nảy lên, anh thầm nghĩ phải cất giữ thật cẩn thận thứ hạnh phúc này, nắm chặt lấy vẻ mỹ lệ chỉ vì anh mà nở rộ này.

Rốt cục thu dọn xong xuôi, cô khó khăn nuốt xuống, nỗ lực khiến bản thân nặn ra một nụ cười, nhất định không thể làm anh khổ sở, cô phải can đảm, muốn cho anh nụ cười đẹp nhất. Chuẩn bị tất cả đều đã xong, cô mới chậm rãi xoay người, nụ cười vui tươi mà nhìn về phía anh, “Viễn, đều được rồi.” Trong mắt chỉ có ý cười, chỉ có ý cười thật sâu, cho dù phải tiễn anh rời đi, cô vẫn là hạnh phúc nhất, nhất định phải cười đến hạnh phúc tốt đẹp!

Anh không nên lại cười như vậy, quá đẹp mắt, quá động tâm, cô sẽ chịu không nổi, trên mặt tuy rằng vẫn nỗ lực mà làm ra dáng vẻ tươi cười, thế nhưng, trong lòng cũng đã yếu đuối đến không cách nào tiếp tục chống đỡ nữa, anh còn ôn nhu như vậy mà hướng về cười với cô, cô thề, thêm ba giây nữa, không, thêm một giây nữa, cô nhất định đổi ý, quyết không để anh bước ra khỏi cánh cửa này!

Không đợi anh mở lời, vội vàng mà xoay người, cô xoa nhẹ trên trán, bàn tay ấm áp truyền cho chính mình một chút dũng khí, trấn an kích động trong lòng, cần đến trước sau gì cũng đến, cô tuyệt đối không thể vì thế mà nhu nhược!

Cô đỡ anh từ từ vào thang máy, anh một tay cầm máy tính xách tay một tay xách theo cặp da nhỏ, không để cô cầm bất cứ đồ vật gì, cô vẫn cứ cầm lấy cây gậy chống qua. Cô còn muốn vì anh làm nhiều thứ hơn, ở trong khoảng thời gian cuối cùng này.

Ra sân, vậy một chiếc xe, cô giúp đỡ anh đem túi đồ đặt ở trên chỗ ngồi phía sau, mở cửa chỗ ngồi phía trước, dìu anh chậm rãi đi chuyển đi tới gần cửa xe, sau đó buông tay ra, lui ra phía sau từng bước, anh chung quy là phải đi.

Trạch Viễn chống đỡ trước cửa xe, thân thể ngừng một chút, không lập tức lên xe, Tiêu Tiêu nhìn thân ảnh không anh hề động đậy đứng ở trước cửa xe, anh còn có lời muốn nói sao? Đột nhiên sợ rằng anh còn muốn nói gì đó, sợ rằng trong lòng đã vất vả xây nên, nguy trang yếu đuối kia sẽ vì một câu nói của anh mà cuộn cuộn tan rã gây ra tai họa, cô chờ đợi cùng căng thẳng.

Trạch Viễn đột nhiên xoay người, chống cửa xe đi gần đến bên người cô, đưa tay hung hăng kéo vào, cô nặng nề mà ngã vào ngực anh, do cô còn không ý thức từ trước, đôi môi nặng nề mà ấm áp đè ép tới, a, anh cứ nhiên hôn cô!

Mãnh liệt như vậy, đôi môi nồng nhiệt, thật sâu mà trêu chọc chạm vào đôi môi mềm mại của cô, hàm răng nhỏ bé cũng càng thêm gặm cắn, chiếc lưỡi ấm nóng kìm lòng không được mà thoát ra về viên theo đôi môi của cô, khẽ đẩy môi của cô ra trực tiếp xông vào, mang nhiệt độ nóng rực tiến vào, dường như không muốn

rời xa muốn đem tất cả đều trút vào cho cô, tay kéo lấy vòng eo nhỏ nhắn cũng càng ôm càng chặt, giống như muốn đem cô khảm nhập ý chí, cùng nhau rời đi!

Cô sớm bị chấn động hoàn toàn làm theo phản ứng, chỉ có thể cùng anh bị động gần bó quẩn lấy nhau, ngây ngốc mà tiếp nhận toàn bộ tình cảm mãnh liệt của anh, trong lòng khuấy động một khối mềm yếu có lẽ sắp nhảy lên, cảm giác hạnh phúc kia đột nhiên tới đánh sâu vào đại não, cảm giác mãnh liệt mà kích thích chạm vào, mũi đau đớn không cách nào hô hấp, đau đến nỗi hai mắt ầm ập nhắm chặt lại.

Đôi môi anh say mê hôn thật lâu mới thoảng buông ra, nhìn hai mắt nhắm chặt của cô, lông mi hơi rung động, trong lòng đầy say mê, nhẹ nhàng ở bên cánh môi của cô cúi đầu lẩm bẩm, “Chờ anh,” thanh âm mềm nhẹ mà kiên định, cảm giác thân thể ngọc ngà của cô run lên, mắt hơi nhắm lên, sau cùng mới chịu tại khóe miệng cô in lại một nụ hôn thật sâu, cuối cùng chậm rãi buông cô ra!

Anh xoay người tiến vào xe, không nhìn cô nữa, nói ra âm thanh trầm thấp, “Lái xe!”

Nghe thấy tiếng động cơ nổ vang khởi động, cô mới chậm chậm mở to đôi mắt vốn nhắm chặt, nhìn chiếc xe kia từ từ chạy đi, khuôn mặt sau cánh cửa xe kia nhìn thẳng phía trước, ngực tràn ngập nỗi sợ hãi, tràn đầy khuôn mặt tái nhợt!

Rốt cuộc anh đã đi!

Lòng cô đã không thể đè nén được nữa mà điên cuồng bốc cháy, cô nhất định sẽ chờ anh, bất luận phải đợi bao lâu, hai người vẫn tiếp tục nguyện ý chờ đợi!

Tay nhẹ vỗ về đôi môi anh mới vừa hôn qua, cảm giác ầm ập kia còn rõ ràng như vậy, anh cứ nhiên tại đại sảnh đông người cúi xuống hôn cô, trên môi vẫn còn sự thâm tình kịch liệt kia, đôi môi mềm mại kia bày tỏ tình yêu tràn đầy, nói với cô, anh yêu cô, giống như cô một lòng, chạm vào yêu thương sâu sắc. Đã không cần phải sợ nữa, giờ phút này, lời hứa của anh đã sâu sắc in xuống đáy lòng của cô. Chỉ vì một lời hứa này, cô nhất định có thể kiên cường chờ đợi.

Biệt ly tạm thời sẽ làm tình yêu càng gần kề, hay là khiến tình yêu càng xa cách, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể nói ra kết quả. Thế nhưng, nhìn thống khổ mà hai người chôn giấu thật sâu, trong lòng chính là nhện không được đau đớn gắt gao.

Trạch Viễn thấy cha mẹ chờ ở dưới nhà, trong lòng dần dần bình tĩnh, anh hiểu rõ ý tứ của bọn họ và đã trở về.

“Viễn.” Lưu Phương Hoa thấy con trai, ngực một trận vui sướng, anh chính là con trai ngoan ngoãn nghe lời kia. Bùi Cẩm Chương từ chỗ ngồi phía sau đưa hai tay xách lấy túi đồ, nhìn Trạch Viễn xuống xe, chống gậy đứng lên, thoải mái mà nở nụ cười, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Trạch Viễn ôn hòa mà cười yếu ớt, theo bọn họ vào thang máy, lên lầu.

Đi vào trong phòng, thấy trong phòng chần ìm ngay ngắn, anh biết mẹ nhất định chuẩn bị tốt tất cả. Anh ngồi ở trước bàn học, đem máy tính đặt lên bàn, cha cầm theo quần áo tiến đến, mẹ đón lấy rồi đem quần áo đều sắp xếp ra, treo ở trong tủ quần áo.

“Viễn, mệt mỏi không, mẹ sáng sớm đã hầm canh, một lát nữa đi ra rửa tay rồi uống canh.” Lưu Phương Hoa hài lòng mà nhìn, đây chính là đứa con trai biết nghe lời của bọn họ.

Trạch Viễn từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, bất luận bọn họ cùng anh nói cái gì, đều gật đầu nhận lời. Cha mẹ nhìn anh trở về đã biết nghe lời, nghĩ anh hẳn là sẽ thông cảm cho bọn họ, mà chấp nhận an bài của họ, lòng tràn đầy vui sướng mà không hề nhắc đến cô gái kia.

Hết thấy Trạch Viễn đều như thường mà chăm chú làm việc, không có Tiêu Tiểu bên cạnh, thiếu đi một ít sự quấy nhiễu đến tâm tình ngược lại càng có thể chuyên tâm tập trung tinh thần với công việc, hăng mục Liên Viễn tức khắc có thể kết thúc sớm.

Lưu Phương Hoa cảm thấy thoải mái mà nhìn bóng lưng chuyên chú của con trai, dù sao cũng là đứa con do chính mình nuôi dưỡng, thế nào đi nữa cũng vẫn nghe lời nói của mình. Bọn họ làm như vậy cũng là vì tốt cho anh, hiện tại anh bị cô gái kia mê hoặc, đương nhiên không rõ hậu quả trong tương lai. Hơn nữa Viễn luôn luôn là đứa con rất biết kiềm chế bản thân, chưa bao giờ lại để cho bọn họ lo lắng. Nhưng lần

này, anh cứ nhiên quá xúc động mà làm ra nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, tất cả đều là do bảo vệ cô gái kia, anh nhất định không ý thức được bản thân có bao nhiêu điên cuồng!

Viễn của bà không nên như vậy, loại tình yêu mãnh liệt này tuyệt nhiên không thích hợp với anh. Con trai từ trước đến nay bà rõ ràng thân thiết, bà biết rõ Trạch Viễn đối với nhiều việc đều rất lãnh đạm, nhưng anh kỳ thực là một đứa con trai cực kỳ cố chấp.

Nhớ tới khi còn bé, Trạch Viễn thích bơi, lúc đó bà cùng cha anh lại không biết bơi, cho nên không có cách nào dạy anh, cũng không dám để anh cùng người khác đi bơi. Nhưng đến khi Trạch Viễn học ba năm cấp tiểu học, vẫn kiên trì nói muốn đi học bơi. Khi đó bọn họ lo lắng anh còn quá nhỏ, tự mình học theo huấn luyện viên có nguy hiểm, không đồng ý. Kết quả, anh bình thường sau khi tan học, len lén mà chạy đến hồ bơi nhìn bạn cùng lớp bơi.

Vài lần bị bọn họ phát hiện buổi tối anh hay trở về muộn, anh mới nói cho bọn họ là đi xem người khác bơi.

Khi đó khiến cho bà thật kinh sợ, anh tuổi còn nhỏ nhưng đối với chuyện ngoài học tập lại mê muội như vậy. Bà còn nhớ rõ thanh âm non nớt của anh cũng rất rõ ràng mà nói với bà, lý do anh thích bơi, “Hình ảnh con cá bơi ở trong nước cũng thế, nhất định rất vui sướng.” Nguyên lai anh cũng có lúc cố chấp, sau này, bọn họ mời một huấn luyện viên chuyên biệt dạy cho con trai, nhưng mỗi lần đích thân bọn họ đều cùng đi, bà mới thoáng yên tâm.

Trong lòng bà rõ ràng, Trạch Viễn lại rất ít khi biểu hiện ra thích cái gì, thế nhưng, một ngày anh thích dạng đồ vật nào đó, anh sẽ rất tập trung tinh thần rất chuyên tâm mà đối đãi. Cố chấp là ưu điểm của anh, nhưng cũng là nhược điểm trí mạng của anh, bà không hy vọng anh sẽ vì vậy mà bị tổn thương.

Cho nên, bà mong muốn Trạch Viễn có thể có một cuộc sống yên bình, từ lâu đã nhận định bạn đời của Trạch Viễn phải là loại ôn nhu thanh nhã hiền lương thực đức, có thể khiến cho tâm tư của anh yên tĩnh an tường, mà Tú Viện chính là lựa chọn tốt nhất, Tú Viện dịu dàng động lòng người, từ nhỏ đã một lòng chỉ thích Viễn, Bồi – Kiều hai nhà cũng sớm nhận định bọn họ là một cặp xứng đôi nhất.

Lưu Phương Hoa gọi cho Kiều gia một cuộc điện thoại, nói cho bọn họ Trạch Viễn đã về nhà, bọn họ lại thấy được Trạch Viễn, sẽ không để cô gái kia tới quấy rầy anh nữa, để Kiều gia yên tâm, bọn họ cũng sẽ không để Trạch Viễn có lỗi với Tú Viện.

Cả ngày, Trạch Viễn đều làm việc rất an tĩnh, anh thấy mẹ như thường lệ sẽ vào nhà bưng trà đưa trái cây cho anh, anh biết mẹ chính là lo cho anh, sợ anh cùng Tiêu Tiểu có liên hệ. Anh không có, chỉ là làm việc rất chăm chú, bận rộn ngược lại khiến thời gian trở nên vội vội vàng vàng, hoài niệm trong lòng cẩn thận mà cất giấu, không dám tùy tiện đụng vào.

Mẹ anh thấy anh vẫn rất chuyên tâm làm việc, mới thoáng có chút yên tâm.

Anh vẫn làm việc cho đến khuya, đợi đến khi cha mẹ đều đi ngủ, anh mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng, móc ra điện thoại di động trong túi quần, trên màn hình hiện lên có tin nhắn chưa đọc, anh nhẹ nhàng ấn xuống mở khóa, ồ, có thứ tự mười tin nhắn ngắn chưa đọc! Tất cả đều là Tiêu Tiểu, cô tưởng tận mà nói cô ngày hôm nay làm cái gì, mỗi tin nhắn ngắn sau cùng đều có một câu, việc quan trọng nhất là nhớ anh!

Anh nhẹ nhàng mà nở nụ cười, anh cũng thật nhớ cô, chỉ có đêm khuya, thời điểm mọi người yên tĩnh, anh mới dám nhẹ nhàng phóng thích nỗi nhớ đối với cô.

“Anh vẫn luôn nhớ em!” Anh nhẹ nhàng mà truyền lại nỗi nhớ.

“Thật nhớ rất nhớ anh! Rốt cục cũng đợi được trả lời của anh.” Cô nhất định là chờ đến sắp điên rồi.

“Anh ở trong lòng nhớ em.” Anh không tiếng động mà cười khê.

“Bất luận có đủ hay không, muốn toàn bộ đều muốn em, em rất muốn nghe giọng của anh a.” Tiêu Tiểu lòng tham mà yêu cầu càng nhiều, cũng mười mấy tiếng đồng hồ không được nghe thanh âm của anh.

Trạch Viễn ấn xuống điện thoại, rất nhanh liền nói được, “Viễn... Rất nhớ anh,” thanh âm của cô vội vàng rõ ràng mà truyền tới.

“Anh cũng vậy, ngày hôm nay mệt mỏi không?” Anh biết cô cũng luôn bận rộn, để quên đi nhớ thương thống khổ.

“Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, đáng tiếc về đến nhà nhìn không thấy anh! Trong phòng trống trơn thật đáng sợ, cái giường này cũng quá to lớn a, không có quen, không có quen!” anh cũng không biết cô có bao nhiêu khó khăn, một mình ăn, nghe nhạc, chờ ra, chính là bên cạnh không có anh.

Anh nhẹ nhàng mà nở nụ cười, cô chính là đáng yêu như thế, “Em tưởng tượng anh bên cạnh em không phải là được sao?”

“Tưởng tượng cái gì a, không được ôm anh, trong vòng tay trống trơn, không có độ ấm của anh, bên cạnh lạnh lạnh, quá khác Viễn a!” Nghe được ra là cô nằm ở trên giường, bất an mà lẩm bẩm.

“Vậy làm sao bây giờ đây? Làm thế nào mới có thể khiến Tiêu Tiểu của anh không khổ sở quá đây?” Yếu đuối trong lòng, muốn cho cô càng nhiều, thế nhưng chỉ có thể thông qua thanh âm dỗ dành cô.

“Hôn em một cái!” Cô đột nhiên nổi lên hưng phấn, vui vẻ mà yêu cầu.

Trạch Viễn cảm giác mặt có hơi chút nóng lên, cô luôn luôn trực tiếp mà lớn mật nói ra lời nói như thế, thế nhưng vì sao anh cũng càng ngày càng quen với loại lớn mật này, nắm tay điện thoại để sát vào bên miệng, nhẹ nhàng mà hôn một cái, thanh âm thanh thúy do sóng điện lại đi tới.

Nghe được cô ở đầu dây điện thoại kia, hài lòng mà cười khanh khách, thanh âm ngọt ngào lần thứ hai vang lên, “Hôn một cái nữa!” cô thật tham lam nha.

Anh nhịn không được nở nụ cười, còn quả là sủng nịch mà nghe theo, lại nhẹ nhàng mà hôn một cái.

Tiêu Tiểu cảm giác thật hạnh phúc, thật vui sướng, cảm giác Trạch Viễn liền giống như ngay bên cạnh, cô có thể tưởng tượng anh nhất định ở đầu dây điện thoại kia đang cười cô, hơn nữa con mắt nhất định là nheo nheo mà cười. Thế nhưng, cô chính là quá hưởng thụ lãng mạn ngọt ngào này, “Uhm... Hôn một cái nữa!”

“Tiêu Tiểu!” Tuy rằng anh rất muốn nuông chiều cô, nhưng là nhịn không được lên tiếng ngăn cản.

“Nga... Tốt thôi tốt thôi, anh hôn em một cái nữa, em liền nặng nề mà tặng anh một cái hôn lười!” Tiêu Tiểu quay điện thoại đi động lén lút nhả ra đầu lưỡi, anh nhất định sẽ chịu không nổi, chơi thật hay a.

“Tiêu Tiểu, không thể quá phận!” Anh chỉ biết năng lực chống đỡ của bản thân vĩnh viễn cũng cần không nổi lớn mật của cô, thế nhưng, tuy ngoài miệng lại trách cứ cô, bản thân nhịn không được lại hôn thêm một cái.

Rốt cục, Tiêu Tiểu thỏa mãn mà nằm ở trên giường, vui sướng tràn ngập vào trái tim. Trạch Viễn quả nhiên hiểu rõ cô nhất! Cô ôn nhu mà nhẹ giọng dốc hết lời nói khát vọng trong lòng, “Thật rất nhớ môi của anh sáng nay.”, hai người hiện tại nhớ lại, tim đều bang bang đập loạn lên.

Rốt cục anh cũng xấu hổ mà không cách nói trả lời, chỉ có thể lẳng lẳng lẳng nghe hô hấp của cô, cảm nhận vui sướng của cô, trong lòng có một loại âm thanh lặng lẽ vang lên, anh cũng rất thích!

“Viễn, ngày hôm nay là ngày đầu tiên rời đi của anh, chúng ta đã xa nhau 15 tiếng đồng hồ. Đối với nỗi nhớ dành cho anh, em sẽ nhớ kỹ, đợi đến lúc chúng ta gặp lại nhau, anh nhất định phải quay lại bù lại tất cả!” Tiêu Tiểu ngừng cười, nghiêm túc nói, anh nhất định cũng giống như cô nhớ nhung như vậy.

Trạch Viễn cảm động mà nghe yêu cầu bá đạo của cô, bảo anh làm sao không yêu cô, tình yêu của cô mãnh liệt như vậy, sâu sắc như vậy, mỗi giờ mỗi khắc cũng sẽ nhắc nhở bản thân để tâm đến phần tình cảm sâu nặng kia.

“Tiêu Tiểu, tin tưởng anh, chúng ta rất nhanh là có thể cùng một chỗ!” Anh hứa hẹn trước, anh nhất định sẽ làm cha mẹ tiếp nhận Tiêu Tiểu, bởi vì, anh đã không cách nào tưởng tượng đến một ngày không có cô.

Tiêu Tiểu nhẹ giọng mà ừ một tiếng, cô vẫn luôn tin tưởng vững chắc như thế này!

Đêm khuya yên tĩnh thích hợp để suy nghĩ, ánh trăng ảm áp như pha lê, ôn nhu đông dài nói hết nỗi tương tư vô tận, hai người yêu thương sâu sắc trân trọng hạnh phúc trong từng phút từng giây.

59. Chương 59: Phản Đối

Tác giả nhấn lại

Cho dù toàn thể giới phản đối, anh vẫn sẽ kiên trì không buông tay.

Ban ngày, Trạch Viễn vẫn biểu hiện thật sự nhập tâm làm việc, bận rộn làm cho cha mẹ không thể phát hiện anh ngẫu nhiên có biểu hiện thất thần. Ban đêm, anh lại không muốn xa rời Tiêu Tiểu cùng cô nhẹ nhàng thủ thủ, cùng cô trò chuyện cho tới đêm khuya.

Được cha mẹ quan tâm chăm sóc, thương thể của Trạch Viễn cũng khôi phục rất mau, đã không cần dùng đến năng, nhưng là còn không thể dùng nhiều sức, phỏng chừng qua thêm hai ba bữa nữa là khỏi hẳn.

Anh đã muốn về nhà ba ngày, trong lòng một khắc cũng không quên tưởng niệm cô, nhớ tới mỗi đêm cô đáng yêu bá đạo đòi hỏi, anh đã nhịn không được khẽ cười lên, xa cách tuy rằng khổ tâm, nhưng cũng làm cho lòng cảm thấy khác biệt khi không có cô bên cạnh, có thể hát hiện ra những thứ khác về cô.

Đêm nay, ăn xong cơm tối, Trạch Viễn trở về phòng tiếp tục làm việc, trước nhất liên hệ với Tuấn Huy, đối với việc hạng mục Liên Viễn tiến triển nhanh anh ta rất là vui vẻ, hy vọng Trạch Viễn dưỡng thương thật tốt, sớm quay lại công ty cùng nhau hưởng thành quả.

Nghe được chuông cửa vang lên, hình như có khách đến, Trạch Viễn cũng không quá để ý, có lẽ là khách của cha mẹ. Chỉ lát sau, lại nghe đến mẹ anh kêu, "Viễn, Ngôn Sơ đến đó." Trạch Viễn không khỏi ngừng tay, quay đầu nhìn ra phía phòng khách, anh đứng lên, chậm rãi ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Ngôn Sơ đang đứng ở cửa phòng mình.

Lưu Phương Hoa cười vỗ vỗ vai Ngôn Sơ, "Hai anh em các con đã lâu không hàn huyên, các con tán gẫu, bác đi gọt chút hoa quả." Nói xong liền đi vào phòng bếp.

Trạch Viễn mỉm cười, "Ngôn Sơ, vào phòng nói chuyện đi." Nghiêng mình qua, để cho anh vào phòng, nhìn khuôn mặt tâm tình bất định của Ngôn Sơ, không thể đoán được trong lòng đang suy nghĩ cái gì, cậu ấy đã tha thứ cho anh sao?

Ngôn Sơ không nói gì ngồi ở trước bàn máy tính, Trạch Viễn ngồi vào trên giường, "Ngôn Sơ, gần đây tốt chứ?"

"Ừ, bình thường." Ngôn Sơ thản nhiên đáp lại, mắt dõi nhìn cái chân đã tháo băng gạc của anh.

"Tú Viện có khỏe không?" Trạch Viễn vẫn là hỏi ra, chuyện này không thể hỏi mẹ anh, đỡ khiến bà lại quá nhiệt tình muốn anh gọi điện thoại cho Tú Viện, chỉ có thể thông qua Ngôn Sơ hỏi thăm một chút, vô luận như thế nào, là anh khiến Tú Viện thương tâm.

"Vì sao cậu không tự mình mà hỏi nó?" Ngôn Sơ vẫn có chút tức giận, Tú Viện gần đây rất xuống dốc, còn khóc lóc nói Trạch Viễn không cần nó.

"Mình không nghĩ lại làm cho cô ấy khổ sở, có lẽ cô ấy sẽ từ từ chấp nhận." Đau đớn dai dẳng không bằng một lần đau, anh cũng chỉ có thể nhẫn tâm như vậy.

"Cậu thật sự xác định cùng Đinh Tiêu Tiểu?" Ngôn Sơ hừ nhẹ, tuy rằng trong lòng anh rõ ràng, Trạch Viễn cùng Tiêu Tiểu căn bản không có khả năng giống mẹ Trạch Viễn nói, vẫn muốn ngăn cản.

Trạch Viễn hít một hơi thật sâu, vừa tính mở miệng, mẹ anh đã đẩy cửa đi vào, còn bưng một đĩa hoa quả, "Đến, ăn chút hoa quả đi." Anh thu lại lời chuẩn bị nói ra.

Nhìn thân ảnh mẹ mình chậm rãi đi khuất, cửa phòng lại khép lại, Trạch Viễn mới hướng Ngôn Sơ. "Ngôn Sơ, thực xin lỗi, lúc trước mình không nên giấu cậu."

"Hừ," Ngôn Sơ quay đầu đi, cầm lấy một mince trái cây, hung hăng cắn. Vậy mà là anh em sao, thích cũng không nói rõ, còn nói cái gì giới thiệu đối tượng cho anh, nhớ tới vẫn là thực sôi máu.

“Nhưng mà mình sẽ không buông Tiêu Tiểu nữa.” Trạch Viễn không cậu ấy có chịu chấp nhận hay không, chỉ có thể nói rõ lập trường của mình, cho dù anh có được tha thứ hay không, anh đã xác định là muốn cô.

“Cậu cho rằng cô ấy có thể qua được cửa này của cha mẹ cậu?” Ngôn Sơ nói ra vấn đề quan trọng nhất, cậu ấy phải làm thế nào cho cha mẹ nhượng bộ, chấp nhận cho bọn họ chứ.

“Nếu mình kiên trì, tin tưởng ba mẹ mình sẽ hiểu ra.” Đây là điều duy nhất anh có thể làm.

“Cô ấy thì sao? Cô ấy sẽ vì cậu mà thay đổi?” Ngôn Sơ biết cha mẹ Trạch Viễn không tiếp nhận Tiêu Tiểu, một nguyên nhân rất lớn là vì ở trong lòng bọn họ Tiêu Tiểu đã là một cô gái tùy hứng coi cuộc sống như trò chơi, chẳng lẽ Tiêu Tiểu lại sẽ vì điều đó mà thay đổi?

“Mình không cần cô ấy thay đổi, hiện tại cô ấy là chân thật nhất. Mình thích sự chân thật của cô ấy, không chút nào che giấu, tin chắc ba mẹ mình sau khi hiểu được cũng sẽ thích cô ấy.” Trạch Viễn nhớ tới sự tùy hứng đáng yêu của cô, khóe miệng vẫn là nhin không được mà nhẹ nhàng cong lên.

Ngôn Sơ thở dài một hơi, bản thân mình còn tranh cái gì đây? Tiêu Tiểu ngay từ đầu cũng chỉ lựa chọn Trạch Viễn, cho dù anh thực cố gắng làm cô cảm động, nhưng là lại chưa bao giờ có cơ hội đi vào trong lòng của cô, mà Trạch Viễn giờ phút này, cũng như một người anh chưa từng gặp qua, thần nhiên thất thần mỉm cười, đều chỉ là vì một mình cô.

Mấy ngày nay anh cũng suy nghĩ rất nhiều, anh hận không thể đem toàn bộ tức giận mà bộc phát ra ngoài mặt, không thể tưởng được mình lần đầu tiên thích một người con gái, lại bị Trạch Viễn đoạt đi. Anh không thể nghĩ ra, mình có điểm nào thua kém Trạch Viễn, thậm chí tính cách của anh còn thoải mái hơn so với Trạch Viễn, cô sao lại cố tình chọn cậu ta, chẳng lẽ thật sự là gặp nhau quá muộn sao?

“Cô ấy thẳng thắn cá tính như vậy, không phải bậc làm cha làm mẹ nào cũng có thể chấp nhận.” Ngôn Sơ vẫn là nhin không được nói ra lo lắng trong lòng, con đường của bọn họ sẽ không dễ dàng.

“Mình biết, mình sẽ hết sức thuyết phục ba mẹ tìm hiểu về cô ấy.” Trạch Viễn khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn Ngôn Sơ, “Ngôn Sơ, cảm ơn cậu có thể thông cảm, mình thực sự không có ý lừa gạt cậu.”

“Quên đi, lại tức giận có ích lợi gì, đều do chính mình một thân tình nguyện. Bất quá, Tú Viện vẫn chưa có thể chấp nhận, dù sao nó vẫn coi cậu là tình yêu duy nhất.” Nhớ tới em gái, trong lòng Ngôn Sơ vẫn là không khỏi lo lắng, tuy rằng đã không hề khóc nháo qua điện thoại, nhưng là, khi gọi điện thoại luôn hồ hững. “Chờ thêm một thời gian, cậu hãy an ủi nó cho tốt một chút.”

“Ừ, cô ấy nhất định có thể gặp được một người chân chính yêu thương mình.” Anh cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Tú Viện có thể mau chóng thoát khỏi thương tâm.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi sớm một chút, trước đừng tìm cha mẹ tranh cãi, tìm cơ hội làm cho bọn họ nhìn nhận lại Tiêu Tiểu.” Ngôn Sơ rút cục miễn cưỡng mỉm cười một cái, chỉ có thể chúc bọn họ may mắn.

Trạch Viễn đứng lên, nhẹ vỗ vai Ngôn Sơ, “Người anh em, thực cảm ơn cậu có thể rộng lòng.” Một tảng đá lớn trong lòng anh rốt cục đã được gỡ xuống, áy náy đối với Ngôn Sơ thoáng giảm bớt vài phần.

Tiến bước Ngôn Sơ, Trạch Viễn vui vẻ tiếp tục làm việc với máy tính, rút cục cho anh thấy được hy vọng, tình yêu của bọn họ tất cả mọi người đều phản đối, đến Ngôn Sơ đã có thể chấp nhận tha thứ, tin tưởng cha mẹ sẽ có một ngày cũng có thể hiểu được mà chấp nhận. Lòng tràn đầy chờ mong một ngày tốt đẹp sớm sẽ đến.

Nhưng mà, anh lại không biết rằng, bản thân vui vẻ đã tiết lộ vẫn che giấu nhưng vẫn che giấu.

Đêm khuya, hai người vẫn là ngọt ngào nhỏ giọng tâm tình, nhưng dần dần tâm tình hưng phấn không khỏi tiếng cũng lớn dần lên. Mẹ anh ngủ ở phòng bên cạnh, vốn còn chưa thực sự ngủ say, hiện tại hay bị mất ngủ, nửa đêm nghe được thanh âm thừa thốt, tưởng là có chuột, bà nhanh chóng cẩn thận đứng dậy, lần theo tiếng động, lại phát hiện thì ra là truyền ra từ trong phòng con của bà, Trạch Viễn a. Bà lặng lẽ úp tai vào cửa phòng lắng nghe, rút cục chứng nhận được thật là con đang nói chuyện, những từ ngữ yêu đương mơ hồ truyền đến, làm cho bà cả kinh, cư nhiên nó dám gọi điện thoại với cô gái kia, ngẫu nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ, nghe ra được Trạch Viễn thực rất vui vẻ!

Bà tức giận nắm chặt tà váy, Trạch Viễn dám gạt bọn họ, còn lén lút liên hệ với cô gái kia!

Bà lặng lẽ trở lại phòng chính mình, ngồi ở trên giường sinh hờn dỗi. Rất tức giận, con cư nhiên luôn luôn lừa bọn họ, cố ý ở trước mặt bọn họ biểu hiện thật sự nghe lời, như đã quên cô ta, nhưng sau lưng thì vẫn lén lút liên hệ. Viễn của bà sao lại biến thành như vậy, hừ, nhất định là đứa con gái kia mê hoặc Trạch Viễn, cư nhiên trở về nhà, vẫn là bị cô không ngừng quấy nhiễu. Không được, bà nhất định phải ngăn cản, bà muốn nhìn xem cô ta rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại? Có thể làm cho con bà hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Lưu Phương Hoa tính toán, một đêm không ngủ.

Tiêu Tiểu tan tầm trở về, nhìn thấy nhà mình đã sửa ổn thỏa, chính là mùi trong phòng vẫn còn cay mũi, còn chưa thích hợp vào ở. Cô đành phải tiếp tục ở tại nhà Trạch Viễn, hơn nữa, trong lòng vẫn chờ mong khi Trạch Viễn trở về, có thể nhìn thấy cô vẫn ở nhà chờ anh.

Chưa bao giờ biết ở một mình lại vắng vẻ như vậy, trong căn phòng rộng lớn, trừ bỏ im lặng vẫn là im lặng. Cho nên, cô nghĩ đến nhất định phải mở nhạc, chung quy là trong phòng có chút âm thanh, cảm giác như có người làm bạn, sẽ thấy bớt cô đơn một chút.

Cô sớm tắm giặt sạch sẽ, miễn cưỡng nằm ở trên sofa, đang cầm di động, soạn tin nhắn, tuy rằng biết hiện tại nhất định anh đang làm việc, cô vẫn là nhịn không được nghĩ đem nhớ nhung giờ phút này, dùng tin nhắn ghi lại, cùng chia sẻ với anh, chờ mong buổi tối anh mở ra thấy những tin nhắn sẽ vui mừng, buổi tối nhất định anh sẽ gọi điện thoại nói chuyện với cô..

Hiện tại, mỗi ngày, đêm khuya gọi điện thoại thì thậm chí là thời khắc hạnh phúc nhất của cô, tuy rằng không thể nhìn thấy anh, nhưng thanh âm quen thuộc cũng có thể làm cho hình dáng anh hiện rõ ràng trước mắt. Dưới sự dụ dỗ của cô, anh cũng càng lúc càng lớn mật, à, thực thích anh mỗi lần bị dọa sau đó làm bộ tức giận trách cứ, nhưng là, rất nhanh lại sẽ bị cô làm nũng thay thế.

Đột nhiên, chuông cửa kỳ quái vang, cô kinh ngạc nhìn về phía cửa, lúc này sẽ có ai? Chẳng lẽ là Trạch Viễn, Trạch Viễn đã trở lại? Tiêu Tiểu hưng phấn mà nhảy dựng lên, vọt tới cửa, mong chờ, mừng rỡ như điên làm cho cô đều quên xem trước một chút khách đến là ai, trực tiếp khẩn cấp mở cửa ra.

Một người xa lạ, cô không biết người phụ nữ trung niên này, nhưng sao lại có cảm giác đã từng gặp mặt? Tiêu Tiểu vẫn là ngây ngẩn cả người, nhất thời đã quên cả chào hỏi.

“Không chuẩn bị mời tôi vào sao?” Mặt người phụ nữ trung niên không chút thay đổi nói, trong mắt hiện tia không kiên nhẫn.

Trong đầu Tiêu Tiểu chợt lóe lên ý nghĩ, thang máy! Hai người đã từng gặp, tâm niệm vừa chuyển, cô biết bà ấy là ai.”Chào bác, mời vào!” Bà là mẹ Trạch Viễn, nhất định sẽ không sai.

Không sai, người tới chính là mẹ Trạch Viễn, Lưu Phương Hoa. Cái gọi là, không có chuyện gì cũng không thấp đèn ba cung, chỉ sợ bà cũng là vì ý không tốt mà tới.

Lưu Phương Hoa vào phòng, ngồi ở trên sofa. Tiêu Tiểu nhanh chóng đến phòng bếp rót trà, cẩn thận đặt ở trước mặt bà, bất an ngồi ở đối diện, mẹ Trạch Viễn đêm khuya đến thăm ý là sao?

“Tôi là mẹ của Trạch Viễn.” không chút giấu diếm thị uy, nhưng trong giọng nói vẫn để lộ ra một tia không vừa lòng.

“Vâng thưa bác, cháu là Đinh Tiêu Tiểu.” Tiêu Tiểu ổn định kinh hãi, nếu đến đây rồi thì trực tiếp đối mặt đi, rốt cục bọn họ cũng nguyện ý trực tiếp đối mặt với cô.

Lưu Phương Hoa ngồi dựa vào sofa, nhìn Tiêu Tiểu từ trên xuống dưới, chỉ mặc một cái áo T-shirt rộng thùng thình, ngắn đến ngay cả mông cũng không che hết, lộ ra khoảng đùi nhiều như vậy, một chút đáng vẻ cũng không chú ý, cư nhiên cứ như vậy mở cửa cho người ta tiến vào. Chẳng lẽ cô đều là như vậy ra gặp khách sao? Mà không ngăn nổi khê nhả lại.

Tiêu Tiểu đón ánh mắt của bà, trong lòng khê mỉm cười, cô mặc như vậy, ở trong mắt mẹ Trạch Viễn khẳng định lại là đáng tội lớn. Thôi, nếu muốn tới tìm hiểu, để cho bà thấy được một chút con người thật của mình, hiện tại dù cho che giấu, tương lai một ngày nào đó sẽ biết, nên nhận thức ngay từ giờ trở đi đi.

“Tôi cũng không muốn quanh co lòng vòng, tôi hy vọng cô dừng lại quán quýt lấy Trạch Viễn, cô không thích hợp với nó.” Lưu Phương Hoa không vui vẻ nghiêm túc nói ra mục đích của mình.

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cười, nụ cười nắng mai lộ ra một loại tự tin, "Cháu không có quần quít lấy anh ấy, chúng cháu là thật lòng yêu nhau!"

Lưu Phương Hoa không dự đoán được cô cứ nhiên không sợ mà cười trở lại, bình thường con gái gặp phải mẹ của bạn trai uy hiếp, không phải đều là kinh sợ, sao, vì sao cô lại có thể bình tĩnh tự tin như vậy?

"Trạch Viễn chính là nhất thời hồ đồ, nó còn chưa biết rõ bản thân cần người con gái như thế nào, mới có thể nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc." Lưu Phương Hoa cũng không tính giữ mặt mũi cho cô, nhìn cô gái trước mắt này trừ bỏ xinh đẹp sexy, thì không có gì đặc biệt.

"Trạch Viễn nói như vậy sao?" Cô cười càng tươi hơn, cô tin tưởng Trạch Viễn biết rõ ràng bản thân anh muốn cái gì.

"Mặc kệ Trạch Viễn nói như thế nào, dù sao chúng tôi sẽ không đồng ý cho hai đứa cùng một chỗ. Nó mới quen biết chưa cô bao lâu, liền hoàn toàn thay đổi thành một người khác, còn không có cố kị an toàn của bản thân xông vào mạo hiểm, cô nói cô mang đến cho nó cái gì tốt nào?" Bà rất tức giận, Trạch Viễn vì một đứa con gái mà ngay cả bà cũng lừa dối.

"Chuyện ngoài ý muốn lần trước quả thật đã làm phiền đến anh ấy, anh ấy bị thương cháu cũng rất không vui." trên mặt Tiêu Tiểu hiện lên một tia áy náy, Trạch Viễn là vì cô mà bị thương.

"Cô cũng biết! Cho nên, tôi không hy vọng hai đứa cùng một chỗ, nó vì cô rất dễ dàng xúc động, mất đi lý trí, tôi không hy vọng tương lai nó lại bị tổn thương, cho nên, mời cô giờ cao đánh khẽ buông tha Trạch Viễn nhà chúng tôi đi." Lòng người làm mẹ, thâm nghĩ làm thế nào bảo hộ cho con mình không phải chịu thương tổn nào.

"Cháu không thể hứa hẹn Trạch Viễn sẽ không bị thương, nhưng cháu tuyệt đối sẽ không làm thương tổn anh ấy. Cháu yêu anh ấy, bởi vậy, cháu sẽ không rời xa anh ấy."

Cô sẽ không thỏa hiệp, cho dù người ngồi ở trước mặt cô là mẹ của Trạch Viễn, cô cũng sẽ kiên trì với trái tim của chính mình.

"Yêu cô, nó đã bị thương rồi!" Lưu Phương Hoa có chút thiếu kiên nhẫn, "Điều kiện của cô tốt như vậy, nhất định không phải lo không tìm được đàn ông, Trạch Viễn nhà chúng tôi chỉ là một người bình thường, cô cần gì phải dây dưa đến chết không chịu buông?"

Tiêu Tiểu không có tức giận, chỉ là thản nhiên mỉm cười, lẳng lặng nhìn về người phụ nữ đang nhen nhóm lửa giận trước mắt.

"Bác ạ, bác có yêu cha của Trạch Viễn không?" Tiêu Tiểu nhẹ giọng hỏi, "Nếu bác có yêu, bác sẽ biết, yêu thương một người là không có lý do, không có điều kiện, cũng không có đạo lý. Cháu không lo không có người khác theo đuổi, thậm chí cháu thừa nhận Trạch Viễn vẫn là cháu theo đuổi. Nhưng mà cháu thật lòng thương anh ấy, trừ bỏ anh ấy, lòng của cháu không thể chứa được người thứ hai!" Bà có hiểu không? Tiêu Tiểu không thể biết, nhưng cô thâm nghĩ nói ra những lời trong lòng mình.

"Tình yêu đều hư ảo giả dối, chờ hai đứa qua những ngày ngọt ngào tươi đẹp, thì sẽ biết nó buồn cười cỡ nào, tình yêu không thể lấp đầy cái bụng." Lưu Phương Hoa cười lạnh, tuổi trẻ chính là dễ dàng ảo tưởng.

Sắc mặt Tiêu Tiểu khẽ biến, xem ra mẹ của Trạch Viễn sẽ không dễ dàng chấp nhận cô, khẽ nhíu chặt mày, "Vì sao người lớn không dùng ánh mắt của người từng trải để nhìn tình yêu của chúng cháu, yêu nhau chuyện của hai người, người ngoài có quyền lợi gì nói tình yêu của chúng cháu là buồn cười?"

Mặt Lưu Phương Hoa biến sắc, cứ nhiên cô dám đối đáp lại bà như vậy, ngữ khí bén nhọn dứt khoát bộc lộ tất cả ngang ngược của cô. Bà cũng nhịn không được tăng thêm ngữ khí, "Nó là con tôi, tôi tuyệt đối không cho phép người khác thương tổn nó!"

"Cháu luôn muốn dốc lòng thương anh ấy, sao lại nhẫn tâm thương tổn anh ấy chứ? Anh ấy vẫn dè dặt mà nghe lời của hai bác, theo ý hai bác lựa chọn con đường trong cuộc sống, nhưng mà, hai người đã chân chính hỏi xem anh ấy muốn cái gì chưa? Cùng lắm, trách nhiệm làm cho anh ấy học được cách che giấu, không thể biểu đạt khát vọng chân thật của chính mình, mà thậm chí vì hai bác anh ấy còn bỏ qua rất nhiều mơ ước. Cháu chỉ là muốn cho anh ấy có một không gian, để cho anh ấy tự do hít thở, thật lòng mà yêu một

người, cháu chỉ hy vọng anh ấy vui vẻ!” Tiêu Tiểu không đồng ý, nói ra suy nghĩ của chính mình, bọn họ tuy rằng là cha mẹ của Trạch Viễn, nhưng cũng không hiểu biết con người của anh.

“Cô là đang phê bình cách giáo dục của tôi sao? Cô có biết nói như vậy là làm thương tổn người khác hay không!” Lưu Phương Hoa hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này cư nhiên dám chỉ trích yêu cầu của bà đối với Trạch Viễn là một loại gánh nặng?

“Thực xin lỗi, bác gái, nếu như cháu nói vậy, lại làm bác không thoải mái, cháu xin lỗi! Nhưng cháu là hy vọng bác có thể cho Trạch Viễn một không gian tự do, để cho chính anh ấy lựa chọn con đường mà mình muốn đi.” Tiêu Tiểu nhẹ nhàng cúi đầu, cũng không muốn chọc cho bà không vui, nhưng mà, có vài điều cô cần thay Trạch Viễn nói ra!

“Xem ra, cô là quyết tâm muốn bám lấy Trạch Viễn nhà chúng tôi.” Lưu Phương Hoa đau xót lắc đầu.

“Bác gái, bác là mẹ của Trạch Viễn, cháu rất tôn trọng bác! Nhưng mà, cháu cùng Trạch Viễn là thật tâm yêu nhau, cháu sẽ không bởi vì bác yêu cầu mà rời bỏ Trạch Viễn, bởi vì cháu tin tưởng anh ấy rời khỏi con, chẳng khác nào từ bỏ hạnh phúc cả!” Tiêu Tiểu chưa bao giờ mạnh mẽ khẳng định như giờ phút này, tình yêu của cô sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào, cho dù không thể lấy được sự vừa lòng của mẹ Trạch Viễn, cô cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ suy nghĩ trong lòng.

Lưu Phương Hoa hít một hơi thật sâu, cảm giác trái tim bị gắt gao nắm lấy, hôm nay bà tới đây là hoàn toàn là sai lầm rồi, người con gái kiêu diễm trước mắt này cũng không giống như bà tưởng tượng, là cái loại phụ nữ ngực bự ngực nhỏ ngốc nghếch. Sự kiên trì cứng cổ chấp của cô hoàn toàn vượt qua dự đoán của bà, dùng uy hiếp cùng cảnh cáo đối với cô đều không có tác dụng.

“Dù sao, tôi cũng không đồng ý cho các người cùng một chỗ!” Lưu Phương Hoa cầm ví, dứt khoát đứng lên, xoay người hướng cửa lớn đi đến.

“Nếu bác thực thương Trạch Viễn, vì sao không thể lắng nghe khát vọng trong lòng anh ấy?” Thanh âm cháp nhất của Tiêu Tiểu ở sau người bà vang lên, Lưu Phương Hoa dừng lại một chút, vẫn là không quay đầu lại, mở cửa rời đi!

Tiêu Tiểu mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, mình sai lầm rồi sao? Mẹ Trạch Viễn tức giận rồi đi, có phải mong muốn mà Trạch Viễn cố gắng lại đã uống phí hay không? Trạch Viễn..... Trạch Viễn..... Cô nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ kiên trì tình yêu trong lòng, cũng là sai lầm rồi sao?

Lưu Phương Hoa về nhà, lập tức vào phòng Trạch Viễn.

Trạch Viễn nhìn thấy vẻ mặt u ám của mẹ mình, không biết đã xảy ra chuyện gì? Thận trọng hỏi, “Mẹ? Làm sao vậy?”

“Đưa điện thoại lại đây!” Bà đã không thể nghĩ ra biện pháp gì để ngăn cản bọn họ, chỉ có thể chọn cách cực đoan này.

“Mẹ?” Trạch Viễn nghi hoặc nhìn mẹ, lại nhìn theo cha đang đi vào phòng.

“Lấy di động ra nữa, đừng cho là mẹ không biết tới nào con cũng nhỏ to với cô ta, cư nhiên dám gạt mẹ, đừng để mẹ phải vạch trần các con!” Lưu Phương Hoa nhớ tới vẻ kiên trì của Tiêu Tiểu, trong lòng dâng lên một cỗ hỏa khí.

“Mẹ! Con không thể đưa cho mẹ.” Trạch Viễn bất đắc dĩ lắc đầu.

“Phương Hoa, trước đừng kích động, có cái gì thì từ từ nói.” Bùi Cẩm Chương lo lắng nhẹ vỗ về lưng vợ. Quay đầu nhìn về phía Trạch Viễn, “Trạch Viễn, con liền theo ý mẹ con đi, chớ có chọc bà ấy tức giận!”

Trạch Viễn đứng lên, đỡ mẹ ngồi vào bên giường, hơi hơi cúi đầu, “Mẹ, thực xin lỗi! Con đã đáp ứng mẹ không gặp mặt Tiêu Tiểu, nhưng là, con không thể làm cho cô ấy lại phải chịu đựng thống khổ mất đi liên lạc với con!”

Lưu Phương Hoa tức giận nắm chặt tay chồng, không dám tin tròng mắt nhìn con, sao mà ngay cả Trạch Viễn cũng đều phản kháng, giống như đứa con gái kia, cư nhiên tất cả đều phản kháng lại bà!

“Trạch Viễn, con không thể nghe mẹ con một chút sao? Con xem coi đã làm cho mẹ con tức giận đến như vậy rồi!” Ông Bùi cũng nghiêm khắc chỉ trích con.

“Ba, mẹ, thực xin lỗi! Con không thể nghe hai người. Nếu..... nếu, không nghe được giọng nói của cô ấy, con cũng sẽ rất thống khổ!” Trạch Viễn nửa quỳ nửa ngồi xổm ở trước mặt mẹ, khó xử cúi đầu, anh thật sự không cách nào làm được. Anh không muốn làm cho bất kỳ ai thương tâm, đã nhượng bộ không đi gặp Tiêu Tiểu, nhưng làm mất bọn họ mất đi phương thức liên lạc duy nhất, anh không thể tưởng tượng Tiêu Tiểu sẽ thương tâm đến thế nào? Anh tuyệt đối thể làm cho cô thương tâm!

“Trạch Viễn!” bà Bùi tức giận nặng nề mà đánh một cái lên lưng anh, thất vọng một mực lắc đầu, bước nhanh ra khỏi phòng.

“Trạch Viễn, con rất không hiểu chuyện!” ông Bùi gầm lên một câu, chạy nhanh theo vợ ra ngoài.

Trong phòng trống trơn, chỉ còn một mình Trạch Viễn ngây ngốc quỳ dưới đất. ‘Ba, mẹ, thực xin lỗi! Con không muốn làm cho hai người thương tâm, nhưng, xin hai người cũng có thể thông cảm cho con một chút, con chỉ muốn đơn thuần yêu một người, vì sao mỗi lần anh kiên trì một cái gì đó thì lại có nhiều trở ngại như vậy? Chẳng lẽ lúc nào anh cũng phải nghe theo sự sắp xếp của người sinh ra mình, mới có thể làm cho mọi người vừa lòng sao?’

Yêu cô, là sai lầm rồi sao? Vì sao tất cả mọi người đều không tán thành? Vì sao mọi người không thể nghĩ rằng ngày cnf trẻ họ cũng có tình cảm chân thành tha thiết? Sẽ không sai, tuyệt đối sẽ không sai, trái tim anh mỗi giờ mỗi khắc đều được sự ngọt ngào của tình yêu tươi mát, tình yêu nồng đậm say đắm đã khiến cho anh không thể tự kiềm chế, yêu thương cô là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này!

Trời ơi, hãy cho anh ích kỷ một lần đi, chẳng qua anh chỉ muốn có được một tình yêu chân thật.

Trong một gian phòng khác, Bùi Cẩm Chương khuyên giải, an ủi vợ đang tức giận, rất sợ bà sẽ tái phát bệnh tim,”Đừng tức giận, đừng tức giận, con nhỏ tùy hứng, bà làm gì tức giận đến như vậy? Hành hạ chính bản thân mình.”

Lưu Phương Hoa thương tâm tức giận nói,”Ông nói xem con sao đột nhiên lại biến thành như vậy? Nó trước kia tuyệt đối sẽ không như vậy, nhất định là do quen biết đứa con gái kia! Tôi hôm nay đi cảnh cáo cô ta, ông có biết cô ta nói cái gì hay không, cô ta nói tôi không có quyền chỉ trích tình yêu của chúng nó!” bà tức giận nắm lấy tay chồng mình, miệng còn lặp lại “Thằng Viễn tại sao lại có thể như vậy? Nhất định là bị đứa con gái kia làm mất đi lí trí.”

Bùi Cẩm Chương vỗ về lưng vợ, nói theo,”Con giống bà.”

Lưu Phương Hoa kinh ngạc ngẩng mặt lên,”Tôi tuyệt sẽ không giống như nó, biết rõ cha mẹ lo lắng, còn khư khư cố chấp!”

Bùi Cẩm Chương khẽ vuốt mặt vợ mình, thử vuốt lên hàng lông mày nhíu chặt của bà, nhẹ giọng an ủi,”Tình yêu luôn làm cho người ta điên cuồng! Thằng Viễn lần này là thật sự rung động!”

Bà kinh ngạc không nói gì, nhìn chăm chăm sự ôn nhu trong mắt chồng, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, lời nói của Đinh Tiêu Tiểu, lời nói của Trạch Viễn, còn có lời nói giống như đã từng rất quen của Cẩm Chương. Trong lòng một trận hồi hộp, từng hình ảnh kia lại hiện lên trước mắt, bao nhiêu đau đớn trong đáy lòng âm ỉ dâng lên, run run giọng, thanh âm mỏng manh nói, “Tôi sợ Trạch Viễn giống tôi năm đó! Tôi rất sợ hãi!” Bà nhào vào trong lòng chồng, nhẹ giọng khóc nức nở.

Bùi Cẩm Chương nhẹ nhàng vỗ về lưng vợ, ôn nhu nói,”Trạch Viễn là một đứa con kiên cường, nó sẽ chịu trách nhiệm với lựa chọn của chính mình!”

Để cho đêm nay lắng lặng qua đi, người yêu nhau đau khổ vì kiên trì tình yêu, chỉ vì trong lòng vẫn tin tưởng tình yêu chân chính không gì sánh nổi.

60. Chương 60: Kịch Tình

Tác giả nhắc lại

Cảnh báo trước, dưới 18 tuổi không nên xem, ai trên 18 xem không được cũng đừng nên xem

Trạch Viễn đứng ở trước cửa nhà chính mình, lại có một tia do dự. Vết thương trên chân anh rất cục đã tốt lắm, sáng sớm gọi điện thoại cho Tuấn Huy bảo anh ta gọi điện thoại về nhà mình, cùng cha mẹ nói đến công ty giao hàng mục, ra cửa nhưng không cách nào chờ đợi đi thẳng về nhà, rất muốn nhìn cô một chút, có lẽ để cho anh chỉ cần liếc mắt một cái, nhớ nhung trong lòng đều có thể giảm bớt một phần đi!

Có bao nhiêu lâu không bước vào nhà chính mình, khi Trạch Viễn đẩy cửa ra, cư nhiên có chút cảm giác xa lạ, bài trí trong phòng hết thấy như cũ, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút bất đồng, trong phòng phiêu tán mùi hương quyến rũ, trong phòng này đã muốn tràn ngập hương vị của Tiêu Tiểu, tưởng tượng thân ảnh của cô ở trong phòng qua lại, tươi cười ngọt ngào, đều là làm cho anh khát vọng như vậy.

Rất cục anh đã trở lại, cô đi đâu sao? Trong phòng lảng lảng, không có nhìn đến thân ảnh của cô, Trạch Viễn nhẹ nhàng đóng cửa lại, hướng bên trong đi đến.

Đang lúc anh đắm chìm ở trong tưởng niệm mãnh liệt với cô, đột nhiên phòng tắm truyền ra một tiếng thét chói tai, cùng với tiếng nước ào ào. Trong lòng Trạch Viễn cả kinh, Tiêu Tiểu, nhằm phía phòng tắm chạy nhanh tới.

Anh đẩy cửa, ào ào..... Bọt nước văng khắp nơi, toàn bộ trong phòng tắm bị cột nước chung quanh phun trào bao phủ, Tiêu Tiểu bùm mặt thét chói tai, cố gắng muốn ngăn chặn chỗ đang phun nước ra, vòi phun hỏng rồi! Trạch Viễn chạy nhanh tiến lên, dùng sức ngăn nơi nước bị phun ra, nhưng là van khóa hình như bị liệt, càng vặn càng làm cho cột nước lớn hơn, đã muốn không thể chặn lại. Anh chạy nhanh lấy một cái khăn mặt, cố gắng cuốn lấy đầu vòi đang phun nước, thật vất vả quấn vài vòng mới dần dần ngăn chặn nước chảy.

Trạch Viễn xoay người, lo lắng nhìn về phía cô, “Tiêu Tiểu?” Cô thật sự sợ hãi, vẻ mặt kinh hồn chưa kịp ổn định, đầy mặt và đầu cổ đều là nước, giọt nước như mưa từ trên trán và cằm chảy xuống, trên người đều ướt đầm, không dám tin mở lớn mắt nhìn anh.

Anh vươn tay cẩn thận ôm lấy mặt cô, “Tiêu Tiểu, không có việc gì rồi!” Mặt đầy bọt nước, khóe miệng hơi run rẩy, điềm đạm đáng yêu nhìn anh, ánh mắt hiện lên vẻ mê ly.

“Viễn..... Viễn.....”, thanh âm rất nhỏ từ khóe miệng chậm rãi tràn ra, thần trí của cô dần dần trở về, rốt cục ý thức được người trước mắt chính là người mà mình mong nhớ ngày đêm, mới như là có được một chút an ủi, lo lắng cùng sợ hãi trong lòng một chút đều buông xuống. Đột nhiên nặng nề mà ôm lấy cổ anh, cả người thật sâu tiến nhập vào trong lòng anh, rất cục anh đã trở lại!

Trạch Viễn đau lòng ôm cô, mềm nhẹ vỗ về lưng cô, trong lòng nảy lên một trận áy náy, anh không nên làm cho cô lo lắng sợ hãi, là lỗi của anh, không có bảo vệ cô thật tốt. Tay cũng càng nhanh ôm chặt cô, mặt nhìn không được dán sát vào cổ cổ ẩm ướt của cô, thương tiếc mà cọ sát.

Phòng tắm im lặng, ngẫu nhiên chỉ có tiếng giọt nước rơi xuống. Hai thân ảnh ôm chặt nhau sát sao lại gần truyền độ ấm cho nhau, cả người ẩm ướt quần áo kề sát ở trên người, rõ ràng làm cho cảm giác ái muội chậm rãi tăng lên. Trạch Viễn thoáng buông ra Tiêu Tiểu, nhìn Tiêu Tiểu ngẩng mặt lên, khuôn mặt này ngày đêm tra tấn tương tư, rất cục có thể đối diện gần như thế, gần đến thậm chí có thể nghe được tiếng thở của cô.

Tiểu Tiểu nâng mặt lên, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt quen thuộc này, vẫn cảm thấy chờ đợi không có ngày hẹn như vậy thật quá xa xôi, mà khi anh thật sự xuất hiện ở trước mặt, vui sướng cuồng loạn kia đã quên mọi chua xót vốn có khi chờ đợi. Vì giờ khắc gấp lại này, lòng của cô đã muốn chờ đến nát tan, thanh âm nhu nhược khẽ thở ra, “Thật sự rất nhớ anh!”

Cô không cần, nếu không cùng với anh ra đi, chia lìa ngắn ngủi này đã muốn làm cho cô ném hết tương tư khổ sở, rốt cuộc cô không thể chịu đựng được chia lìa xa anh nữa.

Trong lòng kích động hôn lên môi anh, gắt gao ôm anh, miệng cũng điên cuồng mà hút, rất nhớ anh, nghĩ đến đều làm cho cô muốn nổi điên. Trạch Viễn bị nụ hôn của cô đột nhiên tập kích dụ dỗ anh cùng trầm luân, gắt gao dây dưa, kích thích đến dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể.

Anh rất nhanh hóa bị động thành chủ động, gắt gao quần quít lấy lưỡi của cô, tay cũng nhịn không được càng ôm sát, vuốt ve lưng cô.

Cô một tay ôm lấy cổ anh, chậm rãi sát vào đầu của anh, kéo đầu của anh càng gần sát chính mình, bàn tay nhỏ bé còn lại nhịn không được chậm rãi trượt, cách quần áo ướt đầm ma sát trước ngực anh, ẩm áp trên người càng thêm hấp dẫn lẫn nhau mà vuốt ve. Lòng Trạch Viễn rung động, tư vị ngọt ngào này có bao nhiêu lâu không nhắm nháp, cánh môi ngọt ngào, cái lưỡi thơm mềm, nhịn không được càng dùng sức hôn lại cô.

Ngọn lửa dục vọng trong lòng càng bùng cháy nhanh hơn, trong không gian nhỏ hẹp, hai người cố gắng ôm chặt đối phương, cố chấp không thể rời khỏi ôm ấp thật sâu để nói hết thống khổ ly biệt.

Thẳng đến hô hấp đều khó khăn, Trạch Viễn mới thoáng buông ra một chút, ánh mắt mê mang nhìn Tiêu Tiểu, tay khẽ vuốt ve môi của cô, cảm giác mềm nhẹ dưới ngón tay, càng tăng vài phần thương tiếc. Tiêu Tiểu chậm rãi mở mắt ra, chống lại vẻ thâm tình thương tiếc của cô, trong lòng cảm động cùng khát vọng càng mãnh liệt dâng lên. Ánh mắt chăm chú nhìn cánh môi mềm mại ẩm áp của anh, rất nhớ anh, rất nhớ vĩnh viễn không muốn buông anh ra.

Quần áo ướt đầm kề sát ở trên người, khiến cho dáng người khiêu gợi của cô hoàn toàn lộ ra, trong đầu lập tức dâng lên tất cả những hình ảnh của cô, cảm giác non mịn kia, ngứa ngáy đáy lòng ôm lấy dục vọng của anh, lý trí nói với anh, anh lập tức phải đi ra ngoài, nhưng là dục vọng đáy lòng lại làm cho anh không thể nhúc nhích dù chỉ một bước.

Cô biết anh cũng khát vọng giống cô, ở trong mắt anh, cô nhìn thấy ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt. Không cần lo nghĩ nữa, rốt cuộc không thể cố kỵ những trở ngại trước mắt, thậm chí gắt gao có được anh.

Lại kéo thấp đầu của anh, thật sâu mút lấy cánh môi anh, cô thậm chí muốn yêu anh, không bao giờ nữa cho phép anh rời đi. Tay cũng càng kịch liệt ở trên người anh du ngoạn, kích thích đến tình dục nguyên thủy nhất. Tay nhỏ bé linh hoạt với vào trong quần áo của anh, trực tiếp vuốt ve da thịt rắn chắc của anh, dưới bàn tay là cơ thể nhiệt độ nóng cháy, làm cho lòng cô khẳng định, anh cũng đang khát vọng giống cô. Tay càng khiêu khích xoa nắn điểm nhỏ trước ngực anh, khi cô khẽ vuốt ve điểm nhỏ trước ngực anh, cánh tay bên hông đột nhiên buộc chặt, anh đang căng thẳng!

Trong lòng Trạch Viễn điên cuồng đấu tranh, trong đầu rõ ràng biết Tiêu Tiểu muốn làm cái gì, lý trí lo lắng nhắc nhở chính mình, mau mau buông cô ra, nhưng là, thân thể lại luyến tiếc rời khỏi ôn nhu của cô. Đáy lòng có một thanh âm nhỏ nhỏ đang nhắc nhở, kỳ thật anh cũng rất khát vọng vuốt ve cô.

Tiêu Tiểu khó khăn rút tay ra, vội vàng muốn cởi bỏ quần áo của anh, nhưng quần áo ướt át lại làm tăng độ khó khăn. Cô ảo não dùng sức mà lôi kéo, miệng cũng tăng thêm lực cắn anh. “Viễn, ôm em!” Thanh âm nhu tình lộ ra mê luyến mạnh mẽ, gọi lên khát vọng chân thật trong lòng anh. Không bao giờ có thể lừa chính mình nữa, anh cũng là đàn ông, ôm người con gái mà mình yêu, bảo anh làm sao có thể tự kiềm chế nữa. Bàn tay to dày rốt cục xé mở quần áo của cô, trực tiếp vuốt ve da thịt của cô, ẩm áp mềm mại dưới lòng bàn tay làm cho dục vọng trong lòng càng cuồng liệt bốc cháy lên.

Rốt cuộc chịu không nổi, tiểu ma nữ này, anh sắp điên rồi, không bao giờ cho phép cô có thể như vậy mà tra tấn chính mình nữa. Anh dùng sức áp Tiêu Tiểu ở trên tường, hôn lên bầu ngực đầy đà của cô, tay cũng càng điên cuồng mà mơn trớn da thịt của cô. Anh muốn nói cho cô biết, anh mới là người chủ động!

Vách tường lạnh lẽo mãnh liệt kích thích trên lưng, cô khổ sở co người lại, nhịn không được khẽ run rẩy. Miệng tràn ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, thanh âm ái muội này càng làm cho tình dục bên trong dâng trào.

Anh đã muốn quên cả hô hấp, chỉ có thể để cho nhịp tim đập nhanh mà tăng nhiệt độ cơ thể lên, thì ra anh cũng vô cùng khát vọng cô!

Tiêu Tiểu khó khăn dựa vào vách tường lạnh lẽo, ánh mắt mê loạn, nhìn đến dung mạo của anh, trong lòng càng nảy lên một loại kích động, chỉ có anh, chỉ vì anh, mỗi một khắc tim đập, mỗi một giây hô hấp đều

chỉ vì anh, không bao giờ muốn rời khỏi anh nữa, cho dù người khác nói như thế nào, thầm nghĩ toàn tâm toàn ý yêu anh! Tay cũng nhịn không được ôm sát cổ anh, chủ động đón nhận nụ hôn của anh.

Ách, chân thật mềm nhũn, sắp không trụ được nữa, chỉ có thể găt gao ôm lấy cổ anh. Môi cùng ngón tay của anh đều như là mang theo một loại ma pháp, da thịt mềm mại bị cánh môi ảm áp in lên hàng loạt dấu ấn, cảm giác mãnh liệt kích thích kia dâng tràn trong đại não, hoàn toàn đánh mất khả năng tự hỏi, thân thể nóng lên như là như muốn tan chảy, trong cơ thể một loại cảm giác khác thường từ bụng chậm rãi dâng lên, loại cảm giác hư không này làm cô rất xấu hổ, chưa bao giờ khát vọng một người như thế, thầm nghĩ găt gao ôm trọn lấy anh, cho anh tất cả của mình.

Anh nhất định là điên rồi, điên cuồng mà thầm nghĩ có được cô, hung hăng yêu cô. Chia lìa thống khổ, chỉ trích khó xử, đều làm cho khát vọng này càng trở nên nóng bỏng, dứt bỏ mọi băn khoăn, thầm nghĩ găt gao ôm cô, có được cô!

Anh không thể nhúc nhích, cô cứ nhiên?! Tầng ngăn cách kia làm cho anh ngoài ý muốn chấn động, cứ nhiên anh là người đàn ông đầu tiên của cô? Cái loại cảm giác chặt khít này làm cho anh không thể nhúc nhích, nhất định cô rất đau. Anh khẽ vuốt thắt lưng của cô, “Tiêu Tiêu?” Anh không nghĩ làm cho cô thống khổ!

Cô thật vất vả từ đau đớn ban đầu hòa hoãn lại đây, trọn mắt nhìn đến vẻ thân thiết trong mắt anh, cảm giác anh chân thật ngay tại trong cơ thể chính mình, cảm giác được lấp đầy chậm rãi thay thế làm cho cô cảm nhận sâu sắc. Cô ngẩng mặt lên, cắn môi anh, ôn nhu dâng lên nụ hôn của chính mình! Cô muốn cho anh, chỉ có anh!

Bên trong không gian nhỏ hẹp, không khí ứ đọng, liên tục tiếng thở dốc ái muội, hai thân thể găt gao giao triền, đều làm cho dục vọng thiêu đốt càng thiêu càng mãnh liệt, thẳng đến khoái cảm lên đến cực hạn! Rốt cục hợp hai làm một linh hồn, lấy tên là tình yêu, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không chia lìa!

61. Chương 61: Lưỡng Nan

Tác giả nhấn lại

Chương này cùng chương tiếp theo có mối liên hệ chặt chẽ, bất quá, tách ra cũng có nguyên nhân, mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Trạch Viễn nhìn cái lưng trần bóng loáng của cô, trong lòng toàn bộ là hình ảnh kích tình mà say mê vừa rồi, thì ra tim đập cũng có thể điên cuồng như thế.

Cô lẳng lặng từ từ nhắm hai mắt, một nụ cười trong veo hạnh phúc ở khóe miệng nở rộ. Trong lòng anh đều có chút hoài nghi, hạnh phúc thật sự có thể dễ dàng ôm vào trong ngực như thế sao? Nhớ tới lúc ban đầu nhìn thấy cô, quyến rũ như vậy, xinh đẹp đến mức làm cho anh chùn bước, chưa từng dám mơ tưởng cô sẽ coi trọng chính mình như vậy. Nhưng là, càng kháng cự, càng làm cho thân ảnh của cô trú sâu dưới đáy lòng, càng ngày càng nhiều hiểu kì cùng hấp dẫn, lòng anh cũng dần dần bị mê hoặc, là anh hấp dẫn cô, hay vẫn là cô mê hoặc anh?

Anh nhẹ nhàng mà kéo cô cao lên một chút, nhưng động tác rất nhỏ này vẫn là quấy nhiễu đến cô đang mơ màng ngủ. Cánh mi đen dày của cô chớp chớp vài cái, đôi mắt đẹp đen láy đối diện với ánh mắt anh, khóe miệng nhợt nhạt nở nụ cười.

“Tỉnh rồi? Có mệt hay không?”

“Không sao cả.”

“..... Đau không?”

“Đau cũng hạnh phúc! Em thích cảm giác anh găt gao ôm em.”

Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, tràn ngập hạnh phúc, có thể làm cho người con gái mà mình yêu cảm thấy hạnh phúc, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác tự hào!

Cô híp mắt lại, vươn tay nhẹ nhàng mà du ngoạn ở trên mặt anh, vì sao nhìn bao nhiêu cũng thấy nhìn không đủ đâu? Cho dù là anh ôn hòa, hay vẫn là anh cuồng dã, đều làm cho lòng cô ngọt ngào say mê, rốt cục người đàn ông này cũng là của cô! Trong lòng mừng thầm làm cho nhịp tim đập càng thêm kích động, không phải là anh cũng giống như cô, vui vẻ đến mức tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực chứ?

Tiêu Tiểu nhẹ nhàng mà nhào vào trong ngực anh, lẳng lặng nghe tiếng tim của anh đập, tay chậm rãi vòng qua thắt lưng anh. Trạch Viễn vươn tay đem cô ôm càng sát dán tại trong lòng, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Cô cứ im lặng như vậy mà dán chặt vào anh, vẫn không nhúc nhích. Trạch Viễn cúi đầu, không nhìn được mặt của cô, nhẹ giọng hỏi, “Tiêu Tiểu?” Cô lại đang ngủ sao?

“Em đang nghe trái tim của anh!”

“..... Nghe được cái gì?”

“Anh nghe.....” Cô cầm lấy tay anh nhẹ nhàng mà đặt vào ngực, lòng bàn tay truyền đến dao động yếu ớt. “Nghe được không? Nó đang nói..... Em..... Yêu..... Anh!”

Trong lòng bỗng nhiên bị cái gì đó làm cho chấn động, tựa như trong nháy mắt quên cả hô hấp, ngọt ngào hạnh phúc ở trong lòng một vòng một vòng mở ra. Tay nhịn không được càng ôm chặt cô vào trong lòng, cầm dán chặt vào đỉnh đầu cô.

“Tiêu Tiểu.....”

“Anh yêu em! Trạch Viễn, rất yêu em!” Cô giành nói trước anh, đã muốn mở miệng nói ra cảm thụ trong lòng, sau đó nâng mặt lên, nhìn thẳng vào anh, mỉm cười trên mặt từ đầu tới cuối không có biến mất.

“Anh cũng yêu em! Khi anh còn muốn chống cự lại, nó đã yêu em mất rồi!” Anh ấn ngực, lần đầu tiên thành thực nói ra suy nghĩ trong lòng, nếu ngay từ đầu anh có thể thành thực với bản thân mình, cô sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, không bao giờ muốn nhìn đến ánh mắt thương tâm của cô nữa!

“Em biết, cho nên em chưa từng từ bỏ!” Cô vui vẻ mà gật đầu, vẫn biết, tuy rằng từng hoài nghi con đường này sẽ thực dài lâu, nhưng là chưa bao giờ từng hoài nghi yêu anh là chuyện sai lầm.

Cô vĩnh viễn là tự tin như vậy! Yêu liền yêu, sẽ không do dự, sẽ không hoài nghi, lại càng không định che giấu, cho dù sẽ bị thương, nhưng là, vẫn luôn kiên trì với tình yêu chân thật của mình. Anh là quá may mắn, từ khi tình yêu bỗng nhiên xuất hiện, luôn luôn có cô ở đó chờ đợi!

Trạch Viễn cúi đầu, thâm tình hôn cô, rốt cuộc không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm kích trong lòng, thậm chí dốc toàn tâm mà yêu cô, mang lại cho cô tất cả hạnh phúc!

Cho rằng hạnh phúc đã bao trùm toàn bộ thế giới, nhưng là, sự thật luôn luôn có chút ngoài ý muốn đến đánh vỡ.

Di động của Trạch Viễn ở phía sau vang lên, tiếng chuông di động loáng thoáng từ bên ngoài phòng truyền đến. Hai người đồng thời đều sợ run một chút, Trạch Viễn nhẹ nhàng buông cô ra, cố gắng cho cô một cái mỉm cười, “Anh đi xem sao.” Nói xong xuống giường, lấy một cái khăn quấn lại bên hông, ra khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng anh, lòng cô đột nhiên một trận hồi hộp, nháy mắt cũng nhịn không được khẽ nháy dựng lên, cảm giác được giống như có chuyện gì đó xảy ra? Hạnh phúc thật sự ngắn ngủi như vậy sao? Mỗi lần đều còn chưa kịp cất giữ nó thật tốt, đã biến mất nhanh như vậy!

Trạch Viễn ở phòng tắm tìm được di động, màn hình hiển thị rõ ràng “Nhà”, lòng anh run lên, thật là ba mẹ! Hít sâu một hơi, nhận cuộc gọi!

“Trạch Viễn, con đang ở đâu?” Thanh âm lo lắng của cha anh truyền tới.

“Con.....” Anh còn đang do dự phải nói như thế nào.

“Con mau trở về đi, bệnh tim của mẹ con lại tái phát, chúng ta hiện tại đang đi bệnh viện, bệnh viện số hai!” Cha anh nói một hơi, làm cho anh không thể nói được những lời định nói.

“Vâng, con lập tức đi qua đó, đến nơi sẽ gọi điện thoại cho hai người!” Trạch Viễn nóng vội cúp điện thoại, nhanh chóng quay người lại, lại nhìn thấy Tiêu Tiểu khoác một cái khăn tắm đứng ở cửa, vẻ mặt bất an.

“Tiêu Tiểu, anh lập tức phải đi về! Bệnh tim của mẹ anh tái phát!” Anh đi lên phía trước, khẽ ôm lấy hai vai của cô.

“Bác gái? Tại sao có thể như vậy?” Cô giật mình trừng mắt nhìn anh, “Em cùng đi với anh!”

Nhìn ánh mắt do dự của anh, cô hiểu được, “Em cùng anh đến bệnh viện, em không đi vào! Để cho em cùng anh, được không?” Cô cũng không cách nào xác định được, bệnh cũ của mẹ anh có phải bởi vì chính mình mà tái phát hay không, áy náy cùng mâu thuẫn trong lòng hỗn độn lẫn nhau, nhưng là, nếu không cho cô đi cùng anh, cô rất sợ chính mình một mình lại suy nghĩ miên man!

Khẩn cầu cùng bất an trong mắt cô, đều nhẹ nhàng mà gõ vào lòng anh, nhất định trong lòng cô rất áy náy, cho dù chuyện mẹ anh phát bệnh có liên quan đến cô hay không, cô đều đã vô cùng tự trách. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Đi thay quần áo.” Anh cũng không yên tâm để một mình cô ở nhà lo lắng!

Tiêu Tiểu thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhột nhột nở nụ cười, chạy nhanh trở về phòng thay quần áo.

Rất nhanh, đã đến cửa bệnh viện. Trạch Viễn vội vàng gọi điện thoại cho cha, hỏi tình huống hiện tại.

“Bác sĩ đang kiểm tra cho mẹ con, may mắn, bệnh phát đúng lúc uống thuốc, vấn đề không nghiêm trọng.” Anh khẽ ôm chặt lấy cô, vỗ về lưng cô, nhìn đến anh gọi điện thoại, so với anh cô còn căng thẳng hơn. “Có khi nào bác ấy vì em mới như vậy không?” Cô bất an khẽ hỏi, rất muốn đi thăm mẹ anh, nhưng là, sợ hãi mình xuất hiện lại làm cho bệnh tình của mẹ anh nặng hơn.

“Sẽ không, chắc là bị chuyện của ai đó kích thích.” Anh nhẹ giọng an ủi, trong lòng rõ ràng, anh cùng cha anh vẫn luôn rất cẩn trọng, bệnh của mẹ anh gần đây rất ít phát tác. Chẳng lẽ lần này phát bệnh, thật là vì chuyện của anh? Lòng anh cũng khó xử giằng co, nhưng là, không muốn cô lo lắng.

Đến bệnh viện, Tiêu Tiểu cười khổ giục anh mau vào đi, “Anh cứ thoải mái mà đi đi, đừng tìm bọn họ nói em đến đây!”

“Một lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho em, em ở dưới đây chờ anh!”

Cô mỉm cười khẽ gật đầu, giục anh mau vào thang máy. Nhìn thấy anh vào thang máy, lòng của cô cũng căng thẳng lên, lẳng lặng ngồi ở góc đại sảnh mà đợi.

Trạch Viễn lên lầu 6, đèn phòng cấp cứu đã tắt, ngoài cửa cũng không có thân ảnh của cha, anh lo lắng lại gọi điện thoại cho cha anh. Thì ra mẹ anh đã kiểm tra xong, chuyển vào phòng bệnh 609. Anh chạy nhanh nhìn bảng hướng dẫn đi tìm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào, cha đang ngồi ở bên giường của mẹ, lẳng lặng nhìn mẹ. Nghe được thanh âm, quay đầu nhìn về phía anh, anh đi đến bên giường, nhìn đến vẻ mặt tái nhợt của mẹ, trong lòng một trận quặn đau, mẹ nhất định là vì chuyện của chính mình mà tức giận, lòng lại thật sâu tự trách. Rồi cuộc anh phải làm như thế nào, làm sao có thể yêu mà không làm ai bị thương tổn?

Cha anh vỗ nhẹ vai anh, ý bảo bọn họ đi ra ngoài, anh đi theo ba anh ra khỏi phòng.

“Ba, rồi cuộc mẹ làm sao vậy? Là..... vì chuyện của con sao?” Anh áy náy nhìn cha mình, trong mắt cất giấu tự trách.

“Trừ chuyện của con ra, còn có chuyện gì có thể làm cho mẹ con tức giận như vậy chứ?” Thanh âm nghiêm khắc của cha anh lộ ra một loại tức giận.

Lòng Trạch Viễn càng chùng xuống, thật là vì anh.

“Sáng nay Kiều gia gọi điện thoại đến đây, không biết ở trong điện thoại cùng mẹ con nói gì đó, phỏng chừng là chuyện của Tú Viện, cuối cùng mẹ con tức giận đến mức lập tức phát bệnh, may mà đúng giờ uống thuốc.

Vừa rồi bác sĩ cũng nói, không có gì vấn đề lớn, bất quá, tuyệt đối không thể lại làm cho mẹ con kích động nữa!” Cha anh đơn giản nói quá trình phát bệnh của mẹ anh.

“Trạch Viễn, đừng tùy hứng, đi vào cùng mẹ con, một hồi mẹ tỉnh thì phải nói lời xin lỗi. Đừng để mẹ con phải bận tâm nữa, cố gắng mà nghe lời, bạn gái còn có thể tìm người khác, cha mẹ chỉ có một đôi này!” Cha anh nặng nề mà vỗ vỗ vai anh, lời nói thấm thía khuyên nhủ anh.

Trạch Viễn khổ sở khẽ nhắm hai mắt, không thể đáp lại, trong lòng thống khổ giãy vò, vừa mới mới cho cô một hứa hẹn hạnh phúc, hiện tại lại phải vì cha mẹ mà lựa chọn buông cô ra, bảo anh phải làm thế nào? Anh không thể trả lời, cũng không cách nào lựa chọn.

Vào phòng, mẹ anh cũng đã tỉnh, lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn thấy anh thực sự khổ sở, mẹ vì chuyện của chính mình tiêu tụy, anh thật sự là rất bất hiểu.

Mẹ anh nhìn thấy anh đến đây, lộ ra nụ cười hiền lành, vươn tay ý bảo anh đi qua, nụ cười kia như thứ gì đó đâm vào lòng anh, thật sâu đâm một cái để lại vết thương đầy máu, làm cho áy náy càng sâu vài phần, bảo anh sao có thể còn nhẫn tâm làm cho mẹ mình thương tâm được nữa?

Lưu Phương Hoa lẳng lặng nhìn con, nhú chặt mày, ánh mắt u buồn lộ ra nồng đậm lo lắng, anh không vui vẻ, nhất định rất tự trách, đây không phải Trạch Viễn mà bà muốn thấy, bình tĩnh cùng ôn hòa trên mặt con trai bà đã rất lâu không có xuất hiện.

“Trạch Viễn, lại đây ngồi, để cho mẹ nhìn con cho rõ.”

Trạch Viễn ngồi ở bên giường, thân thể nhoài về phía trước, nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ, lẳng lặng nhìn mẹ mình.

Lưu Phương Hoa nhẹ nhàng lướt từ trên trán anh hạ xuống, xoa mát anh, mắt thật sâu hờn lại, nó gần đây nhất định rất khuya mới ngủ. Tầm mắt đột nhiên bị một dấu hồng hồng chói mắt làm cho giật mình, trên cổ Trạch Viễn có một dấu hôn hồng hồng, nguyên bản giấu ở dưới áo, hiện tại bởi anh nhoài người về trước nên mới có thể lộ ra.

Lưu Phương Hoa yên lặng nhìn, đột nhiên nở nụ cười, nhợt nhạt nở nụ cười, nhẹ nhàng buông tay con ra, tươi cười ở trên mặt chậm rãi mở rộng.

Trạch Viễn bất an nhìn mẹ cười, kỳ quái nhìn về phía cha mình, hai người đều là vẻ mặt mờ mịt, mẹ anh làm sao vậy?

62. Chương 62: Trong

Tác giả nhấn lại

Rốt cục đồng ý tung hoa.....

Lưu Phương Hoa ngừng cười, thản nhiên nhìn về phía chồng, “Cẩm Chương, ông giúp tôi về nhà lấy chút quần áo tắm rửa.” Bùi Cẩm Chương lo lắng nhìn vợ, vừa rồi không hiểu vì sao lòng ông thực bất an khi thấy bà cười, dùng ánh mắt ám chỉ nhìn con, không thể lại làm mẹ kích động! Mới do dự ra khỏi phòng, khẽ đóng cửa lại.

Trạch Viễn nhìn mẹ cùng cha đã đi ra ngoài, trong lòng lại bất an không yên, mẹ nhìn ra cái gì sao? Sáng nay bà lại vì chuyện gì mà tức giận? Vừa rồi vì sao lại cười? Trong đầu đột nhiên nảy lên cả đồng lớn nghi hoặc, nhưng mà, lại không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể chờ đợi mẹ nói.

“Viễn, điu mẹ dậy.” Mẹ anh nhẹ giọng yêu cầu.

“Mẹ..... mẹ cứ nằm đi, chỉ sợ thân thể của mẹ không chịu được.” Trạch Viễn lo lắng không dám nhúc nhích, ngồi dậy nhất định sẽ tăng thêm sức nặng cho trái tim của mẹ.

“Không sao cả, hiện tại mẹ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.” Mẹ vẫn là kiên trì muốn ngồi dậy. Trạch Viễn đành phải nhẹ nhàng mà nâng bà ngồi dậy dựa vào đầu giường, đem một chiếc gối kê sau lưng cho bà dựa.

Lưu Phương Hoa hít một ngụm khí thật sâu, cảm giác ngực còn có chút âm ỉ làm, bà chờ nó chậm rãi lắng xuống, mới ngẩng mặt lên nhìn về phía con. Dùng ánh mắt ý bảo anh ngồi xuống ghế đi rồi mới nhìn về phía trước, ánh mắt xa xăm mà thâm thúy.

Trạch Viễn không biết mẹ muốn nói gì, đành phải lẳng lặng nhìn bà.

Phòng lâm vào một mảnh trầm mặc.

Thật lâu, mẹ anh mới nhẹ giọng mở miệng, “Con vừa ở cùng cô ta?” Bà trực tiếp hỏi.

“.....” Trạch Viễn ngây ngốc chần động, vẫn phân vân, tiếp theo nhất định không thể lại làm cho mẹ vì chuyện của Tiêu Tiểu mà tức giận, nhưng là, vạn lần không nghĩ tới mẹ anh cũng đã biết bọn họ ở cùng nhau!

Bà lẳng lặng nhìn Trạch Viễn, nhìn đến kinh ngạc, bất an, áy náy trên mặt anh, trong lòng hơi hơi có tia ấm áp, con trai vẫn là không đành lòng làm cho bà thương tâm.

“Con là con mẹ, mẹ hiểu rõ.” Lưu Phương Hoa thản nhiên nói.

“Mẹ.....” Trạch Viễn gắt gao nắm tay bà, khổ sở cúi đầu, “Thực xin lỗi, con không phải cố ý lừa gạt mẹ!”

“Viễn, con thật sự yêu cô ta sao?”

“..... Con..... Con thật sự thực yêu cô ấy.”

“Nếu hai người chúng ta chỉ có thể chọn một, con sẽ chọn ai?”

“Mẹ..... Con không nghĩ làm mẹ thương tâm! Nhưng là..... Con cũng không thể thương tổn cô ấy!”

“..... Nếu thế nào cũng phải chọn một?”

“.....” Vì sao lại thành vấn đề bắt lựa chọn, hai người đều là người anh chân chính yêu thương, vì sập lại buộc anh phải lựa chọn? Trạch Viễn thống khổ vùi mặt vào bên giường, khóe mắt có cảm giác âm ẩm, lại không nói gì mà chống đỡ.

Lưu Phương Hoa nhìn con thống khổ giãy dụa, đau lòng nhẹ vỗ về đầu của anh, bà cũng không muốn nhìn anh thống khổ như vậy!

“Viễn, mẹ nói cho con nghe chuyện xưa!” Giọng Lưu Phương Hoa dần dần phiêu xa, giống như suy nghĩ đều ngập tràn những kỷ niệm.

Anh cúi đầu, lẳng lặng nghe.

“Từng có một cô gái, điều kiện gia đình rất khá, ở trong mắt cha mẹ là đứa con gái ngoan ngoãn, ở trong mắt thầy giáo là học trò giỏi tương lai nhất định sẽ đậu vào trường đại học trọng điểm! Cô ấy cũng vẫn rất nghe lời người trong nhà đi tới con đường có tiền đồ sáng sủa.” Trạch Viễn chậm rãi nâng mặt lên, nhìn về phía mẹ, nhưng bà không có nhìn anh, ánh mắt hướng đến nơi xa xa ngoài cửa sổ.

“Nhưng mà, có một ngày, cô ấy đã yêu một người con trai rất nghịch ngợm, rất yêu rất yêu, cô thậm chí còn không biết cái gì là yêu, nhưng là, cô thậm chí cùng người con trai nghịch ngợm đó cùng một chỗ.” Trạch Viễn nghe được thanh âm của bà mơ hồ có chút ghen ngào, anh không dám lên tiếng, lẳng lặng nắm tay bà.

“Cô gái nói chuyện với người trong nhà, bọn họ không đồng ý, cô cùng với đứa con trai hư hỏng đó cùng một chỗ, bọn họ dùng đủ mọi cách để ngăn cản.”

“Nhưng là, vô luận bọn họ khuyên ngăn như thế nào, cũng không có biện pháp làm cho cô gái lùi bước, cô đã định chỉ có anh ta, toàn tâm toàn ý đi theo anh ta, thậm chí cũng không cần đi học, chỉ vì một câu hứa hẹn của anh ta, anh ta sẽ cho cô hạnh phúc!”

“Có một đêm, cô gái ngây ngốc đợi anh ta cả đêm, bởi vì người đó nói cùng bỏ trốn với cô.” Trạch Viễn cảm giác tay bà không thể kiềm chế được bắt đầu run rẩy, anh đau lòng nắm chặt, truyền lại ấm áp.

“Cô gái cứ như vậy vẫn chờ, vẫn chờ, đợi cho đến khi trời sáng, anh ta vẫn là không có xuất hiện. Cô phát điên vọt tới trường học, nhà của anh ta tìm anh ta. Nhưng là, chỗ nào cũng không có bóng dáng của anh ta. Cuối cùng, cô gái té xỉu ở cửa nhà anh ta.”

“Là người nhà đưa cô ấy trở về, cô tỉnh lại vẫn không thể tin anh ta đã biến mất. Cô vẫn tin tưởng anh ta sẽ không bỏ rơi cô. Nhưng là, cuối cùng đáp án lại làm cho cô hoàn toàn suy sụp.” Bà cố gắng nở một nụ cười, nhưng là nụ cười kia so với khóc còn làm cho người ta đau lòng hơn.

“Người nhà cô gái kia cho người con trai đó một món tiền, có thể giải quyết khó khăn của nhà bọn họ. Anh ta tiếp nhận, dùng cô gái đổi lấy một món tiền lớn. Khi cô gái có thể gặp lại người con trai đó, cư nhiên anh ta có thể mỉm cười nói, chúng ta thật sự không thích hợp, bởi vì chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau!” Lời nói quen thuộc này làm cho Trạch Viễn giật mình, anh không phải cũng từng nói với Tiêu Tiểu như vậy sao?

“Cô gái nghỉ một năm học, không có đậu trường đại học trọng điểm, mà là lựa chọn một trường đại học ở phương Bắc, rời xa gia đình. Rốt cục cô cũng hiểu được tình yêu cuồng nhiệt sẽ chỉ làm con người bị thương quá nặng, không thể tiếp tục tin tưởng tình yêu. Mãi đến một ngày, có một tên ngốc đi vào thế giới của cô, vẫn dùng yên lặng quan tâm âm áp đánh thức trái tim cô, cô mới phát hiện, trừ bỏ tình yêu, còn có rất nhiều cảm giác sẽ làm trái tim người ta sống lại.”

“Cô lựa chọn người đàn ông ngốc cũng rất âm áp này, đã không có tình yêu mãnh liệt, thường thường bình yên mới là thật! Cô tin tưởng anh sẽ cho cô hạnh phúc chân chính!”

Rốt cục bà cũng nói xong, khóe môi nhếch lên nụ cười nhợt nhạt, trên mặt đều là âm áp hạnh phúc!

“Mẹ.....” Trạch Viễn không biết nên nói cái gì.

“Cô gái đó chính là mẹ.” Lưu Phương Hoa nhẹ nhàng mà nở nụ cười, không thể tưởng được, chuyện chữ đã phủ đầy bụi qua lâu như vậy, khi đụng chạm lại vẫn làm cho người ta đau đớn như thế! “Cái tên ngốc kia, người đàn ông ngốc đó chính là ba con, chúng ta hiện tại thật sự hạnh phúc!”

“Viễn, con rất giống mẹ, ngay cả tính cách đều giống. Tuy rằng mẹ từ nhỏ đều giáo dục con phải có một trái tim bình thản, nhưng là, mẹ biết con cũng chấp nhất giống mẹ năm đó vậy!” Lưu Phương Hoa khẽ vuốt mặt con, khuôn mặt điềm đạm của con bà giờ phút này cũng vì yêu mà giãy dụa.

“Mẹ chính là lo lắng con sẽ vì tình yêu mà mê muội, thậm chí bị thương! Cho nên, từ nhỏ mẹ liền cho con quen thân Tú Viên, nó dịu dàng vừa vặn có thể cho lòng con bình thản, mẹ cảm thấy nó là thích hợp với con nhất.” Trạch Viễn nhìn mẹ, hoàn toàn không nghĩ tới bà làm hết thấy đều là vì chính mình.

“Nhưng mà, có sắp đặt như thế cũng không thể khống chế được trái tim của con! Con vẫn là liều lĩnh lựa chọn một người con gái không tâm thường như vậy!” Lưu Phương Hoa nhẹ nhàng mà nở nụ cười, không thể tưởng được bản thân mình bảo hộ con như thế, vẫn là tránh không khỏi tình kiếp.

“Mẹ, kỳ thật Tiêu Tiểu thật là một cô gái tốt.” Trạch Viễn thành khẩn nhìn bà.

“Ai, mẹ là lo lắng con không thể nắm giữ lòng của cô ta, kết quả người bị thương chỉ có chính con. Mà con một khi quá yêu, liền không thể dễ dàng quên đi.” Lưu Phương Hoa nhìn khuôn mặt kiên định này, nhớ tới lúc trước chính mình cũng từng kiên định như thế cam đoan với cha mẹ, chính mình nhất định sẽ hạnh phúc.

“Mẹ, mẹ tin tưởng con, con sẽ không nhìn lầm, Tiêu Tiểu tuyệt đối sẽ không thương tổn con, cô ấy yêu con thậm chí là rất nhiều, nhiều hơn cả chính mình.” Trạch Viễn lo lắng cam đoan với bà.

Lưu Phương Hoa thản nhiên nở nụ cười, “Kỳ thật, ở trên đường đến bệnh viện, tim của mẹ vẫn rất đau, lúc ấy mẹ liền nghĩ, nếu nhất thiết giữa chúng ta chỉ có thể chọn một, tim của con có phải cũng đau như vậy hay không? Lúc ấy, mẹ vô cùng khổ sở, làm mẹ chỉ hy vọng con có thể hạnh phúc, cho nên mới dùng sức bảo hộ con như vậy.” Bà nhẹ nhàng mà vỗ về mặt con, còn chân thành nói, “Nhưng là, vừa rồi mẹ nhìn thấy dấu hôn trên cổ con, mẹ mới giật mình phát hiện, vô luận chúng ta cản trở các con như thế nào, các con vẫn có thể nghĩ ra biện pháp để được cùng một chỗ!”

“Mẹ, con cùng Tiêu Tiểu là thực lòng yêu đối phương.” Khuôn mặt Trạch Viễn hơi hơi nóng lên, không nghĩ tới bị mẹ nhìn thấy.

“Mẹ đột nhiên nhớ đến mẹ của mẹ, lúc trước bà cũng cản trở mẹ như vậy, mẹ từng rất hận rất hận bà, bởi vì cứ nhiên bà lại dùng tiền tài đi thử nghiệm tình yêu của mẹ. Nhưng, mẹ hiện tại, có phải cũng giống như bà ấy hay không?” Trong ánh mắt Lưu Phương Hoa toát ra một loại thương tâm, Trạch Viễn có thể cũng cảm thấy như vậy với bà hay không?

“Mẹ, con biết mẹ đều là muốn tốt cho con, chính là mọi người còn chưa hiểu Tiêu Tiểu, cô ấy sẽ không thương tổn con.” Trạch Viễn không hy vọng bà tự trách, anh biết bọn họ đều là thương anh.

“Viễn, hôm nay dì Kiều gọi điện thoại lại đây, nói Tú Viện ở nước ngoài thương tâm mất mát, kết quả là gặp phải kẻ xấu, thiếu chút nữa bị người xấu khi dễ. Bà ấy tức giận liền gọi điện thoại lại đây nói vài câu, ta cũng nghĩ đến con làm ra vẻ không cần Tú Viện, càng làm cho trong nhà lo lắng, mới nhất thời khó thở phát bệnh. Con trở về nhớ rõ gọi điện thoại an ủi Tú Viện một chút, nó thật sự là một cô gái tốt.” Lưu Phương Hoa bắt đầu dĩ lắc đầu.

Trạch Viễn không nghĩ tới Tú Viện lại gặp phải chuyện như vậy, trong lòng lại cảm thấy thực có lỗi với cô ấy, đành phải gật gật đầu.

“Viễn, vài bữa nữa kêu cha mẹ của cô bé kia, chúng ta gặp một lần đi.” Trạch Viễn nghe mẹ nói như vậy, nhất thời không có phản ứng lại được? Ngây ngốc nhìn bà. “Mẹ..... Ý của mẹ là?”

“Mẹ đã gặp qua cô ấy, cô ấy thật sự rất cố chấp.” Nhớ tới gương mặt quật cường của Đinh Tiêu Tiểu, bà không thừa nhận cũng không được cô so với chính bà còn dũng cảm hơn.

“Mẹ? Mẹ đồng ý? Thật sao?” Trạch Viễn đột nhiên vui mừng đến giật mình, có chút không thể tin được, mẹ anh cứ nhiên đã chấp nhận Tiêu Tiểu?

“Mẹ còn muốn con của mẹ, mẹ cũng không hy vọng con chọn cô ta mà không cần mẹ!” Lưu Phương Hoa nhẹ nhàng mà nở nụ cười, đúng vậy, hạnh phúc của con bà liền để cho nó tự quyết định đi, có bảo hộ nhiều đến mấy cũng không thể cho nó hạnh phúc trong tương lai.

Trạch Viễn hưng phấn mà ngồi xuống, gắt gao ôm mẹ, thật tốt quá, quá tuyệt vời! Đột nhiên ý thức được trái tim bà cũng chưa ổn định, bệnh tim của mẹ không thể vận động quá kịch liệt, mau buông bà ra. Do dự nhìn bà, không biết hiện tại nói vụn vào có thích hợp hay không.

“Làm sao vậy? Còn có cái gì muốn nói?” Nhìn con muốn nói lại thôi.

“Mẹ..... Tiêu Tiểu..... Cô ấy ở dưới lầu, mẹ muốn gặp cô ấy một lát hay không?” Trạch Viễn bất an nói xong, tuy rằng mẹ anh đã chấp nhận cô, nhưng là không biết bà hiện tại có chịu gặp cô hay không, lại lo lắng trong lòng bà còn có thể có kháng cự. Nhưng là, thật sự vô cùng hy vọng hiện tại có thể làm cho Tiêu Tiểu biết tin vui này, cô nhất định ở dưới kia sốt ruột chờ!

“Nóng vội như vậy, đúng là có vợ đã quên mẹ.” Lưu Phương Hoa khẽ xoa đầu của anh, ai, con trai lớn rồi! “Nhìn con đau lòng như vậy, kêu cô ấy đi lên đi.”

Trạch Viễn nhanh chóng vui vẻ mà gật đầu, “Mẹ, con lập tức sẽ trở lại.” Hưng phấn mà lao ra cửa.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của con, trong lòng Lưu Phương Hoa cũng rất cuộc buông được một tảng đá nặng. Hạnh phúc của Trạch Viễn, chỉ có thể từ chính anh nắm giữ, ai cũng không thể quyết định.

Trạch Viễn vui vẻ lao ra thang máy, lo lắng tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Tiểu, thật vất vả mới nhìn thấy cô một mình lẳng lặng ngồi ở góc hẹp, vẻ mặt mây mù che phủ!

Kiểm chế hưng phấn trong lòng, Trạch Viễn nghiêm mặt, thẳng hướng Tiêu Tiểu đi qua.

“Tiêu Tiểu” Nghe được giọng Trạch Viễn, Tiêu Tiểu kinh ngạc ngẩng mặt lên, nhìn đến khuôn không chút biểu tình của anh, trong lòng lại lo lắng, “Trạch Viễn, mẹ anh thế nào?”

Trạch Viễn một phen kéo Tiêu Tiểu, kéo cô trực tiếp hướng thang máy đi đến. “Mẹ anh muốn gặp em!”

“A!” Tiêu Tiểu sợ tới mức cứng ngắc cả người lại, không thể đi về phía trước.

“Em đi theo anh là được.” Trạch Viễn ra sức kéo, lôi kéo cô tiếp tục vào thang máy, trên mặt vẫn là biểu tình thần bí.

“Trạch Viễn, mẹ anh muốn gặp em?” Tiêu Tiểu lo lắng cau mày, “Vì cái gì?”

“Anh cũng không biết, bà vừa tỉnh, đã nói muốn gặp em, em không nên kích động bà.” Trạch Viễn cố ý thần nhiên nói.

“Kia..... Vậy em không nên đi gặp bà, bằng không, lại hại bà tức giận làm sao bây giờ?” Tiêu Tiểu sốt ruột lắc đầu, trong đầu đều nghĩ đến chính mình phải đối diện với mẹ anh, căn bản không ý thức được Trạch Viễn đang dùng giọng điệu lãnh đạm để nói chuyện với cô.

“Là bà nói muốn gặp em?” Trạch Viễn nhìn dáng vẻ khấn trương của Tiêu Tiểu, thật muốn cười ra tiếng, một lát nữa, cô nghe được mẹ đồng ý, sẽ có cái phản ứng gì? Trong lòng có một tia tự trách, mình cứ nhiên cũng bắt đầu biết trêu chọc người khác.

“Vậy được rồi, nếu mẹ anh tức giận, anh ở bên cạnh cố gắng trấn an bà, không phải đối kháng với bà, trăm ngàn lần không thể làm cho bà tức giận.” Tiêu Tiểu đành phải cẩn thận nghĩ như thế nào sẽ không chọc mẹ anh tức giận.

Ra khỏi thang máy, đi vào trước cửa phòng, Tiêu Tiểu bất an nhìn cánh cửa khép hờ, tay cũng gắt gao nắm tay anh, cô vô cùng khấn trương a!

Đẩy cửa đi vào, bà Bùi ngồi dựa vào đầu giường, mặt không chút thay đổi nhìn về phía bọn họ.

Tiêu Tiểu đi theo Trạch Viễn đi vào, Trạch Viễn giúp cho Tiêu Tiểu ngồi ở trên ghế bên giường, còn mình ngồi ở cạnh giường.

Tiêu Tiểu khẽ cắn môi dưới, cố gắng kiềm chế bất an trong lòng, trấn định nâng mắt lên hướng mẹ anh. “Cháu chào bác!”

Bà lặng lẽ nhìn chằm chằm cô, không có lên tiếng, ánh mắt như là nghiền cứu cô, Tiêu Tiểu bị nhìn đến trong lòng lo sợ, bà rốt cuộc là có ý tứ gì, thế nào cũng nhìn không ra chút manh mối, chính mình cũng không dám tùy tiện mở miệng, sợ chọc bà tức giận.

“Mẹ, cô ấy chính là Đinh Tiêu Tiểu, bạn gái con.” Trạch Viễn vươn tay nắm lấy tay Tiêu Tiểu, đây xem như lần đầu tiên chính thức giới thiệu.

“Trạch Viễn, con để cho mẹ cùng Đinh tiểu thư nói chuyện riêng một chút.” Lưu Phương Hoa nhìn anh, ý bảo anh trước đi ra ngoài một hồi.

Trạch Viễn do dự nhìn bà, lại nhìn Tiêu Tiểu một cái, mẹ anh không phải đồng ý rồi sao? Vì cái gì còn muốn...? Nhưng là, nhìn đến ánh mắt kiên định của bà, anh vẫn là nghe theo đi ra ngoài, trước đó, nắm chặt tay Tiêu Tiểu một lát, mới buông ra, đi ra ngoài.

Tiêu Tiểu nhìn Trạch Viễn cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có chính mình cùng mẹ anh, trong lòng lại không yên.

“Cô yêu Trạch Viễn sao?” Lưu Phương Hoa thần nhiên hỏi, thanh âm nhẹ nhàng thần nhiên nhưng rất có sức nặng

Tiêu Tiểu sợ run một chút, nâng mắt lên nhìn thẳng vào mắt bà, nhìn thấy trong mắt bà có rất nhiều nghi ngờ. Hít sâu một hơi, gật gật đầu, “Con nói rồi, con thực thương anh ấy!”

“Nếu, tôi bức Trạch Viễn giữa chúng ta chọn một người, cô cho rằng nó sẽ chọn cô sao?” Bà thẳng thắn nói ra vấn đề bén nhọn.

Tiêu Tiểu khó khăn nuốt nước bọt, dừng cảm nói ra đáp án của chính mình. “Anh ấy sẽ.”

“Vì cái gì? Cô có thể khẳng định như vậy?” bà Bùi nhíu mày.

“Bởi vì bác thương anh ấy, hy vọng anh ấy hạnh phúc, con muốn cho anh ấy hạnh phúc!” Tiêu Tiểu kiên trì cố chấp trong lòng.

“Làm cho nó bỏ mẹ mình chính là hạnh phúc?”

“Nếu nói thật, bác muốn Trạch Viễn ở giữa chúng ta nhất định phải lựa chọn, anh ấy nhất định không thể chọn được. Anh ấy chỉ biết đứng ở giữa chúng ta mà đấu tranh đau lòng, bởi vì anh ấy không muốn làm thương tổn ai hết. Nhưng là, con biết bác làm như vậy đều là vì muốn tốt cho Trạch Viễn, sẽ đành lòng nhìn anh ấy khổ sở như vậy sao?”

“Cô có thể cam đoan nó sẽ hạnh phúc?”

“Con không thể cam đoan, con chỉ có thể thật sự hiểu anh ấy, toàn tâm toàn ý làm cho anh ấy vui vẻ.”

“Cô còn phải học cách chăm sóc nó, bằng không tôi làm sao yên tâm đem nó giao cho cô?”

“.....” Tiêu Tiểu kinh ngạc mở to mắt nhìn bà, dần dần lộ ra mỉm cười, vừa rồi bà nói cái gì? Đem Trạch Viễn giao cho cô? Không phải là cô đang nghe nhầm chứ? Không phải bà còn vì chuyện của bọn họ mà tức giận, như thế nào lại.....?

“Ít nhất, không thể để cho nó tiếp tục làm chuyện mạo hiểm nữa!” Nhớ tới con từng kích động thiếu suy nghĩ lao vào đám cháy, chỉ nghĩ thôi bà cũng đã sợ run.

“Con..... Sẽ không.” Tiêu Tiểu ngậy ngốc lắc đầu.

“Kêu Trạch Viễn vào đi, nhất định ở bên ngoài nó sốt ruột lắm rồi.” Bà cười khẽ, đầu tựa vào đầu giường, rốt cục thì giải quyết xong một việc lớn.

Tiêu Tiểu nhanh chóng đứng dậy, nhất thời kích động, thiếu chút nữa làm ghế dựa đổ trên mặt đất, cô luống cuống tay chân đỡ lấy, mới chạy nhanh hướng ngoài cửa đi đến.

Trạch Viễn vừa thấy cô đi ra, lập tức chạy lại đây: “Tiêu Tiểu, mẹ anh nói cái gì?”

“Bà.....” Tiêu Tiểu nhất thời không biết nên nói thế nào, “Hình như mẹ anh không tức giận.”

Trạch Viễn nhìn vẻ mặt không dám tin của Tiêu Tiểu, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng yêu, gắt gao ôm cô, ở trên mặt cô nặng nề mà in lại một cái hôn, “Tiêu Tiểu, mẹ anh đồng ý!” Không thể gạt cô nữa.

Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt vui vẻ của anh, xoa xoa chỗ bị hôn trên mặt, “Thật sự?”

“Ừ, mẹ anh không phản đối chúng ta!” Trạch Viễn cười đến là vui vẻ, thông suốt rồi, không bao giờ bị tự trách tra tấn nữa.

Tiêu Tiểu run sợ nửa ngày, mới đột nhiên gắt gao ôm thắt lưng anh, đem mặt thật sâu chôn ở trong lòng anh! Hạnh phúc đột nhiên nở rộ làm cho cô trở tay không kịp, bối rối không biết tiếp nhận như thế nào. Tất cả anh nói đều là thật sự? Rốt cục bọn họ có thể cùng một chỗ?

Trạch Viễn gắt gao vỗ về lưng cô, Tiêu Tiểu của anh, không bao giờ phải chia cách nữa, kiên trì của bọn họ rốt cục có thể làm cho mẹ anh gật đầu.

Trạch Viễn ôm Tiêu Tiểu đi vào phòng, bà Bùi nhìn hưng phấn cùng vui sướng khó kiềm chế trên mặt bọn họ, trong lòng cũng hiểu được vô cùng vui mừng, thật sự hy vọng bọn họ sẽ thật quý trọng đối phương, tình yêu có khi cũng là kỳ tích!

63. Chương 63: Tiêu Tan

Tác giả nhắc lại:

Hạnh phúc có khi chính là một hương vị thần nhiên.

Bà Bùi ở bệnh viện được hai ngày, bác sĩ kiểm tra đã không có gì trở ngại, liền xuất viện.

Buổi chiều hôm nay, Trạch Viễn cùng Tiêu Tiểu tới đón bà xuất viện. Thu thập tốt mọi thứ, Trạch Viễn vừa ngẩng đầu, nhìn đến mẹ anh đang chăm chú nhìn anh và Tiêu Tiểu không rời mắt, anh mỉm cười, vươn tay đỡ lấy bà, “Mẹ, đều thu dọn xong rồi.”

Bà nở nụ cười, bà rất cực cũng yên tâm. Đình Tiêu Tiểu ở bên cạnh Trạch Viễn, trong mắt đều chỉ có Trạch Viễn, mắt đều là thần nhiên cười, cái loại ánh mắt chuyên chú mà thâm tình này, làm cho bà rất cực cảm thấy mình nhượng bộ là một lựa chọn chính xác.

Có lẽ, bọn họ đều nhìn lầm rồi, người con gái này bá đạo nhưng đáng hoàng, có một trái tim thuần khiết, cô chính là không biết làm thế nào để có thể có được thứ mà mình thích, mới có thể làm cho người ta phản cảm. Nhưng ít ra, cô là thật lòng thích Trạch Viễn, chỉ cần có thể làm cho Trạch Viễn vui vẻ, người làm mẹ như bà cũng không phải lo âu gì..

“Ừ, đi thôi.” Bà được Trạch Viễn dìu ra khỏi phòng.

Tiêu Tiểu thấy bà nhẹ nhàng mỉm cười với chính mình, trong lòng vô cùng vui vẻ ở bên kia Trạch Viễn cùng đi ra ngoài, mẹ anh thật sự chấp nhận cô.

Tiêu Tiểu khó nén vui sướng trong lòng, vừa đi, còn một bên lén nhìn Trạch Viễn ở bên cạnh, khóe miệng còn lộ vẻ giấu không được ý cười. Trạch Viễn không nhìn cũng cảm giác được Tiêu Tiểu vẫn lén nhìn mình, nhưng về mặt vẫn là không có biểu tình gì, đỡ mẹ mình. Tiêu Tiểu nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Trạch Viễn, hoàn toàn không để ý đến chính mình, chẳng lẽ Trạch Viễn không phát hiện cô đang rất vui mừng sao? Trong lòng có một tia mất mát, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lặng lẽ nhẩn lại, bước đi hơi có chậm lại, lẳng lặng theo phía sau bọn họ.

Bọn họ vẫn chậm rãi đi về phía trước, Trạch Viễn cũng không quay đầu, Tiêu Tiểu cảm thấy chính mình thật vô dụng, anh chỉ là không chú ý tới mình, mình lại cảm thấy mất mát như vậy. Buồn bực đi theo, ánh mắt nhanh dõi theo bóng lưng anh, rất hy vọng anh có thể quay đầu kêu cô một tiếng, ít nhất không có quên mất cô.

Đang lúc cô còn buồn bực, đột nhiên nhìn đến cái tay đang đeo túi sách của Trạch Viễn lần ra sau lưng, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, Tiêu Tiểu nhìn bàn tay cứ xò ra rồi nắm lại kia, lòng đột nhiên như được một màu hồng bao phủ, bao nhiêu u ám vừa thoáng qua liền tiêu tan, Trạch Viễn vẫn luôn luôn chú ý đến cô. Cô vui vẻ nở nụ cười, chạy nhanh hai bước, đi theo lên, nhẹ nhàng mà đem bàn tay nhỏ bé của chính mình nhét vào bàn tay to lớn của anh, tay cùng cầm túi, gắt gao nắm chặt! Thì ra, cho dù cùng anh ở bên nhau, cũng hy vọng có thể mỗi lúc đều được anh coi trọng, xem ra thật sự là một khắc cũng không muốn rời xa!

Trạch Viễn rất cực lại trở lại chỗ ở của chính mình.

Hai ngày nay, hạng mục Liên Viễn đã đi vào sử dụng, để cho chính khách hàng nghiệm thu. Trạch Viễn cùng Tiêu Tiểu hai ngày này đều ở tổng bộ của Liên Viễn kiên nhẫn giải đáp các vấn đề kỹ thuật

Đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy hai người bọn họ luôn vô cùng thân thiết, cũng đều sáng tỏ, thì ra hai người hàng xóm này ở lâu ngày đã nảy sinh tình cảm. Các đồng nghiệp nam vẫn là có chút buồn bực, thật sự là không nghĩ ra Đình Tiêu Tiểu thế nào lại coi trọng tên Bùi Trạch Viễn không có chút thú vị kia, hơn nữa cậu ta rõ ràng là đã có bạn gái, thật không ngờ nổi vẫn không thể thoát khỏi mị lực của Tiêu Tiểu. Nữ đồng nghiệp lại đập bàn giẫm chân, sớm biết rằng Bùi Trạch Viễn còn có thể lại lựa chọn, các cô lúc trước sao lại không cố gắng một chút, để cho Đình Tiêu Tiểu đoạt trước.

Nhưng là Đình Tiêu Tiểu chính là coi như không thấy gì, trong mắt chỉ có một mình Bùi Trạch Viễn, biểu hiện rõ ràng chính mình đang rất hạnh phúc. Chỉ có chính bọn họ biết, tình yêu này có được cũng không dễ dàng gì, không bao giờ cần phải che giấu nữa, thậm chí quý trọng mỗi một ngày ở bên nhau, hết mình yêu một lần!

Anh vẫn giữ bộ dáng một ông cụ, trước mặt người ở bên ngoài, nói chuyện luôn thực ôn hòa, khi làm việc cũng thực nhập tâm, khi có người học hỏi, anh còn một mực kiên nhẫn giảng giải.

Nhưng là, cô biết anh trong lòng lại khác.

Khi không có người, cô sẽ đột nhiên từ sau lưng ôm lấy cổ anh, nặng nề mà ở trên mặt anh in lại một cái hôn, sau đó khẽ buông ra, chạy đi. Nhanh đến cửa, lại sẽ dừng lại một chút, quay đầu nhìn anh đang cười

gây ngạc, dùng khẩu hình nói “Em yêu anh!” Làm cho tim anh đột nhiên ngọt ngào như khi ăn mật đường, ở trước mặt cô, vĩnh viễn phải có trái tim mạnh mẽ, bởi vì cô tùy thời điểm sẽ cho anh một bất ngờ ngoài ý muốn. Nhưng là, mỗi lần ngoài ý muốn tim đập thành thịch lên đã trở thành thói quen chờ mong, nhìn cô mỉm cười hạnh phúc, tim anh cũng giống như được hạnh phúc lấp đầy, nhin không được cười khê ra tiếng.

Ở nhà, Tiêu Tiểu thực thích ở bên người anh, tham lam độc chiếm hương vị của anh, mùi thơm ngát nam tính làm cho người ta say mê, im lặng thoải mái. Rất thích nắm lấy bàn tay to của anh, mân mê những đường nét trên tay anh, sau đó chân thành biểu lộ, mỗi một đường nét trên tay đều là những gấp gờ tình cảm của bọn họ, mà anh chỉ có thể lẳng lẳng cười nhìn về mặt như thật của cô, đồng ý gật gật đầu. Nhìn thái độ anh tán thành, cô sẽ hưng phấn mà đem tay anh đặt ở bên miệng khê cắn, bá đạo tuyên cáo tất cả của anh đều thuộc về cô.

Trạch Viễn thích im lặng, Tiêu Tiểu thường xuyên lẳng lẳng ngồi ở bên cửa sổ ngóng nhìn bóng dáng anh, bắt tri bắt giác lại đi đến, nhẹ nhàng mà cắn cắn, bởi vì bị cô trêu chọc mà anh trở lên miễn cảm hơn, càng ngày càng có thói quen với đột kích nhiệt tình của cô, cùng cô tan chảy sôi trào lên

Yêu cô là một điều may mắn, được cô yêu lại là một hạnh phúc!

Đầu giờ chiều, Tiêu Tiểu vui vẻ ngồi ở tiệm café, Điền Mật ra về hiểu rõ ngồi ở đối diện, trên mặt cô đã muốn tràn ngập hạnh phúc!

“A Mật, mình rất nhớ cậu a!”

“Cậu thực sự không nhớ tới mình.”

“Ha ha, trừ bỏ thời gian nhớ về anh ấy, đều dùng để nhớ cậu.”

“Vậy, xem ra là không nhớ, cậu trừ bỏ nhớ anh ta, vẫn là nhớ anh ta đi!”

“Hắc, người hiểu mình cũng chỉ có Điền Mật.”

“Cái này gọi là không giống người.”

“Vậy cậu cũng sớm một chút tìm một người khác đi, cho cậu cũng có thể không giống người thường như mình

“Hic, ai thèm nghĩ muốn giống cậu?”

“Quân Tường gần đây tốt không?”

“Bộ đáng một ông già.”

“Kia..... cậu cùng anh ấy, tính như thế nào?”

“Mình còn có thể tính cái gì, hiện tại rốt cục hiểu được, mình cùng anh ấy thật sự không có khả năng.”

“A Mật.....”

“Thì ra, nghĩ rằng có cậu ở bên anh ấy, mình mới không có cơ hội, hiện tại cậu đã rời khỏi, anh ấy vẫn là không động mắt nhìn qua mình! Bên người lại không thiếu mỹ nhân.”

“A Mật, đối xử với mình tốt một chút đi, mình hy vọng cậu hạnh phúc!” Tiêu Tiểu gắt gao nắm tay A Mật, chân thành hy vọng cô ấy cũng có thể mỉm cười hạnh phúc.

“Mình có! Phùng Lượng gần đây vẫn mong chờ mình, mình đang thử tiếp nhận anh ta. Có lẽ tìm một người yêu chính mình vẫn là hạnh phúc hơn so với tìm người mình yêu đi.”

“Có lẽ anh ta thật sự sẽ đối tốt với cậu, cho anh ta một cơ hội đi, cũng là cho chính mình thêm một lựa chọn!”

“Đúng vậy, có ngọc thâm mên cũng có lúc phải thức tỉnh, mình không nên khổ sở mà tra tấn chính mình.”

“A Mật, cậu xứng đáng có được một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương cậu.”

“Đương nhiên, bởi vì mình là người tốt, ở hiền gặp lành mà.”

“A, đúng vậy, cậu hẳn là nên viết chữ ‘người tốt nhân hiệu Iso 9001’ ở trên trán, ha ha ha.....”

Tình chị em sâu nặng cứ như vậy, ánh mặt trời buổi trưa tươi sáng, vui vẻ cùng sẻ chia hạnh phúc, vui sướng.

Trạch Viễn gọi cho Tú Viện một cuộc điện thoại, ở đầu bên kia đại dương Tú Viện nghe được Trạch Viễn gọi điện, kinh ngạc không thể nói thành lời, lại nghĩ tới chính mình ngây ngốc thương tâm, thiếu chút nữa bị người ta khi dễ, lại cảm thấy đầy bụng uly khuất.

“Anh Trạch Viễn, người ta rất nhớ anh!”

“Tú Viện, hiện tại khỏe không?”

“Không khỏe, một chút cũng không tốt, nghĩ anh không để ý tới người ta, trong lòng là vô cùng khổ sở rồi.”

“Cô bé ngốc ạ, em vẫn là em gái ngoan của anh, anh làm sao lại không quan tâm đến em.”

“Nhưng là.....”

“Tú Viện, em một mình ở nước ngoài, phải học cách chăm sóc chính mình thật tốt. Ở nhà, có ba mẹ, anh trai chăm sóc em, nhưng mà, đến nước ngoài, em nhất định phải học được tự lập. Tuy rằng, Trạch Viễn anh không thể đi cùng em, nhưng anh tin tưởng em nhất định sẽ thật sự học tập tốt trở về, đúng hay không?”

“Anh Trạch Viễn, anh thật sự không cần em?”

“Tú Viện, có lẽ hiện tại đối với em nói như vậy, vẫn sẽ làm em cảm thấy rất khó khăn. Nhưng mà anh còn muốn nói, chúng ta lúc trước quả thật không có tình yêu, anh vẫn xem em là người nhà mà thương yêu che chở. Em đối với anh, chính là một mực từ nhỏ đến lớn mê luyến, nhưng khi em chân chính gặp gỡ một người em thật lòng yêu, em sẽ biết, loại mê luyến này rất nhanh qua đi. Anh hy vọng em cũng có thể tìm được một người chân chính yêu em!”

“Trạch Viễn, anh thật sự yêu cô ta sao?”

“Đúng vậy, anh thực yêu cô ấy.”

“Cô ta cũng yêu anh sao?”

“Đúng, tình yêu của cô ấy làm cho anh cảm thấy mỗi ngày đều thực hạnh phúc!”

“Trạch Viễn, anh đã thay đổi, trước kia anh chưa bao giờ lãng mạn trong lời nói như vậy!”

“Chờ em thật sự yêu rồi, em liền hiểu được.”

“Em vẫn thấy không phục, vì cái gì em và anh quen biết lâu như vậy, cô ta mới quen biết anh mấy tháng, anh lại không có yêu em!”

“Có lẽ là em chưa gặp được tình yêu chân chính của mình thôi.”

“Trạch Viễn, em vô cùng ghen tị với cô ta.”

“Em còn trẻ, nhất định sẽ gặp được một người toàn tâm yêu thương tất cả của em. Phải học cách chăm sóc chính mình, Tú Viện là ngoan nhất!”

“Vâng, làm cho ba mẹ em cùng anh trai yên tâm, em sẽ thật tốt với chính mình. Bởi vì, em muốn chờ đợi người chân chính yêu em kia, đúng hay không, anh Trạch Viễn?”

“Đúng!”

Buông điện thoại, tảng đá trong lòng Trạch Viễn rốt cục buông xuống. Tú Viện vẫn là thực hiểu lý lẽ, cũng thực là cô gái nhu thuận, cô ấy chỉ là quá mức ỷ lại anh, mới làm cho cô ấy cảm thấy khó có thể chấp nhận anh rời đi như thế. Có thể trong lòng cô ấy cũng rõ ràng, anh đối với cô thực tốt, nhưng chỉ giới hạn trong cái gọi là yêu thương và chiều chuộng của người thân, không có một chút tình yêu nam nữ, chỉ vì người nhà mà cam chịu, cô cũng cho rằng chỉ cần giữ anh ở bên người, sẽ chờ được một ngày nào đó anh yêu cô.

Nhưng mà, tình yêu cũng không phải dự định là có thể đến được, cho nên, chờ đợi của cô cũng không có thể giam giữ anh, tìm anh vẫn là bay về với người chân chính sở hữu nó. Cô nghĩ thông suốt, rốt cục sẽ có thể

không cố chấp tra tấn chính mình, có lẽ thực sự như Trạch Viễn nói, tình yêu đang chờ cô ở cách đó không xa.

64. Chương 64: Hôn Lễ

Tác giả nhắn lại: Hạnh phúc với mọi người đều là giống nhau. Cảm ơn các bạn độc giả đã kiên trì ủng hộ.....

Một năm sau.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, hôm nay Đinh Tiêu Tiêu có một thân phận đặc biệt.

Tiêu Tiêu lặng lẽ nhìn chính mình trong gương, thợ trang điểm đang sửa sang lại tóc cho cô, trong gương một cô gái mỹ lệ đang mỉm cười ngọt ngào, cả người toàn một màu trắng, tựa như một giấc mộng tung bay.

Hôm nay, rốt cục cô cũng được gả cho người mà cô yêu thương, nhớ tới những mưa gió từng đi qua, đau đớn cùng nước mắt đều bị hạnh phúc giờ phút này bao phủ. Cô vẫn tin tưởng, anh là chờ đợi duy nhất kiếp này, cho dù lúc ban đầu anh kháng cự, hay vẫn là người nhà phản đối, đều không thể làm cho cô lui bước, tất cả mọi kiên trì đều để có được giờ phút này.

Thợ trang điểm khẽ dè lại vai Tiêu Tiêu, nhắc nhở cô đã sửa sang lại tốt lắm. “Tốt rồi, cô nghỉ ngơi một hồi, tôi đi ra ngoài trước. Thời gian cũng sắp đến rồi, sẽ có người nên báo trước cho cô.”

“Được rồi, cảm ơn cô.” Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu, cô thợ trang điểm trẻ tuổi này có một đôi tay rất linh hoạt. Thợ trang điểm đi ra ngoài, khẽ đóng cửa lại.

Tiêu Tiêu đứng lên, khẽ vuốt áo cưới trên người, mặc áo cưới trắng tinh là giấc mộng của tất cả những cô gái, hơn nữa cô vẫn là gả cho Trạch Viễn mà cô yêu, hạnh phúc mãnh liệt này, vẫn đánh sâu vào cô. Tuy rằng, bọn họ đã muốn ở chung gần một năm, nhưng là, khi một ngày hạnh phúc này đã đến, vui sướng kia vẫn làm cho cô giống nữ sinh nhỏ với mối tình đầu của mình, tim đập rộn ràng, sẽ trở thành vợ của Trạch Viễn, chỉ cần nghĩ đến điều này, lòng tựa như mọi thứ đều tràn trề, hốc mắt cũng dần dần có chút ướt át.

Mười ngón tay Tiêu Tiêu khẽ nắm chặt lại, cố gắng mỉm cười với chính mình trong gương, đừng khóc, hôm nay hẳn là phải vui mừng, hẳn là mỉm cười! Nhưng là, vì cái gì vẫn là cảm giác hạnh phúc như thủy triều đánh sâu vào trái tim yếu đuối của cô. Cô lập tức sẽ trở thành Bùi phu nhân, ý nghĩ này làm cho lòng cô không thể bình tĩnh được.

Tiêu Tiêu ở trong phòng lo lắng thong thả bước đi, đột nhiên rất muốn gặp anh, tuy rằng nhất định Trạch Viễn đang ở dưới lầu cùng với những người thân chuẩn bị, trong chốc lát nữa anh sẽ đi lên đón cô, bởi vì lập tức sẽ tới thời gian tiếp khách, tân khách cũng đã lục đục kéo tới rồi.

Nhưng mà, cô không muốn đợi lát nữa, một khắc cũng chờ không được, cô muốn gặp anh!

Tiêu Tiêu mở cửa ra, lén nhìn ngoài cửa thấy không có người, chạy nhanh theo lối thoát hiểm an toàn thông đi xuống, phải lén lút đi xuống, bằng không, ba mẹ nhất định sẽ nói cô không hiểu chuyện.

Trong hành lang nhỏ hẹp, chỉ thấy một cô gái mặc váy cưới màu trắng đang xuyên dọc hành lang. Tiêu Tiêu thật cẩn thận ôm tà váy cưới, không cho nó cọ đến tường cùng sàn cầu thang, tâm tình khẩn trương cùng chờ mong làm cho lòng cô càng hưng phấn.

Từ lầu năm đi xuống đến lầu hai, cứ nhiên phát hiện lầu hai không có cầu thang đi xuống, chỉ có thể xuyên qua đại sảnh đi ra đến một cái cầu thang khác, hoặc là đi thang máy mới có thể đi xuống.

Tiêu Tiêu ảo não đẩy cửa hành lang an toàn ra, tính xuyên qua đi ra đến đầu bên kia, lại nhìn xem có thể lạng lẹ đi xuống hay không.

Đi qua một tấm thảm lót nền thật dày, giày cao gót dẫm lên mặt trên cũng không phát ra một tia tiếng vang, Tiêu Tiêu cảm thấy may mắn chính mình cứ nhiên có thể vụng trộm đi xuống dưới, hai bên đều là dãy những căn phòng hành lang thực im lặng. Cô đang chuẩn bị nói một câu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghe được thanh âm rất nhỏ, cô vội vàng lùi về, dán tại trên tường, ngừng thở.

Mà khi Tiêu Tiểu nghe rõ được thứ thanh âm kia, lại vô cùng chấn động. Bởi vì cô vô tình gặp được một đôi yêu nhau đang thủ thỉ lời tình ý mật.

“Vũ, đừng náo loạn, Ni Ni còn ở phía dưới kia!” Một giọng nữ thật ôn nhu.

“Đừng lo, có Văn Tử theo nó, không cần lo lắng!” Thanh âm của người đàn ông trầm thấp mà có từ tính.

“Vũ..... Ừm..... con..... không thấy em..... sẽ khóc” Một trận tiếng thở dốc dồn dập làm cho không gian yên tĩnh đột nhiên trở nên vô cùng ái muội nơi cô đứng cách cửa lớn còn một đoạn nữa. Cho nên đôi yêu nhau này nhất định cho rằng không có người đi qua, mà Tiêu Tiểu lại cố tình từ cầu thang bên kia chạy qua đây.

Tiêu Tiểu xấu hổ núp ở sau tường, không biết nên làm thế nào, chỉ hy vọng bọn họ có thể rời đi sớm một chút, bằng không cô không thể đi qua được.

“Mỗi ngày nó đều quấy em, hôm nay thật vất vả mới có thể dứt khỏi nó, em phải bồi thường cho anh thật tốt.” Người đàn ông cố ý thăm oán nói lên, vừa nghe, cũng đủ biết cô gái kia thiếu thời gian bên cạnh anh ta.

“Um..... Vũ.....” Người nữ kia nhất định bị người đàn ông hôn đến thất điên bát đảo rồi. Thanh âm nhẹ nhàng, đứt quãng muốn ngăn cản nhiệt tình của người đàn ông.

“An An, chúng ta lại sinh cho Ni Ni một đứa em gái đi?” Thì ra bọn họ là một đôi vợ chồng, người chồng đang ghen tỵ ngay với con trai của họ.

“Là chính anh nói không sinh nữa!” Người vợ cười khê đáp lại trách anh ta, rốt cục có thể lấy lại được hô hấp, do vậy thanh âm của cô ta đã có thể vững vàng hơn.

“Anh hối hận, có em gái, tên tiểu tử kia mỗi ngày sẽ không quẩn quít lấy em.” Trong thanh âm của người chồng tràn ngập khiêu khích, “Hơn nữa, khi em sinh, ngực cũng trở nên đầy đặn hơn.”

“Chán ghét.....” thanh âm của người vợ lại dần dần trở nên rất nhỏ, vọng lại chỉ là tiếng hít thở dồn dập.

Người đàn ông này nhất định rất yêu vợ của anh ta, cứ nhiên ngay cả con mình cũng ăn dấm chua!

Đang lúc Tiêu Tiểu xấu hổ do dự, có nên lù về cầu thang bên kia hay không, sau đó đi qua đại sảnh lầu ba, thì một trận tiếng chuông di động thanh thúy vang lên.

“Gặp quỷ!” Người đàn ông tức giận khê rửa một câu, chỉ chốc lát, “Làm gì? Có chuyện gì nói mau,” Một cổ bất mãn lửa giận ứa ra, “Cái gì? Không thấy Ni Ni? Thực là ăn hại, bảo trông đứa nhỏ cũng làm không tốt.”

“Ni Ni làm sao vậy?” Người vợ vừa nghe không thấy con, ở một bên lo lắng hỏi, thanh âm cũng cao lên.

“Văn Tử nói nó đi đâu không thấy, kêu chúng ta mau đi xuống.” Sau một trận dồn dập tiếng bước chân, hành lang lại trở nên im lặng.

Tiêu Tiểu khê ôm ngực, lặng lẽ ló ra, rốt cục nhìn đến hành lang trống trơn không người, cô mới thả lỏng mà chạy nhanh xuyên qua hành lang, mở lối thoát an toàn bên kia ra, tính theo cầu thang đi xuống.

Nhớ tới một đôi vừa rồi kia, vẫn là nhìn không được khê cười ra tiếng, thật sự là một đôi vợ chồng đáng yêu, bỏ lại con một mình chính mình trốn đi ngọt ngào ôn tồn, nhưng là, vừa nghe đứa nhỏ không thấy, lại sốt ruột dậm chân đập tay.

Tiêu Tiểu ôm áo cười chậm rãi đi xuống từng bậc thang, còn phải đề phòng đột nhiên có người nào hiện ra.

Ngay tại khi cô sắp xuống đến lầu một, ở góc cứ nhiên nhìn đến một cậu nhóc đang ngồi ở bậc cầu thang, cầm một mô hình máy bay, đang nhìn quanh quẩn dưới lầu. Tiêu Tiểu tò mò đi qua, sao cậu bé này lại một mình ở đây? Trẻ con? Trong đầu lại vang lên đoạn đối thoại vừa rồi, đây có phải là con trai của bọn họ không?

Cô đến gần bên người cậu bé, nhẹ nhàng mà mỉm cười với cậu, cậu bé vừa thấy từ trên lầu đột nhiên có một người xuống dưới, ngây người một chút, sau đó chậm rãi nở nụ cười, “Chị xinh đẹp.”

Tiêu Tiểu không biết nên khóc hay cười, đứa nhỏ này mới giỏi a, cứ nhiên lại kêu xinh đẹp, không khỏi tò mò cúi người xuống, khẽ hỏi, “Bạn nhỏ, sao lại có một mình em ở đây?”

“Em đang trốn người nha, chú Văn rất ngốc, tìm không được em đâu.” Thanh âm non nớt vẫn là có chút nói không rõ chữ, một đôi mắt to thăm thì nhìn chăm chăm cô.

“Em tên là gì?” Cô đoán đây hẳn là đứa nhỏ mà bọn họ muốn tìm.

“Ni Ni” Quả nhiên, đây chính là cậu bé tên Ni Ni kia, xem ra, bọn họ không cần phải tìm nữa.

“Baba và mẹ đâu?”

“Chú Văn nói bọn họ cũng trốn đi rồi.”

A, cậu nhóc này thực sự rất biết suy nghĩ nha. “Em mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi, chị xinh đẹp, so với mẹ em chị xinh đẹp hơn!”

Tiêu Tiểu nhìn không được cười rộ lên, trẻ con còn nhỏ như vậy đã biết phân biệt đẹp xấu sao? “Ai dạy em gọi là chị xinh đẹp.”

“Chú Văn, chú ấy nói nhìn thấy chị xinh đẹp thì phải gọi là chị xinh đẹp nha.” Hé ra khuôn mặt đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ lên.

“Ni Ni có muốn đi tìm ba mẹ không?”

Ni Ni đang còn mếu máo do dự, đại sảnh liên truyền đến rất nhiều tiếng hô, “Ni Ni Ni Ni.....”, Ni Ni chạy nhanh xoay người nhìn về phía dưới cầu thang, đột nhiên khanh khách nở nụ cười, đôi mắt nhỏ đều sáng bừng lên, như là đặc ý mọi người tìm khắp nơi cũng không tìm đến chỗ mà nó trốn?

“Ni Ni, hiện tại em đi ra ngoài đi, bọn họ nhất định bị dọa đến nhảy dựng lên rồi, ha ha, muốn cùng chị đi ra ngoài hay không?” Xem tình huống, vẫn là nhanh dẫn Ni Ni đi ra ngoài đi, bằng không, ba mẹ cậu nhóc khẳng định sốt ruột.

“Vâng, chú Văn lại thua rồi!” Ni Ni đặc ý gật đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà hồng thắm cả lên.

Tiêu Tiểu nắm tay Ni Ni cẩn thận đi xuống lầu, đi vào đại sảnh.

Đang chuẩn bị đi tìm ba mẹ Ni Ni, đã đụng phải Trạch Viễn của cô trước.

“Tiêu Tiểu?” Trạch Viễn kinh ngạc chạy lại đây, sao cô lại một mình chạy xuống đây, hơn nữa bên cạnh còn có thêm một cậu nhóc.

“Viễn,” Tiêu Tiểu vui vẻ ôm Trạch Viễn, rốt cục cũng nhìn thấy anh.

“Thế nào sớm như vậy em đã đi xuống đây?” Trạch Viễn khẽ vuốt mặt của cô, cô luôn không nghe lời như vậy, thực là không có cách nào với cô.

“Ở trên đó rất nhàm chán, người ta muốn cùng anh!” Tiêu Tiểu làm nũng lắc tay anh, “Đừng có nói cho mẹ anh nha!”

Hai người khẽ tựa vào cùng nhau, áo cưới của Tiêu Tiểu có cảm giác bị người ta khẽ kéo, Tiêu Tiểu nhìn lại, a, cứ nhiên quên mất, còn có Ni Ni, về mặt nó nhắn lại nhìn cô, tay nhỏ bé chính là cầm lấy tà váy của cô kéo kéo rồi lại thả ra.

“A, Viễn, đây là Ni Ni!” Tiêu Tiểu nắm bàn tay nhỏ bé của Ni Ni qua, sờ sờ đầu của nó, “Ni Ni, kêu chú đi.”

“Không đẹp trai bằng baba em!” Ni Ni đỏ cái miệng nhỏ nhắn, hừ, cố ý xoay mặt không nhìn Trạch Viễn, Trạch Viễn mỉm cười nhìn nó, “Ba ba cháu đâu?”

“Ni Ni.....” Đột nhiên từ xa xa, chạy tới vài người, Ni Ni ngoái đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn liên cười nở hoa, lon ton chạy tới. Thanh âm của trẻ con rất phần nộn đáng yêu, “Mẹ.....” Ba mẹ Ni Ni đã tìm đến đây.

Trạch Viễn ôm Tiêu Tiểu nhìn về phía người tới, một đôi vợ chồng tuổi còn trẻ, còn có một người đàn ông tuổi trẻ đi ở phía sau.

Cha mẹ Ni Ni ôm Ni Ni đi tới, Ni Ni chỉ vào Tiểu Tiểu, vui vẻ kêu to, “Chị xinh đẹp tìm được con trước, chú Văn lại thua rồi!” Người đàn ông trẻ tuổi đứng ở phía sau vẻ mặt buồn bực vỗ vỗ đầu của nó.

Mẹ Ni Ni dè dặt cánh tay nhỏ bé của cậu nhóc, “Ni Ni!” Sau đó quay sang nhìn về phía Tiêu Tiểu, ôn nhu nói, “Cảm ơn em nha, đứa nhỏ này thực nghịch ngợm.”

Ba Ni Ni hướng Trạch Viễn vươn tay, lịch sự chào hỏi, “Xin chào, tôi là Lục Vũ Minh, đây là An An vợ của tôi.”

Quả nhiên là một vị soái ca khí thế bức người, xem ra tuổi rất trẻ, sẽ không vượt qua 26 tuổi, trên khuôn mặt trắng trẻo có một chút rậm rắng, có vẻ thâm trầm chút, đôi mắt thật sự là đẹp có chút mị hoặc. Mà Lục phu nhân diện mạo thật sự chỉ có thể coi như thanh tú, thực bình thường, hơn nữa xem ra tuổi có chút hơi nhiều. Cô ta hẳn là một người ôn hòa, một đôi mắt luôn khẽ mỉm cười, gặp vài lần, sẽ cảm thấy sự ấm áp của cô ta làm cho người ta thực thoải mái.

Trạch Viễn mỉm cười bắt tay, “Xin chào, tôi là Bùi Trạch Viễn, đây là vợ của tôi Đinh Tiêu Tiểu.” Đôi vợ chồng này tuy rằng bên ngoài cũng không thực xứng đôi, nhưng là một nhà ba người đứng chung một chỗ cảm giác lại hài hòa làm cho người ta hâm mộ.

“Ni Ni thực đáng yêu, nhà chị thực hạnh phúc!” Tiêu Tiểu nhìn An An ôm Ni Ni, trong đầu lại hiện ra một màn ái muội vừa rồi ở cầu thang, cô ta tuy rằng diện mạo không xuất chúng, nhưng là, chồng của cô ta vẫn luôn quần quýt bên cô, bọn họ thật sự là một đôi hạnh phúc!

“Xem ra, hôm nay là ngày vui của hai người, cũng chúc hai người tân hôn vui vẻ, trăm năm hảo hợp.” Nhìn thấy Tiêu Tiểu mặc áo cưới, An An ôn nhu cười chúc phúc.

“Đương nhiên còn có sớm sinh quý tử a!” Lục Vũ Minh khẽ ôm lấy An An, xoa xoa mặt con, tiểu tử này thật đúng là sẽ đi tìm mẹ nữa.

“Rất cảm ơn, nếu không chê, cũng có thể cùng nhau tới tham gia hôn lễ của chúng tôi.” Trạch Viễn mỉm cười vui vẻ nhận.

“Được, hôm nay bạn của chúng tôi cũng mở tiệc rượu ở bên cạnh. Xem ra thật đúng là có duyên đó!” Lục Vũ Minh không chút khách khí.

Ni Ni bắt mắt người lớn anh một câu tôi một câu, đều bỏ qua nó, chạy nhanh nháo mẹ, muốn đi ra ngoài chơi!

“Chúng tôi đi đây trước, một hồi sẽ lại đây chúc rượu.” Lục Vũ Minh ôm vợ, ôm Ni Ni hướng bọn họ gật gật đầu, đi đến lễ đường khác.

Tiêu Tiểu tựa vào trong lòng Trạch Viễn, nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, trong lòng thực hâm mộ! “Trạch Viễn, bọn họ thực hạnh phúc a!”

Trạch Viễn khẽ ôm cô, đáp lại suy nghĩ của cô, “Thế nào, rất thích Ni Ni? Chúng ta đây cũng nhanh sinh một đứa?” Trong lòng thực vui vẻ, kỳ thật anh cũng rất thích đứa nhỏ, nhưng là lo Tiêu Tiểu còn muốn chơi, không muốn sinh đứa nhỏ, cho nên cũng chưa có bàn về chuyện này.

“Có đứa nhỏ cũng không phải là ý tồi nha. Anh xem bề ngoài bọn họ chênh lệch nhiều như vậy, cư nhiên cũng ân ái đến thế, lúc trước khẳng định cũng đã gặp rất nhiều trở ngại, em cảm thấy bọn họ nhất định cũng giống chúng ta rất yêu đối phương!” Tiêu Tiểu thực lòng phát ra cảm thán, vừa rồi nghe lén bọn họ ái muội như thế, nghĩ đến bọn họ nhất định là một đôi tuấn nam mỹ nữ, không thể tưởng được thì ra lại như vậy, nhưng tình cảm chân thành của bọn họ lúc đó lại làm cô vô cùng cảm động.

Tình yêu thật sự có thể vượt qua diện mạo, tính cách sai biệt, chỉ cần hai người là thật tâm yêu nhau, dù có nhiều trở ngại đến mấy đều có thể phá tan.

“Chúng ta cũng thực hạnh phúc!” Trạch Viễn sủng nịnh hôn hôn mắt của cô, cảm động trong mắt cô, anh đều biết, khúc mắc cùng cực khổ bọn họ đều đã trải qua. Để cho hạnh phúc hôm nay chứng nhân cho mãi sau này.

Ở trong không gian toàn hoa hải dương, tay Đinh Tiêu Tiêu cầm hoa tươi, nâng lên váy cưới thật dài, chậm rãi hướng phía anh người mà cô yêu say đắm, trong mắt rớt cuộc không thể nhìn tới những người khác nữa, ánh mắt nóng bỏng của anh gắt gao khóa ở trên người cô, hôm nay rớt cuộc cô cũng gả cho anh!

Cuối cùng khi cô đã đứng ở trước mặt anh, Tiêu Tiêu đã muốn không thể nói lên lời, chỉ có thể dùng mỉm cười thay thế tất cả vui sướng, thâm tình nhìn anh.

Trạch Viễn dắt tay Tiêu Tiêu, trân trọng đem nhẫn kim cương đại diện cho tình yêu vĩnh cửu nhẹ nhàng đeo vào ngón tay cô, nước mắt hạnh phúc rớt cục ứ chế không được lặng lẽ trào ra khỏi hốc mắt của cô. Khi mà MC mới đang định tuyên bố chú rể có thể hôn môi cô dâu Trạch Viễn đã hành sự trước, nhẹ nhàng khẽ kéo, đem Tiêu Tiêu ôm vào trong lòng, thâm tình hôn lên cánh môi của cô, nhẹ nhàng lau khô toàn bộ lệ nóng của cô.

Từ nay về sau, thâm nghĩ đem lại tất cả hạnh phúc cho cô, không bao giờ khiến cô phải rơi một giọt lệ nữa! Anh cam đoan dùng cả cuộc đời để yêu cô.

Tiêu Tiêu cảm động ôm anh, cuối cùng cô cũng đợi được tình yêu trọn vẹn của Trạch Viễn!

Lấy hôn nhân giam tình yêu, nếu chỉ có một lần yêu em, anh nhất định dùng cả trái tim của anh để yêu em một đời.

HAPPY~ ENDING

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tham-lam>